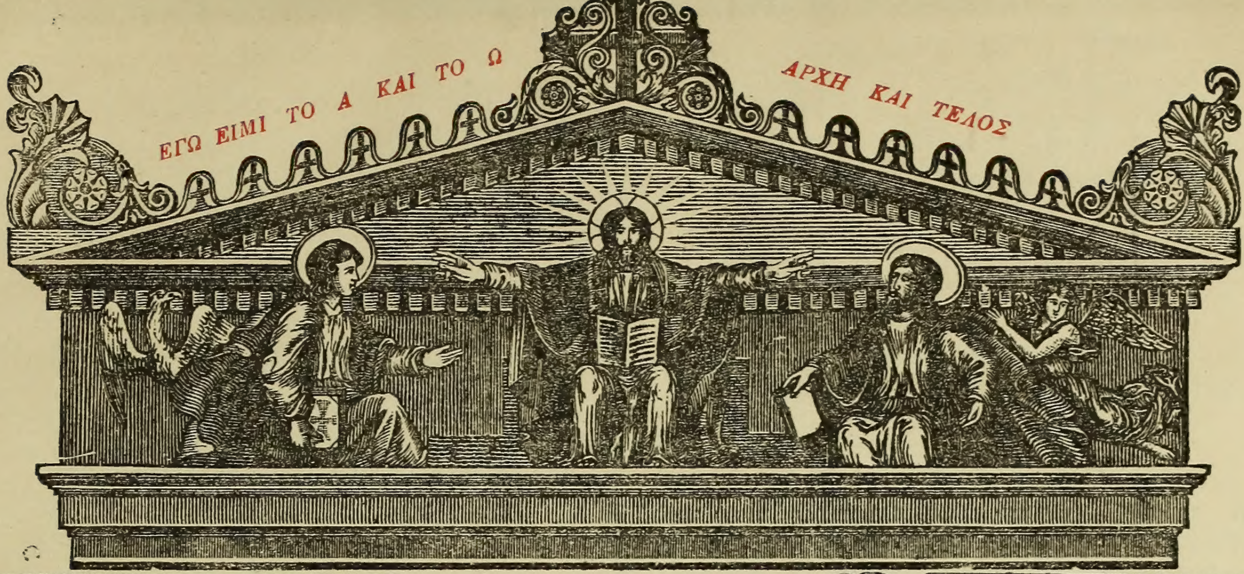
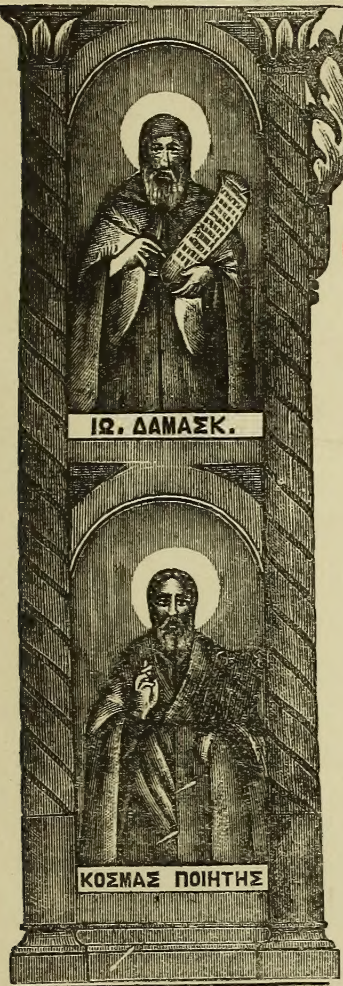

ΜΙΜΗΤΑΙ ΕΣΤΕ ΤΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ

ΜΗΝΑΙΟΝ ΤΟΥ ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΥ

ΠΕΡΙΕΧΟΝ

Ἅπασαν τὴν ἀνήκουσαν αὐτῷ Ἀκολουθίαν μετὰ τῆς προσθήκης τοῦ Νεωτάτου Μεγ. Τυπικοῦ

ΤΗΣ ΑΓΙΑΣ ΤΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ ΜΕΓΑΛΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ

διορθωθὲν τὸ πρῶτον μὲν ὑπὸ

ΒΑΡΘΟΛΟΜΑΙΟΥ ΚΟΥΤΛΟΥΜΟΥΣΙΑΝΟΥ

νῦν δὲ ἀκριβῶς ἐπιδιορθωθὲν ὑπὸ εἰδικωτάτου διορθωτοῦ καὶ ἀπαλλαγὲν καὶ τοῦ ἐλαχίστου τυπογραφικοῦ παροράματος

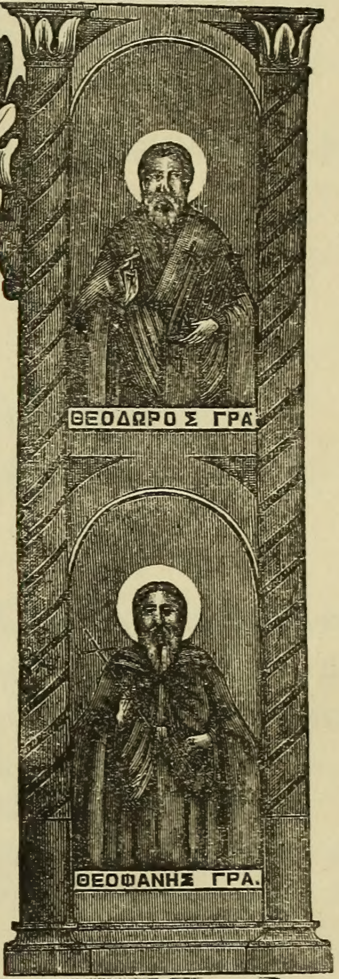
ΑΔΕΙΑ ΚΑΙ ΕΓΚΡΙΣΕΙ ΤΗΣ ΙΕΡΑΣ ΣΥΝΟΔΟΥ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΔΑΠΑΝῌ

ΙΩΑΝΝΟΥ ΝΙΚΟΛΑΪΔΟΥ

τοῦ ἐκ Καισαρείας

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ἐκ τῶν Βιβλιεκδοτικῶν
ΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΩΝ
Ἰωάν. Νικολαΐδου
1905

February

ΕΚ ΤΟΥ
ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΥ
ΤΩΝ ΒΙΒΛΙΕΚΔΟΤΙΚΩΝ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΩΝ
ΙΩΑΝΝΟΥ ΝΙΚΟΛΑΪΔΟΥ
1905

ΜΗΝ
ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΣ

ΕΧΩΝ ΗΜΕΡΑΣ ΕΙΚΟΣΙΟΚΤΩ Ἢ (Βισέκτου ὄντος) ΕΙΚΟΣΙΕΝΝΕΑ

ΤΥΠΙΚΟΝ

Τῇ Α'.—Τοῦ Ἁγίου μάρτυρος Τρύφωνος, καὶ τὰ Προεόρτια τῆς Ὑπαπαντῆς τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ.

1. Εἰ τύχοι ἡ Α' Φεβρουαρίου ἐν οἱᾳδήποτε ἄλλῃ ἡμέρᾳ πλὴν Κυριακῆς, ἡ Ἀκολουθία τοῦ ἁγίου Τρύφωνος καὶ τὰ Προεόρτια, ψάλλονται κατὰ τὴν ἐν τῷ Μηναίῳ διάταξιν.

2. Εἰ τύχοι ἐν Κυριακῇ, τῷ Σαββάτῳ ἑσπέρας, μετὰ τὸν Προοιμιακὸν καὶ τὸ Ψαλτήριον, εἰς τὸ Κύριε ἐκέκραξα ἀναστάσιμα Στιχηρὰ δ', Προεόρτια γ' καὶ τοῦ ἁγίου γ', Δόξα Προεόρτιον, Καὶ νῦν τὸ α' Θεοτοκίον τοῦ ἤχου. Εἴσοδος, Φῶς ἱλαρόν, καὶ τὸ Προκείμενον. Εἰς τὰ Ἀπόστιχα, τὰ ἀναστάσιμα Στιχηρά, Δόξα τοῦ ἁγίου, Καὶ νῦν Προεόρτιον Τὸν ἱερὸν ἡ ἱερὰ Παρθένος. Ἀπολυτίκιον τοῦ ἁγίου, καὶ τὸ Προεόρτιον Οὐράνιος χορὸς καὶ Ἀπόλυσις.

Τῇ Κυριακῇ εἰς τὸν Ὄρθρον μετὰ τὸν Ν' ψαλμόν, ὁ Τριαδικὸς κανὼν καὶ τὰ Τριαδικὰ Ἄξιόν ἐστιν, εἶτα τὸ Τρισάγιον, ἡ Ὑπακοὴ τοῦ ἤχου καὶ ὁ Ἑξάψαλμος, Εἰς τὸ Θεὸς Κύριος τὰ Ἀπολυτίκια ὡς εἰς τὸν Ἑσπερινόν, εἶτα τὸ Ψαλτήριον καὶ ὁ Ἄμωμος, τὰ Καθίσματα, τὰ Εὐλογητάρια, ἡ Ὑπακοή, οἱ Ἀναβαθμοὶ τοῦ ἤχου καὶ τὸ Προκείμενον. Κανόνες ὁ Ἀναστάσιμος, καὶ ὁ Προεόρτιος οὗ ὁ Στίχος Δόξα σοι ὁ Θεὸς ἡμῶν, δόξα σοι· ἀπὸ γ' Ὠδῆς τὸ Κάθισμα τοῦ ἁγίου καὶ τὸ Προεόρτιον· ἀφ' ς' Κοντάκιον καὶ Οἶκος τὰ Ἀναστάσιμα καὶ τὸ Μηνολόγιον· Καταβασίαι Χέρσον ἀβυσσοτόκον, καὶ ἅπασα ἡ τάξις τοῦ Ἑωθινοῦ Εὐαγγελίου· εἶτα στιχολογοῦμεν Τὴν τιμιωτέραν, Ἐξαποστειλάρια, τὸ Ἀναστάσιμον, τοῦ ἁγίου, καὶ τὸ Προεόρτιον. Εἰς τοὺς Αἴνους, Ἀναστάσιμα δ' καὶ δ' Προεόρτια. Δόξα τὸ Ἑωθινόν, Καὶ νῦν Ὑπερευλογημένη, Δοξολογία Μεγάλη, Σήμερον σωτηρία, καὶ καθεξῆς ἡ Λειτουργία, Ἀπόστολος τοῦ ἁγίου καὶ Εὐαγγέλιον τῆς Κυριακῆς. Κοινωνικὸν Αἰνεῖτε κτλ.

4. Εἰ τύχοι τῇ Κυριακῇ τοῦ Τελώνου καὶ Φαρισαίου, ἐν τῷ Ἑσπερινῷ, Ἀναστάσιμα δ', τοῦ Τριῳδίου γ' καὶ Προεόρτια γ', Δόξα τοῦ Τριῳδίου, Καὶ νῦν τὸ α' Θεοτοκίον τοῦ ἤχου. Εἰς τὰ Ἀπόστιχα τὰ ἀναστάσιμα Στιχηρά, Δόξα τοῦ ἁγίου, Καὶ νῦν τοῦ Τριῳδίου, Ἀπολυτίκια, τὸ Ἀναστάσιμον, τοῦ ἁγίου, καὶ τὸ Προεόρτιον καὶ Ἀπόλυσις.

5. Τῇ Κυριακῇ εἰς τὸν Ὄρθρον, μετὰ τὴν συνήθη τοῦ Ὄρθρου τῆς Κυριακῆς διάταξιν τῆς Ἀκολουθίας, ὁ ἀναστάσιμος Κανών, ὁ τοῦ Τριῳδίου καὶ ὁ Προεόρτιος· ἀπὸ γ' Ὠδῆς Κάθισμα τοῦ Τριῳδίου, τοῦ ἁγίου, καὶ τὸ Προεόρτιον· ἀφ' ς' τὸ ἀναστάσιμον Κοντάκιον, ὁ Οἶκος, καὶ τὸ Μηνολόγιον· αἱ Καταβασίαι Χέρσον ἀβυσσοτόκον καὶ ἅπασα ἡ ἐν ταῖς Κυριακαῖς τοῦ Τριῳδίου διάταξις τοῦ Ἑωθινοῦ Εὐαγγελίου, Τὴν τιμιωτέραν, τὸ ἀναστάσιμον Ἐξαποστειλάριον, τοῦ Τριῳδίου, τοῦ ἁγίου, καὶ τὸ Προεόρτιον. Εἰς τοὺς Αἴνους, Ἀναστάσιμα γ'. τοῦ Τριῳδίου β'. καὶ Προεόρτια γ'. Δόξα τοῦ Τριῳδίου, Καὶ νῦν Ὑπερευλογημένη, Δοξολογία Μεγάλη, Σήμερον σωτηρία καὶ καθεξῆς ἡ Λειτουργία, ἐν ᾗ ψάλλονται οἱ Μακαρισμοί. Ἀπολυτίκια μετὰ τὴν Εἴσοδον, τὸ Ἀναστάσιμον, τὸ Προεόρτιον, τοῦ ἁγίου, τοῦ ἁγίου τοῦ Ναοῦ, Κοντάκιον Ὁ μήτραν παρθενικήν, Ἀπόστολος τοῦ ἁγίου καὶ Εὐαγγέλιον τοῦ Τριῳδίου· Κοινωνικὸν Αἰνεῖτε καὶ Ἀπόλυσις.

ΤΗ Α'. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

Τὰ Προεόρτια τῆς Ὑπαπαντῆς τοῦ Κυρίου καὶ Θεοῦ, καὶ Σωτῆρος ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ· καὶ μνήμη τοῦ Ἁγίου Μάρτυρος Τρύφωνος.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ

Εἰς τό, Κύριε ἐκέκραξα, ἱστῶμεν Στίχους ς'. καὶ ψάλλομεν τὰ ἑφεξῆς Στιχηρὰ προσόμοια.

Τῶν Προεορτίων.

Ἦχος δ'. Ὡς γενναῖον ἐν μάρτυσιν.

Ἡ σεπτὴ εὐτρεπίζεται, Ἐκκλησία εἰσδέξασθαι, ἐν αὐτῇ τὸν Κύριον, ὥσπερ νήπιον, ἐπιδημοῦντα καὶ χάρισι, νοητῶς φαιδρύνοντα, τὸ πιστότατον αὐτῆς, καὶ φιλόθεον σύστημα· ᾧ καὶ κέκραγε· Σὺ εἶ δόξα καὶ κλέος καὶ ὁ κόσμος, τοῦ πληρώματός μου Λόγε, ὁ νηπιάσας σαρκὶ δι' ἐμέ.

Ἡ παστὰς ἡ πολύφωτος, καὶ σκηνὴ ἡ ὑπέρτιμος, καὶ ναὸς ὁ ἅγιος καὶ εὐρύχωρος, ἔνδον θαλάμων εἰσάγουσα, τοῦ Ναοῦ τὸν Κύριον, προμνηστεύεται αὐτόν, τῇ σεπτῇ Ἐκκλησίᾳ αὐτοῦ, ἱκετεύουσα, ἐκ φθορᾶς καὶ κινδύνων λυτρωθῆναι, τοὺς κυρίως Θεοτόκον, ταύτην ἀπαύσως δοξάζοντας.

Συμεὼν ἱερώτατε, τὴν ἐλπίδα ἣν κέκτησαι, τὸν Χριστὸν θεάσασθαι, δεῦρο πρόσελθε, ἐν τῷ ναῷ καὶ ὑπόδεξαι, ἀγκάλαις καὶ βόησον· Νῦν ἀπόλυσον Σωτήρ, ἐκ τῆς γῆς με τὸν δοῦλόν σου· καὶ συγκάλεσον, τὴν Προφήτιδα Ἄνναν τοῦ δοξάσαι, μετὰ σοῦ τὸν Εὐεργέτην, σαρκὶ φρικτῶς νηπιάζοντα.

Τοῦ Μάρτυρος, Ἦχος α'. Πανεύφημοι μάρτυρες.

Τρύφων παναοίδιμε τρυφῆς, ἀκηράτου μέτοχος, ἐν οὐρανοῖς ἐχρημάτισας, διαφανέστατα, γενικοὺς ἀγῶνας, διαθλήσας ἔνδοξε, καὶ μάρτυς ἀληθείας γενόμενος. Χριστὸν ἱκέτευε, δωρηθῆναι ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν, τὴν εἰρήνην καὶ τὸ μέγα ἔλεος.

Τρύφων παναοίδιμε φωτός, ἀϊδίου λάμψεσι, φωτοειδὴς ὅλος γέγονας, καταστρεψάμενος, τὴν ζοφώδη πλάνην, καὶ τοὺς κοσμοκράτορας, τοῦ σκότους καθελὼν θείᾳ χάριτι, διὸ ἱκέτευε, δωρηθῆναι ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν, τὴν εἰρήνην, καὶ τὸ μέγα ἔλεος.

Τρύφων παμμακάριστε χαρᾶς, καὶ ἀγαλλιάσεως, Ἀγγελικῆς κατηξίωσαι, ἀπαρνησάμενος, τὰ τερπνὰ τοῦ βίου, καὶ ψυχῆς στερρότητι, τὰ πάντα παρ' οὐδὲν ἡγησάμενος· καὶ καρτερώτατα, διανύσας τὸ μαρτύριον, νῦν πρεσβεύεις, ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Δόξα, Ἦχος β'. Κυπριανοῦ.

Ὑπερφρονήσας τῶν τῇδε γηρῶν, παμμάκαρ Τρύφων σεβάσμιε, πρὸς τὸ σκάμμα ἀνδρείως ἔσπευσας· καὶ τῇ πάλῃ δι' αἵματος, σὺ ἐντέχνως μάρτυς τὸν ὑπερήφανον καθελών, ἐκομίσω τῆς νίκης στέφος. Χριστὸν τὸν Θεὸν ἡμῶν, ἐκλιπαρῶν δι' ἡμᾶς μὴ ἐλλίπῃς ἀθλοφόρε· εἰς τὸ σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Καὶ νῦν. Προεόρτιον, ὁ αὐτός.

Σήμερον Συμεὼν ἐν ταῖς ἀγκάλαις, τὸν Κύριον τῆς δόξης ὑποδέχεται, ὃν ὑπὸ τὸν γνόφον πρῴην ὁ Μωϋσῆς ἐθεάσατο, ἐν τῷ ὄρει τῷ Σινᾶ, πλάκας δόντα αὐτῷ. Οὗτός ἐστιν, ὁ ἐν τοῖς Προφήταις λαλῶν, καὶ τοῦ νόμου Ποιητής· οὗτός ἐστιν ὃν ὁ Δαυῒδ καταγγέλλει, ὁ τοῖς πᾶσι φοβερός, ὁ ἔχων τὸ μέγα καὶ πλούσιον ἔλεος.

Εἰς τὸν Στίχον, Στιχηρὰ προσόμοια Προεόρτια.

Ἦχος πλ. β'. Τὴν Ἀνάστασίν σου.

Σέλας τὸ τρισήλιον ἐμφανῶς, λάμψαν ἐκ Παρθένου καινοπρεπῶς, ἀστραπαῖς τῆς ὑπερφώτου Θεότητος, ἐφαίδρυνε τὴν σύμπασαν ἀρρήτως.

Στίχ. Νῦν ἀπολύεις τὸν δοῦλόν σου Δέσποτα.

Τὴν ἐκ παραβάσεως τοῦ Ἀδάμ, πτῶσιν ἐνυπάρξασαν τοῖς βροτοῖς, ὁ Χριστὸς ἐπανορθώσων ἐπέφανεν, ἀτρέπτως νηπιάσας ἐκ Παρθένου.

Στίχ. Φῶς εἰς ἀποκάλυψιν ἐθνῶν.

Νόμον τὸν ἐν Γράμματι ἐκπληρῶν, ὁ τοῦ νόμου Κύριος καὶ Σωτήρ, ἐν ναῷ τῷ νομικῷ νῦν προσάγεται, ὑπὸ Μητρὸς Παρθένου βρέφος θεῖον.

Δόξα, καὶ νῦν, Ἦχος β'.

Τὸν Ἱερὸν ἡ ἱερὰ Παρθένος προσεκόμισεν, ἐν Ἱερῷ τῷ Ἱερεῖ· ἁπλώσας δὲ ἀγκάλας ὁ Συμεών, ἐδέξατο τοῦτον ἀγαλλόμενος, καὶ ἐβόησε· Νῦν ἀπολύεις τὸν δοῦλόν σου Δέσποτα, κατὰ τὸ ῥῆμά σου ἐν εἰρήνῃ Κύριε.

Ἀπολυτίκιον τοῦ Μάρτυρος. Ἦχος δ'.

Ὁ μάρτυς σου Κύριε, ἐν τῇ ἀθλήσει αὐτοῦ, τὸ στέφος ἐκομίσατο τῆς ἀφθαρσίας, ἐκ σοῦ τοῦ Θεοῦ ἡμῶν· ἔχων γὰρ τὴν ἰσχύν σου, τοὺς τυράννους καθεῖλεν· ἔθραυσε καὶ δαιμόνων, τὰ ἀνίσχυρα θράση. Αὐτοῦ ταῖς ἱκεσίαις Χριστὲ ὁ Θεός, σῶσον τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Καὶ Προεόρτιον. Ἦχος α'. Χορὸς Ἀγγελικός.

Οὐράνιος χορός, οὐρανίων ἁψίδων, προκύψας ἐπὶ γῆς, καὶ φερόμενον βλέπων, ὡς βρέφος ὑπομάζιον, πρὸς ναὸν τὸν πρωτότοκον, πάσης κτίσεως, ὑπὸ Μητρὸς ἀπειράνδρου, προεόρτιον, νῦν σὺν ἡμῖν μελῳδοῦσι, φρικτῶς ἐξιστάμενοι (*).

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΡΟΝ

Μετὰ τὴν α'. Στιχολογίαν, Κάθισμα.

Ἦχος α'. Χορὸς Ἀγγελικός.

Ὁ ὢν σὺν τῷ Πατρί, ἐπὶ θρόνου ἁγίου, ἐλθὼν ἐπὶ τῆς γῆς, ἐκ Παρθένου ἐτέχθη, καὶ βρέφος ἐγένετο, χρόνοις ὢν ἀπερίγραπτος· ὃν δεξάμενος, ὁ Συμεὼν ἐν ἀγκάλαις, χαίρων ἔλεγε· Νῦν ἀπολύεις Οἰκτίρμον, εὐφράνας τὸν δοῦλόν σου.

Δόξα, καὶ νῦν, Τὸ αὐτό.

Μετὰ τὴν β'. Στιχολογίαν, Κάθισμα.

Ἦχος δ'. Ταχὺ προκατάλαβε.

Σαρκὶ νηπιάσαντα, ἐξ ἀπειράνδρου Μητρός, χερσὶ γηραλέαις σου, ἀγκαλισθεὶς Συμεών, Χριστὸν τὸν Θεὸν ἡμῶν, ἔλαβες τῆς ἐξόδου, τὴν ἀπόφασιν δόξῃ· εἴληφας τῶν θαυμάτων, τὴν ἀένναον χάριν· διό σε ἀξιοχρέως πάντες δοξάζομεν.

Δόξα, καὶ νῦν. Τὸ αὐτό.

Εἶτα ψάλλονται οἱ Κανόνες, ὁ μὲν Προεόρτιος μετὰ τῶν Εἱρμῶν εἰς η'. ὁ δὲ τοῦ Μάρτυρος εἰς δ'.

Κανὼν ὁ Προεόρτιος. Ὠδὴ α'. Ἦχ. δ'. Ὁ Εἱρμός.

« Ἄσομαί σοι Κύριε ὁ Θεός μου· ὅτι ὡδήγη-
» σας λαόν, ἐν μέσῳ τῆς θαλάσσης, ἐκάλυ-

(*) Τὴν διόρθωσιν τοῦ Τροπαρίου τούτου ἐποίησεν ἐν Κερκύρᾳ ὁ ἐν Ἱερεῦσι σεβάσμιος Γέρων Ἀνδρέας Ἱδρωμένος, ἔκ τινος ὡρολογίου παλαιοῦ τετυπωμένου τῷ 1563 ἔτει. Ἐκ τούτου γίνεται δῆλον πόσην παραμόρφωσιν καὶ διαφθορὰν ἔλαβον τὰ ἱερὰ Ἄσματα ἐκ τῶν διαφόρων μεταγραφῶν, καὶ συνεχῶν μετατυπώσεων.

»ψας δὲ ἅρματα, Φαραὼ καὶ τὴν δύναμιν.»

Ἄσομαί σοι Κύριε ὁ Θεός μου, τῷ νηπιάσαντι σαρκί, καὶ νόμῳ ὑπακούσαντι, καὶ σώσαντι τὸν ἄνθρωπον, δι' ὃν γέγονας ἄνθρωπος.

Ἀγκάλαις δεξάμενος ὁ Πρεσβύτης, τὸν ζωοδότην καὶ Θεόν, τῆς ζωῆς ἀπελύετο βοῶν· Νῦν ἀπολύεις με· κατεῖδον γάρ σε σήμερον.

Τοῖς νόμοις τοῖς φύσεως ὑπακούεις, καὶ τοῦ Γράμματος θεσμοῖς, κατὰ νόμον ὑπείκεις Χριστέ, ὁ πρὶν ὑπαγορεύσας μοι, τὸν νόμον ἐν τῷ ὄρει Σινᾶ. Θεοτοκίον.

Ἄσομαί σοι Κύριε ὁ Θεός μου· ὅτι ἐτέχθης ἐκ Μητρός, Παρθένου ἁγίας, καὶ ταύτην ἀνέδειξας, ἐλπίδα τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Ὁ Κανὼν τοῦ Μάρτυρος, φέρων Ἀκροστιχίδα·

Τρυφῆς μεθέξειν ἀξίωσόν με Τρύφων.

Θεοφάνους. Ὠδὴ α'. Ἦχος πλ. δ'.

«Ὑγρὰν διοδεύσας ὡσεὶ ξηράν, καὶ τὴν Αἰγυ» πτίαν μοχθηρίαν διαφυγών, ὁ Ἰσραηλίτης »ἀνεβόα· Τῷ Λυτρωτῇ καὶ Θεῷ ἡμῶν ᾄσωμεν.»

Τῆς ὄντως ἐνθέϐ ἐν οὐρανοῖς, τρυφῆς ἀπολαύων, ὡς ἀήττητος ἀθλητής, ταῖς σαῖς ἱκεσίαις τὴν ψυχήν μου, τῆς τῶν παθῶν ῥῦσαι συγχύσεως.

Ῥημάτων τῶν θείων ἐνηχηθείς, ἐτέλεσας ταῦτα, πανaοίδιμε πρακτικῶς, τὴν ἁγιωσύνην ἀγαπήσας, καὶ σωφροσύνην ἀσπασάμενος.

Ὑπῆρξας τῷ ὄντι ποιμαντικός, ποιμαίνων ψυχῆς σου, ἐν σοφίᾳ τοὺς λογισμούς, ψυχὰς ἐπιστρέφων πλανωμένας, καὶ τῷ Θεῷ προσάγων ἔνδοξε. Θεοτοκίον.

Φωτίζεις με φέγγει τῷ νοητῷ, ἀπαύγασμα δόξης, ἡ τεκοῦσα τὸ πατρικόν, πανάμωμε Κόρης καὶ τὸν ζόφον, τῆς ἁμαρτίας διασκέδασον.

Προεόρτιος. Ὠδὴ γ'. Ὁ Εἱρμός.

«Ἐν Κυρίῳ Θεῷ μου, ἐστερεώθη ἡ καρδία μου, » διὸ οἱ ἀσθενοῦντες, περιεζώσαντο δύναμιν.»

Ἀνοιγέσθω ὁ ναός· ὁ τοῦ Θεοῦ γὰρ νῦν ἐπέστη ναός, ναοὺς ἡμᾶς ποιῆσαι, τοῦ ἁγίου αὐτοῦ Πνεύματος.

Νῦν παρῆλθεν ἡ σκιά, καὶ ἀντεισήχθη ἡ ἀλήθεια, τῆς χάριτος ἐλθούσης· νῦν ὑποδέχου τὸν Χριστὸν Συμεών.

Χήρα Ἄννα σώφρων, ἡ μεμονωμένη καὶ γνωστὴ τῷ Θεῷ, νῦν ἀνθομολογείτω, τῷ νηπιάσαντι σαρκὶ δι' ἡμᾶς.

Θεοτοκίον.

Τὴν Θεομήτορα Παρθένον, ὀρθοδόξως ἀνυμνήσωμεν· πρεσβεύει γὰρ ἀπαύστως, ὑπὲρ ἡμῶν πρὸς τὸν Κύριον.

Τοῦ Μάρτυρος. Σὺ εἶ τὸ στερέωμα.

Ἠμβλυνας τὴν δύναμιν, τὴν ὑπερήφανον ἔνδοξε, μάρτυς Χριστοῦ, τὴν ἐκ τοῦ Ὑψίστου, ἐνδυσάμενος δύναμιν.

Σάρκα περικείμενος, ὀφρὺν τὴν ἄσαρκον ἔσβεσας, τοῦ δυσμενοῦς, καὶ σεσαρκωμένον, Θεὸν Λόγον ἐκήρυξας.

Μόνη φυγαδεύονται, τῇ παρουσίᾳ σου πνεύματα, τὰ πονηρά, Πνεύματος ἁγίου, διωκόμενα χάριτι. Θεοτοκίον.

Ἔχων σε βοήθειαν, οὐκ αἰσχυνθήσομαι Πάναγνε, Μήτηρ Θεοῦ· ἔχων σε προστάτιν, τῆς ζωῆς μου σωθήσομαι. Ὁ Εἱρμός.

«Σὺ εἶ τὸ στερέωμα, τῶν προστρεχόντων σοι » Κύριε· σὺ εἶ τὸ φῶς, τῶν ἐσκοτισμένων, καὶ »ὑμνεῖ σε τὸ πνεῦμά μου.»

Κάθισμα τοῦ Μάρτυρος.

Ἦχος δ'. Ταχὺ προκατάλαβε.

Τῶν πόνων μακάριε, κατατρυφῶν τῆς σαρκός, τὴν θείαν καὶ ἄπονον, ἐν Παραδείσῳ τρυφήν, ἀξίως ἀπείληφας, στέφος ἀθανασίας, ἐκ Θεοῦ δεδεγμένος· ὅθεν καὶ ἰαμάτων, ποταμοὺς ἀναβλύζεις, τοῖς πόθῳ καταφεύγουσι, μάρτυς τῇ σκέπῃ σϐ.

Δόξα, καὶ νῦν. Προεόρτιον.

Ἦχος α'. Τοῦ λίθου σφραγισθέντος.

Θησαυρὲ τῶν αἰώνων, ἡ ζωὴ τῶν ἁπάντων, δι' ἐμὲ νηπιάσας, ὑπὸ νόμον ἐγένου· ὁ πάλαι χαράξας ἐν πλαξί, τὸν νόμον ἐν τῷ ὄρει τῷ Σινᾶ, ἵνα πάντας ἀπαλλάξῃς, ἐκ τῆς τοῦ νόμου πάλαι δουλείας. Δόξα τῇ εὐσπλαγχνίᾳ σου Σωτήρ· δόξα τῇ βασιλείᾳ σου· δόξα τῇ οἰκονομίᾳ σου μόνε φιλάνθρωπε. Προεόρτιος. Ὠδὴ δ'. Ὁ Εἱρμός.

«Τοὺς οὐρανοὺς ἡ ἀρετή σου κατεκάλυψε, καὶ » ἡ γῆ ἐπληρώθη τῆς σῆς δόξης Χριστέ· διὸ »ἀπαύστως κράζομεν· Δόξα τῇ δυνάμει σϐ Κύριε.»

Αἱ τάξεις τῶν Ἀγγέλων ἐξεπλάγησαν, ἐν ταῖς ἀγκάλαις τοῦ Πρεσβύτου θεασάμεναι, τὸν σὺν Πατρὶ καὶ Πνεύματι ὑμνούμενον, ὡς Υἱόν, καὶ Θεὸν ἡμῶν.

Τὸ ἡμῶν ἀτελὲς οἰκειούμενος, ὁ παντέλειος Θεὸς τῇ κατὰ νόμον προσαγωγῇ, τὸ τέλειον τῆς χάριτος, ἡμῖν ἐδωρήσατο.

Ὡς βρέφος ἐν ἀγκάλαις δεχόμενος, καὶ Θεὸν τῷ πνεύματι θεώμενος, ὁ Συμεὼν σωτήριον τοῦ κόσμου, τὸν Χριστὸν ἀνεκήρυττε.

Μωσέως τιμιώτερος γέγονας, τοῦ δεξαμένου νόμον ἐν τῷ ὄρει Σινᾷ· ὅτι Χριστὸν τὸν Κύριον, ἀγκάλαις σου Πρεσβῦτα ἐβάστασας.

Θεοτοκίον.

Ἡ Ἄννα προφητεύουσα τὸ μέλλον, τὸν ἐκ τῆς μήτρας σου Θεὸν προανηγόρευσε· διὸ ἀπαύστως πρέσβευε, σωθῆναι Θεομῆτορ τοὺς δούλους σου.

Τοῦ Μάρτυρος. Εἰσακήκοα Κύριε.

Θεωμένους κατέπληξας, μάκαρ τοὺς τυράννους, τῇ καρτερίᾳ σου· τὰς βασάνους γὰρ ὑπέμεινας, ὡς ἐν ἀλλοτρίῳ πάσχων σώματι.

Ἐντρύφας μακάριε, τοῖς τῶν ἀλγηδόνων πόνοις νυττόμενος· νῦν τρυφᾷς δὲ καθαρώτερον, ἀϊδίου δόξης ἐμφορούμενος.

Ξεομένου τοῦ σώματος, ταῖς τῶν σιδηρῶν ὀνύχων ὀξύτησιν, ἐνευροῦτό σου θεσπέσιε, τῆς ψυχῆς ὁ τόνος θείᾳ χάριτι.

Θεοτοκίον.

Ἐπὶ σὲ τὴν ἐλπίδα μου, πᾶσαν ἀνατίθημι Μητροπάρθενε· τὴν ψυχήν μου διαφύλαξον, ἡ Θεὸν τεκοῦσα τὸν Σωτῆρά μου.

Προεόρτιος. Ὠδὴ ε'. Ὁ Εἱρμός.

«Ὁ ἀνατείλας τὸ φῶς, καὶ φωτίσας τὸν ὄρθρον, »καὶ δείξας τὴν ἡμέραν, δόξα σοι Ἰησοῦ, »Υἱὲ τοῦ Θεοῦ, φιλάνθρωπε δόξα σοι.»

Ἐν τῇ τοῦ νόμου σκιᾷ, τὸν τῆς χάριτος λόγον, τρανῶς ἐχρηματίσθη, Συμεὼν ὁ δίκαιος, σωματικῶς τὸν Χριστὸν δεξάμενος.

Οὗτος εἰς πτῶσιν φησί, καὶ ἀνάστασιν κεῖται· εἰς πτῶσιν τῶν ἀπίστων, καὶ πιστῶν ἀνάστασιν, ὁ Συμεών, ἄρτι προεφήτευσε.

Θεοτοκίον.

Θεοκυῆτορ ἁγνή, τὸν Υἱόν σου δυσώπει, λυτρώσασθαι κινδύνων, καὶ πάσης περιστάσεως, τοὺς σὲ δοξάζοντας, Θεοτόκε ἄχραντε.

Τοῦ Μάρτυρος. Ὀρθρίζοντες βοῶμέν σοι.

Ἰνδάλματα τῆς πλάνης κατήργησας, ἀθλοφόρε· εἰκόνι λατρεύειν γάρ, Θεοῦ τοῦ ὄντως ἠγάπησας.

Νενίκηκας γενναίως τὸ φρόνημα, τοῦ τυράννου, τὸ ἄθεον πάνσοφε, Χριστοῦ τῇ πίστει νευρούμενος.

Θεοτοκίον.

Ἀνέκφραστος ἡ σύλληψις γέγονε, σοῦ Παρθένε, ὁ τόκος ἀπόρρητος, διαμεμένηκεν ἄχραντε.

Προεόρτιος. Ὠδὴ ς'. Ὁ Εἱρμός.

«Ὡς Ἰωνᾶν τὸν Προφήτην, ἐλυτρώσω τοῦ κήτους, Χριστὲ ὁ Θεός, κἀμὲ τοῦ βυθοῦ τῶν »πταισμάτων, ἀνάγαγε καὶ σῶσόν με, μόνε φιλάν»θρωπε.»

Ἐχρηματίσθη Πρεσβύτης, μὴ θανεῖν, πρὶν ἰδεῖν τὸν Δεσπότην Χριστόν· ἀγκάλαις δὲ σήμερον φέρει, καὶ τοῦτον προσδεικνύει, παντὶ τῷ λαῷ Ἰσραήλ.

Τὸν Ποιητὴν τῶν αἰώνων, ὁ Πρεσβύτης ὡς βρέφος δεξάμενος, Θεὸν προαιώνιον ἔγνω, καὶ φῶς ἐθνῶν καὶ δόξαν, τοῦ Ἰσραὴλ τὸν Χριστόν.

Νῦν Συμεὼν προφητεύει, νῦν ἡ Ἄννα ἀνθομολογεῖ, τῷ Θεῷ· ὁ μὲν τῇ Μητρὶ καὶ Παρθένῳ, ἡ δὲ τῷ ἐκ Παρθένου ἀναδειχθέντι σαρκί.

Θεοτοκίον.

Ὢ μακαρία κοιλία, πόθεν ταύτην τὴν δόξαν ἐβλάστησας; Θεὸς τὸ τεχθὲν ὦ Παρθένε, καὶ φῶς ἐθνῶν, καὶ δόξα καὶ ἀπολύτρωσις.

Τοῦ Μάρτυρος. Ἱλάσθητί μοι Σωτήρ.

Ξηράνας τὰς μυσαράς, σπονδὰς καὶ κνίσσης μιάσματα, μανίας εἰδωλικάς, σοῖς αἵμασιν ἔνδοξε, κατήρδευσας ἅπαντα, τὰ τῆς Ἐκκλησίας, εὐγενῆ Τρύφων βλαστήματα.

Ἰχῶρες μαρτυρικοί, ὡς μύρον εὐωδιάζουσι· τὸ αἷμα τῶν ἀθλητῶν, πηγάζει ἰάματα· ἡ κόνις τοῦ σώματος, ψυχὰς ἁγιάζει, τῶν πιστῶς θεραπευόντων αὐτούς.

Θεοτοκίον.

Ὡς ἔμψυχος κιβωτός, ἐδέξω Λόγον τὸν ἄναρχον· ὡς ἅγιον ἱερόν, τὸν Κτίστην ἐχώρησας· ὡς θρόνος πυρίμορφος, φέρεις τὸν Δεσπότην, Θεομῆτορ πάσης κτίσεως.

Ὁ Εἱρμός.

«Ἱλάσθητί μοι Σωτήρ· πολλαὶ γὰρ αἱ ἀνομίαι »μου· καὶ ἐκ βυθοῦ τῶν κακῶν, ἀνάγαγε δέο»μαι· πρὸς σὲ γὰρ ἐβόησα, καὶ ἐπάκουσόν μου, ὁ »Θεὸς τῆς σωτηρίας μου.»

Κοντάκιον, Ἦχος πλ. δ'. Ὡς ἀπαρχάς.

Τριαδικῇ στερρότητι, πολυθεΐαν ἔλυσας, ἐκ τῶν περάτων ἀοίδιμε, τίμιος ἐν Κυρίῳ γενόμενος· καὶ νικήσας τυράννους, ἐν Χριστῷ τῷ Σωτῆρι, τὸ στέφος εἴληφας τῆς μαρτυρίας σου, καὶ χαρίσματα θείων ἰάσεων, ὡς ἀήττητος.

Ὁ Οἶκος.

Ἱερὰν πανδαισίαν προτίθεται, φιλεόρτων τὸ σύστημα σήμερον, Προεόρτια σύμβολα φέρουσαν, τοῦ Κυρίου τεσσαρακονθήμερον τὴν ἐκ Παρθένου φρικτὴν γέννησιν, καὶ πρεσβύτου σεπτοῦ ἐναγκάλισιν (*), καὶ σεπτοῦ Ἀθλοφόρου μνημόσυνα· δι' αὐτὸν γὰρ τὸν Χριστόν, τελειοῦται νικητικῶς, ὡς ἀήττητος. Συναξάριον.

Μὴν Φεβρουάριος, ἔχων ἡμέρας κή.
εἰδέ ἐστι Βίσεκτος, κθ'.

Ἡ ἡμέρα ἔχει ὥρας ια', καὶ ἡ νὺξ ὥρας ιγ'.

Τῇ Α'. τοῦ αὐτοῦ μηνός, μνήμη τοῦ ἁγίου μάρτυρος Τρύφωνος.

Στίχ. Σὺ δὲ Τρύφων τί; τὸ ξίφος θνήσκω φθάσας,
Καιρὸς δὲ τίς σου τοῦ τέλους; Νουμηνία.
Ἐν Φεβρουαρίοιο Τρύφων πρὸ τομῆς θάνε πρώτῃ.

Οὗτος ὑπῆρχεν ἐκ Λαμψάκου τῆς κώμης, τῶν Φρυγῶν ἐπαρχίας, ἐπὶ τῆς βασιλείας Γορδιανοῦ, ἐν τῷ διακοσιοστῷ ἐννενηκοστῷ πέμπτῳ ἔτει ἀπὸ τῆς Αὐγούστου βασιλείας. Ἔτι δὲ κομιδῇ νέος ὤν, καὶ τῇ ἡλικίᾳ κατάλληλον ἐπιτήδευμα μετιὼν (χῆνας γὰρ ἔβοσκεν, ὥς φασι), Πνεύματος ἁγίου ἐπλήσθη, καὶ ἦν πᾶσαν ἰώμενος μαλακίαν, καὶ δαίμονας ἐξελαύνων. Ἐθεράπευσε δὲ καὶ τὴν τοῦ Βασιλέως θυγατέρα, ὑπὸ τοῦ δαίμονος κρατουμένην· ἔνθα λέγεται ὑποδεῖξαι τὸν δαίμονα τοῖς παροῦσιν, ὡς κύνα μέλανα, τὰς πονηρὰς πράξεις αὐτοῦ διαγγέλλοντα, καὶ πολλοὺς ἐπὶ τῷ θαύματι πρὸς τὴν εἰς Χριστὸν πίστιν μεταγαγεῖν.

Ἐπὶ δὲ τοῦ βασιλέως Δεκίου, ὃς Φίλιππον διεδέξατο, τὸν κρατήσαντα μετὰ Γορδιανόν, διεβλήθη Ἀκυλίνῳ τῷ ἐπάρχῳ τῆς Ἀνατολῆς, ὅτι μὴ λατρεύει, φησί, τοὺς δαίμονας. Ἀχθεὶς δὲ πρὸς αὐτὸν ἐν Νικαίᾳ, καὶ ὁμολογήσας τὸ τοῦ Χριστοῦ ὄνομα, πρῶτον σπαθίζεται· εἶτα ἵπποις δεσμεῖται, καὶ ἐλαύνεται, χειμῶνος ὥρᾳ, κατὰ δυσβάτων καὶ δυσπροσόδων χωρίων· καὶ μετὰ τοῦτο, γυμνὸς ἐπάνω σιδηρῶν ἥλων σύρεται. Ἔτι δὲ μαστιχθείς, καὶ λαμπάσι πυρὸς τὰς πλευρὰς ἐκκαείς, τὴν διὰ ξίφους ἀπόφασιν δέχεται, ἣν προφθάσας, τῷ Θεῷ τὸ πνεῦμα παρέθετο· Τελεῖται δὲ ἡ αὐτοῦ Σύναξις ἐν τῷ Μαρτυρείῳ αὐτοῦ, τῷ ὄντι ἔνδον τοῦ σεπτοῦ Ἀποστολείου Ἰωάννου τοῦ Θεολόγου, πλησίον τῆς Ἁγιωτάτης Μεγάλης Ἐκκλησίας.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, μνήμη τοῦ ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν Πέτρου τοῦ ἐν Γαλατίᾳ.

Οὗτος παρὰ Γαλάταις τοῖς πρὸς τῇ Ἀγκύρᾳ τραφείς, ἐν ἑπτὰ μὲν ἔτεσι τοῖς γονεῦσι συνῆν· ἔπειτα δέ, ἱστορίας ἕνεκα, τὰ Ἱεροσόλυμα καταλαμβάνει. Ἐκεῖθεν δὲ εἰς Ἀντιόχειαν παραγίνεται· καὶ τάφον εὑρών, ἐν αὐτῷ εἰσέδυ, ὑπερῷον ἔχοντα, καὶ δρύφρακτον προβεβλημένον, δι' οὗ τοὺς ἀνιόντας ἐδέχετο, δι' ἡμερῶν δύο, ἄρτου βραχέος καὶ ὕδατος γευόμενος μετρίου. Ἰάσατο δὲ πρῶτον διὰ προσευχῆς δαιμονῶντά τινα, ὃν καὶ σύνοικον ἐποιήσατο. Ἀλλὰ καὶ τὴν μητέρα τοῦ μακαρίου Θεοδωρήτου, Ἐπισκόπου Κύρου, εὐλαβεστάτην οὖσαν καὶ θεάρεστον, ὀφθαλμιῶσαν ἰάσατο· καὶ ὀψοποιόν τινα, ὑπὸ δαίμονος ὀχλούμενον, ἐθεράπευσε· καὶ ἕτερον ἀκροῖκον τοῦ αὐτοῦ ἠλευθέρωσε πάθους· καὶ τὸν στρατηγὸν τῆς πόλεως, παρθένον τινὰ βιάσασθαι βουλόμενον, τῆς ἐγχειρήσεως διεκώλυσε, πηρώσας τοὺς ὀφθαλμοὺς αὐτοῦ· καὶ τὴν προρρηθεῖσαν μητέρα τοῦ Θεοδωρήτου, δυστοκοῦσαν καὶ κινδυνεύουσαν, τοῦ θανάτου ἐλυτρώσατο. Ἐπὶ ἐννενήκοντα οὖν καὶ δύο χρόνους θεαρέστως βιώσας, ἐν εἰρήνῃ τὸ πνεῦμα τῷ Κυρίῳ παρέθετο, τὰ τῶν πόνων ἔπαθλα κομισάμενος.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, μνήμη τοῦ ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν Βενδιμιανοῦ.

Στίχ. Βενδιμιανός, δένδρον ἀρετῆς μέγα,
Φυτευθὲν εἰς γῆν, καὶ μεταχθὲν εἰς πόλον.

Οὗτος μαθητὴς γέγονε τοῦ Ἁγίου Αὐξεντίου καὶ μετὰ τὴν αὐτοῦ τελευτήν, εἰς ῥαγάδα πέτραν ὑποδύς, ἐκεῖ κατεσκεύασεν οἰκίσκον τινὰ σμικρότατον· καὶ ἐν αὐτῷ ἐπὶ δύο καὶ τεσσαράκοντα χρόνους διαβιούς, ἐν τῷ μέλλειν πρὸς Κύριον ἐκδημεῖν, τὸ γόνυ προσερείσας τῇ γῇ, τῷ Θεῷ τὸ πνεῦμα παρέθετο.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, μνήμη τοῦ ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν, καὶ ὁμολογητοῦ Βασιλείου, Ἀρχιεπισκόπου Θεσσαλονίκης, ὁρμωμένου ἐξ Ἀθηνῶν.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, ὁ ὅσιος Τιμόθεος ἐν εἰρήνῃ τελειοῦται.

Στίχ. Τιμόθεος μετέσχε τιμῆς τῆς ἄνω,
Μή τι προκρίνας τῆς Θεοῦ τιμῆς κάτω.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, ὁ ἅγιος μάρτυς Θείων, μετὰ δύο παίδων, ξίφει τελειοῦται.

Στίχ. Θνήσκουσι παισὶν εὐπροθύμως ἐκ ξίφους,
Ὅλῃ Θείων εἵπετο προθυμίᾳ.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ ὁ ἅγιος μάρτυς Καρίων, τὴν γλῶτταν ἐκτμηθείς, τελειοῦται.

Στίχ. Φωνῆς στερήσει γλωττότμητος Καρίων,
Γλωσσῶν πλάνων ἔπαυσεν ὑθλοφωνίαν.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, μνήμη τῆς ἁγίας μάρτυρος Περπετούας, καὶ τῶν σὺν αὐτῇ Σαύρου, Ῥευκάτου, Σατορνίλου, Σεκούνδου, καὶ Φιλικητάτης.

Στίχ. Τὴν τῶν σφαγέντων Περπετούα πεντάδα,
Ἤμειψε, συσφαγεῖσα πρὸς τὴν ἑξάδα.

Ἡ Ἁγία μάρτυς Περπετούα ἦν ἐκ πόλεως Θουβριτανῶν τῆς Ἀφρικῆς, συνελήφθη δὲ ὑπὸ τῶν ἀπίστων καὶ ἤχθη τῷ Χιλιάρχῳ μετὰ τῶν εἰρημένων νεανίσκων, κατηχουμένων. Τῇ δὲ Ἁγίᾳ Περπετούᾳ, ἅμα τῇ Φιλικητάτῃ, ἀφίεται δάμαλις ἀγρία, ἥτις ἐπιδραμοῦσα διεσπάραξεν αὐτάς. Οἱ δὲ λοιποὶ ἅγιοι ὑπὸ τοῦ ὄχλου μαχαίραις ἀναιροῦνται.

Ὁ ἅγιος νεομάρτυς Ἀναστάσιος ὁ ἐκ Ναυπλίου, καὶ ἐν Ναυπλίῳ μαρτυρήσας εἰς λεπτὰ τμηθείς, τελειοῦται.

Ταῖς αὐτῶν ἁγίαις πρεσβείαις, ὁ Θεὸς ἐλέησον ἡμᾶς. Ἀμήν. Προεόρτιος. Ὠδὴ ζ'. Ὁ Εἱρμός.

« Ὁ τῶν Πατέρων Θεός, μὴ καταισχύνῃς ἡ-
» μᾶς, ἀλλὰ δώρησαι ἡμῖν, ἐν παρρησίᾳ βοᾶν
» σοι· Εὐλογητὸς εἶ ὁ Θεός.

Ὁ ἐνοικήσας Θεός, ἐν γαστρὶ τῆς Παρθένου, ἐν ἀγκάλαις Συμεών, ὥσπερ ἐν θρόνῳ πυρίνῳ, σήμερον ἐνθρονίζεται.

Σὺ τὸ γεῶδες ἡμῶν, προσλαβόμενος Λόγε, ἐνηπίασας σαρκί, καὶ νομικῶν καθαρσίων, μετέσχες ὥσπερ νήπιον.

Ἡ σώφρων Ἄννα ἡμῖν, προφητεύει τὸ μέλλον, καὶ προλέγει μυστικῶς, τὴν τῶν ἐθνῶν προσδοκίαν, καὶ Ἰσραὴλ τὴν λύτρωσιν.

Θεοτοκίον.

Χαῖρε ἡ ἄσπορος γῆ, ἡ τὸν Λόγον ἐκ μήτρας, δίχα σπέρματος ἀνδρός, σεσαρκωμένον τεκοῦσα, ἡ σκέπη τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

(*) Ἀμφότερα τὰ χειρόγραφα ἔχουσιν, *ἀγαλλίασιν*.

Τοῦ Μάρτυρος. Οἱ ἐκ τῆς Ἰουδαίας.

Στεφηφόρος χορεύεις, τοῖς χοροῖς τῶν μαρτύρων συνευφραινόμενος· τὴν πλάνην γὰρ νικήσας, ἐν λόγῳ ἀληθείας, ἀναμέλπεις γηθόμενος. Ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

Ὁ Δεσπότης τῶν ὅλων, τῶν αὐτοῦ παθημάτων, στέφει τὸν μάρτυρα· καὶ τοῦτον ἐναυλίζει, σκηναῖς ἐπουρανίοις, κεκραγότα καὶ λέγοντα· Ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

Θεοτοκίον.

Νέον φέρουσα βρέφος, τὸν πρὸ πάντων αἰώνων, Θεὸν Πανάμωμε, ἐκ σοῦ σωματωθέντα, μὴ παύσῃ δυσωποῦσα, τοῦ σωθῆναι τοὺς ψάλλοντας· Ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

Προεόρτιος. Ὠδὴ ή. Ὁ Εἱρμός.

«Τὸν Βασιλέα Χριστόν, ὃν ὡμολόγησαν οἱ αἰχ-
» μάλωτοι Παῖδες, ἐν τῇ καμίνῳ λέγοντες
» μεγάλῃ τῇ φωνῇ· Πάντα τὰ ἔργα ὑμνεῖτε ὡς
» Κύριον.»

Τὸν δι' ἡμᾶς καθ' ἡμᾶς, βρέφος γενόμενον, ὑπὸ νόμον ἀχθέντα, ἵνα τοῦ νόμου πάντας, ἀπαλλάξῃ τοῦ γραπτοῦ, πάντα τὰ ἔργα ὑμνεῖτε ὡς Κύριον.

Ἰδών σε φῶς νοερόν, Συμεὼν ὁ πρεσβύτης, ἀγκάλαις ὑπεδέξατο βοῶν· Νῦν ἀπολύεις με Λόγε, πρὸς τὴν ἐν τῷ πνεύματι, ζωὴν ἐκ τῆς προσκαίρου.

Τὸν πρὸ αἰώνων Θεόν, τὸν εὐδοκήσαντα δι' ἡμᾶς νηπιάσαι, καὶ ἐν χερσὶ δεχθῆναι τοῦ πρεσβύτου Συμεών, πάντα τὰ ἔργα ὑμνεῖτε ὡς Κύριον. Θεοτοκίον.

Τὸν Βασιλέα Χριστόν, ὃν ἡμῖν ἔτεκεν ἡ Παρθένος Μαρία, καὶ μετὰ τόκον ἔμεινε Παρθένος ἁγνή, πάντα τὰ ἔργα ὑμνεῖτε ὡς Κύριον.

Τοῦ Μάρτυρος. Ἑπταπλασίως κάμινον.

Μέχρι τομῆς καὶ καύσεως, μέχρις αἵματος χύσεως, μέχρι καὶ θανάτου, τελευταῖον ἤθλησας, ἀντικαθιστάμενος, πρὸς ἁμαρτίαν μάρτυς Χριστοῦ· νῦν δὲ τῆς ζωῆς, τῆς ἐν Χριστῷ κρυπτομένης, λαβόμενος κραυγάζεις· Ἱερεῖς εὐλογεῖτε, λαὸς ὑπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ἐπὶ τῆς γῆς ἠγώνισαι, δυσσεβέσι μαχόμενος, πρὸς ἀπατηλήν, καὶ θεομάχον πλάνησιν, πικρῶς ἀναγκάζουσιν· ἐν οὐρανοῖς δὲ Τρύφων τρυφᾷς, στεφανηφορῶν, καὶ σὺν Ἀγγέλοις κραυγάζων· Οἱ Παῖδες εὐλογεῖτε, Ἱερεῖς ἀνυμνεῖτε, λαὸς ὑπερυψοῦτε, Χριστὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Τυραννικὴν διήλεγξας, ἀθεότητα πάνσοφε, καὶ δαιμονικήν, θεομαχίαν ἔσβεσας, ῥοαῖς τῶν αἱμάτων σου, τὸν ἐν Τριάδι ἕνα Θεόν, ἀξιοπρεπῶς καὶ καθαρῶς ἀναγγέλλων, καὶ σέβων καὶ κραυγάζων· Ἱερεῖς εὐλογεῖτε, λαὸς ὑπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας. Θεοτοκίον.

Ῥήμασι σοῖς ἑπόμενοι, μακαρίζομεν Πάναγνε, σὲ τὴν μακαρίαν, τὴν σαρκὶ γεννήσασαν, τὸν ὄντως μακάριον, τὸν φῶς οἰκοῦντα ἄδυτον, καὶ φωταγωγὸν καὶ φωτοδότην Δεσπότην· ὃν Παῖδες εὐλογοῦσιν, Ἱερεῖς ἀνυμνοῦσι, λαοὶ ὑπερυψοῦσιν, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ὁ Εἱρμός.

«Ἑπταπλασίως κάμινον, τῶν Χαλδαίων ὁ τύ-
» ραννος, τοῖς θεοσεβέσιν, ἐμμανῶς ἐξέκαυσε·
» δυνάμει δὲ κρείττονι, περισωθέντας τούτους ἰδών·
» Τὸν Δημιουργὸν καὶ Λυτρωτὴν ἀνεβόα, οἱ Παῖ-
» δες εὐλογεῖτε, Ἱερεῖς ἀνυμνεῖτε, λαὸς ὑπερυψοῦτε,
» εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.»

Προεόρτιος. Ὠδὴ θ'. Ὁ Εἱρμός.

«Μεγαλύνομεν πάντες, τὴν φιλανθρωπίαν σου,
» Κύριε Σωτὴρ ἡμῶν, ἡ δόξα τῶν δούλων σου,
» καὶ στέφανος τῶν πιστῶν, ὁ μεγαλύνας τὴν
» μνήμην τῆς Τεκούσης σε.»

Ὁ πλαξὶν ἐγχαράξας, τὸν τοῦ γράμματος νόμον, χερσὶν ἀγκαλίζεται, Πρεσβύτου ὡς νήπιον, καὶ ἁγιόγραφον ἡμῖν, ὑπαγορεύει νόμον τὸ Εὐαγγέλιον.

Σήμερον ἐν τῷ ναῷ, Συμεὼν ὁ πρεσβύτης, ἀγκάλαις ἐδέξατο, Χριστὸν τὸν Θεὸν ἡμῶν καὶ ἐβόησε λέγων· Νῦν ἀπολύεις τὸν δοῦλόν σου Δέσποτα.

Τῶν Ἀγγέλων αἱ τάξεις, ἐν σαρκὶ κατιδοῦσαι, τὸν Κτίστην τὸν ἴδιον, ὡς βρέφος γενόμενον, ἀγκάλαις τοῦ Πρεσβύτου, τοῦτον ἐν φόβῳ ὑμνοῦσαι ἐδόξαζον.

Συμεὼν Θεοδόχε, τοῦ Κυρίου αὐτόπτα, καὶ νόμου καὶ χάριτος, ἀρχὴ καὶ συμπέρασμα, μνείαν ποιοῦ καὶ ἡμῶν, τῶν τιμώντων τὴν σεπτήν σου μετάστασιν. Θεοτοκίον.

Χαῖρε πάνσεμνε Ἁγνή, παρθενίας καύχημα, καὶ τοῦ κόσμου ἡ χαρά, Μαρία Μήτηρ καὶ δούλη, τοῦ Σωτῆρος Χριστοῦ· αὐτὸν δυσώπει ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Τοῦ Μάρτυρος. Σὲ τὴν ἀπειρόγαμον.

Ὑπὲρ τὰ ὁρώμενα, αἱ τῶν μαρτύρων προσδοκίαι, πλήρης ἀθανάτου λήξεως, καθορᾶται ἡ τούτων ἐλπίς, πλήρης θυμηδίας καὶ χαρᾶς, καὶ φαιδρότητος ἀνεκφράστου· ὅθεν ἀξίως μακαρίζονται.

Φῶς ἐγένου δεύτερον, φωτὶ τῷ πρώτῳ προσπελάσας, αἴγλῃ τῇ αὐτοῦ πυρσούμενος, καὶ μορφούμενος Τρύφων σοφέ, καὶ ταῖς αὐτοῦ χορηγουμέναις, ἐλλάμψεσι διαλάμπων· ὅθεν σε πάντες μακαρίζομεν.

Ὤφθης ἀκατάπληκτος, ἐν τοῖς ἀγῶσιν Ἀθλοφόρε· ὤφθης ἀληθῶς ἐπώνυμος, τῆς ἐνθέου καὶ θείας τρυφῆς, ἧς νῦν ἀπολαύων, καὶ τρανῶς ἐνηδόμενος, σωτηρίαν τοῖς σὲ τιμῶσιν ἡμῖν αἴτησαι.

Θεοτοκίον.

Νέκρωσον τὸ φρόνημα, θεογεννῆτορ τῆς σαρκός μου· ζώωσον ψυχῆς τὴν νέκρωσιν, ἐνεργείᾳ τῆς ὄντως ζωῆς, τῆς ἐκ σοῦ τεχθείσης κατὰ σάρκα, δι' ἄφατον εὐσπλαγχνίαν, καὶ σωτηρίαν τῶν ὑμνούντων σε. Ὁ Εἱρμός.

»Σὲ τὴν ἀπειρόγαμον, Θεοῦ Μητέρα τοῦ Ὑψίστου, σὲ τὴν ὑπὲρ νοῦν κυήσασαν, διὰ λόγου τὸν ὄντως Θεόν, τὴν ὑψηλοτέραν τῶν ἀχράντων Δυνάμεων, ἀσιγήτοις δοξολογίαις μεγαλύνομεν.» Ἐξαποστειλάριον τοῦ Μάρτυρος.

Ἐν πνεύματι τῷ Ἱερῷ.

Τρυφῆς κατεμφορούμενος, παραδόξου καὶ θείαις, Ἀγγέλοις ὁμοδίαιτος, ἐχρημάτισας μάκαρ, καὶ χῆνας νέμων ἐν νάπαις, πρὸς Θεοῦ ἀπείληφας, τὴν χάριν τῶν ἰαμάτων, Τρύφων μεγαλομάρτυς, θεραπεύειν τῶν βροτῶν, τὰς ἀσθενείας καὶ νόσους.

Προεόρτιον, ὅμοιον.

Τὸν παῖδα προσκομίσασα, ἡ πανάμωμος Κόρη, ἐν Ἱερῷ τετέλεκε, τὰ τοῦ νόμου καὶ τοῦτον, ἀγκάλαις ὡς ἐδέξατο, Συμεὼν ὁ δίκαιος, ἀντέφησε τῇ Παρθένῳ· Οὗτος κεῖται εἰς πτῶσιν, καὶ ἀνάστασιν πολλῶν, καὶ σημεῖον ἐν κόσμῳ.

Εἰς τὸν Στίχον τῶν Αἴνων, Στιχηρὰ προσόμοια προεόρτια. Ἦχος β'. Οἶκος τοῦ Ἐφραθᾶ.

Ῥύπου δίχα Χριστός, γεννᾶται ἐκ Παρθένου, ὡς ἐκ Πατρὸς ἀρρεύστως, Υἱὸς πρὸ Ἑωσφόρου, ὁ τὸν Ἀδὰμ λυτρούμενος.

Στίχ. Νῦν ἀπολύεις τὸν δοῦλόν σου Δέσποτα.

Πύλαι τῶν οὐρανῶν, ἀνοίχθητε· Χριστὸς γάρ, ἐν τῷ ναῷ ὡς βρέφος, ὑπὸ Μητρὸς Παρθένου, Θεῷ Πατρὶ προσάγεται.

Στίχ. Φῶς εἰς ἀποκάλυψιν ἐθνῶν.

Δέχου ὦ Συμεών, τὸν Κύριον τῆς δόξης, καθὼς ἐχρηματίσθης, ἐκ Πνεύματος ἁγίου, ἰδοὺ γὰρ παραγέγονε.

Δόξα καὶ νῦν, Ἦχος β'.

Ὁ κτίστης οὐρανοῦ καὶ γῆς, ἐν ἀγκάλαις ἐβαστάζετο, ὑπὸ ἁγίου Συμεών, τοῦ πρεσβύτου σήμερον· αὐτὸς γὰρ ἐν Πνεύματι ἁγίῳ ἔλεγε· Νῦν ἠλευθέρωμαι· εἶδον γὰρ τὸν Σωτῆρά μου.

Καὶ ἡ λοιπὴ Ἀκολουθία τοῦ Ὄρθρου, ὡς σύνηθες, καὶ Ἀπόλυσις.

ΤΥΠΙΚΟΝ

Τῇ Β'. — Ἡ Ὑπαπαντὴ τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ.

1. Ἐν τῷ Μεγάλῳ Ἑσπερινῷ, μετὰ τὸν Προοιμιακόν, εἰς τὸ Κύριε ἐκέκραξα, ψάλλομεν τὰ γ' Ἰδιόμελα Λέγε Συμεὼν εἰς ἕξ Δόξα καὶ νῦν Ἀνοιγέσθω ἡ πύλη. Εἴσοδος. Φῶς ἱλαρὸν, τὸ Προκείμενον, καὶ τὰ Ἀναγνώσματα. Εἰς τὰ Ἀπόστιχα, τὰ Ἰδιόμελα Κατακόσμησον τὸν Νυμφῶνά σου Σιὼν, Δόξα καὶ νῦν. Ὁ τοῖς Χερουβὶμ ἐποχούμενος, Νῦν ἀπολύεις, Τὸ Τρισάγιον, τὸ Ἀπολυτίκιον, Χαῖρε Κεχαριτωμένη ἐκ τρίτου, καὶ Ἀπόλυσις. Ὁ ἐν ἀγκάλαις τοῦ δικαίου Συμεὼν βασταχθῆναι καταδεξάμενος διὰ τὴν ἡμῶν σωτηρίαν, Χριστὸς ὁ ἀληθινὸς Θεὸς ἡμῶν κτλ.

2. Εἰς τὸν Ὄρθρον, μετὰ τὸν Ν' ψαλμόν, ψάλλεται ἡ Λιτή, εἶτα τὸ Τρισάγιον, τὸ Ἀπολυτίκιον καὶ ὁ Ἑξάψαλμος. Εἰς τὸ Θεὸς Κύριος τὸ Ἀπολυτίκιον ἐκ γ', τὸ Ψαλτήριον καὶ ὁ Πολυέλεος Ἐξηρεύξατο ἡ καρδία μου· τὰ Καθίσματα ἐκ δευτέρου, οἱ Ἀναβαθμοί. τὸ α' Ἀντίφωνον τοῦ δ' ἤχου, τὸ Προκείμενον Μνησθήσομαι τοῦ ὀνόματός σου· τὸ Πᾶσα πνοὴ καὶ τὸ Εὐαγγέλιον, ὁ Ν' ψαλμὸς χῦμα. Δόξα Ταῖς τῆς Θεοτόκου, καὶ νῦν τὸ αὐτό, ὁ Στίχος Ἐλέησόν με ὁ Θεὸς καὶ τὸ Ἰδιόμελον Ἀνοιγέσθω ἡ πύλη, ὁ Κανὼν εἰς ς' ἄνευ Στίχων, μόνον Δόξα καὶ νῦν ἐν ἑκάστῃ Ὠδῇ· ἀπὸ γ' Ὠδῆς τὸ Κάθισμα ἅπαξ, ἀφ' ς' τὸ Κοντάκιον, ὁ Οἶκος καὶ τὸ Μηνολόγιον, αἱ Καταβασίαι Χέρσον ἀβυσσοτόκον καὶ ψάλλονται τὰ Μεγαλυνάρια.

Ἀκατάληπτόν ἐττι, τὸ τελούμενον ἐν σοί, καὶ Ἀγγέλοις καὶ βροτοῖς, Μητροπάρθενε ἁγνή.

Ἀγκαλίζεται χερσίν, ὁ πρεσβύτης Συμεὼν τὸν τοῦ νόμου Ποιητήν, καὶ Δεσπότην τοῦ παντός.

Βουληθεὶς ὁ Πλαστουργός, ἵνα σώσῃ τὸν Ἀδὰμ, μήτραν ᾤκησε τὴν σήν, τῆς Παρθένου καὶ ἁγνῆς.

Γένος ἅπαν τῶν βροτῶν, μακαρίζει σε, ἁγνή, καὶ δοξάζει σε πιστῶς, ὡς Μητέρα τοῦ Θεοῦ.

Δεῦτε ἴδετε Χριστόν, τὸν Δεσπότην τοῦ παντός, ὃν βαστάζει Συμεών, σήμερον ἐν τῷ ναῷ.

Ἐπιβλέπεις πρὸς τὴν γῆν, καὶ ποιεῖς τρέμειν αὐτήν, καὶ πῶς γέρων κεκμηκώς, σὲ κατέχει ἐν χερσίν;

Ζήσας ἔτη Συμεὼν ἕως εἶδε τὸν Χριστόν, καὶ ἐβόα πρὸς αὐτόν· Νῦν ἀπόλυσιν ζητῶ.

Ἡ λαβὶς ἡ μυστική, ἡ τὸν ἄνθρακα Χριστόν, συλλαβοῦσα ἐν γαστρί, σὺ ὑπάρχεις Μαριάμ.

Θέλων ἐνηνθρώπησας, ὁ προάναρχος Θεός, καὶ ναῷ προσφέρεσαι, τεσσαρακονθήμερος.

Κατελθόντ' ἐξ οὐρανοῦ, τὸν Δεσπότην τοῦ παντός, ὑπεδέξατο αὐτόν, Συμεὼν ὁ Ἱερεύς.

Καὶ τὰ τῆς Θ' Ὠδῆς δ' Τροπάρια εἰς ϛ' μετὰ τῶν ὑπολειπομένων Μεγαλυναρίων.

Λάμπρυνόν μου τὴν ψυχήν, καὶ τὸ φῶς τὸ αἰσθητόν, ὅπως ἴδω καθαρῶς, καὶ κηρύξω σε Θεόν.

Μητροπάρθενε ἁγνή, τί προσφέρεις τῷ ναῷ, νέον βρέφος ἀποδοὺς, ἐν ἀγκάλαις Συμεών;

Νῦν Ἀπόλυσιν ζητῶ, ἀπὸ σοῦ τοῦ Πλαστουργοῦ, ὅτι εἶδόν σε Χριστέ, τὸ σωτήριόν μου φῶς.

Ὃν οἱ ἄνω λειτουργοὶ τρόμῳ λιτανεύουσι, κάτω νῦν ὁ Συμεών, ἀγκαλίζεται χερσί.

Δόξα. **Ἡ τῇ φύσει μὲν μονάς, τοῖς προσώποις δὲ Τριάς, φύλαττε τοὺς δούλους σου, τοὺς πιστεύοντας εἰς σέ.**

Καὶ νῦν. **Θεοτόκε ἡ ἐλπίς, πάντων τῶν Χριστιανῶν, σκέπε φρούρει φύλαττε, τοὺς ἐλπίζοντας εἰς σέ.**

Τὴν Καταβασίαν Θεοτόκε ἡ ἐλπίς . . . . Ἐν Νόμῳ, σκιᾷ τὸ Ἐξαποστειλάριον Ἐν πνεύματι τῷ Ἱερῷ, ἐκ γ', Εἰς τοὺς Αἴνους, τὰ Προσόμοια Νόμον τὸν ἐν γράμματι. Δόξα Καὶ νῦν Ὁ ἐν χερσὶ πρεσβυτικαῖς, Δοξολογία Μεγάλη καὶ τὸ Ἀπολυτίκιον.

3. Εἰς τὴν Λειτουργίαν τὰ Ἀντίφωνα.

Ἀντίφωνον α'.

Ἐξηρεύξατο ἡ καρδία μου λόγον ἀγαθόν.
Ἡ γλῶσσά μου κάλαμος γραμματέως ὀξυγράφου.
Ἐξεχύθη χάρις ἐν χείλεσί σου.
Διὰ τοῦτο εὐλόγησέ σε ὁ Θεὸς εἰς τὸν αἰῶνα.

} Ταῖς πρεσβείαις τῆς Θεοτόκου κτλ.

Ἀντίφωνον β'.

Περίζωσαι τὴν ῥομφαίαν σου ἐπὶ τὸν μηρόν σου δυνατέ.
Καὶ ἔντεινε, καὶ κατευοδοῦ καὶ βασίλευε.
Τὰ βέλη σου ἠκονημένα δυνατέ· λαοὶ ὑποκάτω σου πεσοῦνται.
Ῥάβδος εὐθύτητος ἡ ῥάβδος τῆς βασιλείας σου.

} Σῶσον ἡμᾶς . . . . ὁ ἐν ἀγκάλαις τοῦ Δικαίου Συμεὼν βασταχθεὶς κτλ.

Ἀντίφωνον γ'.

Ἄκουσον θύγατερ, καὶ ἴδε καὶ κλῖνον τὸ οὖς σου.
Τὸ πρόσωπόν σου λιτανεύουσιν οἱ πλούσιοι τοῦ λαοῦ.
Μνησθήσομαι τοῦ ὀνόματός σου ἐν πάσῃ γενεᾷ καὶ γενεᾷ.

} Χαῖρε Κεχαριτωμένη κτλ.

Τὸ Εἰσοδικὸν Ἐγνώρισε Κύριος τὸ Σωτήριον αὐτοῦ ἐναντίον πάντων τῶν ἐθνῶν. Σῶσον ἡμᾶς, Υἱὲ Θεοῦ ὁ ἐν ἀγκάλαις τοῦ Δικαίου Συμεὼν βασταχθείς. Τὸ Ἀπολυτίκιον Χαῖρε κεχαριτωμένη, τὸ Κοντάκιον Ὁ Μήτραν παρθενικήν, τὸ Τρισάγιον, ὁ Ἀπόστολος καὶ τὸ Εὐαγγέλιον. Εἰς τὸ Ἐξαιρέτως Θεοτόκε ἡ ἐλπίς . . . Ἐν νόμῳ, σκιᾷ κτλ. Κοινωνικὸν Ποτήριον, Εἴδομεν τὸ φῶς καὶ Ἀπόλυσις.

4. Εἰ τύχοι ἡ ἑορτὴ ἐν Κυριακῇ ἔξω τοῦ Τριῳδίου, τῷ Σαββάτῳ ἑσπέρας μετὰ τὸν Προοιμιακὸν καὶ τὸ Ψαλτήριον, εἰς τὸ Κύριε ἐκέκραξα, Ἀναστάσιμα δ' καὶ τῆς ἑορτῆς ἕξ, Δόξα Καὶ νῦν Ἀνοιγέσθω ἡ πύλη, Εἴσοδος, Φῶς ἱλαρὸν καὶ τὰ Ἀναγνώσματα. Εἰς τὰ Ἀπόστιχα, τὰ ἀναστάσιμα Στιχηρά, Δόξα Καὶ νῦν Ὁ τοῖς χερουβὶμ ἐποχούμενος, τὸ ἀναστάσιμον Ἀπολυτίκιον τῆς ἑορτῆς δὶς καὶ Ἀπόλυσις (Ἴδε ταύτην ὄπισθεν ἐν § 1).

5. Τῇ Κυριακῇ εἰς τὸν Ὄρθρον, μετὰ τὸν Ν' ψαλμόν, ὁ Τριαδικὸς κανών, ἡ Λιτὴ καὶ τὰ Τριαδικὰ Ἄξιόν ἐστιν, εἶτα τὸ Τρισάγιον, τὸ Ἀπολυτίκιον καὶ ὁ Ἑξάψαλμος. Εἰς τὸ Θεὸς Κύριος τὸ ἀναστάσιμον Ἀπολυτίκιον καὶ τὸ τῆς ἑορτῆς δίς, τὸ Ψαλτήριον καὶ ὁ Πολυέλεος, τὰ ἀναστάσιμα Καθίσματα καὶ ἀνὰ ἓν τῆς ἑορτῆς ἀντὶ τῶν Θεοτοκίων, τὸ δὲ τῆς γ' Στιχολογίας ψάλλεται δίς, εἶτα ἡ Αἴτησις, οἱ Ἀναβαθμοί, ἡ Ὑπακοὴ τοῦ ἤχου καὶ τὸ Προκείμενον τῆς ἑορτῆς Μνησθήσομαι τοῦ ὀνόματός σου, τὸ Πᾶσα πνοὴ καὶ τὸ Εὐαγγέλιον τῆς ἑορτῆς, τὸ Ἀνάστασιν Χριστοῦ, ὁ Ν' χῦμα Δόξα Ταῖς τῆς Θεοτόκου, Καὶ νῦν τὸ αὐτό, ὁ Στίχος Ἐλέησόν με ὁ Θεὸς καὶ τὸ Ἰδιόμελον Ἀνοιγέσθω ἡ πύλη, Κανόνες ὁ Ἀναστάσιμος καὶ ὁ τῆς ἑορτῆς μετὰ Στίχου Ὑπεραγία Θεοτόκε· ἀπὸ γ' Ὠδῆς τὸ ἀναστάσιμον Κοντάκιον μετὰ τοῦ Οἴκου, καὶ ψάλλεται τὸ Κάθισμα τῆς ἑορτῆς ἅπαξ· ἀφ' ϛ' τὸ Κοντάκιον, ὁ Οἶκος καὶ τὸ Μηνολόγιον, αἱ Καταβασίαι Χέρσον ἀβυσσοτόκον καὶ ψάλλονται τὰ Μεγαλυνάρια καὶ τὰ Τροπάρια τῆς Θ' Ὠδῆς ὡς ἐν § 2, ἡ Καταβασία Θεοτόκε ἡ ἐλπίς, τὸ ἀναστάσιμον Ἐξαποστειλάριον καὶ τὸ τῆς ἑορτῆς δίς. Εἰς τοὺς Αἴνους, Ἀναστάσιμα δ' καὶ τῆς ἑορτῆς δ'. Δόξα Ὁ ἐν χερσὶ πρεσβυτικαῖς, Καὶ νῦν Ὑπερευλογημένη, Δοξολογία Μεγάλη καὶ τὸ Σήμερον σωτηρία.

6. Εἰς τὴν Λειτουργίαν τὰ Ἀντίφωνα ὡς ἐν § ἐν 3. Εἰς τὸ β' Ἀντίφωνον Ὁ ἐν ἀγκάλαις τοῦ Δικαίου Συμεὼν βασταχθείς, τὸ Εἰσοδικὸν Ἐγνώρισε Κύριος· Σῶσον ἡμᾶς . . . ὁ ἀναστὰς ἐκ νεκρῶν, τὸ ἀναστάσιμον Ἀπολυτίκιον, τῆς ἑορτῆς, καὶ Κοντάκιον Ὁ μήτραν παρθενικήν, Ἀπόστολος καὶ Εὐαγγέλιον τῆς ἑορτῆς, Εἰς τὸ Ἐξαιρέτως Θεοτόκε ἡ ἐλπίς, Κοινωνικὸν Ποτήριον, Εἴδομεν τὸ φῶς καὶ ἡ Ἀπόλυσις Δόξα σοι ὁ Θεὸς ἡμῶν δόξα σοι, ὁ ἐν ἀγκάλαις τοῦ Δικαίου Συμεὼν βασταχθῆναι καταδεξάμενος διὰ τὴν ἡμῶν σωτηρίαν καὶ ἀναστὰς ἐκ νεκρῶν Χριστὸς ὁ ἀληθινὸς Θεὸς ἡμῶν κτλ.

Κυριακὴ μετὰ τὴν ἑορτήν.

7. Τῷ Σαββάτῳ ἑσπέρας, μετὰ τὸν Προοιμιακὸν καὶ τὸ Ψαλτήριον, εἰς τὸ Κύριε ἐκέκραξα Ἀναστάσιμα ϛ' καὶ μεθέορτα δ' Δόξα Ἐρευνᾶτε τὰς Γραφάς, (ζήτει εἰς τὴν Λιτήν), Καὶ νῦν τὸ α' Θεοτοκίον τοῦ ἤχου, Εἴσοδος, Φῶς ἱλαρὸν καὶ τὸ Προκείμενον. Εἰς τὰ Ἀπόστιχα, τὰ ἀναστάσιμα στιχηρά, Δόξα Καὶ νῦν Ὁ παλαιὸς ἡμερῶν, τὸ ἀναστάσιμον Ἀπολυτίκιον, τὸ τῆς ἑορτῆς καὶ Ἀπόλυσις.

8. Τῇ Κυριακῇ εἰς τὸν Ὄρθρον μετὰ τὸν Ν' ψαλμόν, ὁ Τριαδικὸς κανὼν καὶ τὰ Τριαδικὰ Ἄξιόν ἐστιν, εἶτα τὸ Τρισάγιον, τὸ Ἀπολυτίκιον τῆς ἑορτῆς καὶ ὁ Ἑξάψαλμος. Εἰς τὸ Θεὸς Κύριος τὸ ἀναστάσιμον Ἀπολυτίκιον δίς, καὶ τὸ τῆς ἑορτῆς, ἅπαξ, εἶτα τὸ Ψαλτήριον καὶ ὁ Ἄμωμος, τὰ ἀναστάσιμα Καθίσματα καὶ ἀνὰ ἓν τῆς ἑορτῆς ἀντὶ τῶν Θεοτοκίων, τὰ Εὐλογητάρια, ἡ Ὑπακοή, οἱ Ἀναβαθμοὶ τοῦ ἤχου καὶ τὸ Προκείμενον. Κανόνες ὁ Ἀναστάσιμος καὶ ὁ τῆς ἑορτῆς ἀπὸ γ' Ὠδῆς, Κάθισμα τῆς ἑορτῆς, ἀφ' ϛ' Κοντάκιον καὶ Οἶκος τὰ ἀναστάσιμα καὶ τὸ Μηνολόγιον, αἱ Καταβασίαι Χέρσον ἀβυσσοτόκον, καὶ ἅπασα ἡ τάξις τοῦ Ἑωθινοῦ Εὐαγγελίου· εἶτα στιχολογοῦμεν Τὴν τιμιωτέραν· Ἐξαποστειλάρια τὸ Ἀναστάσιμον καὶ τὸ τῆς ἑορτῆς. Εἰς τοὺς Αἴνους, Ἀναστάσιμα δ' καὶ μεθέορτα δ' Δόξα τὸ Ἑωθινόν, Καὶ νῦν, Ὑπερευλογημένη, Δοξολογία Μεγάλη καὶ τὸ Σήμερον σωτηρία.

9. Εἰς τὴν Λειτουργίαν, τὰ Τυπικὰ καὶ οἱ Μακαρισμοὶ τοῦ ἤχου, εἰς δ' καὶ δ' ἐκ τῆς ϛ' Ὠδῆς τοῦ Κανόνος τῆς ἑορτῆς. Μετὰ τὴν Εἴσοδον, τὸ ἀναστάσιμον Ἀπολυτίκιον, τὸ τῆς ἑορτῆς, τὸ τοῦ ἁγίου τοῦ Ναοῦ, καὶ Κοντάκιον Ὁ μήτραν παρθενικήν, Ἀπόστολος καὶ Εὐαγγέλιον τῆς Κυριακῆς. Εἰς τὸ Ἐξαιρέτως Ἄξιόν ἐστιν, Κοινωνικόν, Αἰνεῖτε, Εἴδομεν τὸ φῶς καὶ Ἀπόλυσις.

Ἡ Ἀπόδοσις τῆς Ἑορτῆς.

10. Τῇ Θ' τοῦ μηνὸς ἀποδίδοται ἡ ἑορτὴ καὶ ψάλλονται ἅπαντα τὰ τῆς ἑορτῆς, ἐξαιροῦνται ὅμως ἐν τῷ Ἑσπερινῷ τὰ Ἀναγνώσματα καὶ ἐν τῷ Ὄρθρῳ ἡ Λιτή, ὁ Πολυέλεος καὶ τὸ Εὐαγγέλιον, ἐν δὲ τῇ Λειτουργίᾳ Ἀπόστολος καὶ Εὐαγγέλιον λέγονται τὰ τῆς ἡμέρας.

11. Εἰ τύχοι ἡ ἑορτὴ ἐν Κυριακῇ μετὰ Τριῳδίου, τῷ Σαβ-

βάτῳ ἑσπέρας, μετὰ τὸν Προοιμιακὸν καὶ τὸ Ψαλτήριον, εἰς τὸ Κύριε ἐκέκραξα, Ἀναστάσιμα δ', τοῦ Τριῳδίου β' καὶ τῆς ἑορτῆς δ' (ἐν τῇ Κυριακῇ τῆς Ἀπόκρεω καὶ τῆς Τυρινῆς Ἀναστάσιμα δ' τοῦ Τριῳδίου γ' καὶ τῆς ἑορτῆς γ'). Δόξα τοῦ Τριῳδίου. Καὶ νῦν τῆς ἑορτῆς, Εἴσοδος Φῶς ἱλαρόν, τὸ Προκείμενον καὶ τὰ Ἀναγνώσματα. Εἰς τὰ Ἀπόστιχα, τὰ ἀναστάσιμα Στιχηρά, Δόξα τοῦ Τριῳδίου, Καὶ νῦν τῆς ἑορτῆς, τὸ ἀναστάσιμον Ἀπολυτίκιον, τὸ τῆς ἑορτῆς δίς, καὶ Ἀπόλυσις.

12. Τῇ Κυριακῇ εἰς τὸν Ὄρθρον, μετὰ τὸν Ν' ψαλμόν, ὁ Τριαδικὸς κανὼν καὶ ἡ Λιτὴ τῆς ἑορτῆς, Δόξα τοῦ Τριῳδίου (ὅταν ὑπάρχῃ) Καὶ νῦν τῆς ἑορτῆς, καὶ τὰ Τριαδικὰ Ἄξιόν ἐστιν, εἶτα τὸ Τρισάγιον, τὸ Ἀπολυτίκιον τῆς ἑορτῆς καὶ ὁ Ἑξάψαλμος. Εἰς τὸ Θεὸς Κύριος, τὰ Ἀπολυτίκια ὡς εἰς τὸν Ἑσπερινόν, τὸ Ψαλτήριον καὶ ὁ Πολυέλεος, Καθίσματα Ἀναστάσιμα δύο καὶ τῆς ἑορτῆς Χορὸς ἀγγελικός, αὖθις δύο Ἀναστάσιμα καὶ τῆς ἑορτῆς Ὁ ὢν σὺν τῷ Πατρί, τὸ δὲ γ' Κάθισμα τῆς ἑορτῆς Νηπιάζει δι' ἐμέ, ψάλλεται ἐκ β' εἶτα Αἴτησις, ἡ Ὑπακοή, οἱ Ἀναβαθμοὶ τοῦ ἤχου καὶ τὸ Προκείμενον τῆς ἑορτῆς Μνησθήσομαι τοῦ ὀνόματός σου, τὸ Πᾶσα πνοὴ καὶ Εὐαγγέλιον τῆς ἑορτῆς τὸ τῆς Λειτουργίας· τὸ Ἀνάστασιν Χριστοῦ καὶ ὁ Ν' χῦμα, Δόξα Ταῖς τῆς Θεοτόκου, Καὶ νῦν τὸ αὐτό, ὁ Στίχος Ἐλέησόν με ὁ Θεὸς καὶ τὸ Ἰδιόμελον Ἀνοιγέσθω ἡ πύλη, Κανόνες ὁ Ἀναστάσιμος, ὁ τοῦ Τριῳδίου καὶ ὁ τῆς ἑορτῆς μετὰ Στίχου Ὑπεραγία Θεοτόκε, ἀπὸ γ' Ὠδῆς τὸ ἀναστάσιμον Κοντάκιον μετὰ τοῦ Οἴκου, καὶ ψάλλεται τὸ Κάθισμα τοῦ Τριῳδίου καὶ τὸ τῆς ἑορτῆς· ἀφ' ς' Κοντάκιον καὶ Οἶκος τὰ τοῦ Τριῳδίου, τὸ Μηνολόγιον τῆς ἑορτῆς καὶ τὸ Ὑπόμνημα τοῦ Τριῳδίου, αἱ Καταβασίαι Χέρσον ἀβυσσοτόκον καὶ ψάλλονται τὰ Μεγαλυνάρια Ἀκατάληπτόν ἐστι μετὰ τῶν Τροπαρίων τῆς Θ' Ὠδῆς καὶ ἡ Καταβασία Θεοτόκε ἡ ἐλπίς . . . . Ἐν νόμῳ σκιᾷ, Ἐξαποστειλάρια τὸ Ἀναστάσιμον, τοῦ Τριῳδίου καὶ τὸ τῆς ἑορτῆς Εἰς τοὺς Αἴνους, Ἀναστάσιμα δ' καὶ τῆς ἑορτῆς δ' (Τῇ Κυριακῇ τῆς Ἀπόκρεω καὶ τῆς Τυρινῆς Ἀναστάσιμα γ' τοῦ Τριῳδίου β' καὶ τῆς ἑορτῆς γ'). Δόξα τοῦ Τριῳδίου, Καὶ νῦν Ὁ ἐν χερσὶ πρεσβυτικαῖς, Δοξολογία Μεγάλη καὶ τὸ Σήμερον σωτηρία.

13. Εἰς τὴν Λειτουργίαν τὰ Ἀντίφωνα ὡς ἐν § 3. Εἰς τὸ β' Ἀντίφωνον Ὁ ἐν ἀγκάλαις τοῦ Δικαίου Συμεὼν βασταχθείς, τὸ Εἰσοδικὸν Ἐγνώρισε Κύριος· Σῶσον ἡμᾶς . . . ὁ ἀναστὰς ἐκ νεκρῶν, τὸ ἀναστάσιμον Ἀπολυτίκιον, τὸ τῆς ἑορτῆς καὶ Κοντάκιον. Ὁ μήτραν Παρθενικήν, Ἀπόστολος τῆς ἑορτῆς καὶ Εὐαγγέλιον τῆς Κυριακῆς. Εἰς τὸ Ἐξαιρέτως Θεοτόκε ἡ ἐλπίς . . . Ἐν νόμῳ σκιᾷ, Κοινωνικόν, Ποτήριον, Εἴδομεν τὸ φῶς, καὶ Ἀπόλυσις.

Κυριακὴ μετὰ τὴν Ἑορτὴν ἐντὸς Τριῳδίου

14. Τῷ Σαββάτῳ ἑσπέρας, μετὰ τὸν Προοιμιακὸν καὶ τὸ Ψαλτήριον, εἰς τὸ Κύριε ἐκέκραξα, Ἀναστάσιμα δ', τοῦ Τριῳδίου γ' καὶ μεθέορτα γ', Δόξα τοῦ Τριῳδίου. Καὶ νῦν τὸ α' Θεοτοκίον τοῦ ἤχου. Εἰς τὰ Ἀπόστιχα, τὰ ἀναστάσιμα Στιχηρά, Δόξα τοῦ Τριῳδίου, Καὶ νῦν μεθέορτον, τὸ ἀναστάσιμον Ἀπολυτίκιον, τὸ τῆς ἑορτῆς ἅπαξ καὶ Ἀπόλυσις.

15. Τῇ Κυριακῇ εἰς τὸν Ὄρθρον, ὁ Ν' ψαλμός, ὁ Τριαδικὸς κανών, τὸ Ἀπολυτίκιον τῆς ἑορτῆς, ὁ Ἑξάψαλμος. Εἰς τὸ Θεὸς Κύριος τὸ ἀναστάσιμον Ἀπολυτίκιον δίς, καὶ τὸ τῆς ἑορτῆς ἅπαξ, τὸ Ψαλτήριον καὶ ὁ Ἄμωμος, τὰ ἀναστάσιμα Καθίσματα καὶ ἀνὰ ἓν τῆς ἑορτῆς ἀντὶ Θεοτοκίων, τὰ Εὐλογητάρια, ἡ Ὑπακοή, οἱ Ἀναβαθμοὶ τοῦ ἤχου καὶ τὸ Προκείμενον. Κανόνες, ὁ Ἀναστάσιμος, ὁ τοῦ Τριῳδίου καὶ ὁ τῆς ἑορτῆς· ἀπὸ γ' Ὠδῆς τὸ ἀναστάσιμον Κοντάκιον μετὰ τοῦ Οἴκου, τὸ Κάθισμα τοῦ Τριῳδίου καὶ τὸ τῆς ἑορτῆς· ἀφ' ς' Κοντάκιον καὶ Οἶκος τοῦ Τριῳδίου, τὸ Μηνολόγιον καὶ τὸ Ὑπόμνημα· αἱ Καταβασίαι Χέρσον ἀβυσσοτόκον καὶ ἅπασα ἡ ἐν ταῖς Κυριακαῖς τοῦ Τριῳδίου διάταξις τοῦ Ἑωθινοῦ Εὐαγγελίου· εἶτα Τὴν τιμιωτέραν, τὸ ἀναστάσιμον Ἐξαποστειλάριον, τοῦ Τριῳδίου, καὶ τὸ μεθέορτον Ἀτρέπτως καθ' ὑπόστασιν. Εἰς τοὺς Αἴνους, Ἀναστάσιμα δ', τοῦ Τριῳδίου γ'. Δόξα τοῦ Τριῳδίου, Καὶ νῦν Ὑπερευλογημένη, Δοξολογία Μεγάλη, τὸ Σήμερον σωτηρία, καὶ καθεξῆς ἡ Λειτουργία, ἐν ᾗ ψάλλονται τὰ Τυπικὰ καὶ οἱ Μακαρισμοὶ τοῦ ἤχου εἰς δ' καὶ δ' ἐκ τῆς ς' Ὠδῆς τοῦ Κανόνος τοῦ Τριῳδίου. Μετὰ τὴν Εἴσοδον, τὸ ἀναστάσιμον Ἀπολυτίκιον, τὸ τῆς ἑορτῆς, τὸ τοῦ ἁγίου τοῦ Ναοῦ, καὶ τὸ Κοντάκιον Ὁ μήτραν παρθενικήν, Ἀπόστολος καὶ Εὐαγγέλιον τῆς Κυριακῆς· Εἰς τὸ Ἐξαιρέτως Ἄξιόν ἐστιν, Κοινωνικὸν Αἰνεῖτε, Εἴδομεν τὸ φῶς, καὶ Ἀπόλυσις.

Ἀπόδοσις τῆς Ἑορτῆς ἐν Κυριακῇ μετὰ Τριῳδίου.

16. Τῷ Σαββάτῳ ἑσπέρας, μετὰ τὸν Προοιμιακὸν καὶ τὸ Ψαλτήριον, εἰς τὸ Κύριε ἐκέκραξα ψάλλομεν Ἀναστάσιμα δ', τοῦ Τριῳδίου γ' καὶ τῆς ἑορτῆς γ', Δόξα τοῦ Τριῳδίου, Καὶ νῦν τῆς ἑορτῆς. Εἴσοδος, Φῶς ἱλαρὸν καὶ τὸ Προκείμενον· Εἰς τὰ Ἀπόστιχα τὰ ἀναστάσιμα Στιχηρά, Δόξα τοῦ Τριῳδίου, Καὶ νῦν τῆς ἑορτῆς, τὸ ἀναστάσιμον Ἀπολυτίκιον, τὸ τῆς ἑορτῆς δὶς καὶ Ἀπόλυσις.

17. Τῇ Κυριακῇ εἰς τὸν Ὄρθρον, μετὰ τὸν Ν' ψαλμόν, ὁ Τριαδικὸς κανών, τὸ τῆς Λιτῆς τοῦ Τριῳδίου Δόξα Ἰδιόμελον (ἐὰν ὑπάρχῃ), εἶτα τὰ Τριαδικὰ Ἄξιόν ἐστιν, τὸ Τρισάγιον, τὸ Ἀπολυτίκιον τῆς ἑορτῆς καὶ ὁ Ἑξάψαλμος. Εἰς τὸ Θεὸς Κύριος τὰ Ἀπολυτίκια ὡς εἰς τὸν Ἑσπερινόν, τὸ Ψαλτήριον, καὶ ὁ Ἄμωμος, τὰ ἀναστάσιμα Καθίσματα καὶ ἀνὰ ἓν τῆς ἑορτῆς ἀντὶ τῶν Θεοτοκίων, τὰ Εὐλογητάρια, ἡ Ὑπακοή, οἱ Ἀναβαθμοὶ τοῦ ἤχου καὶ τὸ Προκείμενον. Κανόνες ὁ Ἀναστάσιμος, ὁ τοῦ Τριῳδίου καὶ ὁ τῆς ἑορτῆς· ἀπὸ γ' Ὠδῆς τὸ ἀναστάσιμον Κοντάκιον μετὰ τοῦ Οἴκου, τὸ Κάθισμα τοῦ Τριῳδίου καὶ τὸ τῆς ἑορτῆς, ἀφ' ς' τὸ Κοντάκιον καὶ ὁ Οἶκος τοῦ Τριῳδίου, τὸ Μηνολόγιον καὶ τὸ Ὑπόμνημα τῆς Κυριακῆς· αἱ Καταβασίαι Χέρσον ἀβυσσοτόκον, καὶ ἅπασα ἡ ἐν ταῖς Κυριακαῖς τοῦ Τριῳδίου διάταξις τοῦ Ἑωθινοῦ Εὐαγγελίου· εἶτα τὰ Μεγαλυνάρια Ἀκατάληπτόν ἐστι ὡς ἐν § 2. Ἐξαποστειλάρια, τὸ Ἀναστάσιμον, τὸ τοῦ Τριῳδίου καὶ τὸ τῆς ἑορτῆς. Εἰς τοὺς Αἴνους, Ἀναστάσιμα γ', τοῦ Τριῳδίου β' καὶ τῆς ἑορτῆς γ' Δόξα τοῦ Τριῳδίου, Καὶ νῦν τῆς ἑορτῆς, Δοξολογία Μεγάλη καὶ τὸ Σήμερον σωτηρία.

18. Εἰς τὴν Λειτουργίαν, τὰ Ἀντίφωνα τῆς ἑορτῆς. Εἰς τὸ β' Ἀντίφωνον Ὁ ἐν ἀγκάλαις τοῦ Δικαίου Συμεών, τὸ Εἰσοδικὸν Ἐγνώρισε Κύριος. Σῶσον ἡμᾶς . . . ὁ ἀναστὰς ἐκ νεκρῶν, τὸ ἀναστάσιμον Ἀπολυτίκιον, τὸ τῆς ἑορτῆς, καὶ τὸ Κοντάκιον. Ὁ μήτραν παρθενικήν, Ἀπόστολος καὶ Εὐαγγέλιον τῆς Κυριακῆς. Εἰς τὸ Ἐξαιρέτως Θεοτόκε ἡ ἐλπίς, Κοινωνικὸν Ποτήριον σωτηρίου, καὶ Ἀπόλυσις.

19. Εἰ τύχοι ἡ ἑορτὴ τῷ Σαββάτῳ τῶν Ψυχῶν, ἡ Ἀκολουθία τῶν Ψυχῶν μετατίθεται καὶ προψάλλεται τῷ πρὸ τῆς Κυριακῆς τοῦ Ἀσώτου Σαββάτῳ· ἡ δὲ Ἀκολουθία τῆς ἑορτῆς ψάλλεται ἀμεταθέτως καὶ ἀπαρραλλάκτως ὡς διετυπώθη ἐν § 1, 2, 3. Αὕτη ἦν καὶ ἡ διάταξις τῶν παλαιῶν Τυπικῶν, ὡς καὶ ἡ γνώμη τῶν ἀοιδίμων Πατριαρχῶν Κωνσταντίου τοῦ Βυζαντίου καὶ Γρηγορίου τοῦ ς'.

Διάφοροι περιπτώσεις τῆς Ἀποδόσεως τῆς ἑορτῆς, ὅταν συμπέσῃ ἐν μιᾷ τῶν ἡμερῶν, ἀπὸ τῆς Κυριακῆς τοῦ Τελώνου καὶ Φαρισαίου, μέχρι τῆς Κυριακῆς τῆς Τυρινῆς.

α') Ἀπὸ τῆς Κυριακῆς τοῦ Τελώνου καὶ Φαρισαίου μέχρι τῆς Παρασκευῆς τῆς αὐτῆς ἑβδομάδος, ἐν οἵᾳ ἡμέρᾳ ἤθελε τύχει ἡ ἑορτή, ἡ Ἀπόδοσις γίνεται τῇ ὀγδόῃ ἡμέρᾳ, ἤτοι τῇ Θ' τοῦ μηνός.

β') Ἀπὸ τοῦ Σαββάτου τῆς τοῦ Ἀσώτου παραμονῆς, μέχρι τῆς Τρίτης ἑβδομάδος τῆς Ἀπόκρεω, ἐν οἵᾳ ἡμέρᾳ ἤθελε τύχει ἡ ἑορτή, ἡ Ἀπόδοσις γίνεται τῇ πρὸ τοῦ Σαββάτου τῶν Ψυχῶν Παρασκευῇ, διότι ἡ Ἀκολουθία τῶν Ψυχῶν οὐ μετατίθεται διὰ τὴν Ἀπόδοσιν τῆς ἑορτῆς, ἀλλὰ ψάλλεται ἀμεταθέτως, ἐν τῷ αὐτῷ τῶν Ψυχῶν Σαββάτῳ, κατὰ τὴν ἐν τῷ Τριῳδίῳ διάταξιν.

γ') Ἀπὸ τῆς Τετάρτης τῆς ἑβδομάδος τῆς Ἀπόκρεω, μέχρι τοῦ Σαββάτου τῶν ψυχῶν, ἐν οἷᾳ ἡμέρᾳ ἤθελε τύχει ἡ ἑορτή, ἡ Ἀπόδοσις γίνεται τῇ Τρίτῃ τῆς Τυρινῆς.

δ') Ἀπὸ τῆς Κυριακῆς τῆς Ἀπόκρεω, μέχρι τῆς Τρίτης τῆς Τυρινῆς, ἐν οἷᾳ ἡμέρᾳ ἤθελε τύχει ἡ ἑορτή, ἡ Ἀπόδοσις γίνεται τῇ Παρασκευῇ τῆς αὐτῆς ἑβδομάδος.

ε') Ἀπὸ τῆς Τετάρτης τῆς Τυρινῆς, μέχρι τοῦ Σαββάτου, ἐν οἷᾳ ἡμέρᾳ ἤθελε τύχει ἡ ἑορτή, ἡ Ἀπόδοσις γίνεται τῇ Κυριακῇ τῆς Τυρινῆς, καὶ ψάλλεται ἡ Ἀκολουθία ὡς διετυπώθη ἐν § 16, 17, 18. Συμπιπτούσης δὲ τῆς ἑορτῆς τῇ Κυριακῇ τῆς Τυρινῆς, ὅτε καὶ ψάλλεται ἡ Ἀκολουθία κατὰ τὴν ἐν § 11, 12, 13, διάταξιν, ἡ Ἀπόδοσις ψάλλεται τῇ αὐτῇ Κυριακῇ ἑσπέρας ὡς ἐφεξῆς.

20. Τὸ ἑσπέρας τῆς Κυριακῆς τῆς Τυρινῆς, μετὰ τὸν Προοιμιακόν, εἰς τὸ Κύριε ἐκέκραξα, τὰ γ' τῶν Αἴνων τῆς ἑορτῆς Στιχηρὰ καὶ γ' τοῦ Θεοδόχου Συμεὼν Δίκαιος καὶ τέλειος, Δόξα, Καὶ νῦν Ἀνοιγέσθω ἡ πύλη, Εἴσοδος, Φῶς ἱλαρόν, καὶ τὸ Μέγα Προκείμενον Μὴ ἀποστρέψῃς, ἐκ τρίτου. Εἰς τὰ Ἀπόστιχα, τὸ Ἰδιόμελον Ἔλαμψεν ἡ χάρις σου δίς, καὶ τὸ Μαρτυρικόν· Δόξα, Καὶ νῦν Ὁ τοῖς χερουβὶμ ἐποχούμενος, Νῦν ἀπολύεις, τὸ Τρισάγιον, τὸ Ἀπολυτίκιον, ἐκ τρίτου καὶ ἡ Ἀπόλυσις οὕτω: Δόξα σοι ὁ Θεός, ἡ ἐλπὶς ἡμῶν, δόξα σοι, ὁ ἐν ἀγκάλαις τοῦ Δικαίου Συμεὼν βασταχθῆναι καταδεξάμενος διὰ τὴν ἡμῶν σωτηρίαν Χριστὸς ὁ ἀληθινὸς Θεὸς ἡμῶν, ταῖς πρεσβείαις τῆς Παναχράντου αὐτοῦ Μητρός, τῶν ἁγίων ἐνδόξων καὶ πανευφήμων Ἀποστόλων καὶ πάντων τῶν ἁγίων, ἐλεῆσαι καὶ σῶσαι ἡμᾶς ὡς ἀγαθὸς καὶ φιλάνθρωπος ἄνευ τοῦ Δι' εὐχῶν, ἀλλ' εὐθὺς οἱ Χοροὶ ψάλλουσι τὸ Θεοτόκε Παρθένε κτλ. τὸ Κύριε ἐλέησον μ'. Ὁ ὢν εὐλογητός, τὸ Ἐπουράνιε Βασιλεῦ, καὶ μετὰ τὰς Μετανοίας, ὁ Ἱερεὺς ἄνευ ἑτέρας Ἀπολύσεως τὸ Εὐξώμεθα ὑπὲρ εἰρήνης τοῦ κόσμου εἶτα ψάλλουσιν οἱ Χοροὶ τὸ Πάντων προστατεύεις, ἵν' οὕτω τὴν ἐξ ἔθους ἱεροῦ ἀρχαίου ἐν τῷ τέλει τοῦ προεισοδίου τούτου Ἑσπερινοῦ τῆς τεσσαρακονθημέρου νηστείας οἱ εὐσεβεῖς Χριστιανοὶ λάβωσι τὴν συγχώρησιν· καὶ ἀποδίδοται ἡ ἑορτὴ ἐν τῇ περιστάσει ταύτῃ.

21. Εἰ τύχει ἡ ἑορτὴ τῇ Δευτέρᾳ τῆς Α' ἑβδομάδος τῶν Νηστειῶν, τῇ Κυριακῇ τῆς Τυρινῆς ἑσπέρας, εἰς τὸ Κύριε ἐκέκραξα τὰ γ' Ἰδιόμελα τοῦ Τριῳδίου Ἐγκρατείᾳ τὴν σάρκα, καὶ τὰ γ' τῆς ἑορτῆς Λέγε Συμεών, Δόξα Καὶ νῦν Ἀνοιγέσθω ἡ πύλη, Εἴσοδος, Φῶς ἱλαρόν, τὸ Προκείμενον Ἰδοὺ δὴ εὐλογεῖτε τὸν Κύριον, καὶ τὰ Ἀναγνώσματα τῆς ἑορτῆς. Εἰς τὰ Ἀπόστιχα, τὸ Ἰδιόμελον Ἔλαμψεν ἡ χάρις σου καὶ τὰ δύο τῆς ἑορτῆς Ἀπόστιχα Ἰδιόμελα Κατακόσμησον τὸν νυμφῶνά σου καὶ Τὸν ἐκλάμψαντα πρὸ αἰώνων, Δόξα Καὶ νῦν, Ὁ τοῖς Χερουβὶμ ἐποχούμενος, τὸ Ἀπολυτίκιον τῆς ἑορτῆς ἐκ τρίτου καὶ Ἀπόλυσις.

22. Τῇ Δευτέρᾳ εἰς τὸν Ὄρθρον, μετὰ τὸν Ν' ψαλμὸν ἡ Λιτὴ τῆς ἑορτῆς, τὸ Τρισάγιον, τὸ Ἀπολυτίκιον καὶ ὁ Ἑξάψαλμος. Εἰς τὸ Θεὸς Κύριος, τὸ Ἀπολυτίκιον ἐκ τρίτου, τὸ Ψαλτήριον καὶ ὁ Πολυέλεος. Καθίσματα εἰς τὴν α' Στιχολογίαν τοῦ Τριῳδίου Τῆς νηστείας τῇ Θείᾳ ἀπαρχῇ, καὶ τῆς ἑορτῆς Χορὸς ἀγγελικός· εἰς τὴν β' Στιχολογίαν Τὴν πάνσεπτον ἐγκράτειαν, καὶ τῆς ἑορτῆς Ὁ ὢν σὺν τῷ Πατρί, εἰς δὲ τὴν γ' Στιχολογίαν, τὸ τῆς ἑορτῆς ἐκ δευτέρου· οἱ Ἀναβαθμοί, τὸ α' Ἀντίφωνον τοῦ δ' ἤχου, τὸ Προκείμενον Μνησθήσομαι τοῦ ὀνόματός σου, τὸ Πᾶσα πνοή, καὶ τὸ Εὐαγγέλιον τοῦ Ὄρθρου· ὁ Ν' χῦμα, Δόξα Ταῖς τῆς Θεοτόκου, Καὶ νῦν τὸ αὐτό, ὁ Στίχος Ἐλέησόν με ὁ Θεὸς καὶ τὸ Ἰδιόμελον Ἀνοιγέσθω ἡ πύλη, ὁ Κανὼν εἰς ξξ· ἀπὸ γ' Ὠδῆς τὸ Κάθισμα τῆς ἑορτῆς ἅπαξ, ἀφ' ς' τὸ Κοντάκιον, ὁ Οἶκος καὶ τὸ Μηνολόγιον· αἱ Καταβασίαι Χέρσον ἀβυσσοτόκον, εἶτα τὰ Μεγαλυνάρια Ἀκατάληπτόν ἐστι, μετὰ τῶν τῆς Θ' Ὠδῆς Τροπαρίων ὡς διετυπώθησαν ἐν § 2, τὸ Ἐξαποστειλάριον Ἐν Πνεύματι τῷ ἱερῷ, ἐκ τρίτου. Εἰς τοὺς Αἴνους, τὰ Προσόμοια Νόμον τὸν ἐν γράμματι, εἰς δ'. Δόξα Καὶ νῦν, Ὁ ἐν χερσὶ πρεσβυτικαῖς· Δοξολογία Μεγάλη καὶ τὸ Ἀπολυτίκιον.

23. Εἰς τὴν Λειτουργίαν, τὰ Ἀντίφωνα τῆς ἑορτῆς, τὸ Εἰσοδικόν, τὸ Ἀπολυτίκιον, τὸ Κοντάκιον, ὁ Ἀπόστολος, τὸ Εὐαγγέλιον καὶ καθεξῆς ἡ Λειτουργία τοῦ Χρυσοστόμου. Εἰς τὸ Ἐξαιρέτως Θεοτόκε ἡ ἐλπίς, Κοινωνικὸν Ποτήριον, Εἴδομεν τὸ φῶς, καὶ Ἀπόλυσις. Κατάλυσις οἴνου καὶ ἐλαίου.

Ἡ Ἀπόδοσις.

24. Τῇ αὐτῇ Δευτέρᾳ ἑσπέρας ἀποδίδοται ἡ ἑορτή, καὶ ψάλλεται ὁ Ἑσπερινὸς ἀπαραλλάκτως ὡς προδιετυπώθη ἐν § 1, πλὴν τῶν Ἀναγνωσμάτων· μετὰ τὸ Ἀπολυτίκιον Χαῖρε κεχαριτωμένη ἐκ τρίτου, Ἀπόλυσις καὶ Ἀπόδοσις. Ἀπόδειπνον Μέγα οὐ λέγ μεν ταύτῃ τῇ ἑσπέρᾳ διὰ τὸ τῆς ἑορτῆς αἰδέσιμον, λέγομεν δὲ τὸ Μικρὸν Ἀπόδειπνον ἐν τοῖς κελλίοις· καὶ ταῦτα διὰ τοὺς ἐν πόλεσιν Ἱεροὺς Ναούς, ἐν δὲ ταῖς Ἱεραῖς Μοναῖς, ἐξακολουθήτωσαν κατὰ τὰ ἀρχαῖα τῶν Κτητόρων αὐτῶν Τυπικά. Αὕτη ἐστιν ἡ γνώμη τῶν ἀοιδίμων Πατριαρχῶν Κωνσταντίου τοῦ Βυζαντίου καὶ Γρηγορίου τοῦ ς'.

Ἡ ἑορτὴ τῆς Ὑπαπαντῆς δυνατὸν νὰ συμπέσῃ ἐν τῷ Τριῳδίῳ ἀπὸ τῆς Κυριακῆς τοῦ Τελώνου καὶ Φαρισαίου μέχρι τῆς Δευτέρας τῆς Α' ἑβδομάδος τῶν Νηστειῶν (Ὅρα· τὸν Πίνακα τῶν ΛΔ' Πασχαλίων).

ΤΗ Β'. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

Ἡ Ὑπαπαντὴ τοῦ Κυρίου καὶ Θεοῦ καὶ Σωτῆρος ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ.

ΕΝ ΤΩ ΜΙΚΡΩ ΕΣΠΕΡΙΝΩ

Εἰς τό, Κύριε ἐκέκραξα, ἱστῶμεν Στίχους ς'. καὶ ψάλλομεν τὰ τρία προσόμοια Στιχηρά, δευτεροῦντες τὸ πρῶτον.

Ἦχος α'. Τῶν οὐρανίων ταγμάτων.

Τὸν ἀπερίγραπτον Λόγον καὶ ὑπερούσιον, τὸν οὐρανίοις θρόνοις, ἐποχούμενον δοξῃ, εἰσδέχεται ἀγκάλαις ὁ Συμεών, ἐκβοῶν Νῦν ἀπόλυσον, κατὰ τὸ ῥῆμά σου Σῶτερ ἡ τῶν πιστῶν, σωτηρία καὶ ἀπόλαυσις.

Βρέφος ὁρῶν σε ἐβόα ὁ θαυμαστὸς Συμεών, τὸν πρὸ αἰώνων Λόγον, ἐκ Πατρὸς γεννηθέντα· Φρίττω καὶ πτοοῦμαι χερσὶν ἐμαῖς, ἀγκαλίσασθαι Δέσποτα· ἀλλ' ἐν εἰρήνῃ τὸν δοῦλόν σου ἐκζητῶ, νῦν ἀπόλυσον ὡς εὔσπλαγχνος.

Νῦν ἀνοιγέσθω ἡ πύλη ἡ ἐπουράνιος· ὁ ἐκ Πατρὸς ἀχρόνως, γεννηθεὶς Θεὸς Λόγος, ἐτέχθη ἐκ Παρθένου, σάρκα λαβών, τὴν βροτείαν βουλόμενος, ἀνακαλέσασθαι φύσιν ὡς ἀγαθός, καὶ βαλεῖν ἐν δεξιᾷ τοῦ Πατρός.

Δόξα, καὶ νῦν. Ἦχος δ'. Ἀνδρέου Κρήτης.

Σήμερον ἡ ἱερὰ Μήτηρ, καὶ τοῦ Ἱεροῦ ὑψηλοτέρα, ἐπὶ τὸ ἱερὸν παραγέγονεν, ἐμφανίζουσα τῷ κόσμῳ τὸν τοῦ κόσμου Ποιητήν, καὶ τοῦ νόμου πάροχον· ὃν καὶ ἐν ἀγκάλαις ὑποδεξάμενος, ὁ πρεσβύτης Συμεών, γεραίρων ἐκραύγαζε· Νῦν ἀπολύεις τὸν δοῦλόν σου· ὅτι εἶδόν σε τὸν Σωτῆρα τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Εἰς τὸν Στίχον, Στιχηρὰ Προσόμοια.
Ἦχος β΄. Οἶκος τοῦ Ἐφραθᾶ.

Σήμερον ὁ Σωτήρ, ὡς βρέφος προσηνέχθη, ἐν τῷ ναῷ Κυρίου, καὶ χερσὶ γηραλέαις, ὁ Πρέσβυς τοῦτον δέχεται.

Στίχ. Νῦν ἀπολύεις τὸν δοῦλόν σου.

Ἄνθραξ ὁ προοφθείς, τῷ θείῳ Ἡσαΐα, Χριστὸς ὡς ἐν λαβίδι, χερσὶ τῆς Θεοτόκου, νῦν τῷ Πρεσβύτῃ δίδοται.

Στίχ. Φῶς εἰς ἀποκάλυψιν ἐθνῶν.

Φόβῳ τε καὶ χαρᾷ, ἀγκάλαις τὸν Δεσπότην, ὁ Συμεὼν κατέχων, ζωῆς ᾐτεῖτο λύσιν, ὑμνῶν τὴν Θεομήτορα. Δόξα, καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Δέχου ὦ Συμεών, ἡ Πάναγνος ἐβόα, ἐν ἀγκάλαις ὡς βρέφος, τὸν Κύριον τῆς Δόξης, καὶ κόσμου τὸ σωτήριον.

Ἀπολυτίκιον. Ἦχος α΄. Χαῖρε κεχαριτωμένη.

ΕΝ ΤΩ ΜΕΓΑΛΩ ΕΣΠΕΡΙΝΩ

Εἰς τό, Κύριε ἐκέκραξα, ἱστῶμεν Στίχους ς΄. καὶ ψάλλομεν τὰ Ἰδιόμελα ταῦτα Στιχηρά, δευτεροῦντες αὐτά.

Ἦχος α΄. Γερμανοῦ Πατριάρχου.

Λέγε Συμεών, τίνα φέρων ἐν ἀγκάλαις, ἐν τῷ ναῷ ἀγάλλῃ; τίνι κράζεις καὶ βοᾷς, Νῦν ἠλευθέρωμαι, εἶδον γὰρ τὸν Σωτῆρά μου; Οὗτός ἐστιν, ὁ ἐκ Παρθένου τεχθείς· οὗτος ἐστίν, ὁ Θεοῦ Θεὸς Λόγος, ὁ σαρκωθεὶς δι' ἡμᾶς καὶ σώσας τὸν ἄνθρωπον. Αὐτὸν προσκυνήσωμεν.

Δέχου Συμεών, ὃν ὑπὸ τὸν γνόφον, Μωσῆς νομοθετοῦντα, προεώρα ἐν Σινᾷ, βρέφος γενόμενον, νόμῳ ὑποταττόμενον. Οὗτός ἐτιν, ὁ διὰ νόμου λαλήσας· οὗτός ἐστιν, ὁ ἐν προφήταις ῥηθείς· ὁ σαρκωθεὶς δι' ἡμᾶς, καὶ σώσας τὸν ἄνθρωπον. Αὐτὸν προσκυνήσωμεν.

Δεῦτε καὶ ἡμεῖς, ᾄσμασιν ἐνθέοις, Χριστῷ συναντηθῶμεν, καὶ δεξώμεθα αὐτόν, οὗ τὸ σωτήριον ὁ Συμεὼν ἑώρακεν. Οὗτός ἐστιν, ὃν ὁ Δαυῒδ καταγγέλλει· οὗτός ἐστιν, ὁ ἐν προφήταις λαλήσας· ὁ σαρκωθεὶς δι' ἡμᾶς, καὶ νόμῳ φθεγγόμενος. Αὐτὸν προσκυνήσωμεν.

Δόξα, καὶ νῦν. Ἦχος πλ. β΄.
Ἰωάννου Μοναχοῦ.

Ἀνοιγέσθω ἡ πύλη τοῦ οὐρανοῦ σήμερον· ὁ γὰρ ἄναρχος Λόγος τοῦ Πατρός, ἀρχὴν λαβὼν χρονικήν, μὴ ἐκστὰς τῆς αὐτοῦ Θεότητος, ὑπὸ Παρθένου ὡς βρέφος τεσσαρακονθήμερον, Μητρὸς ἑκὼν προσφέρεται, ἐν ναῷ τῷ νομικῷ· καὶ τοῦτον ἀγκάλαις εἰσδέχεται ὁ Πρέσβυς· Ἀπόλυσον κράζων, ὁ δοῦλος τῷ Δεσπότῃ· οἱ γάρ ὀφθαλμοί μου εἶδον τὸ σωτήριόν σου. Ὁ ἐλθὼν εἰς τὸν κόσμον, σῶσαι γένος ἀνθρώπων, Κύριε δόξα σοι.

Εἴσοδος, Προκείμενον, καὶ τὰ ἀναγνώσματα.

Τῆς Ἐξόδου τὸ ἀνάγνωσμα.
(Κεφ. ιβ΄. 51. ιγ΄. 1.)

Ἐλάλησε Κύριος πρὸς Μωσῆν τῇ ἡμέρᾳ ἐκείνῃ, ᾗ ἐξήγαγε τοὺς υἱοὺς Ἰσραὴλ ἐκ γῆς Αἰγύπτου, λέγων· Ἁγίασόν μοι πᾶν πρωτότοκον πρωτογενές, διανοῖγον πᾶσαν μήτραν ἐν τοῖς υἱοῖς Ἰσραήλ· Εἶπε δὲ Μωϋσῆς πρὸς τὸν λαόν· Μνημονεύετε τὴν ἡμέραν ταύτην, ἐν ᾗ ἐξήλθετε ἐκ γῆς Αἰγύπτου, ἐξ οἴκου δουλείας· ἐν γὰρ χειρὶ κραταιᾷ ἐξήγαγεν ὑμᾶς Κύριος ἐντεῦθεν. Καὶ φυλάξεσθε τὸν νόμον αὐτοῦ. Καὶ ἔσται, ὡς ἂν εἰσαγάγῃ σε Κύριος ὁ Θεὸς εἰς τὴν γῆν τῶν Χαναναίων, ὃν τρόπον ὤμοσε τοῖς πατράσι σου, καὶ ἀφοριεῖς πᾶν διανοῖγον μήτραν τὰ ἀρσενικὰ τῷ Κυρίῳ. Ἐὰν δὲ ἐρωτήσῃ σε μετὰ ταῦτα ὁ υἱός σου λέγων· Τί τοῦτο; καὶ ἐρεῖς αὐτῷ· Ὅτι ἐν χειρὶ κραταιᾷ ἐξήγαγεν ἡμᾶς Κύριος, ἐκ γῆς Αἰγύπτου, ἐξ οἴκου δουλείας. Ἡνίκα δὲ ἐσκλήρυνε Φαραὼ τοῦ ἐξαποστεῖλαι ἡμᾶς, ἀπέκτεινε Κύριος πᾶν πρωτότοκον ἐν γῇ Αἰγύπτου, ἀπὸ πρωτοτόκων ἀνθρώπων ἕως πρωτοτόκων κτηνῶν· διὰ τοῦτο ἐγὼ θύω τῷ Κυρίῳ πᾶν διανοῖγον μήτραν τὰ ἀρσενικά, καὶ πᾶν πρωτότοκον τῶν υἱῶν μου λυτρώσομαι. Καὶ ἔσται εἰς σημεῖον ἐπὶ τῆς χειρός σου, καὶ ἀσάλευτον πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν σου· ὅτι οὕτως ἔφη Κύριος ὁ παντοκράτωρ· Ὅτι τὰ πρωτότοκα τῶν υἱῶν σου δώσεις ἐμοί. Καὶ ἔσται πᾶς ὃς ἂν τέξῃ παιδίον ἄρσεν, τῇ ἡμέρᾳ τῇ ὀγδόῃ περιτεμεῖ τὴν σάρκα τῆς ἀκροβυστίας αὐτοῦ. Καὶ τριάκοντα καὶ τρεῖς ἡμέρας οὐκ εἰσελεύσεται εἰς τὸ ἁγιαστήριον τοῦ Θεοῦ πρὸς τὸν Ἱερέα, ἕως πληρωθῶσιν αἱ ἡμέραι τῆς καθάρσεως. Καὶ μετὰ ταῦτα προσοίσει τῷ Κυρίῳ ἀμνὸν ἐνιαύσιον ἄμωμον, εἰς ὁλοκαύτωμα, καὶ νεοσσὸν περιστερᾶς, ἢ τρυγόνος, ἐπὶ τὴν θύραν τῆς σκηνῆς τοῦ Μαρτυρίου πρὸς τὸν Ἱερέα· ἤ, ἀντὶ τούτων προσοίσει ἔναντι Κυρίου δύο νεοσσοὺς περιστερῶν, ἢ δύο τρυγόνας. Καὶ ἐξιλάσεται περὶ αὐτοῦ ὁ Ἱερεύς· ὅτι ἀπόδομα ἀποδεδομένοι οὗτοι μοί εἰσιν ἐκ πάν-

των τῶν Ἰσραήλ· καὶ εἴληφα αὐτούς, καὶ ἡγίασα αὐτούς, ἐμοί, ἀντὶ τῶν πρωτοτόκων τῶν Αἰγυπτίων, ᾗ ἡμέρᾳ ἐπάταξα πᾶν πρωτότοκον ἐν γῇ Αἰγύπτου, ἀπὸ ἀνθρώπου ἕως κτήνους· εἶπεν ὁ Θεὸς ὁ ὕψιστος, ὁ ἅγιος Ἰσραήλ.

Προφητείας Ἡσαΐου τὸ ἀνάγνωσμα.

(Κεφ. ς'. 1)

Ἐγένετο τοῦ ἔτους, οὗ ἀπέθανεν Ὀζίας ὁ Βασιλεύς, εἶδον τὸν Κύριον καθήμενον ἐπὶ θρόνου ὑψηλοῦ καὶ ἐπηρμένου· καὶ πλήρης ὁ οἶκος τῆς δόξης αὐτοῦ. Καὶ Σεραφὶμ εἱστήκεισαν κύκλῳ αὐτοῦ, ἓξ πτέρυγες τῷ ἑνί, καὶ ἓξ πτέρυγες τῷ ἑνί· καὶ ταῖς μὲν δυσὶ κατεκάλυπτον τὰ πρόσωπα αὐτῶν, ταῖς δὲ δυσὶ κατεκάλυπτον τοὺς πόδας, καὶ ταῖς δυσὶν ἐπέταντο· Καὶ ἐκέκραγεν ἕτερος πρὸς τὸν ἕτερον καὶ ἔλεγον· Ἅγιος Ἅγιος Ἅγιος Κύριος Σαβαώθ, πλήρης πᾶσα ἡ γῆ τῆς δόξης αὐτοῦ. Καὶ ἐπήρθη τὸ ὑπέρθυρον ἀπὸ τῆς φωνῆς, ἧς ἐκέκραγον, καὶ ὁ οἶκος ἐνεπλήσθη καπνοῦ. Καὶ εἶπον· Ὦ τάλας ἐγώ! (ὅτι κατανένυγμαι·) ὅτι ἄνθρωπος ὤν, καὶ ἀκάθαρτα χείλη ἔχων, ἐν μέσῳ λαοῦ ἀκάθαρτα χείλη ἔχοντος ἐγὼ οἰκῶ, καὶ τὸν Βασιλέα Κύριον Σαβαὼθ εἶδον τοῖς ὀφθαλμοῖς μου. Καὶ ἀπεστάλη πρός με ἓν τῶν Σεραφίμ, καὶ ἐν τῇ χειρὶ αὐτοῦ εἶχεν ἄνθρακα, ὃν τῇ λαβίδι ἔλαβε ἀπὸ τοῦ Θυσιαστηρίου. Καὶ ἥψατο τοῦ στόματός μου καὶ εἶπεν· Ἰδού, ἥψατο τοῦτο τῶν χειλέων σου καὶ ἀφελεῖ τὰς ἀνομίας σου, καὶ τὰς ἁμαρτίας σου περικαθαριεῖ. Καὶ ἤκουσα τῆς φωνῆς Κυρίου λέγοντος· Τίνα ἀποστείλω; καὶ τὶς πορεύσεται πρὸς τὸν λαὸν τοῦτον; καὶ εἶπον· Ἰδοὺ ἐγώ εἰμι, ἀπόστειλόν με· Καὶ εἶπε· Πορεύθητι, καὶ εἰπὲ τῷ λαῷ τούτῳ. Ἀκοῇ ἀκούσετε, καὶ οὐ μὴ συνῆτε, καὶ βλέποντες βλέψετε, καὶ οὐ μὴ ἴδητε. Ἐπαχύνθη γὰρ ἡ καρδία τοῦ λαοῦ τούτου, καὶ τοῖς ὠσὶ βαρέως ἤκουσαν καὶ τοὺς ὀφθαλμοὺς αὐτῶν ἐκάμμυσαν, μή ποτε ἴδωσι τοῖς ὀφθαλμοῖς, καὶ τοῖς ὠσὶν ἀκούσωσι, καὶ τῇ καρδίᾳ συνῶσι καὶ ἐπιστρέψωσι, καὶ ἰάσομαι αὐτούς· Καὶ εἶπα· Ἕως πότε Κύριε; καὶ εἶπεν· Ἕως ἂν ἐρημωθῶσι πόλεις παρὰ τὸ μὴ κατοικεῖσθαι, καὶ οἶκοι παρὰ τὸ μὴ εἶναι ἀνθρώπους, καὶ ἡ γῆ καταλειφθήσεται ἔρημος. Καὶ μετὰ ταῦτα μακρυνεῖ ὁ Θεὸς τοὺς ἀνθρώπους, καὶ πληθυνθήσονται οἱ ἐγκαταλειφθέντες ἐπὶ τῆς γῆς.

Προφητείας Ἡσαΐου τὸ ἀνάγνωσμα.

(Κεφ. ιθ'. 1)

Ἰδοὺ Κύριος κάθηται ἐπὶ νεφέλης κούφης, καὶ ἥξει εἰς Αἴγυπτον, καὶ σεισθήσεται τὰ χειροποίητα Αἰγύπτου ἀπὸ προσώπου αὐτοῦ, καὶ ἡ καρδία αὐτῶν ἡττηθήσεται ἐν αὐτοῖς· Καὶ ταραχθήσεται τὸ πνεῦμα αὐτῶν ἐν αὐτοῖς, καὶ τὴν βουλὴν αὐτῶν διασκεδάσω, καὶ παραδώσω τὴν Αἴγυπτον εἰς χεῖρας κυρίων σκληρῶν, τάδε λέγει Κυριος Σαβαώθ. Καὶ πίονται οἱ Αἰγύπτιοι ὕδωρ τὸ παρὰ θάλασσαν, ὁ δὲ ποταμὸς ἐκλείψει καὶ ξηρανθήσεται. Τάδε λέγει Κύριος· Ποῦ εἰσι νῦν οἱ σοφοί σου; καὶ ἀναγγειλάτωσάν σοι, καὶ εἰπάτωσαν· Τὶ βεβούλευται Κύριος Σαβαὼθ ἐπ' Αἴγυπτον; Τῇ ἡμέρᾳ ἐκείνῃ ἔσονται οἱ Αἰγύπτιοι, ὡς γυναῖκες, ἐν φόβῳ καὶ ἐν τρόμῳ ἀπὸ προσώπου τῆς χειρὸς Κυρίου Σαβαώθ, ἣν αὐτὸς ἐπιβαλεῖ αὐτοῖς. Καὶ ἔσται Θυσιαστήριον τῷ Κυρίῳ ἐν χώρᾳ Αἰγυπτίων, καὶ στήλη πρὸς τὸ ὅριον αὐτῆς τῷ Κυρίῳ. Καὶ ἔσται εἰς σημεῖον εἰς τὸν αἰῶνα Κυρίῳ ἐν χώρᾳ Αἰγύπτου· ὅτι κεκράξονται πρὸς Κύριον, καὶ ἀποστελεῖ αὐτοῖς ἄνθρωπον, ὃς σώσει αὐτούς. Καὶ γνωστὸς ἔσται Κύριος τοῖς Αἰγυπτίοις· καὶ γνώσονται οἱ Αἰγύπτιοι τὸν Κύριον ἐν τῇ ἡμέρᾳ ἐκείνῃ, καὶ ποιήσουσι θυσίαν καὶ δῶρον, καὶ εὔξονται εὐχὰς τῷ Κυρίῳ, καὶ ἀποδώσουσι (*).

Εἰς τὴν Λιτήν, Στιχηρὰ Ἰδιόμελα.
Ἦχος α'. Ἀνατολίου.

Ὁ παλαιὸς ἡμερῶν, ὁ καὶ τὸν νόμον πάλαι ἐν Σινᾷ δοὺς τῷ Μωσεῖ, σήμερον βρέφος ὁρᾶται· καὶ κατὰ νόμον, ὡς νόμου Ποιητής, τὸν νόμον ἐκπληρῶν, ναῷ προσάγεται, καὶ τῷ Πρεσβύτῃ ἐπιδίδοται. Δεξάμενος δὲ τοῦτον Συμεὼν ὁ δίκαιος, καὶ τῶν δεσμῶν τὴν ἔκβασιν ἰδὼν τελεσθεῖσαν, γηθοσύνως ἐβόα· Εἶδον οἱ ὀφθαλμοί μου, τὸ ἀπ' αἰῶνος Μυστήριον ἀποκεκρυμμένον, ἐπ' ἐσχάτων τούτων ἡμερῶν φανερωθέν· φῶς διασκεδάζον, τῶν ἀπίστων ἐθνῶν τὴν σκοτόμαιναν, καὶ δόξαν τοῦ νεολέκτου Ἰσραήλ· διὸ ἀπόλυσον τὸν δοῦλόν σου, ἐκ τῶν δεσμῶν τοῦδε τοῦ σαρκίου, πρὸς τὴν ἀγήρω καὶ θαυμασίαν ἄληκτον ζωήν, ὁ παρέχων τῷ κόσμῳ τὸ μέγα ἔλεος.

(*) Ἀντὶ τοῦ ἀνωτέρω ἀναγνώσματος, τὰ χειρόγραφα ἔχουσιν ἕτερον ἐκ τοῦ 43 καὶ 44 Κεφαλαίου τῆς προφητείας τοῦ Ἰεζεκιήλ. Τὸ δὲ δοκοῦν παλαιότερον τῶν χειρογράφων οὐκ ἔχει, οὔτε Λιτήν, οὔτε Καθίσματα εἰμὴ τὰ Ἀπόστιχα μόνον μεθ' ἑνὸς Δοξαστικοῦ, εἰς τὸν αὐτὸν Ἦχον. *Φῶς εἰς ἀποκάλυψιν ἐθνῶν*, εὑρισκόμενον ἐν τῷ Ἑσπερινῷ τῆς Δ' τοῦ παρόντος μηνός.

Ὁ αὐτός Ἰωάννου Μοναχοῦ.

Σήμερον ὁ πάλαι τῷ Μωσεῖ, ἐν Σινᾷ νόμον ἐπιδούς, τοῖς νομικοῖς ὑποκύπτει θεσμοῖς, δι' ἡμᾶς ὡς εὔσπλαγχνος καθ' ἡμᾶς γεγονώς· Νῦν ὁ καθαρὸς Θεός, ὡς παιδίον ἅγιον, μήτραν διανοῖξαν ἁγνήν, ἑαυτῷ ὡς Θεὸς συγκομίζεται, τῆς τοῦ νόμου κατάρας ἐλευθερῶν, καὶ φωτίζων τὰς ψυχὰς ἡμῶν. Ἦχος β΄. Ἀνδρέου Πυροῦ.

Ὅνπερ οἱ ἄνω Λειτουργοί, τρόμῳ λιτανεύουσι, κάτω νῦν ὁ Συμεών, ὑλικαῖς ἀγκάλαις δεχόμενος, τὸ Θεῖον τοῖς ἀνθρώποις, ἑνοῦσθαι ἐκήρυττε· καὶ βροτὸν τὸν οὐράνιον Θεὸν ὀπτανόμενος, ἀναχωρῶν τῶν ἐπὶ γῆς, χαρμονικῶς ἀνέκραζεν· Ὁ τοῖς ἐν σκότει τὸ ἀνέσπερον φῶς ἀποκαλύπτων, Κύριε δόξα σοι. Ὁ αὐτός. Γερμανοῦ.

Σήμερον Συμεὼν ἐν ταῖς ἀγκάλαις, τὸν Κύριον τῆς δόξης ὑποδέχεται, ὃν ὑπὸ τὸν γνόφον πρῴην ὁ Μωϋσῆς ἐθεάσατο, ἐν τῷ ὄρει τῷ Σινᾷ πλάκας δόντα αὐτῷ. Οὗτός ἐστιν, ὁ ἐν τοῖς προφήταις λαλῶν, καὶ τοῦ νόμου Ποιητής· οὗτός ἐστιν ὃν ὁ Δαυῒδ καταγγέλλει, ὁ τοῖς πᾶσι φοβερός, ὁ ἔχων τὸ μέγα καὶ πλούσιον ἔλεος.

Ὁ αὐτός. Γερμανοῦ.
Οἱ δέ, Ἰωάννου Μοναχοῦ.

Τὸν Ἱερὸν ἡ ἱερὰ Παρθένος προσεκόμισεν, ἐν Ἱερῷ τῷ Ἱερεῖ· ἁπλώσας δὲ ἀγκάλας ὁ Συμεών, ἐδέξατο τοῦτον ἀγαλλόμενος, καὶ ἐβόησε· Νῦν ἀπολύεις τὸν δοῦλόν σου Δέσποτα, κατὰ τὸ ῥῆμά σου ἐν εἰρήνῃ Κύριε.

Ὁ αὐτός. Τοῦ αὐτοῦ.

Ὁ Κτίστης οὐρανοῦ καὶ γῆς, ἐν ἀγκάλαις ἐβαστάζετο, ὑπὸ ἁγίου Συμεὼν τοῦ πρεσβύτου σήμερον· αὐτὸς γὰρ ἐν Πνεύματι ἁγίῳ ἔλεγε· Νῦν ἠλευθέρωμαι· εἶδον γὰρ τὸν Σωτῆρά μου.

Ὁ αὐτός. Ἀνατολίου.
Οἱ δέ, Ἀνδρέου Ἱεροσολυμίτου.

Σήμερον Συμεὼν ὁ πρεσβύτης, ἐν τῷ Ναῷ εἰσέρχεται, χαίρων τῷ πνεύματι τὸν Νομοδότην Μωσέως, καὶ πληρωτὴν τοῦ νόμου, ἀγκάλαις εἰσδέξασθαι· ἐκεῖνος μέν, διὰ γνόφου καὶ φωνῆς ἀμυδρᾶς, θεόπτης ἠξίωτο, καὶ κεκαλυμμένῳ προσώπῳ, τῶν Ἑβραίων τὰς ἀπίστους καρδίας διήλεγξεν· οὗτος δέ, τὸν προαιώνιον Λόγον τοῦ Πατρός, σωματωθέντα ἐβάστασε, καὶ τῶν Ἐθνῶν ἀπεκάλυψε τὸ φῶς, τὸν Σταυρὸν καὶ τὴν Ἀνάστασιν. Καὶ Ἄννα Προφῆτις ἀναδείκνυται, τὸν Σωτῆρα λυτρωτὴν τοῦ Ἰσραὴλ κηρύττουσα. Αὐτῷ βοήσωμεν· Χριστὲ ὁ Θεὸς ἡμῶν, διὰ τῆς Θεοτόκου ἐλέησον ἡμᾶς.

Ἦχος δ΄. Ἀνδρέου Κρήτης.

Σήμερον ἡ Ἱερὰ Μήτηρ, καὶ τοῦ Ἱεροῦ ὑψηλοτέρα, ἐπὶ τὸ Ἱερὸν παραγέγονεν, ἐμφανίζουσα τῷ κόσμῳ, τὸν τοῦ κόσμου Ποιητήν, καὶ τοῦ νόμου πάροχον· ὃν καὶ ἐν ἀγκάλαις ὑποδεξάμενος, ὁ πρεσβύτης Συμεών, γεραίρων ἐκραύγαζε· Νῦν ἀπολύεις τὸν δοῦλόν σου· ὅτι εἶδόν σε τὸν Σωτῆρα τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Δόξα, Ἦχος πλ. α΄. Τοῦ αὐτοῦ.

Ἐρευνᾶτε τὰς Γραφάς, καθὼς εἶπεν ἐν Εὐαγγελίοις Χριστὸς ὁ Θεὸς ἡμῶν· ἐν αὐταῖς γὰρ εὑρίσκομεν αὐτόν, τικτόμενον καὶ σπαργανούμενον, τιθηνούμενον καὶ γαλακτοτροφούμενον, περιτομὴν δεχόμενον, καὶ ὑπὸ Συμεὼν βασταχθέντα, οὐ δοκήσει οὐδὲ φαντασίᾳ, ἀλλ' ἀληθείᾳ τῷ κόσμῳ φανέντα· πρὸς ὃν βοήσωμεν· Ὁ πρὸ αἰώνων Θεός, δόξα σοι. Καὶ νῦν, Ὁ αὐτός.

Γερμανοῦ· οἱ δὲ Ἀνατολίου.

Ὁ παλαιὸς ἡμερῶν, νηπιάσας σαρκί, ὑπὸ Μητρὸς Παρθένου τῷ Ἱερῷ προσάγεται τοῦ οἰκείου νόμου πληρῶν τὸ ἐπάγγελμα· ὃν Συμεὼν δεξάμενος ἔλεγε· Νῦν ἀπολύεις ἐν εἰρήνῃ, κατὰ τὸ ῥῆμά σου τὸν δοῦλόν σου· εἶδον γὰρ οἱ ὀφθαλμοί μου τὸ σωτήριόν σου Κύριε.

Εἰς τὸν Στίχον, τὰ Στιχηρὰ Ἰδιόμελα.
Ἦχος βαρύς. Κοσμᾶ Μοναχοῦ.

Κατακόσμησον τὸν νυμφῶνά σου Σιών, καὶ ὑπόδεξαι τὸν Βασιλέα Χριστόν· ἄσπασαι τὴν Μαριάμ, τὴν ἐπουράνιον πύλην· αὕτη γὰρ θρόνος Χερουβικὸς ἀνεδείχθη· αὕτη βαστάζει τὸν Βασιλέα τῆς δόξης· νεφέλη φωτὸς ὑπάρχει ἡ Παρθένος, φέρουσα ἐν σαρκὶ Υἱὸν πρὸ Ἑωσφόρου· ὃν λαβὼν Συμεὼν ἐν ἀγκάλαις αὐτοῦ, ἐκήρυξε λαοῖς, Δεσπότην αὐτὸν εἶναι, ζωῆς καὶ τοῦ θανάτου, καὶ Σωτῆρα τοῦ κόσμου.

Στίχ. Νῦν ἀπολύεις τὸν δοῦλόν σου.

Τὸν ἐκλάμψαντα πρὸ αἰώνων ἐκ Πατρός, ἐπ' ἐσχάτων δὲ ἐκ μήτρας Παρθενικῆς, φέρουσα ἐν τῷ ναῷ, ἡ ἀπειρόγαμος Μήτηρ, τὸν ἐν Σιναίῳ νομοθετήσαντα ὄρει, τῇ διατάξει τῇ νομικῇ πειθαρχοῦντα, προσῆγεν Ἱερεῖ, πρεσβύτῃ καὶ δικαίῳ, Χριστὸν τὸν Κύριον, ἰδεῖν χρηματισθέντι· ὃν δεξάμενος Συμεὼν ἐν ταῖς ἀγκάλαις αὐτοῦ, ἠγαλλιάσατο βοῶν· Θεὸς ὑπάρχει οὗτος, Πατρὶ συναΐ-

διος, καὶ Λυτρωτὴς τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Στίχ. Φῶς, εἰς ἀποκάλυψιν ἐθνῶν.

Τὸν ὀχούμενον ἐν ἅρμασι Χερουβίμ, καὶ ὑμνούμενον ἐν ᾄσμασι Σεραφίμ, φέρουσα ἐν ἀγκάλαις ἡ Θεοτόκος Μαρία, ἀπειρογάμως ἐξ αὐτῆς σαρκωθέντα, τὸν Νομοδότην νόμου, πληροῦντα νόμου τάξιν, ἐδίδου χερσὶ πρεσβύτου Ἱερέως· ζωὴν δὲ φέρων, ζωῆς ᾐτεῖτο λύσιν, λέγων· Δέσποτα, νῦν ἀπόλυσόν με, μηνύσαι τῷ Ἀδάμ, ὡς εἶδον ἄτρεπτον βρέφος, Θεὸν προαιώνιον, καὶ Σωτῆρα τοῦ κόσμου.

Δόξα, καὶ νῦν, Ἦχος πλ. δ'. Ἀνδρέου Κρήτης.

Ὁ τοῖς Χερουβὶμ ἐποχούμενος, καὶ ὑμνούμενος ὑπὸ τῶν Σεραφίμ, σήμερον τῷ θείῳ Ἱερῷ, κατὰ νόμον προσφερόμενος, πρεσβυτικαῖς ἐνθρονίζεται ἀγκάλαις· καὶ ὑπὸ Ἰωσὴφ εἰσδέχεται δῶρα θεοπρεπῶς, ὡς ζεῦγος τρυγόνων τὴν ἀμίαντον Ἐκκλησίαν, καὶ τῶν ἐθνῶν τὸν νεόλεκτον λαόν· περιστερῶν δὲ δύο νεοσσούς, ὡς ἀρχηγὸς Παλαιᾶς τε καὶ Καινῆς. Τοῦ πρὸς αὐτὸν χρησμοῦ δὲ Συμεών, τὸ πέρας δεξάμενος, εὐλογῶν τὴν Παρθένον, Θεοτόκον Μαρίαν, τὰ τοῦ πάθους σύμβολα, τοῦ ἐξ αὐτῆς προηγόρευσε· καὶ παρ' αὐτοῦ ἐξαιτεῖται τὴν ἀπόλυσιν βοῶν Νῦν ἀπολύεις με Δέσποτα, καθὼς προεπηγγείλω μοι· ὅτι εἶδόν σε τὸ προαιώνιον φῶς, καὶ Σωτῆρα Κύριον τοῦ Χριστωνύμου λαοῦ.

Ἀπολυτίκιον, Ἦχος α'.

Χαῖρε κεχαριτωμένη Θεοτόκε Παρθένε· ἐκ σοῦ γὰρ ἀνέτειλεν ὁ Ἥλιος τῆς δικαιοσύνης, Χριστὸς ὁ Θεὸς ἡμῶν, φωτίζων τοὺς ἐν σκότει. Εὐφραίνου καὶ σὺ Πρεσβύτα δίκαιε, δεξάμενος ἐν ἀγκάλαις τὸν ἐλευθερωτὴν τῶν ψυχῶν ἡμῶν, χαριζόμενον ἡμῖν καὶ τὴν Ἀνάστασιν.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΡΟΝ

Μετὰ τὴν α'. Στιχολογίαν, Κάθισμα.

Ἦχος α'. Αὐτόμελον.

Χορὸς Ἀγγελικός, ἐκπληττέσθω τὸ θαῦμα, βροτοὶ δὲ ταῖς φωναῖς, ἀνακράξωμεν ὕμνον, ὁρῶντες τὴν ἄφατον, τοῦ Θεοῦ συγκατάβασιν· ὃν γὰρ τρέμουσι, τῶν οὐρανῶν αἱ Δυνάμεις, γηραλέαι νῦν, ἐναγκαλίζονται χεῖρες, τὸν μόνον φιλάνθρωπον.

Δόξα, καὶ νῦν, τὸ αὐτό.

Μετὰ τὴν β'. Στιχολογίαν, Κάθισμα.

Ἦχος α'. Τὸν τάφον σου Σωτήρ.

Ὁ ὢν σὺν τῷ Πατρί, ἐπὶ θρόνου ἁγίου, ἐλθὼν ἐπὶ τῆς γῆς, ἐκ Παρθένου ἐτέχθη, καὶ βρέφος ἐγένετο, χρόνοις ὢν ἀπερίγραπτος· ὃν δεξάμενος, ὁ Συμεὼν ἐν ἀγκάλαις, χαίρων ἔλεγε· Νῦν ἀπολύεις Οἰκτίρμον, εὐφράνας τὸν δοῦλόν σου.

Δόξα, καὶ νῦν, τὸ αὐτό.

Μετὰ τὸν Πολυέλεον, Κάθισμα.

Ἦχος δ'. Κατεπλάγη Ἰωσήφ.

Νηπιάζει δι' ἐμέ, ὁ Παλαιὸς τῶν ἡμερῶν· καθαρσίων κοινωνεῖ, ὁ καθαρώτατος Θεός, ἵνα τὴν σάρκα πιστώσῃ μου, τὴν ἐκ Παρθένου. Καὶ ταῦτα Συμεών, μυσταγωγούμενος, ἐπέγνω τὸν αὐτόν, Θεὸν φανέντα σαρκί· καὶ ὡς ζωὴν ἠσπάζετο, καὶ χαίρων, πρεσβυτικῶς ἀνεκραύγαζεν· Ἀπόλυσόν με· σὲ γὰρ κατεῖδον, τὴν ζωὴν τῶν ἁπάντων·

Δόξα καὶ νῦν. Τὸ αὐτό.

Τὸ α'. Ἀντίφωνον τῶν Ἀναβαθμῶν τοῦ δ'. Ἤχου.

Προκείμενον, Ἦχος δ'.

Μνησθήσομαι τοῦ ὀνόματός σου.

Στίχ. Ἐξηρεύξατο ἡ καρδία μου· Πᾶσα πνοή.

Εὐαγγέλιον κατὰ Λουκᾶν.

Ὁ Ν'. Δόξα. Ταῖς τῆς Θεοτόκου.

Καὶ νῦν. Τὸ αὐτό. Εἶτα τὸ Ἰδιόμελον.

Ἦχος πλ. β'.

Ἀνοιγέσθω ἡ πύλη τοῦ οὐρανοῦ σήμερον· ὁ γὰρ ἄναρχος Λόγος τοῦ Πατρός, ἀρχὴν λαβὼν χρονικήν, μὴ ἐκστὰς τῆς αὐτοῦ Θεότητος, ὑπὸ Παρθένου ὡς βρέφος τεσσαρακονθήμερον, Μητρὸς ἑκὼν προσφέρεται, ἐν ναῷ τῷ νομικῷ· καὶ τοῦτον ἀγκάλαις εἰσδέχεται ὁ Πρέσβυς· Ἀπόλυσον κράζων, ὁ δοῦλος τῷ Δεσπότῃ· οἱ γὰρ ὀφθαλμοί μου εἶδον τὸ σωτήριόν σου. Ὁ ἐλθὼν εἰς τὸν κόσμον, σῶσαι γένος ἀνθρώπων. Κύριε, δόξα σοι

Μετὰ τοῦτο ψάλλεται ὁ Κανών, οὗ ἡ ἀκροστιχίς.

Χριστὸν γεγηθὼς Πρέσβυς ἀγκαλίζεται.

Ποίημα Κοσμᾶ Μοναχοῦ.

Ὠδὴ α'. Ἦχος γ'. Ὁ Εἱρμός.

«Χέρσον ἀβυσσοτόκον, πέδον ἥλιος, ἐπεπόλευσε ποτέ· ὡσεὶ τεῖχος γὰρ ἐπάγη, ἑκατέρωθεν ὕδωρ, λαῷ πεζοποντοποροῦντι, καὶ θεαρέστως μέλποντι· Ἄσωμεν τῷ Κυρίῳ· ἐνδόξως γὰρ δεδόξασται.»

Ῥανάτωσαν ὕδωρ νεφέλαι· Ἥλιος ἐν νεφέλῃ γὰρ κούφῃ, ἐποχούμενος ἐπέστη, ἀκηράτοις ὠλέναις, Χριστὸς ἐν τῷ ναῷ ὡς βρέφος· διὸ πιστοὶ βοήσωμεν· Ἄσωμεν τῷ Κυρίῳ· ἐνδόξως γὰρ δεδόξασται.

Ἰσχύσατε χεῖρες Συμεών, τῷ γήρᾳ ἀνειμέναι, καὶ κνῆμαι παρειμέναι δὲ Πρεσβύτου, εὐθυβόλως κινεῖσθε, Χριστοῦ πρὸς ὑπαντήν· Χορείαν σὺν Ἀσωμάτοις στήσαντες, ᾄσωμεν τῷ Κυρίῳ· ἐνδόξως γὰρ δεδόξασται.

Συνέσει ταθέντες οὐρανοὶ εὐφράνθητε, ἀγάλλου λου δὲ ἡ γῆ· ὑπερθέων γὰρ ἐκ κόλπων, ὁ τεχνίτης φοιτήσας, Χριστὸς ὑπὸ Μητρὸς Παρθένου, Θεῷ Πατρὶ προσάγεται, νήπιος ὁ πρὸ πάντων· ἐνδόξως γὰρ δεδόξασται.

Ὠδὴ γ'. Ὁ Εἱρμός.

«Τὸ στερέωμα, τῶν ἐπὶ σοὶ πεποιθότων, στερέωσον Κύριε τὴν Ἐκκλησίαν, ἣν ἐκτήσω, τῷ τιμίῳ σου Αἵματι.»

Ὁ πρωτότοκος, ἐκ τοῦ Πατρὸς πρὸ αἰώνων, πρωτότοκος νήπιος, Κόρης ἀφθόρου, τῷ Ἀδὰμ χεῖρα προτείνων ἐπέφανε.

Νηπιόφρονα, τὸν γεγονότα ἀπάτῃ, πρωτόπλαστον ἔμπαλιν ἐπανορθώσων, Θεὸς Λόγος, νηπιάσας ἐπέφανε.

Γῆς ἀπόγονον, παλινδρομήσασαν ταύτῃ, Θεότητος σύμμορφον, φύσιν ὁ Πλάστης, ὡς ἀτρέπτως νηπιάσας ἀνέδειξε.

Κάθισμα. Ἦχος δ'. Κατεπλάγη Ἰωσήφ.

Ἐν τῷ ὄρει τῷ Σινᾶ, πάλαι κατεῖδε Μωϋσῆς, τὰ ὀπίσθια Θεοῦ, καὶ ἀμυδρῶς θείας φωνῆς, κατηξιώθη ἐν γνόφῳ τε καὶ θυέλλῃ· νῦν δὲ Συμεών, τὸν σαρκωθέντα Θεόν, ἀτρέπτως δι' ἡμᾶς, ἐνηγκαλίσατο· καὶ γεγηθὼς ἠπείγετο τῶν τῇδε, πρὸς τὴν ζωὴν τὴν αἰώνιον· διὸ ἐβόα· Νῦν ἀπολύεις, τὸν δοῦλόν σου Δέσποτα. Ὠδὴ δ'. Ὁ Εἱρμός.

«Ἐκάλυψεν οὐρανούς, ἡ ἀρετή σου Χριστέ· τῆς κιβωτοῦ γὰρ προελθών, τοῦ ἁγιάσματός σου, τῆς ἀφθόρου Μητρός, ἐν τῷ ναῷ τῆς δόξης σου, ὤφθης ὡς βρέφος ἀγκαλοφορούμενος, καὶ ἐπληρώθη τὰ πάντα, τῆς σῆς αἰνέσεως.»

Γηθόμενος Συμεών, τῶν ἀπορρήτων μύστα, ἡ Θεοτόκος ἐβόα, ὃν ὑφ' Ἁγίου πάλαι κεχρημάτισαι Πνεύματος, νηπιάσαντα Λόγον, Χριστὸν ἐναγκαλίζου, κράζων αὐτῷ· Ἐπλήσθη τὰ πάντα τῆς σῆς αἰνέσεως.

Ἣν ἤλπισας Συμεὼν ἡλικιώτην βρεφῶν, χαίρων ὑπόδεξαι Χριστόν, τοῦ Ἰσραὴλ τοῦ θείου τὴν παράκλησιν, τοῦ νόμου Ποιητὴν καὶ Δεσπότην, πληροῦντα νόμου τάξιν, κράζων αὐτῷ· Ἐπλήσθη τὰ πάντα τῆς σῆς αἰνέσεως.

Θεώμενος Συμεὼν Λόγον τὸν ἄναρχον, μετὰ σαρκός, ὡς ἐν θρόνῳ Χερουβικῷ, Παρθένῳ ἐποχούμενον, τὸν αἴτιον τοῦ εἶναι τὰ πάντα, ὡς βρέφος, ἐκπλαγεὶς ἐβόα αὐτῷ· Ἐπλήσθη τὰ πάντα τῆς σῆς αἰνέσεως. Ὠδὴ ε'. Ὁ Εἱρμός.

«Ὡς εἶδεν Ἡσαΐας συμβολικῶς, ἐν θρόνῳ ἐπηρμένῳ Θεόν, ὑπ' Ἀγγέλων δόξης δορυφορούμενον, ὢ τάλας! ἐβόα, ἐγώ· πρὸ γὰρ εἶδον σωματούμενον Θεόν, φωτὸς ἀνεσπέρου, καὶ εἰρήνης δεσπόζοντα.»

Συνεὶς ὁ θεῖος Πρέσβυς, τὴν προφανεῖσαν, πάλαι τῷ Προφήτῃ δόξαν, χερσὶ Λόγον βλέπων Μητρὸς κρατούμενον, ὦ χαίροις ἐβόα Σεμνή· ὡς γὰρ θρόνος περιέχεις τὸν Θεόν, φωτὸς ἀνεσπέρου, καὶ εἰρήνης δεσπόζοντα.

Προκύψας ὁ Πρεσβύτης, καὶ τῶν ἰχνῶν ἐνθέως ἐφαψάμενος, τῆς ἀπειρογάμου καὶ Θεομήτορος, πῦρ, ἔφη, βαστάζεις ἁγνή· βρέφος φρίττω ἀγκαλίσασθαι Θεόν, φωτὸς ἀνεσπέρου, καὶ εἰρήνης δεσπόζοντα.

Ῥύπτεται Ἡσαΐας, τοῦ Σεραφὶμ τὸν ἄνθρακα δεξάμενος, ὁ Πρέσβυς ἐβόα τῇ Θεομήτορι· σὺ ὥσπερ λαβίδι χερσὶ λαμπρύνεις με, ἐπιδοῦσα ὃν φέρεις, φωτὸς ἀνεσπέρου, καὶ εἰρήνης δεσπόζοντα.

Ὠδὴ ς'. Ὁ Εἱρμός.

«Ἐβόησέ σοι, ἰδὼν ὁ Πρέσβυς, τοῖς ὀφθαλμοῖς τὸ σωτήριον, ὃ λαοῖς ἐπέστη· Ἐκ Θεοῦ Χριστέ, σὺ Θεός μου.»

Σιὼν σὺ λίθος, ἐναπετέθης, τοῖς ἀπειθοῦσι προσκόμματος, καὶ σκανδάλου πέτρα, ἀρραγὴς πιστῶν σωτηρία.

Βεβαίως φέρων, τὸν χαρακτῆρα, τοῦ πρὸ αἰώνων σε φύσαντος, τὴν βροτῶν δι' οἶκτον, νῦν ἀσθένειαν περιέθου.

Υἱὸν Ὑψίστου, Υἱὸν Παρθένου, Θεὸν παιδίον γενόμενον, προσκυνήσαντά σε, νῦν ἀπόλυσον ἐν εἰρήνῃ. Κοντάκιον, Ἦχος α'.

Ὁ μήτραν παρθενικὴν ἁγιάσας τῷ τόκῳ σου, καὶ χεῖρας τοῦ Συμεὼν εὐλογήσας ὡς ἔπρεπε, προφθάσας καὶ νῦν ἔσωσας ἡμᾶς Χριστὲ ὁ Θεός· Ἀλλ' εἰρήνευσον ἐν πολέμοις τὸ πολίτευμα, καὶ κραταίωσον Βασιλεῖς οὓς ἠγάπησας, ὁ μόνος φιλάνθρωπος. Ὁ Οἶκος.

Τῇ Θεοτόκῳ προσδράμωμεν, οἱ βουλόμενοι κατιδεῖν τὸν Υἱὸν αὐτῆς, πρὸς Συμεὼν ἀπαγόμενον· ὅν περ οὐρανόθεν οἱ Ἀσώματοι βλέποντες,

ἐξεπλήττοντο λέγοντες· Θαυμαστὰ θεωροῦμεν νυνὶ καὶ παράδοξα ἀκατάληπτα, ἄφραστα, ὁ τὸν Ἀδὰμ δημιουργήσας βαστάζεται ὡς βρέφος, ὁ ἀχώρητος χωρεῖται ἐν ἀγκάλαις τοῦ Πρεσβύτου· ὁ ἐπὶ τῶν κόλπων ἀπεριγράπτως ὑπάρχων τοῦ Πατρὸς αὐτοῦ, ἑκὼν περιγράφεται σαρκί, οὐ Θεότητι, ὁ μόνος φιλάνθρωπος.

Συναξάριον.

Τῇ Β'. τοῦ αὐτοῦ μηνός, ἡ Ὑπαπαντὴ τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, ἐν ᾗ ἐδέξατο αὐτὸν εἰς τὰς ἀγκάλαις αὐτοῦ ὁ δίκαιος Συμεών.

Στίχ. Κόλπυς Πατρὸς τυποῦσι τοῦ σοῦ Χριςέ μυ,
Τοῦ Συμεὼν αἱ χεῖρες, αἳ φέρουσί σε.

Δέξατο δευτερίῃ Χριςὸν Συμεὼν παρὰ Νηῷ.

Τεσσαράκοντα ἡμερῶν διελθουσῶν, μετὰ τὴν σωτήριον τοῦ Κυρίου ἐνανθρώπησιν, ἐκ τῆς ἁγίας Ἀειπαρθένου ἄνευ ἀνδρὸς γέννησιν, κατ' αὐτὴν τὴν σεβασμιωτάτην ἡμέραν προσήχθη τῷ Ἱερῷ ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστὸς παρά τε τῆς πανάγνου αὐτοῦ Μητρός, καὶ Ἰωσὴφ τοῦ δικαίου, κατὰ τὴν συνήθειαν τοῦ σκιώδους καὶ νομικοῦ γράμματος· ὅτε καὶ ὁ γηραιὸς Συμεὼν καὶ πρεσβύτης, ὃς ἦν ὑπὸ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος κεχρηματισμένος μὴ ἰδεῖν θάνατον, πρὶν ἰδεῖν τὸν Χριστὸν Κυρίου, δεξάμενος αὐτὸν εἰς τὰς ἀγκάλας αὐτοῦ, καὶ τῷ Θεῷ εὐχαριστήσας, καὶ ἀνθομολογησάμενος· *Νῦν ἀπολύεις τὸν δοῦλόν σου Δέσποτα, κατὰ τὸ ῥῆμά σου,* ἐξεβόησε· καὶ μετὰ περιχαρείας τοῦ τῇ δε βίου μετέστη, τῶν ἐπιγείων ἀνταλλαξάμενος τὰ οὐράνια καὶ ἀτελεύτητα. Ἡ τοιαύτη δὲ σύναξις τελεῖται ἐν τῷ σεβασμίῳ οἴκῳ τῆς ἀχράντου Δεσποίνης ἡμῶν Θεοτόκου, καὶ ἀειπαρθένου Μαρίας, τῷ ὄντι ἐν Βλαχέρναις.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Μνήμη τοῦ ἁγίου μάρτυρος Ἀγαθοδώρου.

Στίχ. Ἀγαθοδώρῳ δῶρον ἐξ ἐμῶν λόγων,
Δωρῶ, δοθέντι τῷ Θεῷ δι' αἱμάτων.

Οὗτος, νέος ὤν, προσήχθη τῷ Ἄρχοντι Τυανέων· καὶ διὰ τὴν εἰς Χριστὸν ὁμολογίαν ξέεται· καὶ ἐπὶ ἐσχάρας πεπυρακτωμένης τίθεται· καὶ μαχαίρᾳ τὴν γλῶτταν τέμνεται· καὶ πυράγρᾳ τοὺς ὀδόντας ἐκτίλλεται· τὴν δορὰν τοῦ προσώπου ξυρῷ ἀφαιρεῖται· τὰς κνήμας καὶ τὰ σκέλη συντρίβεται· κοντῷ τὰς πλευρὰς περιπείρεται· ὀβελίσκους πεπυρακτωμένους διὰ τῶν μηνίγγων δέχεται· καὶ οὕτω τὸ πνεῦμα τῷ Θεῷ παρατίθησιν.

Ὁ ἅγιος μάρτυς Ἰορδάνης ὁ Τραπεζούντιος, ὁ ἐν Κωνσταντινουπόλει μαρτυρήσας ξίφει τελειοῦται.

Ὁ ἅγιος νέος ὁσιομάρτυς Γαβριήλ, ὁ ἐν Κωνσταντινουπόλει μαρτυρήσας ξίφει τελειοῦται.

Αὐτῷ τῷ Θεῷ ἡ δόξα καὶ τὸ κράτος εἰς τοὺς αἰῶνας. Ἀμήν.

Ὠδὴ ζ'. Ὁ Εἱρμός.

« Σὲ τὸν ἐν πυρὶ δροσίσαντα, Παῖδας θεολογή-
» σαντας, καὶ Παρθένῳ ἀκηράτῳ ἐνοικήσαντα,
» Θεὸν Λόγον ὑμνοῦμεν, εὐσεβῶς μελῳδοῦντες· Εὐ-
» λογητὸς ὁ Θεός, ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν. »

Ἀδὰμ ἐμφανίσων ἄπειμι, εἰς Ἅδου διατρίβοντι, καὶ τῇ Εὔᾳ προσκομίσων εὐαγγέλια, Συμεὼν ἀνεβόα, σὺν Προφήταις χορεύων· Εὐλογητὸς ὁ Θεός, ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Γένος χοϊκὸν ῥυσάμενος Θεός, ἕως τοῦ Ἅδου ἥξει, αἰχμαλώτοις δὲ παρέξει πᾶσιν ἄφεσιν, καὶ ἀνάβλεψιν πηροῖς, ὡς ἀλάλοις βοῆσαι· Εὐλογητὸς ὁ Θεός, ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Καὶ σοῦ τὴν καρδίαν ἄφθορε, ῥομφαία διελεύσεται, Συμεὼν τῇ Θεοτόκῳ προηγόρευσεν, ἐν Σταυρῷ καθορώσης, σὸν Υἱὸν ᾧ βοῶμεν· Εὐλογητὸς ὁ Θεός, ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Ὠδὴ η'. Ὁ Εἱρμός.

« Ἀστέκτῳ πυρὶ ἑνωθέντες, οἱ θεοσεβείας προ-
» εστῶτες Νεανίαι· τῇ φλογὶ δὲ μὴ λωβη-
» θέντες, θεῖον ὕμνον ἔμελπον· Εὐλογεῖτε πάντα
» τὰ ἔργα τὸν Κύριον, καὶ ὑπερυψοῦτε εἰς πάντας
» τοὺς αἰῶνας. »

Λαὸς Ἰσραὴλ τὴν σὴν δόξαν, τὸν Ἐμμανουὴλ ὁρῶν παιδίον ἐκ Παρθένου, πρὸ προσώπου τῆς θείας κιβωτοῦ νῦν χόρευε· Εὐλογεῖτε πάντα τὰ ἔργα τὸν Κύριον, καὶ ὑπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ἰδού, Συμεὼν ἀνεβόα, τὸ ἀντιλεγόμενον σημεῖον οὗτος ἔσται, Θεὸς ὢν καὶ παιδίον· τούτῳ πίστει μέλψωμεν· Εὐλογεῖτε πάντα τὰ ἔργα τὸν Κύριον, καὶ ὑπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ζωὴ πεφυκὼς οὗτος ἔσται, πτῶσις ἀπειθοῦσι, νηπιάσας Θεὸς Λόγος, ὡς ἀνάστασις πᾶσι, τοῖς πίστει μέλπουσιν· Εὐλογεῖτε πάντα τὰ ἔργα τὸν Κύριον, καὶ ὑπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ὠδὴ θ'.

ΜΕΓΑΛΥΝΑΡΙΑ

Ψαλλόμενα ἐν τῇ Ὠδῇ ταύτῃ. Ἦχος γ'.

Ἀκατάληπτόν ἐστι, τὸ τελούμενον ἐν σοί, καὶ Ἀγγέλοις καὶ βροτοῖς, Μητροπάρθενε ἁγνή.

Ἀγκαλίζεται χερσίν, ὁ Πρεσβύτης Συμεών, τὸν τοῦ νόμου Ποιητήν, καὶ Δεσπότην τοῦ παντός.

Βουληθεὶς ὁ Πλαστουργός, ἵνα σώσῃ τὸν Ἀδάμ, μήτραν ᾤκησε τὴν σήν, τῆς Παρθένου καὶ ἁγνῆς.

Γένος ἅπαν τῶν βροτῶν, μακαρίζει σε Ἁγνή, καὶ δοξάζει σε πιστῶς, ὡς Μητέρα τοῦ Θεοῦ.

Δεῦτε ἴδετε Χριστόν, τὸν Δεσπότην τοῦ παντός, ὃν βαστάζει Συμεών, σήμερον ἐν τῷ ναῷ.

Ἐπιβλέπεις πρὸς τὴν γῆν, καὶ ποιεῖς τρέμειν αὐτήν, καὶ πῶς γέρων κεκμηκώς, σὲ κατέχει ἐν χερσί ;

Ζήσας ἔτη Συμεών, ἕως εἶδε τὸν Χριστόν, καὶ ἐβόα πρὸς αὐτόν· Νῦν ἀπόλυσιν ζητῶ.

Ἡ λαβὶς ἡ μυστική, ἡ τὸν ἄνθρακα Χριστόν, συλλαβοῦσα ἐν γαστρί, σὺ ὑπάρχεις Μαριάμ.

Θέλων ἐνηνθρώπησας, ὁ προάναρχος Θεός, καὶ ναῷ προσφέρεσαι, τεσσαρακονθήμερος.

Κατελθόντ' ἐξ οὐρανοῦ, τὸν Δεσπότην τοῦ παντός, ὑπεδέξατο αὐτόν, Συμεὼν ὁ Ἱερεύς.

Λάμπρυνόν μου τὴν ψυχήν, καὶ τὸ φῶς τὸ αἰσθητόν, ὅπως ἴδω καθαρῶς, καὶ κηρύξω σε Θεόν.

Μητροπάρθενε ἁγνή, τί προσφέρεις τῷ ναῷ, νέον βρέφος ἀποδούς, ἐν ἀγκάλαις Συμεών ;

Νῦν ἀπόλυσιν ζητῶ, ἀπὸ σοῦ τοῦ Πλαστουργοῦ, ὅτι εἶδόν σε Χριστέ, τὸ σωτήριόν μου φῶς.

Ὃν οἱ ἄνω λειτουργοί, τρόμῳ λιτανεύουσι, κάτω νῦν ὁ Συμεών, ἀγκαλίζεται χερσί. Δόξα.

Ἡ τῇ φύσει μὲν Μονάς, τοῖς προσώποις δὲ Τριάς, φύλαττε τοὺς δούλους σου, τοὺς πιστεύοντας εἰς σέ.

Καὶ νῦν.

Θεοτόκε ἡ ἐλπίς, πάντων τῶν Χριστιανῶν, σκέπε φρούρει φύλαττε, τοὺς ἐλπίζοντας εἰς σέ.

Ὁ Εἱρμός.

«Ἐν νόμῳ σκιᾷ καὶ γράμματι, τύπον κατίδωμεν οἱ πιστοί· πᾶν ἄρσεν, τὸ τὴν μήτραν »διανοῖγον, ἅγιον Θεῷ· διὸ πρωτότοκον Λόγον, »Πατρὸς ἀνάρχου Υἱόν, πρωτοτοκούμενον Μητρί, »ἀπειράνδρῳ, μεγαλύνομεν.»

Τοῖς πρὶν νεογνῶν τρυγόνων ζεῦγος, δυάς τε ἦν νεοσσῶν· ἀνθ᾿ ὧν ὁ θεῖος Πρέσβυς, καὶ σώφρων Ἄννα προφῆτις, τῷ ἐκ Παρθένου τεχθέντι, καὶ οἵῳ γόνῳ Πατρός, ἐν τῷ ναῷ προσιόντι, λειτουργοῦντες ἐμεγάλυνον.

Ἀπέδωκάς μοι ἐβόα Συμεών, τοῦ σωτηρίου σου Χριστὲ ἀγαλλίασιν· ἀπόλαβέ σου τὸν λάτριν, τὸν τῇ σκιᾷ κεκμηκότα, νέον τῆς χάριτος, ἱεροκήρυκα μύστην, ἐν αἰνέσει μεγαλύνοντα.

Ἱεροπρεπῶς ἀνθωμολογεῖτο, Ἄννα ὑποφητεύουσα, ἡ σώφρων καὶ ὁσία, καὶ πρεσβυρὰ τῷ Δεσπότῃ, ἐν τῷ ναῷ διαρρήδην· τὴν Θεοτόκον δὲ ἀνακηρύττουσα, πᾶσι τοῖς παροῦσιν ἐμεγάλυνεν.

Ἐξαποστειλάριον αὐτόμελον. Ἐκ γ΄.

Ἐν πνεύματι τῷ Ἱερῷ, παραστὰς ὁ Πρεσβύτης, ἀγκάλαις ὑπεδέξατο, τὸν τοῦ νόμου Δεσπότην, κραυγάζων· Νῦν τοῦ δεσμοῦ με, τῆς σαρκὸς ἀπόλυσον, ὡς εἴρηκας ἐν εἰρήνῃ· εἶδον γὰρ τοῖς ὀφθαλμοῖς, ἀποκάλυψιν ἐθνῶν, καὶ Ἰσραὴλ σωτηρίαν.

Εἰς τοὺς Αἴνους, ἱστῶμεν Στίχους δ΄. καὶ ψάλλομεν Στιχηρὰ Προσόμοια τρία, δευτεροῦντες τὸ α΄.

Ἦχος δ΄. Ἔδωκας σημείωσιν.

Νόμον τὸν ἐν γράμματι, ἀποπληρῶν ὁ φιλάνθρωπος, τῷ ναῷ νῦν προσάγεται· καὶ τοῦτον εἰσδέχεται, γηραιαῖς ἀγκάλαις, Συμεὼν ὁ πρέσβυς, Νῦν ἀπολύεις με βοῶν, πρὸς τὴν ἐκεῖθεν μακαριότητα· κατεῖδον γάρ σε σήμερον, σάρκα θνητὴν περικείμενον, τὸν ζωῆς κυριεύοντα, καὶ θανάτου δεσπόζοντα.

Φῶς εἰς ἀποκάλυψιν, ἐθνῶν ἐπέφανας Κύριε, ἐπὶ κούφης καθήμενος, νεφέλης ὁ Ἥλιος, τῆς δικαιοσύνης, νόμου τὸ σκιῶδες, ἀποπληρῶν καὶ τὴν ἀρχήν, καθυποφαίνων τῆς νέας χάριτος· διό σε θεασάμενος, ὁ Συμεὼν ἀνεκραύγαζεν· Ἐκ φθορᾶς με ἀπόλυσον, ὅτι εἶδόν σε σήμερον.

Κόλπων τοῦ Γεννήτορος, μὴ χωρισθεὶς τῇ Θεότητι, σαρκωθεὶς ὡς εὐδόκησας, ἀγκάλαις κρατούμενος, τῆς Ἀειπαρθένου, χερσὶν ἐπεδόθης, τοῦ Θεοδόχου Συμεών, ὁ τῇ χειρί σου κρατῶν τὰ σύμπαντα· διὸ Νῦν ἀπολύεις με, περιχαρῶς ἀνεκραύγαζεν, ἐν εἰρήνῃ τὸν δοῦλόν σου, ὅτι εἶδόν σε Δέσποτα.

Δόξα, καὶ νῦν. Ἦχος πλ. β΄. Γερμανοῦ.

Ὁ ἐν χερσὶ πρεσβυτικαῖς, τὴν σήμερον ἡμέραν, ὡς ἐφ᾿ ἅρματος Χερουβίμ, ἀνακλιθῆναι εὐδοκήσας Χριστὲ ὁ Θεός, καὶ ἡμᾶς τοὺς ὑμνοῦντάς σε, τῆς τῶν παθῶν τυραννίδος, ἀνακαλούμενος ῥῦσαι, καὶ σῶσον τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Δοξολογία μεγάλη καὶ Ἀπόλυσις.

Εἰς τὴν Λειτουργίαν.

Τὰ Τυπικά, καὶ ἐκ τοῦ Κανόνος ἡ γ΄. καὶ ς΄. Ὠδὴ

Εἰ δὲ βούλει, εἰπὲ τὰ παρόντα Ἀντίφωνα.

Ἀντίφωνον Α΄.

Στίχ. α΄. Ἐξηρεύξατο ἡ καρδία μου λόγον ἀγαθόν.

Ταῖς πρεσβείαις τῆς Θεοτόκου.

Στίχ. β΄. Ἡ γλῶσσά μου κάλαμος γραμματέως ὀξυγράφου.

Ταῖς πρεσβείαις τῆς Θεοτόκου.

Στίχ. γ΄. Ἐξεχύθη χάρις ἐν χείλεσί σου.

Ταῖς πρεσβείαις τῆς Θεοτόκου.

Στίχ. δ΄. Διὰ τοῦτο εὐλόγησέ σε ὁ Θεὸς εἰς τὸν αἰῶνα.

Ταῖς πρεσβείαις τῆς Θεοτόκου.

Δόξα, καὶ νῦν.

Ταῖς πρεσβείαις τῆς Θεοτόκου.

Ἀντίφωνον Β΄.

Στίχ. α΄. Περίζωσαι τὴν ῥομφαίαν σου ἐπὶ τὸν μηρόν σου δυνατέ.

Σῶσον ἡμᾶς Υἱὲ Θεοῦ, ὁ ἐν ἀγκάλαις τοῦ Δικαίου Συμεὼν βασταχθείς, ψάλλοντάς σοι, Ἀλληλούϊα.

Στίχ. β΄. Καὶ ἔντεινε, καὶ κατευοδοῦ, καὶ βασίλευε.

Σῶσον ἡμᾶς Υἱὲ Θεοῦ.

Στίχ. γ΄. Τὰ βέλη σου ἠκονημένα δυνατέ· λαοὶ ὑποκάτω σου πεσοῦνται.

Σῶσον ἡμᾶς Υἱὲ Θεοῦ.

Στίχ. δ΄. Ῥάβδος εὐθύτητος, ἡ ῥάβδος τῆς βασιλείας σου.

Σῶσον ἡμᾶς Υἱὲ Θεοῦ.

Δόξα, καὶ νῦν.

Ὁ μονογενὴς Υἱός, καὶ Λόγος τοῦ Θεοῦ.

Ἀντίφωνον Γ΄.

Στίχ. α΄. Ἄκουσον Θύγατερ, καὶ ἴδε, καὶ κλῖνον τὸ οὖς σου.

Χαῖρε κεχαριτωμένη.

Στίχ. β΄. Τὸ πρόσωπόν σου λιτανεύσουσιν οἱ πλούσιοι τοῦ λαοῦ.

Χαῖρε κεχαριτωμένη.

Στίχ. γ΄. Μνησθήσομαι τοῦ ὀνόματός σου ἐν πάσῃ γενεᾷ καὶ γενεᾷ.

Χαῖρε κεχαριτωμένη.

Εἰσοδικόν.

Ἐγνώρισε Κύριος τὸ Σωτήριον αὐτοῦ ἐναντίον πάντων τῶν ἐθνῶν.

Σῶσον ἡμᾶς Υἱὲ Θεοῦ.

Ἀπολυτίκιον. Χαῖρε κεχαριτωμένη.

Κοντάκιον. Ὁ μήτραν παρθενικήν.

Εἰς τό, Ἐξαιρέτως. Θεοτόκε ἡ ἐλπίς.

Κοινωνικόν.

Ποτήριον σωτηρίου λήψομαι, κτλ.

ΤΗ Γ΄. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

Μνήμη τοῦ Ἁγίου καὶ Δικαίου Συμεὼν τοῦ Θεοδόχου, καὶ Ἄννης τῆς Προφήτιδος.

ΣΗΜΕΙΩΣΙΣ.

Ἐπειδὴ συμβαίνει πολλάκις, ὅτε τὸ Πάσχα γίνεται πρωϊμώτερον ἄρχεσθαι τὰς νηστησίμους ἡμέρας τῆς Μεγάλης Τεσσαρακοστῆς ἀπ' αὐτῆς σχεδὸν τῆς ἀρχῆς τοῦ Φεβρουαρίου καὶ ἐπειδὴ ἐν ταῖς ἡμέραις ταύταις, κατὰ τὴν τυπικὴν διάταξιν, οὔτε μεθέορτα λέγονται, οὔτε Δοξαστικὰ Ἰδιόμελα, ἀλλὰ Θεοτοκία ἢ Σταυροθεοτοκία, ὅμοια τοῖς Προσομοίοις τοῦ κατὰ τὴν ἡμέραν Ἁγίου, διὰ τοῦτο ἐτέθησαν, ἐν τῷ τέλει τοῦ παρόντος μηνός, τοιαῦτα Θεοτοκία καὶ Σταυροθεοτοκία, διὰ τὰ προσόμοια τοῦ Ἑσπερινοῦ, ὡσαύτως καὶ ἕτερα, διὰ τὰ Καθίσματα τῆς γ΄. Ὠδῆς χρήσιμα τὰ πάντα εἰς τὰς ἐφεξῆς ἡμέρας τῶν μεθεόρτων, ὅταν τύχωσιν ἐν τῇ Τεσσαρακοστῇ, ἵνα ἔχῃ αὐτὰ καθεὶς ἐκ τοῦ προχείρου. Διὰ τὸν αὐτὸν λόγον προσετέθησαν ἔτι καὶ εἰς τὴν θ΄. ια΄. ιγ΄. καὶ ιδ΄. τοῦ παρόντος Θεοτοκία καὶ Σταυροθεοτοκία, μετὰ τὰ Προσόμοια τῶν ἐν ἐκείναις ταῖς ἡμέραις Ἁγίων ὡς μὴ ψαλλομένων τῶν Δοξαστικῶν αὐτῶν, ὡς προείρηται, νηστείας οὔσης.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ

Εἰς τό, Κύριε ἐκέκραξα, ἱστῶμεν Στίχους ϛ΄. καὶ ψάλλομεν τὰ ἐφεξῆς Στιχηρὰ προσόμοια, τῆς Ἑορτῆς γ΄. καὶ τῶν Ἁγίων γ΄. Στιχηρὰ τῆς Ἑορτῆς.

Ἦχος α΄. Τῶν οὐρανίων ταγμάτων.

Ὁ Ποιητὴς τῶν ἁπάντων, καὶ Λυτρωτὴς ἡμῶν, ὑπὸ Μητρὸς Παρθένου, τῷ ναῷ προσηνέχθη· ὅθεν ὁ Πρεσβύτης τοῦτον λαβών, μετὰ χαρᾶς ἀνεκραύγαζε· Νῦν ἀπολύεις τὸν δοῦλόν σου Ἀγαθέ, ἐν εἰρήνῃ ὡς ηὐδόκησας.

Ὁ Συμεὼν ἐν ἀγκάλαις, ἐκ τῆς Παρθένου λαβών, τὸν πρὸ πάντων αἰώνων, γεννηθέντα Σωτῆρα, Εἶδον ἀνεβόα, τὸν φωτισμόν, τῆς σῆς δόξης τὰ πέρατα· νῦν ἀπολύεις τὸν δοῦλόν σου ἀγαθέ, ἐν εἰρήνῃ ὅτι εἶδόν σε.

Τὸν ἐπ' ἐσχάτων τεχθέντα, εἰς σωτηρίαν βροτῶν, ὁ Συμεὼν βαστάσας, ἐν ἀγκάλαις Σωτῆρα, χαίρων ἀνεβόα· Εἶδον τὸ φῶς, τῶν Ἐθνῶν καὶ τὴν δόξαν τοῦ Ἰσραήλ· νῦν ἀπολύεις, ὡς εἴρηκας ὁ Θεός, ἐκ τῶν τῇδε τῇ κελεύσει σου.

Στιχηρὰ τῶν Ἁγίων.

Ἦχος δ΄. Ἔδωκας σημείωσιν.

Δίκαιος καὶ τέλειος, καὶ κατὰ πάντα ἀοίδιμος, χρηματίζων θεόπνευστε, Θεὸν μόνον τέλειον, εἰς τὸ δικαιῶσαι, τὸν κόσμον ἐλθόντα, καθυπεδέξω ταῖς χερσί, σωματωθέντα καὶ ἀπολέλυσαι, τοῦ σώματος βοῶν αὐτῷ· Νῦν ἀπολύεις τὸν δοῦλόν σου, ἐν εἰρήνῃ φιλάνθρωπε, ὅτι εἶδόν σε σήμερον.

Νεάζων τῷ πνεύματι, προβεβηκὼς δὲ τῷ σώματι, Συμεὼν κεχρημάτισαι, μὴ ὄψεσθαι θάνατον, ἕως ἴδῃς βρέφος, νέον τὸν προόντα, πρὸ τῶν αἰώνων Ποιητήν, Θεὸν τῶν ὅλων σάρκα πτωχεύσαντα· ἰδὼν δὲ ἀνεσκίρτησας, καὶ τῆς σαρκὸς λύσιν ᾔτησας, πρὸς τὰ θεῖα σκηνώματα, μεταβὰς ἀγαλλόμενος.

Ἄννα ἡ θεόπνευστος, καὶ Συμεὼν ὁ πανόλβιος, προφητείᾳ λαμπόμενοι, ἐν νόμῳ τε ἄμεμπτοι, ἀποδεδειγμένοι, τὸν νόμον δοτῆρα, βρέφος ὀφθέντα καθ' ἡμᾶς, ἰδόντες τοῦτον νῦν προσεκύνησαν· αὐτῶν τὴν μνήμην σήμερον, περιχαρῶς ἑορτάσωμεν, κατὰ χρέος δοξάζοντες, Ἰησοῦν τὸν φιλάνθρωπον.

Δόξα, καὶ νῦν. Ἦχος πλ. α΄.

Ὁ παλαιὸς ἡμερῶν, νηπιάσας σαρκί, ὑπὸ Μητρὸς Παρθένου τῷ Ἱερῷ προσάγεται, τοῦ οἰκείου νόμου πληρῶν τὸ ἐπάγγελμα· ὃν Συμεὼν δεξάμενος ἔλεγε. Νῦν ἀπολύεις ἐν εἰρήνῃ, κατὰ τὸ ῥῆμά σου τὸν δοῦλόν σου· εἶδον γὰρ οἱ ὀφθαλμοί μου, τὸ σωτήριόν σου ἅγιε.

Εἰς τὸν Στίχον, Στιχηρὰ προσόμοια τῆς Ἑορτῆς.

Ἦχος β΄. Οἶκος τοῦ Ἐφραθᾶ.

Σήμερον ὁ Σωτήρ, ὡς βρέφος προσηνέχθη, ἐν τῷ ναῷ Κυρίου, καὶ χερσὶ γηραλέαις, ὁ Πρέσβυς τοῦτον δέχεται.

Στίχ. Νῦν ἀπολύεις τὸν δοῦλόν σου.

Νήπιος τῇ σαρκί, ὁ παλαιὸς τῷ χρόνῳ, ὁρᾶται παραδόξως, τὴν σήμερον ἡμέραν, καὶ τῷ ναῷ προσάγεται.

Στίχ. Φῶς εἰς ἀποκάλυψιν ἐθνῶν.

Δέχου ὦ Συμεών, ἡ Πάναγνος ἐβόα, ἐν ἀγκάλαις ὡς βρέφος, τὸν Κύριον τῆς δόξης, καὶ κόσμου τὸ σωτήριον.

Δόξα, καὶ νῦν. Ἦχος α'.

Ὁ παλαιὸς ἡμερῶν, ὁ καὶ τὸν νόμον πάλαι ἐν Σινᾷ δοὺς τῷ Μωσεῖ, σήμερον βρέφος ὁρᾶται, καὶ κατὰ νόμον, ὡς νόμου Ποιητής, τὸν νόμον ἐκπληρῶν, ναῷ προσάγεται, καὶ τῷ Πρεσβύτῃ ἐπιδίδοται. Δεξάμενος δὲ τοῦτον Συμεὼν ὁ δίκαιος, καὶ τῶν θεσμῶν τὴν ἔκβασιν ἰδὼν τελεσθεῖσαν, γηθοσύνως ἐβόα· Εἶδον οἱ ὀφθαλμοί μου τὸ ἀπ' αἰῶνος μυστήριον ἀποκεκρυμμένον, ἐπ' ἐσχάτων τούτων ἡμερῶν φανερωθέν, φῶς διασκεδάζον, τῶν ἀπίστων ἐθνῶν τὴν σκοτόμαιναν, καὶ δόξαν τοῦ νεολέκτου Ἰσραήλ· διὸ ἀπόλυσον τὸν δοῦλόν σου, ἐκ τῶν δεσμῶν τοῦδε τοῦ σαρκίου, πρὸς τὴν ἀγήρω καὶ θαυμασίαν ἄληκτον ζωήν, ὁ παρέχων τῷ κόσμῳ τὸ μέγα ἔλεος.

Ἀπολυτίκιον τῆς Ἑορτῆς. Καὶ Ἀπόλυσις.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΡΟΝ

Μετὰ τὴν α'. Στιχολογίαν, Κάθισμα.

Ἦχος α'. Τοῦ λίθου σφραγισθέντος.

Θησαυρὲ τῶν αἰώνων, ἡ ζωὴ τῶν ἁπάντων, δι' ἐμὲ νηπιάσας, ὑπὸ νόμον ἐγένου· ὁ πάλαι χαράξας ἐν πλαξί, τὸν νόμον ἐν τῷ ὄρει τῷ Σινᾷ, ἵνα πάντας ἀπαλλάξῃς, ἐκ τῆς τοῦ νόμου πάλαι δουλείας· Δόξα τῇ εὐσπλαγχνίᾳ σου Σωτήρ· δόξα τῇ βασιλείᾳ σου· δόξα τῇ οἰκονομίᾳ σου, μόνε φιλάνθρωπε.

Δόξα, καὶ νῦν. Τὸ αὐτό.

Μετὰ τὴν β'. Στιχολογίαν, Κάθισμα.

Ἦχος πλ. α'. Τὸν συνάναρχον Λόγον.

Ἐν τῷ ναῷ προσηνέχθης, τὰ εἰθισμένα πληρῶν, ὁ Ποιητὴς καὶ Δεσπότης, καὶ ὁ τοῦ νόμου δοτήρ, καὶ ἀγκάλαις Συμεών, εὐδοκίᾳ τῇ σῇ, βασταχθῆναι ἐν σαρκί, ὁ τοῖς πᾶσι φοβερός, καὶ πᾶσαν κτίσιν συνέχων, ἠνέσχου μόνε Οἰκτίρμον, τὸ φῶς σου πᾶσιν ἀποκαλύψας ἡμῖν.

Δόξα, καὶ νῦν. Τὸ αὐτό.

Εἶτα λέγονται οἱ Κανόνες, ὁ τῆς Ἑορτῆς, καὶ τοῦ Ἁγίου ὁ παρών, οὗ ἡ ἀκροστιχίς.

Δέχου τὸν ὕμνον Συμεὼν Θεοδόχε. Ἰωσήφ.

Ὠδὴ α'. Ἦχος δ'. Ὁ Εἱρμός.

«Ἀνοίξω τὸ στόμα μου, καὶ πληρωθήσεται »Πνεύματος, καὶ λόγον ἐρεύξομαι, τῇ Βασι»λίδι Μητρί· καὶ ὀφθήσομαι, φαιδρῶς πανηγυρίζων, »καὶ ᾄσω γηθόμενος, ταύτης τὰ θαύματα.»

Δικαίων σκηνώμασι, περιχαρῶς αὐλιζόμενος, τὸν δίκαιον Κύριον, Συμεὼν δίκαιε, τοὺς τὴν θείαν σου, τελοῦντας δικαιῶσαι, μετάστασιν αἴτησαι, μακαριώτατε.

Ἐν νόμῳ γενόμενος, ἱερουργὸς Ἱερώτατε, ὃν νόμος ἐκήρυξε, βρέφος τεθέασαι, καὶ τῆς φύσεως, τῷ νόμῳ Θεοδόχε, θανὼν πρὸς ἀθάνατον, χαίρων μετέβης ζωήν.

Χειρὶ τὸν κατέχοντα, τῆς οἰκουμένης τὰ πέρατα, Παρθένου φερόμενον, χερσὶν ἑώρακας· καὶ τιμίαις σου, δεξάμενος ἀγκάλαις, Μωσέως ἀνώτερος, ὤφθης πανόλβιε. Θεοτοκίον.

Ὁ πλήρης κεκένωται, ὁ προαιώνιος ἄρχεται, ὁ Λόγος παχύνεται, ὁ Πλάστης πλάττεται, ὁ ἀχώρητος, χωρεῖται ἐν κοιλίᾳ, τῇ σῇ σωματούμενος, Θεοχαρίτωτε. Ὠδὴ γ'. Ὁ Εἱρμός.

«Ὅτι στεῖρα ἔτεκεν, ἡ ἐξ ἐθνῶν Ἐκκλησία, »καὶ ἡ πολλὴ ἐν τέκνοις, ἠσθένησε συναγω»γή· τῷ θαυμαστῷ Θεῷ ἡμῶν βοήσωμεν· ἅγιος εἶ »Κύριε.»

Ὑψωθεὶς ταῖς πράξεσι, ταῖς ἱεραῖς Θεηγόρε, φωτοειδὴς ὡς στύλος, ἐπερειδόμενος σαφῶς, τῷ Παναγίῳ Πνεύματι γεγένησαι· ὅθεν εὐφημοῦμέν σε.

Τὸν τοῦ νόμου Κύριον, καθυπανοίξαντα μήτραν, παρθενικὴν καὶ βρέφος, σωματοφόρον Συμεών, γεγεννημένον ἔβλεψας δωρούμενον, πᾶσιν ἀπολύτρωσιν.

Ὁ χειρὶ τὸν ἄνθρωπον, δημιουργήσας χερσί σου, σωματωθεὶς κρατεῖται, καθαγιάζων σε σαφῶς, καὶ πρὸς ζωὴν τὴν μέλλουσαν αἰτήσαντα, μάκαρ ἀπολύει σε. Θεοτοκίον.

Νοητὴν λαβίδα σε, ἄνθρακα φέρουσαν θεῖον, τὸν ἐκ τῶν σῶν αἱμάτων, σωματωθέντα ὑπὲρ νοῦν, ὁ Συμεὼν ὡς ἔβλεψε Πανάμωμε, χαίρων ἐμακάριζε. Κάθισμα, Ἦχος γ'. Τὴν ὡραιότητα.

Ἐκ τῆς Παρθένου σε, σωματωθέντα Χριστέ, χαίρων ἐδέξατο, ὁ ἱερὸς Συμεών, Νῦν ἀπολύεις ἐκβοῶν, τὸν δοῦλόν σου Δέσποτα. Ἄννα δὲ ἡ ἄμεμπτος, ἡ προφῆτις καὶ ἔνδοξος, τὴν ἀνθυμολόγησιν, καὶ τὸν ὕμνον προσῆγέ σοι· Ἡμεῖς δὲ ζωο-

δότα βοῶμέν σοι· Δόξα τῷ οὕτως εὐδοκήσαντι.

Δόξα, καὶ νῦν. Τὸ αὐτό.

Ὠδὴ δ'. Ὁ Εἱρμός.

«Ὁ καθήμενος ἐν δόξῃ, ἐπὶ θρόνου Θεότητος, » ἐν νεφέλῃ κούφῃ, ἦλθεν Ἰησοῦς ὁ ὑπέρθεος, » τῇ ἀκηράτῳ παλάμῃ καὶ διέσωσε, τοὺς κραυγά- » ζοντας· Δόξα Χριστὲ τῇ δυνάμει σου.»

Ὑπερήκμασας τῷ γήρᾳ, τῇ δὲ πίστει ἐνέαζες, νέον βρέφος θέλων, βλέψαι Συμεὼν τὸν παντέλειον, ἀνακαινίζοντα κόσμον, τὸν γηράσαντα, ἐπιθέσει τοῦ παλαιοῦ πολεμήτορος.

Μακαρίσωμεν συμφώνως, Συμεὼν τὸν μακάριον, ὡς ἀξιωθέντα, βλέψαι τὸν Θεὸν τὸν μακάριον, σάρκα φορέσαντα ὅπως, ἀπεργάσηται, μακαρίους, τοὺς πρὶν ἀθλίους χρηματίζοντας.

Νομοδότην σε γινώσκω, καὶ νομίμων τῆς φύσεως, σαρκωθέντα δίχα, νόμον τε καινὸν εἰσοικίσαντα, ὁ Συμεὼν ἀνεβόα, μόνε Κύριε· Νῦν ἀπόλυσόν με, πρὸς ζωὴν τὴν ἀκήρατον.

Θεοτοκίον.

Ὁ χειρὶ τὰ πάντα φέρων, ἐν χερσὶ βασταζόμενος, τῆς ἀειπαρθένου, ταύτην χερουβὶμ ἀπειργάσατο, καὶ Σεραφὶμ ἀνωτέραν ὡς γεννήτριαν, ἣν ὑμνήσωμεν, καὶ εὐσεβῶς μακαρίσωμεν.

Ὠδὴ ε'. Ὁ Εἱρμός.

«Ἐξέστη τὰ σύμπαντα, ἐπὶ τῇ θείᾳ δόξῃ σου, » σὺ γὰρ ἀπειρόγαμε Παρθένε, ἔσχες ἐν μή- » τρᾳ, τὸν ἐπὶ πάντων Θεόν, καὶ τέτοκας ἄχρονον » Υἱόν, πᾶσι τοῖς ὑμνοῦσί σε, σωτηρίαν βραβεύοντα.»

Νοὸς καθαρότητι, Θεῷ τῷ παντοκράτορι, Ἄγγελος καθάπερ λειτουργήσας, μάκαρ ἐναίμοις θυσίαις ἥγνισας, πάλαι τὸν λαὸν τοῦ Ἰσραήλ, αἷμα τὸ σωτήριον, προδηλούσαις τρανότατα.

Σαυτὸν ἀπετέλεσας, ναὸν Θεοῦ πανάγιον, πράξεσιν ἐνθέοις Θεηγόρε· ὅθεν ὡς βρέφος, ἐν τῷ ἁγίῳ ναῷ, ἔβλεψας Θεὸν μετὰ σαρκός, σὲ μεταβιβάζοντα, πρὸς τὰ θεῖα σκηνώματα.

Ὑμνήσωμεν σήμερον, πνευματικῶς χορεύοντες, πάντες Συμεὼν τὸν Θεοδόχον, καὶ σὺν ἐκείνῳ, Ἄνναν τὴν σώφρονα, προφήτας ὑπάρχοντας Θεοῦ, τοῦτον κατιδόντας τε, δι' ἡμᾶς νηπιάσαντα.

Θεοτοκίον.

Μὴ φλέξας τὴν μήτραν σου, ὁ φύσει ἀναλλοίωτος, μόνη Χερουβὶμ ἁγιωτέρα, ἄνθρωπος ὤφθη, ἐκ σοῦ τικτόμενος, καὶ τοὺς ἀπωσθέντας τῇ φθορᾷ, πάντας ἀνεσώσατο, Θεομῆτορ πανάμωμε.

Ὠδὴ ς'. Ὁ Εἱρμός.

«Ἐβόησε προτυπῶν τὴν ταφὴν τὴν τριήμερον, » ὁ Προφήτης, Ἰωνᾶς ἐν τῷ κήτει δεόμενος· » Ἐκ φθορᾶς με ῥῦσαι, Ἰησοῦ Βασιλεῦ τῶν δυνά- » μεων.»

Ἐβόησας, ὁπηνίκα κατεῖδες τὸν Κύριον· Ὡς ὑπέσχου, νῦν τὸν δοῦλόν σου Σῶτερ ἀπόλυσον, τοῖς ἐν Ἅδῃ πᾶσι, σοῦ τὴν θείαν μηνύσοντα σάρκωσιν.

Ὡραιώθης, καὶ Μωσέως λαμπρότερος γέγονας, ἐν ἀγκάλαις, τὸν ἐν κάλλει ὡραῖον δεξάμενος, Συμεὼν Πρεσβύτα, δι' ἡμᾶς νηπιάσαντα Κύριον.

Ναμάτων σε, πεπλησμένον τῶν θείων ἀπάραντα, καὶ πρὸς Ἅδου, τοὺς κευθμῶνας χωρήσαντα βλέψαντες, οἱ ἐκεῖ δεσμῶται, Συμεὼν θείας δρόσου ἐπλήσθησαν.

Θεοτοκίον.

Θηρεῦσαί με, καθ' ἑκάστην ζητεῖ ὁ παμπόνηρος· ἀλλ' αἰτοῦμαι, τῶν παγίδων ἐξάρπασον Δέσποινα, καὶ τῇ θείᾳ σκέπῃ, τῶν πτερύγων σου σῶον συντήρησον.

Κοντάκιον τῆς Ἑορτῆς.

Συναξάριον.

Τῇ Γ'. τοῦ αὐτοῦ μηνός, μνήμη τοῦ ἁγίου καὶ καὶ δικαίου Συμεὼν τοῦ Θεοδόχου καὶ Ἄννης τῆς Προφήτιδος· ὧν ἡ Σύναξις τελεῖται ἐν τῷ σεπτῷ Ἀποστολείῳ τοῦ Ἁγίου Ἰακώβου τοῦ Ἀδελφοθέου, τῷ ὄντι ἐν τῷ σεβασμίῳ ναῷ τῆς Ἁγίας Θεοτόκου, πλησίον τῆς ἁγιωτάτης Μεγάλης Ἐκκλησίας.

Στίχοι.

Ἤγγειλε νεκροῖς Πρέσβυς, ὡς Θεὸς Λόγος,
Ἄνθρωπος ὀφθείς, μέχρι καὶ τούτων φθάσει.
Οὐ γῆς ἀπῆρεν ἡ Φανουὴλ θυγάτηρ,
Ἕως ἐπ' αὐτῆς τὸν Θεὸν εἶδεν βρέφος.
Τῇ τριτάτῃ δεσμοῖο βίοιο λύθη Συμεώνης.

Ὅς, ἐν τῷ παρόντι βίῳ, τὴν παρατεταμένην ζωὴν δεξάμενος, διὰ τὸ χρηματισθῆναι ὑπὸ τοῦ Πνεύματος τοῦ Ἁγίου μὴ ἰδεῖν θάνατον, πρὶν ἢ τὸν Χριστὸν θεάσηται, ἐν ἀγκάλαις τοῦτον ὑποδεξάμενος, καὶ τὰ περὶ αὐτοῦ ἐσόμενα, Πνεύματι Ἁγίῳ θεοφορηθεὶς καὶ προμηνύσας, κατὰ τὸν αὐτοῦ χρηματισμόν, τοῦ βίου πέρας ἐδέξατο.

Ἡ δὲ Προφῆτις Ἄννα θυγάτηρ ἦν Φανουήλ· ὃς ἐξ Ἀσὴρ κατήγετο· συνοικήσασα δὲ ἀνδρὶ ἐπὶ χρόνοις ἑπτά, καὶ τοῦτον ἀποβαλοῦσα θανάτου νόμῳ, νηστείᾳ καὶ προσευχῇ, ἐν τῷ ναῷ σχολάζουσα, πάντα τὸν βίον αὐτῆς διετέλει. Ὅθεν ἀδιασπάστως τούτων ἐχομένη, κατηξιώθη καὶ αὐτὴ αὐτὸν τὸν Κύριον ἰδεῖν, ὑπὸ τῆς Παναγίας αὐτοῦ Μητρὸς καὶ Ἰωσὴφ τοῦ δικαίου τεσσαρακονθήμερον τὸ κατὰ σάρκα τῷ ναῷ προσφερόμενον. Ἀνθωμολογεῖτο δὲ τῷ Θεῷ καὶ προεφήτευε τρανῶς περὶ αὐτοῦ, πᾶσι τοῖς ἐν τῷ ναῷ παρατυχοῦσι λέγουσα. Τοῦτο τὸ βρέφος, ὁ τὸν οὐρανὸν καὶ τὴν γῆν στερεώσας Κύριός ἐστιν· αὐτός ἐστιν ὁ Χριστός· περὶ οὗ οἱ Προφῆται προκατήγγειλαν ἅπαντες. Τούτων τοίνυν τὴν μνήμην ποιούμενοι σήμερον, τὴν φρικτὴν καὶ ἄρρητον τοῦ Θεοῦ πρὸς ἡμᾶς καταγγέλλομεν συγκατάβασιν.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, μνήμη τῶν ἁγίων μαρτύρων Ἀδριανοῦ καὶ Εὐβούλου.

Στίχ. Ἀνδριανόν, χαίροντα τμηθῆναι ξίφει,
Χείρ, ἡ φόνοις χαίρουσα τέμνει δημίου.
Ξίφει θανὼν Εὔβουλε, Κυρίου χάριν,
Βουλὴν ἐπέγνως ὡς ἀρεστὴν Κυρίῳ.

Οὗτοι τὸ γένος εἷλκον ἀπὸ τῆς Βανέας· πόθῳ δὲ τῷ πρὸς τοὺς Ὁμολογητὰς τοῦ Χριστοῦ ἑλκόμενοι, εἰς Καισάρειαν ἀφίκοντο. Φωραθέντες δὲ διὰ τὸ τῆς παρρησίας καθαρόν,ὡς ὄντεςΧριστιανοί, προσάγονται Φιρμιλιανῷ τῷ ἄρχοντι· καὶ αὐτίκα πληγὰς κατὰ τῶν νώτων καὶ τῶν πλευρῶν δέχονται, καὶ ἑτέραις μείζοσι βασάνοις ὑποβάλλονται. Ὡς δὲ εἰς τὴν προτέραν ὁμολογίαν ἀκλινεῖς ἵσταντο, θηρίοις αὐτοὺς εἰς βορὰν ὁ Ἄρχων ἐκδίδωσι. Καὶ ὁ μὲν μακάριος Ἀδριανός, λέοντι παραβληθείς, ἀνδρικώτατα τὸν ἀγῶνα διεξῆλθεν, ἔπειτα ξίφει τὴν κεφαλὴν ἀφαιρεῖται. Ὁ δὲ Ἅγιος Εὔβουλος, πολλὰς παρακλήσεις καὶ θωπείας ὑπομείνας, καὶ μὴ πεισθείς, τὸν αὐτὸν θῆρα καταγωνισάμενος, τὰ ἴσα τῷ προτέρῳ παθών, ὕστατος τοὺς ἄθλους ἐπεσφραγίσατο.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, μνήμη τοῦ ἁγίου μάρτυρος Βλασίου τοῦ Βουκόλου.

Στίχ. Βοῶν ἐπαύλεις Βλάσιον εἶχον πάλαι·
Αὐλαὶ δὲ νῦν ἔχουσιν αὐτὸν Κυρίου.

Οὗτος, ἐκ Καισαρείας τῆς Καππαδοκίας ἕλκων τὸ γένος, γονέων πλουσίων σφόδρα ὑπῆρχεν υἱός, ἐκ τῆς τῶν βοσκημάτων πληθύος τῆς περιουσίας αὐτῶν αὐξανομένης, ἐξ ὧν καὶ δαψιλεῖς παρεῖχον τοῖς πένησι τὰς εὐεργεσίας, Ἐπεὶ δέ, διωγμοῦ γενομένου, ὡς Χριστιανός ὁ μακάριος Βλάσιος ἐζητεῖτο, καὶ οὐχ εὑρίσκετο, καὶ νάπαι καὶ ἐρημίαι ἐξηρευνῶντο, τοῦτο μαθὼν ὁ γενναῖος, καὶ ὥσπερ ἐπὶ δεῖπνον κεκλημένος βασιλικόν, προθύμως ἑαυτὸν δίδωσι τοῖς διώκουσι, καὶ ὡς εὐεργέτας ξεναγεῖ.

Ὡς δὲ τῷ δικαστηρίῳ παρέστη καὶ ἠρωτήθη, ἐξεῖπε καὶ τὸ ὄνομα, καὶ τὴν πίστιν, καὶ τὰ ἐπιτήδευμα· καὶ αὐτίκα αἴρεται ἐκ τεσσάρων, καὶ τείνεται, καὶ νεύροις ὠμοῖς μαστίζεται. Εἶτα κουφίζει ὁ Θεὸς τὰς ὀδύνας αὐτοῦ, καὶ θεραπεύει τὰς πληγάς. Οὗ γενομένου γοητείαν τοῦτο καλέσας ὁ Ἡγεμών, λέβητι μεγίστῳ, ὕδατος καχλάζοντος πλήρει, τὸν Ἅγιον ἐμβάλλει· καὶ ἔκπληξις τὸ ὁρώμενον, ἄνθρωπος ὡς ἱμάτιον ἀναβαλλόμενος τὸ πῦρ, ἐξ οὗ καὶ ἐφθέγγετο. Καὶ τί τὸ μετὰ ταῦτα; ἡμέρας πέντε ἐνδιατρίβειν ὁ Ἅγιος τῷ λέβητι κατακρίνεται. Ἄγγελοι δὲ αὐτὸν θαρρεῖν ἐγκελευσάμενοι, τὴν ἐν τοῦ πυρὸς ζάλην, καὶ βλάβην ἀπεσκέδαζον. Ὅθεν οἱ τοῦ λέβητος τὸν Ἅγιον ἐξενεγκεῖν στρατιῶται προσταχθέντες, ζῶντα τοῦτον ἰδόντες, καὶ τοῖς Ἀγγέλοις συμψάλλοντα, Χριστιανοὺς ἑαυτοὺς ἀνεκήρυξαν.

Τοῦτο μαθὼν ὁ Ἡγεμὼν ἑτέρους στρατιώτας ἐξέπεμψε, καὶ αὐτοὶ παραγενόμενοι, Χριστιανοὺς ἑαυτοὺς ἀνηγόρευσαν· Εἶτα καὶ αὐτὸς ὁ Ἡγεμὼν· ἐλθὼν καὶ τὸν Ἅγιον ἐν τῷ τοῦ λέβητος βράσματι θεασάμενος, καὶ ὑποτοπάσας ἐψύχθαι τὸ ὕδωρ, τὰς ὄψεις αὐτοῦ ἀντλεῖσθαι προσέταξε. Καὶ τούτου γενομένου, μετὰ τῶν ὄψεων καὶ τὴν ψυχὴν ἀποβάλλεται. Ὁ δὲ τοῦ Χριστοῦ μάρτυς, πάντας τοὺς πιστεύσαντας ἐκ τοῦ λέβητος ἐκείνου περιρραντίσας, εἰς τὸ τῆς ἁγίας Τριάδος ἐβάπτισεν ὄνομα.

Ἐγγὺς δὲ τῆς ἐπαύλεως τῶν ἑαυτοῦ θρεμμάτων γενόμενος τῇ τε μητρὶ καὶ τοῖς ἰδίοις ἐπισκήψας τὰ προσήκοντα, τὸ πνεῦμα τῷ Θεῷ παρατίθησιν. Οἱ δὲ παρατυχόντες τῇ αὐτοῦ τελειώσει εἶδον ὡς περιστερὰν φωτοειδῆ καὶ λευκήν, τοῦ στόματος ἀναπτᾶσαν τοῦ μάρτυρος, καὶ πρὸς οὐρανὸν ἀνελθοῦσαν. Διὸ καὶ τὸ ἱερὸν αὐτοῦ σῶμα ἐν αὐτῷ τῷ τόπῳ κατατίθεται καὶ ἡ αὐτοῦ ῥάβδος παρὰ τῷ θυσιαστηρίῳ βλαστήσασα καὶ δενδρωθεῖσα, τὸ θυσιαστήριον κατεσκίασεν.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, ὁ προφήτης Ἀζαρίας. υἱὸς Ἀδδώ, ἐν εἰρήνῃ τελειοῦται.

Στίχ. Χρησμοὺς διδόντος πρὶν θανεῖν Ἀζαρίου,
Σιγᾷ προφητεύουσα λοξὰ Πυθία.

Οὗτος ἦν υἱὸς Ἀδδώ, ἐκ γῆς Συμβαθᾶ, ὃς ὑπέστρεψεν ἐξ Ἰσραὴλ τὴν αἰχμαλωσίαν Ἰούδα, καὶ θανὼν ἐτάφη ἐν τῷ ἀγρῷ αὐτοῦ.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Παῦλος καὶ Σίμων οἱ μάρτυρες ξίφει τελειοῦνται.

Στίχ. Καὶ Παῦλον ὧδε, καὶ Σίμωνα γραπτέον,
Μὴ καὶ λάθωσιν ἐκκοπέντες τὰς κάρας.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, ὁ ἅγιος Κλαύδιος ἐν εἰρήνῃ τελειοῦται.

Στίχ. Ἔχαιρεν εὑρὼν Κλαύδιος βίου τέλος,
Ὡς εἴ τις εὕροι ψαλμικῶς πολλὰ σκῦλα.

Ταῖς αὐτῶν ἁγίαις πρεσβείαις, ὁ Θεὸς ἐλέησον ἡμᾶς. Ἀμήν. Ὠδὴ ζ'. Ὁ Εἱρμός.

«Οὐκ ἐλάτρευσαν τῇ κτίσει οἱ θεόφρονες, παρὰ »τὸν Κτίσαντα, ἀλλὰ πυρὸς ἀπειλήν, ἀν»δρείως πατήσαντες, χαίροντες ἔψαλλον· Ὑπερύ»μνητε, ὁ τῶν Πατέρων Κύριος, καὶ Θεὸς εὐλο»γητὸς εἶ.»

Ἐννομώτατα Κυρίῳ παντοκράτορι, σὺ ἐλειτούργησας, δίκαιος ὡς ἀληθῶς, ἐν νόμῳ τε ἄμεμπτος, μάκαρ γενόμενος· ὅθεν ἔψαλλες· Ὁ τῶν Πατέρων Κύριος, καὶ Θεὸς εὐλογητός εἶ.

Ἡ χαρὰ τῶν θλιβομένων ἐπεδήμησεν, ἡ ἀπολύτρωσις τοῦ Ἰσραὴλ ἀληθῶς, ὡράθη ὡς νήπιον ἐν τῷ ναῷ αὐτοῦ, ἀπολύων με, πρὸς τὴν ζωὴν τὴν μέλλουσαν, Συμεὼν ἐβόα χαίρων.

Διὰ σπλάγχνα οἰκτιρμῶν σου κεκμηκότα με, νόμου τῷ γράμματι, κατακαμφθέντα τε, τῷ γήρᾳ ἀπόλυσον, Σῶτερ τὸν δοῦλόν σου, ὅτι εἶδόν σε, ὁ Συμεὼν ἐκραύγαζεν, ἐπὶ γῆς φοροῦντα σάρκα.

Θεοτοκίον.

Ὁ κενώσας, ὁ πληρέστατος τὸν ἄχραντον, κόλπον τοῦ φύντος Πατρός, σοῦ ἐν τοῖς κόλποις ἁγνή, ὡς βρέφος καθέζεται ἑτοιμαζόμενος, οἷς ἠθέλησεν, ὁμοιωθῆναι Ἄχραντε, ἱερὰν σαφῶς καθέδραν.

Ὠδὴ η'. Ὁ Εἱρμός.

«Παῖδας εὐαγεῖς ἐν τῇ καμίνῳ, ὁ τόκος τῆς »Θεοτόκου διεσώσατο, τότε μὲν τυπούμενος· »νῦν δὲ ἐνεργούμενος, τὴν οἰκουμένην ἅπασαν, »ἀγείρει ψάλλουσαν· Τὸν Κύριον ὑμνεῖτε τὰ ἔργα, »καὶ ὑπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.»

Χηρεύσαντα κόσμον θείαις δόξης, ἐλθόντα νυμφοστολῆσαι τὸν Ὑπέρθεον, χήρα χρηματίζουσα, Ἄννα ἡ πανεύφημος, καὶ Προφητείας χάριτι περιαστράπτουσα, ἐδόξασεν αὐτὸν καὶ τὸ μέλλον, πᾶσι τοῖς παροῦσιν, ἐδήλου θεῖον λύτρον.

Ἐναίμους θυσίας προσηγάγω, ἀμνοῦ τοῦ δι' οἶκτον ἀδιήγητον, αἷμα τὸ σωτήριον, χυθὲν τὸ ἱερώτατον, προμηνυούσας πόρρωθεν· ὃν σωματούμενον, κρατήσας Συμεὼν ἐδοξάσθης, ὑπὲρ Μωϋσέα, καὶ πάντας τοὺς Προφήτας.

Ἰδὼν τὸν ποθούμενον τὴν λύσιν, ὑπέστης τοῦ σώματος θεόπνευστε,καὶ καθάπερ ὥριμος, σῖτος μεταβέβηκας, πρὸς τοὺς πατέρας ἔνδοξε, τραφεὶς ἐν γήρᾳ καλῷ· διό σου τὴν πανέορτον μνήμην, ἐν

ἀγαλλιάσει, ψυχῆς ἐπιτελοῦμεν.

Θεοτοκίον.

Ὡς κρίνον, ὡς εὔοσμόν σε ῥόδον, ὡς θεῖον ὀσφράδιον ἐδρέψατο, Λόγος ὁ ὑπέρθεος, πάναγνε Θεόνυμφε, καὶ σοῦ τὴν μήτραν ᾤκησεν, εὐωδιάζων ἡμῶν, τὴν φύσιν δυσωδίας πλησθεῖσαν, τὴν ἐξ ἁμαρτίας· Μαρία Θεοτόκε.

Ὠδὴ θ'. Ὁ Εἱρμός.

«Εὔα μὲν τῷ τῆς παρακοῆς νοσήματι, τὴν κα»τάραν εἰσῳκίσατο· σὺ δὲ Παρθένε Θεοτόκε, »τῷ τῆς κυοφορίας βλαστήματι, τῷ κόσμῳ τὴν »εὐλογίαν ἐξήνθησας· ὅθεν σε πάντες μεγαλύ»νομεν.»

Σεπταί σου αἱ χεῖρες ἀληθῶς προσψαύσασαι, Θεοδόχε θείοις μέλεσι, τοῦ ἁπτομένου τῶν ὀρέων, ὡς Δαυῒδ μελῳδεῖ καὶ καπνίζονται· μακάριος τῷ ὄντι σὺ γέγονας· ὅθεν ἀξίως εὐφημοῦμέν σε.

Ἡ θήκη σου βλύζει τοῖς πιστοῖς ἰάματα, ἡ δὲ μνήμη μεμακάρισται, λάμπουσα, πλέον τοῦ ἡλίου καὶ πάντων τὰς ψυχὰς σελαγίζουσα, πρὸς φῶς θεογνωσίας ἀνάγουσα, Ἱερομύστα πανσεβάσμιε.

Φωτίζουσι φέγγει νοητῷ ὡς ἥλιος, καὶ σελήνη τὴν ὑφήλιον, Ἄννα ἡ σώφρων καὶ προφῆτις, ὁ Πρέσβυς Συμεών τε ὁ ἔνδοξος· δι' ὧν ἡμᾶς φιλάνθρωπε Κύριε, ἁμαρτημάτων σκότους λύτρωσαι.

Θεοτοκίον.

Φανεῖσαν Μητέρα σε Θεοῦ ὡς ἔβλεψε, Θεοτόκε ὁ πρεσβύτατος, ἔφησεν οἷά περ προφήτης· Ἰδοὺ ὁ σὸς Υἱὸς εἰς ἀνάστασιν, καὶ πτῶσιν τῶν πολλῶν κεῖται Δέσποινα, καὶ εἰς σημεῖον δυσερμήνευτον.

Ἐξαποστειλάριον. Γυναῖκες ἀκουτίσθητε.

Ἀτρέπτως καθ' ὑπόστασιν, ἐν σοὶ Θεογεννήτρια, σαρκὶ ἑνοῦται ἀσπόρως, καὶ νηπιάζει ὁ Λόγος· ὃν ἐν ἀγκάλαις φέρουσα, Χερουβικὸς ὡς θρόνος νῦν, Θεῷ Πατρὶ προσήγαγες· καὶ Συμεὼν ὁ πρεσβύτης, χαίρων ἐδέξατο τοῦτον.

Εἰς τὸν Στίχον, τῶν Αἴνων, Στιχηρὰ προσόμοια.

Ἦχος πλ. β'. Τριήμερος ἀνέστης Χριστέ.

Ὑπόδεξαι φησὶ Συμεών, τὸν Κτίστην τῶν ἁπάντων χερσίν· ὦ πρεσβύτα, ἀγκαλίζου τὸν Χριστόν, ὃν ἡ Παρθένος Κόρη, ἐγέννησεν ἀσπόρως, εἰς ἀγαλλίασιν τοῦ γένους ἡμῶν.

Στίχ. Νῦν ἀπολύεις τὸν δοῦλόν σου.

Τοῦ νόμου Ποιητὴν καὶ Θεόν, ὃν φρίττουσιν Ἀγγέλων πληθύς, συνελθόντες, ἀνυμνήσωμεν λαοί, τὸν μόνον εὐεργέτην, καὶ νόμου Νομοδότην, εἰς σωτηρίαν τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Στίχ. Φῶς εἰς ἀποκάλυψιν ἐθνῶν.

Νῦν ἀπολύεις Δέσποτα, τὸν δοῦλόν σου ὡς εἴρηκας, ἐν εἰρήνῃ, ὅτι εἶδόν σε Χριστέ, τὸ φῶς τὸ πρὸ αἰώνων, δεσμῶν με τοῦ σαρκίου, εἰς ἀποκάλυψιν ἐθνῶν Ἰσραήλ.

Δόξα, καὶ νῦν. Ἦχος β'.

Τὸν Ἱερὸν ἡ Ἱερὰ Παρθένος προσεκόμισεν, ἐν Ἱερῷ τῷ Ἱερεῖ· ἁπλώσας δὲ ἀγκάλας ὁ Συμεών, ἐδέξατο τοῦτον ἀγαλλόμενος, καὶ ἐβόησε· Νῦν ἀπολύεις τὸν δοῦλόν σου Δέσποτα, κατὰ τὸ ῥῆμά σου ἐν εἰρήνῃ Κύριε.

Καὶ ἡ λοιπὴ Ἀκολουθία τοῦ Ὄρθρου, ὡς σύνηθες, καὶ Ἀπόλυσις.

Εἰς τὴν Λειτουργίαν, Τὰ Τυπικά, καὶ ἡ γ'. καὶ ς'. Ὠδὴ τοῦ Κανόνος, καὶ τὰ λοιπά.

ΤΗ Δ'. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

Μνήμη τοῦ Ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν Ἰσιδώρου τοῦ Πηλουσιώτου.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ

Εἰς τό, Κύριε ἐκέκραξα, ἱστῶμεν Στίχους ς'. καὶ ψάλλομεν Στιχηρὰ προσόμοια γ'. τῆς Ἑορτῆς, καὶ γ'. τοῦ Ἁγίου. Στιχηρὰ τῆς Ἑορτῆς.

Ἦχος α'. Τῶν οὐρανίων ταγμάτων.

Θεοφανείας ἀρρήτου, νῦν ἑορτάζομεν, σωτηριώδη χάριν· ἐκ Παρθένου γὰρ Κόρης, ἀτρέπτως νηπιάσας Χριστὸς ὁ Θεός, ἐν ναῷ τῷ Θεῷ καὶ Πατρί, ὑπὸ Μητρὸς νῦν προσάγεται· ὃν λαβών, Συμεὼν ἐνηγκαλίσατο.

Ἐν τοῖς προφήταις ὡράθης, ὡς θέμις ἦν Ἰησοῦ, σὲ θεαθῆναι πάλαι· ἀλλὰ νῦν Θεοῦ Λόγε, σαρκὶ παντὶ τῷ κόσμῳ, ὤφθης ἑκών, ἐκ Παρθένου Μαρίας Χριστέ, σοῦ τὸ σωτήριον πᾶσι τοῖς ἐξ Ἀδάμ, ἐμφανίσας ὡς φιλάνθρωπος.

Ὁ ἐν Σιναίῳ τῷ ὄρει τὸν νόμον τάξας ποτέ, νῦν ἐν Σιὼν τῇ πόλει, ἐκπληρῶν τὰ τοῦ νόμου, χερσὶ τῆς Θεοτόκου, βρέφος Χριστέ, σὺν τοῖς ὁλοκαυτώμασι, τοῦ Συμεὼν ἐν ἀγκάλαις εἰς τὸν ναόν, εἰσαχθῆναι κατεδέξω σαρκί.

Στιχηρὰ τοῦ Ἁγίου.

Ἦχος δ'. Ὡς γενναῖον ἐν μάρτυσιν.

Θεωρίαις καὶ πράξεσι, πρὸς Θεὸν ἀνυψούμενος, διὰ βίου πάνσοφε διετέλεσας, τῆς θεωρίας ἐπί-

βασιν, τὴν πρᾶξιν πηξάμενος, καὶ σοφῶς τῶν ορεκτῶν, ἀγαπήσας τὸ ἔσχατον· οὗ γενόμενος, τῆς ἐφέσεως ἔστης μακαρίου, ἀξιούμενος νῦν τέλους, καὶ τρισηλίου ἐλλάμψεως.

Τῇ πλημμύρᾳ τῆς χάριτος, καὶ τοῖς ὄμβροις τῶν λόγων σου, καταρδεύεις ἅπαντας τοὺς θεόφρονας· τῆς ἀνωτάτω σοφίας γάρ, κρατῆρι τὸ στόμα σου, ἐπιθεὶς ὡς ἐκ πηγῆς, δαψιλῶς σὺ ἐξήντλησας, καὶ διέδωκας, πανταχοῦ τὰς ἀκτῖνας τῶν δογμάτων, ἐπιστέλλων καὶ διδάσκων, καὶ νουθετῶν ἀξιάγαστε.

Ἐγκρατείᾳ τὸ φρόνημα, τῆς σαρκὸς ἐθανάτωσας, ζωηφόρον νέκρωσιν ἐνδυσάμενος· καὶ τῆς ψυχῆς τὴν κατάστασιν, πλατύνας πανόσιε, ἐναργῶς χωριτικήν, χαρισμάτων τοῦ Πνεύματος, ἀπετέλεσας, καὶ δοχεῖον ἐγένου θεοπνεύςων, διδαγμάτων καὶ σοφίας, τῆς ὑπὲρ νοῦν ἐνδιαίτημα.

Δόξα, καὶ νῦν, Ἦχος βαρύς.

Φῶς εἰς ἀποκάλυψιν ἐθνῶν, ἦλθες ἐπὶ γῆς ἐξ οὐρανοῦ Σωτὴρ ἡμῶν· καὶ προελθὼν ἐκ τῆς Παρθένου, ἐπανεπαύσω ἐν ἀγκάλαις τοῦ δικαίου Συμεών! ἔδει γάρ σε Ζωοδότα τῶν ἁπάντων, ὑπὸ τοῦ Πρεσβύτου γνωρισθῆναι, ὅτι παρεγένου ἀπολῦσαι αὐτόν, κατὰ τὸ ῥῆμά σου, ὁ ἔχων τὸ μέγα ἔλεος.

Εἰς τὸν Στίχον, Στιχηρὰ προσόμοια τῆς Ἑορτῆς. Ἦχος β'. Οἶκος τοῦ Ἐφραθᾶ.

Δέχου ὦ Συμεών, τὸν Κύριον τῆς δόξης, καθὼς ἐχρηματίσθης, ἐκ Πνεύματος ἁγίου· ἰδοὺ γὰρ παραγέγονε.

Στίχ. Νῦν ἀπολύεις τὸν δοῦλόν σου.

Φέρουσα ἡ ἁγνή, καὶ ἄχραντος Παρθένος, τὸν Πλάστην καὶ Δεσπότην, ὡς βρέφος ἐν ἀγκάλαις, ἐν τῷ ναῷ εἰσέρχεται.

Στίχ. Φῶς εἰς ἀποκάλυψιν ἐθνῶν.

Μέγα καὶ φοβερόν, Μυστήριον καὶ ξένον! ὁ πάντα περιέπων, καὶ βρέφη διαπλάττων, ὡς βρέφος ἀγκαλίζεται.

Δόξα, καὶ νῦν. Ἦχος β'.

Σήμερον Συμεὼν ἐν ταῖς ἀγκάλαις, τὸν Κύριον τῆς δόξης ὑποδέχεται, ὃν ὑπὸ τὸν γνόφον πρώην ὁ Μωϋσῆς ἐθεάσατο, ἐν τῷ ὄρει τῷ Σινᾶ πλάκας δόντα αὐτῷ· Οὗτός ἐστιν, ὁ ἐν τοῖς Προφήταις λαλῶν, καὶ τοῦ νόμου Ποιητής· οὗτός ἐςιν, ὃν ὁ Δαυῒδ καταγγέλλει· ὁ τοῖς πᾶσι φοβερός, ἔχων τὸ μέγα καὶ πλούσιον ἔλεος.

Ἀπολυτίκιον τῆς Ἑορτῆς. Καὶ Ἀπόλυσις.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΡΟΝ

Μετὰ τὴν α'. Στιχολογίαν, Κάθισμα. Ἦχος α'. Χορὸς Ἀγγελικός.

Ὁ ὢν σὺν τῷ Πατρί, ἐπὶ θρόνου ἁγίου, ἐλθὼν ἐπὶ τῆς γῆς, ἐκ Παρθένου ἐτέχθη, καὶ βρέφος ἐγένετο, χρόνοις ὢν ἀπερίγραπτος· ὃν δεξάμενος, ὁ Συμεὼν ἐν ἀγκάλαις, χαίρων ἔλεγε· Νῦν ἀπολύεις Οἰκτίρμον, εὐφράνας τὸν δοῦλόν σου.

Δόξα, καὶ νῦν. Τὸ αὐτό.

Μετὰ τὴν β'. Στιχολογίαν, Κάθισμα. Ἦχος δ'. Ταχὺ προκατάλαβε.

Σαρκὶ νηπιάσαντα, ἐξ ἀπειράνδρου Μητρός, χερσὶ γηραλέαις σου, ἀγκαλισθεὶς Συμεών, Χριστὸν τὸν Θεὸν ἡμῶν, ἔλαβες τῆς ἐξόδου, τὴν ἀπόφασιν δόξῃ· εἴληφας τῶν θαυμάτων, τὴν ἀένναον χάριν· διό σε ἀξιοχρέως, πάντες δοξάζομεν.

Δόξα, καὶ νῦν. τὸ αὐτό.

Εἶτα λέγομεν τὸν Κανόνα τῆς Ἑορτῆς, καὶ τοῦ Ἁγίου τοῦτον, οὗ ἡ ἀκροστιχίς.

Σὲ τῶν Μοναστῶν τὸ κλέος μέλπω Πάτερ.

Θεοφάνους. Ὠδὴ α'. Ἦχος πλ. β'. Ὁ Εἱρμός.

« Ὡς ἐν ἠπείρῳ πεζεύσας ὁ Ἰσραήλ, ἐν ἀβύσσῳ
» ἴχνεσι, τὸν διώκτην Φαραώ, καθορῶν ποντούμενον
» Θεῷ, ἐπινίκιον ᾠδήν, ἐβόα ᾄσωμεν.»

Συντετριμμένης καρδίας τὸν στεναγμόν, ἐπακούσας Δέσποτα, τῆς ψυχῆς μου τὴν δεινήν, συντριβὴν θεράπευσον εὐχαῖς, τοῦ ὁσίου σου Χριστέ, ὡς παντοδύναμος.

Ἐπιβὰς θεοσόφως τῆς πρακτικῆς, ἀρετῆς Ἰσίδωρε, θεωρίας ἀκραιφνοῦς, τὴν τερπνὴν ἐμφάνειαν Θεῷ, ὁμιλῶν διαπαντός, σαφῶς ἐπλούτησας.

Τῷ τῆς σοφίας κρατῆρι προσαγαγών, τὸ σὸν στόμα πάνσοφε, τῶν ἐκεῖθεν δωρεῶν, τὴν ῥοὴν ἐξήντλησας Θεῷ, ἐπινίκιον ᾠδήν, ἀνακρουόμενος.

Θεοτοκίον.

Ὡς ἐπὶ κούφης νεφέλης ὁ Πλαστουργός, ἐπὶ σοὶ ἐλήλυθε, καθελεῖν ὡς δυνατός, τὰ Αἰγύπτου Δέσποινα ἁγνή, χειροποίητα Χριστός, ὡς παντοδύναμος.

Ὠδὴ γ'. Ὁ Εἱρμός.

« Οὐκ ἔστιν Ἅγιος ὡς σύ, Κύριε ὁ Θεός μου, ὁ
» ὑψώσας τὸ κέρας τῶν πιστῶν σου Ἀγαθέ,
» καὶ στερεώσας ἡμᾶς ἐν τῇ πέτρᾳ τῆς ὁμολο-
» γίας σου.»

Νοὸς ὀξύτητι σαφῶς, τὴν τῶν ὄντων ἀθροίσας, παναοίδιμε φύσιν, δι' αὐτῆς τὴν ἀρχικήν, αἰτίαν ὡς καθαρός, θεολόγος, ἀπλανῶς κατέλαβες.

Μελέτην θέμενος τρανῶς, τοῦ θανάτου τὸν βίον, θεοφόρε τρισμάκαρ, τῶν παθῶν τὰς ὑλικάς, ἐνέκρωσας ἀφορμάς, ἀπαθείας, συσχεθεὶς τῷ ἔρωτι.

Ὀπίσω χαίρων τοῦ Χριστοῦ, τὸν σταυρόν σου βαστάσας, ἠκολούθησας Πάτερ, ἐν ἀσκήσει καρτερᾷ, καὶ τούτῳ ὡς δυνατόν, ὡμοιώθης, βίου καθαρότητι. Θεοτοκίον.

Νομίμων φύσεως ἐκτός, τὸν Δεσπότην τεκοῦσα, Θεοτόκε Παρθένε, τῆς πάλαι παρακοῆς, διέλυσας τὴν ἀράν, εὐλογίας, τὴν πηγὴν βλυστάνουσα.

Κάθισμα τοῦ Ἁγίου, Ἦχος γ'. Θείας πίστεως.

Βίβλος γνώσεως διδασκαλίας, πλούτῳ πίστεως συντεταγμένη, τῷ πανάγνῳ ἀνεδείχθης ἐν Πνεύματι, ἀνακαλύπτων τὰ θεῖα τοῖς χρήζουσι, καὶ τὴν ζωὴν θησαυρίζων τοῖς θέλουσι· Πάτερ ὅσιε, Χριστὸν τὸν Θεὸν ἱκέτευε, δωρήσασθαι ἡμῖν τὸ μέγα ἔλεος. Δόξα, καὶ νῦν. Τῆς Ἑορτῆς.

Ἦχος πλ. δ'. Ἀνέστης ἐκ νεκρῶν.

Ἐτέχθης ἐκ Μητρός, ὁ προάναρχος Λόγος, προσήχθης τῷ ναῷ, ἀκατάληπτος μένων· Χαίρων δὲ ὁ Πρεσβύτης, ἐν ταῖς ἀγκάλαις σε ὑπεδέξατο, κράζων· Νῦν ἀπολύεις, ὃν ἐπεσκέψω κατὰ τὸ ῥῆμά σου, ὁ εὐδοκήσας σῶσαι ὡς Θεός, τὸ γένος τῶν ἀνθρώπων. Ὠδὴ δ'. Ὁ Εἱρμός.

«Χριστός μου δύναμις, Θεὸς καὶ Κύριος, ἡ σεπτὴ »Ἐκκλησία θεοπρεπῶς, μέλπει ἀνακράζουσα, »ἐκ διανοίας καθαρᾶς, ἐν Κυρίῳ ἑορτάζουσα.»

Ἀφθόνως ὅσιε, Χριστῷ πειθόμενος, τὸν δοθέντα σοι πλοῦτον ὡς εὐπειθής, δοῦλος διαδέδωκας, καὶ τῆς ἀφράστου σε χαρᾶς, ὁ Δεσπότης κατηξίωσε.

Σοφίας πέλαγος, διανηξάμενος, τὸν καλὸν μαργαρίτην ὡς ἀγαθός, ἔμπορος ἐκέρδησας, καὶ τοῦτον μόνον θησαυρόν, ἀδαπάνητον ἐπλούτησας.

Τῷ θείῳ Πνεύματι, καταλαμπόμενος, τὰς ἀκτῖνας τῶν λόγων ἡλιακῶς, πᾶσιν ἐξαπέστειλας, τῆς σωτηρίας τῶν πιστῶν, θεοφάντορ ὀρεγόμενος. Θεοτοκίον.

Ὡς ὄντως ἄφθεγκτα, καὶ ἀκατάληπτα, τὰ τῆς σῆς Θεοτόκε θεοπρεποῦς, πέφυκε κυήσεως, τοῖς ἐπὶ γῆς καὶ οὐρανοῦ, ἀειπάρθενε Μυστήρια.

Ὠδὴ ε'. Ὁ Εἱρμός.

«Τῷ θείῳ φέγγει σου ἀγαθέ, τὰς τῶν ὀρθριζόντων σοι ψυχάς, πόθῳ καταύγασον δέο»μαι, σὲ εἰδέναι Λόγε Θεοῦ, τὸν ὄντως Θεόν, ἐκ »ζόφου τῶν πταισμάτων ἀνακαλούμενον.»

Νεκρώσει πάνσοφε τῶν παθῶν, ἔξω γεγονὼς καὶ τῆς σαρκός, πόθῳ Θεῷ προσωμίλησας, τῷ καθαρωτάτῳ καὶ λαμπροτάτῳ φωτί, καὶ μόνην ἀπαιτοῦντι τὴν καθαρότητα.

Τῷ θείῳ φέγγει σου ἀγαθέ, νῦν ὁ θεοφόρος αὐγασθείς, στύλος ὁλόφωτος γέγονε, πᾶσι πέμπων θείου φωτός, τὰς θείας αὐγάς, καὶ ζόφον τῆς ἀγνοίας ἀποσειόμενος.

Ὁ θέλων πάντας ὡς ἀγαθός, πάνσοφε σωθῆναι ποδηγόν, τοῖς πλανωμένοις σε ἔδειξε, πολλοὺς ἐπιστρέφειν πρὸς σωτηρίας ὁδόν, Ἰσίδωρε τρισμάκαρ, Πάτερ πανόλβιε. Θεοτοκίον.

Κυρίως στόματι καὶ ψυχῇ, Δέσποινα τοῦ κόσμου ἀγαθή, ὁμολογῶ σε πανάμωμε, σεσωματωμένον Θεόν, τεκοῦσαν ἁγνή, καὶ βίου σε προστάτην, πίστει προβάλλομαι.

Ὠδὴ ϛ'. Ὁ Εἱρμός.

«Τοῦ βίου τὴν θάλασσαν, ὑψουμένην καθορῶν, » τῶν πειρασμῶν τῷ κλύδωνι, τῷ εὐδίῳ λι»μένι σου προσδραμών, βοῶ σοι· Ἀνάγαγε, ἐκ »φθορᾶς τὴν ζωήν μου πολυέλεε.»

Λογίῳ τῶν κρίσεων, κοσμηθεὶς ὡς Ἱερεύς, λογιστικῶς ἐδίκασας, θεοφόρε καὶ σώματι καὶ ψυχῇ, τὸ χεῖρον τῷ κρείττονι, ὑποτάξας ἐμφρόνως ἀξιάγαστε.

Εὐτόνως τὴν Αἴγυπτον, τῶν παθῶν καὶ τῆς τρυφῆς, σὺ μοναστῶν τὸ καύχημα, τῆς ἐγκρατείας ἔνδοξε ταῖς πληγαῖς, ἐτάζων ἐμάστιξας, τοῖς πιστοῖς ὁμαλίζων τὴν διάβασιν. Θεοτοκίον.

Ὁ φέρων τὰ σύμπαντα, δυναστείᾳ Θεϊκῇ, καὶ συγκρατῶν ὡς εὔσπλαγχνος, σαῖς ἀγκάλαις πανάμωμε σαρκωθείς, ὡς βρέφος βαστάζεται, ὁ Πατρὶ κατ' οὐσίαν συναΐδιος.

Κοντάκιον τῆς Ἑορτῆς

Συναξάριον.

Τῇ Δ'. τοῦ αὐτοῦ μηνός, μνήμη τοῦ ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν Ἰσιδώρου τοῦ Πηλουσιώτου.

Στίχ. Πηλουσιῶτα, χαῖρε, χαῖρε πολλά μοι,
Τὸν πηλὸν ἐκδύς, καὶ χαρᾶς τυχὼν ξένης.
Ἐν δ' Ἰσίδωρον ἔθεντο τετάρτῃ σήματι λυγρῷ.

Οὗτος ὁ Ἅγιος Αἰγύπτιος ὑπάρχων τὸ γένος, εὐγενῶν καὶ θεοφιλῶν γονέων υἱὸς ἐγνωρίζετο, συγγενής τε ὢν Θεοφίλου καὶ Κυρίλλου, τῶν τῆς Ἀλεξανδρέων Ἐκκλησίας Ἐπισκόπων. Οὗτος, γράμμασι τῆς θείας σοφίας καὶ τῆς ἔξω εἰς ἄκρον ἐξησκημένος, πάμπολλα συγγράμματα, λόγου καὶ μνήμης ἄξια, τοῖς φιλομαθέσι καταλέλοιπε. Καταλιπὼν γὰρ παντοῖον πλοῦτον, γένος λαμπρόν, εὐδαιμονίαν βίου, καταλαμβάνει τὸ Πηλούσιον ὄρος, καὶ τὸν μοναδικὸν ὑπέρχεται βίον.

Ἐκεῖ σχολάζων καὶ τῷ Θεῷ ἐντυγχάνων, ἅπασαν τὴν οἰκουμένην τοῖς θείοις αὐτοῦ λόγοις διδάσκων ἐφώτιζε, τοὺς ἁμαρτάνοντας ἐπιστρέφων, τοὺς κατορθοῦντας ἐπιστηρίζων, τοὺς ἀπειθοῦντας τῷ τμητικῷ τῶν θείων

ἐλέγχων, πρὸς τὴν ἀρετὴν διεγείρων· ἀλλὰ καὶ Βασιλεῖς πρὸς τὸ τῆς οἰκουμένης συμφέρων ὑπομιμνήσκων καὶ νουθετῶν, καὶ ἁπλῶς πᾶσι τοῖς αὐτὸν ἐρωτῶσι τὰς τῆς Θείας Γραφῆς ῥήσεις σοφώτατα ἑρμηνεύων· Λέγεται δὲ εἶναι τὰς τούτου Ἐπιστολὰς ὡσεὶ χιλιάδας δέκα. Οὕτω γοῦν ἄριστα βιώσας, καὶ κατὰ Θεὸν πολιτευσάμενος ἐν γήρᾳ βαθεῖ καταλύει τὸν βίον.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, μνήμη τοῦ ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν Νικολάου ὁμολογητοῦ, τοῦ Στουδίτου.

Στίχ. Ἔδοξε τῷ στήσαντι μέτρα τῷ βίῳ,
Καὶ Νικόλαον ἐκμετρῆσαι τὸν βίον.

Οὗτος ὁ Ὅσιος ἔφυ μὲν τῆς τῶν Κρητῶν νήσου, κώμης Κυδωνίας· τὸν συγγενῆ δὲ αὐτοῦ Θεοφάνη βουλόμενος θεάσασθαι, τὴν Κωνσταντινούπολιν καταλαμβάνει· καὶ τοῦτον συγκατειλεγμένον τῇ Ἀδελφότητι τῶν Στουδίου εὑρών, καὶ αὐτὸς τὸν μονήρη βίον ὑποδύεται. Διὰ πάσης δὲ παιδεύσεως ἐλθών, καὶ τῆς μοναδικῆς ἀγωγῆς τὰ σύμβολα ἀκριβέστατα ἐκδιδαχθείς, χειροτονεῖται Πρεσβύτερος· εἰς γὰρ τὸ ἀκρότατον τῆς ἀρετῆς ἔφθασε. Τί τὸ ἐντεῦθεν ; ἐξορίαν σὺν Θεοδώρῳ, τῷ τῆς μονῆς προεστῶτι ὁ θεῖος Νικόλαος κατακρίνεται· κἀκεῖθεν ἀνακληθέντες, βουνεύροις τύπτονται παρὰ Λέοντος τοῦ θηριωνύμου καὶ μισοχρίστου, ὅτι προσκυνηταὶ τῶν θείων Εἰκόνων τυγχάνουσιν. Εἶτα φρουροῦνται, καὶ τῇ εἱρκτῇ δεσμευθέντες ἐναπορρίπτονται. Τρισὶ δὲ ἔτεσι τῇ φρουρᾷ προσκαρτερήσαντες, καὶ λιμῷ καὶ δίψει καὶ γυμνότητι προσπαλαίσαντες, ἐν τῇ Σμυρναίων ἐκπέμπονται. Κἀκεῖσε μαστιχθέντες, καὶ τῇ φρουρᾷ ἐμβληθέντες, ξύλῳ τοὺς πόδας ἐμβάλλονται.

Εἴκοσι δὲ μηνῶν παρῳχηκότων, τελευτᾷ τὸν βίον ὁ Λέων, καὶ πρὸς τὰ ἐκεῖθεν δικαιωτήρια παραπέμπεται. Τότε οἱ μακάριοι τοῦ Χριστοῦ Ὁμολογηταὶ ἀναχθέντες, τὴν Χαλκηδόνα καταλαμβάνουσι, καὶ τὸν Τρισόλβιον Νικηφόρον τὸν Πατριάρχην κατασπασάμενοι, διῆγον ἄμφω· καὶ μετὰ μικρὸν ἐν τῇ Προύσῃ περιορίζονται, Μιχαὴλ τοῦ Καίσαρος τοῦτο προστάξαντος. Εἶτα ἐν τῷ Ἀκρίτᾳ, ἐν ᾧ καὶ ὁ πολύαθλος Θεόδωρος πρὸς Κύριον ἐξεδήμησεν. Ἀλλὰ τοῦ Ἄνακτος τὸν βίον ἀπολιπόντος, καὶ Θεοφίλου τοῦ υἱοῦ αὐτοῦ τὴν βασιλείαν δραξαμένου, πάλιν κατὰ τῶν Εὐσεβῶν ἀνερριπίζετο πόλεμος.

Καὶ αὐτοῦ δὲ τοῦ Θεοφίλου τὸν βίον καταστρέψαντος, καὶ Θεοδώρας τῆς εὐσεβεστάτης, καὶ τοῦ ταύτης υἱοῦ, τῆς βασιλείας ἐπειλημμένων, καὶ εἰρήνης σταθηρᾶς γενομένης, ἐπεὶ Βασίλειος ὁ ἐκ Μακεδονίας τὴν βασιλείαν διεδέξατο, τὸν Ὅσιον τοῦτον καὶ πολύαθλον Νικόλαον, πολλαῖς παρακλήσεσι πείσας, Ἡγούμενον τῶν Στουδίου καθιστᾷ. Τοσούτους οὖν καὶ τηλικούτους ἀγῶνας ὁ τρισσόσιος διανύσας, καὶ ὑπὸ τῆς πολλῆς κακουχίας τρυχωθείς, ἑβδομηκοστὸν πέμπτον χρόνον τελέσας, ἐν εἰρήνῃ ἀνεπαύσατο.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, μνήμη τοῦ ἁγίου ἱερομάρτυρος Ἀβραμίου, Ἐπισκόπου Ἀρβὴλ τῆς Περσίδος.

Στίχ. Πῶς τοῦτο φρικτὸν τοῖς ἀθληταῖς Κυρίου,
Ἔφασκε δεικνὺς Ἀβράμιος τὸ ξίφος.

Πέμπτῳ ἔτει τοῦ ἐν Περσίδι κατὰ τῶν Χριστιανῶν ἀθέου καὶ παρανόμου διωγμοῦ, ἐκρατήθη ὁ ἅγιος Ἀβράμιος παρὰ τοῦ Ἀρχιμάγου, καὶ ἠναγκάζετο παρ' αὐτοῦ ἀρνήσασθαι τὸν Χριστόν, καὶ προσκυνῆσαι τῷ Ἡλίῳ. Ὁ δὲ μακάριος ἔλεγε πρὸς αὐτόν· Ἄθλιε καὶ ταλαίπωρε, πῶς οὐ ναρκᾷς, τὰ μὴ δέοντα ἐπιτρέπων ἡμᾶς ποιεῖν ; εἰκός ἐστιν ἐᾶσαι τὸν Ποιητήν, καὶ τὸ κτίσμα καὶ ποίημα τοῦ ἐμοῦ Θεοῦ προσκυνῆσαι ; Ταῦτα τὰ ῥήματα οὐ μικρῶς ἐξετάραξαν τὸν Τύραννον κατὰ τοῦ Ἁγίου, καὶ αὐτίκα ὁ Ἀρχιμάγος ἐκδυθῆναι αὐτὸν ἐκέλευσε, πρὸς γῆν τε ῥιφθῆναι, καὶ ἀγρίαις ῥάβδοις μαστίζεσθαι. Καὶ τούτου γενομένου, ὡς εἶδεν ὁ Ἀρχιμάγος γενναίως φέροντα τὸν Ἅγιον, μᾶλλον δὲ καὶ ὑπερευχόμενον τῶν μαστιζόντων καὶ λέγοντα. *Κύριε, μὴ στήσῃς αὐτοῖς τὴν ἁμαρτίαν ταύτην· οὐ γὰρ οἴδασι τί ποιοῦσι·* ξίφει τὴν κεφαλὴν αὐτοῦ ἀποτμηθῆναι κελεύει· καὶ ἐτελειώθη ὁ ἅγιος Ἀβράμιος ἐν κώμῃ λεγομένῃ Θελμὰν τῇ διὰ ξίφους ἐκτομῇ.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, μνήμη τοῦ Ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν Ἰωάννου τοῦ ἐν Εἰρηνοπόλει, ἑνὸς τῶν τριακοσίων δεκαοκτὼ Ἁγίων Πατέρων, τῶν ἐν Νικαίᾳ· καὶ μνήμη τοῦ Ἁγίου Μάρτυρος Θεοκτίστου.

Στίχ. Θείοις σκεπασθεὶς πίστεως θείας ὅπλοις,
Γυμνοῖ τράχηλον Θεόκτιστος τῷ ξίφει.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, ὁ ὅσιος καὶ Θαυματουργὸς Ἰάσιμος ἐν εἰρήνῃ τελειοῦται.

Στίχ. Ἀλλ' Ἰασίμου καὶ μόνη κωφὴ κόνις
Νέμει νοσοῦσι τὴν ἰάσιμον χάριν.

Ὁ ἅγιος μάρτυς Ἰωσὴφ ὁ Χαλεπλῆς ξίφει τελειοῦται.

Ταῖς αὐτῶν ἁγίαις πρεσβείαις, ὁ Θεὸς ἐλέησον ἡμᾶς. Ἀμήν.

Ὠδὴ ζ'. Ὁ Εἱρμός.

« Δροσοβόλον μὲν τὴν κάμινον εἰργάσατο, Ἄγ-
» γελος τοῖς ὁσίοις Παισί· τοὺς Χαλδαίους δὲ
» καταφλέγον πρόσταγμα Θεοῦ, τὸν τύραννον
» ἔπεισε βοᾶν· Εὐλογητὸς εἶ ὁ Θεός, ὁ τῶν Πατέ-
» ρων ἡμῶν. »

Στερεώματι τῆς πίστεως ἐνέθετο, καθάπερ Πάτερ ἥλιον, ὁ Δεσπότης σε καταλάμπειν φέγγει νοητῷ, ψυχὰς τῶν βοώντων ἐκτενῶς· Εὐλογητὸς εἶ ὁ Θεός, ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Μολυσμοὺς σαρκὸς καὶ πνεύματος ἀπέπλυνας, μάκαρ δακρύων χεύμασι, καὶ γενόμενος θεοφόρε φῶς τοῖς ἐπὶ γῆς, τοὺς πάντας ἐδίδαξας βοᾶν· Εὐλογητὸς εἶ ὁ Θεός, ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Θεοτοκίον.

Ἐπὶ ἄσειστον κρηπῖδα ὄντες πίστεως, σὲ Θεομῆτορ ἄχραντε, ὁμολογοῦμεν Θεοτόκον· Λόγον γὰρ Θεοῦ, ἀσπόρως ἐγέννησας ἡμῖν· Εὐλογημένος ὁ καρπός, τῆς σῆς κοιλίας ἁγνή.

Ὠδὴ η'. Ὁ Εἱρμός.

« Ἐκ φλογὸς τοῖς ὁσίοις δρόσον ἐπήγασας, καὶ
» Δικαίου θυσίαν ὕδατι ἔφλεξας· ἅπαντα γὰρ
» δρᾷς Χριστέ, μόνῳ τῷ βούλεσθαι· σὲ ὑπερυψοῦ-
» μεν, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας. »

Λογικὴν ὡς θυσίαν πάντα τὸν βίον σου, εἰς ὀσμὴν εὐωδίας Πάτερ προσήγαγες, τῷ ἐπὶ Σταυροῦ, κρεμασθέντι Χριστῷ τῷ Θεῷ, ὃν ὑπερυψοῦμεν, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Πλεονάζεις τὸν πλοῦτον καὶ μετὰ θάνατον, τοὺς ἐμψύχους σου λόγους, ὥσπερ πολύτιμον, πᾶσι τοῖς πιστοῖς, κληροδοσίαν λιπών, τοῖς ὑπερυψοῦσι, Χριστὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Ὡραιώθης παμμάκαρ κάλλει τῶν λόγων σου· τοῦ ἁγίου γὰρ ὤφθης Πνεύματος κάλαμος, γράφων εὐσεβῶς, τούτου γνῶσιν τὴν ἔνθεον, τοῖς ὑπερυψοῦσι, Χριστὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Θεοτοκίον.

Πρὸς τὴν σὴν καταφεύγω σκέπην Πανάμωμε, καὶ προστάτιν ζωῆς μου τανῦν προβάλλομαι, σὲ τὴν ὑπὲρ νοῦν, Θεὸν Λόγον κυήσασαν· ὃν ὑπερυψοῦμεν, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ὠδὴ θ'. Ὁ Εἱρμός.

«Θεὸν ἀνθρώποις ἰδεῖν ἀδύνατον, ὃν οὐ τολμᾷ »Ἀγγέλων ἀτενίσαι τὰ τάγματα· διὰ σοῦ »δὲ Πάναγνε, ὠράθη βροτοῖς, Λόγος σεσαρκωμέ»νος· ὃν μεγαλύνοντες, σὺν ταῖς οὐρανίαις στρα»τιαῖς, σὲ μακαρίζομεν.»

Ἀκτὶς καθάπερ φωτὸς ἐνήστραψε, σοῦ τῇ ψυχῇ τῆς χάριτος ὁ λόγος πανόλβιε· διὰ σοῦ δὲ πᾶσα ἡ γῆ πεπλήρωται, τούτου τῆς λαμπηδόνος· ἧς οἱ μετέχοντες, τὸν τῆς σῆς σοφίας θησαυρόν, Πάτερ θαυμάζομεν.

Τρισὶ προσώποις μονάδα φύσεως, τοῖς πατρικοῖς ἑπόμενος θεόφρον διδάγμασι, θεοφρόνως προσκυνεῖν ἐδίδαξας, σέβειν θεολογοῦντας, ἄκτιστον ἄναρχον, πᾶσι τοῖς πιστοῖς τὸν φωτισμόν, ἀναπηγάζουσαν.

Εὑρὼν τῶν πόνων τῶν σῶν τὰ ἔπαθλα, ἐν οὐρανοῖς ζωῆς ἀτελευτήτου λαβόμενος, τοῖς ὑμνοῦσι πάνσοφε τὴν μνήμην σου, αἴτησαι σωτηρίαν, μάκαρ Ἰσίδωρε, θρόνῳ τοῦ Σωτῆρος μετ' Ἀγγέλων παριστάμενος. Θεοτοκίον.

Ῥευστὴν ὁ Λόγος Θεοῦ ὁ ἄρρευστος, μορφὴν λαβὼν ἀνθρώπους ἀφθαρσίαν ἐνέδυσεν, εὐδοκίᾳ πατρικῇ σκηνώσας ἐν σοί, τῇ κεχαριτωμένῃ· ὅθεν Πανάχραντε, σὺν ταῖς οὐρανίαις, Στρατιαῖς σὲ μεγαλύνομεν.

Ἐξαποστ. τοῦ Ἁγίου. Γυναῖκες ἀκουτίσθητε.

Ἱδρῶσι τῆς ἀσκήσεως, παθῶν τὴν φλόγα ἔσβεσας, καὶ ἀπαθείας πρὸς ὕψος, ἀναδραμὼν θεοφόρε, τῷ τοῦ Χριστοῦ νῦν βήματι, παρέστης ἀγαλλόμενος, ὑπὲρ ἡμῶν δεόμενος, Ἰσίδωρε τῶν τελούντων, τὴν παναγίαν σου μνήμην.

Τῆς Ἑορτῆς, ὅμοιον.

Ἐκ σοῦ θεογεννήτρια, ὁ Κτίστης οὐρανοῦ καὶ γῆς, τεχθεὶς ἀφράστως ὡς οἶδεν, ἐν τῷ ναῷ νῦν ὡς βρέφος, εἰσήχθη ἐπωλένιος· ὃν Συμεὼν δεξάμενος, Θεὸς ὑπάρχεις Δέσποτα, Σωτὴρ καὶ ῥύστης ἐβόα, βροτῶν τοῦ γένους Χριστέ μου.

Εἰς τὸν Στίχον τῶν Αἴνων, Στιχηρὰ προσόμοια τῆς Ἑορτῆς.

Ἦχος β'. Οἶκος τοῦ Ἐφραθᾶ.

Ῥύπου δίχα Χριστός, γεννᾶται ἐκ Παρθένου, ὡς ἐκ Πατρὸς ἀρρεύστως, Υἱὸς πρὸ Ἑωσφόρȣ, ὁ τὸν Ἀδὰμ λυτρούμενος.

Στίχ. Νῦν ἀπολύεις τὸν δοῦλόν σου.

Πύλαι τῶν οὐρανῶν, ἀνοίχθητε· Χριστὸς γάρ, ἐν τῷ ναῷ ὡς βρέφος, ὑπὸ Μητρὸς Παρθένου, Θεῷ Πατρὶ προσάγεται.

Στίχ. Φῶς εἰς ἀποκάλυψιν ἐθνῶν.

Μέγα καὶ φοβερόν, Μυστήριον καὶ ξένον! ὁ πάντα περιέπων, καὶ βρέφη διαπλάττων, ὡς βρέφος ἀγκαλίζεται.

Δόξα, καὶ νῦν. Ὅμοιον.

Φέρουσα ἡ ἁγνή, καὶ ἄχραντος Παρθένος, τὸν Πλάστην καὶ Δεσπότην, ὡς βρέφος ἐν ἀγκάλαις, ἐν τῷ ναῷ εἰσέρχεται.

Καὶ ἡ λοιπὴ Ἀκολουθία τοῦ Ὄρθρου, ὡς σύνηθες, καὶ Ἀπόλυσις.

Τῌ Ε'. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

Μνήμη τῆς Ἁγίας Μάρτυρος Ἀγάθης.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ

Εἰς τό, Κύριε ἐκέκραξα. ἱστῶμεν Στίχους ς'. καὶ ψάλλομεν Στιχηρὰ προσόμοια τῆς Ἑορτῆς γ'. καὶ τῆς Ἁγίας γ'.

Προσόμοια τῆς Ἑορτῆς.

Ἦχος δ'. Ἔδωκας σημείωσιν.

Νόμον τὸν ἐν γράμματι, ἀποπληρῶν ὁ φιλάνθρωπος, τῷ ναῷ νῦν προσάγεται· καὶ τοῦτον εἰσδέχεται, Συμεὼν ὁ πρέσβυς, γηραιαῖς ἀγκάλαις, Νῦν ἀπολύεις με βοῶν, πρὸς τὴν ἐκεῖθεν μακαριότητα· κατεῖδον γάρ σε σήμερον, σάρκα θνητὴν περικείμενον, τὸν ζωῆς κυριεύοντα, καὶ θανάτου δεσπόζοντα.

Φῶς εἰς ἀποκάλυψιν, ἐθνῶν ἐπέφανας Κύριε, ἐπὶ κούφης καθήμενος, νεφέλης ὁ Ἥλιος, τῆς δικαιοσύνης, νόμου τὸ σκιῶδες, ἀποπληρῶν καὶ τὴν ἀρχήν, καθυποφαίνων τῆς νέας Χάριτος· διό σε θεασάμενος, ὁ Συμεὼν ἀνεκραύγαζεν· Ἐκ φθορᾶς με ἀπόλυσον, ὅτι εἶδόν σε Δέσποτα.

Κόλπων τοῦ Γεννήτορος, μὴ χωρισθεὶς τῇ Θεότητι, σαρκωθεὶς ὡς εὐδόκησας, ἀγκάλαις κρατούμενος, τῆς Ἀειπαρθένου, χερσὶν ἐπεδόθης, τοῦ θεοδόχου Συμεών, ὁ τῇ χειρί σου κρατῶν τὰ σύμπαντα· διὸ Νῦν ἀπολύεις με, περιχαρῶς ἀνεκραύγαζεν, ἀγαθὲ καὶ φιλάνθρωπε, ὅτι εἶδόν σε σήμερον. Προσόμοια τῆς Ἁγίας, ὅμοια.

Ἄφθορον ἐτήρησας, σῶμα Χριστῷ τῷ Νυμφίῳ σου, παρθενίας ἐν κάλλεσιν, Ἀγάθη θεόνυμφε, καθωραϊσμένη, καὶ λελαμπρυσμένη, μαρτυ-

ρικαῖς μαρμαρυγαῖς, καὶ πρὸς νυμφῶνα θεῖον ἐχώρησας· διό σου τὴν παγκόσμιον, ἐπιτελοῦμεν πανήγυριν, τὸν Σωτῆρα δοξάζοντες, τὸν ἀεί σε δοξάσαντα.

Μαστοῦ τὴν ἀφαίρεσιν, καὶ τοῦ πυρὸς τὴν κατάφλεξιν, καὶ ξεσμοὺς τοὺς τοῦ σώματος, ὑπήνεγκας ἔνδοξε, τὰς αἰωνιζούσας, ὄμμασι καρδίας, ἀποσκοποῦσα ἀμοιβάς, καὶ τὴν ἐκεῖθεν μακαριότητα, καὶ στέφος τὸ ἀμάραντον, ὅ σοι Χριστὸς νῦν δεδώρηται, δι᾽ αὐτὸν παναοίδιμε, ἀθλησάσῃ λαμπρότατα.

Ὅρμημα ἀκάθεκτον, πυρὸς Αἰτναίου ἀνέστειλας, σαῖς εὐχαῖς Ἀγαθώνυμε· καὶ πόλιν διέσωσας, τὸ σεπτόν σου μάρτυς, λείψανον τιμῶσαν, ἐξ οὗ τρυγᾷ τοὺς ποταμούς, τῶν ἰαμάτων ἐν θείῳ Πνεύματι· ἐν ταύτῃ γὰρ ἀθλήσασα, τὸν δυσμενῆ ἐταπείνωσας, καὶ τῆς νίκης τὸν στέφανον, ἐκομίσω πανεύφημε.

Δόξα. Τῆς Ἁγίας, Ἦχος πλ. δ΄. Συκεώτου.

Παράδοξον θαῦμα γέγονεν, ἐν τῇ ἀθλήσει τῆς πανενδόξου Ἀγάθης, καὶ μάρτυρος Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ, ἐφάμιλλον τῷ Μωϋσεῖ· ἐκεῖνος γάρ, τὸν λαὸν νομοθετῶν ἐν τῷ ὄρει, τὰς ἐγγραφείσας ἐν πλαξὶ θεοχαράκτους Γραφὰς ἐδέξατο· ἐνταῦθα δὲ ὁ Ἄγγελος, οὐρανόθεν τῷ τάφῳ πλάκα ἐπεκόσμησεν ἐγγεγραμμένην· Νοῦς ὅσιος, αὐτοπροαίρετος, τιμὴ ἐκ Θεοῦ, καὶ πατρίδος λύτρωσις.

Καὶ νῦν. Τῆς Ἑορτῆς, ὁ αὐτός.

Ὁ τοῖς Χερουβὶμ ἐποχούμενος, καὶ ὑμνούμενος ὑπὸ τῶν Σεραφίμ, σήμερον τῷ θείῳ Ἱερῷ, κατὰ νόμον προσφερόμενος, Πρεσβυτικαῖς ἐνθρονίζεται ἀγκάλαις· καὶ ὑπὸ Ἰωσὴφ εἰσδέχεται δῶρα θεοπρεπῶς, ὡς ζεῦγος τρυγόνων τὴν ἀμίαντον Ἐκκλησίαν, καὶ τῶν Ἐθνῶν τὸν νεόλεκτον λαόν· περιστερῶν δὲ δύο νεοσσούς, ὡς ἀρχηγὸς Παλαιᾶς τε καὶ Καινῆς. Τοῦ πρὸς αὐτὸν χρησμοῦ δὲ Συμεών, τὸ πέρας δεξάμενος, εὐλογῶν τὴν Παρθένον, Θεοτόκον Μαρίαν τὰ τοῦ πάθους σύμβολα, τοῦ ἐξ αὐτῆς προηγόρευσε· καὶ παρ᾽ αὐτοῦ ἐξαιτεῖται τὴν ἀπόλυσιν βοῶν· Νῦν ἀπολύεις με Δέσποτα, καθὼς προεπηγγείλω μοι· ὅτι εἶδόν σε τὸ προαιώνιον φῶς, καὶ Σωτῆρα Κύριον τοῦ Χριστωνύμου λαοῦ.

Εἰς τὸν Στίχον, Στιχηρὰ τῆς ἑορτῆς.

Ἦχος α΄. Πανεύφημοι μάρτυρες.

Ὡς ὄντως ὑπέρλαμπρος Θεοῦ, κιβωτὸς ἡ ἄχραντος, τὸ ἱλαστήριον σήμερον, Χριστὸν προσφέρουσα, ἐν ναῷ εἰσάγει, καὶ σεπτῶς προστίθησιν, ἀγκάλαις Συμεὼν τοῦ θεόφρονος· διὸ ἡγίασται, τῶν ἁγίων νῦν τὰ ἅγια, καὶ τῷ μόνῳ ἁγίῳ συγχαίρουσι.

Στίχ. Νῦν ἀπολύεις τὸν δοῦλόν σου.

Δεδόξασται σήμερον Χριστόν, Συμεὼν ὡς ἄνθρακα, θεοπρεπῶς εἰσδεξάμενος, καὶ περιπτύσσεται, καθαρθεὶς τὰ χείλη· ἀνθομολογεῖται δέ, καὶ χαίρων ἐξαιτεῖ τὴν ἀπόλυσιν· Αὐτὸν οὖν ἅπαντες, εὐσεβῶς νῦν μακαρίζοντες, ἀσιγήτοις ἐν ὕμνοις τιμήσωμεν.

Στίχ. Φῶς εἰς ἀποκάλυψιν ἐθνῶν.

Ἡ πύλη ἡ ἔμψυχος ἁγνή, ἡ Παρθένος σήμερον, τὸν βασιλέα καὶ Κύριον, ὃν ἔνδον ἔσχηκεν, ἐν ναῷ εἰσάγει, διὰ πύλης βαίνουσα, τῆς πάλαι κεκλεισμένης, ὡς γέγραπται· ὅθεν χορεύοντες, πρὸ προσώπου ταύτης ἅπαντες, θείοις ὕμνοις αὐτὴν εὐφημήσωμεν. Δόξα καὶ νῦν. Ἦχος δ΄.

Σήμερον ἡ ἱερὰ Μήτηρ, καὶ τοῦ Ἱεροῦ ὑψηλοτέρα, ἐπὶ τὸ Ἱερὸν παραγέγονεν, ἐμφανίζουσα τῷ κόσμῳ τὸν τοῦ κόσμου Ποιητήν, καὶ τοῦ νόμου πάροχον· ὃν καὶ ἀγκάλαις ὑποδεξάμενος ὁ πρεσβύτης Συμεών, γεραίρων ἐκραύγαζε· Νῦν ἀπολύεις τὸν δοῦλόν σου, ὅτι εἶδόν σε τὸν Σωτῆρα τῶν ψυχῶν ἡμῶν. Ἀπολυτίκιον τῆς Ἑορτῆς.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΡΟΝ.

Μετὰ τὴν α΄. Στιχολογίαν, Κάθισμα.

Ἦχος α΄. Αὐτόμελον.

Χορὸς Ἀγγελικός, ἐκπληττέσθω τὸ θαῦμα· βροτοὶ δὲ ταῖς φωναῖς, ἀνακράξωμεν ὕμνον, ὁρῶντες τὴν ἄφατον, τοῦ Θεοῦ συγκατάβασιν· ὃν γὰρ τρέμουσι, τῶν οὐρανῶν αἱ Δυνάμεις, γηραλέαι νῦν, ἐναγκαλίζονται χεῖρες, τὸν μόνον φιλάνθρωπον.

Δόξα, καὶ νῦν, τὸ αὐτό.

Μετὰ τὴν β΄. Στιχολογίαν, Κάθισμα.

Ἦχος πλ. δ΄. Ἀνέστης ἐκ νεκρῶν.

Ἐτέχθης ἐπὶ γῆς, ὁ προάναρχος Λόγος, προσήχθης τῷ ναῷ, ἀκατάληπτος μένων· Χαίρων δὲ ὁ Πρεσβύτης, ἐν ταῖς ἀγκάλαις σὲ ὑπεδέξατο, κράζων· Νῦν ἀπολύεις, ὃν ἐπεσκέψω κατὰ τὸ ῥῆμά σου, ὁ εὐδοκήσας σῶσαι ὡς Θεός, τὸ γένος τῶν ἀνθρώπων.

Δόξα, καὶ νῦν. τὸ αὐτό.

Εἶτα λέγονται οἱ Κανόνες, ὁ τῆς Ἑορτῆς, καὶ ὁ τῆς Ἁγίας.

Ὁ Κανών, τῆς Ἁγίας, οὗ ἡ ἀκροστιχίς.

Τὴν θείαν Ἀγάθην ἀγαθοῖς μέλπωμεν ἐν ὕμνοις.

Θεοφάνους. Ὠδὴ α'. Ἦχος β'. Ὁ Εἱρμός.

«Δεῦτε λαοί, ᾄσωμεν ᾆσμα Χριστῷ τῷ Θεῷ, »τῷ διελόντι θάλασσαν, καὶ ὁδηγήσαντι, τὸν »λαὸν ὃν ἀνῆκε, δουλείας Αἰγυπτίων, ὅτι δεδόξα- »σται.»

Τῶν ἀγαθῶν, πρώτην αἰτίαν ποθήσασα, ἀγαθωνύμου κλήσεως, μάρτυς ἠξίωσαι, τῆς ἀφράστου προνοίας, τῶν τρόπων σου προγνούσης, τὴν ἀγαθότητα.

Ἤρθης ἁγνή, πρὸς πολιτείαν ὑπέρλαμπρον, τοῦ τῆς σαρκὸς φρονήματος, καταφρονήσασα, καὶ τῷ ποθεινοτάτῳ, Νυμφίῳ σου συντόνως, ἐνατενίζουσα.

Νύμφη Θεοῦ, θεία Ἀγάθη κεκόσμησαι, καὶ παρθενίας κάλλεσι, καὶ θείοις αἵμασι, τοῦ σεπτοῦ μαρτυρίου, διπλοῖς στεφανουμένη, στέμμασιν ἔνδοξε. Θεοτοκίον.

Θεοπρεπές, σκήνωμα ἁγνὴ σὺ πέφηνας, τῶν οὐρανῶν πλατύτερον καὶ καθαρώτερον, Θεοτόκε Παρθένε· καὶ νῦν ἐπὶ σοὶ χαίρει, ὁ τῶν Παρθένων χορός. Ὠδὴ γ'. Ὁ Εἱρμός.

«Στερέωσον ἡμᾶς ἐν σοὶ Κύριε, ὁ ξύλῳ νεκρώ- »σας τὴν ἁμαρτίαν, καὶ τὸν φόβον σου ἐμ- »φύτευσον, εἰς τὰς καρδίας ἡμῶν τῶν ὑμνούντων σε.»

Ἀγάθη τὸ φαιδρὸν καὶ τερπνότατον, τῶν θείων μαρτύρων ἄνθος καὶ κλέος, τῆς ψυχῆς μου σὺ τὴν κάκωσιν, θεραπεύουσα μάρτυς κατακάλλυνον.

Γονίμοις ἀρεταῖς σαυτὴν ἐφαίδρυνας, Ἀγάθη καὶ μάρτυς ἀνηγορεύθης, τῶν προσκαίρων ἀλογήσασα, καὶ Θεοῦ βασιλείαν ἀγαπήσασα.

Ἁπάντων τῶν τερπνῶν Χριστὸν προέκρινας, Ἀγάθη θελχθεῖσα τῷ θείῳ πόθῳ, καὶ τυράννων τὰ φρυάγματα, εὐθαρσῶς καὶ ἀνδρείως κατεπάτησας. Θεοτοκίον.

Θεόνυμφε σεμνὴ Θεὸν ὃν ἔτεκες, δυσώπει ῥυσθῆναι τοὺς σὲ ὑμνοῦντας, πειρασμῶν καὶ περιστάσεων, καὶ παθῶν καὶ κινδύνων παμμακάριστε.

Κάθισμα τῆς Ἁγίας. Ἦχος γ'. Θείας πίστεως.

Κλέος πίστεως καὶ εὐσεβείας, ὁσιότητος καὶ παρθενίας, προθυμίᾳ κοσμουμένη ἀθλήσεως, ἀνηγορεύθης Ἀγάθη Νοῦς ὅσιος, αὐτοπροαίρετος, ὄντως τιμὴ εἰς Θεόν, πατρίδος λύτρωσις, Χριστῷ νυμφικῶς πρεσβεύουσα, δωρήσασθαι ἡμῖν τὸ μέγα ἔλεος.

Δόξα, Καὶ νῦν. Τῆς Ἑορτῆς. Τὴν ὡραιότητα.

Ἐκ τῆς Παρθένου σε, σωματωθέντα Χριστέ, νῦν ὑπεδέξατο, ὁ ἱερὸς Συμεών, Νῦν ἀπολύεις ἐκβοῶν, τὸν δοῦλόν σου ὦ Δέσποτα. Ἄννα δὲ ἡ ἄμεμπτος, ἡ προφῆτις καὶ ἔνδοξος, τὴν ἀνθομολόγησιν, καὶ τὸν ὕμνον προσήγαγε. Ἡμεῖς δὲ Ζωοδότα βοῶμέν σοι. Δόξα τῷ οὕτως εὐδοκήσαντι.

Ὠδὴ δ'. Ὁ Εἱρμός.

«Ὑμνῶ σε· ἀκοῇ γὰρ Κύριε, εἰσακήκοα καὶ »ἐξέστην· ἕως ἐμοῦ ἥκεις γάρ, ἐμὲ ζητῶν »τὸν πλανηθέντα· Διὸ τὴν πολλήν σου συγκατά- »βασιν, τὴν εἰς ἐμὲ δοξάζω πολυέλεε.»

Ἠσχύνθη, τοῦ δολίου δράκοντος, ἡ ἀπόνοια καὶ ἠλέγχθη· παρθένοι γὰρ τούτου νῦν, τὸ φρύαγμα καταπατοῦσι, Χριστοῦ ἐκ Παρθένου ἀνατείλαντος, ἐπὶ τῆς γῆς καὶ πάντας καταυγάσαντος.

Νομίμως, σωφροσύνην ἄσπιλον, ἐξασκήσασα ἀθληφόρε, τὰ πνεύματα χαίρουσα, κατέβαλες τῆς πονηρίας, Χριστοῦ ὁπλισαμένη τῇ χάριτι, καὶ τὸν σταυρὸν ἐπ' ὤμων τούτου ἄρασα.

Γενοῦ μοι, προστασία πάνσοφε, τῶν δεινῶν με ἐξαιρουμένη, καὶ πειρασμῶν ζάλης τε, καὶ θλίψεως καὶ δυναστείας ἐχθροῦ, λυτρωθεὶς ὅπως ὑμνήσω σε, ὡς ἀγαθὴν προστάτην Ἀγαθώνυμε.

Θεοτοκίον.

Ἀπείρως, τῶν Ἀγγέλων πάναγνε, τὰς λαμπρότητας ὑπερέβης, τὸν νοητὸν Ἥλιον, κυήσασα ἀνερμηνεύτως, Χριστὸν τὸν ἀκτῖσι τῆς Θεότητος, τὰς τῶν πιστῶν ἐννοίας καταυγάσαντα.

Ὠδὴ ε'. Ὁ Εἱρμός.

«Ὁ τοῦ φωτὸς χορηγός, καὶ τῶν αἰώνων ποι- »ητὴς Κύριε, ἐν τῷ φωτί, τῶν σῶν προσταγ- »μάτων ὁδήγησον ἡμᾶς· ἐκτός σου γὰρ ἄλλον, Θεὸν »οὐ γινώσκομεν.»

Θείοις προστάγμασι, ῥυθμιζομένη τοῦ Χριστοῦ ἔνδοξε, συμβολικῶς, σαρκὸς προσπαθείας ἐλύθης τῶν δεσμῶν, Ἀγάθη ἐλαία, φανεῖσα κατάκαρπος.

Ὅλῳ τῷ πόθῳ Χριστοῦ, τὰς φανοτάτας ἀστραπὰς βλέπουσα, τὰς ἐπὶ γῆς, χαμαὶ συρομένας παρεῖδες ἡδονάς, ἐκείνου καὶ μόνου, ποθοῦσα τερπνότητα.

Ἵνα τὴν ἄφραστον, ἀξιωθῇς διαγωγὴν ἔνδοξε, τῶν ἐκλεκτῶν, ἰδεῖν τὰς βασάνους ὑπέμεινας

στερρῶς, ἀγαλλιωμένη, Ἀγάθη πανεύφημε.

Θεοτοκίον.

Σοὶ τῇ τεκούσῃ Χριστόν, τὸν τοῦ παντὸς Δημιουργὸν κράζομεν· Χαῖρε ἁγνή· χαῖρε ἡ τὸ φῶς ἀνατείλασα ἡμῖν· χαῖρε ἡ χωρήσασα, Θεὸν τὸν ἀχώρητον.

Ὠδὴ ς΄. Ὁ Εἱρμός.

«Ἐν ἀβύσσῳ πταισμάτων κυκλούμενος, τὴν »ἀνεξιχνίαστον τῆς εὐσπλαγχνίας σου, ἐπικα»λοῦμαι ἄβυσσον· Ἐκ φθορᾶς ὁ Θεός με ἀνάγαγε.»

Ματαιόφρων ὑπάρχων ὁ τύραννος, σὲ τὴν καλλιπάρθενον συλῆσαι ἤλπισεν· ἀλλ' ἀναιδῶς ἐλήλεγκται, προσβαλὼν τῷ στερρῷ σου φρονήματι.

Ἐξεχύθη σου χάρις ἐν χείλεσι, Μάρτυς ἀγαθώνυμε· τρανῶς γὰρ ἤλεγξας, τὸν προφανῶς ἀναίσχυντον, θεοδίδακτον λόγον πλουτήσασα.

Λίθος ὤφθης πανέντιμος ἔνδοξε, νοῦν αὐτοπροαίρετον ὅσιον ἔχουσα, καὶ τῆς πατρίδος λύτρωσις, ἀσφαλὴς γενομένη Ἀγάθη σεμνή.

Θεοτοκίον.

Ψαλμικῶς εὐφημοῦντες βοῶμέν σοι· Χαῖρε τὸ πιότατον ὄρος Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ, ὃ κατοικεῖν εὐδόκησε, δι' ἡμῶν σωτηρίαν Θεόνυμφε.

Κοντάκιον, Ἦχος δ΄. Ἐπεφάνης σήμερον.

Στολιζέσθω σήμερον, ἡ Ἐκκλησία, πορφυρίδα ἔνδοξον, καταβαφεῖσαν ἐξ ἁγνῶν, λύθρων Ἀγάθης τῆς μάρτυρος, Χαῖρε βοῶσα, Κατάνης τὸ καύχημα.

Συναξάριον

Τῇ Ε΄. τοῦ αὐτοῦ μηνός, μνήμη τῆς ἁγίας μάρτυρος Ἀγάθης.

Στίχ. Χαίρει, σκότει δοθεῖσα φρουρᾶς Ἀγάθη,
Μισοῦσα καὶ φῶς, εἰ πλάνων ὄψεις βλέπει.
Πέμπτῃ ἐν φυλακῇ Ἀγάθη θάνεν εἶδος ἀρίστη.

Αὕτη ἦν ἐκ πόλεως Πανόρμου τῆς κατὰ Σικελίαν, ὥρᾳ σώματος καὶ ἀφθορίᾳ, καὶ κάλλει ψυχῆς διαλάμπουσα, καὶ πλούτῳ κομῶσα· Κατὰ δὲ τοὺς χρόνους Δεκίου τοῦ βασιλέως Κυντιανῷ τῷ ἡγεμόνι προσάγεται. Καὶ πρῶτον μὲν δίδοται Ἀφροδισίᾳ τινὶ ἀπίστῳ γυναικί, τοῦ μετατεθῆναι παρ' αὐτῆς ἀπὸ τῆς εἰς Χριστὸν πίστεως· Ὡς δὲ κραταιῶς ταύτης εἴχετο, καὶ μᾶλλον ἐπεθύμει τὸν διὰ μαρτυρίου θάνατον, αἰκίζεται σφοδρῶς, καὶ τὸν μαστὸν ἐκκόπτεται, ὃν ὁ πανεύφημος Ἀπόστολος Πέτρος κατέστησεν ὑγιῆ· Εἶτα ἐπ' ὀστράκων σύρεται, πυρὶ καταφλέγεται· καὶ βληθεῖσα ἐν τῇ φυλακῇ, τῷ Θεῷ τὸ πνεῦμα παρέθετο.

Λέγεται μέν τοι, ὅτι ἐν τῷ τάφῳ αὐτῆς Ἄγγελος πλάκα ἐπεκόμισεν, ἐγγεγραμμένην οὑτωσί· *Νοῦς ὅσιος, αὐτοπροαίρετος, τιμὴ ἐκ Θεοῦ, καὶ πατρίδος λύτρωσις.* Τελεῖται δὲ ἡ αὐτῆς Σύναξις ἐν τῷ Μαρτυρείῳ αὐτῆς, τῷ ὄντι ἐν τῷ Τρικόγχῳ.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, μνήμη τοῦ ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν Θεοδοσίου τοῦ ἐν τῷ Σκοπέλῳ.

Στίχ. Στενὴν ὁδεύσας Θεοδόσιος τρίβον.
Τὴν εὐρύχωρον τῆς Ἐδὲμ πατεῖ τρίβον.

Οὗτος Ἀντιοχεὺς μὲν ἦν τὸ γένος, λαμπρῶν καὶ περιφανῶν γονέων· ἐν δὲ τῷ πρὸς Κιλικίαν ὄρει, νάπην τινὰ εὑρών, ἐν αὐτῇ οἰκίσκον βραχύτατον ᾠκοδόμησεν. Ἔνθα νηστείαις, καὶ ἀγρυπνίαις, καὶ χαμευνίαις ἦν σχολάζων, ἔνδυμα ἔχων τρίχινον· ἀλλὰ καὶ σιδήρου βαρὺ φορτίον ἔφερεν ἔν τε τῷ τραχήλῳ, καὶ τῇ ὀσφύϊ, καὶ ταῖς χερσί. Διὸ καὶ πολλῆς ἔτυχε παρὰ τῷ Θεῷ χάριτός τε καὶ παρρησίας· ἐκ πέτρας γὰρ ἀνίκμου ὕδωρ ἐξήνεγκεν. Οὕτω δὲ πολυθρύλλητος γέγονεν, ὡς τὸ αὐτοῦ ὄνομα ἐπικαλεῖσθαι τοὺς τὸν Κιλίκιον κόλπον πλέοντας, καὶ τῆς ζάλης ῥύεσθαι. Παρεγένετο δὲ εἰς Ἀντιόχειαν, διὰ τὸ λεηλατεῖσθαι ὑπὸ τῶν Ἰσαύρων τὴν τῶν Κιλίκων χώραν. Ἔνθα πολλὰ ἀγωνισάμενος, πρὸς Κύριον ἐξεδήμησε.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, μνήμη τοῦ ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν Πολυεύκτου, Πατριάρχου Κωνσταντινουπόλεως.

Ὁ ἅγιος νεομάρτυς Ἀντώνιος ὁ ἐξ Ἀθηνῶν, ὁ ἐν Κων)πόλει μαρτυρήσας ξίφει τελειοῦται.

Ταῖς αὐτῶν ἁγίαις πρεσβείαις, ὁ Θεὸς ἐλέησον ἡμᾶς. Ἀμήν.

Ὠδὴ ζ΄. Ὁ Εἱρμός

«Εἰκόνος χρυσῆς, ἐν πεδίῳ Δεηρᾶ λατρευομέ»νης, οἱ τρεῖς σου Παῖδες κατεφρόνησαν, ἀ»θεωτάτου προστάγματος· μέσον δὲ πυρὸς ἐμβλη»θέντες, δροσιζόμενοι ἔψαλλον· Εὐλογητὸς εἶ ὁ »Θεός, ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.»

Ὡς λίαν φαιδρῶς, φθεγγομένη καὶ σαφῶς τυράννους ἔπληξας, λόγῳ σοφίας καὶ τῆς χάριτος, ὑπομονῇ τε κολάσεων· ἄνθρακας πυρὸς γὰρ ἀπόνως, καρτεροῦσα ἐκραύγαζες· Εὐλογητὸς εἶ ὁ Θεός, ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Μανίᾳ δεινῇ, συσχεθεὶς ὁ δυσμενὴς ἐξηπορεῖτο δεινῶς, τὴν σὴν θεώμενος ἀνανέωσιν, καὶ τοῦ μαστοῦ σου τὴν βλάστησιν· χαίρουσα γὰρ μάρτυς ἐβόας, τῷ σῷ Νυμφίῳ κραυγάζουσα· Εὐλογητὸς εἶ ὁ Θεός, ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Ἐπέστη φαιδρῶς, τοῦ Χριστοῦ ὁ μαθητής σοι φρουρουμένῃ, τὰς σὰς ἰώμενος δεινὰς μάστιγας, ἃς περ ὑπέστης ἀήττητε, μάρτυς τοῦ Σωτῆρος παρθένε, ἀγαλλομένη καὶ λέγουσα· Εὐλογητὸς εἶ ὁ Θεός, ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Θεοτοκίον.

Νεκροῦται Ἀδάμ, παραβὰς τὴν ἐντολὴν τοῦ Παντοκράτορος· σὺ δὲ τεκοῦσα τὴν αἰώνιον, ζωὴν Παρθένε πανάμωμε, τοῦτον ἐλυτρώσω θανάτου, εὐχαρίστως σοι κράζοντα· Εὐλογημένη, ἡ Θεὸν σαρκὶ κυήσασα.

Ὠδὴ η΄. Ὁ Εἱρμός.

«Τὸν ἐν καμίνῳ τοῦ πυρός, τῶν Ἑβραίων τοῖς »Παισὶ συγκαταβάντα, καὶ τὴν φλόγα εἰς »δρόσον μεταβαλόντα Θεόν, ὑμνεῖτε τὰ ἔργα ὡς Κύ»ριον, καὶ ὑπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.»

Ἐν εὐφροσύνῃ καὶ χαρᾷ, δι' αἰῶνος κατοικεῖν ἀξιωθεῖσα, τῇ ἀφράστῳ σου δόξῃ, καταυγασθῆναι τοὺς σέ, τιμῶντας Ἀγάθη δυσώπησον, καὶ τῆς ἀκηράτου ζωῆς κατατρυφῆσαι.

Νῷ καὶ καρδίᾳ καὶ ψυχῇ, ἀγαπήσασα Χριστοῦ τὴν ὑπὲρ λόγον, πολυέραστον θέαν, ἀνεπτερώθης αὐτῷ, βοῶσα· Δραμοῦμαι ὀπίσω σου, καὶ κατασκηνώσω σὺν σοὶ εἰς τοὺς αἰῶνας.

Ὑπερφυέσι κροσσωτοῖς, καὶ ὡραίᾳ τῇ στολῇ ἠγλαϊσμένη, βασιλέως θυγάτηρ, ἐν τῇ τιμῇ τοῦ Χριστοῦ, παρέστης Ἀγάθη κραυγάζουσα· Σὲ ὑπερυψοῦμεν Χριστὲ εἰς τοὺς αἰῶνας.

Θεοτοκίον.

Μύρον γενόμενον ἡμῖν, Θεοτόκε τὸν Χριστὸν κυοφοροῦσα, εὐωδίασας κόσμον, ἐν θεοπνεύστοις ὀδμαῖς· διό σοι Παρθένε κραυγάζομεν· Χαῖρε μυροθήκη τοῦ πυριπνόου μύρου.

Ὠδὴ θ΄. Ὁ Εἱρμός.

« Τὸν ἐκ Θεοῦ Θεὸν Λόγον, τὸν ἀρρήτῳ σοφίᾳ,
» ἥκοντα καινουργῆσαι τὸν Ἀδάμ, βρώσει
» φθορᾷ πεπτωκότα δεινῶς, ἐξ ἁγίας Παρθένου, ἀ-
» φράστως σαρκωθέντα δι᾿ ἡμᾶς, οἱ πιστοὶ ὁμοφρό-
» νως, ἐν ὕμνοις μεγαλύνωμεν. »

Νικητικοῖς ἐν στεφάνοις, κοσμηθεῖσα θεόφρον, Ἀγάθη δεξιᾷ ζωαρχικῇ, νῦν λυτρωθῆναι δυσώπησον, τὴν πατρίδα σου ζάλης, ὡς πρὶν πυρὸς ἀνέστειλας ὁρμήν· ἵνα ὕμνοις σε πάντες, ἀπαύστως μεγαλύνωμεν.

Ὁ θεϊκῇ προμηθείᾳ, περιέπων τὰ πάντα, Χριστὸς νῦν ἀμειβόμενος τὴν σήν, μάρτυς ἀνδρείαν κατῴκισεν, ἐν σκηναῖς οὐρανίαις, ὡς νύμφην παναμώμητον αὐτοῦ, καὶ συγχαίρειν Ἀγγέλοις, καὶ μάρτυσιν ἠξίωσεν.

Ἵλεων ὦ ἀθλοφόρε, τὸν Κριτὴν τῶν ἁπάντων, Χριστόν μοι παρασκεύασον σεμνή, ταῖς ἱκεσίαις σου πάνσεμνε· καὶ πταισμάτων τὰ πλήθη, καθᾶραί μου, τὸν εὔσπλαγχνον ἀεί, δυσωποῦσα μὴ παύσῃ, μαρτύρων ἐγκαλλώπισμα.

Θεοτοκίον.

Σωματωθεὶς ἀπορρήτως, ἐξ ἁγνῶν σου αἱμάτων, ὡς ἥλιος ἐπέφανεν ἡμῖν, πάναγνε Μήτηρ ἀνύμφευτε, πρὸ αἰώνων ἁπάντων, ὁ τῷ Πατρὶ συνάναρχος Υἱός· καὶ τὸ σκότος διώξας, ἐφώτισε τὰ σύμπαντα.

Ἐξαποστειλάριον τῆς Ἁγίας.

Γυναῖκες ἀκουτίσθητε.

Ἀγάθη μεγαλώνυμε, Χριστοῦ νύμφη ἀκήρατε, κάλλος ἀπόθετον θεῖον, καὶ μάρτυς ἠγλαϊσμένη, μνείαν ποιοῦ τῶν πίστει σε, τιμώντων καλλιπάρθενε, καὶ τὴν ἁγίαν σου μνήμην, χαρμονικῶς ἐκτελούντων, πταισμάτων λύσιν εὑρέσθαι.

Τῆς Ἑορτῆς, ὅμοιον.

Πληρῶν σου τὴν ἀπόρρητον, οἰκονομίαν Κύριε, ἐν τῷ ναῷ προσηνέχθης, ὑπὸ Μητρὸς ἀπειράνδρου· εἰδών δέ σε ἐκραύγαζεν, ὁ Πρέσβυς· Νῦν ἀπόλυσον, τὸν δοῦλόν σου ὦ Δέσποτα· Σωτὴρ γὰρ ἦλθες τοῦ κόσμου, τὸ πατρικὸν φῶς Χριστέ μου.

Εἰς τὸν Στίχον, τῶν Αἴνων, Στιχηρὰ προσόμοια τῆς Ἑορτῆς. Ἦχος β΄. Οἶκος τοῦ Ἐφραθᾶ.

Φόβῳ τε καὶ χαρᾷ, ἀγκάλαις τὸν Δεσπότην, ὁ Συμεὼν κατέχων, ζωῆς ᾐτεῖτο λύσιν, ὑμνῶν τὴν Θεομήτορα.

Στίχ. Νῦν ἀπολύεις τὸν δοῦλόν σου.

Νῦν με πρὸς τὴν ζωήν, ἀπόλυσον τὴν ὄντως, ὁ Συμεὼν ἐβόα, Σωτήρ μου· εἶδον γάρ σε, τὸ φῶς τοῦ κόσμου Δέσποτα.

Στίχ. Φῶς εἰς ἀποκάλυψιν ἐθνῶν.

Ἄννα προφητικῶς, ἡ σώφρων καὶ ὁσία, νῦν ἀνθωμολογεῖτο, τῷ ἐκ Παρθένου φύντι, βροτῶν εἰς ἀπολύτρωσιν.

Δόξα, καὶ νῦν. Ὅμοιον.

Χαῖρε ἡ τὴν χαράν, τοῦ κόσμου δεξαμένη, Χριστὸν τὸν ζωοδότην, καὶ παύσασα τὴν λύπην, Παρθένε τῆς Προμήτορος.

Καὶ ἡ λοιπὴ Ἀκολουθία τοῦ Ὄρθρου, κατὰ τὴν τάξιν, καὶ Ἀπόλυσις.

ΤΗ ϛ΄. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

Μνήμη τοῦ Ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν Βουκόλου, Ἐπισκόπου Σμύρνης.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ.

Εἰς τό, Κύριε ἐκέκραξα, ἱστῶμεν Στίχους ϛ΄. καὶ ψάλλομεν τρία προσόμοια Στιχηρὰ τῆς Ἑορτῆς, καὶ τρία τοῦ Ὁσίου.

Στιχηρὰ τῆς Ἑορτῆς.

Ἦχος α΄. Τῶν οὐρανίων ταγμάτων.

Ὁ Ποιητὴς τῶν ἁπάντων, καὶ Λυτρωτὴς ἡμῶν, ὑπὸ Μητρὸς Παρθένου, τῷ ναῷ προσηνέχθη· ὅθεν ὁ Πρεσβύτης τοῦτον λαβών, μετὰ χαρᾶς ἀνεκραύγαζε· Νῦν ἀπολύεις τὸν δοῦλόν σου Ἀγαθέ, ἐν εἰρήνῃ ὡς ηὐδόκησας.

Ὁ Συμεὼν ἐν ἀγκάλαις, ἐκ τῆς Παρθένου λαβών, τὸν πρὸ πάντων αἰώνων, γεννηθέντα Σωτῆρα. Εἶδον ἀνεβόα τὸν φωτισμόν, τῆς σῆς δόξης τὰ πέρατα· νῦν ἀπολύεις τὸν δοῦλόν σου Ἀγαθέ, ἐν εἰρήνῃ ὅτι εἶδόν σε.

Τὸν ἐπ' ἐσχάτων τεχθέντα, εἰς σωτηρίαν βροτῶν, ὁ Συμεὼν βαστάσας, ἐν ἀγκάλαις Σωτῆρα, χαίρων ἀνεβόα· Εἶδον τὸ φῶς, τῶν Ἐθνῶν καὶ τὴν δόξαν τοῦ Ἰσραήλ· νῦν ἀπολύεις, ὡς εἴρηκας ὡς Θεός, ἐκ τῶν τῇδε τῇ κελεύσει σου.

Στιχηρὰ τοῦ Ἁγίου.

Ἦχος πλ. βʹ. Τριήμερος ἀνέστης.

Φωτὶ τῶν θεουργῶν ἀρετῶν, ἀστράπτων ἱερώτατε, φῶς ἐτέθης, ἐν λυχνίᾳ μυστικῶς, τῆς θείας Ἐκκλησίας, λαμπρύνων ταύτην Πάτερ, ταῖς ἱεραῖς διδασκαλίαις σου.

Τὸ Πνεῦμά σε τὸ ἅγιον, Βουκόλε ἁγιώτατε, ἁγιάσαν, διὰ σοῦ ἁγιασμόν, τοῖς πίστει προσιοῦσι, παρέχει θεοφόρε, καὶ φωτισμὸν καὶ ἀπολύτρωσιν

Τὴν ἄκραν ἀγαθότητα, κηρύττων τοῦ Θεοῦ ἡμῶν, κακωθέντας, ἀγαθύνεις τοὺς λαούς, σοφὲ ἀγαθοδότως, προσάγων τῷ Σωτῆρι, ἱερουργὸς ὡς ἱερώτατος.

Δόξα, καὶ νῦν. Τῆς Ἑορτῆς, Ἦχος πλ. αʹ.

Ἐρευνᾶτε τὰς Γραφάς, καθὼς εἶπεν ἐν Εὐαγγελίοις Χριστὸς ὁ Θεὸς ἡμῶν· ἐν αὐταῖς γὰρ εὑρίσκομεν αὐτόν, τικτόμενον καὶ σπαργανούμενον, τιθηνούμενον καὶ γαλακτοτροφούμενον, περιτομὴν δεχόμενον, καὶ ὑπὸ Συμεὼν βασταχθέντα, οὐ δοκήσει οὐδὲ φαντασίᾳ, ἀλλ' ἀληθείᾳ τῷ κόσμῳ φανέντα· πρὸς ὃν βοήσωμεν· Ὁ πρὸ αἰώνων Θεὸς δόξα σοι.

Εἰς τὸν Στίχον, Στιχηρὰ προσόμοια τῆς Ἑορτῆς.

Ἦχος βʹ. Οἶκος τοῦ Ἐφραθᾶ.

Φέρουσα ἡ ἁγνή, καὶ ἄχραντος Παρθένος, τὸν Πλάστην καὶ Δεσπότην, ὡς βρέφος ἐν ἀγκάλαις, ἐν τῷ ναῷ εἰσέρχεται.

Στίχ. Νῦν ἀπολύεις τὸν δοῦλόν σου.

Δέχου ὦ Συμεών, τὸν Κύριον τῆς δόξης, καθὼς ἐχρηματίσθης, ἐκ Πνεύματος ἁγίου· ἰδοὺ γὰρ παραγέγονε.

Στίχ. Φῶς εἰς ἀποκάλυψιν ἐθνῶν.

Νῦν εἶδον ἀγαθέ, Θεὲ οἱ ὀφθαλμοί μου, τὴν σὴν ἐπαγγελίαν· ἀπόλυσόν με τάχος, τὸν δοῦλόν σου φιλάνθρωπε.

Δόξα, καὶ νῦν. Ὅμοιον.

Νῦν με πρὸς τὴν ζωήν, ἀπόλυσον τὴν ὄντως, ὁ Συμεὼν ἐβόα, Σωτήρ μου· εἶδον γάρ σε, τὸ φῶς τοῦ κόσμου Δέσποτα.

Ἀπολυτίκιον τῆς Ἑορτῆς.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΡΟΝ

Μετὰ τὴν αʹ. Στιχολογίαν, Κάθισμα.

Ἦχος αʹ. Τοῦ λίθου σφραγισθέντος.

Ἐν τῷ ναῷ προσηνέχθης, ἡ ζωὴ τῶν ἁπάντων· δι' ἐμὲ νηπιάσας ὑπὸ νόμον ἐγένου, ὁ πάλαι χαράξας ἐν πλαξί, τὸν νόμον ἐν τῷ ὄρει τῷ Σινᾷ, ἵνα πάντας ἀπαλλάξῃς, ἐκ τῆς τοῦ νόμου πάλαι δουλείας. Δόξα τῇ εὐσπλαγχνίᾳ σου Σωτήρ· δόξα τῇ βασιλείᾳ σου· δόξα τῇ οἰκονομίᾳ σου μόνε φιλάνθρωπε.

Δόξα, καὶ νῦν. Τὸ αὐτό.

Μετὰ τὴν βʹ. Στιχολογίαν, Κάθισμα.

Ἦχος πλ. αʹ. Τὸν συνάναρχον Λόγον.

Ἐν τῷ ναῷ προσηνέχθης, τὰ εἰθισμένα πληρῶν, ὁ Ποιητὴς καὶ Δεσπότης, καὶ ὁ τοῦ νόμου δωτήρ, καὶ ἀγκάλαις Συμεών, εὐδοκίᾳ τῇ σῇ, βασταχθῆναι ἐν σαρκί, ὁ τοῖς πᾶσι φοβερός, καὶ πᾶσαν κτίσιν συνέχων, ἠνέσχου μόνε Οἰκτίρμον, τὸ φῶς σου πᾶσιν ἀποκαλύψας ἡμῖν.

Δόξα, καὶ νῦν. Τὸ αὐτό.

Εἶτα λέγεται ὁ Κανὼν τῆς Ἑορτῆς, καὶ τοῦ Ἁγίου ὁ παρών, οὗ ἡ ἀκροστιχίς.

Τὸ Βουκόλου μέγιστον ὑμνήσω κλέος. Ἰωσήφ.

Ὠδὴ αʹ. Ἦχος πλ. βʹ. Ὁ Εἱρμός.

«Ὡς ἐν ἠπείρῳ πεζεύσας ὁ Ἰσραήλ, ἐν ἀβύσσῳ ἴχνεσι, τὸν διώκτην Φαραώ, καθορῶν »ποντούμενον Θεῷ, ἐπινίκιον ᾠδήν, ἐβόα ᾄσωμεν.»

Ταῖς θεϊκαῖς ἀγλαΐαις καὶ ἱεραῖς, καὶ φωσφόροις λάμψεσι, λαμπρυνόμενος ἀεί, τὴν ἐμὴν καταύγασον ψυχήν, τὴν λαμπράν σου ἑορτήν, Πάτερ γεραίρουσαν.

Ὁλολαμπῆ σε ἀστέρα ὁ νοητός, ἀναδείξας Ἥλιος, ταῖς λαμπρότησι τῶν σῶν, ἀρετῶν ἐφαίδρυνε τὴν γῆν, Ἱεράρχα τοῦ Χριστοῦ, Βουκόλε πάνσοφε.

Βίον ἀεὶ ἡγνισμένον καὶ καθαρόν, καὶ κηλίδων ἄμικτον, ἐνδεικνύμενος Χριστοῦ, ἱερὸν κειμήλιον σοφέ, ἐγνωρίσθης ἐπὶ γῆς, Βουκόλε ἔνδοξε.

Θεοτοκίον.

Ὁ τῷ Πατρὶ συνυπάρχων μονογενής, ὑπὲρ νοῦν ἐν μήτρᾳ σου, σαρκωθεὶς θεοπρεπῶς, τοὺς βροτοὺς ἐθέωσεν Ἁγνή, διὰ πλῆθος οἰκτιρμῶν, ὁ ὑπεράγαθος.

Ὠδὴ γʹ. Ὁ Εἱρμός.

«Οὐκ ἔστιν ἅγιος ὡς σύ, Κύριε ὁ Θεός μου, ὁ »ὑψώσας τὸ κέρας, τῶν πιστῶν σου Ἀγαθέ,

»καὶ στερεώσας ἡμᾶς, ἐν τῇ πέτρᾳ, τῆς ὁμολο«γίας σου.»

Υἱὸς ἡμέρας καὶ φωτός, γεγονὼς Ἱεράρχα, διὰ πόνων ἐνθέων, κατεσκήνωσας σαφῶς, ἐν ταῖς λαμπρότησι νῦν, τῶν ἁγίων, χάριτι λαμπόμενος.

Κηρύττων μίαν εὐσεβῶς, τῆς Τριάδος οὐσίαν, τὴν πολύθεον πλάνην, ἐξερρίζωσας ἐκ γῆς, ὡς Ἱεράρχης σεπτός, ὡς τοῦ Λόγου, ἀληθὴς διάκονος.

Ὁδὸν ὑπέδειξας ζωῆς, πᾶσι τοῖς πλανηθεῖσι, δυσμενοῦς ἐπηρείᾳ, καὶ προσήγαγες αὐτούς, οἷα ποιμὴν λογικός, σεσωσμένους, Λόγῳ ἀρχιποίμενι. Θεοτοκίον.

Λιμὴν γενοῦ μοι καὶ φρουρός, ταῖς δειναῖς τρικυμίαις, τῶν παθῶν ἀνενδότως, χειμαζομένῳ ἀεί, ἐν τῇ θαλάσσῃ ἁγνή, τῇ τοῦ βίου, μόνη ἀειπάρθενε.

Κάθισμα τοῦ Ἁγίου, Ἦχος δʹ. Ὁ ὑψωθείς.

Ἱερωσύνης τῷ φωτὶ διαλάμπων, ἐφωταγώγησας λαοὺς Ἱεράρχα, τὸ τῶν εἰδώλων σκότος τε ἠφάνησας· αἴγλῃ ἰαμάτων δέ, τῶν παθῶν τὴν ὁμίχλην, λύσας μεταβέβηκας, πρὸς τὸ ἄδυτον φέγγος, ὑπὲρ ἡμῶν πρεσβεύων ἐκτενῶς, τῶν σὲ τιμώντων Βουκόλε μακάριε.

Δόξα, καὶ νῦν. Τῆς Ἑορτῆς.

Κατεπλάγη Ἰωσήφ.

Νηπιάζει δι᾿ ἐμέ, ὁ παλαιὸς τῶν ἡμερῶν· καθαρσίων κοινωνεῖ, ὁ καθαρώτατος Θεός, ἵνα τὴν σάρκα πιστώσῃ μου τὴν ἐκ Παρθένου· Καὶ ταῦτα Συμεὼν μυσταγωγούμενος, ἐπέγνω τὸν αὐτὸν Θεὸν καὶ ἄνθρωπον· καὶ ὡς ζωὴν ἠσπάζετο, καὶ χαίρων πρεσβυτικῶς ἀνεκραύγαζεν· Ἀπόλυσόν με· σὺ γὰρ Θεός μου, ἡ ζωὴ τῶν ἁπάντων.

Ὠδὴ δʹ. Ὁ Εἱρμός.

«Χριστός μου δύναμις, Θεὸς καὶ Κύριος, ἡ σε» πτὴ Ἐκκλησία θεοπρεπῶς, μέλπει ἀνακρά»ζουσα, ἐκ διανοίας καθαρᾶς, ἐν Κυρίῳ ἑορτάζουσα.»

Ὁ προγινώσκων σου, Θεομακάριστε, τῆς ψυχῆς τὸ ὡραῖον καὶ τοῦ νοός, τὴν καθαριότητα, Ἱεροκήρυκα σοφόν, ἱερῶς σε προχειρίζεται.

Ὑπὸ τοῦ Πνεύματος, λαμπαδοχούμενος, τοὺς ἐν σκότει τῆς πλάνης φωταγωγεῖς, καὶ διὰ Βαπτίσματος, υἱοὺς ἡμέρας ἐκτελεῖς, Ἱεράρχα παναοίδιμε.

Μυρίων ἔσῳσας, θηρῶν τὸ ποίμνιον, τῶν ταράττειν ζητούντων καὶ ἀφιστᾷν, τῆς ἀμώμου πίστεως, Ἀρχιερέων καλλονή, καὶ Ποιμένων ἀκροθίνιον.

Εὑρών σε χάριτι, περιαστράπτοντα, ὁ κλεινὸς Θεολόγος χειροθετεῖ, θείαις εἰσηγήσεσι, καὶ Ἱερέα ἐκτελεῖ, ἱερὸν Βουκόλε πάνσοφε.

Θεοτοκίον.

Γνωστῶς ἐν βάτῳ σε, Μωσῆς ἑώρακεν, ἱερῶς τυπουμένην τὴν τοῦ πυρός, μέλλουσαν λοχεύτριαν, ἀναφανῆναι μυστικῶς, Θεοτόκε ἀειπάρθενε.

Ὠδὴ εʹ. Ὁ Εἱρμός.

«Τῷ θείῳ φέγγει σου ἀγαθέ, τὰς τῶν ὀρθρι» ζόντων σοι ψυχάς, πόθῳ καταύγασον δέο»μαι, σὲ εἰδέναι Λόγε Θεοῦ, τὸν ὄντως Θεόν, ἐκ »ζόφου τῶν πταισμάτων ἀνακαλούμενον.»

Ἱερωσύνης τὸ ἱερόν, ἔνδυμα φορέσας ἱερῶς, τοὺς ἀνιέρους ἐφώτισας, σέβειν Ἱεράρχα Μονάδα ἄκτιστον, τρισὶν ἐν χαρακτῆρσι, Βουκόλε πάνσοφε.

Στόματος λύκου τοῦ νοητοῦ, ἥρπασας λαοὺς ταῖς διδαχαῖς, τοῦ θεηγόρου σου στόματος, καὶ αἱρετιζόντων Πάτερ ἀπύλωτα, ταῖς σαῖς θεολογίαις, ἔφραξας στόματα.

Ταῖς φωτοβόλοις καταυγασθείς, ὅσιε τοῦ Πνεύματος αὐγαῖς, φωτοειδὴς ὅλος γέγονας, λάμπων ταῖς τῷ σκότει ἐνυπαρχούσαις ψυχαῖς, Βουκόλε Ἱεράρχα, θεομακάριστε.

Ὁ βδελυρὸς ἥττηται ταῖς σαῖς, ἱερολογίαις ἱεραῖς, Μαρκίων καὶ ἐξωστράκισται, πάσης ἀτοπίας ἐξερευγόμενος, βόρβορον ὁ λυσσώδης, Βουκόλε ἔνδοξε. Θεοτοκίον.

Νόμους τῆς φύσεως Ἰησοῦς, ὁ πανυπερούσιος Θεός, καινοτομεῖ Παναμώμητε, σοῦ ἐκ τῆς νηδύος ἀποτικτόμενος, ὁ μόνος οὐσιώσας, τὸ πᾶν βουλήματι.

Ὠδὴ ϛʹ. Ὁ Εἱρμός.

«Τοῦ βίου τὴν θάλασσαν, ὑψουμένην καθορῶν, » τῶν πειρασμῶν τῷ κλύδωνι, τῷ εὐδίῳ λιμένι »σου προσδραμών, βοῶ σοι· Ἀνάγαγε ἐκ φθορᾶς, »τὴν ζωήν μου πολυέλεε.»

Ὑψοῦσαν ταπείνωσιν, καθαρότητα νοός, ἀγάπην ἀνυπόκριτον, πίστιν ἐλπίδα ἔχων εἰλικρινῆ, Βουκόλος ὁ ἔνδοξος, τῆς Τριάδος ἐδείχθη καταγώγιον.

Μεγάλως κοσμήσαντα, τῶν Σμυρναίων ἱεράν, καθέδραν σὲ πανεύφημε, μυσταγωγεῖ τὸ Πνεῦμα τὸν μετὰ σέ, Ποιμένα πολύκαρπον, τῇ χειρί σου Βουκόλε τελειούμενον.

Νοήσας τὴν κλῆσίν σου, διὰ Πνεύματος σοφέ, τὸν μετὰ σὲ ἐν χάριτι, τῶν λογικῶν θρεμμάτων καθηγητήν, προσάγεις τῷ βήματι, ἀρετῶν λαμπηδόσιν ἐξαστράπτοντα.

Θεοτοκίον.

Ἡ πύλη τῆς χάριτος, ἡ ἀνοίξασα βροτοῖς, τὴν πύλην τὴν οὐράνιον, τῆς μετανοίας πύλας μοι τηλαυγῶς, διάνοιξον Δέσποινα, καὶ πυλῶν τοῦ θανάτου ἐλευθέρωσον.

Κοντάκιον τῆς Ἑορτῆς.

Συναξάριον.

Τῇ ς'. τοῦ αὐτοῦ μηνὸς μνήμη τοῦ ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν Βουκόλου Ἐπισκόπου Σμύρνης.

Στίχ. Σμύρνης ὁ Ποιμὴν Βουκόλος θυηπόλος,
Ἄγρυπνός ἐστι, καὶ θανών, ποίμνης φύλαξ.
Ἀγλαὸν ἠελίοιο φάος λίπε Βουκόλος ἕκτη.

Οὗτος ἐκ νεαρᾶς ἡλικίας ἑαυτὸν καθαγνίσας, δοχεῖον γέγονε τοῦ ἁγίου Πνεύματος· ὃν εὑρὼν δόκιμον καὶ ἄξιον ὁ πανεύφημος καὶ φιλούμενος ὑπὸ Χριστοῦ θεῖος Ἰωάννης ὁ Θεολόγος, Ἐπίσκοπον καὶ ποιμένα εὔχρηστον τῆς Σμυρναίων Ἐκκλησίας προχειρίζεται. Ὃς ὑπὸ τοῦ Ἁγίου λαμπαδοχούμενος Πνεύματος, τοὺς ἐν σκότει πλάνης φωταγωγεῖ, καὶ διὰ τοῦ ἁγίου Βαπτίσματος υἱοὺς ἡμέρας καθιστᾷ, μυρίων θηρίων ἀνημέρων αὐτοὺς περισῴζων. Αὐτὸς οὖν, πρὸ τοῦ τὸν βίον μεταλλάξαι, τὸν μακάριον Πολύκαρπον ἐν ταύτῃ τῇ πόλει Ποιμένα καὶ Διδάσκαλον τῶν λογικῶν προβάτων προχειρισάμενος τοῦ βίου μεθίσταται. Καὶ ὑπὸ γῆν τοῦ τιμίου σώματος τεθέντος, φυτὸν ἀνατεῖλαι ὁ Θεὸς ἐποίησε, παρέχον, ἰάσεις μέχρι τῆς σήμερον.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, μνήμη τοῦ ἁγίου μάρτυρος Ἰουλιανοῦ τοῦ ἐν Ἐμέσῃ.

Στίχ. Χριστὸς τέτρηται χεῖρας ἥλοις καὶ πόδας·
Ἰουλιανὸς προστίθησι καὶ κάραν.

Οὗτος ἐξ Ἐμέσης ἦν τῆς πόλεως, ἐν ἀκμῇ τῆς ἡλικίας τὰ πρὸς Θεὸν εὐσεβῶν, δοκῶν μὲν τοῦ ἐπιμελεῖσθαι διὰ τῆς ἰατρικῆς τῶν ἀνθρωπίνων σωμάτων, πλείων δὲ ποιούμενος πρόνοιαν τῶν ψυχῶν· οὐχ ἧττον γὰρ ἦν τούτων ἢ ἐκείνων ἰατρός. Συλληφθέντων οὖν Σιλουανοῦ τοῦ Ἐπισκόπου, καὶ Λουκᾶ Διακόνου, καὶ Μωκίου Ἀναγνώστου, κατὰ τοὺς καιροὺς Νουμεριανοῦ τοῦ βασιλέως καὶ παρὰ τῶν εἰδωλολατρῶν καταδικασθέντων γενέσθαι θηρίοις βορὰ ὁ Ἅγιος Ἰουλιανός, ἀπαγομένους αὐτοὺς καταλαβών, ἠσπάσατο. Διὸ συλληφθεὶς καὶ αὐτός, μετὰ τὴν ἐκείνων ἀναίρεσιν, καθηλοῦται τὴν κεφαλὴν καὶ τὰς χεῖρας καὶ τοὺς πόδας ἔν τινι σπηλαίῳ ὥς περ εἶχε μετὰ τῶν ἥλων, προσκληθείς, τῷ Θεῷ τὸ πνεῦμα παρέθετο.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ μνήμη τῶν ἁγίων μαρτύρων Φαύστης, Εὐϊλασίου, καὶ Μαξίμου.

Στίχ. Τρεῖς μάρτυρες πάσχουσιν ἰχθύων πάθος,
Κοινῇ τυχόντες ὀργάνου τοῦ τηγάνου.

Αὕτη ἡ Ἁγία Φαύστα ἦν ἐπὶ Μαξιμιανοῦ τοῦ βασιλέως ἐκ τῆς πόλεως Κυζίκου. Τυχοῦσα δὲ γεννητόρων πλουσίων καὶ εὐσεβῶν, ἐν πολλῇ περιουσίᾳ, μετὰ τὴν αὐτῶν ἀποβίωσιν κατελήφθη. Οὔτε δὲ τὸ νέον τῆς ἡλικίας, οὔτε ἡ τοῦ πλούτου ἀπάτη τῶν σπουδαίων αὐτὴν ἀπέστησε πράξεων, ἀλλ' ἐν ἀφθορίᾳ τε ἑαυτὴν συνεῖχε, καὶ νηστείᾳ καὶ προσευχῇ, καὶ τῇ μελέτῃ τῶν θείων Γραφῶν. Τῆς δὲ περὶ αὐτὴν φήμης μέχρι τοῦ βασιλέως διαδοθείσης ἀπεστάλη πρὸς αὐτὴν Εὐϊλάσιός τις τῶν ἐπιφανῶν τῆς Συγκλήτου τοῦ πεῖσαι αὐτὴν θῦσαι τοῖς θεοῖς, καὶ μὴ πεισθεῖσαν, τῷ βυθῷ παραδοῦναι. Ὁ δὲ πᾶσαν πεῖραν βασάνων αὐτῇ προσενεγκών, ὡς εἶδε παραδόξως τε ἐξ αὐτῶν σωθεῖσαν καὶ θαύματα κατεργασαμένην, ἐπίστευσε τῷ Χριστῷ· Καὶ αὖθις στέλλεται ἐπὶ τὸν Εὐϊλάσιον καὶ τὴν Ἁγίαν, Μάξιμος ὁ ἔπαρχος, ἀμφοτέρους δὲ δειναῖς βασάνοις ὑποβαλών, διὰ τῶν θαυματουργιῶν προσευχῶν τῆς μάρτυρος, προσῆλθε καὶ αὐτὸς τῷ Χριστῷ· καὶ ἐν τῷ τηγάνῳ, ᾧ κατὰ τῶν Ἁγίων αὐτὸς κατεσκεύασεν, αὐθαιρέτως ἀναβὰς μετ' αὐτῶν προστάξει τοῦ βασιλέως, ἅμα τὸν ἀγῶνα διήνυσαν, τελειωθέντες διὰ πυρός.

Μνήμη τοῦ ἐν ἁγίοις πατρὸς ἡμῶν Φωτίου Ἀρχιεπισκόπου Κων)πόλεως, οὗ ἡ σύναξις τελεῖται ἐν τῷ προφητείῳ (ναῷ) τοῦ τιμίου Προδρόμου καὶ Βαπτιστοῦ Ἰωάννου, τῷ ὄντι ἐν τοῖς Ἠρεμίας.

Στίχ. Ὁ λαμπρὸς φωστὴρ Φώτιος καταράσσει,
Φρύαγμα πασῶν σώσας ὀρθοδοξίαν.

Μνήμη τοῦ ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν Βαρσανουφίου.

Ὁ ὅσιος Ἰωάννης ὁ ἐν Λυκῷ τῇ πόλει ἐν εἰρήνῃ τελειοῦται.

Οἱ ἅγιοι μάρτυρες Νικηφόρος καὶ Στέφανος ξεσθέντες τελειοῦνται.

Μνήμη τῶν ἁγίων μαρτύρων Φιλαδέλφου καὶ Πολυκάρπου.

Μνήμη τοῦ ὁσίου πατρὸς ἡμῶν Μακαρίου Ἐπισκόπου Πάφου.

Μνήμη τοῦ ἁγίου Περγέτου.

Ταῖς αὐτῶν ἁγίαις πρεσβείαις, ὁ Θεὸς ἐλέησον καὶ σῶσον ἡμᾶς. Ἀμήν.

Ὠδὴ ζ'. Ὁ Εἱρμός.

«Δροσοβόλον μὲν τὴν κάμινον εἰργάσατο, Ἄγ-
»γελος τοῖς ὁσίοις Παισί· τοὺς Χαλδαίους δὲ
»καταφλέγον πρόσταγμα Θεοῦ, τὸν τύραννον ἔ-
»πεισε βοᾶν· Εὐλογητὸς εἶ ὁ Θεός, ὁ τῶν Πατέ-
»ρων ἡμῶν.

Συνετίζων ἀσυνέτους καταρτίζων δέ, τοὺς πλάνῃ ἐξοκείλαντας, Πάτερ ἔσωσας, καὶ Θεῷ προσῆξας καθαρούς, αὐτῷ μελῳδοῦντας εὐσεβῶς, Εὐλογητὸς εἶ ὁ Θεός, ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Ὡραιώθησαν παμμάκαρ σιαγόνες σου, τὴν σάρκωσιν κηρύττουσαι, τοῦ δι' ἄφατον εὐσπλαγχνίαν, λάμψαντος ἡμῖν, πρὸς ὃν ἀνεβόας ἐμμελῶς. Εὐλογητὸς εἶ ὁ Θεός, ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Κυριεύσας δι' ἀσκήσεως τοῦ σώματος, τῶν παθημάτων ἔνδοξε, ἀκυρίευτος ταῖς τοῦ πλάνου ὤφθης προσβολαῖς, καὶ νῦν ἀναμέλπεις ἀπλανῶς. Εὐλογητὸς εἶ ὁ Θεός, ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Θεοτοκίον.

Λυτρωθέντες τῆς ἀρχαίας ἀποφάσεως, τῷ τόκῳ σου Πανάμωμε, ἀνυμνοῦμέν σε οἱ σωθέντες, Κόρη διὰ σοῦ, βοῶντες καὶ λέγοντες πιστῶς· Εὐλογημένος ὁ καρπός, τῆς σῆς κοιλίας Ἁγνή.

Ὠδὴ η'. Ὁ Εἱρμός.

«Ἐκ φλογὸς τοῖς ὁσίοις δρόσον ἐπήγασας, καὶ
»Δικαίου θυσίαν ὕδατι ἔφλεξας· ἅπαντα γὰρ

»δρᾷς Χριστέ, μόνῳ τῷ βούλεσθαι· Σὲ ὑπερυψοῦ»μεν, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.»

Ἐκβλαστήσας ὡς φοίνιξ ἐν ταῖς αὐλαῖς τοῦ Θεοῦ, ὀφειλόμενον ὕπνον δικαίοις ὕπνωσας· φέρεις δὲ φυτόν, πρὸ τοῦ θείου σου μνήματος, θαῦμα τοῖς ὁρῶσι, Βουκόλε θεοκῆρυξ.

Ὁ Θεοῦ Θεὸς Λόγος ὁ ἐνυπόστατος, ἱερὸν Ἱεράρχην σὲ προχειρίζεται, χρίοντα λαόν, ἱερῶς ἱερώτατε, Πρόεδρε Σμυρναίων, φωςὴρ τῆς οἰκουμένης.

Σαρκωθέντα τὸν Λόγον ἐθεολόγησας, καὶ πολλοὺς ἀλογίας λαοὺς διέσωσας, θεῖος γεγονώς, μαθητὴς τοῦ ἐκλάμψαντος, ἐν θεολογίαις, Βουκόλε θεοκῆρυξ. Θεοτοκίον.

Ἱερῶς ἐμυεῖτο τὰ σὰ μυστήρια, προφητῶν Θεοτόκε ὁ θεῖος σύλλογος, πόρρωθεν μαθών, καὶ τρανῶς ἐκτιθέμενος, τὰς θεοσημείας, τοῦ θείου τοκετοῦ σου. Ὠδὴ θ΄. Ὁ Εἱρμός.

«Θεὸν ἀνθρώποις ἰδεῖν ἀδύνατον, ὃν οὐ τολμᾷ »Ἀγγέλων ἀτενίσαι τὰ τάγματα· διὰ σοῦ δὲ »Πάναγνε ὡράθη βροτοῖς, Λόγος σεσαρκωμένος· ὃν »μεγαλύνοντες, σὺν ταῖς οὐρανίαις, στρατιαῖς σε »μακαρίζομεν.»

Ὡς φῶς ὡς φέγγος ὡς μέγας ἥλιος, ὡς ἀςραπὴ Χριστοῦ τῇ Ἐκκλησίᾳ ἐξέλαμψας, καὶ πιστῶν διανοίας ἐφώτισας, καὶ πρὸς τοὺς ἀνεσπέρους, τόπους ἐσκήνωσας, μέλπων τρισαγίαις ἐν φωναῖς, Τριάδα ἄκτιστον.

Σαρκὸς καὶ κόσμου ἔξω γενόμενος, Ἱερουργὲ πρὸς τὰς ὑπερκοσμίους γηθόμενος, μεταβέβηκας τάξεις θεούμενος, θέσει φαεινοτάτῃ· ὅθεν τὴν μνήμην σου, πίστει ἐκτελοῦμεν, ἐπὶ γῆς Βουκόλε πάνσοφε.

Ἡ γῆ τὸ σῶμά σου τὸ μακάριον, κρύπτει σαφῶς ἰάσεις ἀναβλύζον καὶ χάριτας· οὐρανὸς δὲ τὸ πνεῦμα σὺν τοῖς ἐκλεκτοῖς, φέρει τοῖς ἀπ᾽ αἰῶνος, θείαις λαμπρότησι, κατηγλαϊσμένον, ἀληθῶς Βουκόλε ἔνδοξε. Θεοτοκίον.

Φωνῇ Ἀγγέλου μεγάλης Ἄγγελον, βουλῆς ἁγνὴ Χριστοῦ Ἐμμανουὴλ ἀποτέτοκας, τοῖς Ἀγγέλοις τοὺς κάτω συνάπτοντα, μόνη εὐλογημένη, μόνη πανύμνητε, μόνη ἡ αἰτία, τῆς ἡμῶν Κόρη θεώσεως.

Ἐξαποστειλάριον τοῦ Ἁγίου. Τοῖς Μαθηταῖς.

Ποιμαντικῶς ὡδήγησας, πρὸς νομὰς εὐσεβείας, τὸ τοῦ Κυρίου ποίμνιον, πάνσοφε Ἱεράρχα, ἀποδιώξας ὡς θῆρας, πᾶσαν αἵρεσιν· ὅθεν, νῦν ἐποπτεύεις ἵλεως, καὶ ἡμᾶς οὐρανόθεν, ὡς παρεστώς, μετὰ τῆς Πανάγνου καὶ Θεοτόκου, τῷ θρόνῳ τῆς Θεότητος, παμμακάριστε Πάτερ.

Τῆς Ἑορτῆς, ὅμοιον.

Τῶν κόλπων τοῦ Γεννήτορος, οὐκ ἐκστὰς ἀπορρήτως, δι᾽ ἄκραν ἀγαθότητα, ἐκ Παρθένου γεννᾶται, καὶ νηπιάζει ὁ Λόγος· τοῦτον δὲ ἐν ἀγκάλαις, Συμεὼν ὑποδέχεται, ἅμα τε ὁ Πρεσβύτης, καὶ Γηραιά, ἀνθωμολογήσαντο ὡς Δεσπότῃ, ἐν ᾧ καὶ προεμήνυον, τὴν βροτῶν σωτηρίαν

Εἰς τὸν Στίχον, Στιχηρὰ προσόμοια τῆς Ἑορτῆς.

Ἦχος β΄. Οἶκος τοῦ Ἐφραθᾶ.

Σήμερον ὁ Σωτήρ, ὡς βρέφος προσηνέχθη, ἐν τῷ ναῷ Κυρίου, καὶ χερσὶ γηραλέαις, ὁ Πρέσβυς τοῦτον δέχεται.

Στίχ. Νῦν ἀπολύεις τὸν δοῦλόν σου.

Νήπιος τῇ σαρκί, ὁ παλαιὸς τῷ χρόνῳ, ὁρᾶται παραδόξως, τῇ σήμερον ἡμέρᾳ, καὶ τῷ ναῷ προσάγεται.

Στίχ. Φῶς εἰς ἀποκάλυψιν ἐθνῶν.

Δέχου ὦ Συμεών, ἡ Πάναγνος ἐβόα, ἐν ἀγκάλαις ὡς βρέφος, τὸν Κύριον τῆς δόξης, τοῦ κόσμου τὸ σωτήριον.

Δόξα, καὶ νῦν. Ὅμοιον.

Μέγα καὶ φοβερόν, Μυστήριον καὶ ξένον! ὁ πάντα περιέπων, καὶ βρέφη διαπλάττων, ὡς βρέφος ἀγκαλίζεται.

Καὶ ἡ λοιπὴ Ἀκολουθία τοῦ Ὄρθρου, ὡς σύνηθες, καὶ Ἀπόλυσις.

ΤΗ Ζ΄. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

Μνήμη τοῦ Ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν Παρθενίου, Ἐπισκόπου Λαμψάκων· καὶ τοῦ Ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν Λουκᾶ, τοῦ ἐν τῷ Στειρίῳ τῆς Ἑλλάδος.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ

Εἰς τό, Κύριε ἐκέκραξα, ἱστῶμεν Στίχους ϛ΄. καὶ ψάλλομεν Στιχηρὰ προσόμοια, τοῦ Ἱεράρχου.

Ἦχος α΄. Τῶν οὐρανίων ταγμάτων.

Τῆς Ἑλλησπόντου τὸ κλέος, ὁ τῆς Λαμψάκου φωστήρ, τῶν θαυματουργημάτων, ὁ λαμπρὸς ἑωσφόρος, Παρθένιος ὁ μέγας, πάντας ἡμᾶς, συγκαλεῖται τῇ μνήμῃ αὐτοῦ, ἑορτασμὸν ἐκτελέσαι πνευματικόν, ἀνυμνοῦντας τὸν Σωτῆρα Χριστόν.

Ἐκ νεαρᾶς ἡλικίας, θεοφορούμενος, τὰ τῶν δαιμόνων στίφη, πυρὶ τῶν προσευχῶν σου,

κατέφλεξας παμμάκαρ, ἰθύνας σοφῶς, τῆς Λαμψάκου τὸ ποίμνιον· τοὺς γὰρ βωμοὺς τῶν εἰδώλων καταβαλών, ἐνεούργησας Θεῷ σεαυτόν.

Ἀνακηρύττει σου θαῦμα, ὁ ἀνανήξας ἰχθύς, ὁ ἀναζήσας ἄπνους, ὁ καρπὸς τῆς ἀκάρπου, ἀρούρας καὶ ἀμπέλου, βροχὴ ἱκανή, τῶν βαφῶν ἡ ἐπίτευξις. Ὡς θαυμαστά σου τὰ ἔργα Ἱερουργέ! ἀλλὰ πρέσβευε σωθῆναι ἡμᾶς.

Τοῦ Ὁσίου, Ἦχος πλ. β΄. Ὅλην ἀποθέμενοι.

Ὅλως ἐκ νεότητος, ἀκολουθήσας Κυρίῳ, γονικὴν κατέλιπες, ἔνδοξε προσπάθειαν, καὶ σοργὴν κοσμικήν· καὶ ἐρήμους ᾤκησας, ἀσκητῶν τὸν βίον, ἐξασκῶν ἐν ταπεινότητι· ὃν καὶ ἐτέλεσας, ζέοντι τῷ πνεύματι Ὅσιε, καλῶς ἐμπορευσάμενος, νείμας τε τὰ ὄντα τοῖς πένησι, καὶ τὸν μαργαρίτην, τὸν τίμιον ὠνούμενος Χριστόν· οὗ καὶ τυχὼν τῆς ἐφέσεως, ἔστης ἀξιάγαστε.

Ἔφερες τυπτόμενος, ὀνειδιζόμενος Πάτερ, διαπληκτιζόμενος, παρὰ τοῦ τεκόντος σε διὰ Κύριον, ὃν ἐπόθεις ἔνδοξε· οὗ τρωθεὶς τῷ πόθῳ, τὰ τερπνὰ οὐδὲν λελόγισαι· μητρὸς δὲ στέρησιν, καὶ τὴν ξενιτείαν ἠγάπησας, καὶ σχῆμα ἐνεδέδυσο, τὸ τῶν μοναχῶν ἱερώτατε· ἀλλὰ φανεροῖ σε, Θεὸς καὶ μὴ βουλόμενον εὐχαῖς, ταῖς μητρικαῖς Λουκᾶ ὅσιε, καμφθεὶς ὁ φιλάνθρωπος.

Βίον ἐκτελέσας σου, τὸν ἱερὸν πανιέρως, θαύματα ἐτέλεσας, ἱερὰ ἐξαίσια καὶ παράδοξα, τοῦ Θεοῦ σοι νείμαντος, ἀρραβῶνα ἔνθεον, καὶ πρὸ τῆς ἀνταποδόσεως, τῶν θείων πόνων σου· νέμει δὲ καὶ στέφος σοι ἄφθαρτον, καὶ δόξαν αἰωνίζουσαν, ὅταν ὡς Κριτὴς παραγένηται. Αὐτὸν οὖν δυσώπει, ῥυσθῆναι τοὺς ὑμνοῦντάς σε ἀεί, ἀπὸ παντοίας κακώσεως, Λουκᾶ ὁσιώτατε.

Δόξα, καὶ νῦν. Τῆς Ἑορτῆς, Ἦχος πλ. β΄.

Ὁ ἐν χερσὶ πρεσβυτικαῖς, τὴν σήμερον ἡμέραν, ὡς ἐφ᾽ ἅρματος Χερουβίμ, ἀνακλιθῆναι εὐδοκήσας Χριστὲ ὁ Θεός, καὶ ἡμᾶς τοὺς ὑμνοῦντάς σε, τῆς τῶν παθῶν τυραννίδος, ἀνακαλούμενος ῥῦσαι, καὶ σῶσον τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Εἰς τὸν Στίχον, Στιχηρὰ προσόμοια τῆς Ἑορτῆς.

Ἦχος β΄. Οἶκος τοῦ Ἐφραθᾶ.

Πύλαι τῶν οὐρανῶν, ἀνοίχθητε· Χριστὸς γάρ, ἐν τῷ ναῷ ὡς βρέφος, ὑπὸ Μητρὸς Παρθένου, Θεῷ Πατρὶ προσάγεται.

Στίχ. Νῦν ἀπολύεις τὸν δοῦλόν σου.

Ἄνθραξ ὁ προοφθείς, τῷ θείῳ Ἡσαΐᾳ, Χριστὸς ὡς ἐν λαβίδι, χερσὶ τῆς Θεοτόκου, νῦν τῷ πρεσβύτῃ δίδοται.

Στίχ. Φῶς εἰς ἀποκάλυψιν ἐθνῶν.

Φόβῳ τε καὶ χαρᾷ, ἀγκάλαις τὸν Δεσπότην, ὁ Συμεὼν κατέχων, ζωῆς ᾐτεῖτο λύσιν, ὑμνῶν τὴν Θεομήτορα.

Δόξα, καὶ νῦν. Ὅμοιον.

Φέρουσα ἡ ἁγνή, καὶ ἄχραντος Παρθένος, τὸν Πλάστην καὶ Δεσπότην, ὡς βρέφος ἐν ἀγκάλαις, ἐν τῷ ναῷ εἰσέρχεται.

Ἀπολυτίκιον τῆς Ἑορτῆς.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΡΟΝ.

Μετὰ τὴν α΄. Στιχολογίαν, Κάθισμα.

Ἦχος δ΄. Κατεπλάγη Ἰωσήφ.

Νηπιάζει δι᾽ ἐμέ, ὁ παλαιὸς τῶν ἡμερῶν· καθαρσίων κοινωνεῖ, ὁ καθαρότατος Θεός, ἵνα τὴν σάρκα πιστώσῃ μου τὴν ἐκ Παρθένου. Καὶ ταῦτα Συμεὼν μυσταγωγούμενος, ἐπέγνω τὸν αὐτόν, Θεὸν καὶ ἄνθρωπον· καὶ ὡς ζωὴν ἠσπάζετο, καὶ χαίρων πρεσβυτικῶς ἀνεκραύγαζεν· Ἀπόλυσόν με· σὺ γὰρ Θεός μου, ἡ ζωὴ τῶν ἁπάντων.

Δόξα, καὶ νῦν. Τὸ αὐτό.

Μετὰ τὴν β΄. Στιχολογίαν, Κάθισμα.

Ἦχος α΄. Χορὸς Ἀγγελικός.

Ὁ ὢν σὺν τῷ Πατρὶ ἐπὶ θρόνου ἁγίου, ἐλθὼν ἐπὶ τῆς γῆς, ἐκ Παρθένου ἐτέχθη, καὶ βρέφος ἐγένετο, χρόνοις ὢν ἀπερίγραπτος· ὃν δεξάμενος, ὁ Συμεὼν ἐν ἀγκάλαις, χαίρων ἔλεγε· Νῦν ἀπολύεις Οἰκτίρμον, εὐφράνας τὸν δοῦλόν σου.

Δόξα, καὶ νῦν. Τὸ αὐτό.

Εἶτα ὁ Κανὼν τῆς Ἑορτῆς, καὶ τῶν Ἁγίων οἱ ἑπόμενοι δύο.

Ὁ Κανὼν τοῦ Ἱεράρχου, οὗ ἡ ἀκροστιχίς·

Τῶν θαυμάτων σῳ τὴν χάριν μέλπω, μάκαρ. Ἰωσήφ.

Ὠδὴ α΄. Ἦχος β΄. Ὁ Εἱρμός.

«Ἐν βυθῷ κατέστρωσε ποτέ, τὴν Φαραωνῖτιδα, πανστρατιὰν ἡ ὑπέροπλος δύναμις· »σαρκωθεὶς ὁ Λόγος δέ, τὴν παμμόχθηρον ἁμαρ»τίαν ἐξήλειψεν, ὁ δεδοξασμένος Κύριος· ἐνδόξως »γὰρ δεδόξασται.»

Τῷ φωτὶ τῷ θείῳ συγκραθείς, Πάτερ ἱερώτατε, δι᾽ ἀρετῶν φῶς καθωράθης δεύτερον· διὸ τὴν φωσφόρον σου, καὶ πανέορτον τοὺς τελοῦντας πα-

νήγυριν, σκότους ἁμαρτίας, ταῖς σαῖς ἱκεσίαις ἐλευθέρωσον.

Ὡς φαιδρὸς ἀνέτειλας ἀστήρ, ἐν τῷ στερεώματι, τῆς τοῦ Θεοῦ Ἐκκλησίας Παρθένιε, ἰαμάτων λάμψεσιν, ἱερώτατε τῶν παθῶν τὴν σκοτόμαιναν, χάριτι διώκων, καὶ φωταγωγῶν τοὺς προσιόντας σοι.

Νοσημάτων σκότος πονηρόν, ἔλυσας Παρθένιε, τῷ φωτισμῷ σοῦ τῶν σεπτῶν ἐντεύξεων· ὅθεν δυσωποῦμέν σε, τῶν ψυχῶν ἡμῶν τὰς ὀδύνας θεράπευσον, καὶ τὰς τῶν σωμάτων, πάσας μαλακίας ἀποδίωξον. Θεοτοκίον.

Ἀγαθὸν κυήσασα Θεόν, ἄχραντε ἀγάθυνον τὴν ἐν πολλοῖς κεκακωμένην πάθεσι, ταπεινὴν καρδίαν μου, καὶ τὸ θέλημα ἐκτελεῖν ἐνδυνάμωσον, τοῦ σωθῆναι πάντας, θέλοντος ἀνθρώπους Λυτρωτοῦ ἡμῶν.

Ὁ Κανὼν τοῦ Ὁσίου Λουκᾶ, ἔχων ἀκροστιχίδα· Λουκᾶν ἐπαινῶ τὸ κλέος τῆς Ἑλλάδος. Ἀμήν.

Ὠδὴ α'. Ἦχος πλ. β'. Ὁ Εἱρμός.

«Ὡς ἐν ἠπείρῳ πεζεύσας ὁ Ἰσραήλ, ἐν ἀβύσσῳ »ἴχνεσι, τὸν διώκτην Φαραώ, καθορῶν ποντούμενον Θεῷ, ἐπινίκιον ᾠδήν, ἐβόα ᾄσωμεν.»

Λόγον μοι δίδου θεόπτα παρεστηκώς, θρόνῳ τοῦ Δεσπότου σου, ἀνυμνῆσαι τὴν φαιδράν, καὶ φωσφόρον μνήμην σου Λουκᾶ, διαλύσας τὴν ἀχλύν, τῆς διανοίας μου.

Ὁλοσχερῶς σε πτοήσας ὁ Ἱερός, Σῶτερ πρὸς τὴν ἄσκησιν, ἀπεδύσατο στερρῶς, θλίψεις μόχθους πόνους καρτερῶν, ἀνθ' ὧν εὕρατο τρυφήν, τὴν ἀτελεύτητον.

Ὑπωπιάζων τὸ σῶμα Πάτερ Λουκᾶ, ἐγκρατείᾳ πάντοτε, ἀγρυπνίᾳ συνεχεῖ, κακουχίᾳ πάσῃ τε σοφῶς, τὰς ὁρμὰς τῶν ἐμπαθῶν, ἡδονῶν ἔστησας. Θεοτοκίον.

Κυριοτόκε Παρθένε ἡ τὸν Θεόν, ἐν σαρκὶ γεννήσασα, τὸν ἀχώρητον παντί, σαρκωθέντα οἴκτῳ τῶν βροτῶν, τυραννίδος με παθῶν, δεῖξον ὑπέρτερον. Τοῦ Ἱεράρχου. Ὠδὴ γ'. Ὁ Εἱρμός.

«Ἐν πέτρᾳ με τῆς Πίστεως στερεώσας, ἐπλά»τυνας τὸ στόμα μου ἐπ' ἐχθρούς μου· εὐ»φράνθη γὰρ τὸ πνεῦμά μου ἐν τῷ ψάλλειν· Οὐκ »ἔστιν ἅγιος, ὡς ὁ Θεὸς ἡμῶν, καὶ οὐκ ἔστι δί»καιος, πλήν σου Κύριε.

Ὑπῆρξας καθαιρέτης τῆς τυραννίδος, παμμάκαρ τῶν Δαιμόνων τῆς ὀλεθρίου, εἰδώλων τε κατέστρεψας τὰ τεμένη, καὶ θείους ἤγειρας, ναοὺς εἰς αἴνεσιν, τοῦ Χριστοῦ Παρθένιε ἱερώτατε.

Μεγίσταις διαπρέπων θαυματουργίαις, καρκίνου χαλεπώτατον παύεις πάθος, καὶ ὄμματα διήνοιξας πηρωθέντα, καὶ ἐφυγάδευσας Πάτερ Παρθένιε, πονηρίας πνεύματα θείᾳ χάριτι.

Ἀνέστησας κακίστως θανατωθέντα, τὸν πάλαι ὑπουργοῦντα τῷ θείῳ ἔργῳ· Θεὸς γὰρ ὁ τὸν θάνατον καταργήσας, χάριν σοι δέδωκε μάκαρ Παρθένιε, ἀνιστᾷν τεθνήξαντας δι' ἐντεύξεως.

Θεοτοκίον.

Ὡμίλησεν ἀνθρώποις ἐκ σοῦ τὴν σάρκα, ὁ Κύριος φορέσας ἀνερμηνεύτως· αὐτὸν οὖν ἐκδυσώπησον Παναγία, τοῦ οἰκτειρῆσαί με, καταπονούμενον, προσβολαῖς τοῦ ὄφεως καὶ δονούμενον.

Τοῦ Ὁσίου. Ὁ Εἱρμός.

«Οὐκ ἔστιν Ἅγιος ὡς σύ, Κύριε ὁ Θεός μου, ὁ »ὑψώσας τὸ κέρας τῶν πιστῶν σου ἀγαθέ, »καὶ σερεώσας ἡμᾶς, ἐν τῇ πέτρᾳ, τῆς ὁμολογίας σου»

Ἀνεπτερώθης τῷ θερμῷ, ἔρωτι τοῦ Σωτῆρος, καὶ γονέων τὸ φίλτρον, ὑπερεῖδες δι' αὐτόν, καὶ γέγονας ὦ Λουκᾶ, ξένος πάντων τῶν τερπνῶν μακάριε.

Ναὸν Κυρίου σεαυτόν, ἀπεργάσασθαι θέλων, ἐρημίας κατῴκεις, ὡς ὁ πάλαι Ἠλιού, πρὸς δαίμονας πολεμῶν· ὅθεν εὗρες τέλος τὸ μακάριον.

Ἐν πάσῃ θείᾳ ἐντολῇ, εὐπειθὴς ὡς οἰκέτης, ἀνεδείχθης παμμάκαρ, καλῶς αὐτὰς ἐκτελῶν, καὶ ταπεινῶν σεαυτόν· ὅθεν ὕψος ἔλαβες οὐράνιον.

Θεοτοκίον.

Παρθένε Μήτηρ τοῦ Θεοῦ, ἡ τεκοῦσα τὸν Λόγον, ὑπὲρ λόγον ὀφθέντα, δι' ἡμᾶς ὅπερ ἡμεῖς, ἱκέτευε ἐκτενῶς, ἀλογίας πάσης με λυτρώσασθαι.

Κοντάκιον τοῦ Ἁγίου Παρθενίου.

Ἦχος γ'. Ἡ Παρθένος σήμερον.

Τῶν θαυμάτων εἴληφας, τὴν θείαν χάριν θεόφρον, ἱερὲ Παρθένιε, θαυματουργὲ θεοφόρε, ἅπαντα τὰ τῶν πιστῶν πάθη ἀποκαθαίρων, πνεύματα τῆς πονηρίας Πάτερ ἐλαύνων· διὰ τοῦτό σε ὑμνοῦμεν, ὡς μέγαν μύστην Θεοῦ τῆς χάριτος.

Ὁ Οἶκος.

Φῶς νοερὸν τὸ ἐκ φωτός, Πατρὸς τοῦ προανάρχου, Υἱὲ Θεοῦ καὶ Λόγε, ὁ καταυγάζων πᾶσαν τὴν οἰκουμένην θεϊκῶς, φώτισόν μου τὰς φρένας, τὸν νοῦν καὶ τὸν λογισμόν, τοῦ ἀνυμνῆσαι σήμερον τὴν φαιδρὰν ταύτην πανήγυριν, καὶ σεμνο-

πρεπεστάτην τοῦ ὁσίου Παρθενίου· αὐτὸς γὰρ ἀληθῶς ἐν γῇ θαυμασίαν διετέλεσε ζωὴν καὶ πολιτείαν· διὰ τοῦτο συνελθόντες εὐφημοῦμεν αὐτόν, ὡς μέγαν μύστην Θεοῦ τῆς χάριτος.

Κάθισμα τοῦ αὐτοῦ.

Ἦχος πλ. δ'. Τὴν σοφίαν καὶ Λόγον.

Τῆς Λαμψάκου ὁ μέγας θαυματουργός, ἀναβὰς ἐν τῷ ὕψει τῶν ἀρετῶν, ἀστράπτεις τοῖς πέρασι, τῷ φωτὶ τῶν ἰάσεων, τοὺς ζοφώδεις Δαίμονας, σκορπίζων φαιδρότατα, καὶ ἐλαύνων νόσους, χρησταῖς ἐπικλήσεσιν· ὅθεν καὶ τῆς πλάνης, τῶν εἰδώλων καθάρας, πᾶσαν τὴν Ἑλλήσποντον, καταλάμπεις τοῖς θαύμασι, Θεοφόρε Παρθένιε, πρέσβευε Χριστῷ τῷ Θεῷ, τῶν πταισμάτων ἄφεσιν δωρήσασθαι, τοῖς ἑορτάζουσι πόθῳ, τὴν ἁγίαν μνήμην σου.

Δόξα, Τοῦ Ὁσίου Λουκᾶ, ὅμοιον.

Ἀπὸ βρέφους ποθήσας τὴν ἀρετήν, τῶν ἡδέων ἀπέσχου πάντων σοφέ, νηστείαν καὶ ἄσκησιν, ἀκριβῆ ἐνδεικνύμενος, καὶ μητρὸς τὸν πόθον, οὐδὲν ἡγησάμενος, ἐν Σεμνείῳ φέρων, σαυτὸν λάθρα δέδωκας· πάλιν δὲ μηνύει, σὲ Θεὸς τῇ μητρί σου, θρηνούσῃ τὴν στέρησιν, σοῦ δικαίως πανάριστε· ᾗ καὶ νῦν συνηδόμενος, πρέσβευε Χριστῷ τῷ Θεῷ, τῶν πταισμάτων ἄφεσιν δωρήσασθαι, τοῖς ἑορτάζουσι πόθῳ, τὴν ἁγίαν μνήμην σου.

Καὶ νῦν, Τῆς Ἑορτῆς.

Ἦχος πλ. δ'. Ἀνέστης ἐκ νεκρῶν.

Ἐτέχθης ἐκ Μητρός, ὁ προάναρχος Λόγος, προσήχθης τῷ ναῷ, ὁ ἀκατάληπτος φύσει· χαίρων δὲ ὁ Πρεσβύτης, ἐν ταῖς ἀγκάλαις σε ὑπεδέξατο, κράζων· Νῦν ἀπολύεις, ὃν ἐπεσκέψω κατὰ τὸ ῥῆμά σου, ὁ εὐδοκήσας σῶσαι ὡς Θεός, τὸ γένος τῶν ἀνθρώπων.

Τοῦ Ἱεράρχου. Ὠδὴ δ'. Ὁ Εἱρμός.

«Ἐλήλυθας, ἐκ Παρθένου οὐ πρέσβυς οὐκ Ἄγ-
»γελος, ἀλλ' αὐτὸς ὁ Κύριος, σεσαρκωμένος
»καὶ ἔσωσας, ὅλον με τὸν ἄνθρωπον· διὸ κραυγάζω
»σοι· Δόξα τῇ δυνάμει σου Κύριε.»

Νοσήματα, προσευχῇ ἐθεράπευσας ἄμετρα, συσφίγγων Παρθένιε, τοὺς παρεθέντας ἐν χάριτι, ὥσπερ ὁ Δεσπότης σου, οὗ τὴν πολλὴν ἐμιμήσω ἀγαθότητα.

Σὺ δέδωκας, ἐνεργεῖν τοῖς βαφεῦσι τὰ πρόσφορα, τὸν εἴργοντα δαίμονα, ἀποσοβήσας Παρθένιε, ταῖς πρὸς τὸν φιλάνθρωπον, ἱερωτάταις σου Πάτερ παρακλήσεσι.

Ὁ Κύριος, τὰς ἐντεύξεις σου Πάτερ δεξάμενος, τὴν ἄγραν παρέδωκε, πλουσιωτάτως τοῖς χρήζουσι, τῇ τοῦ ἀνανήξαντος, θαυματουργίᾳ ἰχθύος μεγαλύνων σε. Θεοτοκίον.

Τὰ τραύματα, τῆς ψυχῆς μου Παρθένε θεράπευσον· τὸν νοῦν μου εἰρήνευσον, ὑπὸ παθῶν ταραττόμενον, καὶ ταῖς παραβάσεσι, τῶν ἐντολῶν τοῦ Σωτῆρος σκοτιζόμενον.

Τοῦ Ὁσίου Λουκᾶ. Ὁ Εἱρμός.

«Χριστός μου δύναμις, Θεὸς καὶ Κύριος, ἡ σε-
»πτὴ Ἐκκλησία θεοπρεπῶς, μέλπει ἀνα-
»κράζουσα, ἐκ διανοίας καθαρᾶς, ἐν Κυρίῳ ἑορ-
»τάζουσα.»

Ἄκακος ὅσιος, εὐθὺς καὶ ἥμερος, καὶ ἀκέραιος ὤφθης Πάτερ Λουκᾶ· ὅθεν μεμακάρισαι, παρὰ τοῦ πάντων Ποιητοῦ, καὶ Δεσπότου παμμακάριστε.

Ἰδὼν ὁ φθόνος σε, καλῶς διάγοντα, τὴν ζωὴν ἐξεκαύθη καὶ πειρασμῶν, πλῆθός σοι ἐξήγειρεν· ἀλλ' ἐξηλέγχετο κενὸς λύκος, μάτην τὸ τοῦ λόγου χανών.

Νοὸς εὐθύτητι, τὸν βίον ἴθυνας, πρὸς τὰ κρείττω παμμάκαρ τῶν ἐφετῶν, πάντων τὸ ἀκρότατον, ἐπιποθῶν Πάτερ ἰδεῖν· οὗ εὐστόχως καὶ τετύχηκας. Θεοτοκίον.

Ὡραίαν κάλλει σε, πασῶν εὑράμενος, γυναικῶν ὁ ὡραῖος Κόρη σεμνή, σοῦ τὴν Μήτραν ᾤκησε, καὶ δυσμορφίας με παθῶν, καὶ τοῦ σκότους ἐλυτρώσατο.

Τοῦ Ἱεράρχου. Ὠδὴ ε'. Ὁ Εἱρμός.

«Ὁ φωτισμός, τῶν ἐν σκότει κειμένων ἡ σω-
»τηρία, τῶν ἀπεγνωσμένων Χριστὲ Σωτήρ
»μου, πρὸς σὲ ὀρθρίζω, Βασιλεῦ τῆς εἰρήνης, φώτι-
»σόν με τῇ ἐπιλάμψει σου· ἄλλον γὰρ ἐκτός σου,
»Θεὸν οὐκ ἐπίσταμαι.»

Ἡ φωταυγής, ἐνσκηνώσασα χάρις τῆς ἀπαθείας, ἐν τῇ σῇ καρδίᾳ θεόφρον Πάτερ, φιλαργυρίας τὸ βαθύτατον σκότος, τοῦ προέδρου διώκει ἄνοσον, τοῦτον συντηροῦσα, ταῖς σαῖς παραινέσεσι.

Νόσῳ πολλῇ, τὸν κρατούμενον Πάτερ καὶ γεγονότα, ὅσιε ἡμίξηρον προσευχαῖς σου, ὅλον εἰργάσω ὑγιῆ εὐχαρίστως, τὸν Δεσπότην Θεὸν δοξάζοντα, τὸν θαυματουργίαις πολλαῖς σε δοξάσαντα.

Χρίσμα σεπτόν, περικείμενος Πάτερ ἱερωσύνης, ταύτην κατελάμπρυνας ἐπιδείξει, πολλῶν θαυμάτων, ὧν ἐτέλεσας, ζῶν τε θεοφόρε καὶ μετὰ

θάνατον, Ἄγγελος καθάπερ, βιώσας Παρθένιε.

Θεοτοκίον.

Ἀπὸ παθῶν ἀμαυρώσεως Κόρη ἀπὸ σκανδάλων, τῶν προσγινομένων ταῖς ἐπηρείαις, τοῦ ἀλλοτρίου μελλουσῶν τε βασάνων, αἰωνίων, πρὸς τὸν φιλάνθρωπον, ῥῦσαί με ταῖς σαῖς, δυσωπῶ παρακλήσεσι. Τοῦ Ὁσίου Λουκᾶ. Ὁ Εἱρμός.

«Τῷ θείῳ φέγγει σου ἀγαθέ, τὰς τῶν ὀρθριζόν» των σοι ψυχάς, πόθῳ καταύγασον δέομαι, »σὲ εἰδέναι Λόγε Θεοῦ, τὸν ὄντως Θεόν, ἐκ ζόφου »τῶν πταισμάτων ἀνακαλούμενον.»

Τὴν τῶν καμάτων σου ἀμοιβήν, παρὰ τοῦ πλουσίου Δοτῆρος, ἀπολαβὼν Πάτερ ὅσιε, τὸ πέλαγος θαυμάτων πᾶσιν ἐδείκνυσο, τὰς νόσους ἀφανίζων τῶν προσιόντων σοι.

Οὐ κατενάρκησας τοῦ ἐχθροῦ, Πάτερ ταῖς μυρίαις προσβολαῖς, οὐ κατεπλάγης τὴν ἔπαρσιν· ἔστης δὲ ὡς πύργος στερρὸς ἀκλόνητος, ταπείνωσιν ὡς θώρακα ἐνδυσάμενος.

Καλῶς τελέσας τὸν ἱερόν, βίον σου παμμάκαρ, καὶ λαβὼν ἀπὸ Θεοῦ τὴν ἀντίδοσιν, χάριν ἰαμάτων, τυφλοὺς ἐφώτισας, χωλοὺς καὶ παραλύτους ἀποτελῶν ὑγιεῖς. Θεοτοκίον.

Λαοὶ ὑμνεῖτε τὴν ἀληθῶς, τέξασαν τὸν Λόγον τοῦ Θεοῦ, ἀνερμηνεύτως καὶ μείνασαν, πάλιν μετὰ τόκον Παρθένον ἄφθορον, ὡς πάντων προστασίαν καὶ σωτηρίαν βροτῶν.

Τοῦ Ἱεράρχου. Ὠδὴ ϛ'. Ὁ Εἱρμός.

«Πρὸς Κύριον, ἐκ κήτους ὁ Ἰωνᾶς ἐβόησε· » Σύ με ἀνάγαγε, ἐκ πυθμένος Ἅδου δέομαι· »ἵνα ὡς Λυτρωτῇ ἐν φωνῇ αἰνέσεως, ἀληθείας τε »πνεύματι θύσω σοι.»

Ῥημάτων σου, εὐχῶν τε δυναστείᾳ Παρθένιε, ναοὶ ἐρράγησαν τῶν εἰδώλων θείᾳ χάριτι, καὶ ἄπιστος λαὸς πίστιν προσελάβετο, μεγαλύνων συμφώνως τὸν Κύριον.

Ἱκέτευσας, τὸν φιλάνθρωπον Λόγον σὺν δάκρυσι, καὶ τοῖς αἰτήσασιν ὄμβρους ἄνωθεν κατήγαγες, οἰκτείρων συμπαθῶς, λαὸν κινδυνεύοντα, Ἱεράρχα Κυρίου Παρθένιε.

Ναμάτων σου, μυστικῶν ἐπομβρίαις κατήρδευσας, καρδίαν πᾶσαν προσφοιτῶσάν σοι Παρθένιε· καὶ ἡ γῆ ἡ τῷ αὐχμῷ ξηρανθεῖσα δέχεται, ὑετοὺς θαυμαστῶς εὐφορήσασα. Θεοτοκίον.

Μὴ στήσῃς με, ἐν ἡμέρᾳ τῆς δίκης κατάκριτον· μὴ στηλιτεύσῃς με ἐπὶ πάντων τὸν ἀναίσθητον, Θεέ μου Ποιητά μου, ἔχων ἱκετεύουσαν, τὴν τεκοῦσαν ἀσπόρως σε Δέσποιναν.

Τοῦ Ὁσίου Λουκᾶ. Ὁ Εἱρμός.

«Τοῦ βίου τὴν θάλασσαν, ὑψουμένην καθορῶν, » τῶν πειρασμῶν τῷ κλύδωνι, τῷ εὐδίῳ λι»μένι σου προσδραμών, βοῶ σοι· Ἀνάγαγε, ἐκ »φθορᾶς τὴν ζωήν μου Πολυέλεε.»

Ἐλύθη ἡ πάλαι σοι, δολιόφρον καθ' ἡμῶν, ἰσχὺς καὶ φροῦδα γέγονε, τὰ πολλά σου σοφίσματα πονηρέ· ἰδοὺ γὰρ ἁπλούστατος, καὶ ἀπόνηρος νέος σε κατέβαλε.

Οὐκ ἔδωκας Ὅσιε, σοῖς βλεφάροις νυσταγμόν, οὐδὲ κροτάφοις ἄνεσιν, ἕως πᾶσαν κατέβαλες μηχανήν, τοῦ πλάνου ποικίλους σοι, πειρασμοὺς καθ' ἑκάστην ἐξεγείροντος.

Σωφρόνως διήνυσας, σοῦ τὸν βίον καὶ καλῶς, φιλοξενῶν ἑκάστοτε, ἐλεῶν τε πλουσίως καὶ δαψιλῶς· διὸ καὶ τετύχηκας, ἀφθαρσίας καὶ δόξης ἀκηράτου Λουκᾶ. Θεοτοκίον.

Τριάδος γεγένηκας, σὺ τὸν ἕνα σαρκικῶς, Θεοκυῆτορ πάναγνε, ὑπὲρ νοῦν τε καὶ λόγον· διὸ βοῶ· Τριάδος τῆς θείας με, ταῖς πρεσβείαις σου δεῖξον οἰκητήριον. Κοντάκιον τοῦ Ὁσίου Λουκᾶ.

Ἦχος πλ. β'. Τῇ Ὑπερμάχῳ.

Ὁ ἐκλεξάμενος Θεὸς πρὸ τοῦ πλασθῆναί σε, εἰς εὐαρέστησιν αὐτοῦ, οἷς οἶδε κρίμασι, προσλαβόμενος ἐκ μήτρας καθαγιάζει, καὶ οἰκεῖον ἑαυτοῦ δοῦλον δεικνύει σε, κατευθύνων σου Λουκᾶ τὰ διαβήματα, ὁ φιλάνθρωπος· ᾧ νῦν χαίρων παρίστασαι.

Ὁ Οἶκος.

Ὢ Πατέρων ἀρίστη καλλονὴ καὶ σεμνότης· ὢ πάντων ἀσκητῶν κοσμιότης· Χριστοῦ τὰς ἐντολὰς γὰρ πληρώσαντος, πῶς ὑμνήσω τὴν σὴν βιοτὴν ἔνδοξε, μὴ ἔχων λόγων δύναμιν; ἀλλ' ὅμως σοι θαρρῶν βοήσω.

Χαῖρε λαμπρὸν μοναζόντων κλέος· χαῖρε πιστῶν ὁδηγὲ καὶ λύχνε.

Χαῖρε τῆς ἐρήμου τερπνότατον βλάστημα· χαῖρε οἰκουμένης λαμπτὴρ φαεινότατε.

Χαῖρε, ὅτι κατεφρόνησας τῶν ῥεόντων καὶ φθαρτῶν· χαῖρε, ὅτι τὰ οὐράνια σὺν Ἀγγέλοις κατοικεῖς.

Χαῖρε τῶν ἀθυμούντων ταχινὲ παρακλῆτορ· χαῖρε τῶν ἐν κινδύνοις ποθεινὲ παραστάτα.

Χαῖρε σεπτὸν δοχεῖον τοῦ Πνεύματος· χαῖρε κλεινὸν Χριστοῦ οἰκητήριον.

Χαῖρε, δι' οὗ δόσις πᾶσα ηὐγάσθη· χαῖρε, δι' οὗ ὁ Θεὸς ἐδοξάσθη.

Ὦ νῦν χαίρων παρίστασαι.

Συναξάριον.

Τῇ Ζʹ. τοῦ αὐτοῦ μηνός, μνήμη τοῦ ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν Παρθενίου, Ἐπισκόπου Λαμψάκων.

Στίχ. Ἀφῆκε τὸν χοῦν Παρθένιος Λαμψάκῳ,
Λαμπτῆρα πυρσεύοντα φῶς αὐτοῦ μέγα.

Παρθένιος κατέδαρθε, λαχὼν μακρὸν ἑβδόμῃ ὕπνον.

Οὗτος ἦν ἐπὶ τῆς βασιλείας Κωνσταντίνου τοῦ Μεγάλου· υἱὸς Χριστοφόρου, Διακόνου τῆς κατὰ Μελιτόπολιν Ἐκκλησίας, γραμμάτων μὲν ἄπειρος, πᾶσαν δὲ πρακτικὴν ἀρετὴν μετιέναι σπουδάζων· καὶ προκάλυμμα τὴν τῶν ἰχθύων ποιούμενος ἄγραν, τοῖς αἰτοῦσιν αὐτῷ μετεδίδου. Τοσαύτη δέ τις ἦν ἡ κρυπτομένη ἐν αὐτῷ εὐσέβεια καὶ ἀρετή, ὡς καὶ χάριν παρὰ Θεοῦ λαβεῖν, δαίμονας ἀπελαύνειν, καὶ παντοίας νόσους ἰᾶσθαι. Ἐπιμέλειαν δὲ ποιησάμενος τῆς τῶν γραμμάτων μαθήσεως, χειροτονεῖται Πρεσβύτερος ὑπὸ Φιλίππου Ἐπισκόπου Μελιτοπόλεως, καὶ αὖθις Ἐπίσκοπος τῆς Λαμψάκου ὑπὸ Ἀχιλλίου Μητροπολίτου Κυζίκου. Πολλὰ δὲ θαύματα ἐκτελέσας (καὶ γὰρ ὑπὸ ταύρου τὸν ὀφθαλμὸν ἀνδρός τινος ἐκκοπέντα ἰάσατο καὶ μόνῃ σφραγῖδι, καρκίνου πάθος οὕτω λεγόμενον, ἀπό τινος γυναικὸς διεσκέδασε· καὶ τὸν λυττήσαντα κύνα, καὶ κατασχόντα αὐτόν, φυσήματι ἀπενέκρωσε· καὶ τὸν ὑπὸ τῆς ἁμάξης συμπατηθέντα, διαρραγείσης αὐτῷ τῆς γαστρός, τεθνηκότα αὖθις ἀνεζώωσε· καὶ ἀπὸ τῆς τοῦ Ἐπιτρόπου δὲ γαμετῆς τὸ ἀκάθαρτον ἀπήλασε πνεῦμα· καὶ ἐνεργεῖν τοῖς βαφεῦσι τὰ πρόσφορα παρεσκεύασε, ἀποδιώξας τὸν ἐμφωλεύοντα δαίμονα): καὶ πολλὰ ἕτερα παράδοξα ἐνεργήσας, καὶ περὶ τῶν ἐσομένων προειπών, πρὸς Κύριον ἐξεδήμησε.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, μνήμη τοῦ Ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν Λουκᾶ, τοῦ ἐν Ἑλλάδι.

Στίχ. Ἔπλησε Λουκᾶς θαυμάτων τὴν Ἑλλάδα,
Ὃς οὐδὲ νεκρὸς παύεται τῶν θαυμάτων.

Οὗτος ὁ Ὅσιος τῆς Ἑλλάδος ἐστὶ βλάστημα καὶ ἐντρύφημα· οἱ δὲ τούτου πρόγονοι ἐξ Αἰγίνης ὥρμηντο τῆς νήσου· οἳ τὰς συνεχεῖς ἐφόδους τῶν Ἀγαρηνῶν μὴ φέροντες, μετανάσται γίνονται, καὶ τὴν Ἑλλάδα καταλαμβάνουσιν, ἐν ᾗ καὶ γεγέννηται ὁ μακάριος Λουκᾶς. Ὃς παιδιόθεν οὐ μόνον κρέατος, ἀλλὰ καὶ ᾠοῦ καὶ τυροῦ ἀποχὴν ἐποιήσατο· ἄρτος δὲ κρίθινος, καὶ ὕδωρ καὶ ὄσπριον ἦν αὐτῷ βρῶσις καὶ πόσις. Κακοπαθείᾳ δὲ πάσῃ καὶ σκληραγωγίᾳ κατατήκων ἑαυτοῦ τὸ σῶμα, τὸν πεινῶντα θρέψαι, καὶ γυμνητεύοντι περιβόλαιον χαρίσασθαι, τρυφὴν ἡγεῖτο, καὶ κόρον ὑπελάμβανεν. Ὅθεν καὶ τὸ ἑαυτοῦ περιβόλαιον πολλάκις δεδωκώς, γυμνὸς ἐπανῄει. Καὶ ὁπόταν τὰς εὐχὰς τῷ Θεῷ ἀνέπεμπε, τοῦ ἐδάφους οἱ πόδες ἀφιστάμενοι ὡσεὶ πῆχυν ἕνα, ἄψαυστοι τῆς γῆς ἐδόκουν φαίνεσθαι.

Ἐπεὶ δὲ καὶ τὸν μονήρη βίον ὑπέδυ, οὐκ ἔστιν εἰπεῖν ὅσην ἐγκράτειαν καὶ κακουχίαν ὁ μακάριος ἐπεδείξατο. Τὰς δὲ παραλίους πάσας διαμείψας, καὶ πολλοῖς αἴτιος σωτηρίας διὰ τῶν ὑπ' αὐτοῦ τελεσθέντων θαυμάτων γεγωνώς, ὕστερον ἀφεὶς τὰς μεταβάσεις, τὸν τοῦ Μοναστηρίου χῶρον καταλαμβάνει· καὶ ἕβδομον ἐν αὐτῷ διανύσας ἔτος, προεῖπε τὴν αὐτοῦ τελευτὴν πᾶσι, καὶ οὕτω τῷ τέλει τοῦ βίου ἐχρήσατο.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, μνήμη τῶν ἁγίων χιλίων μαρτύρων καὶ τριῶν, οἰκετῶν τῶν τεσσάρων Προτικτόρων, τῶν ἐν Νικομηδείᾳ μαρτυρησάντων.

Οὗτοι οἰκέται ὑπῆρχον τῶν τεσσάρων Προτικτόρων, ὑφ' ὧν κατασχέθη ἐκ προστάγματος βασιλικοῦ, ὁ τῆς Ἀλεξανδρέων Ἐπίσκοπος Πέτρος ὁ ἁγιώτατος, καὶ ἀπετμήθη τὴν κεφαλήν. Μετὰ γὰρ τὴν τούτου τελευτήν, τῶν Προτικτόρων πιστευσάντων πανοικὶ τῷ Χριστῷ, καὶ μαρτυρησάντων, οἱ τούτων δοῦλοι, τῇ εἰς Χριστὸν πίστει θερμανθέντες, ηὐτομόλησαν πρὸς τὸν βασιλέα Διοκλητιανὸν ἐν Νικομηδείᾳ, σὺν γυναιξὶ καὶ παιδίοις καὶ βρέφεσι· καὶ ὁμολογήσαντες εἶναι Χριστιανοί, καὶ μὴ πεισθέντες ἀρνήσασθαι τὸν Χριστόν, ὑπὸ τοῦ στρατοῦ κατεκόπησαν ξίφει.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, οἱ ἅγιοι ἓξ μάρτυρες, οἱ ἐκ Φρυγίας, πυρὶ τελειοῦνται.

Στίχ. Μὴ τὴν πυρὸς φρίξαντες ἰσχὺν ἓξ Φρύγες,
Τῇ τῶν Φρυγῶν γῇ πύργος εἰσὶν ἰσχύος.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, μνήμη τοῦ ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν Πέτρου, τοῦ ἐν Μοναβάτοις ἀγωνισαμένου· καὶ τοῦ ἁγίου μάρτυρος Θεοπέμπτου, καὶ τῆς Συνοδίας αὐτοῦ.

Ταῖς αὐτῶν ἁγίαις πρεσβείαις ὁ Θεὸς ἐλέησον ἡμᾶς. Ἀμήν. Τοῦ Ἱεράρχου. Ὠδὴ ζʹ. Ὁ Εἱρμός.

« Ἀντίθεον πρόσταγμα παρανομοῦντος, τυράν»νου μετάρσιον, τὴν φλόγα ἀνερρίπισε· Χρι»στὸς δὲ ἐφήπλωσε, θεοσεβέσι Παισί, δρόσον τὴν »τοῦ Πνεύματος, ὁ ὢν εὐλογημένος καὶ ὑπερένδοξος. »

Ἐν σοὶ ἐνσκηνώσασα ἡ θεία χάρις, Προφήτην σε δείκνυσι, τὰ μέλλοντα φθεγγόμενον· ἐντεῦθεν προήγγειλας τῷ διαδέχεσθαι, μέλλοντι τὸν Πρόεδρον σοφέ, ὡραϊσμένον θείαις λαμπρότησι.

Λαμψάκου τὸν Πρόεδρον, τῆς Ἑλλησπόντου, λαμπτῆρα τὸν ἄδυτον, θαυματουργίαις ἅπασαν, τὴν γῆν τὸν φαιδρύναντα, καὶ ἀπελάσαντα, νύκτα πολυώδυνον παθῶν, ὑμνολογοῦμεν πάντες Παρθένιον.

Πολύχουν ἀπέδωκε τὸν ταύτης σπόρον, ἡ γῆ τῇ ἐντεύξει σου, πανθαύμαστε Παρθένιε, καὶ βότρυας ἤνεγκεν ἄμπελος ἄνικμος· οὕτω σε δοξάσαντος Θεοῦ, τοῦ δοξασθέντος τῇ πολιτείᾳ σου.

Θεοτοκίον.

Ὡραθῆς Πανάμωμε ἁγιωτέρα, τῶν ἄνω Δυνάμεων· Θεὸν γὰρ ἐσωμάτωσας, ὃν Τάξεις ἀσώματοι φόβῳ δοξάζουσι· τοῦτον οὖν ἱκέτευε ἀεί, τοῦ οἰκτειρῆσαι τοὺς σὲ δοξάζοντας.

Τοῦ Ὁσίου Λουκᾶ. Ὁ Εἱρμός.

« Οἱ Παῖδες ἐν Βαβυλῶνι, καμίνου φλόγα οὐκ »ἔπτηξαν, ἀλλ' ἐν μέσῳ πυρὸς ἐμβληθέντες, »δροσιζόμενοι ἔψαλλον· Εὐλογητὸς εἶ Κύριε, ὁ »Θεὸς τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Ἡ θήκη τῶν σῶν λειψάνων, Λουκᾶ πηγὴ ἀναδέδεικται, ἰαμάτων ἐν ᾗ πᾶς προστρέχων, ἐκλυτροῦται παντοίων παθῶν, σὲ μακαρίζων ὅσιε, καὶ ἡμῶν τὸν Δεσπότην Χριστόν.

Σημείοις μεγίστοις Πάτερ, ἐδόξασέ σε ὁ Κύριος, ὃν ἐδόξασας σύ, διὰ πόνων τῆς ἀσκήσεως πρότερον· Εὐλογητὸς γὰρ ἔκραζες, ὁ Θεὸς τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Ἐν βίῳ περιφανής τε, καὶ ἐν τοῖς θαύμασι μέγιστος, καὶ ἐν πᾶσι καλοῖς ἀναδείχθης, ἀ-

παράμιλλος Ὅσιε· διὸ τῶν πόνων εὕρηκας, ἀμοιβὴν βασιλείαν Θεοῦ. Θεοτοκίον.

Λαὸν καὶ πόλιν σου σῷζε, Θεοκυῆτορ πανάμωμε, προστασία ἡμῶν τῶν ἐν πίστει, ἀδιστάκτῳ βοώντων σοι· Εὐλογημένος Πάναγνε, ὁ καρπὸς τῆς κοιλίας σου.

Τοῦ Ἱεράρχου. Ὠδὴ η'. Ὁ Εἱρμός.

«Κάμινος ποτὲ πυρὸς ἐν Βαβυλῶνι, τὰς ἐνερ»γείας διεμέριζε, τῷ θείῳ προστάγματι τοὺς »Χαλδαίους καταφλέγουσα, τοὺς δὲ Πιστοὺς δρο»σίζουσα, ψάλλοντας· Εὐλογεῖτε πάντα τὰ ἔργα »τὸν Κύριον.»

Μέγισται τοὺς σοὺς καμάτους ἀντιδόσεις, ἐν τοῖς ὑψίστοις διεδέξαντο, μέγιστε Παρθένιε· φῶς οἰκεῖς γὰρ τὸ ἀνέσπερον, καὶ δόξαν ἀδιάδοχον εἴληφας, ἀεννάου Πάτερ χαρᾶς ἀξιούμενος.

Ἄδυτος ἀστὴρ γενόμενος ἐν βίῳ, ἀνατολαῖς τῶν θείων ἔργων σου, ἔδυς νόμῳ φύσεως, καὶ πρὸς φέγγος μετεχώρησας ἀνέσπερον, λιπὼν ἡμῖν ὅσιε τὰς ἀκτῖνας, τῶν ἀπορρήτων θαυμάτων σου. Τριαδικόν.

Ἄναρχον, Πατήρ, Υἱὸς καὶ θεῖον Πνεῦμα, ὁμοβασίλειος ὁμόθρονος, γνωρίζεται ἔλλαμψις, ὀρθοδόξως τοῖς λατρεύουσι, καὶ μέλπουσι σὺν τάξεσι, πάντοτε τῶν Ἀγγέλων· Ἅγιος, Ἅγιος, Ἅγιος.

Θεοτοκίον.

Ῥύπου με παθῶν Ἁγνὴ προσγινομένου, τῇ μεσιτείᾳ σου καθάρισον, καὶ λάμπρυνον δέομαι, σκοτισθεῖσαν τὴν καρδίαν μου, δαιμόνων ἀμαυρότησιν· ὅπως σε μακαρίζω, Παρθένε Θεομακάριστε.

Τοῦ Ὁσίου Λουκᾶ. Ὁ Εἱρμός.

«Νόμων πατρῴων οἱ μακαριστοί, ἐν Βαβυ»λῶνι Νέοι προκινδυνεύοντες, βασιλεύοντος »κατέπτυσαν, προσταγῆς ἀλογίστου, καὶ συνημ»μένοι ᾧ οὐκ ἐχωνεύθησαν πυρί, τοῦ κρατοῦντος »ἐπάξιον, ἀνέμελπον τὸν ὕμνον· Τὸν Κύριον ὑ»μνεῖτε τὰ ἔργα, καὶ ὑπερυψοῦτε εἰς πάντας τοὺς »αἰῶνας.»

Λύμην παντοίου πάθους ἔνδοξε, ἀποδιώκεις Πάτερ Λουκᾶ μακάριε, τοὺς λεπρῶντας ἐξιώμενος, ῥωννύων ἀσθενοῦντας, καὶ παρειμένους λύων τοῦ κατέχοντος δεσμοῦ, καὶ κυλλοὺς καὶ χωλοὺς ὁμοῦ, καὶ τυφλοὺς θεραπεύων. Τὸν Κύριον ὑμνεῖτε βοῶντας, καὶ ὑπερυψοῦτε εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ἄπονον εὗρες δόξαν Ὅσιε, πόνους πολλοὺς ὑποίσας καὶ ἀγωνίσματα, ἀγρυπνίαν τῆξιν σώματος, νηστείαν κακουχίαν, χαμαικοιτίαν, πᾶσαν ἄλλην πίεσιν σαρκός, δι' ἀγάπην τοῦ κτίσαντος, ᾧ συνὼν συνευφραίνῃ· αὐτὸν οὖν ἐκδυσώπει σωθῆναι, πάντας τοὺς ἐν πίστει καὶ πόθῳ σε ὑμνοῦντας.

Διὰ ποικίλων πόνων Ὅσιε, τῶν ἀρετῶν εἰσήχθης εἰς τὴν οὐράνιον, βασιλείαν εὐφραινόμενος, τανῦν εἰς τοὺς αἰῶνας, καὶ τοῦ Δεσπότου πάντοτε τρυφῶν ταῖς καλλοναῖς, σὺν Ἀγγέλοις μελῴδημα τὸ Τρισάγιον ᾄδεις· Τὸν Κύριον ὑμνεῖτε τὰ ἔργα, καὶ ὑπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Θεοτοκίον.

Οὐκ ἀποστάντα τὸν ἀχώριστον, ἐκ τοῦ πατρῴου κόλπου, Ἁγνὴ γεγέννηκας, ἀπειράνδρως ἀνεκφράστως τε, βροτὸν τέλειον ὄντα· ὃν ἐκδυσώπει, δοῦναί μοι ἰσχύν, τῶν πονηρῶν λογισμῶν, προσβολὴν πᾶσαν καταβαλεῖν εἰς τέλος, καὶ θέλημα τὸ θεῖον ἐκείνου, πράττειν καθ' ἑκάστην· ἵνα σε δοξάζω, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Τοῦ Ἱεράρχου. Ὠδὴ θ'. Ὁ Εἱρμός.

«Ἀνάρχου Γεννήτορος, Υἱὸς Θεὸς καὶ Κύριος, »σαρκωθεὶς ἐκ Παρθένου ἡμῖν ἐπέφανε, τὰ »ἐσκοτισμένα φωτίσαι, συναγαγεῖν τὰ ἐσκορπι»σμένα· διὸ τὴν πανύμνητον, Θεοτόκον μεγαλύ»νομεν.»

Ἰδεῖν κατηξίωσαι, ἀπολυθεὶς τοῦ σώματος, τὰ ἀθέατα κάλλη Πάτερ Παρθένιε, ὅλος ἀρετῶν εὐμορφίᾳ, ὡς ἀληθῶς καθωραϊσμένος· διό σε γεραίρομεν, καὶ γνησίως μακαρίζομεν.

Ὡς κρίνον ὡς ῥόδον σε, εὐῶδες ὡς ὀσφράδιον, ἀρετῶν ποικιλίᾳ ὡραϊζόμενον, Πάτερ ὁ Χριστὸς εἰς τὰς ἄνω, περιφανῶς ἐσκήνωσε μάνδρας, ὁσίως ποιμάναντα, τὸν λαὸν αὐτοῦ Παρθένιε.

Σκιρτήσωμεν ἄνθρωποι, χορεύσωμεν γηθόμενοι, ἑορτήν τε ἁγίαν νῦν συστησώμεθα, ψάλλοντες Θεῷ ἐν αἰνέσει, τὸν θαυμαστὸν καὶ μέγαν ποιμένα, Παρθένιον σήμερον, κατὰ χρέος μακαρίζοντες.

Ἡ μνήμη σου σήμερον, ἡμῶν περιαυγάζουσα, τὰς καρδίας ὡς μέγας ἥλιος ἔλαμψεν· ἣν ἐπιτελοῦντας ἐν πίστει, ῥῦσαι παθῶν σκότους Ἱεράρχα, καὶ νόσων καὶ θλίψεων, καὶ παντοίων περιστάσεων. Θεοτοκίον.

Φωτί με καταύγασον, τὸν ἐν τῷ σκότει κείμενον, τῆς δεινῆς ῥαθυμίας Θεοχαρίτωτε, καὶ μὴ προαιρούμενον ὅλως, τοὺς τοῦ Θεοῦ νόμους συντηρῆσαι, ὅπως ὡς προστάτην μου, κατὰ χρέος μακαρίζω σε.

Τοῦ Ὁσίου Λουκᾶ. Ὁ Εἱρμός.

«Θεὸν ἀνθρώποις ἰδεῖν ἀδύνατον, ὃν οὐ τολμᾷ »Ἀγγέλων ἀτενίσαι τὰ τάγματα· διὰ σοῦ »δὲ Πάναγνε ὠράθη βροτοῖς, Λόγος σεσαρκωμένος· »ὃν μεγαλύνοντες, σὺν ταῖς οὐρανίαις, στρατιαῖς »σὲ μακαρίζομεν.»

Σοὺς πόνους Πάτερ καὶ ἀγωνίσματα, τίς ἐξειπεῖν δυνήσεται βροτῶν ὧν ἀντάξιον, τὸν μισθὸν ἐκομίσω παρὰ Θεοῦ; γέγονας γὰρ δοχεῖον, τοῦ θείου Πνεύματος· Ὅσιος, εὐθύς, ἀληθινός, δίκαιος, ἄμεμπτος.

Ἁπλοῦν τὸ ἦθος καὶ απονήρευτον, καὶ ταπεινόν, ἐλέους τε μεστὸν πρὸς τοὺς πένητας, καὶ φιλόξενόν τε καὶ φιλέρημον, ἥσυχον πρᾶον ὄντως, Πάτερ ἐνέδειξας· ὅθεν συνετάγης Ἀβραὰμ καὶ Ἰακὼβ καὶ Δαυΐδ.

Μοναῖς ἐκείναις ὡς αὐλιζόμενος, ταῖς ὀρεκταῖς καὶ κάλλους θεϊκοῦ ἐμπιπλάμενος, Παραδείσου τε θείου τοῖς ἄνθεσι, νῦν ἐντρυφῶν εἰς κόρον, καὶ ἀγαλλόμενος, μνείαν πρὸς Θεόν, ὑπὲρ ἡμῶν ποιοῦ πανόλβιε. Τριαδικόν.

Ἡ μία φύσις ἡ τρισυπόστατος, ἡ τριλαμπὴς οὐσία καὶ ἀχώρισος δύναμις, ὁ Πατὴρ ὁ Υἱὸς καὶ τὸ ἅγιον Πνεῦμα, μία Θεότης, σῷζε τοὺς πίσει σε, ἕνα μεγαλύνοντας Θεὸν ἐν χαρακτῆρσι τρισί. Θεοτοκίον.

Νοεῖν οὐ σθένει σου τὸ μυστήριον, βρότειος νοῦς Παρθένε Θεοτόκε πανύμνητε· πρὸ γὰρ τόκου ἀνάνδρως συνέλαβες, ἔμεινάς τε Παρθένος, καὶ μετὰ κύησιν, τέτοκας δὲ Λόγον, τῷ Πατρὶ τὸν συναΐδιον. Ἐξαποστειλάριον τοῦ Ἱεράρχου.

Γυναῖκες ἀκουτίσθητε.

Λαμψάκου ὁ παμμέγιστος, Ποιμὴν καὶ περιβόητος, θαυματουργὸς Ἱεράρχης, τῆς τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας, τὸ Ἑλλησπόντου καύχημα, καὶ τῶν πιστῶν ἑδραίωμα, τιμάσθω νῦν Παρθένιος· ὑπὲρ τοῦ κόσμου γὰρ οὗτος, ἐξιλεοῦται τὸ Θεῖον.

Τοῦ Ὁσίου, ὅμοιον.

Μονάσας ἐκ νεότητος, καὶ τὸν σταυρὸν ἀράμενος, ἐμάκρυνας ἐν ἐρήμῳ, Λουκᾶ φωστὴρ μοναζόντων· ἐγκρατείᾳ δὲ πάσῃ, τὸ χεῖρον δουλωσάμενος, τῷ κρείττονι θεόληπτε, ὡς ἐφικτὸν συνεκράθης, τῇ ἀπροσίτῳ Τριάδι.

Τῆς Ἑορτῆς, ὅμοιον.

Πληρῶν σου τὴν ἀπόρρητον, οἰκονομίαν Κύριε, ἐν τῷ ναῷ προσηνέχθης, ὑπὸ Μητρὸς ἀπειράνδρου· ἰδὼν δέ σε ἐκραύγαζεν, ὁ Πρέσβυς· Νῦν ἀπόλυσον, τὸν δοῦλόν σου ὦ Δέσποτα· Σωτὴρ γὰρ ἦλθες τοῦ κόσμου, τὸ Πατρικὸν φῶς Χριστέ μου.

Εἰς τὸν Στίχον τῶν Αἴνων, Στιχηρὰ προσόμοια τῆς Ἑορτῆς.

Ἦχος β'. Οἶκος τοῦ Ἐφραθᾶ.

Φέρουσα ἡ ἁγνή, καὶ ἄχραντος Παρθένος, τὸν Πλάστην καὶ Δεσπότην, ὡς βρέφος ἐν ἀγκάλαις, ἐν τῷ ναῷ εἰσέρχεται.

Στίχ. Νῦν ἀπολύεις τὸν δοῦλόν σου.

Δέχου ὦ Συμεών, τὸν Κύριον τῆς δόξης, καθὼς ἐχρηματίσθης, ἐκ Πνεύματος ἁγίου· ἰδοὺ γὰρ παραγέγονε.

Στίχ. Φῶς εἰς ἀποκάλυψιν ἐθνῶν.

Νῦν εἶδον ἀγαθέ, Θεὲ οἱ ὀφθαλμοί μου, τὴν σὴν ἐπαγγελίαν· ἀπόλυσόν με τάχος, τὸν δοῦλόν σου φιλάνθρωπε.

Δόξα, καὶ νῦν. Ὅμοιον.

Χαῖρε ἡ τὴν χαράν, τοῦ κόσμου δεξαμένη, Χριστὸν τὸν ζωοδότην, καὶ παύσασα τὴν λύπην, Παρθένε τῆς Προμήτορος.

Καὶ ἡ λοιπὴ Ἀκολουθία τοῦ Ὄρθρου, ὡς σύνηθες, καὶ Ἀπόλυσις.

ΤΗ Η'. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

Μνήμη τοῦ Ἁγίου Μεγαλομάρτυρος Θεοδώρου τοῦ στρατηλάτου· καὶ τοῦ Ἁγίȣ Προφήτȣ Ζαχαρίȣ.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ

Εἰς τό, Κύριε ἐκέκραξα. ἱστῶμεν Στίχους ς'. καὶ ψάλλομεν τὰ παρόντα Στιχηρὰ τῶν Ἁγίων.

Προσόμοια τοῦ Μάρτυρος.

Ἦχος πλ. α'. Χαίροις ἀσκητικῶν.

Χαίροις ὁ στρατιώτης Χριστοῦ· ὁ τροπωσάμενος ἐχθροῦ τὴν παράταξιν, τῷ ὅπλῳ τῆς εὐσεβείας· ὁ τῶν πιστῶν στηριγμός· ὁ πολλαῖς βασάνοις ὠνησάμενος, Θεοῦ τὴν οὐράνιον, βασιλείαν Θεόδωρε· ἐν ᾗ χορεύων, καὶ μεθέξει θεούμενος, καὶ λαμπόμενος, καθαραῖς διαδόσεσι, μέμνησο τῶν τιμώντων σου, τὴν μνήμην τὴν ἔνδοξον, καὶ προσκυνούντων ἐν πίστει, τὴν τῶν λειψάνων σου λάρνακα· ἀφ' ἧς ἀναβλύζει, τοῖς αἰτοῦσιν εὐρωστία, καὶ μέγα ἔλεος.

Χαίροις ἡ ἱερὰ κεφαλή, τῶν ἀθλοφόρων τὸ σεπτὸν ἀκροθίνιον· ὁ κόσμος τῆς Ἐκκλησίας· ὁ καθαιρέτης ἐχθροῦ· δωρεῶν ἐνθέων ὁ ἐπώνυμος·

λαμπτὴρ τὴν ὑφήλιον, καταυγάζων τοῖς θαύμασι· στύλος ὁ μέγας, διαμείνας ἀσάλευτος, ταῖς προσρήξεσι, τῶν ἀπείρων κολάσεων· λόγχη τῆς καρτερίας σου, ὁ κτείνας τὸν δράκοντα· ὁ ἀριστεύσας μεγάλως, ὡς στρατιώτης ἀήττητος. Χριστὸν ἐκδυσώπει, ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν δοθῆναι, τὸ μέγα ἔλεος.

Ὅπλῳ τοῦ ζωηφόρου Σταυροῦ, τὴν τῶν εἰδώλων συντριβὴν ἐργασάμενος, μαστίγων ὑπέστης πεῖραν, καὶ ἐπὶ ξύλου ταθείς, σπαραγμοὺς παμμάκαρ ἐκαρτέρησας· ὑφ' ὧν συντριβόμενος, καὶ λαμπάσι φλεγόμενος, σταυρῷ ὑψώθης, τιτρωσκόμενος βέλεσι, καὶ τὰ ὄμματα, ὑπ' αὐτῶν ἐκτυφλούμενος· ὅθεν σε μακαρίζομεν, καλῶς ἐναθλήσαντα, καὶ οὐρανίων στεφάνων, ἐπιτυχόντα Θεόδωρε. Χριστὸν ἐκδυσώπει, ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν δοθῆναι, τὸ μέγα ἔλεος.

Προσόμοια τοῦ Προφήτου

Ἦχος πλ. δ'. Τί ὑμᾶς καλέσωμεν ἅγιοι.

Ἔχων πολιτείαν ἰσάγγελον, τοῖς Ἀγγέλοις θεοφάντορ, συνωμίλεις προφανῶς, δι' αὐτῶν τὰ ὑπὲρ νοῦν, καταλαμπόμενος τὸν νοῦν, συμβόλων, θαυμασίων ἀνακάθαρσιν, μεγάλων, Μυστηρίων ἀποκάλυψιν, προφητικὴν προαγόρευσιν, πνευματικὴν ἀνακαίνισιν. Ἱκέτευε, τοῦ σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Ἄγγελος ἐφάνης ἐπίγειος, ἐπὶ γῆς τοὺς οὐρανίους, συλλαλοῦντας ἐσχηκώς, θεωρὸς ὑπερκοσμίων, θεαμάτων γεγονώς. Λυχνία, νοητὸν φῶς ἀπαστράπτουσα· Ἐλαία, ψαλμικῶς εἰπεῖν κατάκαρπος, θεουργικὴν ἀποστάζουσα, τοῖς εὐσεβέσι πιότητα· Ἱκέτευε, τοῦ σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Τῆς ἐλπιζομένης θεώσεως, ἀπολαύων ὡς προφήτης, ἀληθέστατος Θεοῦ, καὶ τρανῶς τῆς ἀϊδίου, ἐμπιπλάμενος τρυφῆς, καὶ δόξαν, ἀνεκλάλητον θεώμενος, καὶ κάλλους, διαδήματι κοσμούμενος, ὑπὲρ ἡμῶν τῶν ὑμνούντων σε, δυσώπησον ἐκτενέστερον, θεόληπτε, τοῦ σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Δόξα. Τοῦ Μάρτυρος, Ἦχος πλ. δ'.

Σήμερον ἀνέτειλεν ὑπὲρ τὸν Ἑωσφόρον, ἡ σεβάσμιος μνήμη τοῦ ἀθλοφόρου Χριστοῦ, τῶν πιστῶν τὰς καρδίας ἀνενδότως φωτίζουσα, καὶ τὰ νέφη τῶν ψυχῶν ἀποδιώκουσα, τῇ ἐνεργείᾳ καὶ χάριτι τοῦ Πνεύματος· πρὸς ὃν φιλομάρτυρες ἀνακράξωμεν· Χαίροις, ὁ τοῖς πιστοῖς ἀναδειχθεὶς θεόδώρητος χάρις, καὶ τῶν θαυμάτων τὰ πλήθη ἐφαπλῶν, τοῖς εἰς σὲ προστρέχουσι, Θεόδωρε μακάριε. Χριστὸν ἀπαύστως πρεσβεύων μὴ ἐλλίπῃς, τῶν αἰωνίων ἀγαθῶν ἐπιτυχεῖν, τοὺς ἐν πίστει ἐκτελοῦντας, τὴν πάνσεπτον μνήμην σου.

Καὶ νῦν. Τῆς Ἑορτῆς, ὁ αὐτός.

Ὁ παλαιὸς ἡμερῶν, νηπιάσας σαρκί, ὑπὸ Μητρὸς Παρθένου τῷ Ἱερῷ προσάγεται, τοῦ οἰκείου νόμου πληρῶν τὸ ἐπάγγελμα· ὃν Συμεὼν δεξάμενος ἔλεγε· Νῦν ἀπολύεις ἐν εἰρήνῃ κατὰ τὸ ῥῆμά σου τὸν δοῦλόν σου· εἶδον γὰρ οἱ ὀφθαλμοί μου τὸ σωτήριόν σου Κύριε.

Εἰς τὸν Στίχον, Στιχηρὰ προσόμοια τῆς Ἑορτῆς.

Ἦχος πλ. β'. Τριήμερος ἀνέστης Χριστέ.

Ὑπόδεξαι φησὶ Συμεών, τὸν Κτίστην τῶν ἁπάντων χερσίν· ὦ Πρεσβύτα, ἀγκαλίζου τὸν Χριστόν, ὃν ἡ Παρθένος Κόρη, ἐγέννησεν ἀσπόρως, εἰς ἀγαλλίασιν τοῦ γένους ἡμῶν.

Στίχ. Νῦν ἀπολύεις τὸν δοῦλόν σου.

Τοῦ νόμου Ποιητὴν καὶ Θεόν, ὃν φρίττουσιν Ἀγγέλων πληθύς, συνελθόντες, ἀνυμνήσωμεν λαοί, τὸν μόνον εὐεργέτην, καὶ νόμου Νομοδότην, εἰς σωτηρίαν τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Στίχ. Φῶς εἰς ἀποκάλυψιν ἐθνῶν.

Νῦν ἀπολύεις Δέσποτα, τὸν δοῦλόν σου ὡς εἴρηκας, ἐν εἰρήνῃ, ὅτι εἶδόν σε Χριστέ, τὸ φῶς τὸ πρὸ αἰώνων, δεσμοῦ με τοῦ σαρκίου, εἰς ἀπολύτρωσιν ἐθνῶν Ἰσραήλ.

Δόξα. Τοῦ Μάρτυρος, Ἦχος πλ. δ'.

Τῶν τοῦ Θεοῦ δωρεῶν ὡς ἐπώνυμον, καὶ τῆς αὐτοῦ κληρονόμον μακαριότητος, πάντες εὐφημήσωμεν πιστοί, καὶ μακαρίσωμεν ἐπαξίως, Θεόδωρον τὸν γενναῖον μεγαλομάρτυρα, τῆς οἰκουμένης τὸν ὑπέρμαχον· πρεσβεύει γὰρ Χριστῷ τῷ Θεῷ, ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Καὶ νῦν. Τῆς Ἑορτῆς, ὁ αὐτός.

Ὁ τοῖς Χερουβὶμ ἐποχούμενος, καὶ ὑμνούμενος ὑπὸ τῶν Σεραφίμ, σήμερον τῷ θείῳ ἱερῷ, κατὰ νόμον προσφερόμενος, πρεσβυτικαῖς ἐνθρονίζεται ἀγκάλαις· καὶ ὑπὸ Ἰωσὴφ εἰσδέχεται δῶρα θεοπρεπῶς, ὡς ζεῦγος τρυγόνων τὴν ἀμίαντον Ἐκκλησίαν, καὶ τῶν ἐθνῶν τὸν νεόλεκτον λαόν· περιστερῶν δὲ δύο νεοσσούς, ὡς ἀρχηγὸς Παλαιᾶς τε καὶ Καινῆς. Τοῦ πρὸς αὐτὸν χρησμοῦ δὲ Συμεών, τὸ πέρας δεξάμενος, εὐλογῶν τὴν Παρθένον, Θεοτόκον Μαρίαν, τὰ τοῦ πάθους σύμβολα, τοῦ ἐξ αὐτῆς προηγόρευσε· καὶ παρ' αὐτοῦ ἐξαιτεῖται τὴν ἀπόλυσιν βοῶν· Νῦν ἀπολύεις με Δέσποτα, καθὼς

προεπηγγείλω μοι· ὅτι εἶδόν σε τὸ προαιώνιον φῶς, καὶ Σωτῆρα Κύριον τοῦ Χριστωνύμου λαοῦ.

Ἀπολυτίκιον, Ἦχος δ'.

Στρατολογίᾳ ἀληθεῖ ἀθλοφόρε, τοῦ οὐρανίου στρατηγὸς Βασιλέως, περικαλλὴς γεγένησαι Θεόδωρε· ὅπλοις γὰρ τῆς πίστεως, παρετάξω ἐμφρόνως, καὶ κατεξωλόθρευσας, τῶν δαιμόνων τὰ στίφη, καὶ νικηφόρος ὤφθης ἀθλητής· ὅθεν σε πίστει ἀεὶ μακαρίζομεν.

Δόξα. Τοῦ Προφήτου, Ἦχος β'.

Τοῦ Προφήτου σου τὴν μνήμην Κύριε ἑορτάζοντες, δι' αὐτοῦ σε δυσωποῦμεν, σῶσον τὰς ψυχὰς ἡμῶν. Καὶ νῦν. Τῆς Ἑορτῆς.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΡΟΝ

Μετὰ τὴν α'. Στιχολογίαν, Κάθισμα τοῦ Μάρτυρος.

Ἦχος δ'. Ὁ ὑψωθεὶς ἐν τῷ Σταυρῷ.

Ὁ μεγαλώνυμος Χριστοῦ ἀθλοφόρος, ὁ ἐπιπόθητος Θεῷ καὶ Ἀγγέλοις, ὁ θαυμαστὸς καὶ ἔνδοξος Θεόδωρος, πάσας τὰς ὑφ' ἥλιον, ἱερὰς Ἐκκλησίας, σήμερον τῷ Πνεύματι, τῷ ἁγίῳ εὐφραίνει, καὶ ἑορτάζειν πάντας ἐν χαρᾷ, παρασκευάζει αὐτοῦ τὸ μνημόσυνον.

Δόξα, καὶ νῦν. Τῆς Ἑορτῆς.

Κατεπλάγη Ἰωσήφ.

Ἐν τῷ ὄρει τῷ Σινᾷ, πάλαι κατεῖδε Μωϋσῆς, τὰ ὀπίσθια Θεοῦ, καὶ ἀμυδρῶς θείας φωνῆς, κατηξιώθη ἐν γνόφῳ τε καὶ θυέλλῃ· νῦν δὲ Συμεών, τὸν σαρκωθέντα Θεόν, ἀτρέπτως δι' ἡμᾶς ἐνηγκαλίσατο· καὶ γεγηθὼς ἐπείγετο τῶν τῇδε, πρὸς τὴν ζωὴν τὴν αἰώνιον· διὸ ἐβόα· Νῦν ἀπολύεις, τὸν δοῦλόν σου Δέσποτα.

Μετὰ τὴν β'. Στιχολογίαν, Κάθισμα τῆς Ἑορτῆς.

Ἦχος α'. Τοῦ λίθου σφραγισθέντος.

Θησαυρὲ τῶν αἰώνων, ἡ ζωὴ τῶν ἁπάντων, δι' ἐμὲ νηπιάσας ὑπὸ νόμον ἐγένου· ὁ πάλαι χαράξας ἐν πλαξί, τὸν νόμον ἐν τῷ ὄρει τῷ Σινᾷ, ἵνα πάντας ἀπαλλάξῃς, ἐκ τῆς τοῦ νόμου πάλαι δουλείας. Δόξα τῇ εὐσπλαγχνίᾳ σου Σωτήρ· δόξα τῇ βασιλείᾳ σου· δόξα τῇ οἰκονομίᾳ σου, μόνε φιλάνθρωπε. Δόξα, καὶ νῦν. Τὸ αὐτό.

Εἶτα ψάλλονται οἱ Κανόνες, ὁ τῆς Ἑορτῆς, εἰς ς'. καὶ τῶν Ἁγίων οἱ παρόντες δύο εἰς η'.

Ὁ Κανὼν τοῦ Μάρτυρος, οὗ ἡ Ἀκροστιχίς·

Φερώνυμον δῶρόν σε τοῦ Θεοῦ σέβω.

Ἐν δὲ τοῖς Θεοτοκίοις· Νικολάου.

Ὠδὴ α'. Ἦχος πλ. δ'. Ὁ Εἱρμός.

« Ἁρματηλάτην Φαραὼ ἐβύθισε, τερατουργοῦσα » ποτέ, Μωσαϊκὴ ῥάβδος, σταυροτύπως πλή»ξασα, καὶ διελοῦσα θάλασσαν· Ἰσραὴλ δὲ φυγάδα, »πεζὸν ὁδίτην διέσωσεν, ᾆσμα τῷ Θεῷ ἀναμέλ»ποντα.»

Φερωνυμίᾳ θεολήπτου κλήσεως, καλλωπιζόμενος, καὶ δωρεῶν θείων, θησαυρὸς δεικνύμενος, καὶ μαρτυρίου χάριτι, μάκαρ κεκοσμημένος, τοὺς ὑμνητάς σου χαρίτωσον, ὕμνοις σε τιμῶντας Θεόδωρε.

Ἔργῳ καὶ λόγῳ σοῦ τὴν θεοδώρητον, κλῆσιν πιστούμενος, τὰς δωρεὰς νέμεις, δωρεὰν τοῖς χρῄζουσι· δώρημα γὰρ πᾶν τέλειον, ἄνωθεν καταβαῖνον, ἐκ τοῦ Πατρὸς προσδεχόμενος, ἅπαντας πλουτίζεις τιμῶντάς σε.

Ῥώμην θεόθεν νηπιόθεν πάνσοφε, λαβὼν καὶ σύνεσιν, πάθη σαρκὸς πάντα, πρότερον καὶ δαίμονας, ἀνδρείως καταβέβληκας· ὕστερον δὲ καθεῖλες, ἐχθρῶν τυράννων τὸ φρύαγμα, μάκαρ συμμαχίᾳ τοῦ Πνεύματος.

Ὡς ἐντρεχὴς καὶ νουνεχὴς καὶ φρόνιμος, κατεσοφίσω σοφῶς, τὸν σοφιστὴν μάκαρ, τῆς κακίας ῥήμασι, καὶ πράγμασι Λικίνιον, ἐδελέασας δείξας, νεκροῖς ξοάνοις λατρεύοντα, καὶ κεναῖς ἐλπίσι τρεφόμενον. Θεοτοκίον.

Νῖκός μοι δίδου Παναγία ἄχραντε, τῷ καταφεύγοντι, ὑπὸ τὴν σὴν σκέπην, τῶν δεινῶν ἐξαίρουσα, ἀεί με ταῖς πρεσβείαις σου· καὶ γὰρ τέτοκας Λόγον, τὸν τῷ Πατρὶ συναΐδιον, ὁμοῦ τε τῷ Πνεύματι σύνθρονον.

Ὁ Κανὼν τοῦ Προφήτου, οὗ ἡ Ἀκροστιχίς·

Ἐκπλήττομαί σου τοὺς λόγους Ζαχαρία.

Θεοφάνους. Ὠδὴ α'. Ἦχος πλ. δ'. Ὁ Εἱρμός.

« Ἄσωμεν τῷ Κυρίῳ, τῷ διαγαγόντι τὸν λαὸν » αὐτοῦ, ἐν Ἐρυθρᾷ θαλάσσῃ, ὅτι μόνος ἐν»δόξως δεδόξασται.»

Ἔχων τὸν φωτοδότην, ταῖς σαῖς ὑπακούοντα δεήσεσι, φωτισμόν μοι παράσχου, Ζαχαρία Προφῆτα θεσπέσιε.

Κατακεκοσμημένος, κάλλεσι τῆς θείας ὡραιότητος, τῶν Ἀγγέλων τὸ κάλλος, ἐθεώρεις ψυχῆς ὡραιότητι.

Πλήρης ἁγιωσύνης, ἀγγελομιμήτου καὶ φαιδρότητος, συλλαλοῦντας Ἀγγέλους καὶ φωτίζοντας ἔσχες Θεόληπτε.

Θεοτοκίον.

Λέλυται ἡ κατάρα, Εὔας τῆς Προμήτορος Πανάμωμε· τὸν Χριστὸν γὰρ τεκοῦσα, εὐλογίαις τὸν κόσμον ἐπλούτισας.

Τοῦ Μάρτυρος. Ὠδὴ γ'. Ὁ Εἱρμός.

«Οὐρανίας ἁψῖδος, ὀροφουργὲ Κύριε, καὶ τῆς »Ἐκκλησίας δομῆτορ, σύ με στερέωσον, ἐν »τῇ ἀγάπῃ τῇ σῇ, τῶν ἐφετῶν ἡ ἀκρότης, τῶν »Πιστῶν τὸ στήριγμα, μόνε φιλάνθρωπε.»

Νεανίας ὡραῖος, πανευπρεπὴς δέδειξαι, κάλλει καταλλήλως ἐμπρέπων, ψυχῆς καὶ σώματος, ὡραϊζόμενος τῶν ἀρετῶν εὐμορφίᾳ, καὶ μαρτύρων στίγμασι, καλλωπιζόμενος.

Ὑπὸ θείας προνοίας, ὁδηγηθεὶς ὥδευσας, τρίβον μαρτυρίου Δεσπότου, τοῦ τὴν καρδίαν σου μάκαρ πλατύναντος, ταῖς δωρεαῖς τῶν χαρίτων, καὶ πρὸς τὴν οὐράνιον, κλῆσιν ἰθύναντος.

Μεγαλόφρονι γνώμῃ, περιφρονῶν πάνσοφε, πάντων τῶν ἡδέων τοῦ κόσμου, καὶ τῶν τοῦ βίου τερπνῶν, οὐδὲν προέκρινας, τῆς τοῦ Σωτῆρος ἀγάπης, ἀλλ' αὐτὸν ἐπόθησας, ψυχῆς εὐθύτητι.

Θεοτοκίον.

Ἱκετεύω σε μόνην, τὴν τὸν Θεὸν τέξασαν, τὸν εἰς εὐλογίαν κατάραν, τὴν πρὶν ἀμείψαντα, καὶ χρηματίσαντα, ὑπὲρ ἀνθρώπων κατάρα, Κόρη παντευλόγητε, καὶ κόσμον σώσαντα.

Τοῦ Προφήτου. Ὁ Εἱρμός.

«Οὐκ ἔστιν Ἅγιος ὡς ὁ Κύριος, καὶ οὐκ ἔστι »δίκαιος ὡς ὁ Θεὸς ἡμῶν, ὃν ὑμνεῖ πᾶσα κτί»σις· οὐκ ἔστι δίκαιος πλήν σου Κύριε.»

Ἡ ἄνωθεν χάρις σοι ἐπεσκίασε, τῆς προνοίας τὴν ἄφραστον, θείαν κυβέρνησιν, δι' Ἁγίων Ἀγγέλων διδάσκουσα πάνσοφε, μάκαρ καὶ φωτίζουσα.

Τὴν θείαν χρηστότητα παιδευόμενος, ἐμυήθης πανόλβιε, ὡς καθαρώτατος κατακάρπως οἰκεῖσθαι, τὸ θεῖον ἁγίασμα, τὴν πόλιν τὴν πανίερον.

Τὸ τεῖχος τὸ ἄρρηκτον, ἡ ἀσφάλεια τοῦ λαοῦ τοῦ θεόφρονος, γέγονας Κύριε, καὶ ψυχῶν σωτηρία, ὡς πάλαι προήγγειλε, Προφήτης ὁ θεσπέσιος.

Θεοτοκίον.

Ὁ τόκος ὁ ἄφθορος, καὶ ἡ ἄχραντος Θεοτόκε σου κύησις, τὸν κόσμον ἐρρύσατο, ἐκ φθορᾶς καὶ θανάτου· Σωτῆρα γὰρ ἔτεκες, Λόγον τὸν ἀΐδιον.

Κάθισμα τοῦ Μάρτυρος.

Ἦχος πλ. δ'. Τὴν Σοφίαν καὶ Λόγον.

Θεϊκὴν παντευχίαν ἀναλαβών, καὶ εἰδώλων τὴν πλάνην καταβαλών, Ἀγγέλους διήγειρας, εὐφημεῖν τοὺς ἀγῶνάς σου· τῷ γὰρ θείῳ πόθῳ, τὸν νοῦν πυρπολούμενος, τοῦ ἐν πυρὶ θανάτου, γενναίως κατετόλμησας· ὅθεν φερωνύμως, τοῖς αἰτοῦσί σε νέμεις, τὰ θεῖα δωρήματα, ἀθλοφόρε Θεόδωρε· διὰ τοῦτο βοῶμέν σοι. Πρέσβευε Χριστῷ τῷ Θεῷ, τῶν πταισμάτων ἄφεσιν δωρήσασθαι, τοῖς ἑορτάζουσι πόθῳ, τὴν ἁγίαν μνήμην σου.

Δόξα. Τοῦ Προφήτου, Ἦχος γ'. Τὴν ὡραιότητα.

Διϊππευόμενα ἅρματα ἔβλεψας, ἡνιοχούμενα χειρὶ τοῦ πάντων Θεοῦ, τοὺς ἀσωμάτους λειτουργούς, Ζαχαρία θεσπέσιε· οἷς συναγαλλόμενος, ὡς Προφήτης ἀοίδιμε, αἴτησαι ἰθύνεσθαι, πρὸς ὁδὸν θείας γνώσεως, τοὺς πίστει ἀδιστάκτῳ τελοῦντάς σου, μνήμην Προφῆτα τὴν πανίερον.

Καὶ νῦν. Τῆς Ἑορτῆς, ὅμοιον.

Ἐκ τῆς Παρθένου σε σωματωθέντα Χριστέ, χαίρων ἐδέξατο ὁ ἱερὸς Συμεών, Νῦν ἀπολύεις ἐκβοῶν, τὸν δοῦλόν σου ὦ Δέσποτα. Ἄννα δὲ ἡ ἄμεμπτος, ἡ Προφῆτις καὶ ἔνδοξος, τὴν ἀνθομολόγησιν, καὶ τὸν ὕμνον προσῆγέ σοι. Ἡμεῖς δὲ Ζωοδότα βοῶμέν σοι· Δόξα τῷ οὕτως εὐδοκήσαντι.

Τοῦ Μάρτυρος. Ὠδὴ δ'. Ὁ Εἱρμός.

«Σύ μου ἰσχύς, Κύριε, σύ μου καὶ δύναμις, σὺ »Θεός μου, σύ μου ἀγαλλίαμα, ὁ πατρικοὺς »κόλπους μὴ λιπών, καὶ τὴν ἡμετέραν, πτωχείαν »ἐπισκεψάμενος· διὸ σὺν τῷ Προφήτῃ, Ἀββακοὺμ »σοὶ κραυγάζω. Τῇ δυνάμει σου δόξα φιλάνθρωπε.»

Ὁ πρὸς Θεόν, πόθος σου πᾶσαν ἠμαύρωσε, προσπαθείας, ὕλην παμμακάριστε, δόξαν τερπνήν, πλοῦτον καὶ τρυφήν, καὶ περιφανείας τὸ περιβόητον ὕψωμα· ἐντεῦθεν ἀνυψώθης, πρὸς περίβλεπτον ὕψος, μαρτυρίου πρὸς δόξαν ἀμάραντον.

Νόμῳ καινῷ, ζωοποιοῦντι τῷ Πνεύματι, πεφραγμένος, νόμον ἀνομώτατον, παρανομούντων νεανικῶς, ἀνέτρεψας μάκαρ· διὸ νομίμως ἐνήθλησας, καὶ στέφος ἀνεδήσω, τὸ τῆς δικαιοσύνης, ἐκ χειρὸς τοῦ Δεσπότου Θεόδωρε.

Δῶρον Θεοῦ, δέδοσαι κόσμῳ φερώνυμον, δῶρον θεῖον, δῶρον ἀξιέραστον, δῶρον πλουτίζον πάντα πιστόν, δῶρον δεχομένοις, γλυκὺ καὶ πρᾶγμα καὶ ὄνομα, τὸ πᾶσι καταπέμπον, καταλλήλως τὰς δόσεις, καὶ πληροῦν τὰς αἰτήσεις τῶν δούλων σου.

Ὡς μιμητής, τοῦ προσπαγέντος ἐν ξύλῳ Χριστοῦ, μετὰ πᾶσαν, αἰκίαν τοῦ σώματος, μετὰ πολλὰς στρέβλας πονηράς, τὰς τῶν μιαιφόνων, χριστομιμήτως ἐτάθης σταυρῷ, καὶ βέλεσιν ἐτρώθης, καὶ δεινῶς συνεκόπης· ἀλλ' ἐρρύσθης ἐκ τούτων δυνάμει Χριστοῦ.

Θεοτοκίον.

Καλλοποιόν, καὶ γῆς Δεσπότην κυήσασαν, ἀπορρήτῳ τόκῳ κατὰ χρέος σε, πάντες πιστοί, γλώσσῃ καὶ ψυχῇ, κόσμου Βασιλίδα, καὶ Δέσποιναν ὀνομάζομεν· διὸ τῆς τυραννούσης, πονηρᾶς συνηθείας, ἐλευθέρωσον τοὺς σὲ γεραίροντας.

Τοῦ Προφήτου. Ὁ Εἱρμός.

»Ἐξ ὄρους κατασκίου, Λόγε ὁ Προφήτης, τῆς »μόνης Θεοτόκου, μέλλοντος σαρκοῦσθαι, θεο»πτικῶς κατενόησεν ἐν φόβῳ, καὶ ἐδοξολόγει σου »τὴν δύναμιν.»

Μίαν μὲν φωτιστικήν, οὐσίαν σέβειν, ἐν Ἡλίοις δέ, τρισὶν ὁριζομένην, ταῖς εἰς τὰ ὄντα προόδοις πληθυνομένην, σαφῶς διδάσκεις παμμακάριστε.

Ἅρμα τοῦ Θεοῦ, γενόμενος Προφῆτα, ἅρματα ὁρᾶν, ποικίλα τῶν Ἀγγέλων, περιοδεῦσαι τὰ πάντα κατηξιώθης, μετ' εὐταξίας πορευόμενα.

Ἱεροπρεπῆ πολύφωτον λυχνίαν, σύμβολον ὁρᾷς, τῆς θείας φωταυγείας, ἐπισκοπῆς τε παμμάκαρ τῆς παντεπόπτου, δι' ἧς τὰ πάντα περισῴζεται.

Θεοτοκίον.

Σύμβολα τῆς σῆς, Ἁγνὴ κυοφορίας, οἱ θεοειδεῖς, Προφῆται προτυποῦσι, πολυειδῶς προχαράττοντες καὶ ποικίλως, δι' αἰνιγμάτων οἱ θεόφρονες.

Τοῦ Μάρτυρος. Ὠδὴ ε'. Ὁ Εἱρμός.

«Ἵνα τί με ἀπώσω, ἀπὸ τοῦ προσώπου σου τὸ »φῶς τὸ ἄδυτον, καὶ ἐκάλυψέ με, τὸ ἀλλότριον »σκότος τὸν δείλαιον; ἀλλ' ἐπίστρεψόν με, καὶ »πρὸς τὸ φῶς τῶν ἐντολῶν σου, τὰς ὁδούς μου κατ»εύθυνον δέομαι.»

Ῥητορεύεις τὴν δόξαν, ἔνδοξε Θεόδωρε σὺν παρρησίᾳ πολλῇ, τοῦ σαρκὶ παθόντος, καὶ θανάτῳ τὸν θάνατον λύσαντος, καὶ μαστίγων πεῖραν, πολλῶν λαβὼν λύσσῃ τυράννου, σταυρικὴν καταδίκην ὑπήνεγκας.

Ὁλοτρόπῳ προθέσει, σταύρωσιν ἑκούσιον Χριστοῦ μιμούμενος, τὴν αὐτὴν ὑπέστης, τιμωρίαν σταυρῷ προσηλούμενος· ἀντὶ δὲ τῆς λόγχης, βελῶν πολλῶν πληγὰς ἐδέξω, ὀφθαλμῶν κόρας τε ἐξορυττόμενος.

Νικηφόρος ὠράθης, ἄρτιος ὁλόκληρος μετὰ τὴν σταύρωσιν, καὶ τὴν ἄλλην πᾶσαν, τῶν μελῶν συγκοπήν τε καὶ νέκρωσιν, ὁ νικήσας κόσμον· σὲ γὰρ Χριστὸς χειρὶ Ἀγγέλου, ὡς ζωῆς ἀρχηγὸς ἀνεζώωσεν.

Συνιδόντα τὰ πλήθη, τὸ ἐν σοὶ γενόμενον θαῦμα Θεόδωρε, τὴν φωνὴν ἐπῆραν, μεγαλύνοντα Χριστοῦ τὴν δύναμιν· τοῦ δὲ λυμεῶνος, καὶ ἀλαζόνος Λικινίου, στηλιτεύοντα λύσσαν τὴν ἄλογον.

Θεοτοκίον.

Ὅλον τέτοκας Κόρη, τὸ φῶς τὸ αἰώνιον τοῖς ἀνυμνοῦσί σε, τὸν Χριστὸν ἀσπόρως, σωματώσασα· ὃν ἐξιλέωσαι, τοῦ σωθῆναι πάντας· ἐκ πειρασμῶν τοῦ ἀλλοτρίου, Παναγία Παρθένε Θεόνυμφε.

Τοῦ Προφήτου. Ὁ Εἱρμός.

«Ὁ ἐκ νυκτὸς ἀγνοίας, θεογνωσίᾳ φαιδρύνας »τὰ πέρατα, φώτισόν με τῷ ὄρθρῳ, τῆς φι»λανθρωπίας σου Κύριε.»

Ὁ καθαρὸς καρδίᾳ, καὶ διανοίας προβλέπων ὀξύτητι, πάθος τὸ τοῦ Σωτῆρος, ἀξιοπρεπῶς μακαρίζεται.

Ὑπερφυῶς ἁγία, χαῖρε Σιών, ὁ Προφήτης προτρέπεται· ἥξει ὁ Βασιλεύς σου, δίκαιος καὶ σῴζων πρᾳότητι.

Τῶν Προφητῶν ἡ δόξα, τῶν θεηγόρων ἀνδρῶν ἡ εὐπρέπεια, κόσμον περιαυγάζει, τῇ τῆς προφητείας λαμπρότητι.

Θεοτοκίον.

Ὁ τῆς Παρθένου τόκος, ἀναγεννήσας ἡμᾶς ἠλευθέρωσε, τῶν πρὶν ἁμαρτημάτων, δι' ἡμᾶς ἁμαρτία γενόμενος.

Τοῦ Μάρτυρος. Ὠδὴ ϛ'. Ὁ Εἱρμός.

«Ἱλάσθητί μοι Σωτήρ· πολλαὶ γὰρ αἱ ἀνομίαι »μου· καὶ ἐκ βυθοῦ τῶν κακῶν, ἀνάγαγε δέο»μαι· πρὸς σὲ γὰρ ἐβόησα, καὶ ἐπάκουσόν μου, ὁ »Θεὸς τῆς σωτηρίας μου.»

Ἐξέλαμψας ἀρεταῖς, καὶ διδαχαῖς διὰ βίου σου, ἐξήστραψας δὲ λαμπροῖς, ἀγῶσι Θεόδωρε· καὶ νῦν περιβόητος, ἐν θαυματουργίαις, καὶ θερμὸς προστάτης πέφηνας.

Τοῖς κάμνουσιν ἰατρός, τοῖς αἰχμαλώτοις ἀνάρρυσις, μεσίτης ἁμαρτωλοῖς, ὑπευθύνων ἄφεσις, πενθοῦσι παράκλησις, πρὸς Θεοῦ ἐδόθης, συμπαθέστατε Θεόδωρε.

Οὐκ ἔστι κόρος τῶν σῶν, καλῶν ἀπείρων Θεόδωρε, οὐδὲ τῆς σῆς καλλονῆς, σταθμὸς ἰσο-

στάσιος· διὸ τὸν διάπυρον, πόθον μου προσδέχου, χορηγῶν μοι χάριν ἄφθονον.

Θεοτοκίον.

Λαμψάτω νῦν ἐπ' ἐμέ, ἡ ἄφατος εὐσπλαγχνία σου, βυθοῦ με ἁμαρτιῶν, καὶ τῆς ἀπογνώσεως, Κόρη ἀπαλλάττουσα, καὶ πρὸς μετανοίας, τοὺς λιμένας ἐμβιβάζουσα.

Τοῦ Προφήτου. Ὁ Εἱρμός.

«Τὴν δέησιν ἐκχεῶ πρὸς Κύριον, καὶ αὐτῷ »ἀπαγγελῶ μου τὰς θλίψεις· ὅτι κακῶν, ἡ »ψυχή μου ἐπλήσθη, καὶ ἡ ζωή μου τῷ Ἅδη »προσήγγισε· καὶ δέομαι ὡς Ἰωνᾶς· Ἐκ φθορᾶς ὁ »Θεός με ἀνάγαγε.»

Ὑπάρχων προφητικῆς ἀνάπλεως, ἐπιπνοίας ἐσομένων τὴν γνῶσιν, ὑπερφυῶς, μυηθεὶς ἀπεστάλης, ἀνακηρύττειν τὴν χάριν τὴν μέλλουσαν, ἡμέραν τε τὴν τοῦ Σταυροῦ, τὴν γνωστὴν τῷ Κυρίῳ θεόληπτε.

Συνέσει πνευματικῇ κοσμούμενος, δωρεῶν τῶν ὑπὲρ νοῦν ἠξιώθης, ἀγγελικάς, ἐμφανείας καὶ τάξεις, καὶ ὁμιλίας καὶ δόξαν θεώμενος, πανόλβιε τὰ θαυμαστά, διδασκούσας καὶ θεῖα μυστήρια.

Λαμπάδιον ἀρετῶν κτησάμενος, φωτισμὸν θεογνωσίας πυρσεύεις, τὴν μυστικήν, προμηνύων λαμπάδα, τῆς ὑπὲρ λόγον τοῦ Λόγου σαρκώσεως, φανήσεσθαι θεοπρεπῶς, ἐκ Σιὼν Ζαχαρία θεόληπτε.

Θεοτοκίον.

Ὁ στήσας τὸν οὐρανὸν ἀνέδειξεν, οὐρανόν σε λογικὸν Θεοτόκε, τὴν καλλονήν, Ἰακὼβ ἀγαπήσας, καὶ ἐκ γαστρός σου θεότητος Ἥλιος, ἀνέτειλε σωματικῶς, καὶ τὸν κόσμον ἐφαίδρυνε χάριτι.

Κοντάκιον, Ἦχος β΄. Τὰ ἄνω ζητῶν.

Ἀνδρείᾳ ψυχῆς, τὴν πίστιν ὁπλισάμενος, καὶ ῥῆμα Θεοῦ, ὡς λόγχην χειρισάμενος, τὸν ἐχθρὸν κατέτρωσας, τῶν μαρτύρων κλέος Θεόδωρε· σὺν αὐτοῖς Χριστῷ τῷ Θεῷ, πρεσβεύων μὴ παύσῃ ὑπὲρ πάντων ἡμῶν.

Ὁ Οἶκος.

Τῶν ἀθλητῶν τὸ ἔκλαμπρον κάλλος δεῦτε πάντες, τοῖς ὕμνοις τῶν στεφάνων, πιστοὶ Θεόδωρον καταστέψωμεν· δῶρον Θεοῦ γὰρ μέγα τῷ κόσμῳ ἀναδέδεικται, λάμψεσι ταῖς τῶν θαυμάτων· τὸν γὰρ ἐχθρὸν ἐκνικήσας Βελίαρ ἄθλοις σεπτοῖς, ὀμβρίζει, ἀντὶ αἱμάτων, κρουνηδὸν ἰαμάτων τὰ ῥεύματα. Ἐν τούτοις οὖν πᾶσι χαίρει Χριστῷ, καὶ δίδωσιν εἰρήνην ἀνέκλειπτον· διὸ βοῶμεν αὐτῷ· Πρεσβεύων μὴ παύσῃ ὑπὲρ πάντων ἡμῶν.

Συναξάριον

Τῇ Η΄. τοῦ αὐτοῦ μηνός, μνήμη τοῦ ἁγίου ἐνδόξου μεγαλομάρτυρος Θεοδώρου τοῦ Στρατηλάτου.

Στίχ. Ὧν Θεόδωρος ἀξίαν Στρατηλάτης,
Ὑπῆρξε τμηθεὶς τοῦ Θεοῦ Στρατηλάτης.
Ὄμβριμον ὀγδοάτῃ Θεοδώρου αὐχένα κόψαν.

Οὗτος κατὰ τοὺς χρόνους ἦν Λικινίου τοῦ βασιλέως τὸ γένος ἕλκων ἐκ τῶν Εὐχαΐτων, τήν δε οἴκησιν ποιούμενος ἐν τῇ πρὸς Πόντων Ἡρακλείᾳ. Κάλλει δὲ ψυχῆς, καὶ ὥρᾳ σώματος, καὶ κράτει λόγων τῶν πολλῶν ὑπερεῖχε. Πάντες δὲ ἐφιλοτιμοῦντο τὴν αὐτοῦ φιλίαν καρποῦσθαι. Ταύτῃ τοι καὶ Λικίνιος περὶ πολλοῦ ἐποιεῖτο συντυχεῖν αὐτῷ καίπερ ἀκούσας Χριστιανὸν αὐτὸν εἶναι, καὶ τοὺς λεγομένους θεοὺς βδελύττεσθαι. Διὸ καί τινας ἐκ Νικομηδείας τῆς αὐτοῦ τάξεως ἀποστείλας, ἐντίμως ἀγαγεῖν αὐτοῖς τὸν μάρτυρα προσέταξεν. Ὡς δὲ ὑπέστρεψαν, τὸν μακάριον Θεόδωρον λέγοντες ἀντειπεῖν, ὡς χρὴ τὸν βασιλέα μᾶλλον παραγενέσθαι μετὰ τῶν μειζόνων αὐτοῦ θεῶν, εὐθὺς τὸν βασιλέα ἡ Ἡράκλεια εἶχεν.

Ὁ δὲ Ἅγιος Θεόδωρος, ὄψεσι νυκτεριναῖς θεόθεν αὐτῷ ἐκπεμφθείσαις, προθυμοποιηθείς, ἐπὶ τὸν Λικίνιον ἤδη πλησιάζοντα ἐπύθετο, ἐπικαθεσθεὶς ἵππῳ, ὑπήντησεν αὐτῷ, καὶ τὰ εἰκότα τοῦτον ἐτίμησεν. Ὁ δέ, δεξιὰν αὐτῷ δοὺς καὶ κατασπασάμενος, εἰσελθὼν ἐν τῇ πόλει, καὶ ἐφ' ὑψηλοῦ βήματος προκαθίσας, τὸν μακάριον Θεόδωρον προετρέπετο τοῖς ἑαυτοῦ θεοῖς θυσίαν προσενεγκεῖν. Ὁ δὲ Ἅγιος, τοὺς ἐπισημοτέρους Θεοὺς ἐξαιτησάμενος ὡς ἂν αὐτοὺς οἴκοι πρότερον θεραπεύσας, αὖθις δημοσίᾳ προσαγάγῃ αὐτοῖς σπονδάς, ἐπειδή, κελεύσαντος τοῦ βασιλέως, τοὺς χρυσοῦς καὶ ἀργυροῦς ἔλαβε, κατὰ τὸ μέσον τῆς νυκτὸς συνέτριψεν αὐτούς· καὶ λεπτύνας, τοῖς ἐνδεέσι καὶ πένησι δέδωκε.

Μεθ' ἡμέραν, δέ, Μαξεντίου τοῦ Κομενταρησίου εἰπόντος, ἰδεῖν τὴν κεφαλὴν τῆς μεγάλης θεᾶς Ἀρτέμιδος, ὑπὸ πτωχοῦ τινὸς περιφερομένην, εὐθέως ἀνάρπαστος ὑπὸ τῶν δορυφόρων ὁ ἅγιος γίνεται, τοῦ Λικινίου ἐξειπόντος. Καὶ πρῶτον μὲν ἀποδυθείς, ἐκ τεσσάρων ὁ ἅγιος τείνεται, καὶ νεύροις βοῶν κατὰ τὸν νῶτον πληγὰς ἑπτακοσίας δέχεται, καὶ πεντήκοντα κατὰ τῆς γαστρός, καὶ σφαίραις μολυβδίναις κατὰ τοῦ τένοντος τύπτεται. Εἶτα ξέεται, λαμπάσι καταφλέγεται, ὀστράκοις τὰς ἡλκωμένας, καὶ κεκαυμένας πληγὰς ἀνατρίβεται, καὶ ἐν τῇ εἱρκτῇ ἀπορρίπτεται, τοὺς πόδας ἀσφαλισθεὶς ἐν τῷ ξύλῳ.

Διαμείνας δὲ ἀπρόσιτος ἐν αὐτῇ ἐπὶ ἡμέρας ἑπτά, αὖθις ἐξάγεται καὶ σταυρῷ καταπήγνυται χεῖρας καὶ πόδας, καὶ περόνην κατὰ τοῦ κρυφίου πόρου δέχεται, μέχρι καὶ τῶν ἐγκάτων ἐν τῷ διελαύνεσθαι φθάσασαν. Περιειστήκεισαν δὲ καὶ παῖδες, τοξεύοντες τὸν Ἅγιον κατὰ τοῦ προσώπου καὶ τῶν ὀφθαλμῶν αὐτοῦ· ταῖς δὲ βολίσι τῶν βελῶν, τῶν κρουόντων κατὰ τῶν ὀφθαλμῶν αὐτοῦ. Ἕτεροι δέ, ἐγκαρσίοις τομαῖς κατὰ τῶν κεκρυμμένων μορίων διελάσαντες, τὰ σπερμογόνα συνεξέτεμον μέλη. Ἐν δὲ τῷ σταυρῷ τὴν νύκτα διαγαγόντος, ἐνόμισεν ὁ Λικίνιος, ὅτι ἤδη τέθνηκεν, ἠπατᾶτο δέ· ὑπὸ γὰρ θείου Ἀγγέλου ἀπελύθη τῶν δεσμῶν, καὶ ὅλος γέγονεν ὑγιής, καὶ ἦν ψάλλων, καὶ εὐλογῶν τὸν Θεόν.

Ἤδη δὲ τῆς ἡμέρας διαφαινούσης, ἀπέστειλεν ὁ Λικίνιος τοῦ ἆραι τὸ τοῦ μάρτυρος σῶμα, καὶ ῥιφῆναι ἐν τῇ θαλάσσῃ. Φθάσαντες οὖν οἱ σταλέντες, ὡς εἶδον τὸν Ἅγιον ἔτι ἐμπνέοντα, καὶ ὅλον ὑγιῆ, ἐπίστευσαν τῷ Χριστῷ, ἄνδρες ὄντες τὸν ἀριθμόν, ὡσεὶ πέντε καὶ ὀγδοήκοντα, καὶ μετὰ τούτους, ἕτεροι τριακόσιοι στρατιῶται, ὧν ἐξηγεῖτο ὁ ἀνθύπατος Κέστης, οἵτινες ἐπὶ τῇ ἀναιρέσει τῶν πρώτων σταλέντες, καὶ αὐτοὶ ἐπίστευσαν τῷ Χριστῷ.

Ἰδὼν δὲ ὁ Λικίνιος τὴν πόλιν θορυβουμένην, ἐκέλευσε τὴν κεφαλὴν τοῦ ἁγίου ἀποτμηθῆναι· ἔνθα δὴ εἱστήκεισαν τῶν Χριστιανῶν πλήθη πάμπολλα, καὶ διεκώλυον αὐτούς. Μόλις οὖν ὁ Ἅγιος καταπαύσας αὐτούς, καὶ τῷ Χριστῷ ἐπευξάμενος, τέμνεται τὴν κεφαλὴν τὸν δρόμον τοῦ μαρτυρίου τελέσας. Μετετέθη δὲ ἀπὸ τῆς Ἡρακλείου ἐν τοῖς Εὐχαΐτοις ἐν τῷ γονικῷ αὐτοῦ οἰκήματι, καθὼς Αὐγάρῳ τῷ ταχυγράφῳ αὐτοῦ ὁ μάρτυς διεκελεύσατο. Ὃς πᾶσαν αὐτοῦ τὴν ἄθλησιν συνὼν αὐτῷ καὶ τὰς κατὰ μέρος παύσεις καὶ ἀποκρίσεις, καὶ τὰ ποικίλα τῶν βασάνων εἴδη, καὶ τὰς θεόθεν ἐπιστασίας καὶ ἀντιλήψεις, πλατύτερον διεχάραξεν ἐν τῷ Μαρτυρίῳ αὐτοῦ.

Ταύτῃ ἡμέρᾳ, μνήμη τοῦ ἁγίου Προφήτου Ζαχαρίου.

Στίχ. Ἵππους ἑώρας τοὺς νόας Ζαχαρία,
Δι' ὧν πρὸς ὕψος οὐρανῶν ἀφιππάσω.

Οὗτος ἑρμηνεύεται *μνήμη Θεοῦ*· ὃς ἦν ἐκ γένους Ἰσραήλ, φυλῆς Λευΐ. Ἐγεννήθη δὲ ἐν Γαλαάδ· ἦλθε δὲ ἀπὸ τῆς Χαλδαίων γῆς ἤδη προβεβηκώς· καὶ ἐκεῖ ὢν πολλὰ τῷ λαῷ προεφήτευσε, καὶ τέρατα πολλὰ εἰς ἀπόδειξιν ἔδωκεν. Οὗτος εἶπε τῷ Ἰωσεδέκ, ὅτι γεννήσει υἱόν, καὶ ἐν Ἱερουσαλὴμ ἱερατεύσει τῷ Κυρίῳ· Οὗτος καὶ τὸν Σαλαθιὴλ

ἐπὶ υἱῷ εὐλόγησε, λέγων· ὅτι γεννήσεις υἱόν, καὶ καλέσεις τὸ ὄνομα αὐτοῦ Ζοροβάβελ. Καὶ ἐπὶ Κύρου, τοῦ Βασιλέως Περσῶν, τέρας δέδωκε περὶ Κροίσου τοῦ Λυδῶν Βασιλέως. Ἔτι δὲ περὶ τῆς πορθήσεως Ἱερουσαλήμ, καὶ περὶ τοῦ τέλους Ἰσραήλ, καὶ ἀρχῆς Ἐθνῶν καὶ τέλους καὶ τῆς τοῦ Ναοῦ ἕως τέλους καταστροφῆς, καὶ ἀργίας Προφητῶν, καὶ Ἱερέων, καὶ Σαββάτων, καὶ περὶ διπλῆς κρίσεως ἐξέθετο· καὶ ἕτερα πολλὰ προφητεύσας, ἐκοιμήθη ἐν γήρᾳ καλῷ.

Ταύτῃ ἡμέρᾳ, οἱ ἅγιοι μάρτυρες, Νικηφόρος καὶ Στέφανος, ξίφει τελειοῦνται.

Στίχ. Ξεσθεῖσι Νικηφόρῳ καὶ τῷ Στεφάνῳ,
Νικηφόρου στέφανος ἐπλάκη τέλους.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, αἱ ἅγιαι Μάρθα καὶ Μαρία αἱ ἀδελφαί, καὶ ὁ ὅσιος Λυκαρίων ὁ μάρτυς, ξίφει τελειοῦνται.

Στίχ. Ἅς περ παρῆξεν εἰς τὸ φῶς γαστὴρ μία,
Μάρθαν Μαρίαν, ἓν στερεῖ φωτὸς ξίφος.
Ἄφωνος ἥκει πρὸς ξίφος Λυκαρίων,
Ἔναντι τοῦ κείροντος οἷον ἀρνίον.

Αὗται αἱ Ἅγιαι, ἀδελφαὶ οὖσαι, καθ' ἑαυτὰς ἔζων παρθενίαν ἀσκοῦσαι. Παρερχομένου δὲ τοῦ Ἡγεμόνος τῆς χώρας, ἔνθα κατέμενον, προκύψασαι ἀπὸ τῆς θυρίδος, Χριστιανὰς ἑαυτὰς ἐπεκάλεσαν. Καὶ οἰκτιζομένου τοῦ Ἡγεμόνος τὸν ἐν τῇ νεότητι αὐτῶν θάνατον, ἀντεῖπον μὴ εἶναι θάνατον τὸν ὑπὲρ Χριστοῦ, ἀλλὰ ζωήν, πέρας οὐκ ἔχουσαν. Ὡσαύτως δὲ καὶ τοῦ Λυκαρίωνος, παιδὸς συντρόφου αὐτῶν, ἐξειπόντος, προστάξει τοῦ Ἡγεμόνος ἐσταυρώθησαν καὶ οἱ τρεῖς· καὶ ὑπὸ τῶν δημίων ξίφει νυγέντες, τὰς ἁγίας αὐτῶν ψυχὰς ἀφῆκαν εἰς χεῖρας Θεοῦ.

Ταῖς τῶν ἁγίων σου πρεσβείαις, ὁ Θεός, ἐλέησον ἡμᾶς. Ἀμήν.

Τοῦ Μάρτυρος. Ὠδὴ ζ'. Ὁ Εἱρμός.

«Θεοῦ συγκατάβασιν, τὸ πῦρ ᾐδέσθη ἐν Βαβυλῶνι ποτέ, διὰ τοῦτο οἱ παῖδες ἐν τῇ »καμίνῳ, ἀγαλλομένῳ ποδί, ὡς ἐν λειμῶνι χορεύον»τες ἔψαλλον· Εὐλογητὸς ὁ Θεός· ὁ τῶν Πατέ»ρων ἡμῶν.»

Ὑψούμενον Κύριον, ἐπὶ τοῦ ξύλου καὶ καταρράξαντα, τὸν μεγάλαυχον ὄφιν, κατανοήσας συνανυψώθης αὐτῷ, χριστομιμήτως ἐν σταυρῷ καὶ θάνατον, ὑπενεγκὼν ἀθλητά, συνεξανέστης αὐτῷ.

Θεοῦ σε Θεόδωρε, τῆς ἀκηράτου δόξης θερμὸν ἐραστήν, ἐγνωκὼς τῷ σῷ πόθῳ, ὁλοκαρδίως ψυχὴν προσέδησα, τὴν προσδοκίαν πᾶσαν τῆς ἐλπίδος μου, ἀνατεθεὶς ἐπὶ σοί· μὴ ὑπερίδῃς με.

Ἐδόξασας Κύριον, τοῖς μέλεσί σου ἐνδοξαζόμενον, ἐν βουλαῖς τῶν ἁγίων, τὸν σὲ μεγάλως ἀντιδοξάσαντα, τερατουργίαις καὶ ποικίλοις θαύμασι, καὶ περιόντα τῇ γῇ, καὶ μετὰ τέλος σοφέ.

Θεοτοκίον.

Ἁγίων τὸν ἅγιον, τέτοκας μόνη Θεοχαρίτωτε, ἀπορρήτῳ κυήσει· καὶ γὰρ Παρθένος ἔμεινας ἄχραντε, ὡς πρὸ τοῦ τόκου· διό σοι κραυγάζομεν, τὴν τοῦ Ἀγγέλου φωνήν· Εὐλογημένη ἁγνή.

Τοῦ Προφήτου. Ὁ Εἱρμός.

«Παῖδες Ἑβραίων ἐν καμίνῳ, κατεπάτησαν »τὴν φλόγα θαρσαλέως, καὶ εἰς δρόσον τὸ »πῦρ, μετέβαλον βοῶντες· Εὐλογητὸς εἶ Κύριε, ὁ »Θεὸς εἰς τοὺς αἰῶνας.»

Γῆν ἐπὶ πᾶσάν σου προφῆτα, διελήλυθεν ὁ φθόγγος ὁ θεόπνους, καὶ ῥημάτων τῶν σῶν, ἡ δύναμις βοῶσα· Εὐλογητὸς εἶ Κύριε, ὁ Θεὸς εἰς τοὺς αἰῶνας.

Ὅλος ταῖς ἄνω λαμπηδόσι, φωτιζόμενος τὰ μέλλοντα ἑώρας, ὡς παρόντα· διό, πανόλβιε ἐβόας· Εὐλογητὸς εἶ Κύριε, ὁ Θεὸς εἰς τοὺς αἰῶνας.

Θεοτοκίον.

Ὕμνοις γεραίρω σε Παρθένε, τὴν τιμήσασαν τὴν φύσιν τῶν ἀνθρώπων, ἀτιμίᾳ δεινῇ, τὸ πρὶν κατακριθεῖσαν. Εὐλογημένος Πάναγνε, ὁ καρπὸς τῆς σῆς κοιλίας.

Τοῦ Μάρτυρος. Ὠδὴ η'. Ὁ Εἱρμός.

«Ἑπταπλασίως κάμινον, τῶν Χαλδαίων ὁ τύ»ραννος, τοῖς θεοσεβέσιν, ἐμμανῶς ἐξέκαυσε· »δυνάμει δὲ κρείττονι, περισωθέντας τούτους ἰδών· »Τὸν δημιουργὸν καὶ Λυτρωτήν, ἀνεβόα, οἱ Παῖ»δες εὐλογεῖτε, ἱερεῖς ἀνυμνεῖτε, λαὸς ὑπερυψοῦτε, »εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.»

Ὁ λυμεὼν Λικίνιος, ὁ λυσσώδης καὶ βέβηλος, ὅλον ἑαυτὸν ὁλοτελῶς τοῖς δαίμοσιν, ἐκδοὺς ὑποβάλλει σε, τιμωριῶν ποικίλων ποιναῖς· νῶτον καὶ τὸ στῆθος, τοῖς βουνεύροις συγκόπτων, ἐν σφαίραις μολυβδίναις, τὸν αὐχένα συντρίβων, πλευρὰς ὄνυξι ξαίνων, καὶ φλέγων ταῖς λαμπάσιν.

Ὑπομονὴν ἀνένδοτον, καρτερίαν ἀνάλωτον, καὶ ὑπερφυῆ ἀνδρείαν ἐνδειξάμενος, ποικίλαις κολάσεσι, καὶ χαλεπαῖς στρεβλώσεσι, πάντων τῶν μαρτύρων, ὑπερέβης τοὺς ἄθλους· παθῶν Δεσποτικῶν δέ, τῷ σταυρῷ κοινωνήσας, καὶ πλέον ὑπομείνας, μειζόνως ἐδοξάσθης.

Σταυρῷ ταθεὶς Θεόδωρε, τὰ Χριστοῦ ὑστερήματα, ἐν σαρκίᾳ οἰκείᾳ ἐκπληροῖς τῶν θλίψεων· οὐ χεῖρας καὶ πόδας γάρ, μόνον προσηλωθεὶς καρτερεῖς, ἀλλὰ καὶ περόνῃ, σιδηρᾷ διεπάρης, τὸ κρύφιόν σου μέλος, ἐκτμηθεὶς τοὺς διδύμους, καὶ βέλεσιν ὀμμάτων, ἐξορρυχθεὶς τὰς κόρας.

Θεοτοκίον.

Οὐρανομήκη κλίμακα, νοητήν σε γινώσκομεν· δι' ἧς καταβάς, μετὰ σαρκὸς ὁ Ὕψιστος, ἀνθρώποις ὡμίλησε, καὶ ταπεινοὺς ἀνύψωσε, πρὸς τὴν

ὑψηλήν, τῶν οὐρανῶν πολιτείαν· ἐντεῦθεν ἀνωτέραν, οὐρανῶν καὶ Ἀγγέλων, καὶ πάντων ποιημάτων, τιμῶμέν σε Παρθένε.

Τοῦ Προφήτου. Ὁ Εἱρμός.

«Τὸν ἐν ὄρει ἁγίῳ δοξασθέντα, καὶ ἐν βάτῳ » πυρὶ τὸ τῆς Παρθένου, τῷ Μωϋσῇ Μυστή»ριον γνωρίσαντα, Κύριον ὑμνεῖτε· καὶ ὑπερυψοῦτε, »εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.»

Σιὼν ὄρος ἡ πόλις ἡ ἁγία, χαῖρε σφόδρα ὁ θεῖος Ζαχαρίας, Ἀγγέλων ὁ συνόμιλος προτρέπεται· καὶ σὺ δὲ ἀγάλλου, Ἱερουσαλήμ, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ζαχαρία προφῆτα κατατέρπου, πληρωθέντας θεώμενος τοὺς λόγους, οὓς προηγόρευσας τῷ Πνεύματι λαμπόμενος, Κύριον ὑμνεῖτε, καὶ ὑπερυψοῦτε, βοῶν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Ἀναμέσον ὀρέων κατασκίων, ἐθεώρεις ἑστῶτας τοὺς Ἀγγέλους, τὴν ἐπὶ πάντων πρόνοιαν μυοῦντάς σε, ἔνδοξε Προφῆτα, καὶ ὑμνολογοῦντας, Χριστὸν εἰς τοὺς αἰῶνας. Θεοτοκίον.

Χαῖρε θρόνε πυρίμορφε Κυρίου· χαῖρε πύλη ἀΰλου φρυκτωρίας· χαῖρε νεφέλη κούφη ἡ τὸν Ἥλιον, τῆς δικαιοσύνης, λάμψασα τῷ κόσμῳ, ἁγνὴ Θεοκυῆτορ.

Τοῦ Μάρτυρος. Ὠδὴ θ'. Ὁ Εἱρμός.

«Ἐξέστη ἐπὶ τούτῳ ὁ οὐρανός, καὶ τῆς γῆς » κατεπλάγη τὰ πέρατα, ὅτι Θεός, ὤφθη τοῖς »ἀνθρώποις σωματικῶς, καὶ ἡ γαστήρ σου γέγο»νεν, εὐρυχωροτέρα τῶν οὐρανῶν· διό σε Θεοτόκε, »Ἀγγέλων καὶ ἀνθρώπων, ταξιαρχίαι μεγα»λύνουσι.»

Ἐξέστη τῶν Ἀγγέλων δῆμος τὴν σήν, Στρατηλάτα τηρῶν γενναιότητα· πᾶς ὁ παρών, ὄχλος κατεπλάγη τότε τὰς σάς, ἀνδραγαθίας ἔνδοξε· ἔφριξε δαιμόνων ἡ στρατιά, τὰ σὰ τρόπαια· νῦν δέ, κροτεῖ κόσμος τὰ γέρα, καὶ πᾶς πιστὸς ὑμνεῖ τὰ θαύματα.

Βοᾶται παρὰ πάσης σχεδὸν πνοῆς, τὰ πολλά σου καὶ μέγιστα τρόπαια, τὰ ἐπὶ σοί, τέρατα δειχθέντα καὶ διὰ σοῦ, ἡ ἐκ νεκρῶν ἀνέγερσις, ἡ ὁλοκληρία ἐκ συντριβῆς, ἡ ῥῶσις τῶν νοσούντων, ἡ λύσις τῶν δεσμίων, καὶ τῶν ἐν θλίψει ἡ παράκλησις.

Ὡς ἔχων παρρησίαν πρὸς τὸν Χριστόν, ὑπὲρ οὗ ποινὰς πάσας ὑπήνεγκας, μέχρι τομῆς, καύσεως θανάτου τε καὶ σταυροῦ, ἐγκαρτερῶν Θεόδωρε, αἴτησαι συγγνώμην ἡμῖν κακῶν, τῷ κόσμῳ τὴν εἰρήνην, νίκας τοῖς Βασιλεῦσι, καὶ σωτηρίαν τοῖς τιμῶσί σε. Θεοτοκίον.

Ὑψώθη ἐδοξάσθη γένος βροτῶν, καὶ τιμῆς ἠξιώθη τῆς κρείττονος, διὰ τῆς σῆς, Κόρη συγγενείας καὶ θεϊκῆς, υἱοθεσίας ἔτυχε, τῇ σῇ μεσιτείᾳ· καὶ γὰρ Θεός, ὡράθη σαρκοφόρος, ἐκ σοῦ ἀρρήτῳ τρόπῳ, ἄτρεπτος μείνας τῇ Θεότητι.

Τοῦ Προφήτου. Ὁ Εἱρμός.

«Σὲ τὴν ἀπειρόγαμον, Θεοῦ Μητέρα τοῦ Ὑψί» στου, σὲ τὴν ὑπὲρ νοῦν κυήσασαν, διὰ λό»γου τὸν ὄντως Θεόν, τὴν ὑψηλοτέραν τῶν ἀχράν»των Δυνάμεων, ἀσιγήτοις δοξολογίαις μεγαλύ»νομεν.»

Ἅπασαν τὴν αἴσθησιν, καταλιπὼν νοῒ τῷ θείῳ, καὶ καθαρωτάτῳ πάνσοφε, φωτοφόρος παρίστασαι, τῆς ὑπὲρ τοῦ κόσμου ἱκεσίας ποιούμενος· ὅθεν πάντες σε Ζαχαρία μεγαλύνομεν.

Ῥήσεσιν ἑπόμενοι, τῶν σῶν χειλέων θεοφάντορ, Κύριον ἐπικαλούμεθα· δι' αὐτοῦ τε σῳζόμενοι, ὡς τῆς ἀληθείας σε Προφήτην καὶ κήρυκα, Ζαχαρία τῆς εὐσεβείας μακαρίζομεν.

Ἵλεων ἀπέργασαι, ταῖς σαῖς πρεσβείαις τὸν Δεσπότην, τοῖς τὴν ἱερὰν καὶ εὔσημον, ἑορτήν σου θεόπνευστε, πίστει ἐκτελοῦσι, καὶ σὲ πόθῳ γεραίρουσιν, ὡς Προφήτην καὶ θεηγόρον ἀληθέστατον.

Θεοτοκίον.

Ἄβυσσον θαυμάτων σε, καὶ χαρισμάτων Θεοτόκε, πέλαγος Ἁγνὴ γινώσκοντες, καὶ σαφῶς ἐπιστάμενοι, τῇ σῇ προστασίᾳ πεποιθότες προστρέχομεν, καὶ συντόνως πρὸς τὴν σὴν σκέπην καταφεύγομεν.

Ἐξαποστειλάριον. Τοῖς Μαθηταῖς συνέλθωμεν.

Μεγαλομάρτυς ἔνδοξε, τοῦ Χριστοῦ Στρατηλάτα, καὶ θεῖον ἐγκαλλώπισμα, τῶν σεπτῶν ἀθλοφόρων, Θεόδωρε γενναιόφρον, μὴ ἐλλίπῃς αἰτεῖσθαι, τῷ Βασιλεῖ τὰ τρόπαια, καὶ εἰρήνην τῷ κόσμῳ, καὶ ἱλασμόν, τῶν ἁμαρτημάτων καὶ σωτηρίαν, τοῖς ἐκτελοῦσι Πάνσοφε, τὴν φωσφόρον σου μνήμην. Τῆς Ἑορτῆς.

Ἐν πνεύματι τῷ Ἱερῷ, παραστὰς ὁ Πρεσβύτης, ἀγκάλαις ὑπεδέξατο, τὸν τοῦ νόμου Δεσπότην, κραυγάζων· Νῦν τοῦ δεσμοῦ με, τῆς σαρκὸς ἀπόλυσον, ὡς εἴρηκας ἐν εἰρήνῃ· εἶδον γὰρ τοῖς ὀφθαλμοῖς, ἀποκάλυψιν ἐθνῶν, καὶ Ἰσραὴλ σωτηρίαν.

Εἰς τοὺς Αἴνους, ἱστῶμεν Στίχους δ΄. καὶ ψάλλομεν Στιχηρὰ Προσόμοια τρία, δευτεροῦντες τὸ α΄.

Ἦχος δ΄. Ὡς γενναῖον ἐν μάρτυσιν.

Ἀθλητὴς γενναιότατος, στρατιώτης ἀήττητος, ἐν ἁγίῳ Πνεύματι ἀναδέδειξαι, καταβαλὼν τὸν πολέμιον, σοφίᾳ τῶν λόγων σου, καὶ τῶν ἔργων σου σοφέ, καρτεραῖς ἐπιδείξεσιν· ὅθεν εἴληφας, τοὺς στεφάνους τῆς νίκης, καὶ ταῖς ἄνω, ὁμηγύρεσι συνήφθης, κλέος μαρτύρων Θεόδωρε.

Καὶ σταυρῷ ἀναρτώμενος, καὶ τὰς σάρκας τυπτόμενος, ὀξυτάτοις βέλεσι τιτρωσκόμενος, καὶ ἐπὶ ξύλου τεινόμενος, καὶ πλευρὰς ξεόμενος, καὶ παντοίαις χαλεπαῖς, ἀλγηδόσι κυκλούμενος, ἀπαράτρωτος, καὶ ἀήττητος ὤφθης τῇ δυνάμει, τοῦ Σταυρῷ προσηλωθέντος, κλέος μαρτύρων Θεόδωρε.

Θεῖον ἄγαλμα γέγονας, εὐσεβείας πανόλβιε, δυσσεβῶν ἀγάλματα βδελυξάμενος, καὶ ἱερεῖον ὁλόκληρον, καὶ θῦμα εὐπρόσδεκτον, τῷ τυθέντι διὰ σέ, καθαρῶς προσαγόμενος, τῷ δοξάσαντι, τὴν ἁγίαν σου μνήμην καὶ θαυμάτων, θησαυρόν σε τοῖς ἐν κόσμῳ, δωρησαμένῳ Θεόδωρε.

Δόξα, Ἦχος πλ. δ΄.

Ἀθλητικὴν ἀνδρείαν, καὶ λογικὴν λατρείαν εὐσεβῶς καθοπλισθείς, ἀθλοφόρε Χριστοῦ, καὶ στερρῶς παραταχθείς, τῇ δυνάμει αὐτοῦ, τῶν εἰδώλων τὸ ἀσεβές, καὶ τῶν Τυράννων τὸ ἀπηνές, ἀσθενὲς ἀπέδειξας, καταφρονῶν τῶν βασάνων, καὶ τοῦ προσκαίρου πυρός· Ἀλλ᾽ ὢ θείων δωρεῶν καὶ πρᾶγμα καὶ ὄνομα, ἀπὸ πάσης περιστάσεως, τῇ πρεσβείᾳ σου σῷζε, τοὺς τελοῦντας τὴν μνήμην σȣ.

Καὶ νῦν. Τῆς Ἑορτῆς, Ἦχος β΄.

Ὁ Κτίστης οὐρανοῦ καὶ γῆς, ἐν ἀγκάλαις ἐβαστάζετο, ὑπὸ ἁγίου Συμεὼν τοῦ πρεσβύτου σήμερον· αὐτὸς γὰρ ἐν Πνεύματι ἁγίῳ ἔλεγε· Νῦν ἠλευθέρωμαι· εἶδον γὰρ τὸν Σωτῆρά μου.

Εἰς τὸν Στίχον τῶν Αἴνων, Στιχηρὰ προσόμοια τῆς Ἑορτῆς.

Ἦχος β΄. Οἶκος τοῦ Ἐφραθᾶ.

Ὁ πάντα τῇ χειρί, περιέχων ὡς Κτίστης, καὶ δεσπόζων ἁπάντων, ὑπὸ χειρῶν Πρεσβύτου, ἐν τῷ ναῷ προσάγεται.

Στίχ. Νῦν ἀπολύεις τὸν δοῦλόν σου.

Ἀγάλλου Συμεών, καὶ ἡ Ἄννα εὐφραίνου· ἰδοὺ γὰρ ἐπεφάνη, ὁ Λυτρωτὴς τοῦ κόσμου, ὡς βρέφος προσαγόμενος.

Στίχ. Φῶς εἰς ἀποκάλυψιν ἐθνῶν.

Λέλυσαι τῆς φθορᾶς, Συμεὼν θεοφόρε, ἐν χερσὶ τὸν τὰ πάντα, κατέχοντα βαστάζων· εἶδες γὰρ τὸ σωτήριον.

Δόξα. Τοῦ Ἁγίου, Ἦχος πλ. δ΄.

Ἀθλητικὸν συστησάμενος στάδιον κατὰ τῆς πλάνης, ἠνδραγάθησας Θεόδωρε, τῇ πυριφθόγγῳ γλώττῃ σου, καταισχύνας Λικινίου τὸ ἀπάνθρωπον· διὸ καὶ σὺν Ἀγγέλοις χορεύων μακάριε, αἴτησαι Χριστῷ τῷ Θεῷ, ὅπως ἵλεως γενήσεται ἡμῖν, ἐν τῇ ἡμέρᾳ τῆς κρίσεως.

Καὶ νῦν, Τῆς Ἑορτῆς, Ἦχος βαρύς.

Φῶς εἰς ἀποκάλυψιν ἐθνῶν, ἦλθες ἐξ οὐρανοῦ Σωτὴρ ἡμῶν· καὶ προελθών, ἐκ τῆς Παρθένȣ, ἐπανεπαύσω ἐν ἀγκάλαις τοῦ δικαίου Συμεών· ἔδει γάρ σε Ζωοδότα τῶν ἁπάντων, ὑπὸ τοῦ Πρεσβύτου γνωρισθῆναι, ὅτι παρεγένου ἀπολῦσαι αὐτόν, κατὰ τὸ ῥῆμά σου, ὁ ἔχων τὸ μέγα ἔλεος.

Καὶ ἡ λοιπὴ Ἀκολουθία τοῦ Ὄρθρου, ὡς σύνηθες, καὶ Ἀπόλυσις.

ΤΗ Θ΄. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

Μνήμη τοῦ Ἁγίου Μάρτυρος Νικηφόρου.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ

Εἰς τό, Κύριε ἐκέκραξα, ψάλλομεν Στιχηρὰ προσόμοια.

Ἦχος β΄. Ὅτε, ἐκ τοῦ ξύλου σε νεκρόν.

Νόμοις, πειθαρχῶν τοῦ δι᾽ ἡμᾶς, σάρκα ἐπὶ γῆς εἰληφότος, καὶ πάθος τίμιον, μάρτυς ὑπομείναντος, Θεομακάριστε, τὴν ἀγάπην ἐτήρησας, τὴν πρὸς τὸν πλησίον, νόμου τὸ κεφάλαιον, οὖσαν καὶ τῶν Προφητῶν· ὅθεν, καὶ μακάριον τέλος, εἴληφας πηγῇ τῆς ἀγάπης, νῦν ὦ Νικηφόρε παριστάμενος.

Κλίνεις, τὸν αὐχένα τῷ Θεῷ, ᾧ τὰ πάντα κλίνει τὸ γόνυ, μάρτυς θαυμάσιε, κάραν ἐκτεμνόμενος, καὶ χωριζόμενος, τοῦ γενναίου σου σώματος, Χριςῷ δὲ τῇ πάντων, κεφαλῇ ἑνούμενος, καθαρωτάτῳ νοΐ· οὗ νῦν τῷ φωτὶ πλησιάζων, αἴτησαι ἡμῖν Νικηφόρε, πᾶσι φωτισμὸν τοῖς εὐφημοῦσί σε.

Ῥείθροις, τῶν αἱμάτων σου σοφέ, τῶν ὑπὲρ Χριστοῦ κενωθέντων, τὴν γῆν ἡγίασας· πνεύματι δὲ πνεύματα, ἐχαροποίησας, ἀσωμάτων Δυνάμεων, μαρτύρων ἀγέλας, πάσας δὲ ἐφαίδρυνας, ταύταις ἑνούμενος, μάκαρ ὡς γενναῖος ὁπλίτης, ὡς ἀκαταγώνιστος μάρτυς, καὶ ὑπὲρ ἡμῶν Θεοῦ δεόμενος.

Δόξα, καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Δέξαι, τὴν ἱκέσιον ᾠδήν, τῶν σῶν οἰκετῶν Θεοτόκε, ἣν σοι προσάγομεν. Δέσποινα διάσωσον, ἀπορουμένους ἡμᾶς, καὶ κινδύνων ἐξάγαγε, τὴν ποίμνην σου ταύτην, πίστει σοι προσπίπτουσαν, ἐν τῷ σεπτῷ σου ναῷ· σὺ γὰρ τὸν Σωτῆρα τεκοῦσα, ἔχεις παρρησίαν ὡς Μήτηρ, ἐκτενῶς πρεσβεύειν τοῦ σωθῆναι ἡμᾶς.

Ἢ Σταυροθεοτοκίον.

Ὅτε, ἡ ἀμίαντος Ἀμνάς, ἔβλεψε τὸν ἴδιον ἄρνα, ἐπὶ σφαγὴν ὡς κριόν, θέλοντα ἑλκόμενον, θρηνοῦσα ἔλεγεν· Ἀτεκνῶσαι νῦν σπεύδεις με, Χριστὲ τὴν τεκοῦσαν; τί τοῦτο πεποίηκας, ὁ Λυτρωτὴς τοῦ παντός; ὅμως, ἀνυμνῶ καὶ δοξάζω, σοῦ τὴν ὑπὲρ νοῦν τε καὶ λόγον, ἄκραν συγκατάβασιν φιλάνθρωπε.

Ἐὰν δὲ τύχῃ ἐκτὸς τῆς Τεσσαρακοστῆς, λέγε τὸ ἑξῆς Ἰδιόμελον.

Δόξα, Ἦχος πλ. βʹ. Ἰωάννου Μοναχοῦ.

Ἔδειξας πᾶσιν ἐμφανῶς, ἀθλητὰ Νικηφόρε, ὅτι τὸν πλησίον ὁ μὴ φιλῶν, οὔτε τὸν Δεσπότην ἀγαπῆσαι δύναται· διόπερ, αὐτὸς μὲν εἰλικρινῶς ἀγαπήσας Σαπρίκιον τὸν ὁμόδουλον, ἐντεῦθεν καὶ πρὸς τὸν θεῖον ἀνεπτερώθης ἔρωτα, καὶ τὴν ψυχήν σου τέθεικας, ὑπὲρ τῆς εἰς Χριστὸν ὁμολογίας καὶ πίστεως. Σαπρίκιος δὲ ὁ δυσώνυμος, ἄσπονδον πρὸς σὲ τὸ μῖσος κτησάμενος, ἀρνητὴς ἐδείχθη καὶ τοῦ Δεσπότου Χριστοῦ· ᾧ νῦν αὐτὸς παρεστώς, καθικέτευε τοῦ σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον. Ὅλην ἀποθέμενοι.

Τετραυματισμένον με, ταῖς λῃστρικαῖς τῶν Δαιμόνων, ἐφόδοις καὶ κείμενον, ὅλον ἀνενέργητον Παναμώμητε, ἐν ὁδῷ πάντοτε, τοῦ ἀστάτου βίου, καὶ ἐλέους προσδεόμενον, τάχος ἐπίσκεψαι, οἶνον ἐπιθεῖσα καὶ ἔλαιον, τοῖς ἀνιάτοις μώλωψι, καὶ πρὸς εὐρωστίαν ἀνάγαγε· ὅπως σὲ δοξάζω, καὶ πόθῳ κατὰ χρέος ἀνυμνῶ, τὰ μεγαλεῖά σου ἄχραντε, Μήτηρ ἀειπάρθενε.

Ἢ Σταυροθεοτοκίον.

Ῥομφαία ὡς ἔφησεν, ὁ Συμεὼν τὴν καρδίαν, τὴν σὴν διελήλυθε, Παναγία Δέσποινα, ὅτε ἔβλεψας, τὸν ἐκ σοῦ λάμψαντα, ἀπορρήτῳ λόγῳ, ὑπ' ἀνόμων ὡς κατάκριτον, Σταυρῷ ὑψούμενον, ὄξος καὶ χολήν τε γευόμενον, πλευρὰν δὲ ὀρυττόμενον, χεῖράς τε καὶ πόδας ἡλούμενον· καὶ ὀδυρομένη, ὠλόλυζες βοῶσα μητρικῶς. Τί τοῦτο τέκνον γλυκύτατον, τὸ καινὸν μυστήριον;

Ἀπολυτίκιον. Ὁ μάρτυς σου Κύριε

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΡΟΝ.

Μετὰ τὴν συνήθη Στιχολογίαν τοῦ Ψαλτηρίου λέγεται ὁ Κανών, οὗ ἡ Ἀκροστιχίς·

Κλεινὸν ἐν ἀθλοφόροις Νικηφόρον ᾄσματι μέλπω.

Ποίημα Θεοφάνους.

Ὠδὴ αʹ. Ἦχος πλ. δʹ. Ὁ Εἱρμός.

« Ἁρματηλάτην Φαραὼ ἐβύθισε, τερατουρ-
» γοῦσα ποτέ, Μωσαϊκὴ ῥάβδος, σταυροτύ-
» πως πλήξασα, καὶ διελοῦσα θάλασσαν· Ἰσραὴλ
» δὲ φυγάδα, πεζὸν ὁδίτην διέσωσεν, ᾆσμα τῷ Θεῷ
» ἀναμέλποντα. »

Κορυφουμένην τὴν τοῦ βίου θάλασσαν, καὶ κυματοῦσαν δεινῶς, τὸ τῆς ψυχῆς σκάφος, πειρασμοῖς καὶ πάθεσιν, ὁ τῆς εἰρήνης αἴτιος, πρὸς γαλήνην βαθεῖαν, ὡς εὐεργέτης μετάβαλε, μάρτυρος Χριστὲ ταῖς ἐντεύξεσι.

Λελογισμένῃ διανοίᾳ πάνσοφε, τῷ νοερῷ τῆς ψυχῆς, τὸ τῆς ὀργῆς πάθος, εὐσεβῶς ὑπέταξας· καὶ τῷ πλησίον ἔδραμες, Σαπρικίῳ σπουδάζων, διαλλαγῆναι θεσπέσιε, νόμοις τοῦ Σωτῆρος πειθόμενος.

Ἐνδεδυμένος τοῦ Σταυροῦ τὴν δύναμιν, ἐρρωμενέστερον, τῷ δυσμενεῖ μάρτυς, συμπλακεὶς κατέρραξας, καὶ νικηφόρος γέγονας, προκληθεὶς φερωνύμως, ὦ Νικηφόρε πανεύφημε, μάρτυς τοῦ Χριστοῦ παναοίδιμε. Τριαδικόν.

Ἰσοσθενῆ ὁμοφυῆ καὶ σύνθρονον, καὶ ὁμοούσιον, τὴν τριφεγγῆ αἴγλην, τῆς μιᾶς Θεότητος, ὁμολογοῦντες σέβομεν, ἐν τρισὶ τοῖς προσώποις, ἀδιαιρέτως κηρύττοντες, Λόγον σὺν Πατρὶ καὶ τῷ Πνεύματι. Θεοτοκίον.

Νοῦς καὶ οὐράνιος τὸ σὸν μυστήριον, τὸ ἀκατάληπτον, κατανοεῖν ὄντως, ἀτονεῖ Πανύμνητε· τοῦ Πατρὸς γὰρ ὁ σύνθρονος, ἐν γαστρί σου σκηνώσας, ἐκ σοῦ τεχθῆναι ηὐδόκησε, φύσεσι διτταῖς γνωριζόμενος. Ὠδὴ γʹ. Ὁ Εἱρμός.

« Ὁ στερεώσας καταρχάς, τοὺς οὐρανοὺς ἐν συ-
» νέσει, καὶ τὴν γῆν ἐπὶ ὑδάτων ἑδράσας, ἐν
» τῇ πέτρᾳ με Χριστέ, τῶν ἐντολῶν σου στήριξον·
» ὅτι οὐκ ἔστι πλήν σου, ἅγιος μόνε φιλάνθρωπε. »

Ὁ Νικηφόρος προκληθείς, ἐπὶ τῶν ἔργων ἐδείχθη, νικηφόρος· τῆς γὰρ πλάνης τὸν ζόφον, τῷ τῆς χάριτος φωτί, διασκεδάσας ἔλυσε, κράζων·

Οὐκ ἔστι πλήν σου, ἅγιος μόνε φιλάνθρωπε.

Νενεκρωμένον διὰ σέ, πεπιστευκὼς τὸν Δεσπότην, αὐθαιρέτως τῷ θανάτῳ προστρέχεις, τὴν ἑκούσιον αὐτοῦ, ἐπιποθήσας νέκρωσιν, ὡς νικηφόρος μάρτυς, θείᾳ δυνάμει ῥωννύμενος.

Ἐπὶ τῆς γῆς ἀγωνιστής, ἐν Οὐρανοῖς στεφανίτης, ὁ θεράπων τοῦ Χριστοῦ Νικηφόρος, ἀναδέδεικται σαφῶς, σὺν Ἀσωμάτων τάξεσι, κράζων· Οὐκ ἔστι πλήν σου, ἅγιος μόνε φιλάνθρωπε.

Τριαδικόν.

Νοῦ ἐκ μεγάλου τοῦ Πατρός, ἐξορμηθέντα τὸν Λόγον, ἐκπορευθὲν δὲ καὶ τὸ ἅγιον Πνεῦμα, διδαχθέντες εὐσεβῶς, τοῖς θεοπνεύστοις δόγμασιν, ὁμολογοῦμεν πάντες, ἄκτιστον μίαν Θεότητα (*).

Θεοτοκίον.

Ἀπειρογάμως ἐκ Πατρός, τὸν πρὸ αἰώνων τεχθέντα, ἐν γαστρί σου συλλαβοῦσα Παρθένε, ἀπεγέννησας ἡμῖν, Θεὸν ὁμοῦ καὶ ἄνθρωπον, ἐν ἑκατέρᾳ φύσει, τέλειον οὐ διαιρούμενον.

Κάθισμα, Ἦχος πλ. δ'. Τὴν Σοφίαν καὶ Λόγον.

Ἐντολῶν τοῦ Κυρίου ἐκπληρωτής, πεφηνὼς κατηλλάγης τῷ δυσμενεῖ, πρὸς σὲ τὴν διάνοιαν, τὴν αὐτοῦ μάρτυς ἔχοντι, καὶ τὴν διὰ τοῦ ξίφους, τελείωσιν εἴληφας, ἀντ' ἐκείνου μάκαρ, Θεοῦ σε καλέσαντος· ὅθεν νικηφόρον, φερωνύμως δειχθέντα, αὐτὸς ἐστεφάνωσεν, ὡς Δεσπότης ἀξίως σε, Ἀθλοφόρε ἀήττητε, πρέσβευε Χριστῷ τῷ Θεῷ, τῶν πταισμάτων ἄφεσιν δωρήσασθαι, τοῖς ἑορτάζουσι πόθῳ, τὴν ἁγίαν μνήμην σου.

Δόξα, καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Χαριστήριον αἶνον χρεωστικῶς, ὡς ἡ χήρα ἐκείνη δύο λεπτά, προσφέρω σοι Δέσποινα, ὑπὲρ πασῶν τῶν χαρίτων σου· σὺ γὰρ ὤφθης σκέπη, ὁμοῦ καὶ βοήθεια, πειρασμῶν καὶ θλίψεων, ἀεί με ἐξαίρουσα· ὅθεν ὡς ἐκ μέσου, φλογιζούσης καμίνου, ῥυσθεὶς τῶν θλιβόντων με, ἐκ καρδίας κραυγάζω σοι· Θεοτόκε βοήθει μοι, πρεσβεύουσα τῷ σῷ Υἱῷ καὶ Θεῷ, τῶν πταισμάτων ἄφεσιν δοθῆναί μοι· σὲ γὰρ ἔχω ἐλπίδα, ὁ ἀνάξιος δοῦλός σου.

Ἢ Σταυροθεοτοκίον.

Τὸν Ἀμνὸν καὶ Ποιμένα καὶ Λυτρωτήν, ἡ ἀμνὰς θεωροῦσα ἐν τῷ Σταυρῷ, ὠλόλυζε δακρύουσα, καὶ πικρῶς ἀνεκραύγαζεν· Ὁ μὲν κόσμος ἀγάλλεται, δεχόμενος τὴν λύτρωσιν· τὰ δὲ σπλάγχνα μου φλέγονται, ὁρώσης σου τὴν σταύρωσιν, ἥν περ ὑπομένεις, διὰ σπλάγχνα ἐλέους, Θεὲ ὑπεράγαθε, ἀνεξίκακε Κύριε· ἣ πιστῶς ἐκβοήσωμεν· Σπλαγχνίσθητι Παρθένε ἐφ' ἡμᾶς, καὶ πταισμάτων δώρησαι τὴν ἄφεσιν, τοῖς προσκυνοῦσιν ἐν πίστει αὐτοῦ τὰ παθήματα.

Ὠδὴ δ'. Ὁ Εἱρμός.

«Σύ μου ἰσχύς, Κύριε, σύ μου καὶ δύναμις, σὺ
» Θεός μου, σύ μου ἀγαλλίαμα, ὁ πατρικούς,
» κόλπους μὴ λιπών, καὶ τὴν ἡμετέραν, πτωχείαν
» ἐπισκεψάμενος· διὸ σὺν τῷ προφήτῃ, Ἀββακοὺμ
» σοὶ κραυγάζω· Τῇ δυνάμει σου δόξα φιλάνθρωπε.»

Θείας ζωῆς, ὦ Νικηφόρε τετύχηκας, θείας αἴγλης, μάκαρ κατηξίωσαι, θείου φωτός, ἀκτινοειδῶς, νῦν ἀνταναχλάσεις, τοῖς ἐκτελοῦσι τὴν μνήμην σου, θεόφρον ἀντιπέμπεις, τοῖς ἐν πίστει βοῶσι· Τῇ δυνάμει σου δόξα φιλάνθρωπε.

Λάμπεις Χριστοῦ, μάρτυσι συναριθμούμενος· ἔλυσάς γαρ, πλάνην τὴν πολύθεον, ξίφει τμηθείς, σὺ τὴν κεφαλήν, καὶ ταῖς τῶν αἱμάτων, ῥοαῖς σου πᾶσαν κατέκλυσας, εἰδώλων τὴν ἀπάτην, τῷ Δεσπότῃ κραυγάζων· Τῇ δυνάμει σου δόξα φιλάνθρωπε.

Ὁ τοὺς θεσμούς, σοῦ μὴ φυλάξας Σαπρίκιος, σῆς γυμνοῦται, Σῶτερ θείας χάριτος· καὶ τοῖς ἐχθροῖς, νῶτα δεδωκώς, τῆς τῶν σῶν μαρτύρων, στερεῖται δόξης ὁ δείλαιος· διό σου τῆς δικαίας, ἐκπλαγέντες προνοίας· Τῇ δυνάμει σου δόξα κραυγάζομεν.

Τριαδικόν.

Φῶς ὁ Πατήρ, ἄναρχον καὶ πάντων αἴτιον, φῶς ὁ Λόγος, φῶς Πνεῦμα τὸ ἅγιον, ἐκ τοῦ Πατρός, ὥσπερ ἐκ πηγῆς, πρὸ πάντων αἰώνων, ἀφράστως ἀπαυγαζόμενα· τρισήλιος Θεότης, ἐν μιᾷ τῇ οὐσίᾳ, καὶ δυνάμει καὶ δόξῃ γνωρίζεται.

Θεοτοκίον.

Ὅλον ἐν σοί, ἀνακαινίζει τὸν ἄνθρωπον, ὅλος ὅλῃ, Πάναγνε ἑνούμενος, ὁ πατρικοὺς κόλπους μὴ λιπών, καὶ τὴν σὴν γαστέρα, οἰκῆσαι καταδεξάμενος, ὁ πλούτῳ εὐσπλαγχνίας, ἑκουσίως πτωχεύσας, καὶ πλουτήσας τὸν κόσμον Θεότητι.

Ὠδὴ ε'. Ὁ Εἱρμός.

«Ἵνα τί με ἀπώσω, ἀπὸ τοῦ προσώπου σου τὸ
» φῶς τὸ ἄδυτον, καὶ ἐκάλυψέ με τὸ ἀλλό-
» τριον σκότος τὸν δείλαιον; ἀλλ' ἐπίστρεψόν με,

(*) Τὸ τροπάριον τοῦτο οὕτως ἔχει τῶν χειρογράφων τὸ νεώτερον· «Νοῦν μὲν ὑμνεῖν εἰκονικῶς, Πατέρα ἄναρχον θέμις, θεηγόροι ὡς προέφη» σαν θεῖοι· ἐξ αὐτοῦ δὲ τὸν Υἱόν, ὡς λόγον τὸν συνάναρχον, καὶ συμφυὲς »τὸ Πνεῦμα, τὸ παντουργὸν καὶ ὁμότιμον.»

»καὶ πρὸς τὸ φῶς τῶν ἐντολῶν σου, τὰς ὁδούς »μου κατεύθυνον δέομαι.»

Ῥοῇ τῶν σῶν αἱμάτων, τὸν τῆς Ἐκκλησίας Παράδεισον ἤρδευσας, ἀφοριζομένη, εἰς ἀρχὰς τετραρίθμους μακάριε, ἀρετῶν ἐνθέων· ἐξ ὧν ψυχῶν ὦ Νικηφόρε, ἀρυόμεθα θεῖα χαρίσματα.

Ὁ σπορεὺς τῆς κακίας, τῇ μνησικακίᾳ τὸν δείλαιον ἥρπασε· τῆς χρηστότητός δε, καὶ εἰρήνης ὁ αἴτιος εἵλκυσεν, ἀντ' ἐκείνου θεῖον, φωτοειδῆ ἠγλαϊσμένον, Νικηφόρον θεόφρονα μάρτυρα.

Ἱερεύεται Σῶτερ, τὸ σὸν ἐθελούσιον πάθος μιμούμενος· ταῖς γὰρ ἐκ πλευρᾶς σου, ὁ Θεόφρων ῥανίσι σταζόμενος, τῶν αὐτοῦ αἱμάτων, σοὶ τοὺς κρουνοὺς ἀντικομίζει, διὰ ξίφους πρὸς σὲ πορθμευόμενος.

Τριαδικόν.

Σωτηρίας κρηπῖδα, τὴν ὀρθοδοξίαν εἰδότες συνάναρχον, τῷ Πατρὶ τὸν λόγον, καὶ τὸ ἅγιον Πνεῦμα κηρύττομεν, τρισὶν ἐν προσώποις, μίαν ἀρχὴν μίαν οὐσίαν, μίαν θέλησιν μίαν ἐνέργειαν.

Θεοτοκίον.

Νοερῶς ἐμυήθη, προφητῶν ὁ σύλλογος τὰ σὰ Μυστήρια· Οὐρανοῦ γὰρ πύλην, ἐπὶ γῆς ὁ Δεσπότης σε ἔδειξε, καὶ ἐκ σοῦ Παρθένε, σωματωθεὶς δικαιοσύνης, τοῖς ἐν σκότει ὡς Ἥλιος ἔλαμψεν.

Ὠδὴ ς΄. Ὁ Εἱρμός.

« Ἄβυσσος ἁμαρτιῶν, καὶ πταισμάτων καται»γίς με ταράττει, καὶ πρὸς βυθὸν βιαίως, »συνωθεῖ ἀπογνώσεως· ἀλλ' αὐτὸς τὴν κραταιάν, »χεῖρά μοι ἔκτεινον, ὡς τῷ Πέτρῳ, καὶ ἐκ φθορᾶς »με ἀνακάλεσαι.»

Ἴασαι τὴν συντριβήν, τῆς ψυχῆς μου Νικηφόρε θεόφρον, καὶ τῶν παθῶν τὸν ζόφον, διαλύσας ἀπέλασον, λαμπηδόσι τῆς ἐν σοί, θείας λαμπρότητος, ἱκετεύων, τὸν λυτρωτὴν Χριστὸν μακάριε.

Κλύδωνος εἰδωλικοῦ, τρικυμίαν ἀθλητὰ Νικηφόρε, τῷ τοῦ Σταυροῦ ἱστίῳ, καὶ ταῖς αὔραις τοῦ Πνεύματος, εὐσταλῶς διαπερῶν, μάρτυς ἀήττητε, τῷ λιμένι, τῷ γαληνῷ Χριστῷ προσώρμισαι.

Ἤθλησας μαρτυρικῶς, καὶ τῷ ὄντι Νικηφόρος ἐγένου, τὰς μηχανὰς ἀνδρείως, διαλύσας τοῦ δράκοντος· καὶ παθῶν ὡς κοινωνός, μάκαρ γενόμενος, τοῦ Δεσπότου, νῦν ἐπαξίως συνδεδόξασαι.

Θεοτοκίον.

Φρίττουσιν αἱ νοεραί, τῶν Ἀγγέλων ἐκπληττόμεναι τάξεις, τὸν τῷ Πατρὶ συνόντα, πρὸ αἰώνων καὶ Πνεύματι, ἐκ γαστρός σου σαρκικῶς βρέφος τικτόμενον καθορῶσαι, Θεογεννῆτορ πανσεβάσμιε.

Κοντάκιον, Ἦχος γ΄.

Ἡ Παρθένος σήμερον.

Πτερωθεὶς ἀοίδιμε, τῇ τοῦ Κυρίου ἀγάπῃ, καὶ τὸν τούτου ἔνδοξε, Σταυρὸν ἐπ' ὤμων βαστάσας, ᾔσχυνας τοῦ διαβόλου τὰς μεθοδείας, ἤθλησας μέχρι θανάτου καὶ ἀληθείας, διὰ τοῦτο ἀνεδείχθης, ὁπλίτης μύστης Θεοῦ τῆς χάριτος.

Ὁ Οἶκος.

Τὴν τοῦ Παύλου σαφῶς διδασκαλίαν ἐπόθησας, καὶ τοῖς στέρνοις τοῖς σοῖς ἔνδοξε κατεφύτευσας, βοῶν· Ἡ ἀγάπη οὐκ ἀσχημονεῖ· αὐτὴ τὸν Κτίστην ἄνθρωπον τέλειον ἡμῖν ἐχαρίσατο· δι' ἀπάτην πάντα ὑπέμεινεν, ἥλους καὶ σταυρόν, ὄξος καὶ ἐμπτύσματα· λόγχῃ ἐπάγη πλευρὰν ἁγίαν, δι' ἧς ἀνέβλυσεν ἡμῖν αἷμα καὶ ὕδωρ θεουργόν· ὃν ποθήσας ἐφάνης νικηφόρος, ὡς καὶ τῇ κλήσει, ὁπλίτης, μύστης Θεοῦ τῆς χάριτος.

Συναξάριον.

Τῇ Θ΄. τοῦ αὐτοῦ μηνός, μνήμη τοῦ ἁγίου μάρτυρος Νικηφόρου.

Στίχ. Τὸν ἐκ παλαιοῦ κλητικὸν Νικηφόρον,
Τμηθέντα γνῶθι πρακτικὸν Νικηφόρον.
Φασγάνῳ ἀμφ' ἐνάτῃ Νικηφόρε δειροτομήθης.

Οὗτος ἦν κατὰ τοὺς χρόνους Οὐαλεριανοῦ καὶ Γαληΐνου τῶν Βασιλέων, ἰδιώτης τὴν τύχην. Εἶχε δὲ φίλον Πρεσβύτερον τῆς Ἐκκλησίας χριστιανόν, ὀνόματι Σαπρίκιον· ὃς ἐκ διαβολικῆς ἐνεργείας ἐμίσησε τὸν Ἅγιον Νικηφόρον, καὶ ἐμνησικάκει αὐτῷ. Συλληφθέντος δὲ τοῦ Σαπρικίου παρὰ τῶν εἰδωλολατρῶν, καὶ πολλὰ βασανιζομένου, ὁ Ἅγιος Νικηφόρος μεσίτας πρὸς αὐτὸν ἔπεμψε, συγχώρησιν ἐξαιτούμενος, ὁ δὲ οὐκ ἤκουσεν. Ἰδὼν δὲ ὁ Ἅγιος Νικηφόρος, ὅτι ἀπάγεται Σαπρίκιος εἰς τὸ ἀποκεφαλισθῆναι, ἔδραμε καὶ ἔπεσε παρὰ τοὺς πόδας αὐτοῦ, συγχώρησιν αἰτῶν· καὶ τῶν τοῦ Χριστοῦ νόμων περὶ τῆς καταλλαγῆς ὑπομιμνήσκοντος, αὐτὸς οὐχ ὑπεῖξε.

Διὰ πολλῶν δὲ βασάνων διελθών, καὶ ἐγγὺς τοῦ στέφους γενόμενος καὶ τῶν βραβείων, παρ' ὅσον ἔμελλεν ἀποτμηθῆναι, τὴν συγχώρησιν οὐ προσήκατο. Διὸ τῆς τοῦ Θεοῦ βοηθείας γυμνωθείς, εἶπε τοῖς δημίοις· Ἄφετέ με καὶ θύσω τοῖς Θεοῖς. Ὅπερ ἰδὼν ὁ Ἅγιος Νικηφόρος, παρέδωκεν ἑαυτὸν τοῖς δημίοις, καὶ τὸν Χριστὸν ὡμολόγησε παρρησίᾳ. Προστάξει δὲ Τυράννου τὴν κεφαλὴν ἀπετμήθη, τάχιον εἰληφὼς τὰ γέρα τῆς ἀγάπης, ἣν καὶ ἔσπευδεν ἐκπληροῦν, διὰ τὸν τῆς ἀγάπης δοτῆρα Χριστόν.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, μνήμη τοῦ ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν Ῥωμανοῦ τοῦ Κίλικος.

Στίχ. Λήθην βαθεῖαν εἶχε καὶ ζῶν τοῦ βίου,
Ῥωμανὸς οὗτος, ὃς μετέστη τοῦ βίου.

Οὗτος ὁ ὅσιος Ῥωμανός, Κίλιξ ὑπάρχων τὸ γένος, ἐκ πόλεως τῆς Ῥωσοῦ, ἐν Ἀντιοχείᾳ τοὺς ὑπὲρ ἀρετῆς ἐπεδείξατο ἄθλους. Ἔξω γὰρ τῶν τῆς πόλεως τειχῶν παρὰ τὴν ὑπώρειαν δειμάμενος οἰκίδιον, ἐν αὐτῷ ἀσκητικῶς ἠγωνίζετο, μὴ πυρὶ χρησάμενος, μὴ λυχνιαίῳ φωτί· Τροφὴ δὲ ἦν αὐτῷ ἄρτος, καὶ ἅλας· ποτὸν δέ, τὸ κρηναῖον νᾶμα· ἐσθής, ἐκ τριχῶν· κόμη δὲ μέχρι ποδῶν διήκουσα· τῷ τραχήλῳ δέ, καὶ ταῖς χερσί, καὶ τῇ ὀσφύϊ, σιδήρου βρύτης περιέκειτο Πολλὴ δὲ αὐτῷ ἐδόθη χάρις παρὰ Θεοῦ, πολλῶν με γὰρ πολλάκις χαλεπὰς ἀπήλασε νόσους· πολλαῖς δὲ στείραις γυναιξὶ δι' εὐχῆς ἐχαρίσατο παῖδας· Οὕτω καλῶς ἀγωνισάμενος, ἐν εἰρήνῃ ἐκοιμήθη.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, μνήμη τῶν ἁγίων μαρτύρων,

Μαρκέλλου Ἐπισκόπου Σικελίας, Φιλαγρίου Ἐπισκόπου Κύπρου, καὶ Παγκρατίου Ἐπισκόπου Ταυρομενίου.

Στίχ. Λυθέντες ἄνδρες σαρκικῶν τρεῖς ἁμμάτων,
Τῶν τῆς Ἐδὲμ μετέσχον ἐντρυφημάτων.

Οὗτοι μαθηταὶ ἐγένοντο τοῦ Ἁγίου Ἀποστόλου Πέτρου. Ἔτι γὰρ τοῦ Χριστοῦ περιπατοῦντος, σωματικῶς ἐπὶ τῆς γῆς, καὶ θαυματουργοῦντος ὁ Μάρκελλος ἀκούσας, ἀπῆλθεν ἀπὸ Ἀντιοχείας, εἰς Ἱερουσαλὴμ μετὰ Παγκρατίου τοῦ υἱοῦ αὐτοῦ, ἰδεῖν αὐτόν. Ὁ οὖν Παγκράτιος, ἔκτοτε γενόμενος γνώριμος τῷ ἁγίῳ Πέτρῳ, μετὰ τὴν ἀνάληψιν τοῦ Χριστοῦ, ἠκολούθει αὐτῷ. Καὶ προχειρισθεὶς ὑπ' αὐτοῦ Ἐπίσκοπος Ταυρομενίου, καὶ κηρύττων τὸ ὄνομα τοῦ Χριστοῦ, ἐφονεύθη κρυφῇ ὑπὸ τῶν Ἑλλήνων. Ὁ δὲ Μάρκελλος, ὁμοίως χειροτονηθεὶς Ἐπίσκοπος Σικελίας, καὶ πολλοὺς τῶν ἀπίστων ἐπιστρέψας πρὸς Κύριον, ἐτελειώθη. Ὡσαύτως καὶ Φιλάγριος, τῆς Κυπρίων ἀρχιερατεύσας, καὶ διδάσκων καὶ αὐτὸς ἐπὶ τῷ ὀνόματι τοῦ Χριστοῦ, καὶ πολλοὺς πειρασμοὺς ὑπομείνας ὑπὲρ τῆς ἀληθοῦς πίστεως πρὸς Κύριον ἐξεδήμησε.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, ὁ ἅγιος ἱερομάρτυς Πέτρος ὁ Δαμασκηνὸς ξίφει τελειοῦται.

Στίχ. Ὁ διελέγξας τοὺς παραπλῆγας Πέτρος,
Θνήσκει μονοπλὴξ τῷ διὰ ξίφους τέλει.

Ταῖς αὐτῶν ἁγίαις πρεσβείαις, ὁ Θεὸς ἐλέησον καὶ σῶσον ἡμᾶς. Ἀμήν. Ὠδὴ ζ΄. Ὁ Εἱρμός.

«Θεοῦ συγκατάβασιν, τὸ πῦρ ᾐδέσθη ἐν Βαβυ»λῶνι ποτέ· διὰ τοῦτο οἱ Παῖδες, ἐν τῇ κα»μίνῳ ἀγαλλομένῳ ποδί, ὡς ἐν λειμῶνι χορεύον»τες ἔψαλλον· Εὐλογητὸς ὁ Θεός, ὁ τῶν Πατέρων »ἡμῶν.»

Ὁ θάνατος γέγονε, σοὶ Νικηφόρε διαβατήριον, ἐκ τῶν ἐντεῦθεν μάκαρ, πρὸς οὐρανόν σε καὶ τὰ οὐράνια, διαβιβάζων Ἀγγέλοις συμψάλλοντα· Εὐλογητὸς ὁ Θεός, ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Ῥωννύμενος πάθεσι, τῆς ἀσθενείας τοῦ Παντοκράτορος, τὸ μετέωρον ὄμμα, καὶ ἐπηρμένην ὀφρὺν κατέβαλες, εἰς γῆν θεόφρον, κραυγάζων τῷ Κτίσῃ σε· Εὐλογητὸς ὁ Θεός, ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Ὁδὸν μαρτυρίου σου, ὁ Νικηφόρος τρέχων διήνυσε, πλατυνθεὶς τὴν καρδίαν, τῇ ἐνεργείᾳ τοῦ θείου Πνεύματος· καὶ νῦν προθύμως κραυγάζει σοι Δέσποτα· Εὐλογητὸς ὁ Θεός, ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν. Τριαδικόν.

Νοῦν πρῶτον καὶ ἄναρχον, γεγεννηκότα Λόγον συνάναρχον, ἀπαθῶς καὶ ἀχρόνως, καὶ προβαλόντα Πνεῦμα Πανάγιον, σὲ τὸν Πατέρα εἰδότες κραυγάζομεν· Εὐλογητὸς ὁ Θεός, ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν. Θεοτοκίον.

Ἀμφότερα πέφυκας, Παρθένος Μήτηρ Θεοκυῆτορ ἁγνή, ἐν γαστρὶ συλλαβοῦσα, Θεὸν ἀφράστως ἐκ σοῦ σαρκούμενον, ἐν ἑκατέρᾳ μορφῇ γνωριζόμενον, θεανδρικῶς ἐπὶ γῆς πολιτευσάμενον.

Ὠδὴ η΄. Ὁ Εἱρμός.

«Ἑπταπλασίως κάμινον, τῶν Χαλδαίων ὁ »Τύραννος, τοῖς θεοσεβέσιν, ἐμμανῶς ἐξέκαυ»σε· δυνάμει δὲ κρείττονι, περισωθέντας τούτους »ἰδών. Τὸν Δημιουργὸν καὶ Λυτρωτὴν ἀνεβόα, οἱ »Παῖδες εὐλογεῖτε, Ἱερεῖς ἀνυμνεῖτε, λαὸς ὑπε»ρυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.»

Σημειωθεὶς τῇ χάριτι, τοῦ Σωτῆρος αὐτόκλητος, σὺ πρὸς τοὺς ἀγῶνας, ἀνδρικῶς ἐχώρησας· καὶ νίκην ἀράμενος, κατ' ἀντιπάλων μάρτυς Χριστοῦ, τοῖς νικητικοῖς κατεκοσμήθης στεφάνοις, ἐνθέως ἀναμέλπων· Ἱερεῖς εὐλογεῖτε, λαὸς ὑπερυψοῦτε, Χριστὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Μυστικωτέρᾳ κλίμακι, κεχρημένος τῷ αἵματι, πρὸς τὸν ὑπὲρ σοῦ διὰ Σταυροῦ ἐκχέαντα, τὸ αἷμα τὸ ἴδιον, σφραγιασθεὶς ἀνῆλθες φαιδρῶς, τὰς τῶν δυσμενῶν διεκφυγὼν μεθοδείας, καὶ χαίρων ἀνακράζεις· Ἱερεῖς εὐλογεῖτε, λαὸς ὑπερυψοῦτε, Χριστὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Ἁγιασθεὶς δι' ὕδατος, Νικηφόρε καὶ πνεύματος, καὶ μαρτυρικοῖς πεφοινιγμένος αἵμασι, μαρτύρων μετέσχηκας, τῶν ἀληθῶν Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ, τῆς φωτοειδοῦς λαμπρότητος ὦ παμμάκαρ, ἐν ᾗ νῦν ἀνακράζεις· Ἱερεῖς εὐλογεῖτε, λαὸς ὑπερυψοῦτε, Χριστὸν εἰς τοὺς αἰῶνας. Τριαδικόν.

Σὺν ἀσωμάτοις Τάξεσιν, ἐν Τρισὶν Ὑποστάσεσι, μίαν ἀγαθότητος πηγὴν ἀέναον, ἀγέννητον ἄναρχον, ὑπερτελῆ Θεότητα, δημιουργικήν, καὶ Βασιλίδα τῶν ὅλων, οἱ Παῖδες εὐλογεῖτε, Ἱερεῖς ἀνυμνεῖτε, λαὸς ὑπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας. Θεοτοκίον.

Ἱερωτέρα πέφηνας, Θεοτόκε πανύμνητε, τῆς ὑπερκοσμίου τῶν Ἀγγέλων τάξεως· τὸν τούτων γὰρ τέτοκας, Δημιουργὸν καὶ Κύριον, ἐκ παρθενικῆς, ἀπειρογάμου νηδύος, ἐν δύο ταῖς οὐσίαις, ἀσυγχύτως ἀτρέπτως, μιᾷ δὲ ὑποστάσει, Θεὸν σεσαρκωμένον. Ὠδὴ θ΄. Ὁ Εἱρμός.

«Ἐξέστη ἐπὶ τούτῳ ὁ οὐρανός, καὶ τῆς γῆς »κατεπλάγη τὰ πέρατα, ὅτι Θεός, ὤφθη τοῖς »ἀνθρώποις σωματικῶς, καὶ ἡ γαστήρ σου γέγονεν, »εὐρυχωροτέρα τῶν οὐρανῶν· διό σε Θεοτόκε, Ἀγ»γέλων καὶ ἀνθρώπων, ταξιαρχίαι μεγαλύνουσιν.»

Μετέστης ὡς νυμφίος ὡραϊσθείς, ἐν στολαῖς ὑφανθείσαις ἐξ αἵματος, μαρτυρικοῦ, θείας ἀγλαΐας πρὸς μετοχήν, τοῦ κοσμηθέντος σώματος,

καὶ καλλωπισθέντος ἐν τῷ σταυρῷ, τῷ πάθει τῷ τιμίῳ, τοῦ πάντων εὐεργέτου, ὦ Νικηφόρε παμμακάριστε.

Ἐθέλχθης τοῦ Δεσπότου ταῖς καλλοναῖς, ὧν οὐδὲν ὡραιότερον ἔνδοξε, καὶ τῆς αὐτοῦ, σπεύδων ἀπολαύειν διηνεκοῦς, καὶ εὐπρεποῦς λαμπρότητος, ξίφει ἐκτεμεῖν σου τὴν κεφαλήν, ἠρέθισας τυράννους, πυρούμενος τῷ πόθῳ, ὦ Νικηφόρε τοῦ Κυρίου σου.

Λαμπρῶς κατὰ τῆς πλάνης, μάρτυς Χριστοῦ, ἀριστεύσας καὶ ταύτην τρεψάμενος, ὡς νικητής, στέφος ἐκομίσω τῇ κορυφῇ, τὸ τῶν χαρίτων ἔνδοξε, καὶ νῦν συγχορεύεις μαρτυρικῶς, μαρτύρων ταῖς χορείαις, παμμάκαρ Νικηφόρε, περὶ τὸν θρόνον τοῦ Παντάνακτος.

Τριαδικόν.

Πατρὸς ἐξ ἀγεννήτου θεοπρεπῶς, τὸν Υἱὸν γεννηθέντα δοξάζοντες, καὶ τὸ εὐθές, Πνεῦμα πρὸ αἰώνων ἐκπορευθέν, τρεῖς ὑποστάσεις σέβομεν, τῆς ὑπερουσίου καὶ ἀρχικῆς, Τριάδος ἡνωμένας, ἑνώσει ἀσυγχύτῳ, καὶ εὐσεβοῦντες μεγαλύνομεν.

Θεοτοκίον.

Ὡράθης ὦ Παρθένε Μήτηρ Θεοῦ, ὑπὲρ φύσιν τεκοῦσα ἐν σώματι, τὸν ἀγαθόν, Λόγον ἐκ καρδίας τῆς ἑαυτοῦ, ὃν ὁ Πατὴρ ἠρεύξατο, πάντων πρὸ αἰώνων ὡς ἀγαθός· ὃν νῦν καὶ τῶν σωμάτων, ἐπέκεινα νοοῦμεν, εἰ καὶ τὸ σῶμα περιβέβληται.

Ἐξαποστειλάριον. Ὁ οὐρανὸν τοῖς ἄστροις.

Φερώνυμος ἐδείχθης, τῆς νίκης ὦ Νικηφόρε, ἀγάπῃ καὶ μαρτυρίῳ, νενικηκὼς τοὺς τυράννους· ὅθεν καὶ νίκης τὸ στέφος, ἐδέξω παρὰ Κυρίου.

Θεοτοκίον.

Τῇ κραταιᾷ σου σκέπῃ, ἀπὸ ἐχθρῶν ἐπιβουλῆς, ἡμᾶς Ἁγνὴ τοὺς σοὺς δούλους, φύλαττε πάντας ἀβλαβεῖς· σὲ γὰρ κεκτήμεθα μόνην, καταφυγὴν ἐν ἀνάγκαις.

Εἰς τὸν Στίχον τῶν Αἴνων, τὰ Στιχηρὰ τῆς Ὀκτωήχου.

Καὶ ἡ λοιπὴ Ἀκολουθία τοῦ Ὄρθρου, ὡς σύνηθες, καὶ Ἀπόλυσις.

ΤΥΠΙΚΟΝ

Τῇ Ι'.— Τοῦ Ἁγίου Ἱερομάρτυρος Χαραλάμπους.

ΠΕΡΙΠΤΩΣΕΙΣ

Α'.

1. Εἰ τύχοι ἡ μνήμη τοῦ Ἱερομάρτυρος ἐν πάσῃ ἄλλῃ ἡμέρᾳ πλὴν Κυριακῆς ἀπὸ τῆς ἐνάρξεως τοῦ Τριῳδίου μέχρι τῆς Παρασκευῆς τῆς Τυρινῆς, ἡ Ἀκολουθία αὐτοῦ ψάλλεται ὥς ἐστι διατεταγμένη ἐν τῷ Μηναίῳ. Εἰς τὸν ὄρθρον, Καταβασίαι Ἀνοίξω τὸ στόμα μου, καὶ Κοντάκιον ἐν τῇ Λειτουργίᾳ Προστασία τῶν Χριστιανῶν.

Β'.

2. Εἰ τύχοι ἐν ἡμέρᾳ Κυριακῇ ἄνευ Τριῳδίου, ἡ Ἀκολουθία τοῦ ἁγίου μετὰ τῆς Ἀναστασίμου ψάλλεται ὡς καὶ εἰς ἄλλων ἑορταζομένων ἁγίων μνήμας, ὅταν τύχωσιν ἐν Κυριακῇ· Δοξαστικὸν τῶν Αἴνων ψάλλεται τὸ Ἑωθινόν, ὁ Ἀπόστολος τοῦ ἁγίου καὶ τὸ Εὐαγγέλιον τῆς Κυριακῆς. Κοντάκιον Προστασία τῶν Χριστιανῶν, Κοινωνικὸν Αἰνεῖτε κτλ.

Γ'.

3. Εἰ τύχοι ἐν ταῖς πρώταις τέσσαρσι Κυριακαῖς τοῦ Τριῳδίου, τῷ Σαββάτῳ ἑσπέρας, μετὰ τὸν Προοιμιακὸν καὶ τὸ Ψαλτήριον, εἰς τὸ Κύριε ἐκέκραξα, ψάλλομεν Ἀναστάσιμα δ', τοῦ Τριῳδίου γ' καὶ τοῦ ἁγίου γ'. Δόξα τοῦ Τριῳδίου, Καὶ νῦν τὸ α' Θεοτοκίον τοῦ ἤχου. Εἴσοδος Φῶς ἱλαρόν, τὸ Προκείμενον καὶ τὰ Ἀναγνώσματα τοῦ ἁγίου· εἰς τὰ Ἀπόστιχα, τὰ ἀναστάσιμα Στιχηρά. Δόξα τοῦ ἁγίου, Καὶ νῦν τοῦ Τριῳδίου· τὸ ἀναστάσιμον Ἀπολυτίκιον, τὸ τοῦ ἁγίου, τὸ Θεοτοκίον καὶ Ἀπόλυσις.

4. Τῇ Κυριακῇ εἰς τὸν Ὄρθρον, μετὰ τὸν Ν' ψαλμόν, ψάλλεται ὁ Τριαδικὸς κανὼν καὶ ἡ Λιτὴ τοῦ ἁγίου, Δόξα Καὶ νῦν τοῦ Τριῳδίου (ἐὰν ὑπάρχῃ) εἰ δὲ μὴ Δόξα τοῦ ἁγίου, Καὶ νῦν τὸ Θεοτοκίον καὶ τὰ Τριαδικὰ Ἄξιόν ἐστιν, εἶτα τὸ Τρισάγιον, τὸ Ἀπολυτίκιον τοῦ ἁγίου καὶ Ἑξάψαλμος. Εἰς τὸ Θεὸς Κύριος τὰ Ἀπολυτίκια ὡς εἰς τὸν Ἑσπερινόν· εἶτα τὸ Ψαλτήριον καὶ ὁ Πολυέλεος. Τὰ ἀναστάσιμα Καθίσματα κατὰ σειράν, καὶ καὶ τὸ τῆς γ' Στιχολογίας, Κάθισμα τοῦ ἁγίου καὶ τὸ Θεοτοκίον· τὰ Εὐλογητάρια, ἡ Ὑπακοή, οἱ Ἀναβαθμοὶ τοῦ ἤχου καὶ τὸ Προκείμενον. Κανόνες, ὁ Ἀναστάσιμος, ὁ τοῦ Τριῳδίου καὶ ὁ τοῦ ἁγίου. Ἀπὸ γ' Ὠδῆς, τὸ ἀναστάσιμον Κοντάκιον μετὰ τοῦ Οἴκου, εἶτα ψάλλεται τὸ Κάθισμα τοῦ ἁγίου, τὸ τοῦ Τριῳδίου καὶ τὸ Θεοτοκίον· ἀφ' ς' Κοντάκιον καὶ Οἶκος τοῦ Τριῳδίου, τὸ Μηνολόγιον τοῦ ἁγίου καὶ τὸ Ὑπόμνημα τῆς Κυριακῆς· αἱ Καταβασίαι τοῦ Τριῳδίου καὶ ἅπασα ἡ ἐν ταῖς Κυριακαῖς τοῦ Τριῳδίου διάταξις τοῦ Ἑωθινοῦ Εὐαγγελίου. Εἶτα στιχολογοῦμεν Τὴν τιμιωτέραν, τὸ ἀναστάσιμον Ἐξαποστειλάριον, τὸ τοῦ Τριῳδίου, τὸ τοῦ ἁγίου, καὶ τὸ Θεοτοκίον. Εἰς τοὺς Αἴνους, Ἀναστάσιμα γ', τοῦ Τριῳδίου β' καὶ τοῦ ἁγίου γ'. Δόξα τοῦ Τριῳδίου, Καὶ νῦν Ὑπερευλογημένη· Δοξολογία Μεγάλη, καὶ τὸ Σήμερον σωτηρία.

5. Εἰς τὴν Λειτουργίαν, τὰ Τυπικὰ καὶ οἱ Μακαρισμοὶ τοῦ ἤχου εἰς δ' καὶ δ' ἐκ τῆς ς' Ὠδῆς του Κανόνος τοῦ Τριῳδίου. Μετὰ τὴν Εἴσοδον, τὸ ἀναστάσιμον Ἀπολυτίκιον, τὸ τοῦ ἁγίου, τοῦ ἁγίου τοῦ Ναοῦ καὶ Κοντάκιον τοῦ Τριῳδίου. Ἀπόστολος τοῦ ἁγίου καὶ Εὐαγγέλιον τοῦ Τριῳδίου. Εἰς τὸ Ἐξαιρέτως Ἄξιόν ἐστιν, Κοινωνικὸν Αἰνεῖτε, Εἴδομεν τὸ φῶς καὶ Ἀπόλυσις.

Δ'.

6. Εἰ τύχοι τῷ Σαββάτῳ τῶν Ψυχῶν, ἡ Ἀκολουθία τοῦ ἁγίου προψάλλεται τῇ Παρασκευῇ μετὰ τῆς Ἀποδόσεως τῆς Ὑπαπαντῆς ὡς ἐφεξῆς.

Τῇ Πέμπτῃ ἑσπέρας μετὰ τὸν Προοιμιακὸν καὶ τὴν α' Στάσιν τοῦ Ψαλτηρίου, εἰς τὸ Κύριε ἐκέκραξα ψάλλομεν τῆς ἑορτῆς Ἰδιόμελα γ' καὶ τοῦ ἁγίου Προσόμοια γ', Δόξα τοῦ ἁγίου, Καὶ νῦν τῆς ἑορτῆς, Εἴσοδος, Φῶς ἱλαρόν, τὸ Προκείμενον καὶ τὰ Ἀναγνώσματα τοῦ ἁγίου. Εἰς τὰ Ἀπόστιχα, τὰ γ' Ἰδιόμελα τῆς ἑορτῆς, Δόξα τοῦ ἁγίου, Καὶ νῦν τῆς ἑορτῆς, τὸ Ἀπολυτίκιον τῆς ἑορτῆς, τὸ τοῦ ἁγίου, αὖθις τὸ τῆς ἑορτῆς καὶ Ἀπόλυσις.

7. Εἰς τὸν Ὄρθρον μετὰ τὸν Ν' ψαλμὸν ψάλλεται ἡ Λιτὴ τοῦ ἁγίου, εἶτα τὸ Τρισάγιον, τὸ Ἀπολυτίκιον τῆς ἑορτῆς καὶ ὁ Ἑξάψαλμος. Εἰς τὸ Θεὸς Κύριος τὰ Ἀπολυτίκια ὡς εἰς τὸν Ἑσπερινόν, εἶτα τὸ Ψαλτήριον καὶ ὁ Πολυέλεος τοῦ ἁγίου, τὰ Καθίσματα τοῦ ἁγίου καὶ τὰ τῆς ἑορτῆς ἀντὶ Θεοτοκίων, οἱ Ἀναβαθμοί, τὸ α' Ἀντίφωνον τοῦ δ' ἤχου, τὸ Προκείμενον Δίκαιος ὡς φοῖνιξ ἀνθήσει, τὸ Πᾶσα πνοὴ καὶ τοῦ Ὄρθρου

Εὐαγγέλιον τοῦ ἁγίου, ὁ Ν' ψαλμὸς χῦμα, Δόξα Ταῖς τοῦ ἀθλοφόρου, Καὶ νῦν Ταῖς τῆς Θεοτόκου, ὁ Στίχος Ἐλέησόν με ὁ Θεὸς καὶ τὸ Ἰδιόμελον τοῦ ἁγίου, Φάλαγγα θεοστεφῆ, Κανόνες ὁ τῆς ἑορτῆς καὶ ὁ τοῦ ἁγίου· ἀπὸ γ' Ὠδῆς Κάθισμα τοῦ ἁγίου καὶ τὸ τῆς ἑορτῆς· ἀφ' ϛ'. κοντάκιον καὶ οἶκος τοῦ ἁγίου καὶ τὸ Μηνολόγιον, αἱ Καταβασίαι Χέρσον ἀβυσσοτόκον, καὶ ψάλλονται τὰ Μεγαλυνάρια τῆς ἑορτῆς Ἀκατάληπτόν ἐστιν ὡς ἐν τῇ ἡμέρᾳ τῆς ἑορτῆς, τὸ Ἐξαποστειλάριον τῆς ἑορτῆς, τὸ τοῦ ἁγίου καὶ αὖθις τὸ τῆς ἑορτῆς. Εἰς τοὺς Αἴνους, τῆς ἑορτῆς Προσόμοια γ' καὶ γ' τοῦ ἁγίου, Δόξα τοῦ ἁγίου, Καὶ νῦν τῆς ἑορτῆς, Δοξολογία Μεγάλη καὶ τὸ Ἀπολυτίκιον τῆς ἑορτῆς.

8. Εἰς τὴν Λειτουργίαν, τὰ Ἀντίφωνα τῆς ἑορτῆς, καὶ τὸ Εἰσοδικὸν Ἐγνώρισε Κύριος, τὸ Ἀπολυτίκιον τῆς ἑορτῆς, τὸ τοῦ ἁγίου καὶ τὸ Κοντάκιον Ὁ μήτραν παρθενικήν, Ἀπόστολος καὶ Εὐαγγέλιον τοῦ ἁγίου. Εἰς τὸ Ἐξαιρέτως Θεοτόκε ἡ ἐλπίς, Κοινωνικὸν Ποτήριον σωτηρίου, Εἴδομεν τὸ φῶς καὶ Ἀπόλυσις.

Τῇ αὐτῇ Παρασκευῇ ἑσπέρας καὶ τὸ πρωὶ ψάλλεται ἡ Ἀκολουθία τῶν Ψυχῶν κατὰ τὴν τοῦ Τριῳδίου διάταξιν.

Ε'.

9. Εἰ τύχοι τῇ Τετάρτῃ ἢ τῇ Παρασκευῇ τῆς Τυρινῆς, ἡ Ἀκολουθία τοῦ ἁγίου ψάλλεται κατὰ τὴν τοῦ Μηναίου διάταξιν, ἄνευ τῶν ἐν τῷ Τριῳδίῳ Ἰδιομέλων τῆς ἡμέρας, καὶ τελεῖται ἡ Λειτουργία τοῦ Χρυσοστόμου, Ἀπόστολος καὶ Εὐαγγέλιον τοῦ ἁγίου, αἱ Καταβασίαι Ἀνοίξω τὸ στόμα μου καὶ Κοντάκιον Προστασία τῶν Χριστιανῶν.

ΣΤ'.

10. Εἰ τύχοι τῷ Σαββάτῳ τῆς Τυρινῆς, τῇ Παρασκευῇ ἑσπέρας μετὰ τὸν Προοιμιακόν, εἰς τὸ Κύριε ἐκέκραξα ψάλλομεν Προσόμοια τοῦ ἁγίου γ' καὶ τῶν ὁσίων πατέρων γ', Δόξα τοῦ ἁγίου Ἔθυσας τῷ Θεῷ, Καὶ νῦν Ὁ διὰ σὲ Θεοπάτωρ, Εἴσοδος, Φῶς ἱλαρόν, τὸ Προκείμενον καὶ τὰ Ἀναγνώσματα τοῦ ἁγίου. Εἰς τὰ Ἀπόστιχα, τὰ Προσόμοια τοῦ ἁγίου, Δόξα τῶν ὁσίων, Καὶ νῦν Δέσποινα πρόσδεξαι, τὸ Ἀπολυτίκιον τοῦ ἁγίου, τῶν ὁσίων, τὸ Θεοτοκίον καὶ Ἀπόλυσις.

11. Τῷ Σαββάτῳ εἰς τὸν Ὄρθρον, μετὰ τὴν νενομισμένην τῆς Ἀκολουθίας διάταξιν, Εὐαγγέλιον τοῦ Ὄρθρου λέγεται τὸ τοῦ ἁγίου, Κανόνες ὁ τῆς Θεοτόκου Ὑγρὰν διοδεύσας, ὁ τοῦ ἁγίου καὶ ὁ τῶν ὁσίων, αἱ Καταβασίαι Ἀνοίξω τὸ στόμα μου, τὰ Ἐξαποστειλάρια, τοῦ ἁγίου, τῶν ὁσίων, καὶ τὸ Θεοτοκίον. Εἰς τοὺς Αἴνους, Προσόμοια τοῦ ἁγίου γ', καὶ τῶν ὁσίων γ', Δόξα τοῦ ἁγίου Ὥσπερ ἀλάβαστρον πλῆρες, Καὶ νῦν Μακαρίζομέν σε, Δοξολογία Μεγάλη, τὸ Ἀπολυτίκιον τοῦ ἁγίου, καὶ καθεξῆς ἡ Λειτουργία τοῦ Χρυσοστόμου, Κοντάκιον Προστασία τῶν Χριστιανῶν, Ἀπόστολος τοῦ ἁγίου καὶ Εὐαγγέλιον τῶν ὁσίων, Κοινωνικὸν Εἰς μνημόσυνον κτλ.

Ζ'.

12. Εἰ τύχοι τῇ Δευτέρᾳ τῆς Α' ἑβδομάδος τῶν Νηστειῶν, ἡ Ἀκολουθία μετατίθεται καὶ ψάλλεται τῇ Κυριακῇ τῆς Τυρινῆς, κατὰ τὴν προεκτεθεῖσαν διάταξιν ἐν § 3, 4, 5.

Η'.

13. Εἰ τύχοι τῇ τρίτῃ τῆς Α'. ἑβδομάδος τῶν Νηστειῶν, τῇ Δευτέρᾳ πρωὶ ἐν τῷ Ἑσπερινῷ, εἰς τὸ Κύριε ἐκέκραξα ψάλλομεν Προσόμοια τῆς ἡμέρας τοῦ Τριῳδίου γ' καὶ τοῦ ἁγίου γ' πρὸς τὸ Ἔδωκας σημείωσιν, Δόξα καὶ νῦν Προσόμοιον Θεοτοκίον, Φῶς ἱλαρόν, καὶ τὰ Ἀναγνώσματα τῆς ἡμέρας. Εἰς τὰ Ἀπόστιχα τὸ Ἰδιόμελον τῶν Ἀποστίχων δίς, καὶ Μαρτυρικόν, Δόξα Καὶ νῦν Θεοτοκίον Προσόμοιον, Νῦν ἀπολύεις, τὸ Τρισάγιον, τὸ Θεοτόκε Παρθένε κτλ. καὶ Ἀπόλυσις.

Τὸ ἑσπέρας, εἰς τὸ Μ. Ἀπόδειπνον ψάλλεται εἰς τοὺς Στίχους τοῦ Παναγία Δέσποινα Θεοτόκε καὶ τὸ τοῦ ἁγίου, μετὰ τὸν Στίχον τοῦ ἁγίου τοῦ Ναοῦ οὕτως ἅγιε ἔνδοξε Ἱερομάρτυς, καὶ θαυματουργὲ Χαράλαμπες, πρέσβευε ὑπὲρ ἡμῶν τῶν ἁμαρτωλῶν.

14. Τῇ Τρίτῃ εἰς τὸν Ὄρθρον, οὐδὲν τῶν τοῦ Τριῳδίου ψάλλομεν, ἀλλὰ μετὰ τὸν Ν'. ψαλμόν, ψάλλεται ἡ Λιτὴ τοῦ ἁγίου, εἶτα τὸ Τρισάγιον, τὸ Ἀπολυτίκιον καὶ ὁ Ἑξάψαλμος. Εἰς τὸ Θεὸς Κύριος τὸ Ἀπολυτίκιον τοῦ ἁγίου δίς, καὶ ἅπαξ τὸ Θεοτοκίον, εἶτα τὸ Ψαλτήριον καὶ ὁ Πολυέλεος, τὰ Καθίσματα τοῦ ἁγίου κατὰ σειρὰν μετὰ τῶν Θεοτοκίων, οἱ Ἀναβαθμοί, τὸ α' Ἀντίφωνον τοῦ δ' ἤχου, τὸ Προκείμενον Δίκαιος ὡς φοῖνιξ ἀνθήσει, τὸ Πᾶσα πνοὴ καὶ τὸ Εὐαγγέλιον τοῦ Ὄρθρου, εἶτα ὁ Ν' ψαλμὸς χῦμα, Δόξα Ταῖς τοῦ ἀθλοφόρου, Καὶ νῦν Ταῖς τῆς Θεοτόκου, ὁ Στίχος Ἐλέησόν με ὁ Θεός, καὶ τὸ Ἰδιόμελον Φάλαγγα θεοστεφῆ, ὁ Κανὼν τῆς Θεοτόκου Ὑγρὰν διοδεύσας, καὶ ὁ τοῦ ἁγίου, ἀπὸ γ' Ὠδῆς τὸ Κάθισμα καὶ τὸ Θεοτοκίον, ἀφ' ϛ' τὸ Κοντάκιον καὶ ὁ Οἶκος τοῦ ἁγίου καὶ τὸ Μηνολόγιον, αἱ Καταβασίαι Ἀνοίξω τὸ στόμα μου καὶ στιχολογοῦμεν Τὴν τιμιωτέραν, τὸ Ἐξαποστειλάριον καὶ τὸ Θεοτοκίον. Εἰς τοὺς Αἴνους, τὰ δ' τοῦ ἁγίου Προσόμοια, Δόξα Ὥσπερ ἀλάβαστρον πλῆρες, Καὶ νῦν Μακαρίζομέν σε, Δοξολογία Μεγάλη, τὸ Ἀπολυτίκιον τοῦ ἁγίου καὶ ἀναγινώσκονται αἱ Ὧραι λιταί, ἐν αἷς λέγεται Ἀπολυτίκιον καὶ Κοντάκιον τοῦ ἁγίου. Εἰς τὴν Θ' Ὥραν ψάλλονται οἱ Μακαρισμοί, εἶτα τὸ Χορὸς ὁ ἐπουράνιος, τὸ Πιστεύω εἰς ἕνα Θεόν, ἡ Εὐχὴ Ἄνες, ἄφες, τὸ Πάτερ ἡμῶν, Ὅτι σοῦ ἐστιν, καὶ τὸ Κοντάκιον τοῦ ἁγίου· τὸ Κύριε ἐλέησον μ', Ὁ ἐν παντὶ καιρῷ, Τὴν τιμιωτέραν τῶν Χερουβίμ, Ἐν ὀνόματι Κυρίου, Ὁ Θεὸς οἰκτειρήσαι ἡμᾶς, καὶ ποιοῦμεν τὰς διατετυπωμένας τρεῖς μεγάλας Μετανοίας, εἶτα τὸ Τρισάγιον Κύριε ἐλέησον ιβ' καὶ ἡ Εὐχὴ Παναγία Τριὰς καὶ εὐθὺς ἡ Ἀπόλυσις, καὶ ἄρχεται ἡ Λειτουργία τῶν Προηγιασμένων.

15. Ἐν τῷ Ἑσπερινῷ, μετὰ τὸν Προοιμιακὸν καὶ τὰ Πρὸς Κύριον, εἰς τὸ Κύριε ἐκέκραξα ψάλλομεν τὸ τῶν Ἀποστίχων Ἰδιόμελον Νηστείαν οὐκ ἀποχὴν βρωμάτων δίς, καὶ τὸ Μαρτυρικόν, εἶτα τὰ γ' τῆς σειρᾶς Προσόμοια Βρώσει πάλαι πικρᾷ καὶ δ' Προσόμοια τοῦ ἁγίου Ὅλος ἐκ νεότητος, Δόξα Ἔθυσας τῷ Θεῷ, Καὶ νῦν Σταυροθεοτοκίον, Εἴσοδος μετὰ τοῦ Εὐαγγελίου, Φῶς ἱλαρόν, καὶ τὰ Ἀναγνώσματα τῆς ἡμέρας, τὸ Κατευθυνθήτω καὶ ἡ Εὐλόγησις τῶν ἄρτων· μετὰ τὸ Πλούσιοι ἐπτώχευσαν εὐθὺς ὁ Ἀπόστολος καὶ τὸ Εὐαγγέλιον τοῦ ἁγίου, τὸ Νῦν αἱ δυνάμεις καὶ καθεξῆς ἡ Λειτουργία τῶν Προηγιασμένων, Κοινωνικὸν Εἰς μνημόσυνον, τὸ Εὐλογήσω τὸν Κύριον, καὶ Ἀπόλυσις. Ἐν δὲ τῇ τραπέζῃ ξηροφαγία.

Θ'.

16. Εἰ τύχοι τῇ Τετάρτῃ τῆς αὐτῆς ἑβδομάδος, τῇ Τρίτῃ πρωὶ ὁ τῆς Παραμονῆς Ἑσπερινὸς ψάλλεται ὡς διετυπώθη ἐν περιπτώσει Η' § 13, ἡ δὲ Ἀκολουθία τοῦ Ὄρθρου, τῶν Ὡρῶν, τοῦ Ἑσπερινοῦ καὶ τῆς Λειτουργίας τῶν Προηγιασμένων ψάλλεται κατὰ τὴν ἐκεῖ § 14, 15, διάταξιν. Ἐν τῷ Ἑσπερινῷ, Καὶ νῦν Προσόμοιον Θεοτοκίον.

Ι'.

17. Εἰ τύχοι τῇ Πέμπτῃ τῆς αὐτῆς ἑβδομάδος, τῇ Τετάρτῃ πρωὶ μετὰ τὸν Προοιμιακὸν καὶ τὰ Πρὸς Κύριον. εἰς τὸ Κύριε ἐκέκραξα, ψάλλομεν τὸ Ἰδιόμελον Νηστεύσαντες ἀδελφοὶ σωματικῶς δίς, καὶ τὸ Μαρτυρικόν, γ' Προσόμοια, τῆς σειρᾶς καὶ δ' τοῦ ἁγίου, Δόξα καὶ Νῦν Προσόμοιον Εἴσοδος, Φῶς ἱλαρόν, καὶ τὰ Ἀναγνώσματα τοῦ Τριῳδίου, τὸ Κατευθυνθήτω, καὶ καθεξῆς ἡ Λειτουργία τῶν Προηγιασμένων.

Τῇ Πέμπτῃ πρωΐ, ἡ Ἀκολουθία τοῦ Ὄρθρου, τῶν Ὡρῶν, τοῦ Ἑσπερινοῦ καὶ τῆς Λειτουργίας τῶν Προηγιασμένων, ψάλλεται ὡς διετυπώθη ἐν τῇ Η' περιπτώσει, § 14, 15. Καὶ νῦν εἰς τὸ Δοξαστικὸν τοῦ Ἑσπερινοῦ Σταυροθεοτοκίον.

ΙΑ'.

18. Εἰ τύχοι τῇ Παρασκευῇ τῆς αὐτῆς ἑβδομάδος, τῇ Πέμπτῃ πρωὶ εἰς τὸν Ἑσπερινὸν ψάλλονται μετὰ γ' Προσόμοια τῆς ἡμέρας καὶ γ' Προσόμοια τοῦ ἁγίου, κατὰ τὴν ἐν περιπτώσει Η' § 13 διατυπωθεῖσαν τάξιν.

Τῇ δὲ Παρασκευῇ τὸ πρωΐ, ἡ Ἀκολουθία τοῦ Ὄρθρου μετὰ τῶν Ὡρῶν ψάλλεται κατὰ τὴν ἐν τῇ Η' περιπτώσει § 14 διά-

ταξιν. Ὁ δὲ Ἑσπερινὸς μετὰ τῆς Λειτουργίας τῶν Προηγιασμένων ὡς ἐφεξῆς.

19. Ἐν τῷ Ἑσπερινῷ, μετὰ τὸν Προοιμιακὸν καὶ τὰ Πρὸς Κύριον εἰς τὸ Κύριε ἐκέκραξα ψάλλομεν τὸ Ἰδιόμελον τῆς ἡμέρας Δεῦτε πιστοὶ ἀπεργασώμεθα, δίς, δ′ Προσόμοια τοῦ ἁγίου Χαραλάμπους, καὶ δ′ τοῦ ἁγίου Θεοδώρου. Δόξα Ἔθυσας τῷ Θεῷ, Καὶ νῦν τὸ α′ Θεοτοκίον τοῦ τυχόντος ἤχου, Εἴσοδος μετὰ τοῦ Εὐαγγελίου, Φῶς ἱλαρόν, καὶ τὰ Ἀναγνώσματα τοῦ Τριῳδίου, τὸ Κατευθυνθήτω, καὶ ἡ εὐλόγησις τῶν ἄρτων, εἶτα εὐθὺς ὁ Ἀπόστολος, καὶ τὸ Εὐαγγέλιον τοῦ ἁγίου, Νῦν αἱ δυνάμεις, Κοινωνικὸν Εἰς μνημόσυνον, Εὐλογήσω τὸν Κύριον καὶ Ἀπόλυσις.

Τὸ ἑσπέρας ἀναγινώσκονται οἱ Οἶκοι τῆς Θεοτόκου, ὡς εἴθισται, τὸ Κοντάκιον Πίστει Χριστοῦ ὡσεὶ θώρακα κτλ.

ΙΒ′.

20. Εἰ τύχοι τῷ Σαββάτῳ τῆς αὐτῆς ἑβδομάδος, τῇ Παρασκευῇ πρωῒ ἐν τῷ Ἑσπερινῷ,μετὰ τὸν Προοιμιακὸν καὶ τὰ Πρὸς Κύριον, εἰς τὸ Κύριε ἐκέκραξα, ψάλλομεν τὸ ἸδιόμελονΔεῦτε πιστοί, δίς, δ′ Προσόμοια τοῦ ἁγίου Χαραλάμπους, καὶ δ′ τοῦ ἁγίου Θεοδώρου· Δόξα Ὀργάνῳ χρησάμενος ὁ δυσμενής, Καὶ νῦν τὸ α′ Θεοτοκίον τοῦ τυχόντος ἤχου, Εἴσοδος μετὰ Θυμιατοῦ, Φῶς ἱλαρόν, τὰ Ἀναγνώσματα τῆς ἡμέρας. Νῦν αἱ δυνάμεις, Κοινωνικὸν Γεύσασθε Εὐλογήσω τὸν Κύριον καὶ Ἀπόλυσις.

Τὸ ἑσπέρας ἀναγινώσκονται οἱ Οἶκοι τῆς Θεοτόκου, ὡς εἴθισται, καὶ μετὰ τὸ Εὐαγγέλιον λέγεται τὸ Κοντάκιον τοῦ ἁγίου Χαραλάμπους.

21. Τῷ Σαββάτῳ εἰς τὸν Ὄρθρον, μετὰ τὸν Ν′ ψαλμόν, ψάλλεται ἡ Λιτὴ τοῦ ἁγίου Χαραλάμπους, εἶτα τὸ Τρισάγιον, τὸ Ἀπολυτίκιον Μεγάλα τὰ τῆς πίστεως καὶ ὁ Ἑξάψαλμος. Εἰς τὸ Θεὸς Κύριος τὰ Ἀπολυτίκια τῶν ἁγίων μετὰ τῶν Θεοτοκίων. Εἶτα τὸ Ψαλτήριον καὶ ὁ Πολυέλεος, Κάθισμα εἰς τὴν α′ Στιχολογίαν, τὸ τοῦ ἁγίου Χαραλάμπους καὶ τὸ Θεοτοκίον. Εἰς τὴν β′ Στιχολογίαν τὸ ἐν τῷ Τριῳδίῳ Ζέων πίστεως καὶ τὸ Θεοτοκίον· καὶ εἰς τὴν γ′ τὸ τοῦ ἁγίου Χαραλάμπους καὶ τὸ Θεοτοκίον· οἱ Ἀναβαθμοί, τὸ α′ Ἀντίφωνον τοῦ δ′ ἤχου, τὸ Προκείμενον Δίκαιος ὡς φοῖνιξ ἀνθήσῃ, Πᾶσα πνοὴ καὶ τὸ Εὐαγγέλιον τοῦ ἁγίου Χαραλάμπους ὁ Ν′ ψαλμὸς χῦμα, Δόξα Ταῖς τῶν ἀθλοφόρων, Καὶ νῦν Ταῖς τῆς Θεοτόκου· ὁ Στίχος Ἐλέησόν με ὁ Θεὸς καὶ τὸ Ἰδιόμελον Φάλαγγα Θεοστεφῆ. Κανόνες ὁ α′ τοῦ Τριῳδίου καὶ ὁ τοῦ ἁγίου Χαραλάμπους· ἀπὸ γ′ Ὠδῆς τὸ Κοντάκιον καὶ ὁ Οἶκος τοῦ Τριῳδίου, εἶτα τὸ Κάθισμα τοῦ ἁγίου, τὸ τοῦ Τριῳδίου, καὶ τὸ Θεοτοκίον· ἀφ′ ς′ Κοντάκιον καὶ Οἶκος τοῦ ἁγίου Χαραλάμπους καὶ τὸ Μηνολόγιον τῶν ἁγίων· αἱ Καταβασίαι Ἀνοίξω τὸ στόμα μου, εἰς τὴν δ′ Ὠδὴν Ὁ καθήμενος ἐν δόξῃ· εἶτα στιχολογοῦμεν Τὴν τιμιωτέραν, τὸ Ἐξαποστειλάριον τοῦ ἁγίου Χαραλάμπους καὶ τὰ δύο τοῦ Τριῳδίου. Εἰς τοὺς Αἴνους γ′ Προσόμοια τοῦ ἁγίου Χαραλάμπους καὶ γ′ τοῦ Τριῳδίου· Δόξα Ὥσπερ ἀλάβαστρον πλῆρες, Καὶ νῦν Μακαρίζομέν σε· Δοξολογία Μεγάλη καὶ τὸ Ἀπολυτίκιον Μεγάλα τὰ τῆς πίστεως.

22. Εἰς τὴν Λειτουργίαν, τὰ Τυπικὰ καὶ οἱ Μακαρισμοί, Τροπάρια δ′ ἐκ τῆς γ′ Ὠδῆς τοῦ Μηναίου καὶ δ′ ἐκ τῆς ς′ Ὠδῆς τοῦ Τριῳδίου, Μετὰ τὴν Εἴσοδον, τὰ Ἀπολυτίκια τῶν ἁγίων τῆς ἡμέρας, τοῦ ἁγίου τοῦ Ναοῦ καὶ Κοντάκιον Προστασία τῶν Χριστιανῶν· Ἀπόστολος τοῦ ἁγίου καὶ Εὐαγγέλιον τῆς ἡμέρας. Εἰς τὸ Ἐξαιρέτως Ἄξιόν ἐστιν, Κοινωνικὸν Εἰς μνημόσυνον, Εἴδομεν τὸ φῶς καὶ Ἀπόλυσις.

ΙΓ′.

23. Εἰ τύχοι Κυριακῇ τῆς Ὀρθοδοξίας, τῷ Σαββάτῳ ἑσπέρας, μετὰ τὸν Προοιμιακὸν καὶ τὸ Ψαλτήριον, εἰς τὸ Κύριε ἐκέκραξα, ψάλλομεν ἀναστάσιμα Στιχηρὰ δ′, τοῦ Τριῳδίου γ′ καὶ γ′ τοῦ ἁγίου. Δόξα τοῦ Τριῳδίου, Καὶ νῦν τὸ α′ Θεοτοκίον τοῦ ἤχου. Εἴσοδος, Φῶς ἱλαρόν, τὸ Προκείμενον καὶ τὰ Ἀναγνώσματα τοῦ ἁγίου. Εἰς τὰ Ἀπόστιχα, τὰ ἀναστάσιμα Στιχηρά, Δόξα τοῦ ἁγίου, Καὶ νῦν τὸ τοῦ Τριῳδίου· τὸ ἀναστάσιμον Ἀπολυτίκιον, τὸ τοῦ Τριῳδίου, τὸ τοῦ ἁγίου, τὸ Θεοτοκίον καὶ Ἀπόλυσις.

24. Τῇ Κυριακῇ εἰς τὸν Ὄρθρον, μετὰ τὸν Ν′ ψαλμόν, ψάλλεται ὁ Τριαδικὸς κανὼν καὶ ἡ Λιτὴ τοῦ ἁγίου. Δόξα τοῦ ἁγίου, Καὶ νῦν τοῦ Τριῳδίου Χαίρετε προφῆται τίμιοι καὶ τὰ Τριαδικὰ Ἄξιόν ἐστιν, εἶτα τὸ Τρισάγιον, τὸ Ἀπολυτίκιον Τὴν ἄχραντον εἰκόνα σου καὶ ὁ Ἑξάψαλμος. Εἰς τὸ Θεὸς Κύριος τὰ Ἀπολυτίκια ὡς ἐν τῷ Ἑσπερινῷ· εἶτα τὸ Ψαλτήριον καὶ ὁ Πολυέλεος· τὰ ἀναστάσιμα Καθίσματα κατὰ σειράν, καὶ τὰ τῆς γ′ Στιχολογίας τοῦ ἁγίου μετὰ τοῦ Θεοτοκίου· τὰ Εὐλογητάρια, ἡ Ὑπακοή, οἱ Ἀναβαθμοὶ τοῦ ἤχου καὶ τὸ Προκείμενον. Κανόνες, ὁ Ἀναστάσιμος ὁ τοῦ Τριῳδίου, καὶ ὁ τοῦ ἁγίου· ἀπὸ γ′ Ὠδῆς τὸ ἀναστάσιμον Κοντάκιον μετὰ τοῦ Οἴκου, εἶτα τὸ Κάθισμα τοῦ Τριῳδίου, τὸ τοῦ ἁγίου, καὶ τὸ Θεοτοκίον· ἀφ′ ς′ τὸ Κοντάκιον καὶ ὁ Οἶκος τοῦ Τριῳδίου· Τὸ μηνολόγιον τοῦ Ἁγίου καὶ τὸ Ὑπόμνημα τοῦ Τριῳδίου· αἱ Καταβασίαι Θαλάσσης τὸ ἐρυθραῖον πέλαγος, καὶ ἅπασα ἡ ἐν ταῖς Κυριακαῖς τοῦ Τριῳδίου διάταξις τοῦ Ἑωθινοῦ Εὐαγγελίου· εἶτα στιχολογοῦμεν Τὴν τιμιωτέραν· Ἐξαποστειλάρια τὸ Ἀναστάσιμον, τὸ τοῦ Τριῳδίου, τὸ τοῦ ἁγίου καὶ τὸ Θεοτοκίον. Εἰς τοὺς Αἴνους, Ἀναστάσιμα δ′, τοῦ Τριῳδίου γ′ καὶ τοῦ ἁγίου γ′. Δόξα τοῦ Τριῳδίου, Καὶ νῦν, Ὑπερευλογημένη, Δοξολογία Μεγάλη καὶ τὸ Σήμερον σωτηρία.

25. Εἰς τὴν Λειτουργίαν, τὰ Ἀντίφωνα τῆς Κυριακῆς (Ὅρα ἐν τῷ Ὡρολογίῳ τῇ Κυριακῇ τῆς Ὀρθοδοξίας, Μετὰ τὴν Εἴσοδον τὸ ἀναστάσιμον Ἀπολυτίκιον, τοῦ Τριῳδίου,τοῦ ἁγίου, τοῦ ἁγίου τοῦ Ναοῦ, καὶ Κοντάκιον Τῇ ὑπερμάχῳ, Ἀπόστολος καὶ Εὐαγγέλιον τῆς Κυριακῆς καὶ καθεξῆς, ἡ Λειτουργία τοῦ Μ. Βασιλείου, Κοινωνικὸν Αἰνεῖτε, Εἴδομεν τὸ φῶς, καὶ Ἀπόλυσις.

ΙΔ′.

26. Εἰ τύχοι τῇ Δευτέρᾳ τῆς Β′ ἑβδομάδος, τῇ Κυριακῇ ἑσπέρας, εἰς τὸ Κύριε ἐκέκραξα, τὰ Κατανυκτικὰ τοῦ ἤχου οὐ ψάλλονται, ἀλλὰ τὰ γ′ Προσόμοια τῆς σειρᾶς τοῦ Τριῳδίου Δίδου μοι κατάνυξιν, καὶ τὰ ἕτερα δ′ καὶ γ′ τοῦ ἁγίου Χαραλάμπους Ὅλος ἐκ νεότητος, Εἴσοδος, Φῶς ἱλαρόν, τὸ Μέγα Προκείμενον Ἔδωκας κληρονομίαν, μετὰ τῶν Στίχων αὐτοῦ ἐκ τρίτου. Εἰς τὰ Ἀπόστιχα ψάλλεται τὸ Ἰδιόμελον Δεῦτε ἐκκαθάρωμεν ἀργῶς, δίς, καὶ τὸ Μαρτυρικόν, Δόξα Τὸν νοερὸν ἀδάμαντα, Καὶ νῦν Ἐκ παντοίων κινδύνων, Νῦν ἀπολύεις, τὸ Τρισάγιον, τὸ Ἀπολυτίκιον τοῦ ἁγίου, τὸ Θεοτοκίον, καὶ Ἀπόλυσις.

Τὸ Θεοτόκε Παρθένε οὐ ψάλλεται, διὰ τὸ τελεῖσθαι αὔριον Λειτουργίαν Προηγιασμένην.

27. Τῇ Δευτέρᾳ πρωΐ, ἡ Ἀκολουθία τοῦ Ὄρθρου τοῦ ἁγίου ἀπὸ τῆς Λιτῆς μέχρι τῆς Δοξολογίας, ὡς καὶ τῶν Ὡρῶν, ψάλλεται ὡς διετάχθη ἐν περιπτώσει Η′ § 14. Ἐν δὲ τῷ Ἑσπερινῷ μετὰ τὸν Προοιμιακὸν καὶ τὰ Πρὸς Κύριον, εἰς τὸ Κύριε ἐκέκραξα ψάλλομεν τὸ τῶν Ἀποστίχων Ἰδιόμελον Τὴν σωματικὴν νηστείαν δίς, καὶ τὸ Μαρτυρικόν, τῆς σειρᾶς Προσόμοια γ′ Τίνι ὁμοιώθης ταλαίπωρε, καὶ τοῦ ἁγίου δ′ Ἔδωκας τὸ σῶμά σου, Δόξα Φάλαγγα θεοστεφῆ, Καὶ νῦν, Προσόμοιον Θεοτοκίον, Εἴσοδος μετὰ τοῦ Εὐαγγελίου, Φῶς ἱλαρόν, τὰ Ἀναγνώσματα τοῦ Τριῳδίου, τὸ Κατευθυνθήτω καὶ ἡ τῶν ἄρτων εὐλόγησις· μετὰ τὸ Πλούσιοι ἐπτώχευσαν, ὁ Ἀπόστολος τῶν Προηγιασμένων, Κοινωνικὸν Εἰς μνημόσυνον, Εὐλογήσω τὸν Κύριον καὶ Ἀπόλυσις.

28. Εἰ τύχοι τῇ Τρίτῃ τῆς αὐτῆς ἑβδομάδος, ἅπασαν τὴν τῆς Ἀκολουθίας διάταξιν ὅρα ἐν περιπτώσει Η′ § 13, 14, 15. (Ἐννοεῖται ὅμως ὅτι ἐκ τοῦ Τριῳδίου λέγονται τὰ τῆς ἡμέρας).

Σημειωτέον ὅτι ἡ μνήμη τοῦ ἁγίου Χαραλάμπους δύναται νὰ συμπέσῃ ἐν τῷ Τριῳδίῳ, ἀπὸ τῆς Κυριακῆς τοῦ Τελώνου καὶ Φαρισαίου, μέχρι τῆς Τρίτης τῆς Β′ ἑβδομάδος τῶν Νηστειῶν, ὡς ὁρᾶται ἐν τῷ τοῦ Ἑορτοδρομίου Πίνακι.

ΤΗ Ι΄. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

Μνήμη τοῦ Ἁγίου Ἱερομάρτυρος Χαραλάμπους τοῦ Θαυματουργοῦ.

ΕΝ ΤΩ ΜΙΚΡΩ ΕΣΠΕΡΙΝΩ

Εἰς τό, Κύριε ἐκέκραξα, ἱστῶμεν Στίχους ς΄. καὶ ψάλλομεν Στιχηρὰ προσόμοια τρία, δευτεροῦντες τὸ πρῶτον.

Ἦχος α΄. Τῶν οὐρανίων ταγμάτων.

Τῶν οὐρανίων τὰ κάλλη, ποθήσας ἔνδοξε, καὶ τῷ Χριστῷ συνεῖναι, μεθ' ἁγίων Ἀγγέλων, παντοίας τὰς βασάνους ὑπέστης στερρῶς, καὶ τυράννων ὠμότητα, καὶ μαρτυρήσας γενναίως ὑπὲρ Χριστοῦ, συνευφραίνῃ τοῖς μαρτύρων χοροῖς.

Μαρμαρυγαῖς ἀκηράτοις, καταστραπτόμενος, τοῦ νοητοῦ Ἡλίου, ὦ Χαράλαμπες μάκαρ, ὁλόφωτος ἐδείχθης μάρτυς Χριστοῦ, ἱερεὺς τ' ἐννομώτατος· διὸ Χριστῷ συνυπάρχων ἐν οὐρανοῖς, ὑπὲρ κόσμου παντὸς πρέσβευε.

Τῶν ἀθλοφόρων χορείαις, συναυλιζόμενος, ἐν οὐρανοῖς τρισμάκαρ, παρεστώς τε τῇ θείᾳ, Τριάδι τῇ ἀνάρχῳ μνείαν ποιοῦ, τῶν τελούντων τὴν μνήμην σου, καὶ τὴν πανσέβαστον κάραν σου εὐλαβῶς, προσκυνούντων μετὰ πίστεως.

Δόξα, Ἦχος β΄.

Ἡ Ἐκκλησία σήμερον πανηγυρίζει μυστικῶς, νέαν στολὴν ἐνδυσαμένη, ὡς πορφύραν καὶ βύσσον, τὸ αἷμα τοῦ ἀθλοφόρου Χαραλάμπους· τοῦτον γὰρ ἐν εὐσεβείᾳ ἐκθρεψαμένη, θυσίαν ἄμωμον δεκτὴν καὶ εὐάρεστον, Χριστῷ προσήγαγε. Διὸ ὁ νικητὴν τοῦτον τῶν παρανόμων ἀναδείξας, Χριστὲ ὁ Θεός, καὶ στεφανώσας καὶ δοξάσας, καὶ ἡμῖν κατάπεμψον, ταῖς αὐτοῦ πρεσβείαις, τὸ μέγα ἔλεος.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον. Τὴν πᾶσαν ἐλπίδα μου.

Εἰς τὸν Στίχον, Στιχηρὰ προσόμοια.

Ἦχος β΄. Οἶκος τοῦ Ἐφραθᾶ.

Σύμπασα ἡ Ἑλλάς, ἐνθέως νῦν ἀγάλλου, κατέχουσα ἐν κόλποις, τὴν σεβάσμιον κάραν, τὴν τοῦ ἱερομάρτυρος.

Στίχ. Θαυμαστὸς ὁ Θεός.

Ὢ θαύματος φρικτοῦ! ὢ τεραστίου ξένου! ὀστᾶ γὰρ τῶν μαρτύρων, ἰάσεις ἐκτελοῦσι, καὶ θαύματα παράδοξα.

Στίχ. Δίκαιος ὡς φοῖνιξ ἀνθήσει.

Στίφη νῦν τῶν Πιστῶν, καὶ τῆς Ἑλλάδος παῖδες, ἀσπάσασθε προθύμως, τοῦ θείου Χαραλάμπους, τὴν κάραν τὴν σεβάσμιον.

Δόξα, καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Πάγχρυσε κιβωτέ, καὶ στάμνε μανναδόχε, Μαρία Θεοτόκε, τὸν σὸν Υἱὸν δυσώπει, τοῦ σῶσαι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Ἀπολυτίκιον, Ἦχος δ΄. Ὡς στύλος ἀκλόνητος.

Ζήτει εἰς τὸν Μέγαν Ἑσπερινόν. Καὶ Ἀπόλυσις.

ΕΝ ΤΩ ΜΕΓΑΛΩ ΕΣΠΕΡΙΝΩ

Μετὰ τὸν Προοιμιακόν, στιχολογοῦμεν τὴν α΄. στάσιν τοῦ α΄. Καθίσματος τοῦ Ψαλτηρίου.

Εἰς δὲ τό, Κύριε ἐκέκραξα. ἱστῶμεν Στίχους ς΄. καὶ ψάλλομεν τὰ παρόντα προσόμοια Στιχηρά.

Ἦχος πλ. β΄. Ὅλην ἀποθέμενοι.

Ὅλος ἐκ νεότητος, ἀνατεθεὶς τῷ Δεσπότῃ, τοῦτον ἐπεπόθησας, καὶ αὐτοῦ τοῖς ἴχνεσιν ἠκολούθησας· καθαρθεὶς πάσης δέ, τῶν παθῶν κηλῖδος, θείαν χάριν κατεπλούτησας, τελεῖν ἰάματα, καὶ θαυματουργεῖν τὰ παράδοξα· καὶ μάρτυς ἐχρημάτισας, πάσαις προσβολαῖς τῶν κολάσεων, ἀκλόνητος μείνας, δυνάμει τοῦ τυθέντος ἐν Σταυρῷ· ὃν ἐκτενῶς καθικέτευε, ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Ἥλοις προσηλούμενος, σοῦ τὸ μακάριον σῶμα, τὸ καρτερικώτατον, ἀθλητὰ Χαράλαμπες, καὶ ἀήττητον, τὴν ψυχὴν ἄτρεπτον, καὶ τὸν νοῦν ἄσυλον, διετήρεις συντριβόμενος· θεῖος γὰρ ἔρως σε, ἔνδοθεν πλουσίως ἀνέφλεγε, καὶ φέρειν τῶν κολάσεων, ἅπασαν ἰδέαν ἠρέθιζε, μάρτυς ἀθλοφόρε, Χριστοῦ τῶν παθημάτων κοινωνέ, ὃν παρρησίᾳ ἱκέτευε, ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Χαρὰν τὴν ὑπέρλαμπρον, καὶ τὴν ὑπέρτιμον δόξαν, ἀθλήσας κεκλήρωσαι, καὶ τὴν αἰωνίζουσαν ἀγαλλίασιν, ἱερεῦ ὅσιε, ἀθλητὰ τίμιε, Στρατιῶτα γενναιότατε, ὁ τὰ στρατεύματα, καὶ τὰς παρατάξεις τοῦ δράκοντος, αἱμάτων σου τοῖς ῥεύμασιν, ἄρδην κατακλύσας, τῇ χάριτι, καὶ θείᾳ ἐντεύξει, νεκροὺς ἐξαναστήσας ἀληθῶς, καὶ παρρησίᾳ δεόμενος, ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Ἕτερα, Ἦχος δ΄. Ἔδωκας σημείωσιν.

Ἔδωκας τὸ σῶμά σου, πρὸς τὰς βασάνους ἀοίδιμε, τὴν ψυχὴν δὲ ἐτήρησας, ἄμωμον ἀκίβδηλον, πάσης ἁμαρτίας, καὶ τῆς δυσσεβείας, τῶν παρανόμων αἰκιστῶν, καὶ ἀνυψώσας τὸν νοῦν μετάρσιον, πανόλβιε Χαράλαμπες, πρὸς τὸν Δεσπότην καὶ Πλάστην σου, κατοικεῖν κατηξίωσαι, εἰς

παστάδα οὐράνιον.

Ἔδωκας τοῖς δούλοις σου, τὸν σὸν θεράποντα Κύριε, Χαραλάμπη τὸν ἔνδοξον, ἴασιν ἀλάθητον, νόσων πολυτρόπων, καὶ παραμυθίαν, τῶν συμφορῶν καὶ λυπηρῶν, καὶ καθαιρέτην τῆς πλάνης μέγιστον· διό σου τὴν φιλάνθρωπον, οἰκονομίαν δοξάζομεν, πολυεύσπλαγχνε Κύριε, καὶ Σωτὴρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Χάριν ἥνπερ εἴληφας, παρὰ Θεοῦ ὑπὲρ ἔννοιαν, ἀθλοφόρε Χαράλαμπες, χάρις τῶν ἰάσεων, πᾶσι παρεμφαίνει, καὶ τῶν θαυμασίων, ἡ ἀναρίθμητος πληθύς, τὰς δωρεάς σου κηρύττει ἅγιε· ἃς ὄντως ὑπὲρ λόγον τε, καὶ νοῦν ἀπείληφας ἔνδοξε, πρὸς Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ ἡμῶν, τῶν μαρτύρων ἀγλάϊσμα.

Δόξα, Ἦχος δ'.

Ἔθυσας τῷ Θεῷ θυσίαν αἰνέσεως, ἱερουργῶν τῷ Δεσπότῃ καὶ Κτίστῃ σου, ὡς ἱερεὺς ἐννομώτατος, οὗ καὶ τοῦ πάθους γέγονας μιμητής, θεόφρον Χαράλαμπες· σεαυτὸν γὰρ θυσίαν εὐπρόσδεκτον προσήγαγες, τῷ διὰ σὲ θυσίαν ἑαυτόν, τῷ Θεῷ καὶ Πατρὶ προσαγαγόντι. Διὸ συναγάλλῃ αὐτῷ εἰς οὐρανίους σκηνώσεις, ἐν Ἐκκλησίᾳ τῶν πρωτοτόκων· ᾧ καὶ πρεσβεύεις ἀδιαλείπτως ἵνα ῥυσθῶμεν ὀργῆς καὶ θλίψεως, οἱ τιμῶντές σου τὴν πανέορτον μνήμην, καὶ πόθῳ ζέοντι προσκυνοῦντες τὴν σὴν Κάραν, τὴν ἄπειρα θαύματα βρύουσαν, καὶ λοιμώδη νόσον ἐκ ποδῶν ποιουμένην, σωτηρίαν τε καὶ ἴασιν βραβεύουσαν.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Ὁ διὰ σὲ θεοπάτωρ προφήτης Δαυΐδ, μελῳδικῶς περὶ σοῦ προανεφώνησε, τῷ μεγαλεῖά σοι ποιήσαντι· Παρέστη ἡ Βασίλισσα ἐκ δεξιῶν σου. Σὲ γὰρ μητέρα πρόξενον ζωῆς ἀνέδειξεν, ὁ ἀπάτωρ ἐκ σοῦ ἐνανθρωπῆσαι εὐδοκήσας Θεός, ἵνα τὴν ἑαυτοῦ ἀναπλάσῃ εἰκόνα φθαρεῖσαν τοῖς πάθεσι, καὶ τὸ πλανηθὲν ὀρειάλωτον εὑρὼν πρόβατον, τοῖς ὤμοις ἀναλαβών, τῷ Πατρὶ προσαγάγῃ, καὶ τῷ ἰδίῳ θελήματι ταῖς οὐρανίαις συνάψῃ Δυνάμεσι, καὶ σώσῃ, Θεοτόκε, τὸν κόσμον, Χριστὸς ὁ ἔχων τὸ μέγα, καὶ πλούσιον ἔλεος.

Εἴσοδος, τὸ Φῶς ἱλαρόν, Προκείμενον τῆς ἡμέρας, καὶ τὰ ἀναγνώσματα.

Προφητείας Ἡσαΐου τὸ ἀνάγνωσμα.

(Κεφ. μγ'. 9.)

Τάδε λέγει Κύριος· Πάντα τὰ ἔθνη συνήχθησαν ἅμα καὶ συναχθήσονται ἄρχοντες ἐξ αὐτῶν. Τίς ἀναγγελεῖ ταῦτα ἐν αὐτοῖς; ἢ τὰ ἐξ ἀρχῆς τίς ἀκουστὰ ποιήσει ἡμῖν; ἀγαγέτωσαν τοὺς μάρτυρας αὐτῶν, καὶ δικαιωθήτωσαν, καὶ εἰπάτωσαν ἀληθῆ. Γίνεσθέ μοι μάρτυρες καὶ ἐγὼ μάρτυς Κύριος ὁ Θεός, καὶ ὁ παῖς, ὃν ἐξελεξάμην ἵνα γνῶτε καὶ πιστεύσητέ μοι, καὶ συνῆτε ὅτι ἐγώ εἰμι· ἔμπροσθέν μου οὐκ ἐγένετο ἄλλος Θεός, καὶ μετ' ἐμὲ οὐκ ἔσται. Ἐγώ εἰμι ὁ Θεός, καὶ οὐκ ἔςι πάρεξ ἐμοῦ ὁ σῴζων. Ἐγὼ ἀνήγγειλα καὶ ἔσωσα· ὠνείδισα, καὶ οὐκ ἦν ἐν ὑμῖν ἀλλότριος· ὑμεῖς ἐμοὶ μάρτυρες, καὶ ἐγὼ Κύριος ὁ Θεός. Ὅτι ἀπ' ἀρχῆς ἐγώ εἰμι, καὶ οὐκ ἔστιν ὁ ἐκ τῶν χειρῶν μου ἐξαιρούμενος· ποιήσω, καὶ τίς ἀποστρέψει αὐτό; Οὕτω λέγει Κύριος ὁ Θεός, ὁ λυτρούμενος ἡμᾶς, ὁ ἅγιος Ἰσραήλ.

Σοφίας Σολομῶντος τὸ ἀνάγνωσμα.

(Κεφ. γ'. 1.)

Δικαίων ψυχαὶ ἐν χειρὶ Θεοῦ, καὶ οὐ μὴ ἅψηται αὐτῶν βάσανος. Ἔδοξαν ἐν ὀφθαλμοῖς ἀφρόνων τεθνάναι, καὶ ἐλογίσθη κάκωσις ἡ ἔξοδος αὐτῶν, καὶ ἡ ἀφ' ἡμῶν πορεία σύντριμμα· οἱ δὲ εἰσὶν ἐν εἰρήνῃ. Καὶ γὰρ ἐν ὄψει ἀνθρώπων ἐὰν κολασθῶσιν, ἡ ἐλπὶς αὐτῶν ἀθανασίας πλήρης. Καὶ ὀλίγα παιδευθέντες, μεγάλα εὐεργετηθήσονται· ὅτι ὁ Θεὸς ἐπείρασεν αὐτούς, καὶ εὗρεν αὐτοὺς ἀξίους ἑαυτοῦ. Ὡς χρυσὸν ἐν χωνευτηρίῳ ἐδοκίμασεν αὐτούς, καὶ ὡς ὁλοκάρπωμα θυσίας προσεδέξατο αὐτούς. Καὶ ἐν καιρῷ ἐπισκοπῆς αὐτῶν ἀναλάμψουσι, καὶ ὡς σπινθῆρες ἐν καλάμῃ διαδραμοῦνται. Κρινοῦσιν ἔθνη, καὶ κρατήσουσι λαῶν, καὶ βασιλεύσει αὐτῶν Κύριος εἰς τοὺς αἰῶνας. Οἱ πεποιθότες ἐπ' αὐτὸν συνήσουσιν ἀλήθειαν, καὶ οἱ πιστοὶ ἐν ἀγάπῃ προσμενοῦσιν αὐτῷ· ὅτι χάρις καὶ ἔλεος ἐν τοῖς ὁσίοις αὐτοῦ, καὶ ἐπισκοπὴ ἐν τοῖς ἐκλεκτοῖς αὐτοῦ.

Σοφίας Σολομῶντος τὸ ἀνάγνωσμα.

(Κεφ. ε'. 51.)

Δίκαιοι εἰς τὸν αἰῶνα ζῶσι, καὶ ἐν Κυρίῳ ὁ μισθὸς αὐτῶν, καὶ ἡ φροντὶς αὐτῶν παρὰ Ὑψίστῳ· Διὰ τοῦτο λήψονται τὸ βασίλειον τῆς εὐπρεπείας, καὶ τὸ διάδημα τοῦ κάλλους ἐκ χειρὸς Κυρίου· ὅτι τῇ δεξιᾷ αὐτοῦ σκεπάσει αὐτούς, καὶ τῷ βραχίονι ὑπερασπιεῖ αὐτῶν. Λήψεται πανοπλίαν, τὸν ζῆλον αὐτοῦ, καὶ ὁπλοποιήσει τὴν κτίσιν εἰς ἄμυναν ἐχθρῶν. Ἐνδύσεται θώρακα, δικαιοσύνην, καὶ περιθήσεται κόρυθα, κρίσιν ἀνυπό-

κριτον· Λήψεται ἀσπίδα ἀκαταμάχητον, ὁσιότητα, ὀξυνεῖ δὲ ἀπότομον ὀργὴν εἰς ῥομφαίαν· συνεκπολεμήσει αὐτῷ ὁ κόσμος ἐπὶ τοὺς παράφρονας. Πορεύσονται εὔστοχοι βολίδες ἀστραπῶν, καὶ ὡς ἀπὸ εὐκύκλου τόξου τῶν νεφῶν, ἐπὶ σκοπὸν ἁλοῦνται, καὶ ἐκ πετροβόλου θυμοῦ πλήρεις ῥιφήσονται χάλαζαι. Ἀγανακτήσει κατ' αὐτῶν ὕδωρ θαλάσσης, ποταμοὶ δὲ συγκλύσουσιν ἀποτόμως. Ἀντιστήσεται αὐτοῖς πνεῦμα δυνάμεως, καὶ ὡς λαίλαψ ἐκλικμήσει αὐτούς, καὶ ἐρημώσει πᾶσαν τὴν γῆν ἀνομία, καὶ ἡ κακοπραγία περιτρέψει θρόνους δυναστῶν. Ἀκούσατε οὖν βασιλεῖς καὶ σύνετε, μάθετε δικασταὶ περάτων γῆς. Ἐνωτίσασθε οἱ κρατοῦντες πλήθους, καὶ γεγαυρωμένοι ἐπὶ ὄχλοις ἐθνῶν. Ὅτι ἐδόθη παρὰ Κυρίου ἡ κράτησις ὑμῖν, καὶ ἡ δυναστεία παρὰ Ὑψίστου.

Εἰς τὴν Λιτήν, Στιχηρὰ Ἰδιόμελα, Ἦχος α΄.

Εὐφραίνεσθε ἐν Κυρίῳ πόλεις τῆς Ἑλλάδος, καὶ σκιρτήσατε ἀγαλλόμεναι, τὴν κάραν τοῦ μεγαλομάρτυρος Χαραλάμπους, ἐν κόλποις κατέχουσαι, ὡς θησαυρὸν βαθυτάλαντον καὶ ἀνεξάλειπτον, μεθ' ὧν καὶ ἡμεῖς ὁσημέραι, ἀπορυόμενοι ἐξ αὐτῆς τὰ τῶν ἰάσεων ῥεῖθρα, τῆς πανώλους λοιμικῆς ἀπαλλαττόμεθα νόσου, εὐχαριστοῦντες Θεῷ, τῷ κηδεμόνι καὶ Σωτῆρι τῶν ψυχῶν, καὶ τῶν σωμάτων ἡμῶν. Ὁ αὐτός.

Τὸν θεῖον ἀγῶνα καλῶς ἀγωνισάμενος μάρτυς Χαράλαμπες, τῆς οὐρανῶν βασιλείας οἰκήτωρ γέγονας, καὶ πρεσβεύεις ὑπὲρ τοῦ κόσμου πανοίδιμε· τὸ δὲ καρτερικώτατόν σου σῶμα, ἐν τῇ γῇ κατέλιπες, ἴαμα σωτήριον τοῖς αὐτῷ προσιοῦσι καὶ ἁπτομένοις μετὰ πόθου· τὴν δὲ πάντιμόν σου κάραν, ἡ Ἑλλὰς ἐκτήσατο πλοῦτον ἀδάπανον, καὶ θησαυρὸν πολύτιμον· δι' ἧς τῶν ὄντως ἐφετῶν τυγχάνει, καὶ τῶν ἐναντίων ἐκλυτροῦται, ἐπισκιάσει τῆς ἐν σοὶ θείας χάριτος. Ὁ αὐτός.

Πίστει καὶ πόθῳ ἀναφλεχθείς, τῷ πρὸς τὸν Δεσπότην σου ζέοντι, καὶ τῷ μαρτυρίῳ τῷ ὑπὲρ Χριστοῦ, ὥσπερ κλίμακι χρησάμενος, ἀνῆλθες πρὸς οὐρανίους λειμῶνας· κἀκεῖθεν τῇ θεόθεν δοθείσῃ σοι χάριτι, ἐποπτεύεις τοὺς τελοῦντας τὴν σεβάσμιον μνήμην σου, καὶ τοὺς σοὺς γεραίροντας ἀγῶνας, καὶ τὴν σὴν πάντιμον κάραν κατασπαζομένους, μάρτυς Χαράλαμπες. Ὁ αὐτός.

Τὰ τοῦ πονηροῦ ἠκονημένα βέλη, ἀπήμβλυνας ἅγιε, τῇ τῶν σῶν ἄθλων ἀντιτυπίᾳ, καὶ κατῄσχυνας ὄφιν τὸν ἀρχέκακον, καὶ τὸ τούτου ὄργανον, Σεβῆρον τὸν ἀσεβέστατον. Ἀκλινεῖ γὰρ διανοίᾳ τῇ πέτρᾳ ἐρηρεισμένος τῆς πίστεως, ἀδιάσειστος ἔμεινας· διὸ αἱ ἀντιφάσεις τῆς ἀσεβείας, οὐ κατίσχυσαν περιτρέψαι τὴν στερρὰν σου εὐσέβειαν. Ἀνθ' ὧν ἐν οὐρανοῖς συγχορεύεις Ἀγγέλοις, καὶ πρεσβεύεις ἀδιαλείπτως, ὑπὲρ τῶν πίστει καὶ πόθῳ τιμώντων ἐν ᾄσμασι, τὴν πασεβάσμιον κάραν σου. Ὁ αὐτός.

Μεγαλομάρτυς ἀθλητὰ τοῦ Χριστοῦ, Χαράλαμπες γενναιότατε, σὺ ῥωμαλέῳ φρονήματι, τὸν ὄντως Θεὸν μεγαλοφώνως ἐν σταδίῳ ἐκήρυξας, τῶν παρόντων καταφρονήσας ὡς προσκαίρων. Καὶ νῦν ἐν οὐρανοῖς ἐπαγαλλόμενος, σὺν τοῖς χοροῖς τῶν Ἀγγέλων, ἀπαύστως τὸν Χριστόν, ὃν Υἱὸν Θεοῦ παρρησίᾳ ὡμολόγησας, ἱκέτευε εἰρηνεῦσαι τὸν κόσμον, καὶ τὴν πανώλεθρον λοιμικὴν νόσον ἐξ ἀνθρώπων ποιῆσαι, ἐκ κινδύνων λυτρούμενον, ἡμᾶς παντοίων ἀεί, τοὺς ἐν πίστει καὶ πόθῳ ἀσπαζομένους τὴν σεβάσμιον κάραν σου, καὶ τὴν ἁγίαν σου μνήμην ἑορτάζοντας. Ὁ αὐτός.

Ῥωμαλεότητι φρενῶν ὠχυρωμένος θεσπέσιε, τὰς βασάνους τῶν ἀθέων εἰς οὐδὲν ἐλογίσω, ἀλλ' ἀνδρείως ὥρμησας πρὸς τὰ σκάμματα· τῷ δὲ θείῳ Πνεύματι λαμπρυνθεὶς τὴν διάνοιαν, βασιλέα παρανομώτατον ἤλεγξας, καὶ τοὺς τιμωρουμένους σε ποιναῖς καθυπέβαλες, καὶ τὴν ὀρθόδοξον πίστιν ἐκράτυνας. Καὶ νῦν ἐν οὐρανοῖς τὰ γέρα τῶν σῶν πόνων κομισάμενος, ἀπαύστως δοξολογεῖς τὴν ἁγίαν Τριάδα, καὶ πρεσβεύεις ὑπὲρ τῶν πίστει καὶ πόθῳ τιμώντων, τὴν σεβάσμιον κάραν σου.

Δόξα, Ἦχος πλ. α΄.

Δεῦτε φιλομάρτυρες πάντες, εὐωχηθῶμεν ἐν τῇ πανσέπτῳ πανηγύρει τοῦ ἀθλοφόρου, καὶ πνευματικῶς πανηγυρίσωμεν. Σήμερον γὰρ συγκαλεῖται ἡμᾶς, ἡ πανσεβάσμιος πανήγυρις, Χαραλάμπους τοῦ Ἱερομάρτυρος, τράπεζαν ἡμῖν παρατιθεμένη, τὰς ἀριστείας τῶν παλαισμάτων αὐτοῦ, καὶ τὴν πανεύφημον αὐτοῦ Κεφαλήν, ἰάματα ὡς νάματα βλύζουσαν, πᾶσι τοῖς πιστῶς αὐτῇ προσιοῦσι, καὶ ἀρυομένοις ἐξ αὐτῆς ἴασιν, ψυχῶν τε καὶ σωμάτων, καὶ δεινῶν ἀπαλλαγήν, καὶ τὸ μέγα ἔλεος. Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Σὲ δυσωποῦμεν, ὡς Θεοῦ Μητέρα, εὐλογημένη, πρέσβευε σωθῆναι ἡμᾶς.

Εἰς τὸν Στίχον, Στιχηρὰ προσόμοια.
Ἦχος α΄. Πανεύφημοι μάρτυρες.

Πανεύφημε μάρτυς τοῦ Χριστοῦ, ἀθλητὰ Χαράλαμπες, σὺ τὸν Χριστὸν ἀνεκήρυξας, Θεὸν καὶ ἄνθρωπον, μέσον τοῦ σταδίου· διὸ καὶ ἠγώνισαι, κατὰ τῶν ἀντιπάλων ῥωννύμενος, σθένει τοῦ Πνεύματος, καὶ τὸν στέφανον ἀπείληφας· ὅθεν πάντες τὴν κάραν σου σέβομεν.

Στίχ. Δίκαιος ὡς φοῖνιξ ἀνθήσει.

Ἀβρύνεται σήμερον Ἑλλάς, πᾶσα ἡ χριστώνυμος· κάραν τὴν σὴν γὰρ ἐκτήσατο, ὡς κρήνην βρύουσαν, ἰαμάτων ῥεῖθρα, καὶ πλοῦτον ἀδάπανον, καὶ χάριν κενουμένην μηδέποτε, νόσους τ' ἐλαύνουσαν, λοιμικήν τε τὴν πολύφθορον, ἐξ ἀνθρώπων τῶν μακαριζόντων σε.

Στίχ. Τοῖς ἁγίοις τοῖς ἐν τῇ γῇ αὐτοῦ.

Νεκρὸν ἀναστήσας δι' εὐχῆς, ἀσεβεῖς κατέπτηξας, ἐξ ὧν καὶ πλείστους προσήγαγες, Χριστῷ πανόλβιε· καὶ τὸν δαιμονῶντα, εὐθὺς ἰασάμενος, Γαλήνην Βασιλίδα ἀνείλκυσας, τῆς πλάνης δαίμονος, καὶ Χριστῷ ταύτην προσήγαγες, ἐστεμμένην ὡς παρθενομάρτυρα.

Δόξα, Ἦχος δ΄.

Τὸν νοερὸν ἀδάμαντα, τῆς ὑπομονῆς ἀδελφοί, τὸν γενναιότατον ἀθλητήν, τὸν δυσὶ στέμμασι κατεστεμμένον, ἱερωσύνης καὶ ἀθλήσεως, παρὰ τῆς δεξιᾶς τοῦ παντάνακτος Θεοῦ, Χαραλάμπη, τὸν ἐν μάρτυσι μέγιστον εὐφημήσωμεν. Οὗτος γὰρ τὸν ἀλάστορα καταπαλαίσας, τρόπαιον μέγα κατὰ τῆς πλάνης ἀνεστήσατο. Καὶ νῦν ἐν οὐρανοῖς τὸν Θεὸν ἐξαιτεῖται, ἄφεσιν ἁμαρτιῶν ἡμῖν παρασχεῖν, καὶ παντοίων νόσων ἀπαλλαγήν, τοῖς θερμῶς προστρέχουσιν αὐτῷ, καὶ τὴν ἁγίαν αὐτοῦ Κάραν εὐλαβῶς ἀσπαζομένοις, καὶ τὴν ἐτήσιον αὐτοῦ μνήμην μετὰ πόθου τελοῦσι, καὶ αἰτουμένοις δι' αὐτοῦ τὸν Θεὸν ἱλασμόν, καὶ τὸ μέγα ἔλεος. Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Ἐκ παντοίων κινδύνων τοὺς δούλους σου.

Ἀπολυτίκιον, Ἦχος δ΄. Ταχὺ προκατάλαβε.

Ὡς στύλος ἀκλόνητος, τῆς Ἐκκλησίας Χριστοῦ, καὶ λύχνος ἀείφωτος τῆς οἰκουμένης σοφέ, ἐδείχθης Χαράλαμπες· ἔλαμψας ἐν τῷ κόσμῳ, διὰ τοῦ μαρτυρίου, ἔλυσας τῶν εἰδώλων, τὴν σκοτόμαιναν μάκαρ· διὸ ἐν παρρησίᾳ Χριστῷ, πρέσβευε σωθῆναι ἡμᾶς.

Δόξα, καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΡΟΝ

Μετὰ τὴν α΄. Στιχολογίαν, Κάθισμα.
Ἦχος γ΄. Θείας πίστεως.

Ἔργοις ἔλαμψας, τῆς εὐσεβείας, πλάνην ἔσβεσας κακοδοξίας, ὡς τοῦ Χριστοῦ στρατιώτης Χαράλαμπες, καὶ παρανόμων τὰς φάλαγγας ᾔσχυνας, τροπαιοφόρος παμμάκαρ γενόμενος. Μάρτυς ἔνδοξε, Χριστὸν τὸν Θεὸν ἱκέτευε, δωρήσασθαι ἡμῖν τὸ μέγα ἔλεος. Θεοτοκίον.

Θαῦμα μέγιστον! πῶς ἐν ἀγκάλαις, σὺ ἐβάστασας Παρθενομῆτορ, τὸν ἐν δρακὶ αὐτοῦ τὰ πάντα συνέχοντα· καὶ ἐκ μαζῶν σου ἐξέθρεψας γάλακτι, τὸν τροφοδότην καὶ πλάστην τῆς φύσεως. Κόρη πάναγνε, αὐτὸν ἐκτενῶς ἱκέτευε, δωρήσασθαι ἡμῖν τὸ μέγα ἔλεος.

Μετὰ τὴν β΄. Στιχολογίαν, Κάθισμα.
Ἦχος δ΄. Ἐπεφάνης σήμερον.

Ὡς φωστὴρ ἀνέτειλας ἐκ τῆς ἑῴας, καὶ πιστοὺς ἐφώτισας, ταῖς τῶν θαυμάτων σου βολαῖς, ἱερομάρτυς Χαράλαμπες· ὅθεν τιμῶμεν τὰ θεῖά σου λείψανα. Δόξα, Ὅμοιον.

Ἱερὸν τὸ Πνεῦμά σε Ἱερομάρτυς, ἱερῶς ἀνέδειξε, τὸ ἱερὸν θῦμα σοφέ, προσενεχθὲν ἱερώτατε, τῷ θείῳ λόγῳ, ᾧ θείως δεδόξασαι.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Μωϋσῆς ἑώρακε πυρφόρον βάτον, σὲ τὸ πῦρ βαστάσασαν, τὸ τὰς ψυχὰς φωταγωγοῦν, καὶ μὴ φλεχθεῖσαν Πανάμωμε, δρόσου δὲ μᾶλλον, πλησθεῖσαν τῆς χάριτος.

Μετὰ τὸν Πολυέλεον, Κάθισμα.
Ἦχος γ΄. Τὴν ὡραιότητα.

Τὴν καθαρότητα, μάρτυς τοῦ βίου σου, καὶ τὸ ὑπέρλαμπρον τοῦ μαρτυρίου σου, καταπλαγεῖσα ἡ Ἑλλάς, βοᾷ σοι εὐφραινομένη· Σήμερον τιμῶμέν σου· κεφαλὴν τὴν σεβάσμιον, θραῦσον τὰ φρυάγματα, τῶν ἐχθρῶν ἡμῶν ἅγιε, καὶ λύτρωσαι ἡμᾶς ἐκ τῶν κινδύνων, καὶ νοσημάτων τοὺς ὑμνοῦντάς σε. Θεοτοκίον.

Τὴν ἀπειρόγαμον, Θεογεννήτριαν, τὴν τὸν ἀχώρητον γαστρὶ χωρήσασαν, καὶ τὸν τροφέα τοῦ παντός, τῷ γάλακτι θρεψαμένην, μόνην ἐξισχύσασαν, τῆς κατάρας λυτρώσασθαι, γένος τὸ ἀνθρώπινον τὴν πανάχραντον Δέσποιναν, ὑμνήσωμεν συμφώνως βοῶντες· Χαῖρε ἡ Κεχαριτωμένη.

Τὸ α΄. Ἀντίφωνον τῶν Ἀναβαθμῶν τοῦ δ΄. Ἤχου.

Προκείμενον, Ἦχος δ΄.

Δίκαιος ὡς φοῖνιξ ἀνθήσει.

Στίχ. Πεφυτευμένος ἐν τῷ οἴκῳ Κυρίου.

Πᾶσα πνοή. Εὐαγγέλιον κατὰ Λουκᾶν.

Εἶπεν ὁ Κύριος τοῖς ἑαυτοῦ μαθηταῖς· Προσέχετε ἀπὸ τῶν ἀνθρώπων.

Εἶτα ὁ Ν'. Δόξα. Ταῖς τοῦ Ἀθλοφόρου.

Καὶ νῦν. Ταῖς τῆς Θεοτόκου.

Στίχ. Ἐλέησόν με ὁ Θεός.

Καὶ τὸ Ἰδιόμελον, Ἦχος πλ. δ'.

Φάλαγγα θεοστεφῆ, φωτοφανοῦς μάρτυρος, ὑπὲρ Χριστοῦ τυθεῖσαν προθύμως, τὸν ἁγιόλεκτον συνασπισμόν, τοῦ ἱερομάρτυρος Χαραλάμπους, φιλομάρτυρες δεῦτε τιμήσωμεν· καὶ τὴν πανίερον μνήμην αὐτοῦ πνευματικῶς τελέσαντες, πρὸς αὐτὸν βοήσωμεν· Τῆς λοιμικῆς ἀπειλῆς, τὸν εὐσεβόφρονα λαόν σου ἐλευθέρωσον, καὶ λύτρωσαι ἡμᾶς ἀπὸ πάσης περιστάσεως.

Σῶσον ὁ Θεὸς τὸν λαόν σου.

Τό, Κύριε ἐλέησον ιβ'. Ἐλέει καὶ οἰκτιρμοῖς.

Εἶτα ψάλλεται ὁ Κανὼν τῆς Θεοτόκου μετὰ τῶν Εἱρμῶν εἰς ς'. καὶ τοῦ Ἁγίου οἱ δύο παρόντες εἰς η'. Κανὼν πρῶτος τοῦ Ἁγίου.

Ὠδὴ α'. Ἦχος πλ. β'.

«Ὡς ἐν ἠπείρῳ πεζεύσας ὁ Ἰσραήλ, ἐν ἀβύσσῳ ἴχνεσι, τὸν διώκτην Φαραώ, καθορῶν »ποντούμενον Θεῷ, ἐπινίκιον ᾠδήν, ἐβόα ᾄσωμεν.»

Χοροβατῶν εὐφροσύνως τὰ νοητά, οὐρανῶν σκηνώματα, καὶ λαμπόμενος φωτί, ἀνεσπέρῳ ῥῦσαί με παθῶν, ταῖς πρεσβείαις σου σοφέ, ὅπως ὑμνήσω σε.

Ἡ φωτοφόρος σου μνήμη ἡλιακάς, ἀπαστράπτει χάριτας, καὶ φωτίζει τοὺς πιστῶς, ἐν αὐτῇ τιμῶντάς σε χαρᾶς, λαμπροτάτης ἀληθῶς, μάρτυς ἐπώνυμε.

Ταῖς τῶν αἱμάτων ῥανίσι τὴν ἁλμυράν, ἀπιστίας θάλασσαν, κατακλύσας ποταμός, εὐσεβείας γέγονας Χριστοῦ, καταρδεύων ἀληθῶς, τὴν Ἐκκλησίαν ἀεί. Θεοτοκίον.

Ἁμαρτιῶν καταιγίδες καὶ λογισμῶν, ἐναντία κύματα, καὶ παθῶν ἐπαγωγαί, ἐπ' ἐμὲ διήλθοσαν· τῇ σῇ, Θεοτόκε κραταιᾷ, πρεσβείᾳ σῶσόν με. Κανὼν δεύτερος. Ὠδὴ α'. Ἦχος δ'.

«Ἀνοίξω τὸ στόμα μου, καὶ πληρωθήσεται »Πνεύματος, καὶ λόγον ἐρεύξομαι, τῇ Βασι»λίδι Μητρί, καὶ ὀφθήσομαι, φαιδρῶς πανηγυρί»ζων, καὶ ᾄσω γηθόμενος, ταύτης τὰ θαύματα.»

Τὴν κάραν τὴν πάνσεπτον, καὶ τὰ παλαίσματα Κύριε, ὑμνεῖν ἐφιέμενος, τοῦ σοῦ θεράποντος, θείαν ἔλλαμψιν, ἐξ ὕψους ἐξαιτοῦμαι, δι' ἧς ἀναμέλψασθαι, ταῦτα δυνήσομαι.

Σεβῆρον τὸν ἄθεον, τὸν ὠρυόμενον λέοντα, καθεῖλες Χαράλαμπες, σὺν Κρίσπῳ ἄφρονι, τὴν δυσσέβειαν, τὴν τούτων ἀπελέγξας· ἀνθ' ὧν ἐστεφάνωσαι, χειρὶ τοῦ Κτίστου σου.

Βασίλειον κόσμον σε, ἡ Ἐκκλησία ἐκτήσατο, δαιμόνων διώκτην τε, θεῖε Χαράλαμπες, νοσημάτων τε παντοίων ἐλατῆρα· διὸ ἑορτάζει σου, τὴν μνήμην ἅγιε. Θεοτοκίον.

Μαρίαν τὴν ἄχραντον, καὶ Θεοτόκον ὑμνήσωμεν, τὸ ὄρος τὸ ἅγιον, στάμνον τὴν πάγχρυσον, τὴν βαστάσασαν, τὸ φύσει θεῖον μάννα, τὸ τρέφον ἑκάστοτε, πιστοὺς τῇ χάριτι.

Καταβασία. Ἀνοίξω τὸ στόμα μου.

Ὠδὴ γ'.

«Οὐκ ἔστιν Ἅγιος ὡς σύ, Κύριε ὁ Θεός μου, ὁ »ὑψώσας τὸ κέρας, τῶν πιστῶν σου ἀγαθέ, »καὶ στερεώσας ἡμᾶς, ἐν τῇ πέτρᾳ, τῆς ὁμολογίας »σου.»

Οὐκ ἔστιν ὅλως ἐξειπεῖν, τῶν θαυμάτων τὰ πλήθη, ἅπερ ἔδρασας ἔτι, ἐν τῷ βίῳ περιών, καὶ πρὸς Θεὸν μετελθών, ἀθλοφόρε, μάρτυς ἀξιάγαστε.

Δυνάμει θείᾳ κρατυνθείς, τὸ ἀνίσχυρον θράσος, τῶν ἀνόμων καθεῖλες, στρατιώτης ὡς στερρός, Χαράλαμπες ἀθλητά, ὡς ὁπλίτης, θείας παρατάξεως.

Αἱμάτων ῥεύσαντες κρουνοί, σοῦ τοῦ σώματος πᾶσαν, ἀσεβείας τὴν φλόγα, καὶ δεινῶν πυρκαϊάν, κατέσβεσαν· τῆς τρυφῆς, τὸν χειμάρρουν, σοὶ δὲ προεξένησαν. Θεοτοκίον.

Ἁγίων ἅγιον Θεόν, τέτοκας Παναγία, ἁγιότητος οἶκος, δεδειγμένη καθαρός, καὶ πύλη μόνος Χριστός, ἣν διῆλθε, σῴζων τὸ ἀνθρώπινον.

Κανὼν δεύτερος. Τοὺς σοὺς ὑμνολόγους.

Τοὺς σοὺς ὑμνολόγους θεοφόρε, πιστῶς συνελθόντας ἐν ναῷ, τὴν Κάραν προσκυνῆσαί σου, τὴν θείαν καὶ σεβάσμιον, φρούρει καὶ διαφύλαττε, σκανδάλων τοῦ πολεμήτορος.

Νεκρὸν νεανίαν ἀναστήσας, δαιμόνων ὀφθείς τε ἐλατήρ, πλήθη βροτῶν ἐξέστησας, καὶ τῷ Χριστῷ προσήγαγες, μαρτυρικῷ ἐν αἵματι, χειρῶν ἁρπάσας τοῦ δράκοντος.

Δεῦτε ἡ πληθὺς τῶν Χριστωνύμων, Κυρίου τὸν μάρτυρα πιστῶς, αἰνέσωμεν καὶ στέψωμεν, αὐτοῦ τὴν Κάραν ᾄσμασι, πνευματικοῖς τὴν πάνσεπτον, πταισμάτων λύσιν ὡς εὕρωμεν.

Θεοτοκίον.

Υἱὸν τοῦ Θεοῦ τὸν Θεὸν Λόγον, τὸν κόσμῳ ἀχώρητον παντί, ἐν τῇ γαστρὶ χωρήσασα, ἀγκάλαις σου ἐβάστασας, Παρθενομῆτορ ἄχραντε, Χριστιανῶν καταφύγιον.

Καταβασία. Τοὺς σοὺς ὑμνολόγους.

Κάθισμα, Ἦχος γ΄. Θείας πίστεως.

Στύλος ἄσειστος τῆς Ἐκκλησίας, λύχνος ἄσβεστος τῆς οἰκουμένης, ἀθλοφόρε ἀνεδείχθης Χαράλαμπες· καὶ ἀναλάμψας ἡλίου φαιδρότερον, τὴν τῶν εἰδώλων ἐλαύνεις σκοτόμαιναν, Μάρτυς ἔνδοξε, Χριστὸν τὸν Θεὸν ἱκέτευε, δωρήσασθαι ἡμῖν τὸ μέγα ἔλεος.

Ἦχος α΄. Τὸν τάφον σου Σωτήρ.

Τὰ στίφη τῶν πιστῶν, εὐσεβῶς συνελθόντα, ὸν μάρτυρα Χριστοῦ, Χαραλάμπη τὸν μέγαν, ἀξίως εὐφημήσωμεν, εὐσεβείας τὸν πρόμαχον, ἀδαμάντινον, καὶ δυσσεβῶν καθαιρέτην, τὸν κηρύξαντα, Θεὸν τοῦ σύμπαντος κόσμου, Χριστὸν τὸν θεάνθρωπον. Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Μαρία τὸ σεπτόν, τοῦ Δεσπότου δοχεῖον, ἀνάστησον ἡμᾶς, πεπτωκότας εἰς χάος, δεινῆς ἀπογνώσεως, καὶ πταισμάτων καὶ θλίψεων· σὺ γὰρ πέφυκας, ἁμαρτωλῶν σωτηρία, καὶ βοήθεια, καὶ κραταιὰ προστασία, καὶ σῴζεις τοὺς δούλους σου.

Ὠδὴ δ΄.

«Χριστός μου δύναμις, Θεὸς καὶ Κύριος, ἡ σε»πτὴ Ἐκκλησία θεοπρεπῶς, μέλπει ἀνα»κράζουσα, ἐκ διανοίας καθαρᾶς, ἐν Κυρίῳ ἑορ»τάζουσα.»

Ὡραῖος γέγονας, χρισθεὶς ἐν αἵματι, τῆς σεπτῆς μαρτυρίας καὶ καλλοναῖς, ταύτης κατηγλάϊσαι, Χαράλαμπες τῶν ἀθλητῶν, ἐγκαλλώπισμα καὶ στήριγμα.

Δαιμόνων ξόανα, τῇ σῇ συνέτριψας, ἀθλοφόρε ἀνδρείᾳ ναὸν σαυτόν, τοῦ ἁγίου Πνεύματος, καὶ καρτερίας ἀψευδοῦς, στήλην δείξας καὶ ὑπόδειγμα.

Εἰς ὕψος αἴροντες, τὰς χεῖρας ἔνδοξε, οἱ τοῦ σκότους προστάται σοῦ τὰς πλευράς, ἔξεον τοῖς ὄνυξι, τὴν δι᾿ αἰῶνος ἀληθῆ, προξενοῦντές σοι ἀπόλαυσιν.

Θεοτοκίον.

Ἰσχὺς καὶ ὕμνησις, Χριστὸς ὁ Κύριος, ὁ ἐκ σοῦ ἀνατείλας ὑπερβολῇ, Πάναγνε χρηστότητος, καὶ λυτρωσάμενος ἡμᾶς, τῆς ἀρχαίας παραβάσεως.

Κανὼν δεύτερος. Ὁ καθήμενος ἐν δόξῃ.

Ὁ καθήμενος ἐν δόξῃ, ἐπὶ θρόνου Θεότητος, ἀνεδέξατό σε, ὥσπερ χρυσοπτέρυγα πέλειαν, εἰς οὐρανίους σκηνώσεις ἀνιπτάμενον, ὡς ἀήττητον, ἀγωνιστὴν καὶ περίδοξον.

Λαμπρυνόμενος τῷ φέγγει, τοῦ Θεοῦ μάρτυς ἔνδοξε, πρὸ βημάτων ἔστης, τῶν παρανομούντων ἀδείμαντος, καὶ τὸν Χριστὸν ἐλευθέρως ἀνεκήρυξας, Θεὸν τέλειον, φύσιν βροτῶν ἐνδυσάμενον.

Μέγας ὄντως ἀνεδείχθη, θησαυρὸς καὶ πολύολβος, ἡ τιμία Κάρα, σοῦ τοῦ ἀηττήτου Χαράλαμπες, πολυποικίλους τὰς νόσους, τὴν πανώλην τε, ἀπελαύνουσα, νόσον δυνάμει τοῦ Πνεύματος.

Θεοτοκίον.

Τὴν πανάχραντον Μαρίαν, Θεοτόκον ὑμνήσωμεν, τὴν γεννησαμένην, τῆς δικαιοσύνης τὸν Ἥλιον, τὴν ἐπουράνιον πύλην τὴν εἰσάγουσαν, τοὺς δοξάζοντας, ταύτην Θεοῦ εἰς βασίλεια.

Καταβασία. Ὁ καθήμενος ἐν δόξῃ. Ὠδὴ ε΄.

«Τῷ θείῳ φέγγει σου ἀγαθέ, τὰς τῶν ὀρθρι»ζόντων σοι ψυχάς, πόθῳ καταύγασον δέο»μαι, σὲ εἰδέναι Λόγε Θεοῦ, τὸν ὄντως Θεόν, ἐκ »ζόφου τῶν πταισμάτων ἀνακαλούμενον.»

Τὸ θεῖον πάθος τοῦ δι᾿ ἡμᾶς, πάθη ὑπομείναντος στερρῶς, μάρτυς Χριστοῦ μιμησάμενος, φέρεις τὰς ἐν ὅλῳ, σώματι ἔνδοξε, τῶν ἥλων προσηλώσεις καρτερικώτατα.

Τὴν ἀλογίαν τῶν διωκτῶν, Λόγος ὁ συνάναρχος Πατρί, ἐπανορθούμενος πάνσοφε, λόγον τοῖς ἀλόγοις, σαφῶς ἐντίθησι, λυθῆναι τῶν δεσμῶν σε διαγορεύουσι.

Τοῖς ὀβελίσκοις περονηθείς, ἔτρωσας καρδίαν τοῦ δεινοῦ, τῶν γηγενῶν πολεμήτορος, λόγχῃ τῆς ἀνδρείας, καὶ καρτερίας σου, θεόφρον ἀθλοφόρε ἀξιοθαύμαστε. Θεοτοκίον.

Τῷ θείῳ φέγγει σου Ἀγαθή, τὴν ἐσκοτισμένην μου ψυχήν, ταῖς ἡδοναῖς φωταγώγησον, καὶ πρὸς σωτηρίας, τρίβον ὁδήγησον, ἡ μόνη τὸν σωτῆρα Χριστὸν κυήσασα.

Κανὼν δεύτερος. Ἐξέστη τὰ σύμπαντα.

Ἐξίστανται σύμπαντες, ἐπὶ τῇ θείᾳ δόξῃ σου· σοῦ γὰρ πανσεβάσμιος ἡ Κάρα, νόσους ἐλαύ-

νει, διώκει δαίμονας, καὶ πᾶσι προστρέχουσι πιστοῖς, ἴασιν χαρίζεται, καὶ κακῶν ἀπολύτρωσιν.

Σωμάτων νοσήματα, καὶ τῶν ψυχῶν Χαράλαμπες, παύονται τῆς θείας κεφαλῆς σου, προσκυνουμένης, καὶ τιμωμένης σεπτῶς· Χριστὸς γὰρ δεδώρηται ἡμῖν, ταύτην ἰατήριον, καὶ δεινῶν ἀμυντήριον.

Ἐξέστησαν δαίμονες, καὶ Ἕλληνες οἱ ἄθεοι, βλέποντες τὰς χεῖρας κεκομμένας, καὶ κρεμαμένας τοῦ σώματός σου δεινῶς, Δουκὸς τοῦ παντόλμου ὑβριστοῦ· σὺ δ' ὡς χριστομίμητος, τοῦτον αὖθις ὑγίασας. Θεοτοκίον.

Ὁ Λόγος Πανάμωμε, Θεοῦ ὁ ἐνυπόστατος, ὥσπερ ὑετὸς ἐπὶ τὸν πόκον, ἐν τῇ γαστρί σου κατῆλθεν Ἄχραντε, καὶ πᾶσαν τὴν φύσιν τῶν βροτῶν, ἔσωσε τῷ καύσωνι, ξηρανθεῖσαν τοῦ πτώματος.

Καταβασία. Ἐξέστη τὰ σύμπαντα.

Ὠδὴ ς΄.

«Τοῦ βίου τὴν θάλασσαν, ὑψουμένην καθορῶν, » τῶν πειρασμῶν τῷ κλύδωνι, τῷ εὐδίῳ λι»μένι σου προσδραμών, βοῶ σοι· Ἀνάγαγε, ἐκ »φθορᾶς τὴν ζωήν μου Πολυέλεε.»

Λαμπτὴρ ἐχρημάτισας, τῷ τῶν ἄθλων σου φωτί, φωταγωγῶν τὰ πέρατα, ὁμολογῶν τὸ ὄνομα τοῦ Χριστοῦ, τυράννων ἐνώπιον, ἀθλοφόρε Κυρίου ἀξιάγαστε.

Ἐνθέου πυρούμενος, ἀγαπήσεως πυρί, τῷ δροσισμῷ τῆς πίστεως, τῶν δυσσεβούντων ἔσβεσας τὴν πυράν, Χριστοῦ τὰ θαυμάσια, τοῖς ἀπίστοις δεικνύων ἀξιάγαστε.

Ζωῆς ἐφιέμενος, ἀθανάτου τῆς σαρκός, Χαράλαμπες ἐνέκρωσας, τὰς ἐμπαθεῖς κινήσεις, καὶ προσευχῇ, νεκροὺς ἐξανέστησας, ἀνυμνῶν τὸν ἐν πᾶσί σε δοξάσαντα. Θεοτοκίον.

Παθῶν με κλονούμενον, ἐναντίαις προσβολαῖς, Μῆτερ Θεοῦ στερέωσον, ὡς ἀπαθείας τέξασα τὴν πηγήν· πρὸς σὲ γὰρ κατέφυγον, τῶν ἀνθρώπων τὸ μέγα καταφύγιον.

Κανὼν β΄. Τὴν θείαν ταύτην καὶ πάντιμον.

Τὴν θείαν ταύτην καὶ πάντιμον, τελοῦντες ἑορτὴν τοῦ παμμάκαρος, δεῦτε τὴν πάντιμον, κάραν αὐτοῦ ἀσπασώμεθα, καὶ τῶν δεινῶν τὴν λύτρωσιν κομισώμεθα.

Πηγὴν ἰάσεων ἔχοντες, τὴν κάραν τὴν σεπτήν σου Χαράλαμπες, θερμῶς προστρέχομεν, ταύτῃ προσκύνησιν νέμοντες, καὶ τὸν Θεὸν ὑμνοῦντες τὸν σὲ δοξάσαντα.

Μεγίστην χάριν ἀπείληφας, θεόθεν ἀθλητὰ γενναιότατε, μάρτυς Χαράλαμπες· κάραν τὴν σὴν γὰρ ὁ Κύριος, τῶν ἰαμάτων κρήνην σαφῶς εἰργάσατο. Θεοτοκίον.

Τὸ πῦρ ἐν σοὶ τῆς Θεότητος, ἐσκήνωσεν ἁγνὴ Θεονύμφευτε, καὶ οὐ κατέφλεξε, σὴν νηδὺν παμμακάριστε, ἐδρόσισε δὲ μᾶλλον καὶ κατεφώτισε.

Καταβασία. Τὴν θείαν ταύτην.

Κοντάκιον, Ἦχος δ΄. Ἐπεφάνης σήμερον.

Θησαυρὸν πολύτιμον ἡ Ἐκκλησία, τὴν σὴν κάραν κέκτηται, ἱερομάρτυς ἀθλητά, τροπαιοφόρε Χαράλαμπες· διὸ καὶ χαίρει τὸν Κτίστην δοξάζουσα.

Ὁ Οἶκος.

Τὸν στεῤῥὸν ὁπλίτην, καὶ Χριστοῦ στρατιώτην, καὶ μέγαν ἐν μάρτυσι, Χαραλάμπη τὸν πανένδοξον, συνελθόντες εὐφημήσωμεν· ὑπὲρ Χριστοῦ γὰρ καὶ τῆς ἀληθείας, λαμπρῶς ἠγωνίσατο, καὶ τὴν ὀρθόδοξον πίστιν τρανῶς ἀνεκήρυξε, τὴν πλάνην τῶν εἰδώλων κατήργησε, βασιλέα παρανομώτατον ἤλεγξε, καὶ τὴν κάραν ἐτμήθη χαίρων καὶ ἀγαλλόμενος· δι' ὃ καὶ τὸν στέφανον εἴληφε παρὰ τῆς δεξιᾶς τοῦ ὑψίστου, καὶ συμπολίτης Ἀγγέλων ἐγένετο. Ὅθεν ἡ Ἐκκλησία τῶν Ὀρθοδόξων, τούτου τὴν πάντιμον κάραν κατασπαζομένη, καὶ εὐφημίαις καταστέφουσα, καὶ πολλῶν δεινῶν καὶ νόσων ἀπαλλαττομένη, χαίρει τὸν Κτίστην δοξάζουσα.

Συναξάριον.

Τῇ Ι. τοῦ αὐτοῦ μηνός, μνήμη τοῦ ἁγίου ἱερομάρτυρος Χαραλάμπους.

Στίχ. Κατηξιώθης, Χαράλαμπες, ἐκ ξίφους,
Καὶ λαμπρότητος καὶ χαρᾶς τῶν μαρτύρων.
Τῇ δεκάτῃ Χαράλαμπες, ἑὸν τμήθης ἀπὸ λαιμόν.

Ὁ Ἅγιος Χαραλάμπης ὑπῆρχεν ἐπὶ τῆς βασιλείας Σεβήρου, καὶ Λουκιανοῦ ἡγεμονεύοντος ἐν Μαγνησίᾳ τῇ πόλει. Τῶν Χριστιανῶν δὲ ὢν Ἱερεύς, καὶ τὴν ὁδὸν τῆς ἀληθείας διδάσκων, προστάξει τῶν Τυράννων τὴν ἱερατικὴν στολὴν ἐξεδύθη, εἶτα ἐξεδάρη τὸ δέρμα ὅλον τοῦ σώματος. Ἐπεὶ δὲ ἔβλεπεν αὐτὸν ὁ Ἡγεμὼν καρτεροῦντα ταῖς βασάνοις, θυμωθείς, οἰκείαις χερσὶν ἐπεχείρησε ξέειν τὸν Ἅγιον· καὶ παραυτίκα ἐξεκόπησαν αἱ χεῖρες αὐτοῦ καὶ ἀπῃωρήθησαν ἐν τῷ τοῦ μάρτυρος σώματι· προσευξάμενος δὲ ὁ Ἅγιος, ἐποίησεν αὐτὸν ὑγιῆ. Τοῦτον ἰδόντες οἱ δήμιοι, Πορφύριος καὶ Βάπτος, οὕτω καλούμενοι, ἠρνήσαντο τὰ εἴδωλα, καὶ ἐπίστευσαν τῷ Χριστῷ. Ὁμοίως καὶ γυναῖκες τρεῖς, τῶν παρισταμένων ἐκεῖσε· οὓς πάντας κρατήσας ὁ Ἡγεμών, καὶ βασάνοις καθυποβαλών, ἀνηλεῶς ἀπεκεφάλισεν· εἰ γὰρ καὶ ἰάθη, ἀλλ' ὅμως ἔμεινε τῇ ἀπιστίᾳ.

Ταύτῃ ἡμέρᾳ, οἱ ἅγιοι μάρτυρες, Βάπτος καὶ Πορφύριος, οἱ τιμωροῦντες τὸν ἅγιον Χαραλάμπη, ξίφει τελειοῦνται.

Στίχ. Πορφύριος καὶ Βάπτος ἐκ κοινοῦ ξίφους,
'Αθλήσεως βάπτουσι κοινὴν πορφύραν.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ αἱ πιστεύσασαι ἅγιαι τρεῖς γυναῖκες ξίφει τελειοῦνται.

Στίχ. Τὰς τρεῖς γυναῖκας ἀρρενωποὺς μηνύει,
Ἄρρὴν ἀριθμός, ὁ τρία, πρὸς τὸ ξίφος.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, μνήμη τῶν ἁγίων μαρτύρων καὶ Παρθένων, 'Ενναθᾶ, Οὐαλεντίνης, καὶ Παύλου.

Στίχ. Εἰς ἀρραβῶνα παρθένοις κόραις δύο,
Ὁ νυμφίος δίδωσι θάρσος πρὸς φλόγα.
'Εκεῖνος οὗτος Παῦλος ὁ Χριστοῦ φίλος
Χριστοῦ πόθῳ τράχηλον ἐκτετμημένος.

Τούτων, ἡ μὲν 'Ενναθᾶ ὥρμητο ἐκ τῆς Γαζαίων χώρας, ἡ δὲ Οὐαλεντίνα, ἐκ τῆς Καισαρέων. Φιρμιλιανοῦ δὲ τοῦ Ἡγεμόνος προκαθίσαντος, ἄγεται 'Ενναθᾶ ἡ γενναιοτάτη παρθένος· καὶ ἐρωτηθεῖσα, καὶ τὸν Χριστὸν Θεὸν εἶναι ὁμολογήσασα, σφοδρῶς μαστίζεται, ξύλῳ ἀναρτᾶται, καὶ τὰς πλευρὰς καταξαίνεται πλήκτροις, οὐκ εἰς ἅπαξ, ἀλλὰ καὶ πολλάκις. Ἡ δὲ τιμία Οὐαλεντίνα, καὶ αὐτὴ παρθένος οὖσα, καὶ τῶν πραττομένων τὸ ὠμὸν καὶ ἀπάνθρωπον οὐκ ἐνεγκοῦσα, παρρησιάζεται· καὶ αὐτίκα θύειν κελεύεται, αὐτοῦ που πλησίον παρὰ τῷ δικαστηρίῳ βωμοῦ εὐτρεπισθέντος. Ὡς δὲ παρὰ τὸν βωμὸν ἤχθη, λὰξ ἐπ' αὐτὸν γενναίως ἐνάλλεται, καὶ σὺν τῇ ἐπικειμένῃ πυρᾷ καταστρέφει αὐτόν. Ὁ δὲ τύραννος θυμωθείς, τοσαύτας κατὰ τῶν πλευρῶν ἐπιτίθησι βασάνους, ὅσας οὐκ ἔστιν εἰπεῖν. Καὶ ἀπαγορεύσας ἐπ' ἀμφοτέραις, τὸν διὰ πυρὸς αὐταῖς ψηφίζεται θάνατον.

Μετὰ ταῦτα, ἐπὶ τὸν ἀγῶνα παρήχθη Παῦλος, καὶ πολλαῖς βασάνοις προσομιλήσας, καὶ ὑπεράνω πασῶν τῇ τοῦ Χριστοῦ χάριτι, γενόμενος τῇ τοῦ ξίφους καταδικάζεται τιμωρίᾳ. Ὁ δὲ τῷ Θεῷ εὐχαριστήσας, καὶ τῶν ὁμοψύχων Πιστῶν ὑπερευξάμενος, δέχεται τὴν τομήν, παραθεὶς Θεῷ τὸ αὐτοῦ πνεῦμα.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, μνήμη τοῦ ἐν ἁγίοις Πατρὸς ἡμῶν 'Αναστασίου, 'Αρχιεπισκόπου Κωνσταντινουπόλεως.

Στίχ. 'Αναστάσιος, τὸν δρόμον τείνων πρόσω,
Γῆς ἐξαναστάς, πρὸς τὸν ὕψιστον τρέχει.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, μνήμη τοῦ ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν Ζήνωνος.

Στίχ. Ζήνων τὰ τερπνὰ τῆς 'Εδὲμ ζητῶν μόνα,
Εἰς τέρψιν εἶχε τὴν λύσιν τοῦ σαρκίου.

Οὗτος ὁ Ὅσιος Ζήνων, Καισαρεὺς μὲν ἦν τὸ γένος, τῇ πρὸς Καππαδοκίαν κειμένῃ, γονέων πλουσίων καὶ περιφανῶν. Κατείλεκτο δὲ τοῖς στρατιώταις, τοῖς τὰ βασιλικὰ ὀξέως διακομίζουσι γράμματα. Διανοήσας δὲ τὸ ἄστατον καὶ ἐπίκηρον τοῦ βίου τὴν στρατιωτικὴν ἀποθέμενος ζώνην, ἐν ἑνὶ τῶν πολυανδρίων (πολλὰ δὲ ἔχει τὸ τῆς 'Αντιόχου παρακείμενον ὄρος) εἰσῆλθε, τὴν ψυχὴν ἐκκαθαίρων· οὐ λύχνον, οὐ κιβώτιον, οὐ τράπεζαν, οὐ στρωμνὴν ἔχων· ἡ στρωμνὴ δὲ ἦν αὐτοῦ στιβὰς χόρτων, ἐπὶ λίθων ἐστρωμένη· ἐσθὴς δέ, ῥάκος παλαιόν· τροφὴ δέ, εἷς ἄρτος ἐπὶ δύο χορηγούμενος ἡμέρας ὑπὸ φίλου τινός· τὸ δὲ ὕδωρ αὐτὸς ἑαυτῷ πόρρωθεν ὑπεκόμιζεν. Οὗτος ἐκ τούτων τῶν πόνων, πολλὴν θεόθεν ἐπεσπάσατο τὴν χάριν· ἡ γὰρ καταδρομὴ τῶν 'Ισαύρων πολλὰς σφαγὰς εἰς τοὺς τὴν ἀσκητικὴν μετιόντας πολιτείαν ἐποίησεν· αὐτὸς δὲ εὐχῇ μόνῃ τὰς ἐκείνων ἀπημαύρωσεν ὄψεις. Οὐ πολὺν δὲ μετὰ ταῦτα βιώσας χρόνον, ἀπὸ τῶν καμάτων πρὸς τὴν ἐπουράνιον ἀπῆρεν λῆξιν.

Ταῖς τῶν ἁγίων σου πρεσβείαις, ὁ Θεός, ἐλέησον ἡμᾶς. 'Αμήν.

'Ωδὴ ζ'.

«Οἱ Παῖδες ἐν Βαβυλῶνι, καμίνου φλόγα οὐκ »ἔπτηξαν, ἀλλ' ἐν μέσῳ πυρὸς ἐμβληθέντες, »δροσιζόμενοι ἔψαλλον· Εὐλογητὸς εἶ Κύριε, ὁ Θεὸς »τῶν Πατέρων ἡμῶν.»

Προσομιλῶν ταῖς βασάνοις καὶ τῷ πυρὶ λιπαινόμενος, 'Αθλοφόρε Χριστοῦ, ὡς χρυσίου ὀβρυζότερος γέγονας, καὶ ἱερὸν ἀνάθημα, ἀληθῶς ἐχρημάτισας.

Τῶν προσευχῶν σου τῇ δρόσῳ, παρανομούντων ἡ κάμινος, κατεσβέσθη σοφέ, καὶ ἐρρύσθης μελῳδῶν τῷ ποιήσαντι· Εὐλογητὸς εἶ Κύριε, ὁ Θεὸς τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Τῇ παρατάσει τῶν ἄθλων, δένδρον ἐφάνης ὑψίκομον, συσκιάζων πιστούς, ἐκ φλογώδους ἁμαρτίας κραυγάζοντας· Εὐλογητὸς εἶ Κύριε, ὁ Θεὸς τῶν Πατέρων ἡμῶν. Θεοτοκίον.

Ἡ τὴν χαρὰν δεξαμένη, ἐν τῇ πανάγνῳ νηδύϊ σου, Θεοτόκε ἁγνή, εὐφροσύνης τὴν καρδίαν μου πλήρωσον, τὸ κατηφὲς διώκουσα, τῶν παθῶν ἀειπάρθενε.

Κανὼν δεύτερος. Οὐκ ἐλάτρευσαν τῇ κτίσει.

Ἀνυμνοῦμέν σε βοῶντες· χαίροις ἔνδοξε, μάρτυς Χαράλαμπες· τὴν θείαν κάραν σου γάρ, ἡμῖν σὺ δεδώρησαι, ὡς κρήνην βρύουσαν, πλοῦτον ἄσυλον, τὸν τὰς ψυχὰς εὐφραίνοντα, τῶν πιστῶς σε δοξαζόντων.

Μεγαλύνομεν τοὺς ἄθλους σου θεσπέσιε, Μεγαλομάρτυς Χριστοῦ, καὶ τοὺς ἀγῶνας τούς σούς· εἰδώλων σεβάσματα, γὰρ καταβέβληκας, καὶ κατήργησας, τὴν τῶν δαιμόνων ἔπαρσιν, παναοίδιμε γενναίως.

Ὡς φωστὴρ ἀειλαμπέστατος ἀνέτειλεν, ἡμῖν ἡ κάρα σου, τῆς πλάνης τῆς ζοφερᾶς, κινδύνων καὶ θλίψεων, ἡμᾶς ἐξαίρουσα, νοσημάτων τε, τῶν ὀλεθρίων ῥύεται, καὶ δωρεῖται τὴν ὑγείαν.

Θεοτοκίον.

Ἀνατέταλκεν ὁ μέγας καὶ ἀνέσπερος, Ἥλιος, πᾶσι βροτοῖς, ἐκ τῆς νηδύος τῆς σῆς, καὶ πάντας ἐφώτισε, φωτὶ τῆς γνώσεως, τοὺς κραυγάζοντας· Εὐλογημένος Πάναγνε, ὁ καρπὸς τῆς σῆς κοιλίας. Καταβασία. Οὐκ ἐλάτρευσαν.

'Ωδὴ η'.

«Ἐκ φλογὸς τοῖς ὁσίοις δρόσον ἐπήγασας, καὶ »Δικαίου θυσίαν ὕδατι ἔφλεξας· ἅπαντα γὰρ »δρᾷς Χριστέ, μόνῳ τῷ βούλεσθαι. Σὲ ὑπερυψοῦ»μεν, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.»

Ταῖς ῥοαῖς τῶν αἱμάτων ἔτι σταζόμενος, τῶν στιγμάτων τῷ κάλλει ὡραϊζόμενος, τῷ νικητικῷ, εὐπρεπῶς διαδήματι, κεκαλλωπισμένος, Θεῷ παρέστης μάρτυς.

Τῶν βασάνων τὰ πλήθη οὐ κατεκάλυψαν, τὴν ἀνδρείαν σου μάρτυς καὶ γενναιότητα· ἡ τῶν διωκτῶν, οὐκ ἠμαύρωσεν ἔνστασις, σοῦ τὴν λαμπροτάτην, θεόφρον καρτερίαν.

Ἱερεύς τε καὶ μάρτυς ἀκαταγώνιστος· στρατιώτης γενναῖος καὶ στύλος ἄσειστος, ἔρεισμα πιστῶν, ἀσεβείας ἀντίπαλος, ὄντως ἀνεδείχθης, θεόφρον ἀθλοφόρε. Θεοτοκίον.

Ὁ τὰ πάντα ποιήσας θείῳ βουλήματι, βουληθεὶς ἐν γαστρί σου ᾤκησεν Ἄχραντε, ῥεύσαντας ἡμᾶς, ἀναπλάσαι βουλόμενος· ὃν ὑπερυψοῦμεν, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Κανὼν δεύτερος. Παῖδας εὐαγεῖς.

Μέγας ἀρωγὸς τῶν Ὀρθοδόξων, καὶ ῥύστης ἐκ τῶν κινδύνων ἀναδέδειξαι, πάνσοφε Χαράλαμπες· ῥύῃ καὶ γὰρ πάντοτε, πάντας τοὺς προστρέχοντας, τῇ σεπτῇ κάρᾳ σου, καὶ λύσιν τῶν κακῶν αἰτουμένους, καὶ ὑπερυψοῦντας Χριστὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Ἔστης ἐν σταδίῳ τοῦ Σεβήρου, στερέμνιος οἷά περ ἀδάμας τις, στύλος τ' ἀπερίτρεπτος, ἔνδοξε Χαράλαμπες, καὶ τὸν Χριστὸν ἐκήρυξας Θεὸν καὶ ἄνθρωπον, καὶ ὅλως οὐχ ὑπέκλινας μάκαρ, ταῖς τῶν παλαμναίων θωπείαις θυμοβόροις.

Λῦσον τὰς σειράς μου τῶν πταισμάτων, ὑμνοῦντος τὴν κάραν σου Χαράλαμπες, τὴν ἀεὶ πηγάζουσαν, νάματα ἰάσεων, ἀμπλακημάτων ἄφεσιν ἐμοὶ δωρούμενος, δεινῆς τε ἀπολύτρωσιν νόσου, σὲ ὑμνολογοῦντι εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Θεοτοκίον.

Ῥόδον ἐν ἀκάνθαις εὑρηκώς σε, καὶ ἄνθος ἐν ταῖς κοιλάσι τὸ πανεύοσμον, κρίνον τε πανάσπιλον, Δέσποινα Θεόνυμφε, ὁ σὸς Νυμφίος ἄνωθεν ἐν σοὶ ἐσκήνωσε, καὶ κόσμον εὐωδίασε πάντα, σὲ ὑπερυψοῦντα εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Καταβασία. Παῖδας εὐαγεῖς. Ὠδὴ θ'.

«Θεὸν ἀνθρώποις ἰδεῖν ἀδύνατον, ὃν οὐ τολμᾷ »Ἀγγέλων ἀτενίσαι τὰ τάγματα· διὰ σοῦ »δὲ Πάναγνε ὡράθη βροτοῖς, Λόγος σεσαρκωμένος· »ὃν μεγαλύνοντες, σὺν ταῖς οὐρανίαις, στρατιαῖς »σὲ μακαρίζομεν.»

Οὐ πῦρ οὐ ξίφος ἀλλ' οὐδὲ θάνατος, οὐ διωγμὸς οὐ θλίψις οὐ λιμὸς οὐδὲ κίνδυνος, οὐ βασάνων παντοίων ἐπίνοια, ἴσχυσε τῆς ἀγάπης, ὄντως χωρίσαι σε, τοῦ πεποιηκότος, ἀθλητὰ ἀξιοθαύμαστε.

Ξεσμοῖς ὀνύχων τοὺς τῆς νεκρώσεως, ἀποβαλὼν χιτῶνας ταῖς στολαῖς ταῖς ἐξ αἵματος, σεαυτὸν ἀθλοφόρε ἐκόσμησας· ὅθεν σὺν παρρησίᾳ μάρτυς ἀήττητε, πάντων τῷ Δεσπότῃ, καὶ Θεῷ χαίρων παρίστασαι.

Χαρᾶς καὶ θείας ὄντως λαμπρότητος, παρεκτικὴ ἡ μνήμη σου τῷ κόσμῳ ἀνέτειλε, τῶν παθῶν τὸν χειμῶνα διώκουσα, πάντας φωταγωγοῦσα· ἣν ἑορτάζοντες, σχοίημεν πταισμάτων, ἱλασμὸν ταῖς ἱκεσίαις σου. Θεοτοκίον.

Παθῶν κλυδώνιον συνταράσσει με, καὶ τῶν κακῶν βυθίζει τρικυμία Πανάμωμε· κυβερνήτην Χριστὸν ἡ κυήσασα, χεῖρά μοι βοηθείας ἔκτεινον σῶσόν με, μόνη προστασία, τῶν πιστῶς μακαριζόντων σε. Κανὼν δεύτερος. Ἅπας γηγενής.

Ἅπαντες πιστοί, τῇ κάρᾳ προσέλθωμεν τοῦ σεπτοῦ μάρτυρος· πάντων ὁ δεσπόζων γάρ, μεγίστην χάριν ταύτῃ παρέσχετο· ὅθεν ἐλαύνει δαίμονας, παύει νοσήματα, καὶ δωρεῖται, πᾶσι τοῖς προσψαύουσιν, εὐεξίαν καὶ ῥῶσιν καὶ ἔλεος.

Γῆ καὶ οὐρανός, ἐξίσταται σήμερον ἐπὶ τοῖς θαύμασι, τοῦ μεγαλομάρτυρος· δαιμόνων στίφη γὰρ ἐκδιώκονται, καὶ τοῖς νοσοῦσι δίδοται ῥῶσις τοῦ σώματος, καὶ λοιμώδης νόσος καταπαύεται, τῇ προσψαύσει τῆς κάρας σου ἔνδοξε.

Στῶμεν εὐλαβῶς, ἐν οἴκῳ Θεοῦ ἡμῶν, καὶ προσκυνήσωμεν, κάραν τὴν σεβάσμιον, τὴν ὄντως θείαν καὶ ἀξιέπαινον, τὴν φοινιχθεῖσαν αἵματι τοῦ θείου μάρτυρος, καὶ τελοῦσαν, θαύματα παράδοξα, φῶς στεφθεῖσαν χειρὶ Παντοκράτορος.

Θεοτοκίον.

Ὕμνους παρ' ἡμῶν, προσδέχου Θεόνυμφε Θεοχαρίτωτε, Μῆτερ τοῦ Θεοῦ ἡμῶν· καὶ τὴν σὴν χάριν ἀντιδεδώρησο, τοῖς εὐλαβῶς σε μέλπουσιν ἡμῖν τοῖς δούλοις σου· τὸν Χριστὸν δέ, ὃν ἀρρήτως τέτοκας, ἡμῖν ἵλεων Κόρη ἀπέργασαι.

Καταβασία. Ἅπας γηγενής.

Ἐξαποστειλάριον. Γυναῖκες ἀκουτίσθητε.

Ἐνθέως πυρσευόμενος, τῷ πόθῳ τοῦ παντάνακτος, τὸν ὑπερήφανον ὄφιν, ἀνδρείως μάκαρ καθεῖλες, καὶ τύραννον ἀπάνθρωπον, Σεβῆρον τὸν παράφρονα, ἤλεγξας ὦ Χαράλαμπες, καὶ τὸν μισθὸν ἐκομίσω, παρὰ τοῦ πάντων Δεσπότου.

Θεοτοκίον.

Μαρία καταφύγιον, Χριστιανῶν τὸ καύχημα, φύλαττε σκέπε σοὺς δούλους, ἐκ πάσης βλά-

βης ἀτρώτους· κινδύνων τ' ἐξελοῦ ἡμᾶς, τοὺς πόθῳ εὐφημοῦντάς σε, καὶ πάσης περιστάσεως, ταῖς σαῖς πρεσβείαις χρωμένη, πρὸς τὸν Υἱὸν καὶ Θεόν σου.

Εἰς τοὺς Αἴνους, ἱστῶμεν Στίχους δ'. καὶ ψάλλομεν Στιχηρὰ Προσόμοια τρία, δευτεροῦντες τὸ α'.

Ἦχος α'. Τῶν οὐρανίων ταγμάτων.

Οἱ τῆς Ἑλλάδος νῦν παῖδες, δεῦτε συνδράμετε, καὶ τὴν τιμίαν κάραν, κατασπάσασθε πάντες, τοῦ θείου Χαραλάμπους, τὴν τὸν Χριστὸν, ἐν σταδίῳ κηρύξασαν, καὶ ἀπελέγξασαν πλάνην τῶν δυσσεβῶν, καὶ τὸν Κτίστην μεγαλύνασαν.

Τοῖς οὐρανίοις Ἀγγέλοις νῦν συνηρίθμησαι, καὶ παρεστὼς Τριάδι, τῇ ἁγίᾳ Τρισμάκαρ, αὐτὴν καθικετεύεις ὑπὲρ ἡμῶν, τῶν ἐν πίστει τιμώντων σου, τὴν πανσεβάσμιον κάραν καὶ τῶν δεινῶν, αἰτουμένων ἀπολύτρωσιν.

Λαμπροφανὴς καὶ πανένδοξος ἀνατέταλκεν, ἐν τῇ Ἑλλάδι πάσῃ, ἡ πανέορτος μνήμη, τοῦ θείου Χαραλάμπους· διό περ λαμπρῶς, ἑορτάζει κατέχουσα, τὴν πανσεβάσμιον κάραν τὴν τὸν Χριστόν, ὡς Θεάνθρωπον κηρύξασαν.

Δόξα, Ἦχος πλ. α'.

Ὥσπερ ἀλάβαστρον πλῆρες, ἡ τιμία σου κάρα Θεσπέσιε, προχέει οἷόν τι μύρον πολύτιμον, τὰ ἰάματα· τούς τε πιστοὺς εὐωδιάζει θαυμασίως, καὶ τοὺς μετὰ πίστεως αὐτῇ προσιόντας, τῶν δεινῶν πάντων ῥύεται, τὴν δυσώδη τε πλάνην, καὶ νόσους παντοίας· καὶ τὴν πανώλη λοιμικὴν καταπαύουσα, εὐρωστίαν δωρεῖται πᾶσι, καὶ εἰρήνην καὶ μέγα ἔλεος. Καὶ νῦν Θεοτοκίον.

Μακαρίζομέν σε Θεοτόκε Παρθένε.

Δοξολογία μεγάλη καὶ Ἀπόλυσις.

Δίδοται δὲ καὶ ἅγιον Ἔλαιον τοῖς ἀδελφοῖς.

Εἰς τὴν Λειτουργίαν.

Τὰ Τυπικά, καὶ ἐκ τῶν Κανόνων ἡ γ'. καὶ ς'. Ὠδή.

Ὁ Ἀπόστολος. Πρὸς Τιμόθεον β'.

Τέκνον Τιμόθεε, ἐνδυναμοῦ. κτλ.

Ζήτει τῇ κς'. Ὀκτωβρίου.

Εὐαγγέλιον κατὰ Ἰωάννην.

Εἶπεν ὁ Κύριος τοῖς ἑαυτοῦ μαθηταῖς· Ταῦτα ἐντέλλομαι ὑμῖν, ἵνα ἀγαπᾶτε ἀλλήλους.

Κοινωνικόν. Εἰς μνημόσυνον αἰώνιον.

ΣΗΜΕΙΩΣΙΣ.

Ἡ ἀνωτέρω τοῦ Ἱερομάρτυρος Χαραλάμπους ἑορτάσιμος Ἀκολουθία, νεωτέρα οὖσα, οὐχ εὑρίσκεται οὔτε ἐν τοῖς χειρογράφοις, οὔτε ἐν τοῖς τετυπωμένοις Μηναίοις, μέχρι τοῦ 1755, ἅτινα ἔχουσι τὰ τρία μόνα πρῶτα προσόμοια τοῦ Ἑσπερινοῦ καὶ τὸν πρῶτον Κανόνα.

ΤΗ ΙΑ'. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

Μνήμη τοῦ Ἁγίου Ἱερομάρτυρος Βλασίου.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ

Εἰς τό, Κύριε ἐκέκραξα, ἱστῶμεν Στίχους ς'. καὶ ψάλλομεν Στιχηρὰ προσόμοια πέντε, δευτεροῦντες τὸ πρῶτον.

Ἦχος α'. Τῶν οὐρανίων ταγμάτων.

Ἐν τῇ ἀσκήσει βλαστήσας, ὅσιε Βλάσιε, ἱερωσύνης δόξῃ, ὥσπερ φοῖνιξ δικαίων, ἐξήνθησας παμμάκαρ, καρποὺς θεϊκούς, μαρτυρίου προσάγων Θεῷ, τὴν τῶν εἰδώλων κατάλυσιν ἐμφανῶς, καὶ ἀνθρώπων τὴν οἰκείωσιν.

Ποιμαντικῶς διαπρέψας, ἱερομάρτυς Χριστοῦ, ἀθλητικοὺς ἀγῶνας, ὑπομείνας γενναίως, ἐν δι' ἀμφοτέρων, στέφος λαβών, ἐν ἑκατέροις κοσμούμενος, δικαιοσύνῃ καὶ πόνοις ἀθλητικοῖς· διὸ πρέσβευε σωθῆναι ἡμᾶς.

Θείῳ ῥωσθεῖσαι γυναῖκες, ζήλῳ τῆς πίστεως, τοῖς ὑπερτίμοις ἄθλοις, τῆς καλῆς μαρτυρίας, ἐστέφθησαν σὺν τέκνοις, θαῦμα φρικτόν! τὴν κεφαλὴν γὰρ ποθοῦσαι Χριστόν, καὶ ἐν αὐτῷ νυμφευθεῖσαι ὑπὲρ αὐτοῦ, τὰς κεφαλὰς ἐναπετμήθησαν.

Ὡς προμηθέα σε πάντων, ὑμνοῦμεν Βλάσιε, καὶ λογικῶν θρεμμάτων, καὶ ἀλόγων πασχόντων· πάντας γὰρ ἰσχύεις, θεράπον Χριστοῦ, εὐεργετεῖν καὶ ἰᾶσθαι πιστῶς· τὴν γὰρ τοῦ Πνεύματος χάριν πεπλουτηκώς, δαψιλεύεις τὰ θαυμάσια.

Χριστὸς τὸ ζῆν σοι παμμάκαρ, καὶ τὸ θανεῖν ἀληθῶς, κέρδος ἐδείχθη πίστει, κατὰ Παῦλον τὸν Μέγαν, Βλάσιε θεόφρον, ἐπεὶ δι' αὐτόν, προθυμότατα τέθνηκας· καὶ σὺν αὐτῷ βασιλεύεις διὰ παντός, εἰς ζωὴν τὴν ἀτελεύτητον.

Δόξα, καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Ἐπὶ τὴν σὴν εὐσπλαγχνίαν, προστρέχω πάντοτε· ἐπὶ τοὺς σοὺς προσφεύγω, οἰκτιρμοὺς καθ' ἑκάστην, ὑμνῶν καὶ εὐλογῶν σε, καὶ τὴν πολλήν, ἀνοχὴν ἐκπληττόμενος, τοῦ σοῦ Υἱοῦ ἐπὶ πᾶσί μου τοῖς κακοῖς, ἣν ἐνδείκνυται Θεόνυμφε.

Ἢ Σταυροθεοτοκίον.

Ἀναρτηθέντα ὡς εἶδεν, ἐπὶ Σταυροῦ τὸν Ἀμνόν, ἡ ἄμωμος Παρθένος, θρηνῳδοῦσα ἐβόα· Γλυκύτατόν μου Τέκνον, τί τὸ καινόν, καὶ παράδοξον θέαμα; πῶς ὁ κατέχων τὰ πάντα ἐν τῇ χειρί, ἐπὶ ξύλου προσηλώθης σαρκί;

Ἐὰν δὲ τύχῃ ἐκτὸς τῆς τεσσαρακοστῆς, λέγει τὰ ἑξῆς Ἰδιόμελα.

Δόξα, Ἦχος πλ. β'. Τοῦ Στουδίτου.

Βλαστήσας ἐν τῇ ἀσκήσει τῶν θείων ἀρετῶν, φερωνύμως Βλάσιε, ἐξήνθησας δαυϊτικῶς ὥσπερ φοῖνιξ ἐν ταῖς αὐλαῖς τοῦ Κυρίου, καὶ ὡσεὶ κέδρος ἐπληθύνθης τοῖς κατορθώμασιν, ὡς ἄμπελος δὲ εὐθυνοῦσα ἐν οἴκῳ Θεοῦ, τῷ καιρῷ τοῦ μαρτυρίου, τεμνόμενος βασάνων ποιναῖς, ἐκ καρποῦ τῶν ἀγώνων σου, ἔβλυσας ἡμῖν οἶνον νοητόν, ἐξ οὗ πιόντες, εὐφροσύνης ἐνθέου τὰς καρδίας πληρούμεθα· καὶ συμφώνως συνελθόντες, ἐν τῇ σεβασμίᾳ μνήμῃ τῆς σῆς τελειώσεως, μακαρίζοντες εὐφημοῦμέν σε, αἰτούμενοι λαβεῖν διὰ σοῦ, τὴν εἰρήνην καὶ τὸ μέγα ἔλεος. Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Θεὸν ἐκ σοῦ σαρκωθέντα ἔγνωμεν, Θεοτόκε Παρθένε· αὐτὸν ἱκέτευε, σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν. Ἢ Σταυροθεοτοκίον. Τριήμερος ἀνέστης

Ἡ Πάναγνος ὡς εἶδέ σε, ἐπὶ Σταυροῦ κρεμάμενον, θρηνῳδοῦσα, ἀνεβόα μητρικῶς· Υἱέ μου καὶ Θεέ μου, γλυκύτατόν μου τέκνον, πῶς φέρεις πάθος ἐπονείδιστον.

Εἰς τὸν Στίχον, Στιχηρὰ τῆς Ὀκτωήχου.

Δόξα, Ἦχος δ'.

Ὡς καλὸς παιδοτρίβης, καὶ διδάσκαλος τῆς εὐσεβείας, τῇ ἐνεργείᾳ καὶ δυνάμει τῶν θείων λόγων σου, γυναῖκας φιλοθέους ὑπήλειψας πρὸς ἀγῶνας μαρτυρικούς, τὸ ἀσθενὲς τῆς φύσεως αὐτῶν ῥωννύων ἐν Χριστῷ, μεθ' ὧν τὸν δρόμον τῆς ἀσκήσεως καλῶς τελέσας, εἰς νυμφῶνα οὐράνιον φαιδρῶς συναγάλλῃ, διπλῷ στεφάνῳ τῆς θείας δόξης σεμνυνόμενος, καὶ ἐξαιτούμενος σὺν αὐταῖς, τὴν εἰρήνην ἡμῖν δοθῆναι, καὶ τὸ μέγα ἔλεος.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον. Ὡς γενναῖον ἐν μάρτυσιν.

Ἐπομβρίαις Πανάχραντε, τῆς τοῦ Πνεύματος χάριτος, τὴν ἐμὴν διάνοιαν καταγλύκανον, ἡ τὴν σταγόνα κυήσασα, Χριστὸν τὸν Θεὸν ἡμῶν, ἀνομίας τῶν βροτῶν, οἰκτιρμοῖς ἀποσμήχουσαν· καὶ κατάκλυσον, τὴν πηγὴν τῶν παθῶν μου, καὶ χειμάρρου, καταξίωσον τρυφῆς με, τῆς ἀειζώου πρεσβείαις σου. Ἢ Σταυροθεοτοκίον.

Ὡς ἑώρακε Κύριε, ἡ Παρθένος καὶ Μήτηρ σου, ἐν Σταυρῷ κρεμάμενον, ἐξεπλήττετο, καὶ ἀτενίζουσα ἔλεγε· Τί σοι ἀνταπέδωκαν, οἱ πολλῶν σου δωρεῶν, ἀπολαύσαντες Δέσποτα; ἀλλὰ δέομαι, μή με μόνην ἐάσῃς ἐν τῷ κόσμῳ, ἀλλὰ σπεῦσον ἀναστῆναι, συνανιστῶν τοὺς Προπάτορας.

Ἀπολυτίκιον, Ἦχος δ'.

Καὶ τρόπων μέτοχος, καὶ θρόνων διάδοχος, τῶν Ἀποστόλων γενόμενος, τὴν πρᾶξιν εὗρες θεόπνευστε, εἰς θεωρίας ἐπίβασιν· διὰ τοῦτο τὸν λόγον τῆς ἀληθείας ὀρθοτομῶν, καὶ τῇ πίστει ἐνήθλησας μέχρις αἵματος, Ἱερομάρτυς Βλάσιε. Πρέσβευε Χριστῷ τῷ Θεῷ, σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Δόξα, καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΡΟΝ

Μετὰ τὴν συνήθη Στιχολογίαν, λέγεται ὁ Κανών, οὗ ἡ Ἀκροστιχίς.

Ὕμνοις κροτῶ σε μάρτυς, εὐσεβοφρόνως. Ὁ Ἰωσήφ.

Ὠδὴ α'. Ἦχος πλ. δ'. Ὁ Εἱρμός.

«Ἆσμα ἀναπέμψωμεν λαοί, τῷ θαυμαστῷ »Θεῷ ἡμῶν, τῷ ἀπαλλάξαντι τὸν Ἰσραὴλ »δουλείας, ᾠδὴν ἐπινίκιον, ᾄδοντες καὶ βοῶντες· »Ἄσωμέν σοι τῷ μόνῳ Δεσπότῃ.»

Ὕμνοις τὴν φωσφόρον καὶ σεπτήν, καὶ ἱεράν σου ἄθλησιν, ἀνευφημοῦντες πιστῶς, Χριστοῦ ἱερομάρτυς, τὸν νοῦν μου καταύγασον, αἴγλῃ φαεινοτάτῃ, παρρησίαν ἔχων πρὸς τὸν Κτίστην.

Μίαν χαρακτῆρσιν ἐν τρισίν, ὁμολογῶν Θεότητα, πολυθεΐας ἀχλύν, ἀπήλασας καὶ ὄρθρος, αὐγάζων εὐσέβειαν, ὤφθης ἱερομάρτυς, τοῖς ἐν ζόφῳ πλάνης κρατουμένοις.

Νύκτα ἀθεΐας ἀστραπαῖς, τοῦ ἱεροῦ κηρύγματος, ἀπομειώσας φωστήρ, κοσμούμενος ἐδείχθης, θαυμάτων λαμπρότησι, φέγγει τε μαρτυρίου, καὶ τὴν κτίσιν πᾶσαν καταυγάζεις.

Θεοτοκίον.

Ὅλην καθαράν σε εὑρηκώς, ὁ καθαρὸς ἐσκήνωσεν, ἐν τῇ νηδύϊ σου, ἁγνὴ Παρθενομῆτορ, καὶ σὰρξ ἐχρημάτισε, δίχα τῆς ἁμαρτίας, ἵνα πλάνης ἡμᾶς ἀπαλλάξῃ. Ὠδὴ γ'. Ὁ Εἱρμός.

«Ἐστερεώθη ἡ καρδία μου ἐν Κυρίῳ, ὑψώθη »κέρας μου ἐν Θεῷ μου· ἐπλατύνθη ἐπ' ἐχθρούς »μου τὸ στόμα μου· εὐφράνθην ἐν σωτηρίῳ σου.»

Οἱ ταῖς ἀκάνθαις συμπνιγόμενοι τῶν τοῦ βίου, ἀπαύστως Βλάσιε συμπτωμάτων, σῆς πρεσβείας τῇ δρεπάνῃ καθαίρονται, προστάτην σε προσκαλούμενοι.

Τῇ πρὸς τὸ θεῖον ἀνανεύσει ὁλικωτάτῃ, βασάνων ἤνεγκας τρικυμίαν, ξεομένης τῆς σαρκός σου, ὡς πάσχοντος ἑτέρου, σὺ διακείμενος.

Ὡς ἱεράρχης, ὡς ἀήττητος ἀθλοφόρος, ὡς θείᾳ δόξῃ ἠγλαϊσμένος, ἀκροτάτῳ ἐφετῷ νῦν παρίστασαι, πρεσβεύων ὑπὲρ τῆς ποίμνης σου.

Θεοτοκίον.

Σὲ τὴν φανεῖσαν, ὑπερέχουσαν τῶν κτισμάτων, ὡς πάντων οὖσαν ἁγιωτέραν, ἐν αἰνέσει γενεαὶ μακαρίζουσιν, ἀνθρώπων θεομακάριστε.

Κάθισμα, Ἦχος πλ. δ΄. Τὴν Σοφίαν καὶ Λόγον.

Ἐβλαστήσας ὡς δένδρον πανευθαλές, ἐν τῷ οἴκῳ Κυρίου ἱερουργέ, πολλοὺς κατεφύτευσας, πρὸς τὴν γῆν τὴν σωτήριον, καὶ ὡς κριὸς ποιμνίου, καλῶς ἡγησάμενος, δεσμευθεὶς ἐσφάγης, θυσία γενόμενος, τῷ δι' εὐσπλαγχνίαν, ὡς ἀρνίον σφαγέντι, καὶ χαίρων ἀνέδραμες, πρὸς αὐτὸν Πάτερ Βλάσιε. Διὰ τοῦτο βοῶμέν σοι· Πρέσβευε Χριστῷ τῷ Θεῷ, τῶν πταισμάτων ἄφεσιν δωρήσασθαι, τοῖς ἑορτάζουσι πόθῳ, τὴν ἁγίαν μνήμην σου.

Θεοτοκίον.

Διὰ κόσμον Παρθένε τὸν κοσμικόν, καὶ ταγμάτων τῶν ἄνω καλλωπισμόν, ἐν κόσμῳ ἐκύησας, τὸν τοῦ κόσμου Κοσμήτορα· πρὸ γὰρ τούτου Κόρη, ὑπῆρχον ἀκόσμητα, ὡς βροτῶν μὴ βλέπειν, δυναμένων τὸν Κύριον· ὅθεν ἀμφοτέρων, κοσμιότης κοσμία, ὡράθης Μητρόθεε, κοσμιότητι Τόκου σου· τὸν γὰρ κόσμον ἐκόσμησας, κόσμῳ τῷ ἀρχαίῳ δι' αὐτοῦ· καὶ Ἀγγέλων πάντα τὸν διάκοσμον, κατακοσμεῖς ὑπερκάλως, ἐν σοὶ κοσμοσώτειρα (*). Ἢ Σταυροθεοτοκίον.

Τὸν Ἀμνὸν καὶ Ποιμένα καὶ Λυτρωτήν, ἡ ἀμνὰς θεωροῦσα ἐν τῷ Σταυρῷ, ὠλόλυζε δακρύουσα καὶ πικρῶς ἀνεκραύγαζεν· Ὁ μὲν κόσμος ἀγάλλεται, δεχόμενος τὴν λύτρωσιν, τὰ δὲ σπλάγχνα μου φλέγονται, ὁρώσης σου τὴν σταύρωσιν, ἣν περ ὑπομένεις, διὰ σπλάγχνα ἐλέους. Θεὲ ὑπεράγαθε, ἀνεξίκακε Κύριε. Ἢ πιστῶς ἐκβοήσωμεν· Σπλαγχνίσθητι Παρθένε ἐφ' ἡμᾶς, καὶ πταισμάτων δώρησαι τὴν ἄφεσιν, τοῖς προσκυνοῦσιν ἐν πίστει, αὐτοῦ τὰ παθήματα.

Ὠδὴ δ΄. Ὁ Εἱρμός.

«Ἐξ ὄρους κατασκίου, Λόγε ὁ προφήτης, τῆς
»μόνης Θεοτόκου, μέλλοντος σαρκοῦσθαι,
»θεοπτικῶς κατενόησε, καὶ ἐν φόβῳ, ἐδοξολόγει
«σου τὴν δύναμιν·»

Ἔχων τὴν ψυχήν, αὐλῷ φωταυγείᾳ, μάρτυς καὶ ποιμήν, φαιδρῶς αὐγαζομένην, δικαστικῶν πρὸ βημάτων, ἔστης ἀνδρείως, ὁμολογῶν Θεοῦ τὴν σάρκωσιν.

Μύστης ἱερεύς, καὶ μάρτυς στεφηφόρος, στύλος ἀκλινής, καὶ βάσις εὐσεβείας, καὶ ἀληθείας ἑδραίωμα ἐγνωρίσθης, τῇ Ἐκκλησίᾳ μάρτυς Βλάσιε.

Ἄρνας λογικούς, ἐποίμανας ὁσίως· θῦμα δὲ δεκτόν, προσήχθης τῷ Δεσπότῃ, ὁλοκαυτούμενον ἄνθραξι μαρτυρίου, ἱερομύστα πανσεβάσμιε.

Ῥήσει σου σοφῶν, χειλέων ἀπεφράγη, χείλη πονηρά, λαλοῦντα βλασφημίαν, εἰς τὸν τῶν ὅλων Δεσπότην καὶ Βασιλέα, ἱεροκῆρυξ ἀξιάγασε.

Θεοτοκίον.

Τόμον σε καινόν, προεῖδεν ὁ Προφήτης, ἔχοντα Θεοῦ, τὸν Λόγον γεγραμμένον, τὸν διαρρήξαντα Κόρη τῆς ἁμαρτίας, τῶν προπατόρων τὸ χειρόγραφον.

Ὠδὴ ε΄. Ὁ Εἱρμός.

«Τὸν ζόφον τῆς ψυχῆς μου διασκέδασον, φω-
»τοδότα Χριστὲ ὁ Θεός, ὁ τὸ ἀρχέγονον σκό-
»τος διώξας τῆς ἀβύσσου, καὶ δώρησαί μοι τὸ φῶς
»τῶν προσταγμάτων σου Λόγε, ἵνα ὀρθρίζων δο-
»ξάζω σε.»

Ὑπέμεινας ἀνδρείως, τῆς σαρκὸς τὰς αἰκίσεις ἀοίδιμε, ἐν τῷ δεινῶς τραυματίζεσθαι, τὴν πλάνην τραυματίζων, καὶ καταράσσων ἐχθρούς, τῇ πρὸς Θεὸν ἀνυψώσει ποιμὴν ἀξιάγαστε.

Σταυρῷ τὸν προσπαγέντα, ἐν τῷ πάθει σου εἰκονίζων μακάριε, τὰς τῆς σαρκὸς ἀλγηδόνας, ὑπέφερες γενναίως, καὶ νικητὴς γεγονώς, συνηριθμήθης ἀξίως, μαρτύρων στρατεύμασιν.

Ἐνθέῳ πεποιθήσει προσευχῶν σου μάστιξι, θῆρα Πάτερ συνώθησας, ἀποβαλέσθαι τὴν θήραν, ἣν ἀδίκως συνέσχε, πιστοῦ γυναίου πληρῶν, συμπαθεστάτῃ καρδίᾳ, τὴν αἴτησιν Βλάσιε.

Θεοτοκίον.

Ὑμνοῦμέν σε Μαρία, τὴν θεώσασαν τῶν ἀνθρώπων τὸ φύραμα, τῇ ὑπὲρ νοῦν σου λοχείᾳ, καὶ ἀναπλάσασαν καταφθαρέντας ἡμᾶς, καὶ συντριβέντας ἀπάτῃ τοῦ ὄφεως Πάναγνε.

Ὠδὴ ϛ΄. Ὁ Εἱρμός.

«Ἱλάσθητί μοι Σωτήρ· πολλαὶ γὰρ αἱ ἀνομίαι
»μου· καὶ ἐκ βυθοῦ τῶν κακῶν, ἀνάγαγε δέομαι·

(*) Τὰ περὶ τὰ τέλη τοῦ Τροπαρίου τούτου, παράχορδα ὄντα, μετεποιήθησαν μικρὸν ἐπὶ τὸ εὐρυθμότερον, διὰ προσθήκης μιᾶς μόνης λέξεως, *ὑπερκάλως*, ληφθείσης καὶ αὐτῆς ἐκ τῶν Εὐχῶν τοῦ Μ. Βασιλείου εἰς τὴν Πεντηκοστὴν (Εὐχὴ Ε΄.). Ἐγράφετο δὲ πρότερον οὕτω· *τὸν γὰρ κόσμον τῷ κόσμῳ, δι' αὐτοῦ τῷ ἀρχαίῳ κοσμεῖς, καὶ Ἀγγέλων πάντα τὸν διάκοσμον, ἐν σοὶ κατακοσμεῖς κοσμοσώτειρα.*

»πρὸς σὲ γὰρ ἐβόησα, καὶ ἐπάκουσόν μου, ὁ Θεὸς »τῆς σωτηρίας μου»

Συνήθλησέ σοι χορός, σεπτῶν γυναίων ἀοίδιμε· ῥωσθεῖσαι γὰρ τοῦ Σταυροῦ, δυνάμει συνέτριψαν, ἐχθροῦ πολυμήχανον, κεφαλὴν καὶ νίκης, ἀνεπλέξαντο διάδημα.

Ἐρρώσθη τὸ ἀσθενές, Θεοῦ δυνάμει καὶ χάριτι· ἰδοὺ γὰρ νεανικῶς, γυναῖκες ἠρίστευσαν, τὸν ὄφιν πατήσασαι, τὸν ποτὲ τὴν Εὔαν, Παραδείσου ἐξοικίσαντα.

Βυθίσασαι πονηρῶν, δαιμόνων ἄψυχα ξόανα, ἐπουρανίου ναοῦ, κειμήλια ἔμψυχα, ἑαυτὰς προσήξατε, καὶ τῶν πρωτοτόκων, Ἐκκλησίαν ἐφαιδρύνατε. Θεοτοκίον.

Ὁ θρόνος ὁ τοῦ Θεοῦ, τῶν Χερουβὶμ ὁ ὑπέρτερος, νεφέλη ἡ τοῦ φωτός, ψυχῆς μου τὰ ὄμματα, Παναγία φώτισον, καὶ παθῶν ἀχλύος, τὴν καρδίαν μου καθάρισον.

Κοντάκιον, Ἦχος β'. Τὰ ἄνω ζητῶν.

Ὁ θεῖος βλαστός, τὸ ἄνθος τὸ ἀμάραντον, ἀμπέλου Χριστοῦ, τὸ κλῆμα τὸ πολύφορον, θεοφόρε Βλάσιε, τοὺς ἐν πίστει τελοῦντας τὴν μνήμην σου, εὐφροσύνης πλήρωσον τῆς σῆς, πρεσβεύων ἀπαύστως, ὑπὲρ πάντων ἡμῶν. Ὁ Οἶκος.

Ῥώμη Θεοῦ ἐνισχυθείς, ὦ θεόφρον, ὡς ἱερὸς ἱεράρχης καὶ λειτουργὸς αὐτοῦ, ἐν πράξεσι θείαις ἀναδέδειξαι· τῶν ἀθλοφόρων ἐν ταῖς χορείαις, ἀθλοφόρος ὤφθης καὶ στεφανίτης· τῆς Ἀαρὼν ὑπερήρθης θυσίας, ὡς μύστης Χριστοῦ, σὺν Ἄβελ αἷμα τὸ θεῖον ἀνακράζει Θεῷ τὴν σφαγήν σου· καὶ θρόνῳ θείῳ τοῦ κτίσαντος παρεστώς, σὺν Ἀγγέλων τοῖς τάγμασι πρεσβεύεις ἀπαύστως ὑπὲρ πάντων ἡμῶν.

Συναξάριον.

Τῇ ΙΑ' τοῦ αὐτοῦ μηνός, μνήμη τοῦ ἁγίου ἱερομάρτυρος Βλασίου, Ἀρχιεπισκόπου Σεβαστείας.

Στίχ. Λαιμὸν Βλάσιος ἐκκοπεὶς διὰ ξίφους,
Ἀλγοῦσι λαιμοῖς ῥευμάτων εἴργει βλάβας,
Ἑνδεκάτῃ Βλασίου τάμεν αὐχένα χαλκὸς ἀτειρής.

Οὗτος ἦν κατὰ τοὺς χρόνους Λικινίου τοῦ βασιλέως, Ἐπίσκοπος Σεβαστείας, οἰκῶν ἔν τινι τῶν κατ' ὄρος Σπηλαίων· ἐν ᾧ τὰ ἄγρια τῶν ζώων ἐξημερούμενα διὰ τῆς εὐλογίας τοῦ ἁγίου χειροήθη ἐφαίνοντο. Ὢν δὲ καὶ τῆς ἰατρικῆς ἐπιστήμης ἔμπειρος, πολλὰς ἰάσεις ἐπετέλει, τὴν τῶν θαυμάτων ἐνέργειαν παρὰ Κυρίου λαβών. Οὗτος κατασχεθείς, ἤχθη πρὸς τὸν Ἡγεμόνα Ἀγρικόλαον, καὶ ὁμολογήσας τὸ ὄνομα τοῦ Χριστοῦ, τύπτεται ῥάβδοις, καὶ ἀναρτηθεὶς ξέεται. Εἶτα ἀπαγομένῳ ἐν τῇ φυλακῇ, ἠκολούθησαν αὐτῷ γυναῖκες ἑπτά, αἳ καὶ τὰς κεφαλὰς ἀπετμήθησαν, Θεὸν τὸν Χριστὸν εἶναι ὁμολογήσασαι. Ὁ δὲ ἅγιος Βλάσιος τῷ βυθῷ τῆς λίμνης βληθείς, ξίφει τὴν κεφαλὴν ἀπετμήθη μετὰ τῶν δύο βρεφῶν τῶν ὄντων ἐν τῇ φυλακῇ.

Λέγεται δέ, ὅτι οὗτος ἦν ὁ τῇ τοῦ μεγαλομάρτυρος Εὐστρατίου διατάξει ἐπιτροπεύσας, κατὰ τὸν καιρὸν τῆς αὐτοῦ μαρτυρίας, καθάπου καὶ ἐν Παλαιῷ ὑφάσματι εὕρηται εἰκονισμένος ὁ ἅγιος Βλάσιος, ἱστάμενος μέσον τῶν ἁγίων πέντε μαρτύρων, ἔγγιστα τοῦ ἁγίου Εὐστρατίου καὶ δεχόμενος ἐκ χειρὸς τούτου τὸν τόμον τῆς διατάξεως. Τελεῖται δὲ ἡ αὐτοῦ Σύναξις ἐν τῷ ἁγιωτάτῳ αὐτοῦ Μαρτυρείῳ, τῷ ὄντι πλησίον τοῦ ἁγίου Ἀποστόλου Φιλίππου, ἐν τοῖς Μιλτιάδου.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ οἱ ἅγιοι δύο παῖδες, οἱ συναθλήσαντες τῷ ἁγίῳ Βλασίῳ μετὰ τῶν ἑπτὰ γυναικῶν, ξίφει τελειοῦται.

Στίχ. Βαβαὶ τοσαύτης παιδίων εὐθαρσίας!
Σπεύδουσιν ἄμφω, ποῖον ἐκτμηθῇ φθάσαν.
Κτείνει γυναῖκας ἑπτὰ σεπτὰς τὸ ξίφος,
Οὐ τῇ γυναικῶν συσχεθείσας δειλίᾳ.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, μνήμη τῆς εὑρέσεως τοῦ λειψάνου τοῦ ἁγίου Ζαχαρίου τοῦ Προφήτου τοῦ Πατρὸς τοῦ τιμίου Προδρόμου.

Στίχ. Φανεὶς ὁ νεκρὸς γῆθεν ὁ Ζαχαρίου,
Τοῖς ζῶσι πιστοῖς ἄφθονον βλύζει χάριν.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ μνήμη Θεοδώρας τῆς Βασιλίσσης, τῆς στερεωσάσης τὴν ὀρθοδοξίαν.

Στίχ. Θεοδώραν Ἄνασσαν εὐσεβεστάτην,
Χριστὸς Βασιλεὺς ἀξιοῖ θείου στέφους.

Αὕτη ἐγένετο γυνὴ Θεοφίλου τοῦ βασιλέως τοῦ Εἰκονομάχου· οὐκ ἦν δὲ αἱρετική, ὥσπερ ὁ ταύτης ἀνήρ Ἐκεῖνος μὲν γὰρ τὸν ἅγιον Μεθόδιον, τὸν Πατριάρχην Κωνσταντινουπόλεως, ἐξώρισεν, ἀντ' ἐκείνου δὲ προεβάλετο Ἰωάννην τὸν Λεκανόμαντιν, καὶ τὰς ἁγίας εἰκόνας κατέκαυσεν. Αὕτη δέ, εἰ καὶ φανερῶς οὐκ ἐτόλμα προσκυνεῖν τὰς ἁγίας εἰκόνας, ὅμως εἶχεν αὐτὰς κεκρυμμένας εἰς τὸν κοιτῶνα αὐτῆς, καὶ τῇ νυκτὶ ἵστατο προσευχομένη, καὶ παρακαλοῦσα τὸν Θεόν, ἵνα ποιήσῃ ἔλεος μετὰ τῶν Ὀρθοδόξων. Ἐγέννησε δὲ υἱόν, ὀνόματι Μιχαήλ, καὶ ἐδίδαξεν αὐτὸν τὴν ὀρθοδοξίαν. Μετὰ δὲ τὴν τελευτὴν τοῦ ἀνδρὸς αὐτῆς, εὐθέως ἤγαγε τὸν ἅγιον Μεθόδιον, καὶ συνήθροισε τὴν ἱερὰν Σύνοδον καὶ ἀνεθεμάτισε τοὺς Εἰκονομάχους, καὶ τὸν Ἰωάννην κατεβίβασε τοῦ θρόνου, καὶ τὰς ἁγίας εἰκόνας εἰσήγαγεν ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ. Εἶτα ἐτελεύτησε, καταλιποῦσα τὴν βασιλείαν τῷ υἱῷ αὐτῆς Μιχαήλ.

Ὁ ἅγιος νεομάρτυς Γεώργιος ὁ Σέρβος, ὁ ἐν Σοφίᾳ τῇ πόλει μαρτυρήσας διὰ πυρὸς τελειοῦται.

Ταῖς αὐτῶν ἁγίαις πρεσβείαις, ὁ Θεὸς ἐλέησον ἡμᾶς. Ἀμήν. Ὠδὴ ζ'. Ὁ Εἱρμός.

«Τῶν Χαλδαίων ἡ κάμινος, πυρὶ φλογιζομένη, » ἐδροσίζετο πνεύματι, Θεοῦ ἐπιστασίᾳ, οἱ »Παῖδες δὲ ἔψαλλον· Εὐλογητὸς ὁ Θεός, ὁ τῶν »Πατέρων ἡμῶν.»

Φωτισμοῦ θείου ἔμπλεων, κτησάμενος καρδίαν, ἀπροσκόπτως παρέδραμες, προσκόμματα τῆς πλάνης, ἐχθρῶν διαβήματα, ὑποσκελίσαι σοφέ, τῇ παρουσίᾳ σου.

Ῥαντισμῷ τῶν αἱμάτων σου, πλάνης φλὸξ ἀπεσβέσθη· τῇ ἐλλάμψει τῶν λόγων σου, ἡ κτίσις ἐφωτίσθη, κραυγάζουσα Βλάσιε· Εὐλογητὸς ὁ Θεός, ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Οὐ σκιαῖς οὐκ αἰνίγμασιν, ὃν ἐπόθησας βλέπεις, πρὸς δὲ πρόσωπον πρόσωπον, λυθέντων τῶν

ἐσόπτρων· καὶ μέλπεις γηθόμενος· Εὐλογητὸς ὁ Θεός, ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν. Θεοτοκίον.

Νυσταγμῷ κρατηθέντα με, Παρθένε ἀμελείας, ἁμαρτίας κατέλαβεν, ὕπνος θανατηφόρος· διὸ μετανοίας με, πρὸς ζωηφόρον αὐγήν, Ἁγνὴ ἐξέγειρον καὶ σῶσόν με.

Ὠδὴ η΄. Ὁ Εἱρμός.

«Ὁ στεγάζων ἐν ὕδασι τὰ ὑπερῷα αὐτοῦ, ὁ »τιφθεὶς θαλάσσῃ ὅριον ψάμμον, καὶ συνέχων »τὸ πᾶν· σὲ ὑμνεῖ ἥλιος, σὲ δοξάζει Σελήνη, σοὶ »προσφέρει ὕμνον πᾶσα κτίσις, τῷ Δημιουργῷ, »καὶ Κτίστῃ εἰς τοὺς αἰῶνας.»

Ὡς κριὸς ἐθελόθυτος, ὡς ἱερεῖον δεκτόν, ὡς ἀμνὸς ἄκακος, χαίρων προσήχθης, τῷ τυθέντι ἀμνῷ, εἰς ἡμῶν λύτρωσιν, καὶ μαρτύρων συνήφθης ὁμηγύρει, μέλπων σὺν Ἀγγέλοις, τὴν ἱερωτάτην παμμάκαρ ὑμνῳδίαν.

Σταλαγμοῖς τῶν αἱμάτων σου, ἀποξηράνας βυθόν, ἀθεΐας Μάρτυς, ἔβλυσας κόσμῳ, ἰαμάτων κρουνούς, παύοντας καύσωνα, παθημάτων παντοίων, τῶν ἐν πίστει σοι καταφευγόντων, καὶ ὑπερυψούντων Χριστὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Ὁ οὐκ ἀρνούμεθα Κύριον, τὸν ἐπὶ πάντων Θεόν, ἱερῶν γυναίων χορός, ἐβόα ὁ μακάριος· ὅθεν ξεόμεναι, καὶ πυρὶ ὁμιλοῦσαι, καὶ σιδήρῳ κάρας ἐκτμηθεῖσαι, ἔχαιρον ὑμνοῦσαι, Χριστὸν εἰς τοὺς αἰῶνας. Θεοτοκίον.

Ἱεράν σε προήγγειλαν, Παρθενομῆτορ φωναί, ἐσομένην Κόρη τοῦ Ποιητοῦ σου, ὑπὲρ φύσιν τροφόν, γέννησιν ἄρρητον, ὡς καὶ σύλληψιν ξένην κεκτημένην· ὅθεν σε ὑμνοῦμεν, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ὠδὴ θ΄. Ὁ Εἱρμός.

Τὸν προδηλωθέντα, ἐν ὄρει τῷ νομοθέτῃ, ἐν πυρὶ καὶ βάτῳ, τόκον τὸν τῆς ἀειπαρθένου, εἰς ἡμῶν τῶν πιστῶν σωτηρίαν, ὕμνοις ἀσιγήτοις μεγαλύνομεν.

Ὡς ὑπερφυεῖ κλίμακι, τῷ αἵματι μάρτυς, ἐπιβὰς τὰς ἄνω μονάς, κατέλαβες ὡραῖος, ἀγλαΐαις ἀποδειχθεὶς τῶν ἀγώνων, καὶ τῷ στεφοδότῃ σου παρίστασαι.

Σὲ τὸν φωταυγῆ Ἥλιον, ποθοῦσαι γυναῖκες, καὶ τῶν ἡδυπνόων Χριστέ, ὀσφρανθεῖσαί σου μύρων, διὰ πάθους τὸ σὸν εἰκόνισαν πάθος, καὶ τῆς ἀφθαρσίας ἠξιώθησαν.

Ἡμεροφαὴς ὡς ἀστήρ, ταῖς ἄνω χορείαις, αὐλιζόμενος Βλάσιε, τὴν φωσφόρον σου μνήμην, τοὺς γεραίροντας ζοφερῶν ἐγκλημάτων, ῥῦσαι ταῖς πρεσβείαις σου δεόμεθα.

Θεοτοκίον.

Φέρεις ἐν ἀγκάλαις, Χριστὸν τὸν διακρατοῦντα, οἰκουμένην πᾶσαν, χειρὶ ἁγνὴ Παρθενομῆτορ, ὃν ἱκέτευε ὡς Υἱόν σου καὶ Κτίστην, σῶσαι τὰς ψυχὰς τῶν ἀνυμνούντων σε.

Ἐξαποστειλάριον. Ἐν πνεύματι τῷ ἱερῷ

Μαρτύρων σε ὡράϊσμα, Ἱερέων τὸ κλέος, γινώσκομεν πανόλβιε, Βλάσιε ἱεράρχα· ὡς θῦμα γὰρ προσήνεγκας σεαυτὸν καὶ τέθυσαι, τῷ διὰ σὲ εἰς θυσίαν, ἑκουσίως ἐλθόντι, ἀγαθότητι ἀφράστῳ, καὶ βουλήσει ἀρρήτῳ.

Ἕτερον. Τοῖς μαθηταῖς συνέλθωμεν.

Δεῦτε καὶ δῶμεν σήμερον, τῷ Χριστῷ δόξαν πάντες· αὐτὸς γὰρ ὁ Θεὸς ἡμῶν, τέρασι παραδόξοις, καὶ θαύμασι πολυτρόποις, τὸν σοφὸν Ἱεράρχην, καὶ μάρτυρα ἐδόξασε, Βλάσιον· ὃν τιμῶντες, καὶ τὴν αὐτοῦ, ἱερὰν πανήγυριν ἐκτελοῦντες, ἁμαρτιῶν λυτρούμεθα, ταῖς αὐτοῦ ἱκεσίαις.

Θεοτοκίον.

Ζητῶν με τὸ πλανώμενον, πρόβατον παραβάσει, Θεὸς ὁ πλαστουργήσας με, σοῦ τὴν ἄφθορον μήτραν, ὑπέδυ ἄχραντε Κόρη· καὶ λαβών με ἐπ' ὤμων, εἰς οὐρανοὺς ἀνύψωσε, συνεδρίᾳ τιμήσας, τῇ Πατρικῇ· οὗ τὴν ἀνυπέρβλητον εὐσπλαγχνίαν, καὶ σὲ τὴν Θεομήτορα, προσκυνῶ καὶ δοξάζω.

Εἰς τὸν Στίχον τῶν Αἴνων, τὰ Στιχηρὰ τῆς Ὀκτωήχου.

Καὶ ἡ λοιπὴ Ἀκολουθία τοῦ Ὄρθρου, ὡς σύνηθες, καὶ Ἀπόλυσις.

ΤΗ ΙΒ΄. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

Μνήμη τοῦ ἐν Ἁγίοις Πατρὸς ἡμῶν Μελετίου, Ἀρχιεπισκόπου Ἀντιοχείας τῆς μεγάλης.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ.

Εἰς τό, Κύριε ἐκέκραξα, ψάλλομεν Στιχηρὰ προσόμοια.

Ἦχος δ΄. Ὡς γενναῖον ἐν μάρτυσιν.

Μελετήσας μακάριε, Ἱεράρχα Μελέτιε, νόμον τὸν σωτήριον, καθὼς γέγραπται, ξύλον ἐδείχθης ἐν ὕδατι, ἀσκήσεως κείμενον, καὶ καρποὺς τῶν ἀρετῶν, προβαλλόμενον χάριτι, τοῦ φωτίσαντος, τὴν ἁγίαν ψυχήν σου καὶ παντοίων, δεκτικὴν ἐργασαμένου, πνευματικῶν ἐπιλάμψεων.

Ωραιώθησαν πάνσοφε, γραφικῶς σιαγόνες σου, ὡς τρυγόνες στέργουσαι, τὴν ἐγκράτειαν, καὶ τὴν τρυφὴν διαπτύουσαι, ἐφέσει Μελέτιε, τῆς τρυφῆς τῆς νοητῆς· ἣν Χριστός σοι χαρίζεται, προσδεξάμενος, τοὺς πολλούς σου ἀγῶνας καὶ τὸν ζῆλον, τὸν διάπυρον ὃν ἔσχες, προκινδυνεύων τῆς πίστεως.

Ἐγκρατείᾳ ἐμάρανας, τῆς σαρκὸς τὰ σκιρτήματα· καὶ παθῶν Μελέτιε, κατεκράτησας· καὶ ἀπαθείας λαμπρότητι, σεαυτὸν ἐφαίδρυνας· καὶ ἁγνῶς καὶ καθαρῶς, τῷ Χριστῷ ἱερούργησας· ὃν ἱκέτευε, ἐκ φθορᾶς καὶ κινδύνων λυτρωθῆναι, τοὺς ἐν πίστει ἐκτελοῦντας, τὴν ἀεισέβαστον μνήμην σου.

Τῇ σαρκὶ καθ' ὑπόστασιν, ἑνωθέντα τὸν ἄσαρκον, καὶ Πατρὶ συνάναρχον, Λόγον πάνσοφε, δίχα τροπῆς καὶ συγχύσεως, σοφῶς ἐδογμάτισας· ἐνεργοῦντα δὲ διττῶς, καταλλήλως ταῖς φύσεσιν, ἐξ ὧν σύγκειται, καὶ ἐν αἷς θεωρεῖται, εἷς ὑπάρχων, ἀδιαίρετος τῷ ὄντι, τοῦτο κακεῖνο νοούμενος.

Δόξα, Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Ἐν θαλάσσῃ με πλέοντα, ἐν ὁδῷ με βαδίζοντα, ἐν νυκτὶ καθεύδοντα περιφρούρησον· ἐπαγρυπνοῦντα χαρίτωσον, τὸν νοῦν μου Πανάμωμε, καὶ εὐόδωσον ποιεῖν, τοῦ Κυρίου τὸ θέλημα· ὅπως εὕροιμι, ἐν ἡμέρᾳ τῆς δίκης τῶν ἐν βίῳ, πεπραγμένων μοι τὴν λύσιν, ὁ προσφυγὼν ἐν τῇ σκέπῃ σου.

Ἢ Σταυροθεοτοκίον.

Τὸν ἀμνὸν καὶ Ποιμένα σε, ἐπὶ ξύλου ὡς ἔβλεψεν, ἡ ἀμνὰς ἡ τέξασα ἐπωδύρετο, καὶ μητρικῶς σοι ἐφθέγγετο· Υἱὲ ποθεινότατε, πῶς ἐν ξύλῳ τοῦ Σταυροῦ, ἀνηρτήθης Μακρόθυμε; πῶς τὰς χεῖράς σου, καὶ τοὺς πόδας σου Λόγε προσηλώθης, ὑπ' ἀνόμων, καὶ τὸ αἷμα, τὸ σὸν ἐξέχεας Δέσποτα

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΡΟΝ.

Μετὰ τὴν συνήθη Στιχολογίαν, λέγεται ὁ Κανών, οὗ ἡ Ἀκροστιχίς.

Τοὺς σοὺς ἐπαίνους ἐξυφαίνω Παμμάκαρ.

Ποίημα Θεοφάνους.

Ὠδὴ α΄. Ἦχος πλ. δ΄. Ὁ Εἱρμός.

«Ἁρματηλάτην Φαραὼ ἐβύθισε, τερατουργοῦσα ποτέ, Μωσαϊκὴ ῥάβδος, σταυροτύπως πλήξασα, καὶ διελοῦσα θάλασσαν· Ἰσραὴλ δὲ φυγάδα, πεζὸν ὁδίτην διέσωσεν, ᾆσμα τῷ Θεῷ ἀναμέλποντα.»

Τῷ φωτοδότῃ παρεστὼς ὁλόφωτος, φωτὶ τῆς γνώσεως, τὸ ζοφερὸν ὄμμα, τῆς ψυχῆς μου φώτισον, καὶ τὴν ἀχλὺν ἀπέλασον, τῶν παθῶν σαῖς πρεσβείαις· ὡς Ἱεράρχης γὰρ Ὅσιε, ἔχεις παρρησίαν Μελέτιε.

Ὁ ἐν τοῖς κόλποις τοῦ Πατρὸς καθήμενος, ὁ συναΐδιος, καὶ συμφυὴς Λόγος, τῷ τεκόντι κήρυκα, τῆς ἑαυτοῦ γεννήσεως, προχειρίζεται μόνος, ὡς Ἀποστόλων ὁμότροπον, σὲ νῦν θεοφόρε Μελέτιε.

Ὑπὸ τῆς θείας φωτισθεὶς ἐλλάμψεως, τὸν ἐξ ἀνάρχου Πατρός, μονογενῆ Λόγον, ἄκτιστον αἰώνιον, θεολογήσας Ὅσιε, τοὺς Ἀρείου συμμάχους, ὁμόφρονάς τε συνέχεας, θείᾳ παντευχίᾳ φραξάμενος.

Θεοτοκίον.

Σεσαρκωμένον Παναγία τέτοκας, τὸν πρὶν ἀσώματον, θεαρχικὸν Λόγον· μόνη ἐξ αἰῶνος γάρ, ἀκτῖσι καθαρότητος, Παρθενίας τε κάλλει, καὶ παναμώμοις χαρίσμασι, πέφηνας ἀξίως Πανάμωμε.

Ὠδὴ γ΄. Ὁ Εἱρμός.

«Ὁ στερεώσας καταρχάς, τοὺς οὐρανοὺς ἐν συνέσει, καὶ τὴν γῆν ἐπὶ ὑδάτων ἑδράσας, ἐν τῇ πέτρᾳ με Χριστέ, τῶν ἐντολῶν σου στήριξον· ὅτι οὐκ ἔστι πλήν σου, ἅγιος μόνε φιλάνθρωπε.»

Στερεωτέραν τὴν ψυχήν, ἀδάμαντος κεκτημένος, τὸ σαθρὸν σὺ τῆς αἱρέσεως δόγμα, εὐσεβείᾳ πυρσωθείς, πανόλβιε κατέπαυσας· διὸ πιστοί σε πάντες, ὕμνοις θεόφρον δοξάζομεν.

Ὁμοιωθεὶς δι' ἀρετῶν, τοῖς τοῦ Χριστοῦ Ἀποστόλοις, τὴν ἐκείνων αὐθεντίαν καὶ θρόνον, ἐκληρώσω προφανῶς, Μελέτιε πανένδοξε, ὀρθοδοξίας στύλος, καὶ εὐσεβείας γενόμενος.

Υἱοθετούμενος Θεῷ, τὸν ἐκ Θεοῦ Θεὸν Λόγον, οὐ κατήγαγες εἰς κτίσιν ἀφρόνως, ἀλλ' ἐδόξασας Πατρί, συνάναρχον καὶ σύνθρονον, Δημιουργὸν καὶ Κτίστην, τῶν γεγονότων Θεόληπτε.

Θεοτοκίον.

Σοῦ τὴν ἁγίαν ὁ Θεός, γαστέρα κατασκηνώσας, ἐσαρκώθη Θεομῆτορ ὡς οἶδε, καὶ διέσωσεν ἡμᾶς, τοῖς ζωηφόροις πάθεσιν· ὅθεν σε σωτηρίας, πύλην Παρθένε γινώσκομεν.

Κάθισμα, Ἦχος πλ. δ΄. Τὴν Σοφίαν καὶ Λόγον.

Μελετήσας ἡμέρας τε καὶ νυκτός, ἐν τῷ νόμῳ Κυρίου Πάτερ σοφέ, ὡς ξύλον κατάκαρπον, ἐφ' ὑδάτων τοῦ Πνεύματος, φυτευθὲν ὡράθης· διὸ ἱεράτευσας, τῷ Θεῷ ἀμέμπτως, Ἀρείου τὸ ἄθεον, καὶ τοῦ Σαβελλίου, τὸν κακόδοξον τρόπον, σαφῶς

βδελυξάμενος, ὀρθοδόξῳ φρονήματι, Ἱεράρχα Μελέτιε· Πρέσβευε Χριστῷ τῷ Θεῷ, τῶν πταισμάτων ἄφεσιν δωρήσασθαι, τοῖς ἑορτάζουσι πόθῳ, τὴν ἁγίαν μνήμην σου. Δόξα. ὅμοιον.

Τὴν σοφίαν τοῦ Λόγου καταμαθών, καὶ τὸ γράμμα τοῦ νόμου ἀπολαβών, πᾶσιν ἀνεκήρυξας, τὸν τῆς χάριτος λόγον· καὶ τῶν ψυχῶν τὰς πλάκας, λαξεύσας τῇ γλώττῃ σου, ἐν αὐταῖς ἐχάραξας, τὰ θεῖα διδάγματα· ὅθεν καὶ τοῦ γνόφου, διαβὰς τὴν νεφέλην, καλυπτόμενος σώματι, ἀναλάμπεις τῷ πνεύματι, Ἱεράρχα Μελέτιε. Πρέσβευε Χριστῷ τῷ Θεῷ, τῶν πταισμάτων ἄφεσιν δωρήσασθαι, τοῖς ἑορτάζουσι πόθῳ, τὴν ἁγίαν μνήμην σου.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Ὁ τῶν ὅλων Δεσπότης καὶ Ποιητής, ἐξ ἀχράντου σου μήτρας σάρκα λαβών, προστάτιν σε ἔδειξε, τῶν ἀνθρώπων Πανάμωμε· διὰ τοῦτο πάντες, πρὸς σὲ καταφεύγομεν, ἱλασμὸν πταισμάτων, αἰτούμενοι Δέσποινα, καὶ αἰωνιζούσης, λυτρωθῆναι βασάνου, καὶ πάσης κολάσεως, τῆς ἐκεῖσε δεόμεθα, καὶ ἐν πίστει βοῶμέν σοι· Πρέσβευε τῷ σῷ Υἱῷ καὶ Θεῷ, τοῦ δοθῆναι πᾶσι Κόρη ἄφεσιν, τοῖς εὐσεβῶς προσιοῦσι, τῇ σκέπῃ τῇ θείᾳ σου.

Ἢ Σταυροθεοτοκίον.

Ὁ σταυρὸν ὑπομείνας ὡς ἀγαθός, τοῦ Ἀδὰμ τὴν πτωχείαν ἀναλαβών, μόνε ἀναμάρτητε, ὑπεράγαθε Κύριε, τοῦ θανάτου εὔσπλαγχνε, τὸ κράτος κατέλυσας, καὶ τῷ πάθει σου Δέσποτα, τὸν κόσμον διέσωσας· ὅθεν Ζωοδότα, τὴν πεσοῦσαν ψυχήν μου, οἰκτείρησον δέομαι, ὅταν κρίνῃς τὰ ἔργα μου, δικαιοκρῖτα φιλάνθρωπε· καὶ δός μοι πανοικτίρμον Θεέ, τῶν πταισμάτων ἄφεσιν ὡς εὔσπλαγχνος, ὅτι μόνος ὑπάρχεις, φύσει ἀναμάρτητος.

Ὠδὴ δ'. Ὁ Εἱρμός.

«Σύ μου ἰσχύς, Κύριε σύ μου καὶ δύναμις, σὺ »Θεός μου, σύ μου ἀγαλλίαμα, ὁ πατρικοὺς »κόλπους μὴ λιπών, καὶ τὴν ἡμετέραν, πτωχείαν »ἐπισκεψάμενος· διὸ σὺν τῷ Προφήτῃ, Ἀββακοὺμ »σοὶ κραυγάζω. Τῇ δυνάμει σου δόξα φιλάνθρωπε.»

Ἐπιφανῶς, Ἱερομύστα διέπρεψας, τὸν τοῦ Πέτρου, θρόνον κληρωσάμενος, τοῦ παρ' αὐτοῦ, Πάτερ τοῦ Χριστοῦ, χειροτονηθέντος· οὗ καὶ τὸν τρόπον ἐζήλωσας, Υἱὸν Θεοῦ τοῦ ζῶντος, τὸν Σωτῆρα δοξάζων, διδαχαῖς ταῖς ἐκείνου ἑπόμενος.

Παντοδαποῖς, κεκοσμημένος χαρίσμασι, Μοναρχίας, κήρυξ ἐχρημάτισας, τῆς ἐν Πατρὶ καὶ μονογενεῖ, Λόγῳ νοουμένης καὶ Θείῳ Πνεύματι πάνσοφον· μονάδα γὰρ οὐσίας, ἐν Τριάδι προσώπων, ὑφεστώτων ἐδίδαξας Ὅσιε.

Ἀνακριθείς, κάλλει τῷ πρώτῳ Θεσπέσιε, καὶ τῇ αἴγλῃ, τούτου συμμορφούμενος, καὶ πυρσωθεὶς θείαις ἀστραπαῖς, κατὰ μετουσίαν, τῇ Ἐκκλησίᾳ φῶς δεύτερον, ἐγένου θεοφάντορ, φωτισμὸν εὐσεβείας, ἀναφαίνων τοῖς πίστει προστρέχουσιν.

Θεοτοκίον.

Ἵνα μορφήν, τὴν κεχωσμένην τοῖς πάθεσιν, ἐκζητήσῃς, πλούτου ἀγαθότητι, Παρθενικὴν ᾤκησας νηδύν, ἐξ ἧς ἡ Σοφία, Θεοῦ ναὸν ᾠκοδόμησας· δι' οὗ συνανεστράφης, τοῖς ἀνθρώποις οἰκτίρμον, καὶ διέσωσας κόσμου τὰ πέρατα.

Ὠδὴ ε'. Ὁ Εἱρμός.

«Ἵνα τί με ἀπώσω, ἀπὸ τοῦ προσώπου σου τὸ »φῶς τὸ ἄδυτον, καὶ ἐκάλυψέ με, τὸ ἀλλότριον »σκότος τὸν δείλαιον; ἀλλ' ἐπίστρεψόν με, καὶ »πρὸς τὸ φῶς τῶν ἐντολῶν σου, τὰς ὁδούς μου »κατεύθυνον δέομαι.»

Νεμομένης ἀτόπως, πάντας τῆς αἱρέσεως τῆς κακοδαίμονος, ὑπερῆρας Πάτερ, εὐγενείᾳ ψυχῆς καὶ φαιδρότητι, καὶ πανάγνῳ γνώμῃ, καὶ σταθηρᾷ θεοσεβείᾳ, θεοφάντορ παμμάκαρ Μελέτιε.

Ὁλικαῖς προθυμίαις, τοὺς Ἀρειανόφρονας καταστρεψάμενος, ὀρθοδόξῳ πίστει, Θεοφόρε τὸ κράτος ἐκύρωσας, ἐν Τριάδι ἕνα, Θεὸν ἡμῖν ἀνακηρύττων, παμμακάριστε Πάτερ Μελέτιε.

Ὑπερθέου Τριάδος, μύστης ἐχρημάτισας παναληθέστατος, τῷ Πατρὶ τὸν Λόγον, ὁμοούσιον σέβων καὶ σύνθρονον, καὶ τὸ Θεῖον Πνεῦμα, ὁμοφυὲς Πατρὶ καὶ Λόγῳ, πανσεβάσμιε Πάτερ Μελέτιε.

Θεοτοκίον.

Στρατηγίαι τῶν ἄνω, Πάναγνε Δυνάμεων σὲ μακαρίζουσι, γενεαὶ δὲ πᾶσαι, τῶν ἀνθρώπων ἀξίως δοξάζουσι· διὰ σοῦ γὰρ μόνης, οἱ ἐπὶ γῆς τοῖς οὐρανίοις, συναφθέντες ὑμνοῦμεν τὸν τόκον σου.

Ὠδὴ ς'. Ὁ Εἱρμός.

«Ἱλάσθητί μοι Σωτήρ· πολλαὶ γὰρ αἱ ἀνομίαι »μου· καὶ ἐκ βυθοῦ τῶν κακῶν, ἀνάγαγε δέο»μαι· πρὸς σὲ γὰρ ἐβόησα, καὶ ἐπάκουσόν μου, ὁ »Θεὸς τῆς σωτηρίας μου.»

Ἐξήρανας ποταμούς, θεόφρον τοὺς τῆς αἱρέσεως· ἠνέῳξας δὲ πηγάς, δογμάτων ὀρθότητος, ἀήττητος πρόμαχος, τῆς ὀρθοδοξίας, γεγονὼς ὦ παμμακάριστε.

Ξηράνας τὸ θολερόν, Ἀρείου ῥεῖθρον καὶ ἄθεον, κατήρδευσας δαψιλῶς, τῆς χάριτος νάμασι, πιστῶν τὰ συστήματα, καὶ τῆς Ἐκκλησίας, τὴν εὐτρέπειαν ἐκόσμησας.

Ὑπάρχων διαπρεπής, ἐνθέοις ἐπιτηδεύμασιν, ἐγένου περιφανής, Πάτερ πρακτικώτατος, ἀκλόνητος σύμμαχος, τῆς θεοσεβείας, καὶ Ποιμένων προηγούμενος.

Θεοτοκίον.

Φωτίζουσι τὰς ψυχάς, τῶν ὀρθοδόξως ὑμνούντων σε, αἱ ῥήσεις τῶν προφητῶν, τὴν σὴν προμηνύουσαι, πανάχραντον σύλληψιν, καὶ τὴν ὑπὲρ λόγον, θεονύμφευτόν σου γέννησιν.

Κοντάκιον, Ἦχος βʹ.

Τοῖς τῶν αἱμάτων σου ῥείθροις.

Ὀρθοδοξίας τοῖς τρόποις κοσμούμενος, τῆς Ἐκκλησίας προστάτης καὶ πρόβολος, ἐδείχθης παμμάκαρ Μελέτιε, καταπυρσεύων τὰ πέρατα δόγμασι, λαμπτὴρ Ἐκκλησίας φαεινότατε.

Ὁ οἶκος.

Τῶν Ἀποστόλων ὁμότροπόν σε, καὶ ὁμόδοξον πάντες ἐγνωκότες πιστοί, καὶ σύνθρονον Πάτερ ὅσιε, καὶ τῆς Τριάδος μύστην καὶ λάτριν, καὶ Διδάσκαλον μέγαν τῆς Ἐκκλησίας, ὑπὲρ αὐτῆς τὴν ψυχήν σου τρισμάκαρ προθέμενον, τῷ ζήλῳ τῆς εὐσεβείας πυρσούμενον, θεόφρον Μελέτιε, συμφώνως πάντες ἀνυμνοῦμέν σε, τὴν σεπτήν σου καὶ ἔνθεον γεραίροντες κοίμησιν, λαμπτὴρ Ἐκκλησίας φαεινότατε.

Συναξάριον.

Τῇ ΙΒʹ. τοῦ αὐτοῦ μηνός, μνήμη τοῦ ἐν ἁγίοις Πατρὸς ἡμῶν Μελετίου, ἀρχιεπισκόπου Ἀντιοχείας τῆς μεγάλης.

Στίχ. Τὰς χεῖρας αἴρων Μελέτιος Κυρίῳ,
Ταῖς χερσί σου τίθημι τὴν ψυχήν, λέγει.
Δωδεκάτῃ Μελέτιος ἔδυ χθόνα πουλυβότειραν.

Οὗτος, διὰ τὴν ὑπερβάλλουσαν αὐτοῦ ἀρετήν, καὶ τὴν εἰς Χριστὸν καθαρὰν ἀγάπην, ζηλωτὸς ἐγένετο πολλοῖς ἐπὶ τοσοῦτον, ὥς τε καὶ παρὰ τὴν ἀρχὴν αὐτοῦ, ἐπὶ τὴν πόλιν εἰσελθόντα ὅτε καὶ τῆς χειροτονίας αὐτοῦ ἡ κυρία ἡμέρα παρῆν, πόθῳ τῷ εἰς αὐτὸν ἑλκόμενος ἕκαστος, εἰς τὴν ἑαυτοῦ οἰκίαν ἐκάλει τὸν ἅγιον, ἁγιασθήσεσθαι αὐτὸν τῇ εἰσόδῳ οἰόμενος. Τριάκοντα δὲ οὐδὲ ὅλας ἡμέρας ἐν τῇ πόλει πληρώσας, παρὰ τῶν τῆς ἀληθείας ἐχθρῶν ἐξεβλήθη, τότε τοῦ Βασιλέως παραπεισθέντος, καὶ τοῦ Θεοῦ ταῦτα συγχωροῦντος.

Μετὰ δὲ τὴν παράνομον ἐκείνην δίωξιν ἐπανελθών, πλεῖον τῶν δύο ἐνιαυτῶν ἐν Κωνσταντινουπόλει διέτριβε. Καὶ πάλιν καλεῖ μὲν αὐτὸν τὰ τοῦ Βασιλέως γράμματα, οὐκ ἐγγύς που, ἀλλ' εἰς τὴν Θράκην· ὡσαύτως καὶ ἕτεροι Ἐπίσκοποι πολλαχόθεν τῆς οἰκουμένης ἐκεῖσε συνέρρευσαν, βασιλικοῖς κληθέντες καὶ αὐτοὶ γράμμασιν διὰ τὸ τὰς Ἐκκλησίας, ἐκ μακροῦ χειμῶνος ἀνενεγκούσας, ἀρχὴν εἰρήνης καὶ γαλήνης λαμβάνειν. Τότε δὲ θαυμασθεὶς ὁ μέγας οὗτος παρὰ πᾶσι, τὴν ψυχὴν ἀφῆκεν εἰς χεῖρας Θεοῦ ἀναπαυσάμενος μετ' εἰρήνης ἐπὶ γῆς ἀλλοτρίας. Τοῦτον τὸν Μακάριον καὶ ὁ τίμιος Χρυσόστομος, καὶ Γρηγόριος ὁ Νύσσης, ἐγκωμίοις ἐτίμησαν.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, μνήμη τῆς ὁσίας Μαρίας, τῆς μετενομασθείσης Μαρῖνος.

Στίχ. Στολὴ Μαρῖνον μαρτυρεῖ τὴν Μαρίαν·
Ταφὴ Μαρίαν δεικνύει τὸν Μαρῖνον.

Αὕτη τὴν γυναικείαν ἀλλαξαμένη στολὴν μετὰ τοῦ ἰδίου πατρὸς κατὰ σάρκα, Εὐγενίου, εἰσῆλθεν ἐν τῷ Μοναστηρίῳ, καὶ ἀπεκείρατο, καὶ διηκόνει μετὰ τῶν νεωτέρων ἀδελφῶν, ἀγνοουμένη ὅτι γυνὴ ἦν. Ἐν μιᾷ οὖν καταλύσασα μεθ' ἑτέρων ἐν πανδοχείῳ, ὡς διαφθείρασα τὴν τοῦ πανδοχέως θυγατέρα διαβάλλεται· καὶ καταδέχεται τὸ ὄνειδος, καὶ ἣν οὐκ ἐνήργησεν ἁμαρτίαν, ὁμολογεῖ. Ὅθεν τοῦ πυλῶνος ἐκβάλλεται τῆς Μονῆς, καὶ τρισὶ χρόνοις ἔξω ταλαιπωρεῖ, ὅπερ οὐκ ὠδίνησεν ἐκτρέφουσα νήπιον. Ἐπεὶ δὲ εἰσεδέχθη ποτὲ τῆς Μονῆς ἐντός, συνῆν αὐτῇ τὸ παιδάριον, ἄρρεν ὄν· ἀπεκαλύφθη δὲ τὰ κατ' αὐτὴν μετὰ τὴν αὐτῆς τελευτήν· Αὕτη μὲν ἐν τῷ κηδεύεσθαι γυνὴ φανεῖσα ἐξέπληξεν ἅπαντας· ἡ δὲ τοῦ πανδοχέως θυγάτηρ, πονηρῷ πνεύματι ληφθεῖσα, ὑπὸ στρατιώτου τινὸς ἔφη διαφθαρεῖναι. Καὶ οὕτως ὅ,τε Ἡγούμενος καὶ Μοναχοί, ἣν πρὸς ὀλίγον ἀθλίαν ἐκάλουν, μακαρισμῶν μεγάλων ἠξίωσαν.

Ταὐτῇ ἡμέρᾳ, μνήμη τοῦ ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν Ἀντωνίου, ἀρχιεπισκόπου Κωνσταντινουπόλεως.

Στίχ. Οὐδέν τι προσχὼν Ἀντώνιος τοῖς κάτω,
Καλῶν δικαίως ἠξιώθη τῶν ἄνω.

Οὗτος τὸ γένος ἕλκων, τὸ μὲν ἐξ Ἀσίας, τὸ δὲ ἐξ Εὐρώπης, ἡ τρίτη πατρὶς ἦν αὐτῷ ἡ Βασιλὶς τῶν πόλεων, ἥτις καὶ ἐθρέψατο, καὶ τῶν παιδικῶν σπαργάνων ἀπεβάλετο, καὶ εἰς μέτρον ἡλικίας ἤνεγκε, καὶ γράμμασιν ἐξεπαίδευσε, καὶ μετὰ ταῦτα Ποιμένα ἐκτήσατο. Ἐπειδὴ δὲ τὰ ἐσύστερον συμβήσεσθαι μέλλοντα ἡ τοῦ Πνεύματος χάρις ἐν πολλοῖς πολλάκις προετύπωσεν, αὐτὸν τοῦτον τὸν θαυμάσιον κομιδῇ νήπιον ὄντα, ἄρτον προτιθέναι, καὶ θυμιατήριον ἐγχειρίζεσθαι, καὶ καθὼς ἐν ταῖς Ἐκκλησίαις τὴν Θείαν Λειτουργίαν τελεῖσθαι ἑώρα, καὶ αὐτὸν ταύτην τελεῖν ἐν ἀώρῳ τῆς ἡλικίας ᾠκονόμησεν.

Ἐπεὶ δέ, τοῦ καιροῦ προβάντος, τὸν μονοστὴν ὑπέδυ βίον, καὶ τὴν πρακτικὴν σοφίαν ἀνδρικώτερον μετήρχετο, καὶ μὴ βουλόμενος εἰς τὸ τοῦ πρεσβυτερίου ἀνάγεται ἀξίωμα, καὶ τοῦ Μοναστηρίου Ἡγούμενος γίνεται. Ἐντεῦθεν ἡ ἀγρυπνία, καὶ τὸ ἐν προσευχαῖς ἀνένδοτον ἐπηκολούθει. Τότε καὶ ὁ πατὴρ αὐτοῦ τὸ μοναδικὸν σχῆμα ἐνδύεται, καὶ οὕτω, καιροῦ λαβόμενος, ἀμφοτέραις χερσίν, ὃ δὴ λέγεται, τὴν ἐλεημοσύνην εἰργάζετο. Ὅθεν τῷ μεγάλῳ τούτῳ, διὰ στενωποῦ παριόντι, καὶ τὴν ἐλεημοσύνην ἐργαζομένῳ, ἀπόδεσμός τις ἐγχειρίζει χρυσίον, *Λάβε τοῦτο*, εἰπὼν *εἰς ἀνάλωσιν τῶν πτωχῶν*. Καὶ ἡ μὲν χεὶρ εἶχε τὸν χρυσόν, τοῖς δὲ ὀφθαλμοῖς ἄληπτος ἦν ὁ παρασχών. Ἐπὶ τούτοις ὁ μέγας εὐθήνει τοῖς καλοῖς.

Διὰ ταῦτα, καιροῦ ἐπιστάντος, καὶ Ἀρχιερέως ζητουμένου, ψήφῳ τῆς Ἱερᾶς Συνόδου καὶ τοῦ Βασιλέως, ἐπὶ θρόνον Κων)πόλεως ἀνάγεται. Καὶ καθάπερ ὑπόπτερος, τῇ τοῦ Πνεύματος δυνάμει, ἐν γηραιῷ τῷ σώματι πάσας διατρέχει τὰς Ἐκκλησίας, λιταῖς τὸ Θεῖον ἐξευμενιζόμενος· καὶ τὰς χρόνῳ πεπονηκυίας κατὰ τὸ δυνατὸν ἀνακτώμενος, καὶ τοῖς, ἀπορίᾳ συνεχομένοις τῶν Κληρικῶν, καὶ τῶν ἀναγκαίων ἐνδεῶς ἔχουσιν ἀφθόνῳ τῶν χρημάτων χορηγίᾳ, τὴν παροῦσαν ἀπορίαν διέλυε, καὶ τὰς τῶν πενήτων μυριάδας ἐν ταῖς προσόδοις καὶ ἐλεημοσύναις παρεμυθεῖτο. Πολλοῖς δὲ καλῶν αἴτιος γενόμενος, καὶ θαύματα μέγιστα κατεργασάμενος, ἐν γήρᾳ βαθεῖ πρὸς Κύριον ἐξεδήμησε. Τελεῖται δὲ ἡ αὐτοῦ Σύναξις ἐν τῇ αὐτοῦ Μονῇ.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, οἱ ἅγιοι Σατορνῖνος καὶ Πλωτῖνος ξίφει τελειοῦνται.

Στίχ. Τὰ θνησιμαῖα ταῦτα τῶν τετμημένων,
Σαρτορνίνου πέφυκε καὶ τοῦ Πλωτίνου.

Ὁ ἅγιος νεομάρτυς Χρῆστος ὁ κηπουρὸς ὁ ἐν Κων)πόλει μαρτυρήσας ξίφει τελειοῦται.

Ταῖς αὐτῶν ἁγίαις πρεσβείαις, ὁ Θεός, ἐλέησον καὶ σῶσον ἡμᾶς. Ἀμήν.

Ὠδὴ ζʹ. Ὁ Εἱρμός.

«Θεοῦ συγκατάβασιν, τὸ πῦρ ᾐδέσθη ἐν Βαβυ-
»λῶνι ποτέ· διὰ τοῦτο οἱ παῖδες, ἐν τῇ κα-
»μίνῳ ἀγαλλομένῳ ποδί, ὡς ἐν λειμῶνι χορεύον-
»τες ἔψαλλον· Εὐλογητὸς ὁ Θεός, ὁ τῶν Πατέρων
»ἡμῶν.»

Ἁγία σε Σύνοδος, πρωτοστατοῦντα ἔσχε Θεόληπτε, ἣν τὸ Ἅγιον Πνεῦμα, ἐκ τῶν περάτων εἰς ἓν συνήθροισεν, ὑμνολογοῦσαν αὐτοῦ τὴν θεότητα· Εὐλογητὸς ὁ Θεός, ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Ἰσότιμον ἔλαχες, τὴν προεδρείαν τοῖς Ἀποστόλοις Χριστοῦ, καὶ τὴν ἔνθεον τούτων, διδασκαλίαν ἐκληρονόμησας, καὶ πολιτείαν μιμούμενος ἔψαλλες· Εὐλογητὸς ὁ Θεός, ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Νοῦν ἔχων ὀξύτατον, πρὸς θεοπτίαν ἀνατεινόμενον, τὴν τῶν αἱρετιζόντων, ἀμβλυωπίαν ἐξεμυκτήρισας, τοὺς εὐσεβεῖς δὲ διδάσκων ἐκραύγαζες· Εὐλογητὸς ὁ Θεός, ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Θεοτοκίον.

Ὡς ἔσοπτρον Ἄχραντε, σὺ τῆς ἁγίας στίλβουσα χάριτος, φωτοτόκος Παρθένε, καὶ Θεοτόκος Πάναγνε γέγονας· διὸ συμφώνως τῷ τόκῳ σου ψάλλομεν· Εὐλογητὸς ὁ Θεός, ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Ὠδὴ η'. Ὁ Εἱρμός.

«Ἑπταπλασίως κάμινον, τῶν Χαλδαίων ὁ τύραννος, τοῖς θεοσεβέσιν, ἐμμανῶς ἐξέκαυσε· δυνάμει δὲ κρείττονι, περισωθέντας τούτους ἰδών· Τὸν Δημιουργὸν καὶ Λυτρωτὴν ἀνεβόα, οἱ Παῖδες εὐλογεῖτε, ἱερεῖς ἀνυμνεῖτε, λαὸς ὑπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.»

Περιφανῶς ἐδίδαξας, μίαν σέβειν θεότητα, τὴν ἐν τῷ Πατρί, καὶ τῷ Υἱῷ καὶ Πνεύματι, καὶ δύναμιν ἄπειρον, καὶ βασιλείαν μίαν σαφῶς, τῶν ἰδιωμάτων, ἀσφαλῶς τηρουμένων, ἑκάστῃ ὑποστάσει, ᾗ καὶ ψάλλων ἐβόας· Λαὸς ὑπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ἁγιωσύνης τέμενος, Ἱεράρχα γενόμενος, πάντας ἁγιάζεις, τοὺς τῷ σῷ ὀνόματι, καλεῖσθαι σπουδάζοντας (*), καὶ τὴν εἰκόνα Πάτερ τὴν σήν, σχέσει τῇ πρὸς σέ, διαχαράττοντας πόθῳ, καὶ πίστει μελῳδοῦντας· Ἱερεῖς εὐλογεῖτε, λαὸς ὑπερυψοῦτε, Χριστὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Μυσταγωγίαις ἄριστα, τὴν σὴν ποίμνην ἐφώτισας· νῦν δὲ πρωτοτόκων, Ἐκκλησίαν ηὔξησας, προσθήκη γενόμενος, τοῖς ἀπ' αἰῶνος λάμψασιν, ἱεραρχικαῖς, καὶ μυστικαῖς λειτουργίαις, μεθ' ὧν βοᾷς ἀπαύστως· Ἱερεῖς εὐλογεῖτε, λαὸς ὑπερυψοῦτε, Χριστὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

(*) Τὸ χωρίον τοῦτο οὕτω διωρθοῦσι τινές· *Τοὺς πιστῶς τὸ ὄνομα, καλεῖν τὸ σὸν σπεύδοντας.*

Θεοτοκίον.

Μεμυημένοι Πάναγνε, τὸ ἐπὶ σοὶ Μυστήριον, καὶ τὴν γενομένην, διὰ σοῦ δρεπόμενοι, ψυχῶν ἀπολύτρωσιν, καὶ σωτηρίαν κράζομεν, σὺν τῷ Γαβριήλ, τῷ Ἀρχαγγέλῳ τὸ Χαῖρε, βοῶντες Θεοτόκε, καὶ πιστῶς μελῳδοῦντες· Λαὸς ὑπερυψοῦτε, Χριστὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Ὠδὴ θ'. Ὁ Εἱρμός.

«Ἐξέστη ἐπὶ τούτῳ ὁ οὐρανός, καὶ τῆς γῆς κατεπλάγη τὰ πέρατα, ὅτι Θεός, ὤφθη τοῖς τοῖς ἀνθρώποις σωματικῶς, καὶ ἡ γαστήρ σου γέγονεν, εὐρυχωροτέρα τῶν οὐρανῶν· διό σε Θεοτόκε, Ἀγγέλων καὶ ἀνθρώπων, ταξιαρχίαι μεγαλύνουσι.»

Ἀΰλως τῷ ἀΰλῳ παρεστηκώς, ὃν καὶ Κτίστην τῶν ὅλων καὶ Κύριον, καὶ τοῦ Πατρός, Λόγον καὶ σοφίαν οὐσιωδῶς, καὶ συμφυῶς ὑπάρχοντα, σὺ ἐθεολόγεις εἰλικρινῶς, αἰτούμενος μὴ παύσῃ, σωθῆναι τοὺς ἐν πίστει, σὲ θεηγόρε μακαρίζοντας.

Καμάτοις ἐνιδροῦντα πνευματικοῖς, καὶ προθύμως εἰσέτι μαχόμενον, ὑπὲρ αὐτοῦ, τοῖς Πνευματομάχοις σὲ καθορῶν, τὸ καθαρὸν καὶ Ἅγιον, Πνεῦμα στεφανῶσαν ὡς νικητήν, προσέλαβεν ἀξίως, καὶ ταῖς ἄνω παμμάκαρ, χοροστασίαις συνηρίθμησεν.

Ἀγῶνας διανύσας τοὺς εὐαγεῖς, καὶ τὸν δρόμον τελέσας τὸν κάλλιστον, καὶ τὴν ὀρθήν, πίστιν ἐκδιδάξας πανευσεβῶς, δικαιοσύνης στέφανον, παρὰ τοῦ τῶν πάντων Δημιουργοῦ, ἐδέξω Θεηγόρε, συνόδῳ διδασκάλων, ὕμνοις ἐξ ὕμνων προπεμπόμενος.

Θεοτοκίον.

Ῥᾳδίως Θεοτόκε διαπερᾶν, τὸν τοῦ βίου παράσχου μοι κλύδωνα, τῶν πειρασμῶν, τὰς ἐπαναστάσεις καὶ τῶν παθῶν, ὡς ἀγαθὴ πραΰνουσα, καὶ καθοδηγοῦσα πρὸς ἀρετῆς, οὐράνιον πορείαν, ὅπως ὡς εὐεργέτην, ἀκαταπαύστως μεγαλύνω σε.

Ἐξαποστειλάριον. Ὁ οὐρανὸν τοῖς ἄστροις.

Ἡ παμφαὴς ἐπέστη, τοῦ Ἱεράρχου ἑορτή· δεῦτε προθύμως ἐν ταύτῃ, ἀνευφημήσωμεν Χριστόν, τὸν θαυμαστὸν ἐν Ἁγίοις, καὶ μόνον Κύριον ὄντα.

Θεοτοκίον.

Ἐλπὶς τῶν ἀπηλπισμένων, καταφυγὴ Χριστιανῶν, σὺν Ἀποστόλοις Προφήταις, καὶ Μάρτυσι τὸν σὸν Υἱόν, ἱκέτευε ὑπὲρ πάντων, τῶν σὲ πιστῶς προσκυνούντων.

Εἰς τὸν Στίχον, τῶν Αἴνων, Στιχηρὰ τῆς Ὀκτωήχου.
Καὶ ἡ λοιπὴ Ἀκολουθία τοῦ Ὄρθρου, ὡς σύνηθες, καὶ Ἀπόλυσις.

ΤΗ ΙΓ'. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

Μνήμη τοῦ Ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν Μαρτινιανοῦ.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ

Εἰς τό, Κύριε ἐκέκραξα, ψάλλομεν Στιχηρὰ προσόμοια. Ἦχος δ'. Ἔδωκας σημείωσιν.

Ἄσκησιν ἑλόμενος, καὶ κακουχίαν μακάριε, ἐν σπηλαίοις καὶ ὄρεσι, σαυτὸν ἀπεμάκρυνας, φυγαδεύων Πάτερ, καὶ ταῖς θεωρίαις, καὶ ἀναβάσεσι τὸν νοῦν, ἀποκαθαίρων καὶ καλλυνόμενος· ἐντεῦθεν ἐχρημάτισας, θεῖον δοχεῖον τοῦ Πνεύματος, Θεοφόρε πανόλβιε, μοναζόντων τὸ καύχημα.

Μάρτυς ἐθελούσιος, καὶ δικαστὴς καὶ κατήγορος, σεαυτοῦ ἐχρημάτισας· πυρὶ γὰρ φλεγόμενος, ἡδονῆς ἀτόπου, πυρὰν λαυροτάτην Πάτερ ἀνάψας σεαυτόν, μέσον εἰσῆξας κατακαιόμενος· ἡ δρόσος δὲ τοῦ Πνεύματος, ἐξ οὐρανοῦ σε ἀνέψυξε, καὶ τὸν σάλον τὸν ἄπειρον, εἰς γαλήνην μετήγαγε.

Μέσον κατεσκήνωσας, θαλάσσης Πάτερ τὰ κύματα, ἀποφεύγων τοῦ ὄφεως· κἀκεῖ δέ σοι θήρατρα, ὁ ἐχθρὸς προσάγει, τὴν διασωθεῖσαν, ἐκ τρικυμίας χαλεπῆς· θηρσὶ δὲ αὖθις προσεποχούμενος, τῇ χέρσῳ προσεπέλασας, καὶ τὸν ἀγῶνα ἐτέλεσας, ξενιτεύων θλιβόμενος, Θεοφόρε πανόλβιε.

Δόξα, καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Τὸ χαῦνον καὶ ἔκλυτον, Παρθενομῆτορ Πανάμωμε, τῆς ψυχῆς μου μετάβαλε, εἰς ῥῶσιν καὶ δύναμιν, νῦν τοῦ θείου φόβου, ποιεῖν τε καὶ πράττειν, τὰ δικαιώματα Χριστοῦ, ὅπως ἐκφύγω τὸ πῦρ τὸ ἄσβεστον, καὶ κλῆρον τὸν οὐράνιον, καὶ τὴν ζωὴν τὴν ἀπέραντον, διὰ σοῦ εὕρω Δέσποινα, εὐφραινόμενος πάντοτε.

Ἢ Σταυροθεοτοκίον.

Σταυρούμενον βλέπουσα, καὶ τὴν πλευρὰν ὀρυττόμενον, ὑπὸ λόγχης ἡ Πάναγνος, Χριστὸν τὸν φιλάνθρωπον, ἔκλαιε βοῶσα, Τί τοῦτο Υἱέ μου; τί σοι ἀχάριστος λαός, ἀποτιννύει ἀνθ' ὧν πεποίηκας, καλῶν αὐτοῖς καὶ σπεύδεις με, ἀτεκνωθῆναι παμφίλτατε. Καταπλήττομαι εὔσπλαγχνε, σὴν ἑκούσιον σταύρωσιν.

Ἐὰν δὲ τύχῃ ἐκτὸς τῆς τεσσαρακοστῆς λέγε τὰ ἑξῆς Ἰδιόμελα. Δόξα, Ἦχος β'.

Χαίροις ἔντιμον, καὶ πολυθαύμαστον, Παλαιστινῶν τὸ κῦδος· ἀνέτειλας γὰρ ἡμῖν ὡς φαεινότατος ἥλιος· καὶ τὴν τοῦ ἐχθροῦ καταφλέξας ἅπασαν δυναστείαν, τῶν μελῶν σου ἧψω πυρὶ μακάριε· ἐν ὄρεσι γὰρ καὶ ἐρήμοις καὶ νήσοις, πάντα πειρασμόν σοι προσήγαγε· τὸ μὲν ἐν ἐρήμῳ γύναιόν σοι παρεστήσατο· τὸ δέ, ἐν βράχει θαλαττίῳ, ὁ πειράζων πειράζειν σέ, ἐπειρᾶτο σοφέ· Ἀλλ' ὦ Μαρτινιανὲ τρισόλβιε, Χριστὸν ἀπαύστως ὑπὲρ ἡμῶν ἱκετεύων μὴ παύσῃ, τῶν ἐκτελούντων σου πιστῶς τὸ μνημόσυνον.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον. Ὅτε, ἐκ τοῦ ξύλου σε.

Σὺ εἶ, τῶν Ἀγγέλων ἡ χαρά, σὺ εἶ τῶν ἀνθρώπων ἡ δόξα, σὺ τῶν Πιστῶν ἡ ἐλπίς, Δέσποινα πανάμωμε, καὶ προστασία ἡμῶν· καὶ πρὸς σὲ καταφεύγοντες, ἐν πίστει βοῶμεν· Ὅπως ταῖς πρεσβείαις σου, ἐκ τῶν βελῶν τοῦ ἐχθροῦ, λύπης ψυχοφθόρου καὶ πάσης, θλίψεως ῥυσθείημεν πάντες, οἱ ἀνευφημοῦντές σε Θεόνυμφε.

Ἢ Σταυροθεοτοκίον.

Ὅτε, ἐν Σταυρῷ σε ἡ Ἀμνάς, Ἄρνα τὸν οἰκεῖον ἑώρα, κατακεντούμενον, ἥλοις ὠλοφύρετο, ἐκπληττομένη σφοδρῶς· καὶ δακρύουσα ἔλεγε, Πῶς θνήσκεις Υἱέ μου, θέλων τὸ χειρόγραφον, τοῦ πρωτοπλάστου Ἀδάμ, ῥῆξαι, καὶ θανάτου λυτρῶσαι, ἅπαν τὸ ἀνθρώπινον; Δόξα, τῇ οἰκονομίᾳ σου μακρόθυμε.

Εἰς τὸν Στίχον, τὰ Στιχηρὰ τῆς Ὀκτωήχου.

Δόξα, Ἦχος β'.

Πεποικιλμένος στολῇ ἁγνείας, καὶ πεπυρσευμένος, ἐντεύξει θείᾳ, ἔνοικόν τε ἔχων Χριστὸν τὸν ἐκ Παρθένου τεχθέντα, γυναικείᾳ στολῇ οὐ συνηρπάγης, οὐδὲ ἡδονὰς κατεδέξω· ἀλλ' ἐπέβης προθύμως τῷ ὁμοδούλῳ πυρί, τὸ θεῖον πῦρ ἐγκάρδιον ἔχων· καὶ διὰ τοῦ αἰσθητοῦ καὶ προσκαίρου πυρός, τὸ ἐμπαθὲς πῦρ κατέφλεξας, καὶ τῆς γεέννης τὴν φλόγα κατέσβεσας· Διὸ πρέσβευε, Μαρτινιανὲ τρισόλβιε, καὶ ἡμᾶς τοῦ ὀλεθρίου καὶ αἰωνίου λυτρωθῆναι πυρός.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον. Ὅτε, ἐκ τοῦ ξύλου σε.

Νεῦσον, ταῖς δεήσεσιν Ἁγνή, τῶν σῶν οἰκετῶν καὶ παράσχου, πηγὰς δακρύων ἡμῖν, ἵνα ἀποπλύνωμεν, τῶν ἐγκλημάτων ἡμῶν, τὰς κηλῖδας Πανάμωμε, καὶ σβέσωμεν φλόγα, τοῦ δαιωνί-

ζοντος καὶ πικροτάτου πυρός· σὺ γάρ, τῶν ἐξ ὅλης καρδίας, σὲ τὴν τοῦ Δεσπότου Μητέρα, ἐπικαλουμένων τὰς δεήσεις πληροῖς.

Ἢ Σταυροθεοτοκίον.

Ὢ τῆς ἀγαθότητος τῆς σῆς! ὢ τῆς ὑπὲρ νοῦν εὐσπλαγχνίας! ὢ τῆς πολλῆς ἀνοχῆς, καὶ μακροθυμίας σου, Λόγε προάναρχε! ἡ παρθένος ἐκραύγαζεν, ὀλοφυρομένη· Πῶς ὁ ὢν ἀθάνατος, θανεῖν ἠγάπησας; Μέγα τὸ μυστήριον βλέπω! ὅμως προσκυνῶ σου τὰ πάθη, ἅπερ ἑκουσίως καθυπέμεινας.

Ἀπολυτίκιον, Ἦχος πλ. δ'.

Τὴν φλόγα τῶν πειρασμῶν, δακρύων τοῖς ὀχετοῖς, ἐναπέσβεσας μακάριε· καὶ τῆς θαλάσσης τὰ κύματα, καὶ τῶν θηρῶν τὰ ὁρμήματα, χαλινώσας ἐκραύγαζες· Δεδοξασμένος εἶ Παντοδύναμε, πυρὸς καὶ ζάλης ὁ σώσας με.

Δόξα καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΡΟΝ.

Μετὰ τὴν συνήθη Στιχολογίαν. ἀναγινώσκεται ὁ Κανών, οὗ ἡ Ἀκροστιχίς·

Μέλπω μάκαρ σου τοὺς δρόμους θείοις λόγοις.

Ποίημα Θεοφάνους.

Ὠδὴ α'. Ἦχος δ'. Ὁ Εἱρμός.

« Θαλάσσης, τὸ ἐρυθραῖον πέλαγος, ἀβρόχοις » ἴχνεσιν, ὁ παλαιὸς πεζεύσας Ἰσραήλ, σταυ»ροτύποις Μωσέως χερσί, τοῦ Ἀμαλὴκ τὴν δύνα»μιν, ἐν τῇ ἐρήμῳ ἐτροπώσατο.»

Μονάσας, καὶ τὸν σταυρόν σου Ὅσιε, ἀναλαβόμενος, τῷ διὰ σὲ ἑκούσιον Σταυρόν, καὶ ταφὴν ὑπομείναντι, ἀκολουθεῖν ἐπόθησας, πάθη νεκρώσας τὰ τοῦ σώματος.

Ἐν ὄρει, τῆς ἀπαθείας Ὅσιε, μένειν ἑλόμενος, ταῖς πρὸς τὸ Θεῖον νεύσεσι νυκτός, καὶ ἡμέρας ἐσχόλασας, διὰ νηστείας Πάνσοφε, καὶ ἐγκρατείας καὶ δεήσεως.

Λαμπτῆρα, τῆς Ἐκκλησίας ἔνδοξε, Χριστός σε ἔδειξε, φωτοβολοῦντα Πάτερ ἀρεταῖς, τῶν πιστῶν τὰ συστήματα, καὶ τῶν ψυχῶν σκοτόμαιναν, πολυσχιδῆ ἀποδιώκοντα.

Θεοτοκίον.

Παρθένον, καὶ μετὰ τόκον μόνην σε, μείνασαν ἔγνωμεν· τὸν πλαστουργὸν γὰρ ἔτεκες Θεόν, καὶ σαρκὶ ἐσπαργάνωσας, τὸν θεϊκαῖς δυνάμεσι, τὴν γῆν ὁμίχλῃ σπαργανώσαντα.

Ὠδὴ γ'. Ὁ Εἱρμός.

« Εὐφραίνεται ἐπὶ σοί, ἡ Ἐκκλησία σου Χρι» στὲ κράζουσα· Σύ μου ἰσχὺς Κύριε, καὶ κα»ταφυγὴ καὶ στερέωμα.

Ἀνύστακτον τὸν πυρσόν, τὸν τῆς ψυχῆς διατηρῶν πνεύματι, τῆς νοητῆς ἔνδοθεν, Ὅσιε παστάδος ἐσκήνωσας.

Ῥεόντων παραδραμών, εὐσεβοφρόνως τὰ τερπνὰ ἔσπευσας, τὰ μηδαμῶς ῥέοντα, Μαρτινιανὲ ἐγκολπώσασθαι.

Στενούμενος πλατυσμῷ, ἀσκητικῆς διαγωγῆς Ὅσιε, πλάτος τερπνὸν ἔφθασας, τὸ τοῦ Παραδείσου γηθόμενος.

Θεοτοκίον.

Οἰκήσας σου τὴν νηδύν, ὁ κατοικῶν τὸν οὐρανὸν ἄλλον σε, Μήτηρ Θεοῦ ἔμψυχον, ὄντως οὐρανὸν ἀπειργάσατο.

Κάθισμα, Ἦχος α'. Τοῦ λίθου σφραγισθέντος.

Ἐν πέτρᾳ εὐσεβείας, προσερείσας τὸν πόδα σου, ἐχθροῦ ταῖς μεθοδείαις, ἀπερίτρεπτος ἔμεινας· πυρὶ δὲ θερμανθεὶς τῶν ἡδονῶν, εἰς πῦρ σαυτὸν ἐνέβαλες δειχθείς, ἐθελούσιος μάρτυς, ἐπισκοπῇ τῇ θείᾳ δροσιζόμενος. Δόξα τῷ δεδωκότι σοι ἰσχύν· δόξα τῷ σὲ στεφανώσαντι· δόξα τῷ ἐνεργοῦντι διὰ σοῦ πᾶσιν ἰάματα.

Δόξα, καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Τὰς χεῖράς σου τὰς θείας, αἷς τὸν Κτίστην ἐβάστασας, Παρθένε Παναγία, σαρκωθέντα χρηστότητι, προτείνουσα δυσώπησον αὐτόν, λυτρώσασθαι ἡμᾶς ἐκ πειρασμῶν, καὶ παθῶν καὶ τῶν κινδύνων, τοὺς εὐφημοῦντάς σε πόθῳ καὶ βοῶντάς σοι· Δόξα τῷ ἐνοικήσαντι ἐν σοί· Δόξα τῷ προελθόντι ἐκ σοῦ· δόξα τῷ ἐλευθερώσαντι ἡμᾶς διὰ τοῦ τόκου σου.

Ἢ Σταυροθεοτοκίον.

Σταυρῷ σου προσπαγέντος, ὑπὸ τῶν παρανόμων, καὶ στρατιωτῶν Σῶτερ λόγχῃ, τὴν πλευρὰν ὀρυγέντος, ἡ Πάναγνος ὠδύρετο πικρῶς, τὰ σπλάγχνα κοπτομένη μητρικῶς, καὶ τὸ πολύ σου καὶ φρικτὸν τῆς ἀνοχῆς, ἐξίστατο βοῶσα· Δόξα τῇ πρὸς ἀνθρώπους σου στοργῇ· δόξα τῇ σῇ χρηστότητι· δόξα τῷ ἐν τῷ θανάτῳ σου, βροτοὺς ἀθανατίζοντι.

Ὠδὴ δ'. Ὁ Εἱρμός.

« Ἐπαρθέντα σε ἰδοῦσα ἡ Ἐκκλησία, ἐπὶ Σταυ» ροῦ τὸν Ἥλιον τῆς δικαιοσύνης, ἔστη ἐν τῇ »τάξει αὐτῆς, εἰκότως κραυγάζουσα· Δόξα τῇ »δυνάμει σου Κύριε.»

Ὑπωπιάσας τὴν σάρκα σκληραγωγίαις, τῇ καθαρᾷ καρδίᾳ σου, φέγγος ὑπεδέξω, Πάτερ τὸ τοῦ Πνεύματος, καὶ χαίρων ἐκραύγαζες. Δόξα τῇ δυνάμει σου Κύριε.

Ταῖς τοῦ Πνεύματος λαμπόμενος φωταυγείαις, τὸ σκοτεινὸν παρέδραμες, νέφος τῶν δαιμόνων, μέλπων ἐμμελέστατα, τῷ σὲ δυναμώσαντι· Δόξα τῇ δυνάμει σου Κύριε.

Οὐκ ἐσάλευσε τὸν πύργον τῆς σῆς καρδίας, ὁ δυσμενὴς προσρήξας σοι, κύματα κακίας· πέτρα γὰρ ἐστήρικτο, Θεοῦ ἀγαπήσεως, Μαρτινιανὲ ἀξιάγαστε. Θεοτοκίον.

Ὑπερτέρα τῶν Ἀγγέλων ἐδείχθης μόνη· βουλῆς μεγάλης Ἄγγελον, τέτοκας γὰρ Λόγον, πάντας τὸν φωτίζοντα, Παρθένε τοὺς κράζοντας· Δόξα τῇ δυνάμει σου Κύριε.

Ὠδὴ ε'. Ὁ Εἱρμός.

«Σὺ Κύριέ μου φῶς, εἰς τὸν κόσμον ἐλήλυθας· »φῶς ἅγιον ἐπιστρέφον, ἐκ ζοφώδους ἀγνοίας, »τοὺς πίστει ἀνυμνοῦντάς σε.»

Τίς δύναται τὰ σά, ἐξειπεῖν κατορθώματα, ἰσάγγελον πολιτείαν, ἐπὶ γῆς γὰρ ἀσκήσας, ὁσίως ὑπερήθλησας.

Ὄργανον τῆς φθορᾶς, χρηματίσας ὁ τύραννος, προσβάλλει σου δελεάσαι, ἡδονῇ· ἀλλ' ἡττήθη, ταῖς σαῖς Πάτερ ἐνστάσεσιν.

Ὑπῆρξας σεαυτοῦ, δικαστὴς ἐθελούσιος· τὴν φλόγα γὰρ ὑπεισδύνων, τῶν παθῶν τὰς καμίνους, Μακάριε κατέσβεσας. Θεοτοκίον.

Σὲ ὅπλον ἀρραγές, κατ' ἐχθρῶν προβαλλόμεθα· σὲ ἄγκυραν καὶ ἐλπίδα, τῆς ἡμῶν σωτηρίας, Θεόνυμφε κεκτήμεθα.

Ὠδὴ ς'. Ὁ Εἱρμός.

«Θύσω σοι, μετὰ φωνῆς αἰνέσεως Κύριε, ἡ »Ἐκκλησία βοᾷ σοι, ἐκ δαιμόνων λύθρου κε»καθαρμένη, τῷ δι' οἶκτον, ἐκ τῆς πλευρᾶς σου »ῥεύσατι αἵματι.»

Δολίαις, γυναικὸς λαλιαῖς σοι προσέβαλεν, ὡς τῷ Προπάτορι πάλαι, δυσμενὴς ὁ ὄφις· ἀλλ' ἐπινοίᾳ, τῇ σοφῇ σου, κατηργήθη αὐτοῦ τὰ σοφίσματα.

Ῥᾳδίως, διοδεύσας τὴν τρίβον τὴν φέρουσαν, πρὸς τὰς ἐκεῖ καταπαύσεις, οὐκ ἐπαύσω Πάτερ διέρχεσθαι, τὰς ἐρήμους, καὶ τὰς πόλεις πολλοῖς ἀγωνίσμασιν.

Ὄρεσι, καὶ θαλάσσαις σαυτὸν ἀπεμάκρυνας, τὸ τῆς ἁγνείας καλόν σου, ἱεραῖς μελέταις καρπούμενος, καὶ στεφάνων, λαμπροτάτων σοφὲ ἀξιούμενος.

Μέλη σου, τῇ πυρᾷ καταφλέγεσθαι δέδωκας, τὰς ὑπεκκαύσεις σβεννύων, ἡδονῶν τῇ δρόσῳ τοῦ Πνεύματος, Θεοφόρε, μοναστῶν ἀκλινέστατον ἔρεισμα.

Θεοτοκίον.

Ὅλην σε, καθηγίασε Λόγος ὁ ἅγιος, σοῦ κατοικήσας τὴν μήτραν, τὴν ἡγιασμένην ἀρρήτῳ λόγῳ· ὃν δυσώπει, ἐκτενῶς τοῦ σωθῆναι τοὺς δούλους σου.

Κοντάκιον, Ἦχος β'. Τοὺς ἀσφαλεῖς.

Ὡς ἀσκητὴν τῆς εὐσεβείας δόκιμον, καὶ ἀθλητὴν τῇ προαιρέσει τίμιον, καὶ ἐρήμου καρτερόψυχον, πολίτην ἅμα καὶ συνίστορα, ἐν ὕμνοις ἐπαξίως εὐφημήσωμεν, Μαρτινιανὸν τὸν ἀεισέβαστον· αὐτὸς γὰρ τὸν ὄφιν κατεπάτησεν.

Ὁ Οἶκος.

Ἀπὸ περάτων ἕως περάτων διεξῆλθεν ὁ φθόγγος τῶν τερπνῶν ἀρετῶν, καὶ τῶν ἐνθέων ἀγώνων σου· νέος γὰρ ὑπάρχων τῇ ἡλικίᾳ, ἐν ἐρήμοις ἐπόθησας συνδιαιτᾶσθαι, ὕμνους Χριστῷ, ψαλμῳδίας, εὐχὰς ἀναπέμπων ἀεί· ἡμέραν τε καὶ νύκτα συναύξων ἔντε πόνοις καὶ δάκρυσιν, ἁγνῶς τὸν βίον ἐτέλεσας, καὶ σοφῶς τὸν ἀρχέκακον ᾔσχυνας· Αὐτὸς γὰρ τὸν ὄφιν κατεπάτησας.

Συναξάριον.

Τῇ ΙΓ'. τοῦ αὐτοῦ μηνός, μνήμη τοῦ ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν Μαρτινιανοῦ

Στίχ. Μαρτινιανός, σαρκικὴν σβέσας φλόγα,
Φεύγει τελευτῶν μὴ τελευτῶσαν φλόγα.
Ἐν τριτάτῃ δεκάτῃ δέμας ἐξέδυ Μαρτινιανός.

Οὗτος γέγονεν ἀπὸ Καισαρείας τῆς κατὰ Παλαιστήνην· ἀπήρξατο δὲ τῆς ἀσκητικῆς ἀγωγῆς, ὀκτωκαιδέκατον χρόνον ἄγων τῆς ἡλικίας, ἐν ἐρημίαις καὶ ὄρεσι διαιτώμενος. Ἐκτελέσας δὲ τῇ ἀναχωρήσει ἔτη πέντε καὶ εἴκοσι, μετὰ πολλοὺς ἑτέρους, καὶ τοιούτῳ τινὶ πειρασμῷ πονηροῦ ὑποβάλλεται. Ἑταίρα τις περιστείλασα ἑαυτὴν πρὸς τὸ πενιχρόν, τὸ ὄρος κατέλαβεν, ἔνθα διῆγεν ὁ ἅγιος. Καὶ γενομένης ἑσπέρας, ἀπωλοφύρετο, ὡς δῆθεν τῆς ὁδοῦ πλανηθεῖσα, καὶ θηρίοις ἐσομένη τροφή, καὶ τὸν ὅσιον παρεκάλει ἔσω δεχθῆναι, καὶ μὴ τοῖς ἐδοῦσιν αὐτῶν διασπασθῆναι. Ὁ δὲ (καὶ γὰρ ἦν ἀδύνατον παριδεῖν αὐτήν,) ἐντὸς ταύτην ποιήσας εἰσελθεῖν, εἰς τὸ ἐνδότερον αὐτοῦ κελλίον ἐχώρησε.

Τὴν δὲ μεταβολὴν τοῦ σχήματος αὐτῆς τὸ πρωῒ ὁ ὅσιος θεασάμενος (ἐπεφέρετο γὰρ ἱμάτια, οἷς ἑαυτὴν νυκτὸς ἐπεκόσμησεν), ἐπυνθάνετο ταύτης, τίς τε ἦν, καὶ τίνος ἕνεκεν παρεγένετο; Ἡ δέ, ὑπ' ἀναιδείας εἰποῦσα, *Σοῦ ἕνεκα*, καὶ τὸν ἀσκητικὸν βίον κακίσασα, καὶ πάντας τοὺς ἐπὶ τοῦ Νόμου Δικαίους, γυναιξὶν ὁμιλῆσαι προσθεῖσα, ἐξεκαλεῖτο πρὸς μίξιν αὐτόν. Ὁ δέ, ἠρέμα παρακινούμενος, καὶ χειροήθης ἤδη γεγονὼς καὶ κατήκοος, καὶ σκοπῶν πῶς ἂν λάθοι τοῦτο διαπραξάμενος, ὑπὸ τῆς θείας χάριτος, πρὶν πεσεῖν, ἀνεκλήθη τοῦ πτώματος. Ὅθεν φρυγάνων πλῆθος ἐξάψας, μέσον εἰσήλατο, ἑαυτὸν νουθετῶν καὶ λέγων· *Εἰ δυνατὸν τὸ τῆς γεέννης πῦρ ὑπενεγκεῖν, ἡδονῆς αἰσχρᾶς ἐφιέμενος, πέπεισο τῇ γυναικί.*

Οὕτως οὖν καταφλέξας ἑαυτόν, καὶ τῆς σαρκὸς ταπεινώσας τὴν ὕβριν, τήν τε γυναῖκα, ἐφ' οἷς εἶδε, σωφρονισθεῖσαν, ἐν Μοναστηρίῳ ἐξέπεμψεν. Αὐτὸς δέ, τῶν ἐκ τῆς φλογὸς πληγῶν ἰαθείς, ὁδηγήσαντος τινὸς Ναυκλήρου, πέτραν τῶν ἐπιθαλασσίων κατέλαβεν, ἀπέχουσαν τῆς γῆς ἡμέρας ὁδόν. Ἐφ' ἧς ἐπὶ δέκα χρόνους διαρκέσας, ἦν παρὰ τοῦ Ναυκλήρου

τρεφόμενος. Πάλιν δὲ ἐκεῖθεν ἀπανέστη, διὰ τὸ κόρην τινὰ ναυαγήσασαν ἐπὶ σανίδος αὐτῷ προσβαλεῖν· καὶ ἀναχθῆναι μὲν ὑπὸ τοῦ ὁσίου, αὐτὸν δὲ κἀκεῖθεν ἐξελθεῖν, ἐπειπόντα ὡς οὐ συμφωνεῖ χόρτος μετὰ πυρός. Ἐπὶ νώτων δὲ Δελφίνων ὀχούμενος, τῇ γῇ προσεπέλασεν.

Εἶτα ἐκεῖθεν χώρας καὶ πόλεις ἀμείβων, καὶ τὸ *Φεῦγε Μαρτινιανέ, μήπως καταλάβῃ πειρασμός*, ἐπιφθεγγόμενος (οὕτω γὰρ ἔγνω τὸ λειπόμενον τοῦ βίου διατελέσαι) τὰς Ἀθήνας κατέλαβεν· ἔνθα γενόμενος, πρὸς Κύριον ἐξεδήμησεν, ἐνδόξου ταφῆς παρὰ τοῦ Ἐπισκόπου καὶ παντὸς τοῦ πλήθους ἀξιωθείς.

Λέγεται δὲ καὶ τὰς γυναῖκας, τὴν μὲν ἀπὸ τοῦ ὄρους παραγενομένην ἐν Μοναστηρίῳ, καὶ βιώσασαν, θαυματουργιῶν ἀξιωθῆναι, τὴν δὲ ἐπὶ τῇ τῆς θαλάσσης πέτρᾳ μέχρι τέλους τοῦ βίου αὐτῆς προσκαρτερήσασαν ἀνδρικοῖς ἱματίοις παρὰ τοῦ ναυκλήρου κομισθεῖσι περιβληθεῖσαν. Τελεῖται δὲ ἡ αὐτοῦ Σύναξις ἐν τῷ σεπτῷ Ἀποστολείῳ τοῦ ἁγίου καὶ κορυφαίου τῶν Ἀποστόλων Πέτρου, τῷ συγκειμένῳ τῇ ἁγιωτάτῃ μεγάλῃ Ἐκκλησίᾳ.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, μνήμη τῶν ἁγίων Ἀποστόλων καὶ μαρτύρων, Ἀκύλα καὶ Πρισκίλλης.

Στίχ. Τμηθὲν γύναιον, Ἀκύλας φησί, βλέπων,
«Οὐκ ἀνδριοῦμαι πρὸς τομὴν ἀνὴρ κάρας;»

Ὁ ἅγιος Ἀκύλας σκυτοτόμος ἦν τὴν τέχνην, καὶ περὶ τοῦ ἁγίου Ἀποστόλου Παύλου ἀκούσας, ἀπῆλθε πρὸς αὐτὸν μετὰ τῆς συμβίου αὐτοῦ Πρισκίλλης· καὶ βαπτισθέντες ἀμφότεροι ὑπ' αὐτοῦ, ἦσαν αὐτῷ καθυπηρετούμενοι, κατὰ πᾶσαν πόλιν καὶ χώραν ἀκολουθοῦντες, καὶ συγκινδυνεύοντες ἐν πᾶσι τοῖς πειρασμοῖς. Τοσοῦτον δὲ ἠγάπησεν αὐτοὺς ὁ μέγας Ἀπόστολος Παῦλος, διὰ τὴν ἀρετὴν αὐτῶν, καὶ τὴν εἰς Χριστὸν πίστιν, ὡς καὶ μνημονεύειν αὐτῶν ἐν ταῖς ἐπιστολαῖς αὐτοῦ. Οὕτω δὲ τῷ Ἀποστόλῳ εὐαρεστήσαντες, καὶ πολλὰ τελέσαντες θαύματα, ὕστερον κρατηθέντες ὑπὸ τῶν ἀπίστων τὰς κεφαλὰς ἀπετμήθησαν. Καὶ οὕτω μεταστάντες τῶν ἐπὶ γῆς, κατοικοῦσι τοὺς οὐρανούς.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, μνήμη τοῦ ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν Εὐλογίου, Ἀρχιεπισκόπου Ἀλεξανδρείας.

Στίχ. Ψυχὴν δίδωσιν Εὐλόγιος Κυρίῳ,
Βοῶν πρὸς αὐτήν· Κύριον σὸν εὐλόγει.

Οὗτος ἦν ἐπὶ τῆς βασιλείας Ἡρακλείου, Ἀρχιεπίσκοπος Ἀλεξανδρείας πρὸ τοῦ ἁγίου Ἰωάννου τοῦ Ἐλεήμονος. Ἐποίησε δὲ θαύματα πολλά, ἓν ὧν ἐστι καὶ τοῦτο. Τοῦ ὁσιωτάτου Ἐπισκόπου Λέοντος, γράψαντος διὰ τὴν ἐν Χαλκηδόνι Σύνοδον ἐπιστολὴν ὀρθοδοξίας, ἀναγνοὺς αὐτὴν ὁ ὅσιος Εὐλόγιος, οὐ μόνον ἐπῄνεσε καὶ ἀπεδέξατο, ἀλλὰ καὶ τοῖς πᾶσιν ἐκήρυξεν. Ὁ οὖν Θεός, θέλων ἀμφοτέρους θεραπεῦσαι, ἔπεμψεν Ἄγγελον ἐν σχήματι τοῦ Ἀρχιδιακόνου Λέοντος· εὐχαριστοῦντα τῷ ἁγίῳ Εὐλογίῳ, ὑπὲρ οὗ ἀπεδέξατο τὴν δηλωθεῖσαν ἐπιστολήν. Ὁ δὲ Εὐλόγιος, τῷ τοῦ Θεοῦ Ἀγγέλῳ, ὡς ἀνθρώπῳ καὶ Ἀρχιδιακόνῳ τοῦ Πάπα διελέγετο. Καὶ ὡς ἄφαντος ἐγένετο ἀπ' αὐτοῦ, οὗτος τῷ Θεῷ εὐχαριστήσας, εἰς χεῖρας αὐτοῦ τὴν ψυχὴν ἐναπέθετο.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ οἱ ἅγιοι Πατὴρ καὶ Υἱὸς σταυρωθέντες τελειοῦνται.

Στίχ. Πατὴρ σὺν Υἱῷ σταυρικὸν πάσχει πάθος,
Ὑπὲρ Πατρός, τοῦ δόντος Υἱὸν εἰς πάθος.

Ὁ ὅσιος Συμεὼν ὁ κτίτωρ τῆς ἐν Ἄθῳ μονῆς τοῦ Χιλιανταρίου, ἐν εἰρήνῃ τελειοῦται.

Ταῖς τῶν Ἁγίων σου πρεσβείαις, ὁ Θεὸς ἐλέησον ἡμᾶς. Ἀμήν.

Ὠδὴ ζ΄. Ὁ Εἱρμός.

«Ἐν τῇ καμίνῳ Ἀβραμιαῖοι παῖδες τῇ Περσικῇ, πόθῳ εὐσεβείας μᾶλλον ἢ τῇ φλογί, πυρπολούμενοι ἐκραύγαζον· Εὐλογημένος εἶ, ἐν τῷ ναῷ τῆς δόξης σου Κύριε.»

Ὑπὸ τῆς θείας, κυβερνώμενος Πάτερ χειρός, ὥσπερ Ἰωνᾶς ἀπέρριψας σεαυτόν, εἰς βυθὸν θαλάσσης Ὅσιε, θηρσὶν ὀχούμενος, καὶ τῇ χέρσῳ λαμπρὸς ἐκδιδόμενος.

Συμπαθεστάτῃ προαιρέσει Πάτερ σῴζεις σαφῶς, κόρην πικροτάτης ζάλης καὶ ἀκλινῆ, ἐπὶ πέτραν θείας γνώσεως, στηρίζεις ψάλλουσαν, καὶ Θεῷ εὐαρέστως λατρεύουσαν.

Θεοῦ προστάξει, θαλαττίου ῥυσθεὶς ἐκ κλύδωνος, ταύτην μακαρίαν δέδωκας ἀμοιβήν, τὴν τοῦ σώματός σου νέκρωσιν, καὶ τὴν ὁλόκληρον, πρὸς τὸν πάντων Δεσπότην διάθεσιν.

Θεοτοκίον.

Ἐκ σοῦ τῆς δόξης, Θεογέννητορ λάμψας Ἥλιος, πάντων τῶν πιστῶν ἐφώτισε τὰς ψυχάς, μελῳδούντων θείῳ Πνεύματι· Εὐλογημένος εἶ, ἐν τῷ ναῷ τῆς δόξης σου Κύριε.

Ὠδὴ η΄. Ὁ Εἱρμός.

«Χεῖρας ἐκπετάσας Δανιήλ, λεόντων χάσματα, ἐν λάκκῳ ἔφραξε· πυρὸς δὲ δύναμιν ἔσβεσαν, ἀρετὴν περιζωσάμενοι, οἱ εὐσεβείας ἐρασταί, Παῖδες κραυγάζοντες· Εὐλογεῖτε, πάντα τὰ ἔργα Κυρίου τὸν Κύριον.»

Ἰσχύς μου καὶ ὕμνησις αὐτός, ὑπάρχεις Κύριε, μερὶς καὶ κλῆρός μου· σοῦ τὴν ἑκούσιον νέκρωσιν, περιφέρων περιέρχομαι, πόλεις καὶ χώρας ἐμμελῶς, Πάτερ ἐκραύγαζες· Εὐλογεῖτε, πάντα τὰ ἔργα Κυρίου τὸν Κύριον.

Οὐ ψύχει χαυνούμενος τὸν νοῦν, ἀλλ' οὐδὲ καύσωνι, ψυχὴν φλεγόμενος, ὅλως ἐνέδωκας θλίβων σου, τὸ σαρκίον· ἀλλ' ὑπέφερες, τὴν τοῖς δικαίοις ἐννοῶν μακαριότητα, καὶ κραυγάζων· Πάντα τὰ ἔργα ὑμνεῖτε τὸν Κύριον.

Ἱστίῳ πτερούμενος σοφέ, τοῦ θείου Πνεύματος, κούφως διέπλευσας, βίου τὴν θάλασσαν Ὅσιε, καὶ λιμένι προσεπέλασας, τῆς βασιλείας τοῦ Θεοῦ, μέλπων γηθόμενος· Εὐλογεῖτε, πάντα τὰ ἔργα Κυρίου τὸν Κύριον.

Σκηναῖς ἐναυλίζῃ φωτειναῖς, ἀποδυσάμενος, νέφος τοῦ σώματος· στολαῖς φαιδρύνῃ δὲ Ὅσιε, ἐξ ἱδρώτων ὑφανθείσαις σου, ἀσκητικῶν, καὶ μελῳδεῖς καθαρωτάτῃ ψυχῇ· Εὐλογεῖτε, πάντα τὰ ἔργα Κυρίου τὸν Κύριον.

Θεοτοκίον.

Λυτρούμενος κόσμον τῆς φθορᾶς, ἐκ σοῦ σεσάρκωται ὁ ὑπερούσιος, θεοχαρίτωτε Δέσποινα, ἐνεργείαις καὶ θελήσεσι, διπλοῦς ὁρώμενος, μιᾷ τῇ ὑποστάσει δέ· ᾧ βοῶμεν· Πάντα τὰ ἔργα ὑμνεῖτε τὸν Κύριον.

Ὠδὴ θ΄. Ὁ Εἱρμός.

«Λίθος ἀχειρότμητος ὄρους, ἐξ ἀλαξεύτου σου Παρθένε, ἀκρογωνιαῖος ἐτμήθη, Χριστὸς

»συνάψας τὰς διεστώσας φύσεις· διὸ ἐπαγαλλό-»μενοι, σὲ Θεοτόκε μεγαλύνομεν.»

Ὅλην τὴν τοῦ Πνεύματος αἴγλην, καθαρωτάτῃ διανοίᾳ, Μαρτινιανὲ εἰσεδέξω, καὶ φῶς ὡράθης καὶ στύλος Ὅσιε, ἀπὸ τῆς γῆς αἰρόμενος, καὶ μοναζόντων προηγούμενος.

Γέρα σοι τῶν πόνων παρέχει, ὁ ἀθλοθέτης σου παμμάκαρ· οὗτινος τοὺς νόμους φυλάττων, ἀνεπιστρόφως τῆς συνειδήσεως, τὸ καθαρὸν διήνυσας, Πάτερ ἀοίδιμε μαρτύριον.

Οἰκεῖς ἐν φωτὶ μετ' Ἀγγέλων, ἰσάγγελον βίον βιώσας, θείας ἡδονῆς ἀπολαύων, καὶ θεωρίας καὶ καθαρότητος, ὡς καθαρὸς τῷ πνεύματι, γεγενημένος ἀξιάγαστε.

Ἱέρευσας τὸ σῶμα θεόφρον, τὸν λογισμὸν καὶ τὴν καρδίαν, Μαρτινιανὲ τῷ Κυρίῳ, καὶ θῦμα ὤφθης πυρὶ ἀσκήσεως, περιφανῶς ὀπτώμενον, καὶ εὐωδίᾳ συντηρούμενον. Θεοτοκίον.

Σὲ τὴν τοῦ Ἡλίου τῆς δόξης, κούφην νεφέλην Θεοτόκε, ἐξ ἧς ὑπὲρ νοῦν ἀνατείλας, τὴν κτίσιν πᾶσαν ἐφωταγώγησεν, εὐσεβοφρόνως ᾄσμασι, Παρθενομῆτορ μεγαλύνομεν.

Ἐξαποστειλάριον. Ὁ οὐρανὸν τῆς ἄστροις.

Τῆς φύσεως βιαστής τε, καὶ μάρτυς Μαρτινιανέ, σὺ ἐθελούσιος ὤφθης, καὶ ὁδηγὸς ταῖς γυναιξί· μεθ' ὧν τὸν ἐχθρὸν νικήσας, ὑπὲρ ἡμῶν νῦν πρεσβεύεις. Θεοτοκίον.

Χαριστηρίοις σε ὕμνοις, ὑμνοῦμεν πόθῳ Παρθένε, σὺν τῷ Ἀγγέλῳ τὸ Χαῖρε, βοῶντές σοι Θεοτόκε· Χαῖρε ἀνύμφευτε Μήτηρ, τοῦ Βασιλέως τῆς δόξης.

Εἰς τὸν Στίχον τῶν Αἴνων, τὰ Στιχηρὰ τῆς Ὀκτωήχου.

Καὶ ἡ λοιπὴ Ἀκολουθία τοῦ Ὄρθρου, ὡς σύνηθες, καὶ Ἀπόλυσις.

ΤΗ ΙΔ΄. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

Μνήμη τοῦ Ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν Αὐξεντίου.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ

Εἰς τό, Κύριε ἐκέκραξα, ψάλλομεν Στιχηρὰ προσόμοια. Ἦχος δ΄. Ἔδωκας σημείωσιν.

Αὔξησιν ἀσκήσεως, ἐπιδεικνύων Αὐξέντιε, χαρισμάτων τὴν αὔξησιν, θεόθεν ἀπείληφας, θεραπεύειν νόσους, δαίμονας ἐλαύνειν, τῇ ἐπικλήσει τοῦ Χριστοῦ, πεπιστευμένος καὶ τῆς τοῦ Πνεύματος, παμμάκαρ θείας χάριτος, ἐμφορηθεὶς καὶ δυνάμεως, ᾧ σαφῶς κυβερνώμενος, πρὸς γαλήνην προσώρμισας.

Χάριν τῶν ἰάσεων, καὶ τῶν θαυμάτων ἐπλούτησας, καθαρθεὶς τὴν διάνοιαν· παθῶν γὰρ νοσήματα, καὶ σαρκὸς τὸν ζόφον, καὶ τὴν τρικυμίαν, ἀπετινάξω καὶ φαιδράν, τὴν τῆς ψυχῆς εἰργάσω κατάστασιν· ἐντεῦθεν καὶ διέλαμψας, ἐν μοναστῶν ὁμηγύρεσι, δυσωπῶν τὸν φιλάνθρωπον, ὑπὲρ τῶν εὐφημούντων σε.

Αὐξήσας τὸ τάλαντον, τὸ πιστευθέν σοι μακάριε, δαψιλῶς ἐργασάμενος, καὶ σπείρας ἐν δάκρυσιν, ἐν ἀγαλλιάσει, Πάτερ νῦν θερίζεις, πολλαπλασίονα χαράν, καὶ θυμηδίαν ὄντως δρεπόμενος· ὡς ἔχων παρρησίαν οὖν, πρὸς τὸν Δεσπότην δυσώπησον, ὑπὲρ τῶν ἀνυμνούντων σε, θεοφόρε Αὐξέντιε.

Δόξα, καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Τὸ χαῦνον καὶ ἔκλυτον, Παρθενομῆτορ πανάμωμε, τῆς ψυχῆς μου μετάβαλε, εἰς ῥῶσιν καὶ δύναμιν, νῦν τοῦ θείου φόβου, ποιεῖν τε καὶ πράττειν, τὰ δικαιώματα Χριστοῦ· ὅπως ἐκφύγω τὸ πῦρ τὸ ἄσβεστον, καὶ κλῆρον τὸν οὐράνιον, καὶ τὴν ζωὴν τὴν ἀπέραντον, διὰ σοῦ εὕρω Δέσποινα, εὐφραινόμενος πάντοτε. Ἡ Σταυροθεοτοκίον.

Σταυρούμενον βλέπουσα, καὶ τὴν πλευρὰν ὀρυττόμενον, ὑπὸ λόγχης ἡ Πάναγνος, Χριστὸν τὸν φιλάνθρωπον, ἔκλαιε βοῶσα· Τί τοῦτο Υἱέ μου; τί σοι ἀχάριστος λαός, ἀποτιννύει ἀνθ' ὧν πεποίηκας, καλῶν αὐτοῖς, καὶ σπεύδεις με, ἀτεκνωθῆναι παμφίλτατε; Καταπλήττομαι εὔσπλαγχνε, σὴν ἑκούσιον σταύρωσιν.

Ἐὰν δὲ τύχῃ ἐκτὸς τῆς Τεσσαρακοστῆς, λέγε τὸ ἑξῆς Ἰδιόμελον.

Δόξα, Ἦχος πλ. δ΄. Ἀνατολίου.

Ἡ καθαρὰ τοῦ Πνεύματος τοῦ ἁγίου σοφία, σκηνώσασα ἐν τῇ καθαρᾷ καρδίᾳ σου, παμμακάριστε Αὐξέντιε, ὅσιε Πάτερ κατὰ τῶν πνευμάτων τῆς πονηρίας, φοβερόν σε διώκτην ἀνέδειξε· καὶ οὐ μόνον φοβερόν, ἀλλὰ καὶ κρυπτῶν νοσημάτων ἰατρόν· Διὸ παρρησίαν κεκτημένος πρὸς τὸν φιλάνθρωπον Θεόν, τῇ ἀπαύστῳ πρεσβείᾳ σου, τῶν ψυχικῶν ἡμᾶς παθῶν, καὶ σωματικῶν ἐλευθέρωσον.

Καὶ νῦν, Θεοτοκίον. Ὢ τοῦ παραδόξου θαύματος.

Χαῖρε Ἀγγέλων ἐγκώμιον. Χαῖρε βροτῶν καλλονή. Χαῖρε δόξα τοῦ γένους ὑμῶν. Χαῖρε θεία εἴσοδος, πρὸς βασιλείαν Θεοῦ· Χαῖρε μεσίτρια,

πρὸς τὸν πλάσαντα· Χαῖρε λυτήριον, τὸ τῆς ἀρχαίας ἀρᾶς· σοὶ πάντες ᾄδομεν, αἶνον χαριστήριον χρεωστικῶς, οἱ καταπολαύοντες, ἀεὶ τῶν σῶν ἀγαθῶν.

Ἢ Σταυροθεοτοκίον.

Ἥλιος ἰδών σε ἔφριξεν, ἐπὶ Σταυροῦ Ἰησοῦ, ἡπλωμένον θελήματι, καὶ ἡ γῆ ἐσείετο, καὶ αἱ πέτραι ἐρρήγνυντο, καὶ τὰ μνημεῖα φόβῳ ἠνοίγοντο, καὶ αἱ δυνάμεις πᾶσαι ἐξίσταντο· σὲ δ' ὡς ἑώρακεν, ἡ Παρθένος Δέσποινα ὀλολυγμῷ, οἴμοι! ἀνεκραύγαζε, τί τὸ ὁρώμενον;

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΡΟΝ

Μετὰ τὴν συνήθη Στιχολογίαν τοῦ Ψαλτηρίου, λέγεται ὁ Κανών, οὗ ἡ Ἀκροστιχίς·

Αὐξέντιον τὸν θεῖον ὑμνῶ προφρόνως.

Θεοφάνους. Ὠδὴ α'. Ἦχος δ'. Ὁ Εἱρμός.

«Θαλάσσης, τὸ ἐρυθραῖον πέλαγος, ἀβρόχοις »ἴχνεσιν, ὁ παλαιὸς πεζεύσας Ἰσραήλ, σταυ»ροτύποις Μωσέως χερσί, τοῦ Ἀμαλὴκ τὴν δύ»ναμιν, ἐν τῇ ἐρήμῳ ἐτροπώσατο.»

Αὐξήσας, τὴν πρὸς Θεὸν ἀγάπησιν, Πάτερ Αὐξέντιε, καὶ κοσμικὴν στοργὴν καταλιπών, θεοφόρε κειμήλιον, χωρητικὸν τοῦ Πνεύματος, τῶν χαρισμάτων ἀναδέδειξαι.

Ὑπῆλθες, ἐθελουσίοις νεύμασι, Πάτερ Αὐξέντιε, σὺ τὸν ζυγὸν Κυρίου τὸν χρηστόν, καὶ τὴν γῆν ἐκαινούργησας, τῶν ἀρετῶν τοῖς δάκρυσι, καταπιαίνων ταύτην ἔνδοξε.

Ξενώσας, βιωτικῆς συγχύσεως, τὴν σὴν ψυχὴν καὶ τον νοῦν, καὶ πρὸς Θεὸν συνάψας ἐμμελῶς, ἐν συντόνοις ἀσκήσεσιν, ἐπὶ τῆς γῆς ὡς ἄσαρκος, ἐπολιτεύσω παμμακάριστε.

Θεοτοκίον.

Ἐν σοὶ νῦν, ἐθεωρήθη Δέσποινα, ἡ ἀκατάληπτος, θεανδρικὴ πορεία τοῦ Χριστοῦ, ὃς Θεός τε καὶ ἄνθρωπος, ἐκ σοῦ Ἁγνὴ γεγέννηται, ἀνακαινίζων τὴν οὐσίαν μου.

Ὠδὴ γ'. Ὁ Εἱρμός.

«Οὐκ ἐν σοφίᾳ, καὶ δυνάμει καὶ πλούτῳ καυ»χώμεθα, ἀλλ' ἐν σοὶ τῇ τοῦ Πατρός, ἐνυπο»στάτῳ Σοφίᾳ Θεοῦ· οὐ γάρ ἐστιν Ἅγιος, πλὴν »σου φιλάνθρωπε.»

Νενευρωμένος, τοῦ Σταυροῦ τῇ δυνάμει κατήργησας, τῶν δαιμόνων τὰς ὁρμάς, καὶ μεθοδείας διέλυσας, ἀσκήσει τρεπόμενος, τὴν τούτων ἔφοδον.

Τὴν τῶν Ἀγγέλων, ἐπὶ γῆς πολιτείαν μιμούμενος, τὸ καθαρὸν ἐν προσευχαῖς, ἐν ἀγρυπνίαις τὸ εὔτονον, προθύμως διήνυσας, Πάτερ Αὐξέντιε.

Ἰὸν θανάτου, ταῖς ψυχαῖς προξενοῦσαν Αὐξέντιε, ἐπιγνοὺς τὴν ἡδονήν, δι' ἐγκρατείας ἐνέκρωσας, αὐτῆς τὰ κινήματα, θεόφρον Ὅσιε.

Θεοτοκίον.

Ὁ διαπλάσας, κατ' ἀρχὰς ἐκ χοός με τὸν ἄνθρωπον, πλαστουργεῖται δι' ἐμέ, ἐν τῇ γαστρί σου Πανάμωμε, τὴν πάλαι κατάπτωσιν, ἐπανορθούμενος. Κάθισμα, Ἦχος α'. Τὸν τάφον σου.

Εἰς ὄρος ἀνελθών, θεωρίας Παμμάκαρ, καὶ πράξεως σαφῶς, ἀστραπαῖς τῶν θαυμάτων, ὡς ἥλιος ἔλαμψας, καταυγάζων τὰ πέρατα· ὅθεν σήμερον, τὴν παναγίαν σου μνήμην, ἑορτάζομεν, ὑμνολογοῦντές σε πίστει, καὶ πόθῳ γεραίρομεν.

Δόξα, Ἦχος πλ. δ'. Τὴν Σοφίαν.

Ἀνελθὼν ἐν τῷ ὄρει τῶν ἀρετῶν, βραχυτάτῳ κελλίῳ μάκαρ σαυτόν, συγκλείσας στενούμενος, ἐπὶ γῆς δι' ἀσκήσεως, καὶ πρὸς πλάτος θεῖον, πανσόφως πτερούμενος, λογισμῷ τελείῳ, ἀνῆλθες μακάριε· ὅθεν τοὺς εἰς βάθη, πειρασμῶν ἐκπεσόντας, ἀνείλκυσας Ὅσιε, ἐνεργῶν τὰ τεράστια. Θεοφόρε Αὐξέντιε, πρέσβευε Χριστῷ τῷ Θεῷ, τῶν πταισμάτων ἄφεσιν δωρήσασθαι, τοῖς ἑορτάζουσι πόθῳ, τὴν ἁγίαν μνήμην σου.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Ὡς Παρθένον καὶ μόνην ἐν γυναιξί, σὲ ἀσπόρως τεκοῦσαν Θεὸν σαρκί, πᾶσαι μακαρίζουσι, γενεαὶ τῶν ἀνθρώπων· τὸ γὰρ πῦρ ἐσκήνωσεν, ἐν σοὶ τῆς Θεότητος, καὶ ὡς βρέφος θηλάζεις, τὸν Κτίστην καὶ Κύριον· ὅθεν τῶν Ἀγγέλων, καὶ ἀνθρώπων τὸ γένος, ἀξίως δοξάζομεν, τὸν πανάγιον τόκον σου, καὶ συμφώνως βοῶμέν σοι· Πρέσβευε τῷ σῷ Υἱῷ καὶ Θεῷ, τῶν πταισμάτων ἄφεσιν δωρήσασθαι, τοῖς ἀνυμνοῦσιν ἀξίως, τὴν δόξαν σου Δέσποινα.

Ἢ Σταυροθεοτοκίον.

Τὸν ἀμνὸν καὶ Ποιμένα καὶ Λυτρωτήν, ἡ Ἀμνὰς θεωροῦσα ἐν τῷ Σταυρῷ, ὠλόλυζε δακρύουσα, καὶ πικρῶς ἐκβοῶσα· Ὁ μὲν κόσμος ἀγάλλεται, δεχόμενος τὴν λύτρωσιν, τὰ δὲ σπλάγχνα μου φλέγονται, ὁρώσης σου τὴν σταύρωσιν, ἣν περ ὑπομένεις, διὰ σπλάγχνα ἐλέους. Μακρόθυμε Κύριε, τοῦ ἐλέους ἡ ἄβυσσος, καὶ πηγὴ ἀγαθότητος, σπλαγχνίσθητι καὶ δώρησαι οὖν, τῶν πταισμάτων

ἄφεσιν τοῖς δούλοις σου, τοῖς ἀνυμνοῦσί σου πίστει, τὰ θεῖα παθήματα. Ὠδὴ δ'. Ὁ Εἱρμός.

«Ἐπαρθέντα σὲ ἰδοῦσα ἡ Ἐκκλησία, ἐπὶ Σταυ-»ροῦ τὸν Ἥλιον, τῆς δικαιοσύνης, ἔστη ἐν τῇ »τάξει αὐτῆς, εἰκότως κραυγάζουσα· Δόξα τῇ δυ-»νάμει σου Κύριε.»

Νικητὴς κατὰ πνευμάτων τῆς πονηρίας, τῇ τοῦ ἁγίου Πνεύματος, Πάτερ συνεργείᾳ, ὤφθης καὶ τῇ χάριτι, κραυγάζων Αὐξέντιε· Δόξα τῇ δυνάμει σου Κύριε.

Τῶν χειμάρρων Θεοφόρε τῆς ἀνομίας, τῇ προσευχῇ παμμάκαρ, σεαυτὸν ὀχυρώσας, ἔφυγες τὸν τάραχον· τρυφῆς τὸν χειμάρρουν δέ, πέπωκας ἀξίως πανόλβιε.

Ὁ Θεοφόρος τὴν πίστιν καὶ τὴν ἀγάπην, τὴν πρὸς Θεὸν αὐξήσας, πρὸς μετάρσιον ὕψος, θείας οἰκειώσεως, ὑψώθη κραυγάζων σοι· Δόξα τῇ δυνάμει σου Κύριε.

Νουνεχῶς Πάτερ προκρίνας τῆς τῶν προσκαίρων, χαμαιπετοῦς κυβείας, τὴν μὴ σαλευομένην, θείαν ὡραιότητα, προθύμως ἐκραύγαζες· Δόξα τῇ δυνάμει σου Κύριε. Θεοτοκίον.

Θεὸν Λόγον σε τεκοῦσαν σαφῶς εἰδότες, σωματικῶς κυρίως, οἱ πιστοὶ Θεοτόκον, πάντες ὀνομάζομεν, τὴν κλῆσιν κατάλληλον, φύσει τῶν πραγμάτων προσάγοντες.

Ὠδὴ ε'. Ὁ Εἱρμός.

«Σὺ Κύριέ μου φῶς, εἰς τὸν κόσμον ἐλήλυθας· »φῶς ἅγιον ἐπιστρέφον, ἐκ ζοφώδους ἀγνοίας, »τοὺς πίστει ἀνυμνοῦντάς σε.»

Ἐρχόμενα τῆς σῆς, ὁδοῦ Πάτερ τὰ σκάνδαλα, ὀξύτητι διανοίας, ἀλωβήτως διῆλθες, καὶ ψυχῆς καθαρότητι.

Ἰσότητι φρενῶν, τὴν ζωὴν διελήλυθας, τὰ πρόσκαιρα παρατρέχων, αἰωνίοις δὲ Πάτερ, εἰς ἀεὶ προστιθέμενος.

Ὁ βίος σου λαμπρός, καὶ ἡ πίστις ὀρθόδοξος, ἡ ἄσκησις θαυμασία, ἠρτυμένος ὁ λόγος, τῇ χάριτι Αὐξέντιε. Θεοτοκίον.

Νοῦν ἔχοντες ὀρθόν, διδαγμάτων ἀνάπλεων, σὲ Πάναγνε Θεοτόκον, ὀνομάζομεν πάντες, καὶ πόθῳ μακαρίζομεν. Ὠδὴ ς'. Ὁ Εἱρμός.

«Θύσω σοι, μετὰ φωνῆς αἰνέσεως Κύριε, ἡ Ἐκ-»κλησία βοᾷ σοι, ἐκ δαιμόνων λύθρου κεκα-»θαρμένη, τῷ δι' οἶκτον, ἐκ τῆς πλευρᾶς σου ῥεύ-»σαντι αἵματι.»

Υἱόν σε, καὶ φωτὸς καὶ ἡμέρας ἀνέδειξεν, ἡ πολιτεία σου μάκαρ, εὐσχημόνως Πάτερ περιπατοῦντα, καὶ φωστῆρα, ζωῆς ἐν κόσμῳ λόγον ἐπέχοντα.

Μελέτην, τοῦ θανάτου τὸν βίον σου θέμενος, διαφερόντως τὸν ὅρον, τῆς σοφίας Πάτερ κατανοήσας, μετετέθης, πρὸς τὴν Σοφίαν τὴν ἐνυπόστατον. Θεοτοκίον.

Ναόν σε, τοῦ Θεοῦ καὶ παστάδα γινώσκομεν, στάμνον λυχνίαν καὶ πλάκα, κεκτημένην ἔνδον ἐγγεγραμμένον, τὸν δι' οἶκτον, σωματωθέντα Λόγον Πανάμωμε.

Κοντάκιον, Ἦχος β'. Τὴν ἐν πρεσβείαις.

Κατατρυφήσας θεόφρον τῆς ἐγκρατείας, καὶ τὰς ὀρέξεις τῆς σαρκὸς χαλινώσας, ὤφθης τῇ πίστει σου αὐξανόμενος, καὶ ὡς φυτὸν ἐν μέσῳ τοῦ Παραδείσου ἐξήνθησας, Αὐξέντιε Πάτερ ἱερώτατε.

Ὁ Οἶκος.

Τίς τοὺς ἀγῶνάς σου νῦν ἐπαξίως ἐξείπῃ, ἢ τοὺς πόνους σου Πάτερ, οὓς ὑπέστης ἐν γῇ, διὰ τὴν θείαν ἀπόλαυσιν; ἀπὸ βρέφους γὰρ νόμοις Κυρίου ἀκολουθήσας, καὶ προστάγμασι τούτου ὑπηρετήσας, νέος ἡμῖν ἀνεδείχθης Ἰὼβ τοῖς παλαίσμασι· τοῦ κόσμου πάροικος ὤφθης, καὶ τῆς γῆς ἁπάσης ἀλλότριος· νηστείαν πίστει ἐξήσκησας. ἀγρυπνίαν ἁγνείαν ἠγάπησας, Αὐξέντιε Πάτερ ἱερώτατε. Συναξάριον.

Τῇ ΙΔ'. τοῦ αὐτοῦ μηνός, μνήμη τοῦ ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν Αὐξεντίου τοῦ ἐν τῷ Βουνῷ.

Στίχ. Ὁ Βουνός, ὡς Κάρμηλος, ἦν Αὐξεντίῳ,
Φανέντι τἆλλα πλὴν τελευτῆς Ἠλίᾳ.
Λεῖψε βίον δεκάτῃ Αὐξέντιος ἠδὲ τετάρτῃ.

Οὗτος ἦν ἐπὶ τῆς βασιλείας Θεοδοσίου τοῦ μικροῦ, ὁρμώμενος τῶν ἀφ' ἡλίου Ἀνατολῶν, Σχολαστικὸς γεγονώς. Μετῆλθε δὲ τὸν μονήρη βίον· καὶ εἰς τὸ ὄρος, ἀνελθών, τὸ κατ' ἀντικρὺ τῆς Ὀξείας κείμενον, ἦν τὴν ἄσκησιν καρτερικώτατος, τὴν πίστιν ὀρθοδοξότατο. Πολλὰ δὲ φαυλίσας τὴν Εὐτυχοῦς καὶ Νεστορίου κακοδοξίαν, καὶ ἀποδεξάμενος τὴν ἐν Χαλκηδόνι τετάρτην Σύνοδον, γέγονε καὶ Βασιλεῦσιν αἰδέσιμος, καὶ πᾶσι τοῖς ἐντυγχάνουσι, θείᾳ χάριτι τὴν ὄψιν ἠγλαϊσμένος, καὶ πηγὰς θαυμάτων καὶ ἰάσεων τοῖς προσιοῦσι βρύων ἑκάστοτε. Ἐν εἰρήνῃ δὲ ἀναπαυσάμενος, κατετέθη ἐν τῷ ὑπ' αὐτοῦ ἀνοικοδομηθέντι εὐκτηρίῳ. Τελεῖται δὲ ἡ αὐτοῦ Σύναξις ἐν τῇ Μονῇ τοῦ Καλλιστράτου.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, μνήμη τοῦ Ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν Μάρωνος.

Στίχ. Φύσει μαρανθεὶς σαρκίου, θάλλει Μάρων,
Μετεμφυτευθεὶς τῆς Ἐδὲμ τῷ χωρίῳ.

Οὗτος ὁ Ὅσιος, τὸν ὕπαιθρον ἀσπασάμενος βίον, κορυφήν τινα κατέλαβεν ὄρους, ὑπὸ τῶν πάλαι δυσσεβῶν τιμωμένην· καὶ τὸ ἐν ταύτῃ τῶν δαιμόνων τέμενος τῷ Θεῷ καθιερώσας, ἐν αὐτῷ διέτριβε, σκηνήν τινα βραχεῖαν πηξάμενος. Πόνοις δὲ οὐ τοῖς τυχοῦσιν ἐκέχρητο μόνοις, ἀλλὰ καὶ ἐπενόει ἑτέροις· ὁ δὲ ἀγωνοθέτης τοῖς πόνοις τὴν χάριν ἐπεμέτρησεν· ἦν γὰρ ἰδεῖν καὶ πυρετοὺς σβεννυμένους τῇ τούτου

προσευχῇ, καὶ φρίκην παυσμένην, καὶ δαίμονας δραπετεύοντας, καὶ παντοδαπὰ καὶ ποικίλα νοσήματα εὐχῇ μόνῃ θεραπευόμενα. Ἀλλὰ καὶ πολλὰ κατασκευάσας Μοναστήρια, πολλοὺς δι' ἀσκήσεως τῷ Θεῷ προσῆγεν. Οὕτω δὲ τῆς θείας γεωργίας ἐπιμελούμενος, καὶ ψυχὰς ὁμοῦ θεραπεύων καὶ σώματα, καὶ ἀρρωστίαν ὑπομείνας βραχεῖαν, ὑπεξῆλθε τοῦ βίου ἐν εἰρήνῃ.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, μνήμη τοῦ Ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν Ἀβραάμ.

Στίχ. Πράξεις τὸ ταὐτὸν εὗρε κλήσεως πλέον,
Πρὸς τὸν σύνοικον Ἀβραὰμ Ἀβραάμης.

Οὗτος ἦν ἐπὶ τῆς βασιλείας Θεοδοσίου τοῦ μεγάλου, ἐκ πόλεως Κύρου· ἐν ᾗ καὶ τεχθείς, τῆς ἀσκητικῆς ἀρετῆς τὸν πλοῦτον συνελέξατο. Τοσαύτῃ γὰρ ἀγρυπνίᾳ καὶ στάσει τὸ σῶμα κατεδάμασεν, ὡς ἀκίνητος ἐπὶ πλεῖστον διαμεῖναι χρόνον, μηδαμῶς βαδίζειν δυνάμενος. Μεμαθηκὼς δὲ κώμην τινά, πρὸς τῷ ὄρει τῷ Λιβάνῳ κειμένην, κατείδωλον εἶναι, ταύτην καταλαμβάνει. Καὶ οἰκίαν μισθωσάμενος, ἐπὶ τρεῖς μὲν ἡμέρας διετέλεσεν ἡσυχάζων· ἐπὶ δὲ τῇ τετάρτῃ ἡσύχως προσερχόμενος, πρῶτον μὲν ὑπ' αὐτῶν τῶν δυσσεβῶν χοῒ πολλῷ καταχώννυται· εἶτα πόρρω αὐτῶν ἐκελεύετο ἀναγκαστικῶς ἀπιέναι. Ἀλλὰ πράκτορες εὐθὺς ἀφικόμενοι, τοὺς ἐν τῇ κώμῃ δεινῶς ᾔκιζον, τὰς εἰσφορὰς ἀπαιτοῦντες. Ὁ δὲ θεῖος οὗτος, τὰς ὑπὲρ αὐτῶν εἰσφορὰς τοῖς πράκτορσι δεδωκώς, τοὺς ὑβριστὰς τῶν βασάνων ἠλευθέρωσεν. Οἱ δὲ τὴν τοῦ Ὁσίου φιλανθρωπίαν ὑπερθαυμάσαντες, Ἐκκλησίαν ἐδομήσαντο, Χριστιανοὶ γεγονότες, καὶ αὐτὸν ἱερέα γενέσθαι καταναγκάζουσιν. Ὁ δέ, τρία συγγενόμενος αὐτοῖς ἔτη, καὶ καλῶς πρὸς τὴν εὐσέβειαν αὐτοὺς ὁδηγήσας, πάλιν τὸ μοναχικὸν κατέλαβε καταγώγιον, ἕτερον αὐτοῖς ἀντ' αὐτοῦ ἱερέα καταλιπών.

Ἐν τούτοις διαλάμψας, τὴν Καρῶν ὑποδέχεται προεδρείαν· πόλις δὲ αὕτη τῆς Παλαιστίνης κατείδωλος. Ἀλλὰ καὶ ταύτην πόνοις μυρίοις, καὶ θεοπνεύστοις διδασκαλίαις, Θεῷ ἐν ὀλίγῳ χρόνῳ παρέστησεν. Οὔτε γὰρ ἄρτου κατὰ τὸν τῆς ἱερωσύνης χρόνον μετέλαβεν, οὔτε ὀσπρίων, οὔτε λαχάνων, ὁμιλησάντων πυρί, οὐχ ὕδατα, ἀλλὰ θριδακίνας καὶ σέρεις (πικρίδας), καὶ ὅσα τοιαῦτα, τροφὴν ἅμα καὶ ποτὸν ἐποιεῖτο. Τούτου τὴν φήμην καὶ ὁ βασιλεὺς ἀκούσας, πρὸς ἑαυτὸν μετεκαλέσατο, καὶ ὀλίγον χρόνον ἔκτοτε ἐπιβιοὺς ἐν τῇ βασιλίδι ταύτῃ τῶν πόλεων, τὴν ψυχὴν τῷ Θεῷ παρέθετο. Τὸ δὲ σῶμα αὐτοῦ ὁ εὐσεβέστατος καὶ μέγας βασιλεὺς Θεοδόσιος ἐν τῇ τῶν Καρῶν μετὰ τιμῆς ὅτι πλείστης παρέπεμψεν.

Ὁ ἅγιος νεομάρτυς Γεώργιος ῥάπτης Μιτυληναῖος ὁ καλούμενος Παϊζάνος ἐμαρτύρησεν ὑπὲρ τοῦ Χριστοῦ ἐν Κωνσταντινουπόλει.

Ταῖς αὐτῶν ἁγίαις πρεσβείαις, ὁ Θεὸς ἐλέησον ἡμᾶς. Ἀμήν.

Ὠδὴ ζ'. Ὁ Εἱρμός.

«Ἐν τῇ καμίνῳ, Ἀβραμιαῖοι Παῖδες τῇ Περσικῇ, πόθῳ εὐσεβείας μᾶλλον ἢ τῇ φλογί, »πυρπολούμενοι ἐκραύγαζον· Εὐλογημένος εἶ, ἐν »τῷ ναῷ τῆς δόξης σου Κύριε.»

Ὡς τετρωμένος, τῇ τοῦ Δεσπότου Πάτερ θείᾳ στοργῇ, πᾶσαν πρὸς αὐτὸν ἀνένδοτον τὴν ῥοπήν, τῆς καρδίας σου ἐκέκτησο· Εὐλογημένος εἶ, ὁ Θεός μου κραυγάζων καὶ Κύριος.

Πεφωτισμένος, τῇ τοῦ Σωτῆρος αἴγλῃ Πάνσοφε, σκότους τὸν προστάτην ἤλεγξας κραταιῶς, κοσμοκράτορας καθεῖλες δέ· Εὐλογημένος εἶ, ὁ Θεός μου κραυγάζων καὶ Κύριος.

Θεοτοκίον.

Ῥεύσασαν πάλαι, τῆς πρὸς τὸ κρεῖττον ἀνανεύσεως, φύσιν τῶν ἀνθρώπων Πάναγνε βουληθείς, ἀναπλάσαι κατεσκήνωσεν, ὁ πλαστουργὸς Θεός, ἐν τῇ γαστρί σου μόνῃ πανύμνητε.

Ὠδὴ η'. Ὁ Εἱρμός.

«Λυτρωτὰ τοῦ παντὸς Παντοδύναμε, τοὺς ἐν »μέσῳ φλογὸς εὐσεβήσαντας, συγκαταβὰς »ἐδρόσισας, καὶ ἐδίδαξας μέλπειν· Πάντα τὰ ἔργα, »εὐλογεῖτε ὑμνεῖτε τὸν Κύριον.»

Ὁλικῶς πρὸς Θεὸν μεταθέμενος, ἀπεσείσω σαρκὸς τὴν εὐπάθειαν, καὶ τῶν θαυμάτων εἴληφας, τὴν ἐνέργειαν μέλπων· Πάντα τὰ ἔργα, εὐλογεῖτε ὑμνεῖτε τὸν Κύριον.

Φοβερὸς ἀπεφάνθης τοῖς δαίμοσι, τὸν Χριστὸν κεκτημένος συλλήπτορα· οὗ τὸν Σταυρὸν ἀράμενος, ἠκολούθησας μέλπων· Πάντα τὰ ἔργα, εὐλογεῖτε ὑμνεῖτε τὸν Κύριον.

Θεοτοκίον.

Ῥητορεύει φανεὶς ὁ Ἀρχάγγελος, καὶ μηνύει τοῦ Λόγου σοι Πάναγνε, τὴν ὑπὲρ λόγον σύλληψιν, καὶ σωτήριον κόσμῳ· Πάντα τὰ ἔργα, εὐλογεῖτε κραυγάζων τὸν Κύριον.

Ὠδὴ θ'. Ὁ Εἱρμός.

«Λίθος ἀχειρότμητος ὄρους, ἐξ ἀλαξεύτου σου »Παρθένε, ἀκρογωνιαῖος ἐτμήθη, Χριστὸς »συνάψας τὰς διεστώσας φύσεις· διὸ ἐπαγαλλόμε»νοι, σὲ Θεοτόκε μεγαλύνομεν.»

Ὅλῃ τῇ Θεότητι Πάτερ, τῷ βαπτισμῷ σου συνετάξω· καὶ διατηρήσας ἀκραιφνῶς, τὸ τῆς εἰκόνος μάκαρ ἀξίωμα, τρισσοφεγγεῖ λαμπρότητι, μετ' εὐφροσύνης προσεχώρησας.

Νῦν οὐκ ἐν αἰνίγματι Πάτερ, οὐδ' ἐν ἐσόπτρῳ κατοπτεύεις, τὸν τῆς Θεαρχίας φωτισμόν· πρὸς πρόσωπον δὲ πάνσοφε πρόσωπον, τῆς ὑπὲρ νοῦν λαμπρότητος, καὶ θεοπτίας ἀξιούμενος.

Ὡς ἔχων πολλὴν παρρησίαν, πρὸς τῶν ἁπάντων Βασιλέα, Πάτερ λυτρωθῆναι δυσώπει, τοὺς τὴν σὴν μνήμην ἐπιτελοῦντας πιστῶς, ἐκ πάσης περιστάσεως, ἵνα σε πάντες μακαρίζωμεν.

Θεοτοκίον.

Σειρὰς τῶν ἐμῶν νῦν πταισμάτων, λῦσον Παρθένε Θεοτόκε, ἡ τῆς εὐσπλαγχνίας τὴν πηγήν, τεκοῦσα μόνη Θεομακάριστε, καὶ θυμηδίας ἔμπλησον, ὅπως ἀξίως μεγαλύνω σε.

Ἐξαποστειλάριον. Γυναῖκες ἀκουτίσθητε.

Αὐξήσει τῶν ἀγώνων σου, ἐπηύξησας τὰ τάλαντα, ἃ ἐπιστεύθης καὶ ταῦτα, τῷ σῷ προσῆξας Δεσπότῃ, καὶ τὸ Εὖ δοῦλε ἤκουσας, καὶ τὰ τούτου ἀκόλουθα· πρὸς ὃν ἀεὶ μνημόνευε, τῶν σὲ τιμώντων ἐκ πόθου, Αὐξέντιε θεοφόρε.

Θεοτοκίον.

Καὶ σχετικῶς ἀσπάζομαι, καὶ πόθῳ τὴν προσκύνησιν, προσνέμω πίστει καὶ πόθῳ, τῇ παναχράντῳ καὶ θείᾳ, εἰκόνι σου Πανάμωμε, ἀφ' ἧς ψυχῶν ἐκβλύζουσι, καὶ τῶν σωμάτων Δέσποινα, ἰάματα τοῖς ὑμνοῦσι, σὲ Θεοτόκον κυρίως.

Εἰς τὸν Στίχον τῶν Αἴνων, τὰ Στιχηρὰ τῆς Ὀκτωήχου.

Καὶ ἡ λοιπὴ Ἀκολουθία τοῦ Ὄρθρου, ὡς σύνηθες, καὶ Ἀπόλυσις.

ΤΗ ΙΕ΄. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

Μνήμη τοῦ Ἁγίου Ἀποστόλου Ὀνησίμου.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ

Εἰς τό, Κύριε ἐκέκραξα, ψάλλομεν Στιχηρὰ προσόμοια. Ἦχος δ΄. Ὡς γενναῖον ἐν μάρτυσιν

Ποταμοῦ τὰ ὁρμήματα, τοῦ τῆς χάριτος κήρυκος, ὡς Θεοῦ φανέντα σε, πόλιν ἔμψυχον, διαφερόντως εὐφραίνουσι, τὰ ἄρρητα ῥήματα, ἐπὶ γῆς τοῦ τῆς τρυφῆς, Παραδείσου πλουτήσαντος· οὗ καὶ γέγονας, δραστικὸς ὑπηρέτης ἐκμανθάνων, τὰ οὐράνια Παμμάκαρ, ἃ οὐκ ἐξὸν βροτοῖς φθέγξασθαι.

Τὸ τῆς γνώμης ἐλεύθερον, καὶ ψυχῆς αὐτεξούσιον, εὐγενείᾳ πίστεως κατελάμπρυνας· τῆς ἐπιγείου δὲ Πάνσοφε, δουλείας ἀπήλλαξαι, καὶ τῇ ζεύγλῃ τοῦ Χριστοῦ, τὸν αὐχένα ὑπέκλινας· ὅθεν ἔδραμες, νοητῆς ἐκ δουλείας τοὺς ἀνθρώπους, ἀπαλλάττων καὶ προσάγων, ἐλευθερίᾳ τῆς χάριτος.

Ὡς ἀκτῖνά σε Πάνσοφε, φεγγοβόλον ἐξήστραψεν, ὁ τοῦ κόσμου Ἥλιος καὶ Διδάσκαλος, τὴν οἰκουμένην λαμπρύνουσαν, φωτὶ τοῦ κηρύγματος, καὶ ταῖς θείαις ἀστραπαῖς, τὴν τῆς πλάνης σκοτόμαιναν, ἀφανίζουσαν, καὶ ποικίλων θαυμάτων ἐνεργείαις, τῶν πιστῶν τὰς διανοίας, καταφαιδρύνουσαν ἔνδοξε.

Δόξα, καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Κατακρίσεως λύτρωσαι, Παναγία Θεόνυμφε, καὶ δεινῶν πταισμάτων, τὴν ταπεινήν μου ψυχήν, καὶ τοῦ θανάτου ἀπάλλαξον, εὐχαῖς σου καὶ δώρησαι, δικαιώσεως τυχεῖν, ἐν ἡμέρᾳ ἐτάσεως, ἧς ἐπέτυχον, τῶν ἁγίων οἱ δῆμοι μετανοίᾳ, καθαρθέντα με πρὸ τέλους, καὶ τῶν δακρύων ταῖς χύσεσιν. Ἢ Σταυροθεοτοκίον.

Ὡς ἑώρακε Κύριε, ἡ Παρθένος καὶ Μήτηρ σου, ἐν Σταυρῷ κρεμάμενον ἐξεπλήττετο, καὶ ἀνακράζουσα ἔλεγε· Τί σοι ἀνταπέδωκαν, οἱ πολλῶν σου δωρεῶν, ἀπολαύσαντες Δέσποινα; ἀλλὰ δέομαι, μή με μόνην ἐάσῃς ἐν τῷ κόσμῳ, ἀλλὰ σπεῦσον ἀναστῆναι, συνανιστῶν τοὺς Προπάτορας.

Ἀπολυτίκιον, Ἦχος γ΄.

Ἀπόστολε ἅγιε Ὀνήσιμε πρέσβευε.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΡΟΝ

Μετὰ τὴν συνήθη Στιχολογίαν, λέγεται ὁ Κανών, οὗ ἡ Ἀκροστιχίς·

Παθῶν με δοῦλον ὄντα λύτρωσαι μάκαρ.

Θεοφάνους. Ὠδὴ α΄. Ἦχος πλ. β΄. Ὁ Εἱρμός.

«Ὡς ἐν ἠπείρῳ πεζεύσας ὁ Ἰσραήλ, ἐν ἀβύσ»σῳ ἴχνεσι, τὸν διώκτην Φαραώ, καθορῶν »ποντούμενον Θεῷ, ἐπινίκιον ᾠδήν, ἐβόα ᾄσωμεν.»

Πεφωτισμένος τῇ θείᾳ καὶ φωταυγεῖ, τοῦ Σωτῆρος χάριτι, τὴν ζοφώδη μου ψυχήν, δυσωπῶν Ὀνήσιμε Χριστόν, τὸν φιλάνθρωπον Θεόν, μάκαρ διάσωσον.

Ἀκτινοβόλοις τοῦ Παύλου καταυγασθείς, λαμπηδόσιν ἔνδοξε, τῆς ἀγνοίας τὴν ἀχλύν, εὐχερῶς διέφυγες Χριστῷ, χαριστήριον ᾠδήν, βοῶν πανόλβιε.

Θεῖος ἐδείχθης παμμάκαρ ἱερουργός, καὶ τῷ θείῳ Πνεύματι, διαλάμπων τηλαυγῶς, πανταχοῦ διέδραμες Χριστόν, ἀναγγέλλων εὐσεβῶς, Θεομακάριστε. Θεοτοκίον.

Ὡραϊσμένη τῷ κάλλει τῶν ἀρετῶν, Θεομῆτορ ἄχραντε, τὸν Θεὸν τὸν ἀληθῆ, ὑπὲρ νοῦν συνέλαβες ἡμᾶς, τὸν ταῖς θείαις ἀρεταῖς, καταφαιδρύναντα. Ὠδὴ γ΄. Ὁ Εἱρμός.

«Οὐκ ἔστιν Ἅγιος ὡς σύ, Κύριε ὁ Θεός μου, »ὁ ὑψώσας τὸ κέρας, τῶν πιστῶν σου ἀγαθέ, καὶ »στερεώσας ἡμᾶς, ἐν τῇ πέτρᾳ, τῆς ὁμολογίας σου.»

Ναμάτων θείων τῇ πηγῇ, προσπελάσας τὸ στόμα, καὶ τρυφῆς τὸν χειμάρρουν, ἐξ αὐτῆς ἀναλαβών, τὸ πρόσωπον τῆς σεπτῆς, Ἐκκλησίας, ἔνδοξε κατήρδευσας.

Μεθέξει φέγγους νοητοῦ, φαεινότατος ὤφθης, εὐσεβείας λαμπάσι, τὰς καρδίας τῶν πιστῶν, καταφωτίζων λαμπρῶς, τῇ φωσφόρῳ, αἴγλῃ τοῦ κηρύγματος.

Ἐλύθης Παύλου τοῖς δεσμοῖς, ἐκ δουλείας τῆς πλάνης, καὶ τῇ ἐλευθερίᾳ, τῆς χάριτος τιμηθείς, Υἱὸς Θεοῦ γεγονώς, κληρονόμος, θεῖος ἀναδέδειξαι.

Θεοτοκίον.

Δολίως ὄφις με τὸ πρίν, ὡς αἰχμάλωτον εἷλε, δι' ἀπάτης ἑρπύσας· διὰ σοῦ δὲ τῆς αὐτοῦ, δουλείας ἀπαλλαγείς, Θεομῆτορ, ὕμνοις μακαρίζω σε.

Κάθισμα, Ἦχος πλ. δ'. Τὴν Σοφίαν καὶ Λόγον.

Ἐκ δουλείας τῆς πλάνης ἀπαλλαγείς, ἀπελεύθερος ὤφθης ἐν τῷ Θεῷ, αὐτοῦ δοῦλος γνήσιος, χρηματίσας ἐν χάριτι, κοινωνὸς δεσμῶν δέ, τοῦ Παύλου γενόμενος, διὰ Χριστὸν ἐκτάνθης, ἀδίκως Ἀπόστολε· ὅθεν ἠξιώθης, μαρτυρήσας νομίμως, τῆς ἄνω λαμπρότητος, Ἱεράρχα Ὀνήσιμε· διὰ τοῦτο βοῶμέν σοι· Πρέσβευε Χριστῷ τῷ Θεῷ, τῶν πταισμάτων ἄφεσιν δωρήσασθαι, τοῖς ἑορτάζουσι πόθῳ, τὴν ἁγίαν μνήμην σου.

Δόξα, καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Ὡς Παρθένον καὶ μόνην ἐν γυναιξί, σὲ ἀσπόρως τεκοῦσαν Θεὸν σαρκί, πᾶσαι μακαρίζουσι, γενεαὶ τῶν ἀνθρώπων· τὸ γὰρ πῦρ ἐσκήνωσεν, ἐν σοὶ τῆς Θεότητος, καὶ ὡς βρέφος θηλάζεις, τὸν Κτίστην καὶ Κύριον· ὅθεν τῶν Ἀγγέλων, καὶ ἀνθρώπων τὸ γένος, ἀξίως δοξάζομεν, τὸν πανάγιον τόκον σου, καὶ συμφώνως βοῶμέν σοι· Πρέσβευε τῷ σῷ Υἱῷ καὶ Θεῷ, τῶν πταισμάτων ἄφεσιν δωρήσασθαι, τοῖς ἀνυμνοῦσιν ἀξίως, τὴν δόξαν σου Δέσποινα. Ἢ Σταυροθεοτοκίον.

Τὸν Ἀμνὸν καὶ Ποιμένα καὶ Λυτρωτήν, ἡ Ἀμνὰς θεωροῦσα ἐν τῷ Σταυρῷ, ὠλόλυζε δακρύουσα, καὶ πικρῶς ἐκβοῶσα. Ὁ μὲν κόσμος ἀγάλλεται, δεχόμενος τὴν λύτρωσιν, τὰ δὲ σπλάγχνα μου φλέγονται, ὁρώσης σου τὴν σταύρωσιν, ἣν περ ὑπομένεις διὰ σπλάγχνα ἐλέους. Μακρόθυμε Κύριε, τοῦ ἐλέους ἡ ἄβυσσος, καὶ πηγὴ ἀνεξάντλητος· σπλαγχνίσθητι καὶ δώρησαι οὖν, τῶν πταισμάτων ἄφεσιν τοῖς δούλοις σου, τοῖς ἀνυμνοῦσί σου πίστει, τὰ θεῖα παθήματα.

Ὠδὴ δ'. Ὁ Εἱρμός.

«Χριστός μου δύναμις, Θεὸς καὶ Κύριος, ἡ σεπτὴ Ἐκκλησία θεοπρεπῶς, μέλπει ἀνακράζουσα, ἐκ διανοίας καθαρᾶς, ἐν Κυρίῳ ἑορτάζουσα.»

Ὁ θέλων ἅπαντας, σωθῆναι Κύριος, ἐκ ζυγοῦ σε δουλείας ἱερουργόν, μάκαρ προχειρίζεται, ἱερουργοῦντα τὸ σεπτόν, θεοφάντορ Εὐαγγέλιον.

Υἱὸς σὺ γέγονας, Θεοῦ τῇ χάριτι, τὸν αὐτοῦ καταγγέλλων μονογενῆ, Λόγον τὸν ἀΐδιον, μετὰ σαρκὸς τοῖς ἐπὶ γῆς, παραδόξως ὁμιλήσαντα.

Λογίῳ κρίσεως, καὶ θείῳ χρίσματι, τῷ τῆς ἱερωσύνης ὡς Ἱερεύς, Πάνσοφε διέπρεψας, καὶ καρτερίᾳ τῶν δεινῶν, μάρτυς θεῖος ἐχρημάτισας.

Θεοτοκίον.

Ὁ φύσει ἄναρχος, Υἱὸς καὶ ἄχρονος, χρονικὴν ἐκ Παρθένου Κόρης ἀρχήν, θέλων καταδέχεται, τοὺς ὑπὸ χρόνον ἐκ φθορᾶς, ἀναπλάσαι προμηθούμενος.

Ὠδὴ ε'. Ὁ Εἱρμός.

«Τῷ θείῳ φέγγει σου ἀγαθέ, τὰς τῶν ὀρθριζόντων σοι ψυχάς, πόθῳ καταύγασον δέομαι, σὲ εἰδέναι Λόγε Θεοῦ, τὸν ὄντως Θεόν, ἐκ ζόφου τῶν πταισμάτων ἀνακαλούμενον.»

Νοὸς ὀξύτητι καὶ ψυχῆς, μάκαρ καθαρότητι πάντας, τοῦ δυσμενοῦς ὑπεριπτάμενος, βρόχους ἀνυψώθης πρὸς οὐρανίους σκηνάς, πτεροῖς θεογνωσίας ἀναφερόμενος.

Ὁ σὸς Ἀπόστολος ἀγαθέ, τὴν διὰ σαρκός σου παρουσίαν, πρὸς ἀνθρώπους ἐκήρυξε, τοὺς πεπλανημένους πρὸς σὴν ἐπίγνωσιν, ὁδηγῶν καὶ φωτίζων, αἴγλῃ τῆς πίστεως.

Ναὸς ἐδείχθης πανευπρεπής, ἔνδον κεκτημένος ὡς λυχνίαν, τὸ φέγγος τῆς θείας χάριτος, τῇ οἰκοδομίᾳ τοῦ θείου Πνεύματος, τεθεμελιωμένος, μάκαρ Ὀνήσιμε. Θεοτοκίον.

Τῆς ἁμαρτίας μου τὰς σειράς, τῇ σῇ μεσιτείᾳ καὶ προστασίᾳ, Παρθένε διάρρηξον· τῶν ἀπεγνωσμένων σὺ γὰρ ὑπάρχεις ἐλπίς, τῶν πίστει προστρεχόντων, τῇ θείᾳ σκέπῃ σου.

Ὠδὴ ς'. Ὁ Εἱρμός.

«Τοῦ βίου τὴν θάλασσαν, ὑψουμένην καθορῶν, τῶν πειρασμῶν τῷ κλύδωνι, τῷ εὐδίῳ λιμένι σου προσδραμών, βοῶ σοι· Ἀνάγαγε, ἐκ φθορᾶς τὴν ζωήν μου πολυέλεε.»

Ἀστράψας ὡς ἥλιος, οὐρανόθεν ὁ κληθείς, τῷ φωτισμῷ τῆς χάριτος, ἐπαφῆκεν ἀκτῖνά σε τηλαυγῆ, εὐτόνως ἐλαύνουσαν, τῆς ἀγνοίας τὸν ζόφον παμμακάριστε.

Λαμπρῶς ἐστηλίτευσας, τῶν ἀνόμων τὰ σαθρά, καὶ δυσσεβῆ φρυάγματα, εὐσεβείας φθεγγόμενος εὐσεβῶς, τὰ θεῖα διδάγματα, Ἱεράρχα Κυρίου πανσεβάσμιε. Θεοτοκίον.

Ὑπάρχων ὑπεύθυνος, ἁμαρτίαις καὶ δεινῶς, τραυματισθεὶς ὁ δείλαιος, ἐπὶ σὲ Θεομῆτορ τὴν συμπαθῆ, προσφεύγω δεόμενος, τὰς οὐλὰς ἐξαλεῖψαι τῶν πταισμάτων μου.

Κοντάκιον, Ἦχος δ'. Ἐπεφάνης σήμερον.

Ὡς ἀκτὶς ἐξέλαμψας, τῇ οἰκουμένῃ, ταῖς βολαῖς λαμπόμενος, ἡλίου μάκαρ παμφαοῦς, Παύλου τοῦ κόσμον φωτίσαντος· διό σε πάντες, τιμῶμεν Ὀνήσιμε. Ὁ οἶκος.

Σὲ ὑπὸ Παύλου τοῦ σοφοῦ, τῆς σάλπιγγος τῆς θείας, τῇ πίστει προσαχθέντα, καὶ λόγῳ φωτισθέντα, τῆς ἀληθείας μυστικῶς, καὶ μαρτυρηθέντα ἐπ' ἐργασίᾳ ἀρετῆς, καὶ πίστεως στερρότητι, τίς ἐγκωμιάσαι ἰσχύσει ὡς ὄντως κατ' ἀξίαν, ἢ τοὺς πόνους εὐφημῆσαι, ἐν οἷς στερρῶς ἔπαυσας τὴν πλάνην; Χρισθεὶς γὰρ ἱερεὺς ἐν Πνεύματι θείῳ, ἐκ δουλείας κοσμικῆς, καὶ Ἀποστόλων κήρυγμα λαβών, μετέσχες καὶ τῶν στεφάνων· διό σε πάντες τιμῶμεν Ὀνήσιμε.

Συναξάριον.

Τῇ ΙΕ'. τοῦ αὐτοῦ μηνός, μνήμη τοῦ ἁγίου Ἀποστόλου Ὀνησίμου μαθητοῦ τοῦ ἁγίου Ἀποστόλου Παύλου.

Στίχ. Ἤπλωσεν Ὀνήσιμος εἰς θλάσιν σκέλη,
Παύλῳ σκελῶν δραμόντα γενναίους δρόμους.
Πέμπτῃ Ὀνησίμου σκέλεα θραῦσαν δεκάτῃ τε.

Οὗτος, οἰκέτης ὑπῆρχε Φιλήμονος, ἀνδρὸς Ῥωμαίου, πρὸς ὃν γράφει ὁ ἅγιος Ἀπόστολος Παῦλος· ᾧ καὶ μαθητευθεὶς ὁ Ὀνήσιμος, καὶ διακονήσας, μετὰ τὴν αὐτοῦ τελείωσιν, συλληφθεὶς προσήχθη Τερτύλῳ τῷ τῆς χώρας Ἐπάρχῳ, καὶ παρ' αὐτοῦ ἐν Ποτιόλοις ἐκπέμπεται. Ἔνθα παραγενόμενος ὁ Τέρτυλος, τὸν Ὀνήσιμον ἐπιμένοντα τῇ εἰς Χριστὸν πίστει εὑρών, πρῶτον μὲν ῥάβδοις τύπτει σφοδρῶς· εἶτα τὰ σκέλη κατεάξας, τῆς προσκαίρου ζωῆς μεθιστᾷ.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, ὁ ἅγιος μάρτυς Μαΐωρ αἰκιζόμενος τελειοῦται.

Στίχ. Μάστιξι πλησθεὶς τὰς ψόας ἐμπαιγμάτων,
Δαυῒδ τὸ ῥητὸν φάσκε, μάρτυς Μαΐωρ.

Οὗτος ἦν ἐπὶ Μαξιμιανοῦ καὶ Διοκλητιανοῦ τῶν βασιλέων, στρατευόμενος ὑπὸ τὰ τάγματα τῶν Μαύρων. Ἐν τῇ Γαζαίων δὲ διαβληθεὶς τοῖς κρατοῦσι, καὶ ἐρωτηθείς, καὶ Χριστιανὸν ἑαυτὸν ἀνακηρύξας, μαστίζεται σφοδρῶς, ἅπαν τὸ σῶμα καταξανθείς. Τριάκοντα δὲ ἐν τῷ μαστίζεσθαι αὐτὸν ἀλλαγέντων στρατιωτῶν, ἔρρει μὲν αὐτοῦ τὸ αἷμα, καὶ τὴν γῆν ἐφοίνισσεν, ἰχῶρσι καὶ λύθρῳ ἐκ τῆς διασήψεως προσεοικός· γενναίως δὲ ἐπὶ ἑπτὰ ἡμέρας τὰ ἀλγεινὰ ἐνεγκών, τελευτᾷ, πορευθεὶς ἐκ δυνάμεως στρατιωτικῆς εἰς δύναμιν Θεοῦ στρατιᾶς.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ μνήμη τοῦ ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν Εὐσεβίου.

Στίχ. Ἀνθρώπινον παρῆλθεν ἀσμένως βίον,
Εὐσέβιος τὸ θαῦμα καὶ τῶν Ἀγγέλων.

Οὗτος ὁ ὅσιος, ὅθεν ἦν, καὶ ἐκ τίνων ἔφυ γονέων, ἡ κατ' αὐτὸν Ἱστορία οὐκ ἐδήλωσεν· ὅπερ δὲ ἴσμεν, τοῦτο καὶ λέγομεν· τὸν γὰρ οὐρανόν, ἐκ τῶν ἀσκητικῶν πόνων, ἐκτήσατο πατρίδα. Καὶ πρῶτον μὲν ἔν τινι μοναστηρίῳ, ἀπετάξατο· ἔπειτα δὲ ῥαχίαν ὄρους καταλαβών, ἐν κώμῃ, Ἀσιχᾷ λεγομένῃ, θριγγίον μόνον ἐκτήσατο ἐκ ξηρολίθων. Ὑπαίθριος δὲ ταλαιπωρῶν, τὸν λοιπὸν διετέλεσε βίον· ἐσθῆτι μὲν δερματίνῃ καλυπτόμενος, ἐρεβίνθοις δὲ καὶ κυάμοις βεβρεγμένοις τρεφόμενος, ποτὲ δὲ καὶ ἰσχάδων μετελάμβανεν, ὑπερείδων τοῦ σώματος τὴν ἀσθένειαν.

Εἰς γῆρας δὲ ἐλάσας βαθύ, ὡς καὶ τῶν ὀδόντων τοὺς πλείονας ἀποβαλεῖν, οὔτε τὴν τροφήν, οὔτε τὴν οἴκησιν ἤμειψε, φέρων καρτερῶς τὰς ἐναντίας τοῦ ἀέρος ποιότητας, ἐρρικνωμένον ἔχων τὸ πρόσωπον, τεταριχευμένα δὲ πάντα τὰ μέλη τοῦ σώματος, ὡς μηδὲ τὴν ζώνην δύνασθαι ἐπὶ τῆς ὀσφύος μένειν· κατηνάλωτο γὰρ τὰ γλουτὰ καὶ ἰσχία.

Πολλῶν δὲ πρὸς αὐτὸν ἀφικνουμένων, τὸν θόρυβον δυσχεράνας, τὸ πλησιάζον Μοναστήριον καταλαμβάνει· καὶ θριγγίῳ μικρῷ παρὰ τὴν τοῦ τοίχου γωνίαν χρησάμενος, μετὰ τῶν συνήθων ἠγωνίζετο πόνων. Λέγεται δέ, τὰς ἑπτὰ ἑβδομάδας τῆς ἁγίας Νηστείας, δεκαπέντε χρᾶσθαι ἰσχάσιν εἰς τροφήν. Τούτοις τοῖς ἱδρῶσι περιρρεόμενος, ἐπὶ ἐννενήκοντα βεβιωκώς, ἢ καὶ πλείω ἔτη, ἀσθενείᾳ περιπεσὼν δυσδιηγήτῳ, πρὸς Κύριον ἐξεδήμησε.

Ταῖς αὐτῶν ἁγίαις πρεσβείαις, ὁ Θεὸς ἐλέησον ἡμᾶς. Ἀμήν. Ὠδὴ ζ'. Ὁ Εἱρμός.

« Δροσοβόλον μὲν τὴν κάμινον εἰργάσατο, Ἄγ»γελος τοῖς ὁσίοις Παισί· τοὺς Χαλδαίους δὲ »καταφλέγον πρόσταγμα Θεοῦ, τὸν τύραννον »ἔπεισε βοᾶν· Εὐλογητὸς εἶ ὁ Θεός, ὁ τῶν Πατέ»ρων ἡμῶν.»

Τὸ μακάριον ἀπείληφας Ὀνήσιμε, τέλος καὶ τὴν ἀνώλεθρον, ἀθανασίαν ἠξιώθης Μάκαρ καθορᾶν, καὶ μέλπεις γηθόμενος Χριστῷ· Εὐλογητὸς εἶ ὁ Θεός, ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Ῥωμαλέῳ σου φρονήματι Ὀνήσιμε, πλάνης τὰ μηχανήματα, κατεπάτησας εὐσεβείας ταῦτα καθελών, ὀργάνοις θεόσοφε βοῶν· Εὐλογητὸς εἶ ὁ Θεός, ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Θεοτοκίον.

Ὡς ὑπάρχουσα πανάμωμος Θεόνυμφε, Λόγον Θεοῦ συνέλαβες, τὸν ἀχωρήτως ἐν τοῖς κόλποις ὄντα τοῦ Πατρός, χερσί τε κρατούμενον ταῖς σαῖς, εὐλογημένη Παναγία, Θεομῆτορ ἁγνή.

Ὠδὴ η'. Ὁ Εἱρμός.

« Ἐκ φλογὸς τοῖς ὁσίοις δρόσον ἐπήγασας, καὶ » Δικαίου θυσίαν ὕδατι ἔφλεξας· ἅπαντα γὰρ »δρᾷς Χριστέ, μόνῳ τῷ βούλεσθαι· Σὲ ὑπερυψοῦ»μεν, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.»

Σὺν Ἀγγέλοις χορεύων μάκαρ Ὀνήσιμε, μαρτυρίου τε στέφει κατακοσμούμενος, θρόνῳ νῦν φαιδρῶς, τοῦ Δεσπότου παρίστασαι· ὃν ὑπερυψοῦμεν, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ἀποστόλῳ τῷ θείῳ διακονούμενος, ἀπορρήτων τῶν θείων ἔσχες ἐνέργειαν, κήρυξ ἀληθής, Χριστοῦ μάκαρ γενόμενος· ὃν ὑπερυψοῦμεν, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ἰαμάτων τὴν χάριν ἐκ τῆς ἀφθόνου πηγῆς, τοῦ Σωτῆρος πλουτήσας πᾶσι μετέδωκας, τούτου πειθαρχῶν, μάκαρ θείοις προστάγμασιν· ὃν ὑπερυψοῦμεν, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Θεοτοκίον.

Μυηθέντες τὸ θαῦμα τῆς σῆς γεννήσεως, ἀνυμνοῦμεν τὸ μέγα καὶ ὑπὲρ ἔννοιαν, Πάνα-

γνε σεμνή, Θεομῆτορ Μυστήριον, καὶ ὑπερυψοῦμεν, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ὠδὴ θʹ. Ὁ Εἱρμός.

«Θεὸν ἀνθρώποις ἰδεῖν ἀδύνατον, ὃν οὐ τολμᾷ »Ἀγγέλων ἀτενίσαι τὰ τάγματα· διὰ σοῦ »δὲ Πάναγνε, ὡράθη βροτοῖς, Λόγος σεσαρκωμένος· »ὃν μεγαλύνοντες, σὺν ταῖς οὐρανίαις στρατιαῖς, »σὲ μακαρίζομεν.»

Ἀστὴρ ὑπέρλαμπρος ἀναδέδειξαι, φωτιστικαῖς ἀκτῖσι διαλάμπων τοῦ Πνεύματος, καὶ τὰ κόσμου πέρατα, λαμπρύνων φωτί, τῷ τῆς θεογνωσίας, μάκαρ Ὀνήσιμε· ὅθεν Ἀποστόλων σὺν χοροῖς, σὲ μεγαλύνομεν.

Καρποῖς τοῦ Πνεύματος ὢν κατάκοσμος, εἰς οὐρανοὺς ἐπήρθης θεοφάντορ γηθόμενος· τοῦ Χριστοῦ Ἀπόστολος γενόμενος, πάνσοφος ἱεράρχης, μάρτυς ἀήττητος, Κήρυξ ἀληθὴς τῶν ὑπὲρ νοῦν, Θεομακάριστε.

Ἀεὶ προΐστασο τῶν ὑμνούντων σε, διὰ παντὸς τὴν σήν τε ἐκτελούντων πανήγυριν, τῷ Δεσπότῃ παρεστὼς Ὀνήσιμε, ὅλος πεφωτισμένος, ὅλος ὑπέρλαμπρος, ὅλος ταῖς ἐκεῖθεν ἀστραπαῖς, καταλαμπόμενος. Θεοτοκίον.

Ῥυσθεὶς τῷ τόκῳ σου παναμώμητε, Μήτηρ Θεοῦ, τῆς πάλαι δερματίνης νεκρώσεως, καὶ κατάραν καὶ φθορὰν καὶ θάνατον, τὸν ἐκ τῆς ἁμαρτίας, ἀποσεισάμενος, σὺν τοῖς οὐρανίαις Στρατιαῖς, νῦν μεγαλύνω σε.

Ἐξαποστειλάριον. Τοῖς Μαθηταῖς.

Μαθητευθεὶς πανόλβιε, Παύλῳ τῷ Κορυφαίῳ, τῶν Ἀποστόλων Πάνσοφε, σὺν αὐτῷ περιῆλθες, τὴν γῆν στηρίζων τῷ λόγῳ, παρειμένας καρδίας, τῇ πλάνῃ τοῦ ἀλάστορος· καὶ τελέσας τὸν δρόμον, ἐν οὐρανοῖς, τῷ Χριστῷ παρίστασαι σὺν Ἀγγέλοις, Ἀπόστολε Ὀνήσιμε, ὑπὲρ κόσμου πρεσβεύων. Θεοτοκίον.

Τῆς ὑπὲρ νοῦν λοχείας σου, τὸ παράδοξον θαῦμα, νοῦς οὐκ Ἀγγέλων δύναται, οὐ βροτῶν ἑρμηνεῦσαι, ἢ ἐννοῆσαι Παρθένε· τίκτεις γὰρ ἀπορρήτως, Θεὸν τὸν ὑπερούσιον, ὃν ὑμνεῖ πᾶσα κτίσις, ὡς Ποιητήν, σὺν Πατρὶ καὶ Πνεύματι τῷ Ἁγίῳ· οὗ τῆς χαρᾶς ἀξίωσον, καὶ ἡμᾶς Θεοτόκε.

Εἰς τὸν Στίχον τῶν Αἴνων, τὰ Στιχηρὰ τῆς Ὀκτωήχου.

Καὶ ἡ λοιπὴ τοῦ Ὄρθρου Ἀκολουθία, ὡς σύνηθες, καὶ Ἀπόλυσις.

ΤΗ ΙϚʹ. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

Μνήμη τοῦ Ἁγίου Μάρτυρος Παμφίλου, καὶ τῶν σὺν αὐτῷ.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ

Εἰς τό, Κύριε ἐκέκραξα, ψάλλομεν Στιχηρὰ προσόμοια. Ἦχος δʹ. Ὡς γενναῖον ἐν μάρτυσιν.

Ἀποστόλων ἰσάριθμοι, ἀθλοφόροι γενόμενοι, λογισμὸν ὁμόζηλον ἀνελάβετε, μὴ πτοηθέντες τὴν ἄθεον, τυράννων ὠμότητα· ἀλλ' ἀνδρείως καὶ στερρῶς, τὸν Σωτῆρα κηρύξαντες, ὑπεμείνατε, τῶν μελῶν τὰς στρεβλώσεις τῇ ἐλπίδι, τὰς μελλούσας ἀπολαύσεις, ἤδη καρπούμενοι πάνσοφοι.

Καρτερίᾳ νικήσαντες, τῶν ἀθέων τὴν ἔνστασιν, καὶ ποικίλοις εἴδεσι προσπαλαίσαντες, κολαστηρίων τὸν στέφανον, ἀξίως ἐδέξασθε, ἐκ χειρὸς ζωαρχικῆς, κληρουχίαν ἀνώλεθρον, νῦν πλουτήσαντες, ἐν σκηναῖς αἰωνίοις τῷ Σωτῆρι, καὶ Δεσπότῃ τῶν ἁπάντων, συμβασιλεύοντες ἔνδοξοι.

Σὺν Παμφίλῳ θεόφρονι, καὶ Οὐάλεντι Σέλευκος, Δανιὴλ Θεόδουλος Ἡσαΐας τε, Ἱερεμίας Ἠλίας τε, καὶ θεῖος Πορφύριος, Παῦλος Ἰουλιανός, Σαμουὴλ ὁ θαυμάσιος, νῦν τιμάσθωσαν, ὑμνῳδίαις ᾀσμάτων καὶ ποικίλοις, ἐγκωμίοις οἱ γενναῖοι, καὶ ἀεισέβαστοι μάρτυρες.

Δόξα, καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Ἐπομβρίαις πανάχραντε, τῆς τοῦ Πνεύματος χάριτος, τὴν ἐμὴν διάνοιαν καταδρόσισον, ἡ τὴν σταγόνα κυήσασα, Χριστὸν τὸν τὴν ἄμετρον, ἀνομίαν τῶν βροτῶν, οἰκτιρμοῖς ἀποσμήχοντα· καὶ κατάκλυσον, τὴν πηγὴν τῶν παθῶν μου, καὶ χειμάρρου, καταξίωσον τρυφῆς με, τῇ ἀειζώῳ πρεσβείᾳ σου. Ἢ Σταυροθεοτοκίον.

Τὸν ἀμνὸν καὶ ποιμένα σε, ἐπὶ ξύλου ὡς ἔβλεψεν, ἀμνὰς ἡ κυήσασα ἐπωδύρετο, καὶ μητρικῶς σοι ἐφθέγγετο· Υἱὲ ποθεινότατε, πῶς ἐν ξύλῳ τοῦ Σταυροῦ, ἀνηρτήθης μακρόθυμε; πῶς τὰς χεῖράς σου, καὶ τοὺς πόδας σου Λόγε προσηλώθης, ὑπ' ἀνόμων καὶ τὸ αἷμα, τὸ σὸν ἐξέχεας Δέσποτα.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΡΟΝ

Μετὰ τὴν συνήθη Στιχολογίαν, ἀναγινώσκεται ὁ Κανών, οὗ ἡ Ἀκροστιχίς·

Δῆμον δωδεκάριθμον ἀθλοφόρων ἀναμέλπω

Θεοφάνους. Ὠδὴ αʹ. Ἦχος δʹ. Ὁ Εἱρμός.

«Θαλάσσης, τὸ ἐρυθραῖον πέλαγος, ἀβρόχοις »ἴχνεσιν, ὁ παλαιὸς πεζεύσας Ἰσραήλ, σταυ-

»ροτόποις Μωσέως χερσί, τοῦ Ἀμαλὴκ τὴν δύ-»ναμιν, ἐν τῇ ἐρήμῳ ἐτροπώσατο.

Δυνάμει, τοῦ Παναγίου Πνεύματος, ἡ δωδεκάριθμος, συγκροτηθεῖσα φάλαγξ καρτερῶς, δυσσεβούντων τὴν ἄθεον, καὶ πονηρὰν παράταξιν, ὡς νικηφόρος ἐτροπώσατο.

Ἠσχύνθη, τοῖς ἀθλοφόροις μάρτυσιν, ὁ δυσμενὴς προσβαλών· τὴν γὰρ αὐτοῦ φαρέτραν ὁ δεινός, ἐκκενώσας πικρότατα, καταβαλεῖν οὐκ ἴσχυσε, τῶν ἀριστέων τὴν στερρότητα.

Μανίας ἑλληνικῆς τὸ φρύαγμα, κατεπατήσατε, θείᾳ συνέσει μάρτυρες Χριστοῦ, καὶ σοφίᾳ κοσμούμενοι, ᾗ ἀντειπεῖν οὐκ ἴσχυσαν, οἱ εὐσεβέσιν ἀντικείμενοι.

Ὁ θεῖος, καὶ θεηγόρος Πάμφιλος, ἐπαληθεύουσαν, πεπλουτηκὼς τὴν κλῆσιν ἀληθῶς, τῆς φιλίας τὸν σύνδεσμον, πρὸς τὸν Χριστὸν ἐτήρησε, μέχρι θανάτου ἀδιάρρηκτον.

Θεοτοκίον.

Νεφέλην, δικαιοσύνης Ἥλιον, ἡμῖν ἐκλάμψασαν, τὸν τοῦ Πατρὸς Υἱὸν μονογενῆ, Θεοτόκε πανύμνητε, πανευσεβῶς δοξάζοντες, διαπαντός σε μακαρίζομεν.

Ὠδὴ γʹ. Ὁ Εἱρμός.

«Εὐφραίνεται ἐπὶ σοί, ἡ Ἐκκλησία σου Χρι-«στὲ κράζουσα· Σύ μου ἰσχὺς Κύριε, καὶ »καταφυγὴ καὶ στερέωμα.»

Διέπρεψας εὐσεβῶς, ἔργῳ καὶ λόγῳ καὶ σεπτῷ χρίσματι, μάρτυς Χριστοῦ Πάμφιλε, τῆς ἱερωσύνης θεόσοφε.

Ὡς λύρα πανευπρεπής, ὁμολογίας ἐμμελῶς ᾄδουσα, φθόγγους Χριστοῦ μάρτυρες, συγκεκροτημένοι γεγόνατε.

Δραμόντες πρὸς τὸν σκοπόν, τῆς οὐρανίου καὶ σεπτῆς κλήσεως, ὡς νικηταὶ στέφανον, παρὰ τοῦ Δεσπότου εἰλήφατε. Θεοτοκίον.

Ἐσκήνωσεν ἐν ἡμῖν, ὁ ἐν ὑψίστοις κατοικῶν Πάναγνε· ὑπερφυῶς σάρκα γάρ, ἐκ σοῦ προσλαβὼν ἠμφιάσατο.

Κάθισμα, Ἦχος δʹ. Ὁ ὑψωθεὶς ἐν τῷ Σταυρῷ.

Κολαστηρίων φοβερῶν προκειμένων, οἱ τοῦ Κυρίου ἀθληταὶ οἱ γενναῖοι, ἐν ἀπτοήτῳ χαίροντες φρονήματι, τούτοις προσωμίλησαν, τῆς σαρκὸς ἀλογοῦντες· ὅθεν ἐκληρώσαντο, αἰωνίζουσαν δόξαν, ὑπὲρ ἡμῶν πρεσβεύοντες ἀεί, τῶν εὐφημούντων αὐτῶν τὰ παλαίσματα.

Δόξα καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Οὐ σιωπήσομεν ποτὲ Θεοτόκε, τοῦ εὐχαρίστως ἀνυμνεῖν ἐκ καρδίας, τὰ σὰ ἐλέη Δέσποινα οἱ δοῦλοί σου, κράζοντες καὶ λέγοντες, Παναγία Παρθένε, πρόφθασον καὶ λύτρωσαι, ἐξ ἐχθρῶν ἀοράτων, καὶ ἀναγκῶν καὶ πάσης ἀπειλῆς· σὺ γὰρ ὑπάρχεις, ἡμῶν ἡ ἀντίληψις.

Ἢ Σταυροθεοτοκίον.

Τὸν ἐξ ἀνάρχου τοῦ Πατρὸς γεννηθέντα, ἡ ἐπ' ἐσχάτων σε σαρκὶ τετοκυῖα, ἐπὶ Σταυροῦ κρεμάμενον ὁρῶσά σε Χριστέ, οἴμοι ποθεινότατε, Ἰησοῦ ἀνεβόα· πῶς ὁ δοξαζόμενος, ὡς Θεὸς ὑπ' Ἀγγέλων, ὑπὸ ἀνόμων νῦν βροτῶν Υἱέ, θέλων σταυροῦσαι, Ὑμνῶ σε μακρόθυμε.

Ὠδὴ δʹ. Ὁ Εἱρμός.

«Ἐπαρθέντα σὲ ἰδοῦσα ἡ Ἐκκλησία, ἐπὶ Σταυ-»ροῦ τὸν Ἥλιον τῆς δικαιοσύνης, ἔστη ἐν τῇ »τάξει αὐτῆς, εἰκότως κραυγάζουσα· Δόξα τῇ δυ-»νάμει σου Κύριε.»

Κεκοσμημένη τοῖς θείοις τῶν Ἀποστόλων, καὶ προφητῶν χαρίσμασιν ἡ χοροστασία, ὤφθη τῶν μαρτύρων σου, ἡ τούτων ἰσάριθμος, Δέσποινα φανεῖσα προνοίᾳ σου.

Ἀπὸ ποικίλων ἀχθέντες πολιτευμάτων, ὡς ἐν βραχεῖ ὁλόκληρον τύπον ἐκκλησίας, σῴζειν ἠξιώθητε, συμφώνως κραυγάζοντες· Δόξα τῇ δυνάμει σου Κύριε.

Ῥᾳδιουργίαι τυράννων καὶ μεθοδεῖαι, τοὺς ἀθλητὰς οὐκ ἔκαμψαν, οὐδὲ τῶν βασάνων, πόνοι ἐμαλάκισαν, προθύμως κραυγάζοντας· Δόξα τῇ δυνάμει σου Κύριε.

Ἰθυνόμενος παλάμῃ τῇ τοῦ Δεσπότου, τὸν δι' αὐτὸν ἑκούσιον θάνατον ὑπέστη, δῆμος ὁ πανεύφημος, μαρτύρων κραυγάζοντες· Δόξα τῇ δυνάμει σου Κύριε. Θεοτοκίον.

Θεηγορίας ἐνηχούμενοι Θεοτόκε, ταῖς περὶ σοῦ καὶ βλέποντες, τούτων τὰς ἐκβάσεις, Χαῖρέ σοι κραυγάζομεν, Παρθένε Πανάμωμε, οἱ λελυτρωμένοι τῷ τόκῳ σου.

Ὠδὴ εʹ. Ὁ Εἱρμός.

«Σὺ Κύριέ μου φῶς, εἰς τὸν κόσμον ἐλήλυθας· »φῶς ἅγιον ἐπιστρέφον, ἐκ ζοφώδους ἀγνοί-»ας, τοὺς πίστει ἀνυμνοῦντάς σε.»

Μὴ φέρων τοῖς ἐν γῇ, προσανέχειν ὦ Πάμφιλε, τὴν ἔνθεον πολιτείαν, ἣν ἐκ βρέφους μετῆλθες, ἀθλήσει κατελάμπρυνας.

Ὁ θείᾳ πολιᾷ καὶ συνέσει κοσμούμενος, τῆς πόλεως τῆς ἁγίας, ὡρμημένος Οὐάλης, ὡς μάρτυς ἐστεφάνωται.

Νεῦν ἔχων τοῦ Χριστοῦ, ὡς τοῦ Παύλου ὁμώνυμος, πανεύφημε τῶν μαρτύρων, τῷ στεφάνῳ νομίμως, ἀθλήσας κατηγλάϊσαι.

Θεοτοκίον.

Ἀνώρθωσας ἁγνή, τὸ τῆς Εὔας ὀλίσθημα, κυήσασα Θεὸν Λόγον, τὸν τῶν κατερραγμένων, τὴν πτῶσιν ἀνορθώσαντα.

Ὠδὴ ϛʹ. Ὁ Εἱρμός.

«Θύσω σοι, μετὰ φωνῆς αἰνέσεως Κύριε, ἡ Ἐκ»κλησία βοᾷ σοι, ἐκ δαιμόνων λύθρου κεκα»θαρμένη, τῷ δι' οἶκτον, ἐκ τῆς πλευρᾶς σου ῥεύ»σαντι αἵματι.»

Ἐλπίσιν, αἰωνίου ζωῆς στηριζόμενοι, τὰς τῶν σωμάτων στρεβλώσεις, γεγηθότες ἔφερον οἱ γενναῖοι, οἱ τῶν θείων, ὑποφητῶν σου Σῶτερ ὁμώνυμοι.

Θανάτῳ, τὴν ζωὴν τὴν ἀμείνω ὠνήσαντο, ὁ Σαμουὴλ καὶ Ἠλίας, Δανιὴλ καὶ θεῖος Ἱερεμίας, καὶ πρὸς τούτοις, ὁ Ἡσαΐας ὁ μεγαλώνυμος.

Λαμπτῆρας, τῷ Θεῷ φαεινούς, νῦν ἡ Αἴγυπτος, ἐξανατέλλει ἡ πάλαι, βαθυτάτῳ σκότει καλυπτομένη, τῆς ἀγνοίας, θεογνωσίας φέγγος πλουτήσασα.

Θεοτοκίον.

Ὄρος σε, Δανιὴλ ἐθεώρει Πανάμωμε, ἐξ οὗ ἐτμήθη ὁ λίθος, ὁ συντρίψας πᾶσαν πλάνης εἰκόνα, καὶ πληρώσας, θεογνωσίας πάντα τὰ πέρατα.

Κοντάκιον, Ἦχος βʹ. Τὰ ἄνω ζητῶν.

Φιλήσας Χριστοῦ, τὰ θεῖα θελήματα, ἐδείχθης Πιστῶν, ἀκέστωρ φιλόχριστος, γενναιόφρον Πάμφιλε· διὰ τοῦτο καὶ μακαρίζομεν, τὴν σεπτήν σου πανήγυριν. Πρεσβεύων μὴ παύσῃ ὑπὲρ πάντων ἡμῶν.

Ὁ οἶκος.

Ἰδοὺ ἐξέλαμψεν ἡ φωσφόρος, καὶ φωταυγὴς θεία μνήμη τοῦ στερροῦ ἀθλητοῦ, Παμφίλου τοῦ θεοκήρυκος, πάντων τὰς ὄψεις καὶ τὰς καρδίας καταυγάζουσα φέγγει τῷ ἀνεσπέρῳ. Περιχαρῶς, ὦ φιλέορτοι, δεῦτε συνδράμωμεν, καὶ τὴν τούτου θείαν ἡμέραν, ὡς καλὴν ἑορτὴν ἐνιαύσιον, τοῖς ᾄσμασι καταστέψωμεν, εὐλογοῦντες ὑμνοῦντες τὸν Κύριον, τὸν τοῦτον ἀξίως στεφανώσαντα. Πρεσβεύει γὰρ ἀπαύστως ὑπὲρ πάντων ἡμῶν.

Συναξάριον.

Τῇ Ιϛʹ. τοῦ αὐτοῦ μηνός, μνήμη τῶν ἁγίων μαρτύρων, Παμφίλου, Οὐάλεντος, Παύλου, Σελεύκου, Πορφυρίου, Ἰουλιανοῦ, Θεοδούλου, Ἠλία, Ἱερεμίου, Ἡσαΐου, Σαμουήλ, καὶ Δανιήλ.

Στίχ. Ὑπὲρ τὸ πᾶν σε Πάμφιλος φιλῶν Λόγε,
Καὶ τὴν τομὴν ἡγεῖτο τῆς κάρας φίλην.
Παῦλον Σέλευκος, καὶ Σέλευκον Οὐάλης,
Βλέπων τομῇ χαίροντα, τὴν τομὴν φέρει.
Ἧλαντο πρὸς πῦρ μάρτυρες θεῖοι δύο,
Θείου πόθου πῦρ ἔν τρέφοντες οἱ δύο.
Σταυροῦσι δοῦλοι τῆς πλάνης ἐπὶ ξύλου,
Καὶ Θεόδουλον, δοῦλον Ἐσταυρωμένου.
Κλήσεις Προφητῶν καὶ τελευτὰς μαρτύρων,
Αὐχοῦσι πέντε μάρτυρες τετμημένοι.
Ἕκτῃ καὶ δεκάτῃ ξίφους τάμε Πάμφιλον ἀκμή.

Οὗτοι οἱ ἔνδοξοι Μάρτυρες, ἐν τῷ ἕκτῳ ἔτει τοῦ κατὰ Διοκλητιανὸν διωγμοῦ, εἰς τὸ Μαρτύριον ἤχθησαν ἐκ διαφόρων ἅμα πόλεων, καὶ ἐπιτηδευμάτων, καὶ ἀξιωμάτων, εἰς μίαν τὴν ἐν Χριστῷ πίστιν συνενωθέντες. Ὁ δὲ τρόπος τῆς συλλήψεως αὐτῶν γέγονεν οὕτως. Ἐν τῷ μέλλειν αὐτοὺς τὰς πύλας τῆς πόλεως Καισαρείας παριέναι, τῶν φυλάκων πυνθανομένων, τίνες τε εἶεν, καὶ ὅθεν ὥρμηντο, Χριστιανοὺς ἑαυτοὺς ἀπεκάλεσαν, καὶ πατρίδα τὴν ἄνω ἔχειν Ἱερουσαλήμ. Ὅθεν κατασχεθέντες, Φιρμιλιανῷ τῷ ἡγεμόνι παρέστησαν· καὶ ὁ μὲν Ἠλίας, καὶ οἱ σὺν αὐτῷ τέσσαρες Αἰγύπτιοι, μετὰ πολλὰς βασάνους, τὴν διὰ ξίφους ἀπόφασιν ἔλαβον, συναποτμηθέντων αὐτοῖς Παμφίλου καὶ τῶν λοιπῶν. Ὁ δὲ Πορφύριος τοῦ Κυρίου αὐτοῦ Παμφίλου τὸ σῶμα ἐπιζητῶν, κατεσχέθη, καὶ παρεδόθη πυρί. Ὡσαύτως δὲ καὶ Ἰουλιανός, τὰ τῶν ἁγίων ἀσπαζόμενος σώματα, τῇ φλογὶ ὑπεβλήθη· Ὁ δὲ Θεόδουλος, ἐπὶ ξύλου σταυρωθείς, διήνυσε τὸ μαρτύριον. Τελεῖται δὲ ἡ αὐτῶν Σύναξις ἐν τῇ ἁγιωτάτῃ μεγάλῃ Ἐκκλησίᾳ.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, μνήμη τῶν ἁγίων μαρτύρων τῶν ἐν Μαρτυροπόλει· καὶ τοῦ ὁσίου Μαρουθᾶ, τοῦ ἀνεγείραντος τὴν πόλιν ἐπ' ὀνόματι τῶν μαρτύρων.

Στίχ. Ἡ κλῆσις ἔργον μαρτυρωνύμῳ πόλει,
Πολλῶν ἐν αὐτῇ μαρτυρησάντων ξίφει.
Στέρξας Μαρουθᾶς τὸν Θεὸν σφόδρα σφόδρα,
Θεῷ παραστάς, τέρπεται σφόδρα σφόδρα.

Οὗτος ὁ ὅσιος Μαρουθᾶς Ἐπίσκοπος γέγονεν· ἀπεστάλη δὲ παρὰ Θεοδοσίου τοῦ μεγάλου βασιλέως Ῥωμαίων πρεσβευτὴς πρὸς τὸν βασιλέα Περσῶν. Διὰ δὲ τὴν προσοῦσαν αὐτῷ ἀρετήν, μεγάλης τιμῆς παρὰ τοῖς Πέρσαις ἀξιωθείς, μάλιστα, ὅτι τὴν τοῦ βασιλέως θυγατέρα ὑπὸ πνεύματος πονηροῦ συνεχομένην ἀπήλλαξεν, ἐξαιτήσας τὰ τῶν ἐν Περσίδι ἀθλησάντων λείψανα, καὶ ἐπ' ὀνόματι αὐτῶν πόλιν δειμάμενος, ἐν αὐτῇ ταῦτα κατέθετο· καὶ χρόνοις ὕστερον ἐκοιμήθη κατὰ τὴν ἡμέραν, ἐν ᾗ τὴν πόλιν ἀνεκαίνισεν· ὅθεν καὶ ἡ αὐτοῦ μνήμη συμπανηγυρίζεται τοῖς μάρτυσι.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, μνήμη τοῦ ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν Φλαβιανοῦ.

Στίχ. Ζωῆς ματαίας ἐκπεραιώσας χρόνον,
Ζῇ Φλαβιανὸς εἰς τὸν αἰῶνα χρόνον.

Οὗτος ὁ ὅσιος Πατὴρ ἡμῶν, ὄρους τινὸς καταλαβὼν κορυφήν, καὶ οἰκίσκον μικρὸν δειμάμενος, καθεῖρξεν ἑαυτόν· Καὶ ἑξήκοντα διατελέσας ἔτη ἐν αὐτῷ, μήτε ὁρώμενος, μήτε φθεγγόμενος, ἀλλ' εἰς ἑαυτὸν νεύων, καὶ τὸν Θεὸν φανταζόμενος, πᾶσαν ἐκεῖθεν ψυχαγωγίαν ἐδέχετο, κατὰ τὴν προφητείαν τὴν λέγουσαν. *Κατατρύφησον τοῦ Κυρίου, καὶ δώῃ σοι τὰ αἰτήματα τῆς καρδίας σου.* Διὰ δή τινος βραχέος ὀρύγματος τὴν χεῖρα προτείνων, τὴν κομιζομένην τροφὴν εἰσεδέχετο· ἵνα δὲ μὴ προκέηται τοῖς ὁρᾷν βουλομένοις ὡς ἔτυχεν, ἐγκάρσιον αὐτὸ ἑλικοειδῶς εἶχε κατεσκευασμένον. Τροφὴ δὲ αὐτῷ ἐκομίζετο, διάβροχα ὕδατι ὄσπρια, καὶ αὐτὰ ἅπαξ τῆς ἑβδομάδος σιτούμενα.

Οὕτως οὖν ὁ ὅσιος ἐπιβιοὺς ἐν ὅλοις ἑξήκοντα ἔτεσι, μὴ παραμείψας αὐτοῦ τὸ σύνολον, μήτε τὴν τροφήν, μήτε τὴν ὑψηλὴν ταύτην διαγωγήν, ἐκ τούτου θαυμάτων δωρεαῖς ἐκ Θεοῦ ἐπεπλούτιστο· καὶ γὰρ δράκοντα παμμεγέθη διὰ προσευχῆς ἐθανάτωσε· καὶ ἀσπίδα ἀπέκτεινεν· ἀκρίδων πλῆθος τὴν χώραν καταθλῖψαι ἐπειγομένων, διὰ προσευχῆς ἐδίωξεν· ἀπὸ νεανίσκου τινὸς δαίμονα ἀπήλασε· καὶ καρκινωθέντα μαστὸν τινὸς γυναικὸς ἐναρέτου, σφραγίδι μόνῃ ἰάσατο· ὑπὸ κεράστου κρουσθέντα τινά, καὶ ἀποψύξαντα ἀνέστησεν. Οὕτως οὖν βιώσας ὁ ὅσιος καὶ οὕτω πολιτευσάμενος, βίου βίον ἠλλάξατο, καὶ τὴν ἀγήρω καὶ ἄλυπον, ἀντὶ τῆς πολυφροντίδος ἔλαβεν, εὐφραινόμενος ἐν αὐτῇ.

Τ αὐτῇ ἡμέρᾳ μνήμη τοῦ ἐν ἁγίοις Πατρὸς ἡμῶν Φλαβιανοῦ, Πατριάρχου Κωνσταντινουπόλεως.

Οὗτος ὑπῆρχε τῆς ἐν Κωνσταντινουπόλει ἁγίας τοῦ Θεοῦ Ἐκκλησίας Πρεσβύτερος· καὶ διὰ τὴν πολλὴν αὐτοῦ ἐγκράτειαν καὶ ἐνάρετον πολιτείαν, εὐδοκίᾳ Θεοῦ, καὶ ψήφῳ τοῦ Βασιλέως, καὶ τῆς Συγκλήτου, καὶ τῆς Ἱερᾶς Συνόδου, χειροτονεῖται Πατριάρχης τῆς αὐτῆς Ἐκκλησίας. Συγχωρήσει δὲ Θεοῦ, ἐκβάλλεται παρὰ τοῦ αἱρετικοῦ Διοσκόρου, καὶ τῶν ὁμοφρόνων αὐτοῦ, κρατήσας τῆς πατριαρχείας χρόνον ἕνα, καὶ μῆνας δέκα, καὶ εἰς ἐξορίαν παραπέμπεται. Ἔνθα θλίψεις πολλὰς ὑπὲρ τῆς ὀρθοδόξου πίστεως ὑποστάς, καὶ ἀσθενείᾳ περιπεσών, πρὸς Κύριον ἐξεδήμησεν.

Ὁ ἅγιος νέος ὁσιομάρτυς Ῥωμανὸς ὁ ἐκ Σοβολὰκ τοῦ Καρπενησίου καταγόμενος, καὶ ἐν Κωνσταντινουπόλει μαρτυρήσας ξίφει τελειοῦται.

Ταῖς τῶν ἁγίων σου πρεσβείαις, ὁ Θεὸς ἐλέησον ἡμᾶς. Ἀμήν. Ὠδὴ ζʹ. Ὁ Εἱρμός.

«Ἐν τῇ καμίνῳ, Ἀβραμιαῖοι παῖδες τῇ Περσικῇ, πόθῳ εὐσεβείας μᾶλλον ἢ τῇ φλογί, »πυρπολούμενοι ἐκραύγαζον· Εὐλογημένος εἶ, ἐν »τῷ ναῷ τῆς δόξης σου Κύριε.»

Φαιδρῷ προσώπῳ, καὶ διανοίας καθαρότητι, μάρτυς προορῶν τὴν μένουσάν σε χαράν, τῶν βασάνων κατεφρόνησας, καταξεόμενος ἀνηλεῶς, παμμάκαρ Πορφύριε.

Ὁ Νεανίας, τρεῖς ἐν καμίνῳ σώσας Θεός, οὗτος Ἀθλοφόρε μάκαρ σε δι᾽ αὐτόν, ἐν πυρὶ ὁλοκαυτούμενον, σαφῶς προσδέχεται, ὡς εὐωδέστατον θῦμα Πορφύριε.

Ῥώμῃ ψυχῆς τε, κεκοσμημένος καὶ τοῦ σώματος, πᾶσαν τοῦ τυράννου Σέλευκε τὴν ἰσχύν, καταβέβληκας πανεύφημε, Εὐλογημένος εἶ, ὁ Θεός μου κραυγάζων καὶ Κύριος. Θεοτοκίον.

Ὡς Θεοτόκος, ὡραιοτέρα πάσης κτίσεως ἔφυς· τοῦ Θεοῦ γὰρ γέγονας ἀληθῶς, ἐνδιαίτημα πανάγιον. Εὐλογημένη σύ, ἐν γυναιξὶ πανάμωμε Δέσποινα. Ὠδὴ ηʹ. Ὁ Εἱρμός.

«Χεῖρας ἐκπετάσας Δανιήλ, λεόντων χάσματα, »ἐν λάκκῳ ἔφραξε· πυρὸς δὲ δύναμιν ἔσβε»σαν, ἀρετὴν περιζωσάμενοι, οἱ εὐσεβείας ἐρασταί, »Παῖδες κραυγάζοντες· Εὐλογεῖτε, πάντα τὰ ἔργα »Κυρίου τὸν Κύριον.»

Νόμοις σὺ πειθόμενος Χριστοῦ, ἀπέθου ἅπαντα, πάνσοφε Σέλευκε· ὡς στρατιώτης δὲ γέγονας, εὐσεβείας καὶ διδάσκαλος, καὶ τῶν χηρῶν καὶ ὀρφανῶν ἐπιμελούμενος, καὶ κραυγάζων· Πάντα τὰ ἔργα ὑμνεῖτε τὸν Κύριον.

Αἴγλῃ ἀναλάμπων νοητῇ, πρεσβῦτα ἔνδοξε, μάρτυς Θεόδουλε, καὶ δοῦλος γνήσιος γέγονας, τὸν Δεσπότην ἐκμιμούμενος· οὗ τὸν Σταυρὸν ἐπιποθῶν, Σταυρὸν ὑπέμεινας, Εὐλογεῖτε πάντα τὰ ἔργα, κραυγάζων τὸν Κύριον.

Ναὸς φανεὶς Ἰουλιανέ, τοῦ θείου Πνεύματος, τρόπων χρηστότητι, κατακεκόσμησαι, πλήρης μέν, εὐσεβείας καὶ πραότητος, πλήρης δὲ πίστεως ὀφθείς, ὁλοκαυτούμενος, Εὐλογεῖτε, πάντα τὰ ἔργα κραυγάζων τὸν Κύριον.

Θεοτοκίον.

Ἀμήτωρ ὁ Λόγος ἐκ Πατρός, ὑπάρχων πρότερον, ἀπάτωρ γέγονεν, ἐκ σοῦ τὸ δεύτερον Πάναγνε, σαρκωθεὶς ὁ πρὶν ἀσώματος, δι᾽ εὐσπλαγχνίαν βουληθείς, σῶσαι τοὺς ψάλλοντας· Εὐλογεῖτε, πάντα τὰ ἔργα Κυρίου τὸν Κύριον.

Ὠδὴ θʹ. Ὁ Εἱρμός.

«Λίθος ἀχειρότμητος ὄρους, ἐξ ἀλαξεύτου σου »Παρθένε, ἀκρογωνιαῖος ἐτμήθη Χριστός, »συνάψας τὰς διεστώσας φύσεις· διὸ ἐπαγαλλό»μενοι, σὲ Θεοτόκε μεγαλύνομεν.

Μόνην τὴν οὐράνιον ἔχειν, ζωὴν ποθοῦντες Ἀθλοφόροι, τῶν τῆς ἐπικήρου καὶ φθαρτῆς, μεγαλοφρόνως κατεφρονήσατε· καὶ νῦν τροφῆς τῆς κρείττονος, καὶ μακαρίας ἀπολαύετε.

Ἔνδον νῦν τοῦ θείου λειμῶνος, περιχορεύετε προθύμως, τῶν ἀπαυγασμάτων τῇ πηγῇ, παρεστηκότες μάρτυρες ἔνδοξοι· ἀφ᾽ ἧς ἀπαρυόμενοι, τὰς λαμπηδόνας καταλάμπεσθε.

Λόγῳ καθηράμενοι θείῳ, τὰς τῶν ψυχῶν ὑμῶν κηλῖδας, καὶ τοὺς δερματίνους χιτῶνας, διὰ βασάνων ἀποδυσάμενοι, πανευπρεπὲς ἱμάτιον, τοῦ σωτηρίου ἠμφιάσασθε.

Πάντων τῶν ἐν πίστει τελούντων, τὴν πανασίδιμόν σου μνήμην, τῆς δωδεκαρίθμου χορείας, νῦν μεμνημένη, πρὸς τὸν Δεσπότην Χριστόν, τῆς μετὰ σοῦ σκηνώσεως, ἀξιωθῆναι καθικέτευσον.

Θεοτοκίον.

Ὡς Μήτηρ τοῦ μόνου Δεσπότου, πάντων κτισμάτων ὑπερτέρα, πέφηνας Παρθένε Μαρία· διὸ πιστοί σε πάντες πανάμωμε, ἀεὶ ἐπαγαλλόμενοι, ἐν ὑμνῳδίαις μεγαλύνομεν.

Καὶ ἡ λοιπὴ Ἀκολουθία τοῦ Ὄρθρου, κατὰ τὴν τάξιν, καὶ Ἀπόλυσις.

ΤΗ ΙΖ'. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

Μνήμη τοῦ Ἁγίου Μεγαλομάρτυρος Θεοδώρου τοῦ Τήρωνος.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ.

Εἰς τό, Κύριε ἐκέκραξα, ψάλλομεν Στιχηρὰ προσόμοια. Ἦχος β'. Ὅτε, ἐκ τοῦ ξύλου σε νεκρόν.

Δῶρον, ὁ Χριστὸς πλουτοποιόν, σὲ τῇ οἰκουμένῃ παρέσχεν, ὡς εὐεργέτης Θεός, δῶρόν σου τὸ τίμιον, αἷμα Θεόδωρε, δι' αὐτὸν ἐκχεόμενον, καὶ θεοσεβείας, ζήλῳ προσφερόμενον, αὐτῷ δεξάμενος· ᾧ νῦν εὐσεβεῖ παρρησίᾳ, μάρτυς παριστάμενος πάντας, τοὺς εἰς σὲ προστρέχοντας διάσωσον.

Πύργος, χρηματίζεις ἀσφαλής, τὰς τῶν ἐναντίων ἐφόδους, ἀποκρουόμενος, πρόμαχος ἀήττητος, τῶν εὐφημούντων σε, ὀξυτάτη ἀντίληψις, θερμὴ προστασία, σύντομός τε λύτρωσις, κοινὴ βοήθεια, πρέσβυς δυνατώτατος μάκαρ, ῥύστης ἑτοιμότατος πάντων, τῶν πιστῶς αἰτούντων σε Θεόδωρε.

Ἔχων, τὸν χειμάρρουν τῆς τρυφῆς, καὶ τὸ τῆς ἀφέσεως ὕδωρ, Χριστὸν εὐΐλατον, μάρτυς ἀληθέστατος, αὐτοῦ γενόμενος, τῶν χειμάρρων με λύτρωσαι, τῶν τῆς ἀνομίας· ὕδωρ μοι κατεύνασον, τὸ ἀνυπόστατον· παῦσον, πειρασμῶν καταιγίδας· σῶσον πρὸς τὴν ἄνω γαλήνην, ἀξιομακάριστε Θεόδωρε. Δόξα, Ἦχος β'.

Θείων δωρεῶν ἐπώνυμόν σε γεραίρω, τρισμάκαρ Θεόδωρε· τοῦ φωτὸς γὰρ τοῦ θείου, ἄδυτος φωστὴρ ἀναδειχθείς, κατέλαμψας ἄθλοις σου, τὴν σύμπασαν κτίσιν· τοῦ πυρὸς ἀκμαιότερος φανείς, τὴν φλόγα κατέσβεσας, καὶ τοῦ δολίου δράκοντος, τὴν κάραν συνέτριψας· διὸ ἐν τοῖς ἄθλοις σου, Χριστὸς ἐπικαμφθείς, ἐστεφάνωσε τὴν θείαν κάραν σου, Μεγαλομάρτυς ἀθλητά. Ὡς ἔχων παρρησίαν πρὸς Θεόν, ἐκτενῶς ἱκέτευε, ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον. Ὅτε, ἐκ τοῦ ξύλου σε.

Δέξαι, τὴν ἱκέσιον ᾠδήν, τῶν σῶν οἰκετῶν Θεοτόκε, ἥν σοι προσάγομεν. Δέσποινα διάσωσον, ἀπορουμένους ἡμᾶς, καὶ κινδύνων ἐξάγαγε, τὴν ποίμνην σου ταύτην, πίστει σοι προσπίπτουσαν, ἐν τῷ σεπτῷ σου ναῷ· σὺ γὰρ τὸν Σωτῆρα τεκοῦσα, ἔχεις παρρησίαν ὡς Μήτηρ, ἐκτενῶς πρεσβεύειν τοῦ σωθῆναι ἡμᾶς.

Ἡ Σταυροθεοτοκίον.

Ὅτε, ἡ ἀμίαντος ἀμνάς, ἔβλεψε τὸν ἴδιον ἄρνα, ἐπὶ σφαγὴν ὡς κριόν, θέλοντα ἑλκόμενον, θρηνοῦσα ἔλεγεν· Ἀτεκνῶσαι νῦν σπεύδεις με, Χριστὲ τὴν τεκοῦσαν; τί τοῦτο πεποίηκας ὁ Λυτρωτὴς τοῦ παντός; ὅμως, ἀνυμνῶ καὶ δοξάζω, σοῦ τὴν ὑπὲρ νοῦν τε καὶ λόγον, ἄκραν συγκατάβασιν φιλάνθρωπε.

Εἰς τὸν Στίχον, τὰ Στιχηρὰ τῆς Ὀκτωήχου.

Δόξα, Ἦχος β'.

Τὴν θεοδώρητον χάριν, τῶν θαυμάτων σου μάρτυς Θεόδωρε, πᾶσιν ἐφαπλοῖς τοῖς πίστει σοι προστρέχουσι, δι' ἧς εὐφημοῦμέν σε λέγοντες· Αἰχμαλώτους λυτροῦσαι, θεραπεύεις νοσοῦντας, πενομένους πλουτίζεις, καὶ διασῴζεις πλέοντας· μάταιον δρασμὸν ἐπέχεις οἰκετῶν, καὶ ζημίας φανέρωσιν ποιεῖς, τοῖς συληθεῖσιν ἀθλητά· καὶ στρατιώτας παιδεύεις, τῆς ἁρπαγῆς ἀπέχεσθαι· νηπίοις χαρίζῃ συμπαθῶς τὰ αἰτήματα· θερμὸς εὑρίσκῃ προστάτης τοῖς ἐπιτελοῦσί σου τὸ ἱερὸν μνημόσυνον· μεθ' ὧν καὶ ἡμῖν, ἀθλητὰ ἱερώτατε, τοῖς ἀνυμνοῦσί σου τὸ μαρτύριον, αἴτησαι παρὰ Χριστοῦ τὸ μέγα ἔλεος.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον. Ὅτε, ἐκ τοῦ ξύλου σε νεκρόν.

Νέον, οὐρανὸν καινοφανῆ, οἱ τοῦ οὐρανίου αὐτόπται, σὲ καθορῶντες Θεοῦ, δόξαν διηγοῦνταί σοι, οὐρανομήκη πρὸς γῆν, καὶ χειρῶν αὐτοῦ ποίησιν, ἀγγέλλουσι κόσμῳ, ἔχοντες στερέωμα, τοῦ σαρκωθέντος ἐκ σοῦ· φθόγγος γὰρ ὁ τούτων ἐξῆλθε, μέχρι γῆς περάτων Παρθένε, τόκον κηρυττόντων σὸν τοῖς ἔθνεσι. Ἡ Σταυροθεοτοκίον.

Ὅτε, ἐν Σταυρῷ σε ἡ Ἀμνάς, Ἄρνα τὸν οἰκεῖον ἑώρα, κατακεντούμενον, ἥλοις ὠλοφύρετο, ἐκπληττομένη σφοδρῶς· καὶ δακρύουσα ἔλεγε· Πῶς θνήσκεις Υἱέ μου, θέλων τὸ χειρόγραφον, τοῦ πρωτοπλάστου Ἀδάμ, ῥῆξαι καὶ θανάτου λυτρῶσαι, ἅπαν τὸ ἀνθρώπινον; Δόξα, τῇ οἰκονομίᾳ σου μακρόθυμε. Ἀπολυτίκιον, Ἦχος β'.

Μεγάλα τὰ τῆς πίστεως κατορθώματα! ἐν τῇ πηγῇ τῆς φλογός, ὡς ἐπὶ ὕδατος ἀναπαύσεως, ὁ ἅγιος μάρτυς Θεόδωρος ἠγάλλετο, πυρὶ γὰρ ὁλοκαυτωθείς, ὡς ἄρτος ἡδύς, τῇ Τριάδι προσήνεκται. Ταῖς αὐτοῦ ἱκεσίαις, Χριστὲ ὁ Θεός, ἐλέησον ἡμᾶς.

Δόξα, καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΡΟΝ

Μετὰ τὴν συνήθη Στιχολογίαν, λέγομεν τὸν Κανόνα, οὗ ἡ Ἀκροστιχίς.

Τοὺς προσκαλουμένους σε σῷζε παμμάκαρ.

Θεοφάνους. Ὠδὴ α΄. Ἦχος πλ. δ΄. Ὁ Εἱρμός.

«Ὑγρὰν διοδεύσας ὡσεὶ ξηράν, καὶ τὴν Αἰγυ-»πτίαν, μοχθηρίαν διαφυγών, ὁ Ἰσραηλίτης »ἀνεβόα· Τῷ Λυτρωτῇ καὶ Θεῷ ἡμῶν ᾄσωμεν.»

Τὸν θεῖον ἀγῶνα μάρτυς Χριστοῦ, διηγωνισμένος, καὶ τὸν δρόμον τετελεκώς, τὴν πίστιν τηρήσας τῆς ἐνθέου, δικαιοσύνης εὗρες στέφανον.

Οὐράνιος ἔνδοξε χορευτής, σὺν τοῖς Ἀσωμάτοις, χρηματίζων τοὺς ἐπὶ γῆς, σὲ προσκαλουμένους ἐκ κινδύνων, καὶ περιστάσεων ἐκλύτρωσαι.

Ὑπερφυῆ δόξαν παρὰ Χριστοῦ, λαβὼν ἀθλοφόρε, τὴν γῆν πᾶσαν περιπολεῖς, ῥυόμενος πάντας τοὺς ἐν πίστει, μετ᾽ εὐλαβείας ἀνυμνοῦντάς σε. Θεοτοκίον.

Σοφίαν καὶ Λόγον ἡ τοῦ Πατρός, ἀφράστως τεκοῦσα, τῆς ψυχῆς μου τὸ χαλεπόν, θεράπευσον τραῦμα καὶ καρδίας, τὴν ἀλγηδόνα καταπράϋνον. Ὠδὴ γ΄. Ὁ Εἱρμός.

«Σὺ εἶ τὸ στερέωμα, τῶν προστρεχόντων σοι »Κύριε σὺ εἶ τὸ φῶς, τῶν ἐσκοτισμένων, καὶ »ὑμνεῖ σε τὸ πνεῦμά μου.»

Πῦρ τὸ τῶν βασάνων σε, οὐ κατεπτόησεν· ὅθεν πῦρ, τῶν πειρασμῶν, τῶν σοὶ πειροσφευγόντων, καταπαύεις Θεόδωρε.

Ῥῦσαι ταῖς πρεσβείαις σου, τῆς κατεχούσης με θλίψεως, μάρτυς Χριστοῦ, πᾶσαν ὁμαλίζων, τὴν τοῦ βίου τραχύτητα.

Ὅλην τὴν καρδίαν μου, καὶ τὴν διάνοιαν τείνω σοι, καὶ τὴν ψυχήν, τῆς σῆς Ἀθλοφόρε, βοηθείας δεόμενος. Θεοτοκίον.

Στῆσόν μου τὴν ἄστατον, τῶν λογισμῶν ἁγνὴ τάραχον, Μήτηρ Θεοῦ, τὴν πρὸς τὸν Υἱόν σου, κατευθύνουσα κίνησιν.

Κάθισμα, Ἦχος πλ. δ΄. Τὴν Σοφίαν.

Θεϊκὴν πανοπλίαν ἀναλαβών, καὶ εἰδώλων τὴν πλάνην καταβαλών, Ἀγγέλους διήγειρας, εὐφημεῖν τοὺς ἀγῶνάς σου· τῷ γὰρ θείῳ πόθῳ, τὸν νοῦν πυρπολούμενος, τοῦ ἐν πυρὶ θανάτου γενναίως κατετόλμησας· ὅθεν φερωνύμως, τοῖς αἰτοῦσι σε νέμεις, τὰ θεῖα δωρήματα, ἰαμάτων χαρίσματα, ἀθλοφόρε Θεόδωρε. Πρέσβευε Χριστῷ τῷ Θεῷ, τῶν πταισμάτων ἄφεσιν δωρήσασθαι, τοῖς ἑορτάζουσι πόθῳ, τὴν ἁγίαν μνήμην σου.

Δόξα, καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Παναγία Παρθένε Μήτηρ Θεοῦ, τῆς ψυχῆς μου τὰ πάθη τὰ χαλεπά, θεράπευσον δέομαι, καὶ συγγνώμην παράσχου μοι, τῶν ἐμῶν πταισμάτων, ἀφρόνως ὧν ἔπραξα, τὴν ψυχὴν καὶ τὸ σῶμα, μολύνας ὁ ἄθλιος· οἴμοι! τί ποιήσω, ἐν ἐκείνῃ τῇ ὥρᾳ, ἡνίκα οἱ Ἄγγελοι, τὴν ψυχήν μου χωρίζουσιν, ἐκ τοῦ ἀθλίου μου σώματος; τότε Δέσποινα βοήθειά μοι γενοῦ, καὶ προστάτις θερμότατος· σὲ γὰρ ἔχω ἐλπίδα, ὁ ἀνάξιος δοῦλός σου.

Ἢ Σταυροθεοτοκίον.

Τὸν ἀμνὸν καὶ ποιμένα καὶ Λυτρωτήν, ἡ ἀμνὰς θεωροῦσα ἐν τῷ Σταυρῷ, ὠλόλυζε δακρύουσα, καὶ πικρῶς ἐκβοῶσα· Ὁ μὲν κόσμος ἀγάλλεται, δεχόμενος τὴν λύτρωσιν, τὰ δὲ σπλάγχνα μου φλέγονται, ὁρώσης σου τὴν σταύρωσιν, ἣν περ ὑπομένεις, διὰ σπλάγχνα ἐλέους. Μακρόθυμε Κύριε, τοῦ ἐλέους ἡ ἄβυσσος, καὶ πηγὴ ἀνεξάντλητος, σπλαγχνίσθητι καὶ δώρησαι οὖν, τῶν πταισμάτων ἄφεσιν τοῖς δούλοις σου, τοῖς ἀνυμνοῦσί σου πίστει, τὰ θεῖα παθήματα. Ὠδὴ δ΄. Ὁ Εἱρμός.

«Εἰσακήκοα Κύριε, τῆς οἰκονομίας σου τὸ μυ-»στήριον, κατενόησα τὰ ἔργα σου, καὶ ἐδό-»ξασά σου τὴν Θεότητα.»

Κυβερνήτην προβάλλομαι, σὲ Θεοῦ θεράπον, σύ με κυβέρνησον, τῷ ἱστίῳ τῷ τοῦ Πνεύματος, καὶ ταῖς θείαις αὔραις παναοίδιμε.

Ἀπὸ πάσης δεόμεθα, ῥῦσαι ἀπειλῆς παμμάκαρ Θεόδωρε, τοὺς ἐν πίστει μακαρίζοντας, καὶ τὴν θείαν μνήμην σου γεραίροντας.

Λιτανεύων Θεόδωρε, τὸν ἀγαθοδότην καὶ μεγαλόδωρον, τοὺς ἐν τόπῳ τῆς κακώσεως, τεταπεινωμένοους ἐπανόρθωσον. Θεοτοκίον.

Ὑπὸ χρόνον γενόμενον, τὸν ἐκ τοῦ Πατρὸς ἀχρόνως ἐκλάμψαντα, Θεομῆτορ ἡμῖν τέτοκας· ὃν δυσώπει σῶσαι τοὺς ὑμνοῦντάς σε.

Ὠδὴ ε΄. Ὁ Εἱρμός.

«Ὀρθρίζοντες βοῶμέν σοι Κύριε· Σῶσον ἡμᾶς· »σὺ γὰρ εἶ Θεὸς ἡμῶν, ἐκτός σου ἄλλον οὐκ »οἴδαμεν.»

Μαρτύρων πεφηνὼς ἐγκαλλώπισμα, μάρτυς Χριστοῦ, τῶν πιστῶν βοήθεια, γενοῦ καὶ τεῖχος ἀκράδαντον.

Ἑνώσει ἀπολαύων τῇ κρείττονι, τῶν ὑπὲρ νοῦν, ἀγαθῶν Θεόδωρε, τοὺς σὲ τιμῶντας διάσωσον.

Νυττόμενος τῷ φίλτρῳ τοῦ κτίσαντος, τὴν τῶν κτιστῶν, ἀπώσω προσπάθειαν, καὶ τῷ Θεῷ εὐηρέστησας.

Θεοτοκίον.

Ὃν ἔτεκες Παρθένε πανάμωμε, Θεὸν Λόγον, ἐκτενῶς ἱκέτευε, ὑπὲρ τῶν πίστει ὑμνούντων σε.

Ὠδὴ ςʹ. Ὁ Εἱρμός.

«Ἱλάσθητί μοι Σωτήρ· πολλαὶ γὰρ αἱ ἀνομίαι » μου· καὶ ἐκ βυθοῦ τῶν κακῶν, ἀνάγαγε δέο»μαι· πρὸς σὲ γὰρ ἐβόησα, καὶ ἐπάκουσόν μου, ὁ »Θεὸς τῆς σωτηρίας μου.»

Ὑπέρμαχος πεφυκώς, τῆς εὐσεβείας θερμότατος, καὶ πλάνης στηλιτευτής, εἰδώλων γενόμενος, δαιμόνων φαντάσματα, καὶ παθῶν εἰκόνας, τῆς ψυχῆς μου ἐξαφάνισον.

Στερέωμά μου γενοῦ, καὶ τεῖχος μάρτυς ἀσάλευτον, τὸ ἀσθενὲς καὶ σαθρόν, τὸ τῆς διανοίας μου, στηρίζων Θεόδωρε, ταῖς σαῖς προστασίαις, καὶ φυλάττων ἀδιάπτωτον.

Στρατείας φθοροποιοῦ, καὶ φθειρομένης ἠλόγησας· στρατείαν δὲ τῆς ζωῆς, παμμάκαρ Θεόδωρε, τελείως ἠγάπησας, ἐν ᾗ νικηφόρος, ἀνεδείχθης ἀξιάγαστε.

Θεοτοκίον.

Ἐξέλαμψεν ἐκ Σιών, ἡ τοῦ Ὑψίστου εὐπρέπεια, τὸ πρόσλημμα τῆς σαρκός, καθ' ἕνωσιν ἄφραστον, ἐκ σοῦ Ἀειπάρθενε, περιβεβλημένη, καὶ τὸν κόσμον κατεφώτισεν.

Κοντάκιον, Ἦχος βʹ. Αὐτόμελον.

Πίστιν Χριστοῦ ὡσεὶ θώρακα, ἔνδον λαβὼν ἐν καρδίᾳ σου, τὰς ἐναντίας δυνάμεις κατεπάτησας, Πολύαθλε, καὶ στέφει οὐρανίῳ ἐστέφθης, αἰωνίως ὡς ἀήττητος.

Ὁ Οἶκος.

Τὸν ἐν θρόνῳ φωτὸς ἐποχούμενον, εὐχαρίστως ἐν πίστει ὑμνοῦμέν σε· ὅτι δώρημα θεῖον δεδώρησαι, τὸν γενναῖον τοῖς ἄθλοις Θεόδωρον, τὸν ἐν τῷ βίῳ τρισμακάριστον, ὡς ὑπέρμαχον ὄντα τῆς ἀληθείας, καὶ λαμπρὸν στεφανίτην σου Χριστὲ ὁ Θεός· ὑπὲρ οὗ μέχρι τέλους, ἀντέσχεν, ἄθλων ὡς ἀήττητος.

Συναξάριον.

Τῇ ΙΖʹ. τοῦ αὐτοῦ μηνός, μνήμη τοῦ ἁγίου Μεγαλομάρτυρος Θεοδώρου τοῦ Τήρωνος.

Στίχ. Τήρων, ὁ δηλῶν ἀρτίλεκτον ὁπλίτην,
Θεῷ πρόσεισιν, ἀρτίκαυστος ὁπλίτης.
Ἑβδομάτῃ δεκάτῃ πυρὶ Τήρωνα φλεγέθουσιν.

Οὗτος ὁ ἅγιος μάρτυς, κατὰ τοὺς χρόνους ἦν Μαξιμιανοῦ καὶ Μαξίμου τῶν βασιλέων, ἐκ Μητροπόλεως Ἀμασείας ὁρμώμενος ἐκ χωρίου λεγομένου Χουμιαλῶν. Ἄρτι δὲ τῇ στρατιᾷ τῶν Τηρώνων καταλεγείς, καὶ ὑπὸ τὴν τάξιν τοῦ Πραιτοσίτου Βρύγκα τυγχάνων, παρ' αὐτοῦ εἰς ἐξέτασιν κατέστη, τὸν Χριστὸν Θεὸν εἶναι ὁμολογήσας, καὶ τὰ σεβάσματα τῶν Ἑλλήνων, ὡς ἄψυχα ξόανα καὶ ἔργα χειρῶν ἀνθρώπων, καταχλευάσας. Καὶ καιροῦ δοθέντος αὐτῷ εἰς διάσκεψιν, οὐκ ἐν ἀπραξίᾳ, τοῦτον, ἀλλὰ τὴν μεγίστην τῶν πραγματειῶν ἐξετέλεσε. Τὸ γὰρ εἴδωλον τῆς τῶν θεῶν μητρός, ὡς Ἕλληνες ληρῳδοῦσι, κατέφλεξεν. Ὅθεν συσχεθείς, καὶ αὐτουργὸς γενέσθαι ὁμολογήσας τοῦ ἐμπρησμοῦ, πρῶτον μὲν κρεμασθεὶς ξέεται, εἶτα, εἰς κάμινον πυρὸς ἐμβάλλεται, καὶ ἐν αὐτῇ τελειοῦται.

Τελεῖται δὲ ἡ αὐτοῦ Σύναξις ἐν τῷ ἁγιωτάτῳ αὐτοῦ Μαρτυρείῳ, τῷ ὄντι ἐν τοῖς Φωρακίου, ἐν τῷ Σαββάτῳ τῆς πρώτης τῶν Νηστειῶν ἑβδομάδος. ὅτε καὶ τὸ θαῦμα γέγονε παρ' αὐτοῦ τῶν κολύβων, ῥυσαμένου τὸν ὀρθόδοξον λαὸν ἐκ τῆς μεμιασμένης βρώσεως τῶν εἰδωλοθύτων.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ μνήμη τῆς ἁγίας Μαριάμνης ἀδελφῆς τοῦ ἁγίου Φιλίππου τοῦ Ἀποστόλου.

Στίχ. Ἀφεῖσα τὴν γῆν Μαριάμνη Παρθένος,
Τὸν ἐκ Μαρίας Παρθένου Χριστὸν βλέπει.

Μετὰ τὴν ἀνάληψιν τοῦ Χριστοῦ, παραγενόμενος, ὁ ἅγιος Φίλιππος, μετὰ καὶ τοῦ Βαρθολομαίου καὶ Μαριάμνης τῆς ἀδελφῆς αὐτοῦ, εἰς Ἱεράπολιν, καὶ διὰ τὸ κηρύξαι τὸν λόγον τοῦ Χριστοῦ κρεμασθεὶς καὶ τελειωθείς, ηὔξατο πρὸς τὸν Θεόν, καὶ κατεχώσθησαν εἰς τὴν γῆν, ὅ,τε Ἀνθύπατος, καὶ οἱ ὑπ' αὐτόν· οἱ δὲ λοιποὶ φοβηθέντες, παρεκάλεσαν τὸν Ἅγιον Βαρθολομαῖον, καὶ τὴν ἁγίαν Μαριάμνην, κρεμαμένους καὶ αὐτοὺς ὄντας, ἵνα μὴ καὶ αὐτοὶ καταποντισθῶσι. Καὶ ἐδυσώπησαν αὐτοὶ τὸν ἅγιον Φίλιππον, καὶ οὐ κατεπόντισεν αὐτούς, ἀλλὰ καὶ τοὺς καταποντισθέντας ἐξήγαγε. Τὸν δὲ Ἀνθύπατον, καὶ τὴν αὐτοῦ γυναῖκα Ἔχιδναν, ἀφῆκε κάτω. Τότε ἀπελύθησαν ὁ Βαρθολομαῖος καὶ ἡ Μαριάμνη. Καὶ ὁ μὲν Βαρθολομαῖος, ἀπελθὼν εἰς Ἰνδίαν τὴν Εὐδαίμονα, σταυρωθεὶς τελειοῦται. Ἡ δὲ Μαριάμνη, ἀπελθοῦσα εἰς Λυκαονίαν, καὶ κηρύττουσα τὸν λόγον τοῦ Χριστοῦ, καὶ πολλοὺς βαπτίσασα, ἐτελειώθη ἐν εἰρήνῃ.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, μνήμη τοῦ ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν Αὐξιβίου.

Στίχ. Τὸν Αὐξίβιον οὐ παρόψεται λόγος,
Φανέντα ληξίβιον ἐξ ἐναντίου.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, μνήμη τοῦ ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν Θεοστηρίκτου· καὶ μνήμη τῆς εὑρέσεως τῶν λειψάνων τοῦ ἁγίου Μηνᾶ τοῦ Καλλικελάδου.

Στίχ. Τὴν γῆν ὀρύξας ὡς δικέλλῃ τῷ λόγῳ,
Μηνᾶν ἐκεῖθεν ἐκφέρω κεκρυμμένον.

Ἐπὶ τῆς βασιλείας Βασιλείου τοῦ φιλοχρίστου βασιλέως, ὁ μακάριος Μηνᾶς, μιᾷ τῶν νυκτῶν ἐπιστὰς τινὶ ἀνδρί, Φιλομμάτῃ λεγομένῳ, καὶ τῇ τῶν Κανάτων (ἄλλ. Ἱκανάτων) κατειλεγμένῳ σχολῇ, ὡς αὐτὸς εἴη Μηνᾶς ὁ Καλλικέλαδος, ὁ ὑπὸ γῆν κρυπτόμενος, ἐν τῷ κατὰ τὴν ἀκρόπολιν αἰγιαλῷ, καταμηνύει, καὶ τὸν τόπον ὑποδεικνύει δακτύλῳ, καθ' ὃν ἦν κείμενος. Ὁ δὲ φιλόθεος οὗτος ἀνήρ, ὀρθριώτερον ἀναστάς, Μαρκιανῷ τῷ Νουμερίῳ, φίλῳ αὐτοῦ ὑπάρχοντι, τὰ ὁραθέντα μηνύει ἀκριβῶς. Οὗτος δὲ πάλιν τὰ ἀκουσθέντα δῆλα ποιεῖ τῷ Βασιλεῖ, καὶ αὐτίκα κατὰ τὸν δηλωθέντα τόπον στρατιῶται ἐξαποστέλλονται. Οἵτινες διασκάψαντες τάχιον, εὗρον σιδηρᾶν λάρνακα, ἐν ᾗ ἦν τὸ μαρτυρικὸν σῶμα. Ἀλλὰ καὶ γραφὴν σὺν αὐτῇ ἐπὶ πλακὸς ἐγκεκολαμμένην, καὶ δηλοῦσαν ἐκεῖ κατατεθεῖσθαι τὸν μάρτυρα, ἐν ᾧ ἡρετίσατο τόπῳ. Ψηφίσαντες οὖν κατὰ τῆς πλακὸς γραφήν, εὗρον παρῳχηκότας χρόνους τετρακοσίους· ὅθεν καὶ τῷ Θεῷ εὐχαριστίαν πανδημεὶ ἐξέπεμψαν.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, μνήμη τῶν ἐν εὐσεβεῖ τῇ μνήμῃ γενομένων Βασιλέων Μαρκιανοῦ καὶ Πουλχερίας.

Τελεῖται δὲ ἡ αὐτῶν Σύναξις ἐν τῇ μεγάλῃ Ἐκκλησίᾳ.

Ὁ ἅγιος νεομάρτυς Θεόδωρος ὁ Βυζάντιος ὁ ἐν Μιτυλήνῃ μαρτυρήσας ἀγχόνῃ τελειοῦται.

Ταῖς αὐτῶν ἁγίαις πρεσβείαις, ὁ Θεός, ἐλέησον καὶ σῶσον ἡμᾶς. Ἀμήν.

Ὠδὴ ζ΄. Ὁ Εἱρμός.

«Οἱ ἐκ τῆς Ἰουδαίας, καταντήσαντες Παῖδες »ἐν Βαβυλῶνι ποτέ, τῇ πίστει τῆς Τριάδος, »τὴν φλόγα τῆς καμίνου, κατεπάτησαν ψάλλοντες· »Ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν, Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.»

Σὲ ζωῆς μου προστάτην, καὶ συλλήπτορα φέρω τῆς σωτηρίας μου, καὶ φύλακα Θεόφρον, ἀσφάλειαν διδόντα, τοῖς ἐν πίστει κραυγάζουσιν· Ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν, Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

Ὡς τερπνότατον θῦμα, σεαυτὸν τῷ Κυρίῳ καὶ ἱερώτατον, προσήνεγκας Παμμάκαρ, καὶ πυρὶ τῶν βασάνων, ὁλοκαύτωσας ἔνδοξε, Ὁ τῶν Πατέρων βοῶν, Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

Ζωτικῆς ἐπιπνοίας, ἐμφορούμενος μάκαρ τοῦ Θείου Πνεύματος, τὰ πνεύματα διώκεις, τὰς νόσους θεραπεύεις, καὶ κραυγάζεις γηθόμενος· Ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν, Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

Θεοτοκίον.

Ἐκ γαστρός σου προῆλθε, σαρκωθεὶς ὁ τῶν ὅλων Παρθένε Κύριος· διό σε Θεοτόκον, φρονοῦντες ὀρθοδόξως, τῷ Υἱῷ σου κραυγάζομεν· Ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

Ὠδὴ η΄. Ὁ Εἱρμός.

«Ἑπταπλασίως κάμινον, τῶν Χαλδαίων ὁ τύ»ραννος, τοῖς θεοσεβέσιν, ἐμμανῶς ἐξέκαυσε· »δυνάμει δὲ κρείττονι, περισωθέντας τούτους ἰδών· »Τὸν Δημιουργὸν καὶ Λυτρωτὴν ἀνεβόα, οἱ Παῖ»δες εὐλογεῖτε, ἱερεῖς ἀνυμνεῖτε, λαὸς ὑπερυψοῦτε, «εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.»

Παντοδαπαῖς πανεύφημε, τρικυμίαις κυκλούμενοι, καὶ ταῖς συμφοραῖς τοῦ βίου συνεχόμενοι, προστάτην ὀξύτατον, καὶ συνεργὸν γινώσκοντες, πάντες οἱ πιστοί σε, πρεσβευτὴν τῷ Δεσπότῃ, προσάγομεν βοῶντες· Μὴ ἐλλίπῃς πρεσβεύειν, ὑπὲρ τῶν ἀνυμνούντων, τὴν πάνσεπτόν σου μνήμην.

Ἁμαρτιῶν ἁλύσεσι, δεδεμένος Πανόλβιε, καὶ ταῖς τῶν πταισμάτων μου σειραῖς πεδούμενος, προσφεύγω τῇ σκέπῃ σου, στεφανηφόρε λύσιν αἰτῶν· ἀλλ᾽ ὡς θαυμαστήν, πρὸς τὸν τῶν ὅλων Δεσπότην, Θεόφρον παρρησίαν, κεκτημένος δυσώπει, σωθῆναι τοὺς ὑμνοῦντας, Χριστὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Μαρτυρικαῖς λαμπόμενος, ἀγλαΐαις πανεύφημε, ταῖς Ἀγγελικαῖς συνηριθμήθης τάξεσι· μεθ᾽ ὧν ἀγαλλόμενος, καὶ συγχορεύων μάρτυς ἀεί, θαυματοποιΐαις, ἰαμάτων φαιδρύνεις, τοὺς πόθῳ σε τιμῶντας, καὶ πιστῶς μελῳδοῦντας· Λαὸς ὑπερυψοῦτε, Χριστὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Θεοτοκίον.

Μετὰ σαρκὸς ὡμίλησε, τοῖς ἀνθρώποις ὡς εὔσπλαγχνος, ὁ Δημιουργὸς καὶ Λυτρωτὴς τῆς κτίσεως, ἐκ σοῦ ἀπειρόγαμε, Θεογεννῆτορ ταύτην λαβών· ὅθεν Θεοτόκον, οἱ Πιστοί σε κυρίως, δοξάζομεν βοῶντες, καὶ πιστῶς μελῳδοῦντες· Λαὸς ὑπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ὠδὴ θ΄. Ὁ Εἱρμός.

«Σὲ τὴν ἀπειρόγαμον, Θεοῦ Μητέρα τοῦ Ὑψί»στου, σὲ τὴν ὑπὲρ νοῦν κυήσασαν, διὰ λόγου »τὸν ὄντως Θεόν, τὴν ὑψηλοτέραν τῶν ἀχράντων »Δυνάμεων, ἀσιγήτοις δοξολογίαις μεγαλύνομεν.»

Ἄγρυπνόν σε φύλακα, Μεγαλομάρτυς κεκτημένοι, τῶν δυσμενῶν κακόνοιαν, εὐχερῶς ἀπελαύνοντα, καὶ ταῖς Ἐκκλησίαις τὴν εἰρήνην βραβεύοντα, ἀθλοφόρε, ἀκαταπαύστως μεγαλύνομεν.

Κράτος σοι δεδώρηται, κατὰ δαιμόνων ὁ Δεσπότης· πάθη δὲ ψυχῆς καὶ σώματος, θεραπεύεις Μακάριε, πανευσεβεστάτῃ παρρησίᾳ, δεόμενος τοῦ Σωτῆρος· ὅθεν σὲ πάντες μεγαλύνομεν.

Αἴγλην τὴν τρισήλιον, καὶ ἑνιαίαν ἐποπτεύων, μίαν ἐν τρισὶ Θεότητα, καὶ ἀρχὴν ὑπεράρχιον, τὴν ἀγαθοδότιν πηγὴν ἀγαθότητος, ἀθλοφόρε, τοὺς σὲ ὑμνοῦντας περιφρούρησον.

Θεοτοκίον.

Ῥῦσαί με Πανάμωμε, τῆς νοητῆς αἰχμαλωσίας, λύτρον ἀντιδοῦσα Δέσποινα, τοῦ Υἱοῦ σου τὴν σταύρωσιν, τὴν ὑπὲρ τῆς πάντων γενομένην λυτρώσεως, καὶ εἰρήνης καὶ σωτηρίας τῶν ὑμνούντων σε.

Ἐξαποστειλάριον. Γυναῖκες ἀκουτίσθητε.

Τοῖς πᾶσι τὰ χαρίσματα, τῶν ἰαμάτων Ἅγιε, σὺ δαψιλῶς παροχεύεις, Θεόδωρε ἀθλοφόρε· ὡς ἔχων δὲ πρὸς Κύριον, τὴν παρρησίαν πάντοτε, τοὺς ἐκ θερμῆς σε πίστεως, προσκαλουμένους προφθάνεις, καὶ διασῴζεις παμμάκαρ.

Θεοτοκίον.

Ταῖς σαῖς ἀγκάλαις Ἄχραντε, βαστάσασα τὸν Κύριον, τὸν τῇ ἀχράντῳ παλάμῃ, διακρατοῦντα τὰ πάντα, αὐτὸν θεομακάριστε, ἱκέτευε ῥυσθῆναί με, χειρὸς δολίου δράκοντος, τοῦ ἀναιδῶς σπαράττοντος, τὴν ταπεινήν μου καρδίαν, εἰς ἡδονὰς ψυχοφθόρους.

Εἰς τοὺς Αἴνους, ἱστῶμεν Στίχους δ΄. καὶ ψάλλο-

μεν τὰ τρία ταῦτα Προσόμοια Στιχηρά, δευτεροῦντες τὸ πρῶτον.

Ἦχος α'. Τῶν οὐρανίων ταγμάτων.

Τῇ παμφαεῖ πανηγύρει, τοῦ θείου μάρτυρος, εὐωχηθῶμεν πάντες, καὶ πιστῶς εὐφρανθῶμεν, φιλέορτα τιμῶντες, φαιδρὰν ἑορτήν, τῆς αὐτοῦ τελειώσεως, ᾀσματικῶς ἀνυμνοῦντες τὸν Ἰησοῦν, τὸν δοξάσαντα τὴν μνήμην αὐτοῦ.

Τὸν ἀριστέα τῆς ἄνω, στρατολογίας Πιστοί, ὡς καρτερὸν ὁπλίτην, τῆς ἡμῶν πολιτείας, συμφώνως συνελθόντες, ᾠδαῖς μυστικαῖς, εὐφημήσωμεν λέγοντες· Ἀξιοθαύμαστε μάρτυς τοῦ Ἰησοῦ, ὑπερεύχου τῶν ὑμνούντων σε.

Τῆς εὐσεβείας τὸν πλοῦτον, καὶ τὴν λαμπρότητα, ἀθλητικοῖς καμάτοις, σεαυτῷ θησαυρίσας, πάσῃ σου ἰσχύϊ, δῶρον δεκτόν, τῷ Χριστῷ προσενήνοχας, ἀναπληρῶν ἐν τοῖς ἔργοις μετὰ σπουδῆς, τὴν θεοδώρητόν σου πρόσκλησιν.

Δόξα, Ἦχος πλ. β'.

Ἁγιωσύνης δωρεά, καὶ πλοῦτος θείας ζωῆς, ἀπεφανέρωσαι τῷ κόσμῳ Θεόδωρε· Χριστὸς γάρ σου σοφέ, τὴν μνήμην ἐδόξασεν, ἐν ᾗ συμφώνως οἱ πιστοί, γεγηθότες ὑμνοῦμεν, τοὺς ἀγῶνας τῶν ἄθλων σου.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον. Ὅλην ἀποθέμενοι.

Τετραυματισμένον με, ταῖς ληστρικαῖς τῶν Δαιμόνων, ἐφόδοις καὶ κείμενον, ὅλον ἀνενέργητον Παναμώμητε, ἐν ὁδῷ πάντοτε, τοῦ ἀστάτου βίου, σοῦ ἐλέους προσδεόμενον, τάχος ἐπίσκεψαι, ἡ τῶν πεπτωκότων ἀνόρθωσις, καὶ δώρησαι τὴν ἴασιν, καὶ τὴν σωτηρίαν μοι Δέσποινα, ἵνα σε δοξάζω, καὶ πόθῳ κατὰ χρέος ἀνυμνῶ, τὰ μεγαλεῖά σου ἄχραντε, μόνη Μητροπάρθενε.

Ἢ Σταυροθεοτοκίον.

Τὸν ἄρνα τὸν ἴδιον, ἀμνὰς ἡ ἄσπιλος πάλαι, καὶ ἄμωμος Δέσποινα, ἐν Σταυρῷ ὑψούμενον ὡς ἑώρακε, μητρικῶς ὠλόλυζε, καὶ ἐκπληττομένη, ἀνεβόα· Τί τὸ ὅραμα, τέκνον γλυκύτατον, τοῦτο τὸ καινὸν καὶ παράδοξον; πῶς δῆμος ὁ ἀχάριστος, βήματι Πιλάτου παρέδωκε, καὶ κατακρινοῦσι, θανάτῳ τὴν ἁπάντων σε ζωήν; ἀλλ' ἀνυμνῶ σου τὴν ἄφατον, Λόγε συγκατάβασιν.

Εἰς τὸν Στίχον, τὰ Στιχηρὰ τῆς Ὀκτωήχου.

Δόξα, Ἦχος πλ. δ'.

Ἀθλητικὴν ἀνδρείαν εὐσεβῶς καθοπλισθείς, ἀθλοφόρε Χριστοῦ, καὶ λογικῆς λατρείας, μυστικῶς ὑπερμαχῶν, τῇ δυνάμει αὐτοῦ, τῶν εἰδώλων τὸ δυσσεβές, καὶ τῶν τυράννων τὸ ἀπηνές, ἀσθενὲς ἀπέδειξας, καταφρονῶν τῶν βασάνων, καὶ τοῦ προσκαίρου πυρός· ἀλλ' ὦ θείων δωρεῶν, καὶ πρᾶγμα καὶ ὄνομα, ἀπὸ πάσης περιστάσεως, τῇ πρεσβείᾳ σου σῶζε, τοὺς ἐκτελοῦντας τὴν μνήμην σου.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Ὢ τοῦ παραδόξου θαύματος.

Ὅλος ὁ βίος μου ἄσωτος, ἡ δὲ ψυχὴ ἀσελγής, καὶ τὸ σῶμα παμμίαρον, καὶ ὁ νοῦς ἀκάθαρτος, καὶ τὰ ἔργα παμβέβηλα, καὶ ὅλος ὄντως, εἰμὶ ὑπεύθυνος, τῆς καταδίκης καὶ κατακρίσεως. Ποῦ νῦν πορεύσομαι; καὶ πρὸς τίνα φεύξομαι, εἰμὴ πρὸς σέ; Δέσποινα σπλαγχνίσθητι, καὶ δεῦρο σῶσόν με. Ἢ Σταυροθεοτοκίον.

Ὢ τοῦ παραδόξου θαύματος; ὢ μυστηρίου φρικτοῦ! ὢ φρικτῆς ἐγχειρήσεως! ἡ Παρθένος ἔλεγεν, ἐν Σταυρῷ ὡς ἑώρακεν, ἐν μέσῳ δύο ληστῶν κρεμάμενον, ὃν ἀνωδίνως φρικτῶς ἐκύησε· κλαίουσα ἔλεγεν· Οἴμοι! τέκνον φίλτατον, πῶς σε δεινός, δῆμος καὶ ἀχάριστος, σταυρῷ προσήλωσε;

Καὶ ἡ λοιπὴ τοῦ Ὄρθρου Ἀκολουθία, ὡς σύνηθες, καὶ Ἀπόλυσις.

ΤΗ ΙΗ'. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

Μνήμη τοῦ Ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν Λέοντος Πάπα Ῥώμης.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ

Εἰς τό, Κύριε ἐκέκραξα, ψάλλομεν Στιχηρὰ προσόμοια. Ἦχος α'. Πανεύφημοι μάρτυρες.

Ἐμφιλοσοφώτατα τὸν νοῦν, Λέων παμμακάριστε, σὺ τῶν παθῶν αὐτοκράτορα, ἀπεργασάμενος, ἀρετῶν ἰδέαις, καὶ ἠθῶν σεμνότητι, εἰκόνα τῆς ψυχῆς ἐζωγράφησας· διὸ αἰτοῦμέν σε, ὡς Ποιμένα καὶ Διδάσκαλον, τὴν εἰρήνην, τῷ κόσμῳ αἰτήσασθαι.

Θρασύτητα Λέοντος, Χριστοῦ δυνάμει πανόλβιε, δυναμωθεὶς οὐ κατέπτηξας, ἀλλ' ἐξεφαύλισας, ἱεράρχα τούτου, τῆς ψυχῆς τὸ ἄστατον, καὶ γνώμην ἀληθῶς τὴν ἀγνώμονα, καὶ τῆς αἱρέσεως, τὴν τελείαν ἀθεότητα, καὶ τῶν τρόπων, τὸ δόλιον φρόνημα.

Προσθήκη ἐγένου τοῖς Πιστοῖς, ἱερεῦ πανόλβιε, τοῖς ἱεράρχαις καὶ μάρτυσι· καὶ γὰρ ἀήττητος, ἐν ἀγῶσιν ὤφθης, ἀρραγὴς ἀκλόνητος, ὡς πύρ-

γος εὐσεβείας καὶ πρόβολος, ὀρθοδοξότατα, δογματίζων καὶ σαφέστατα, τοῦ Κυρίου, τὴν ἄφραστον γέννησιν. Δόξα, καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Πηγήν σε γινώσκομεν ζωῆς, ἀϊδίου Δέσποινα· τὴν ξηρανθεῖσαν οὖν πάθεσι, ψυχήν μου ζώωσον, ἐν τῇ χάριτί σου, καὶ πηγάζειν νάματα, σωτήρια ἀεὶ παρασκεύασον· καὶ νῦν μοι στάλαξον, τῇ πρεσβείᾳ σου τὴν ἄφεσιν, τῶν πταισμάτων, καὶ κάθαρον δέομαι. Ἢ Σταυροθεοτοκίον.

Ῥομφαία διῆλθεν ὦ Υἱέ, ἡ Παρθένος ἔλεγεν, ἐπὶ τοῦ ξύλου ὡς ἔβλεψεν, Χριστὸν κρεμάμενον, τὴν ἐμὴν καρδίαν, καὶ σπαράττει Δέσποτα, ὡς πάλαι Συμεών μοι προέφησεν· ἀλλὰ ἀνάστηθι, καὶ συνδόξασον ἀθάνατε, τὴν Μητέρα, καὶ δούλην σου δέομαι. Ἀπολυτίκιον, Ἦχος πλ. δ΄.

Ὀρθοδοξίας ὁδηγέ, εὐσεβείας Διδάσκαλε καὶ σεμνότητος, τῆς οἰκουμένης ὁ φωστήρ, τῶν ὀρθοδόξων θεόκτιστον ἐγκαλλώπισμα, Λέων σοφέ, ταῖς διδαχαῖς σου πάντας ἐφώτισας, λύρα τοῦ Πνεύματος. Πρέσβευε Χριστῷ τῷ Θεῷ, σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΡΟΝ.

Μετὰ τὴν συνήθη Στιχολογίαν, λέγεται ὁ Κανών, οὗ ἡ Ἀκροστιχίς.

Τῷ πανσόφῳ Λέοντι τοὺς ὕμνους πλέκω.

Ποίημα Θεοφάνους.

Ὠδὴ α΄. Ἦχος πλ. δ΄. Ὁ Εἱρμός.

» Ἄσωμεν τῷ Κυρίῳ, τῷ διαγαγόντι τὸν λαὸν » αὐτοῦ, ἐν Ἐρυθρᾷ θαλάσσῃ, ὅτι μόνος ἐν» δόξως δεδόξασται.»

Τῷ τῆς ἱερωσύνης, χρίσματι παμμάκαρ σεμνυνόμενος, κατεκόσμησας ταύτην, ἀρετῶν ταῖς ἰδέαις πανόλβιε.

Ὥριμον ὥσπερ βότρυν, Πάτερ ἀποθλίψας τὴν διάνοιαν, εὐφροσύνης κρατῆρα, τῆς σοφίας σου πᾶσι προτέθεικας.

Πέτρου τοῦ Κορυφαίου, θρόνου κληρονόμος ἐχρημάτισας, τὴν αὐτοῦ ἔχων γνώμην, καὶ τὸν ζῆλον θεόφρον τῆς πίστεως.

Αἴγλη τῶν σῶν δογμάτων, τῶν αἱρετικῶν τὸν σκοτεινότατον, διεσκέδασας γνόφον, Ἱεράρχα Κυρίου θεόληπτε. Θεοτοκίον.

Νόμου τῇ παραβάσει, κατακεκριμένον τὸν πρωτόπλαστον, τὸν Σωτῆρα τεκοῦσα, Θεομῆτορ ἁγνὴ ἠλευθέρωσας.

Ὠδὴ γ΄. Ὁ Εἱρμός.

« Οὐρανίας ἀψῖδος, ὀροφουργὲ Κύριε, καὶ τῆς » Ἐκκλησίας δομῆτορ, σύ με στερέωσον, ἐν » τῇ ἀγάπῃ τῇ σῇ, τῶν ἐφετῶν ἡ ἀκρότης, τῶν » πιστῶν τὸ στήριγμα, μόνε φιλάνθρωπε».

Στήλην ὀρθοδοξίας, τῇ τοῦ Χριστοῦ πάνσοφε, Λέων Ἐκκλησίᾳ, προθύμως φέρων ἀνέστησας, ἥν περ κατέχουσα, αἱρετικῶν τὰς ἀθέους, διαλύει φάλαγγας, καὶ τὰ συστήματα.

Οὐρανίου καὶ θείας, ἐμφορηθεὶς χάριτος, τῶν τῆς ἐκκλησίας δογμάτων, Πάτερ προΐστασο, πάσαις μαχόμενος, αἱρετικῶν ταῖς ἀθέοις, γλωσσαλγίαις ἔνδοξε, Λέων πανόλβιε.

Φωτὶ τῷ λαμπροτάτῳ, καταυγασθεὶς Ὅσιε, τὸν τῆς ἀπορρήτου, καὶ θείας ἐνανθρωπήσεως, λόγον ἐτράνωσας, διπλῆν εἰπὼν τὴν οὐσίαν, καὶ διπλῆν ἐνέργειαν, τοῦ σαρκωθέντος Θεοῦ.

Θεοτοκίον.

Ὡραιώθης ὡς νύμφη, παρθενικοῖς κάλλεσι, κεχαριτωμένη Παρθένε, Μήτηρ ἀνύμφευτε· πάσης γὰρ κτίσεως, σὺ κεχαρίτωσαι πλέον, ὡς τὸν πάντων αἴτιον, Λόγον κυήσασα.

Κάθισμα, Ἦχος γ΄. Θείας πίστεως.

Θείοις δόγμασι, περιαστράπτων, φέγγος ἔλαμψας ὀρθοδοξίας, καὶ αἱρέσεων τὸ σκότος ἐμείωσας, καὶ μεταστὰς ἐκ τοῦ βίου πανόλβιε, πρὸς τὸ ἀνέσπερον φῶς κατεσκήνωσας. Λέων ὅσιε, Χριστὸν τὸν Θεὸν ἱκέτευε, δωρήσασθαι ἡμῖν τὸ μέγα ἔλεος.

Δόξα, καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Θεία γέγονας, σκηνὴ τοῦ Λόγου, μόνη πάναγνε Παρθενομῆτορ, τῇ καθαρότητι Ἀγγέλους ὑπερέχουσα, τὸν ὑπὲρ πάντας ἐμὲ γοῦν γενόμενον, ῥερυπωμένον σαρκὸς πλημμελήμασι, ἀποκάθαρον, πρεσβειῶν σου ἐνθέοις νάμασι, παρέχουσα Σεμνὴ τὸ μέγα ἔλεος. Ἢ Σταυροθεοτοκίον.

Ἡ ἀμίαντος, ἀμνὰς τοῦ Λόγου, ἡ ἀκήρατος, Παρθενομήτωρ, ἐν τῷ Σταυρῷ θεασαμένη κρεμάμενον, τὸν ἐξ αὐτῆς ἀνωδίνως βλαστήσαντα, μητροπρεπῶς θρηνῳδοῦσα ἐκραύγαζεν· Οἴμοι τέκνον μου! πῶς πάσχεις; θέλων ῥύσασθαι, παθῶν τῆς ἀτιμίας τὸν ἄνθρωπον.

Ὠδὴ δ΄. Ὁ Εἱρμός.

« Ἐξ ὄρους κατασκίου, Λόγε ὁ προφήτης, τῆς » μόνης Θεοτόκου, μέλλοντος σαρκοῦσθαι, » θεοπτικῶς κατενόησεν ἐν φόβῳ, καὶ ἐδοξολόγει » σου τὴν δύναμιν.»

Λέων σὺ ὡς ἀληθῶς, Παμμάκαρ ὤφθης, τὰς συγχυτικάς, ἀλώπεκας διώκων, βασιλικῷ τῷ βρυχήματι καταπλήττων, τῶν ἀσεβούντων τὰ νοήματα.

Ἔκρυψας τῇ προβολῇ, τῶν σῶν δογμάτων, τῶν θεστυγῶν αἱρέσεων τὰ ἴχνη, τὴν κεκρυμμένην ἀλήθειαν ἀνιχνεύσας, Ἱερομύστα πανσεβάσμιε.

Ὄρθρος ἐκ δυσμῶν, ἀνέτειλας τρισμάκαρ, τόμον εὐσεβῶν, δογμάτων ὡς ἀκτῖνας, τῇ Ἐκκλησίᾳ Θεόφρον ἐξαποστέλλων, καὶ καταυγάζων τὰς ψυχὰς ἡμῶν. Θεοτοκίον.

Νέκρωσον ὁρμάς, Παρθένε τῶν παθῶν μου, παῦσον ἀγαθή, τὸν σάλον τῶν πταισμάτων, τῆς ἁμαρτίας τὸν κλύδωνα σῇ γαλήνῃ, Θεογεννῆτορ ἀφανίζουσα. Ὠδὴ εʹ. Ὁ Εἱρμός.

«Ἵνα τί με ἀπώσω, ἀπὸ τοῦ προσώπου σου τὸ »φῶς τὸ ἄδυτον, καὶ ἐκάλυψέ με, τὸ ἀλλό»τριον σκότος τὸν δείλαιον; ἀλλ' ἐπίστρεψόν με, »καὶ πρὸς τὸ φῶς τῶν ἐντολῶν σου, τὰς ὁδούς μου »κατεύθυνον δέομαι.»

Τῆς διπλῆς ἐνεργείας, κῆρυξ ἐχρημάτισας, τῆς τοῦ Σωτῆρος Χριστοῦ· ἐνεργεῖν γὰρ ἔφης, ἑκατέραν μορφὴν ὅπερ ἔσχηκε, μετὰ τῆς ἑτέρας, καὶ συγκειμένης κοινωνίας, ἱεράρχα θεόφρον μακάριε.

Ἰσοδύναμον ὄντα, τῷ Γεγεννηκότι τὸν Λόγον ἐγνώρισας· ὡς δὲ σάρκα τοῦτον, γεγονότα τρισμάκαρ ἐπίστευσας· καταλλήλως ἔφης, τὰ τῆς σαρκὸς ἴδια πράττειν, ἀσυγχύτως ἀτρέπτως ἀμφότερα.

Θεοτοκίον.

Τὸ πρὸ πάντων αἰώνων, μόνῳ γινωσκόμενον Θεῷ Μυστήριον, τὸ βροτὸν γενέσθαι, τὸν τῶν ὅλων κτισμάτων δεσπόζοντα, καὶ σαρκὶ πλακῆναι, δίχα τροπῆς ἐκ σοῦ Παρθένε, καθωράθη τὸ πέρας δεξάμενον. Ὠδὴ ςʹ. Ὁ Εἱρμός.

«Τὴν δέησιν ἐκχεῶ πρὸς Κύριον, καὶ αὐτῷ ἀπ» αγγελῶ μου τὰς θλίψεις· ὅτι κακῶν ἡ ψυχή »μου ἐπλήσθη, καὶ ἡ ζωή μου τῷ Ἅδῃ προσήγ»γισε· καὶ δέομαι ὡς Ἰωνᾶς· Ἐκ φθορᾶς ὁ Θεός »με ἀνάγαγε.»

Ὁ Πέτρου νῦν τοῦ σεπτοῦ διάδοχος, καὶ τὴν τούτου προεδρείαν πλουτήσας, καὶ τὸ θερμόν, κεκτημένος τοῦ ζήλου, θεοκινήτως τὸν τόμον ἐκτίθεται, αἱρέσεων συγχυτικῶν, τὸν φυρμὸν καὶ τὴν κρᾶσιν συγχέοντα.

Υἱὸν ἕνα τὸν Χριστὸν καὶ Κύριον, πρὸ αἰώνων ἐκ Πατρὸς γεννηθέντα, καὶ δι' ἡμᾶς, ἐκ Παρθένου τεχθέντα, καὶ πεφηνότα ἡμῖν ὁμοούσιον, ἐκήρυξας ὑπερφυῶς, Λειτουργὲ τῶν ἀρρήτων θεόληπτε. Θεοτοκίον.

Σὲ πάναγνε σωτηρίας πρόξενον, οἱ πιστοὶ ὁμολογοῦντες βοῶμεν· Χαῖρε σεμνή· χαῖρε νύμφη Παρθένε· χαῖρε τὸ ὄρος Θεοῦ τὸ κατάσκιον· τῷ κόσμῳ γὰρ σὺ τὴν χαράν, τὴν ἀκλόνητον ὄντως ἐπήγασας.

Κοντάκιον, Ἦχος γʹ. Ἡ Παρθένος σήμερον.

Ἐπὶ θρόνου ἔνδοξε, ἱερωσύνης καθίσας, καὶ λεόντων στόματα, τῶν λογικῶν ἀποφράξας, δόγμασιν ἐν θεοπνεύστοις σεπτοῖς Τριάδος, ηὔγασας φῶς τῇ σῇ ποίμνῃ θεογνωσίας· διὰ τοῦτο ἐδοξάσθης, ὡς θεῖος μύστης Θεοῦ τῆς χάριτος.

Ὁ Οἶκος.

Τὸν Πατέρα καὶ Υἱὸν καὶ τὸ Πνεῦμα τὸ Ἅγιον, τὸ τρισήλιον φῶς, τὴν τρισαγίαν δύναμιν, Θεότητα μίαν, καὶ μίαν οὐσίαν, ταύτην κηρύξας, χείλη τὰ δόλια εἰς τέλος ἐνέφραξας αἱρετιζόντων, Λέων θεόσοφε· ὅθεν τὴν ἁγνὴν Χριστοῦ λοχεύτριαν, Θεοτόκον ὁμολογήσας, τοῦ Νεστορίου τὴν ὀφρὺν καὶ φληνάφειαν καθεῖλες. Διὰ τοῦτο ἐγνώσθης ἐν τῷ κόσμῳ, ὡς θεῖος μύστης Θεοῦ τῆς χάριτος.

Συναξάριον.

Τῇ ΙΗʹ. τοῦ αὐτοῦ μηνός, μνήμη τοῦ ἐν ἁγίοις Πατρὸς ἡμῶν Λέοντος Πάπα Ῥώμης.

Στίχ. Ψυχὴν ὁ θεῖος ἐξερεύγεται Λέων,
Καὶ δαιμόνων φάλαγξιν ἐμβάλλει φόβον.
Ὀγδοάτῃ δεκάτῃ τε Λέων ἠρεύξατο θυμόν.

Οὗτος ὁ θαυμάσιος Πατὴρ ἡμῶν Λέων, διὰ τὴν ὑπερβάλλουσαν αὐτοῦ σωφροσύνην καὶ καθαρότητα καὶ τὸ τοῦ βίου εἰλικρινές, Πρόεδρος τῆς πρεσβυτέρας Ῥώμης παρὰ τοῦ ἁγίου Πνεύματος προχειρίζεται. Ὃς βίον, θεάρεστον καὶ ἀκίβδηλον ἐπιδειξάμενος, καὶ τὸ ὑπ' αὐτὸν ποίμνιον ὁσίως ποιμάνας, ἔτι καὶ τὰς τῶν αἱρετικῶν βλασφημίας ἠφάνισε τέλος, κατὰ τὸν καιρὸν ἐκεῖνον τῆς ἁγίας καὶ οἰκουμενικῆς τετάρτης Συνόδου τῶν ἑξακοσίων τριάκοντα Πατέρων, ἐν Χαλκηδόνι συγκροτηθείσης, καὶ πολλὰ περὶ τὴν ὀρθοδόξου πίστεως ἐκτεθειμένης, καὶ τὴν μίαν ἐνέργειαν καὶ θέλησιν ἐπὶ Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ ἡμῶν φληναφούντων αἱρετικῶν ἀνατρεπούσης τὰ δόγματα.

Ἔτι δὲ τῶν θεοστυγῶν ἐκείνων μαχομένων τῇ ἀληθείᾳ καὶ ἀνασκευάζειν πειρωμένων τὰ τῶν θείων Πατέρων θεόπνευστα δόγματα, ὁ μακάριος οὗτος, ἱκεσίᾳ τῆς Συνόδου πάσης ἐπικαμφθείς, καὶ ἐν πολλαῖς ἡμέραις νηστείᾳ καὶ ἀγρυπνίᾳ καὶ προσευχῇ συντόνῳ πρὸς Κύριον χρησάμενος, καὶ παρὰ τοῦ ζωοποιοῦ Πνεύματος ἐμπνευσθείς, ἐγγράφως περὶ τῶν τηνικαῦτα ζητούντων ἐξέθετο, διπλῆν ἐνέργειαν καὶ δύο θελήματα ἐπὶ Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ ἡμῶν διαρρήδην ἀνακηρύξας, καὶ ταῦτα δι' ἐπιστολῆς ἐκπέμψας εἰς τὴν Σύνοδον. Ἥνπερ ἡ πληθὺς τῶν ὁσίων Πατέρων δεξαμένη, καὶ ταύτην ὀρθοδοξίας στήλην ἡγησαμένη, καὶ ὡς ἀπὸ στόματος Θεοῦ τὴν γραφὴν ἐξενεχθῆναι πιστεύσασα, καὶ ταύτῃ οἷον ἐπαναπαυσαμένη, θαρσαλεώτερον κατὰ τοῦ στίφους ἀντέστη τῶν αἱρετικῶν καὶ τούτων τὰς πολυπλόκους μηχανὰς ἐτρώσατο· καὶ ἐπὶ τούτοις ὁ Ἱερώτατος διελύετο σύλλογος. Ὁ δὲ θεσπέσιος Λέων, ἔτι διαρκέτας τῷ βίῳ, καὶ ὡς φωστὴρ ταῖς ἀρεταῖς διαλάμψας, ἐν βαθεῖ γήρᾳ πρὸς Κύριον ἐξεδήμησε. Τελεῖται δὲ ἡ αὐτοῦ Σύναξις ἐν τῇ ἁγιωτάτῃ μεγάλῃ Ἐκκλησίᾳ.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, μνήμη τῶν ἁγίων μαρτύρων Λέοντος καὶ Παρηγορίου, ἀθλησάντων ἐν Πατάροις τῆς Λυκίας.

Στίχ. Παρηγόριος σάρκα δοὺς εἰς αἰκίας,
Ἔχει παρηγόρημα τὰ στέφη μέγα.
Ἕλκων ἄνωθεν ἰσχὺν ἐκ Θεοῦ Λέων,
Ἕλξεις βιαίας ὡς λέων ἐκαρτέρει.

Τούτων, ὁ μὲν μακάριος Παρηγόριος, πολλαῖς τιμωριῶν ἰδέαις τὸν τῆς ἀφθαρσίας στέφανον ἐκομίσατο, καὶ ἐν Χριστῷ ἐτελειώθη. Ὁ δὲ ἀοίδιμος Λέων, μόνος ἀπολειφθείς, καὶ τὸν χωρισμὸν τοῦ μάρτυρος ἐννοῶν, ἔστενε καὶ ἀπωλοφύρετο, ὡς μὴ τῶν αὐτῶν τετυχηκὼς στεφάνων, κοινῆς αὐτοῖς προκειμένης τῆς ὁδοῦ. Ὅθεν ἐξελθὼν ἐπὶ τὸν τόπον, ἐν ᾧ ἐρριμμένον ἦν τὸ τοῦ μάρτυρος Παρηγορίου σῶμα, τὴν καρδίαν ἐφλέχθη, τούτῳ ἐπιδακρύσας. Εἶτα ἐκεῖθεν ἐκκλίνας, ἔρχεται ἐν ᾧ ἡ πανήγυρις ἐτελεῖτο τῶν Εἰδωλολατρῶν.

Οὗτος δὲ ἀσκητικὸν βίον μετελθών, πολὺς ἦν τὸν ζῆλον. Καὶ ἰδὼν τοὺς λύχνους καὶ τοὺς κηροάπτας διακαιομένους ταῖς χερσὶ συνέτριψε καὶ κατεπάτησεν. Ἐκ τούτου κρατηθείς, τῷ τῆς πόλεως Ἐπιτρόπῳ παρέστη. Καὶ ἐρωτηθείς, καὶ τὸν Χριστὸν Θεὸν ἀληθινὸν κηρύξας, μαστίζεται βουνεύροις ὠμοῖς σφοδρῶς καὶ ἀμέτρως. Ὁ δὲ ταῖς βασάνοις, ὡς ἄλλου πάσχοντος, ἐνεκαρτέρει. Εἶτα παραδοθεὶς τοῖς δημίοις ἕλκεται τυπτόμενος, καὶ συρόμενος ἐπί τινος χειμάρρου ὑψηλοῦ καὶ κρημνώδους. Συγχωρηθεὶς δὲ τὴν εὐχὴν αὐτοῦ τελέσαι, τὸ πνεῦμα τῷ Θεῷ παρέθετο. Εὐθὺς δὲ οἱ δήμιοι, λαβόμενοι τοῦ τιμίου αὐτοῦ λειψάνου, ἄνωθεν ἀφέντες κατὰ τῆς φάραγγος ἠκόντισαν, καὶ οὕτως ἐτελειώθη αὐτοῦ ἡ μαρτυρία.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, μνήμη τοῦ ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν Ἀγαπητοῦ, Ἐπισκόπου Σινάου, τοῦ ὁμολογητοῦ καὶ θαυματουργοῦ.

Στίχ. Ὃν ἠγάπησας Ἀγαπητέ, Δεσπότην,
Οὗτος καλεῖ σε πρὸς τόπους, οὓς ἠγάπας.

Οὗτος ἦν ἐπὶ Διοκλητιανοῦ καὶ Μαξιμιανοῦ, ἐκ Καππαδοκίας ἕλκων τὸ γένος, καὶ Χριστιανῶν γονέων υἱός. Ἔτι δὲ νέαν ἄγων τὴν ἡλικίαν, ἔν τινι τῶν ἐκεῖσε μοναστηρίων, πλῆθος ἔχοντι περὶ τοὺς χιλίους ἀσκητάς, εἰσέρχεται. Ἐξ ὧν τὰ κάλλιστα συλλεξάμενος, ἐργάτης δόκιμος τῶν ἐντολῶν τοῦ Κυρίου, νηστείᾳ, καὶ ἀγρυπνίᾳ. καὶ τῇ λοιπῇ ἐγκρατείᾳ σχολάζων κατέστη. Ὅθεν καὶ παρὰ πάντων ἠγαπᾶτο καὶ ἐθαυμάζετο· φλοιοῖς γὰρ θερμίων μόνοις ἐχρῆτο· καὶ σποδόν, ἀντὶ ἄρτου ἐφ᾽ ὅλας ὀγδοήκοντα ἡμέρας ἐσθίων διήρκεσε, καὶ τοῦ ὕπνου δὲ περιεγένετο· καὶ εὔχρηστος ἐν ταῖς διακονίαις τῆς Μονῆς καὶ τῶν ἀδελφῶν ἐξεγένετο. Ἅπαντας ὡς δεσπότας ὠνόμαζε καὶ ἐκέκτητο. Δράκοντα ἐθανάτωσε, καὶ παρθένον τινὰ νόσῳ δαπανωμένην ἰάσατο.

Περὶ τούτου μαθὼν ὁ Λικίνιος, ὅτι περ ἰσχυρός ἐστι σώματι, στρατιωτικοῖς αὐτὸν καταλόγοις καὶ μὴ βουλόμενον συναριθμεῖ ὁ κατάρατος. Ὁ δέ, οὐδὲ οὕτω κατημέλει τῶν ἀσκητικῶν ἀγώνων, ἀλλὰ καὶ τὰ τῆς στρατιωτικῆς ὑπηρεσίας ἀπένεμε, καὶ νόσους χαλεπὰς καὶ ἀνιάτους διὰ μόνης ἐπιφανείας ἐθεράπευεν, οὐκ ἀνθρώπων μόνον, ἀλλὰ καὶ ἵππων, καὶ βοῶν, καὶ παντοίων ἀλόγων θεραπεύων ἀρρωστήματα.

Κατὰ δὲ τὸν καιρὸν ἐκεῖνον, Βικτωρίου καὶ Δωροθέου, Θεοδούλου τε καὶ Ἀγρίππα, τῶν καλλινίκων μαρτύρων καὶ ἑτέρων πλειόνων, ὑπὲρ τῆς εἰς Χριστὸν πίστεως αἰκιζομένων σφοδρῶς, κοινωνὸς αὐτοῖς ἠρετίσατο γενέσθαι καὶ ὁ μακάριος. Ἐκείνων δὲ ἐν Χριστῷ τελειωθέντων διὰ τοῦ ξίφους, οὗτος διεσώθη, δόρατι πληγείς, τάχα εἰς πολλῶν σωτηρίαν περισωθείς. Εἶτα τοῦ Λικινίου ἐκ ποδῶν γενομένου, καὶ τοῦ μεγάλου Κωνσταντίνου τὴν Ῥωμαίων ἀρχὴν ὅλην ὑπεζωσμένου, τοιοῦτόν τι γίνεται.

Παῖς γὰρ εὔχρηστος αὐτῷ, δαίμονι ληφθεὶς ἀκαθάρτῳ, τὸν ἅγιον ἐπεκαλεῖτο· ὃν ὁ βασιλεὺς πρὸς ἑαυτὸν ἠγάγετο· καὶ εὐξαμένου, αὐτίκα τὴν ἴασιν ἔλαβεν· Αἰτεῖ δὲ χάριν οὐδεμίαν ἄλλην, ἢ τὴν στρατείαν καταλιπεῖν, καὶ τὴν φίλην ἡσυχίαν ἀσπάσασθαι. Διὸ καὶ τὸν βασιλέα πρὸς τοῦτο ἐπινεύοντα ἔσχεν.

Μετὰ δὲ τὸ ὑποστρέψαι αὐτὸν οἴκοι, μετακαλεσάμενος αὐτὸν ὁ τῆς πόλεως Σινάου Ἀρχιερεὺς καὶ μὴ βουλόμενον Ἱερέα χειροτονεῖ. Καὶ μετ᾽ οὐ πολύ, τὸν βίον ἀπολιπόντος ἐκείνου, ὁ μέγας οὗτος ψήφῳ Θεοῦ καὶ παντὸς τοῦ λαοῦ, Ἀρχιερεὺς Σινάου ἀναδείκνυται. Καὶ αὐτίκα παντοίων θαυμάτων αὐτουργὸς γίνεται, καὶ προφητικοῦ χαρίσματος ἀξιοῦται, ὧν εἰς ἀπόδειξιν ἐναργῆ, προφητιῶν τινων ἐπιμνησθῆναι τοῦ ἁγίου καὶ μεγαλουργιῶν προσήκει.

Γυνὴ γάρ τις περὶ αὐτοῦ ἀκούσασα, καὶ εὐλογηθῆναι παρ᾽ αὐτοῦ γλιχομένη, παρεγένετο. Ἐπεὶ δὲ εἰς ὄψιν αὐτῷ κατέστη, ἅπαντα τὰ πραχθέντα αὐτῇ παιδιόθεν ἐξεῖπεν ὁ ἅγιος, καὶ νουθετήσας ἀπέστειλεν οἰκοδομηθεῖσαν. Καὶ Διάκονον δέ τινα τῆς πρὸς τὴν Θράκην Ἡρακλείας πρὸς αὐτὸν παραγενόμενον εὐλογίας χάριν, παρθένον διαφθεῖραι διήλεγξε. Καὶ Δαμιανοῦ, τοῦ ὁσιωτάτου Ἐπισκόπου Σιλανδέων, χωρία τινὰ ὁ παραρρέων ποταμὸς ἐν τῷ χειμῶνι ὀγκούμενος ἠφάνιζεν· ὃν εἰς ἑτέραν κοίτην καὶ ὁδὸν εὐχῇ μόνῃ κατήνεγκε. Καὶ ἕτερα πολλὰ εἰργάσατο θαύματα, ὧν τὸν ἀριθμὸν περὶ τὰ ἑκατὸν καὶ πλείονα, ἡ κατ᾽ αὐτὸν ἱστορία δηλοῖ. Οὕτως οὖν καλῶς καὶ θεοφιλῶς πολιτευσάμενος, καὶ ἀφῇ χειρός, καὶ σκιᾷ σώματος, καὶ λόγῳ μόνῳ ἀνίατα νοσήματα θεραπεύσας, καὶ πλήρης ἡμερῶν ἀνεπαύσατο ἐν Κυρίῳ.

Ταῖς αὐτῶν ἁγίαις πρεσβείαις, ὁ Θεὸς ἐλέησον ἡμᾶς Ἀμήν.

Ὠδὴ ζ΄. Ὁ Εἱρμός.

«Παῖδες Ἑβραίων ἐν καμίνῳ, κατεπάτησαν »τὴν φλόγα θαρσαλέως, καὶ εἰς δρόσον τὸ »πῦρ, μετέβαλον βοῶντες· Εὐλογητὸς εἶ Κύριε, ὁ »Θεὸς εἰς τοὺς αἰῶνας.»

Ὕπνον οὐκ ἔδωκας βλεφάροις, ἕως πρόρριζον ἀνέσπασας τὴν πλάνην, Εὐτυχοῦς τοῦ παραφρονήσαντος κραυγάζων· Εὐλογητὸς εἶ Κύριε, ὁ Θεὸς εἰς τοὺς αἰῶνας.

Μίαν ὑπόστασιν ἐν δύο, ταῖς οὐσίαις τὸν Χριστὸν ὁμολογήσας, ἐνεργοῦντα διττῶς, καὶ θέλοντα νῦν ψάλλεις· Εὐλογητὸς εἶ Κύριε, ὁ Θεὸς εἰς τοὺς αἰῶνας.

Θεοτοκίον.

Νῦν σοι προσφεύγω Θεομῆτορ, τῶν πταισμάτων ταῖς σειραῖς κατεσφιγμένος· διὰ σπλάγχνα ἐλέους, ῥῦσαί με βοῶντα· Εὐλογημένος Πάναγνε, ὁ καρπὸς τῆς σῆς κοιλίας.

Ὠδὴ η΄. Ὁ Εἱρμός.

«Ἑπταπλασίως κάμινον, τῶν Χαλδαίων ὁ τύ»ραννος, τοῖς θεοσεβέσιν ἐμμανῶς ἐξέκαυσε· »δυνάμει δὲ κρείττονι, περισωθέντας τούτους ἰδών· »Τὸν Δημιουργὸν καὶ Λυτρωτὴν ἀνεβόα, οἱ Παῖ»δες εὐλογεῖτε, ἱερεῖς ἀνυμνεῖτε, λαὸς ὑπερυψοῦτε, »εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.»

Ὁλολαμπὴς ὡς ἥλιος, ἐκ δυσμῶν ἀνατέταλκας, θαῦμα θεορρῆμον, ἐμφανῶς παράδοξον, τὴν κρᾶσιν καὶ σύγχυσιν τοῦ Εὐτυχοῦς ξηραίνων σαφῶς, καὶ τοῦ Νεστορίου, τὴν διαίρεσιν τέμνων, διδάσκων ἕνα σέβειν, τὸν Χριστὸν ἐν οὐσίαις, δυσὶν ἀδιαιρέτως, ἀτρέπτως ἀσυγχύτως.

Ὑπὸ Θεοῦ κινούμενος, εὐσεβείας διδάγματα, ὡς θεοχαράκτοις, ἐν πλαξὶν ἐτύπωσας, Μωσῆς οἷα δεύτερος, ἀναφανεὶς τῷ θείῳ λαῷ, καὶ τῇ ὁμηγύρει, τῶν σεπτῶν Διδασκάλων, κραυγάζων· Ἀνυμνεῖτε, Ἱερεῖς εὐλογεῖτε, λαὸς ὑπερυψοῦτε, Χριστὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Σεσαρκωμένον Ὅσιε, τὸν πρὶν ἄσαρκον ἔγνωκας, Λόγον τοῦ Πατρός, μονογενῆ συνάναρχον, ἐν χρόνῳ τὸν ἄχρονον, περιγραπτὸν μὲν σώματι, ὡς δὲ Ποιητήν, περιγραφὴν οὐκ εἰδότα, διδάσκεις ἀ-

ναχράζων· Ἱερεῖς εὐλογεῖτε, λαὸς ὑπερυψοῦτε, Χριστὸν εἰς τοὺς αἰῶνας. Θεοτοκίον.

Περιβολὴν τοῦ σώματος, περιέθετο Πάναγνε, ἐκ τῶν σῶν αἱμάτων, ὁ φωστήρων κάλλεσιν, ἡλίῳ σελήνη τε, τὸν οὐρανὸν φαιδρύνας Θεός, ἔμψυχόν σε ἄλλον, οὐρανὸν ἀναδείξας· ὃν Παῖδες εὐλογοῦσιν, Ἱερεῖς ἀνυμνοῦσι, λαοὶ ὑπερυψοῦσιν, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας. Ὠδὴ θ΄. Ὁ Εἱρμός.

«Ἔφριξε πᾶσα ἀκοή, τὴν ἀπόρρητον Θεοῦ συγ»κατάβασιν· ὅπως ὁ Ὕψιστος, ἑκὼν κατῆλθε »μέχρι καὶ σώματος, Παρθενικῆς ἀπὸ γαστρός, γε»νόμενος ἄνθρωπος· διὸ τὴν ἄχραντον, Θεοτόκον »οἱ Πιστοὶ μεγαλύνομεν.»

Λάμπεις νῦν Μύστα τοῦ Χριστοῦ, εὐπρεπείας ἐν στεφάνῳ κοσμούμενος, καὶ ὡς πιστὸς Ἱερεύς, δικαιοσύνην ὄντως ἐνδέδυσαι, καὶ Παραδείσῳ τῆς τρυφῆς, χορεύων θεσπέσιε, ὑπὲρ τῆς Ποίμνης σου, τὸν Δεσπότην ἐκτενῶς καθικέτευε.

Ἔνθα νῦν τῶν Πατριαρχῶν, προεδρεῖαί τε καὶ θρόνοι καὶ τάγματα, Λέων πανόλβιε, σὺ ἐπαξίως Πάτερ ἐσκήνωσας, ὡς Πατριάρχης ἀληθής, καὶ πίστει καὶ χάριτι, καταλαμπόμενος· διὸ πάντες σε ἀεὶ μακαρίζομεν.

Κλύδωνος ἐκ βιωτικοῦ, ἀποστὰς σὺ τῷ Χριςῷ προσεπέλασας, Λέων πανάριστε, ἐν τόπῳ χλόης ἀναπαυόμενος· ἔνθα χειμάρρους τῆς τρυφῆς, καὶ φῶς τὸ ἀνέσπερον, καὶ ἡ ἀνέκφραστος, εὐφροσύνη καὶ χαρὰ διαμένουσα. Θεοτοκίον.

Ὥριμον δρέπομαι ζωήν, μὴ βλαπτόμενος τῷ ξύλῳ τῆς γνώσεως· σὺ γὰρ Πανάμωμε, ζωῆς τὸ ξύλον, Χριστὸν ἐβλάστησας, τὸν τὰς εἰσόδους τῆς ζωῆς, τοῖς πᾶσι γνωρίσαντα· διό σε Πάναγνε, Θεοτόκον οἱ Πιστοὶ μεγαλύνομεν.

Ἐξαποστειλάριον. Γυναῖκες ἀκουτίσθητε.

Ὡς λέων ἀναδέδειξαι, καὶ ῥήμασι καὶ πράγμασι, βασιλικῶς καταπλήττων, βρυχήματι τῶν δογμάτων, τὰ ἀσεβῆ βουλεύματα, ὡς ἀλώπεκος Πάνσοφε, δεινὰ μηχανουργήματα καὶ τὴν ὁμήγυριν τέρπων, τῶν θεολέκτων Πατέρων.

Θεοτοκίον.

Ὁ πάλαι μοι τὴν οἴκησιν, τῆς ἐν Ἐδὲμ βιώσεως, φθονήσας δόλιος ὄφις, καὶ ἐξ αὐτῆς ἐκβαλών με, διὰ τοῦ σοῦ θείου τόκου, ἁγία Μητροπάρθενε, καταπεσὼν νενέκρωται· ἐγὼ δὲ αὖθις ἀνῆλθον, πρὸς ἣν ἀπώλεσα δόξαν.

Εἰς τὸν Στίχον τῶν Αἴνων, τὰ Στιχηρὰ τῆς Ὀκτωήχου.

Καὶ ἡ λοιπὴ Ἀκολουθία τοῦ Ὄρθρου, ὡς σύνηθες, καὶ Ἀπόλυσις.

ΤΗ ΙΘ΄. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

Μνήμη τοῦ Ἁγίου Ἀποστόλου Ἀρχίππου.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ

Εἰς τό, Κύριε ἐκέκραξα, ψάλλομεν Στιχηρὰ προσόμοια. Ἦχος πλ. δ΄. Οἱ μάρτυρές σου Κύριε.

Φωτὶ τῶν λόγων Ἄρχιππος, λαοὺς ἐφώτισε, καὶ ἀγνωσίας, σκότους ἐρρύσατο· καὶ ἐναθλήσας, καὶ συμπατήσας τὸν ἐχθρόν, φέγγος πρὸς ἀνέσπερον ἀνέδραμε, καὶ σὺν τοῖς Ἀγγέλοις νῦν εὐφραίνεται. Αὐτοῦ ταῖς ἱκεσίαις, Δέσποτα δίδου πᾶσι τὸ μέγα ἔλεος.

Συρόμενος μακάριε, καὶ ἐκκεντούμενος, καὶ πάσαις ἄλλαις, περικυκλούμενος δεινῶν ἰδέαις, οὐκ ἐξηρνήσω τὸν Χριστόν, οὐδὲ τοῖς γλυπτοῖς σέβας ἀπένειμας. Ὅθεν στεφανίτης ἐχρημάτισας, ἀεὶ καθικετεύων, ἅπασι δωρηθῆναι τὸ μέγα ἔλεος.

Αἱμάτων θείοις ῥεύμασι, μάρτυς ἡγίασας, τὴν γῆν θεόφρον, καὶ ἐτραυμάτισας τοῖς τραύμασί σου, πληθὺν δαιμόνων πονηράν· βλύζων δὲ ἀπαύστως τὰ ἰάματα, πάθη ἰατρεύεις χαλεπώτατα· Διὸ ταῖς σαῖς πρεσβείαις, αἴτησαι πᾶσι μάκαρ τὸ μέγα ἔλεος. Δόξα, καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Οἱ λογισμοὶ ἀκάθαρτοι, τὰ χείλη δόλια, τὰ ἔργα δέ μου, εἰσὶ παμμίαρα· καὶ τί ποιήσω; πῶς ὑπαντήσω τῷ Κριτῇ; Δέσποινα Παρθένε καθικέτευσον, τὸν Υἱόν καὶ Πλάστην σου καὶ Κύριον, ὅπως ἐν μετανοίᾳ, δέξηταί μου τὸ πνεῦμα, ὡς μόνος εὔσπλαγχνος. Ἢ Σταυροθεοτοκίον.

Ἡ δάμαλις ἡ ἄσπιλος, τὸν μόσχον βλέπουσα ἐπὶ τοῦ ξύλου, προσαναρτώμενον ἐθελουσίως, ὀδυρομένη γοερῶς, Οἴμοι! ἀνεβόα ποθεινότατον, Τέκνον, τί σοι δῆμος ἀνταπέδωκεν, ἀχάριστος Ἑβραίων, θέλων με ἀτεκνῶσαι, ἐκ σοῦ παμφίλτατε;

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΡΟΝ

Μετὰ τὴν συνήθη Στιχολογίαν, λέγεται ὁ Κανών, οὗ ἡ Ἀκροστιχίς·

Ἄρχιππον ὑμνῶ τὸν σοφὸν θεηγόρον. Ἰωσήφ.

Ὠδὴ αʹ. Ἦχος δʹ. Ὁ Εἱρμός.

«Θαλάσσης, τὸ ἐρυθραῖον πέλαγος, ἀβρόχοις »ἴχνεσιν, ὁ παλαιὸς πεζεύσας Ἰσραήλ, σταυ»ροτύποις Μωσέως χερσί, τοῦ Ἀμαλὴκ τὴν δύ»ναμιν, ἐν τῇ ἐρήμῳ ἐτροπώσατο.»

Ἀστράψας, τῷ φωτισμῷ τῆς χάριτος, Παῦλος ὁ πάνσοφος, ὥσπερ ἀκτῖνα μάκαρ σε φαιδράν, ἐπαφῆκεν ἐλαύνουσαν, πολυθείας Ἄρχιππε, σκότος βαθύτατον ἐν Πνεύματι.

Ῥημάτων, θείαις πλοκαῖς ἡλίευσαι, Παύλου τοῦ κήρυκος, καὶ ἐκ βυθοῦ κακίας τοὺς λαούς, παραδόξως ἐζώγρησας, καὶ λογικὸν ὀψώνιον, θείᾳ τραπέζῃ προσενήνοχας.

Χιτῶνα, ἐνδεδυμένος Ἄρχιππε, ἐνθέου χάριτος, τοὺς γυμνωθέντας δόξης Θεϊκῆς, ἀφθαρσίας ἱμάτιον, καὶ σωτηρίου ἔνδοξε, καταστολὴν θείαν ἐνέδυσας. Θεοτοκίον.

Ἰδόντες, προφητικοῖς ἐν ὄμμασι, πόρρωθεν Πάναγνε, τοῦ ὑπὲρ νοῦν σου θείου τοκετοῦ, τὸ φρικῶδες Μυστήριον, οἱ θεηγόροι Ἄχραντε, ποικιλοτρόπως κατετράνωσαν.

Ὠδὴ γʹ. Ὁ Εἱρμός.

«Εὐφραίνεται ἐπὶ σοί, ἡ ἐκκλησία σου Χρι«στὲ κράζουσα, Σύ μου ἰσχὺς Κύριε, καὶ »καταφυγὴ καὶ στερέωμα.»

Πυρούμενος νοητῶς, τοῦ Παρακλήτου τῷ πυρὶ ἔφλεξας, ὕλην πικρὰν Ἄρχιππε, εἰδωλομανίας πανεύφημε.

Πιστόν σε δοῦλον Χριστοῦ, Παῦλος ὁ θεῖος μαρτυρεῖ Ἄρχιππε, καὶ ἱερὸν Κήρυκα, καὶ συστρατιώτην μακάριε.

Ὁ βίος σου φωταυγής, ταῖς ἐναρέτοις ἀστραπαῖς ἔλαμψε, φωταγωγῶν Ἄρχιππε, τοὺς εἰλικρινῶς σε γεραίροντας. Θεοτοκίον.

Ναὸς ἐδείχθης Θεοῦ, χωρητικὸς περιφανῶς Πάναγνε, καὶ καθαρὸν σκήνωμα, καὶ θεοπρεπὲς ἐνδιαίτημα.

Κάθισμα, Ἦχος αʹ. Τὸν τάφον σου Σωτήρ.

Τοῦ Παύλου μαθητής, γεγονὼς Θεοφόρε, ἐφώτισας λαούς, ἀνυμνεῖν τὴν Τριάδα, ναοὺς δὲ κατέστρεψας, ἀπωλείας ἐν χάριτι· ἐναθλήσας δέ, καρτερικῶς τοὺς στεφάνους, χαίρων εἴληφας, ὑπὲρ ἡμῶν ἱκετεύων, Χριστὸν μάρτυς Ἄρχιππε.

Δόξα, καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Ὁδήγησον ἡμᾶς, ἐν ὁδῷ μετανοίας, ἐκκλίνοντας ἀεί, πρὸς κακῶν ἀνοδίας, καὶ τὸν ὑπεράγαθον, παροργίζοντας Κύριον, ἀπειρόγαμε, εὐλογημένη Μαρία, καταφύγιον, ἀπεγνωσμένων ἀνθρώπων, Θεοῦ ἐνδιαίτημα. Ἡ Σταυροθεοτοκίον.

Ἡ ἄσπιλος Ἀμνάς, τὸν Ἀμνὸν καὶ Ποιμένα, κρεμάμενον νεκρόν, ἐπὶ ξύλου ὁρῶσα, θρηνοῦσα ἐφθέγγετο, μητρικῶς ὀλολύζουσα· Πῶς ἐνέγκω σου, τὴν ὑπὲρ λόγον Υἱέ μου, συγκατάβασιν, καὶ τὰ ἑκούσια πάθη, Θεὲ ὑπεράγαθε;

Ὠδὴ δʹ. Ὁ Εἱρμός.

«Ἐπαρθέντα σε ἰδοῦσα ἡ Ἐκκλησία, ἐπὶ Σταυ»ροῦ τὸν Ἥλιον τῆς δικαιοσύνης, ἔστη ἐν τῇ »τάξει αὐτῆς, εἰκότως κραυγάζουσα· Δόξα τῇ »δυνάμει σου Κύριε.»

Ὑφηγούμενον τὰ θεῖα καὶ τοὺς ἀθέους, περιφανῶς ἐλέγχοντα, ἄνομος διώκτης, ποιναῖς καθυπέβαλε, καὶ μάστιξιν Ἄρχιππε, καὶ ποικιλοτρόποις κολάσεσι.

Μακαρίως διανύων τὸν βίον μάκαρ, τέλος εὑρεῖν μακάριον, ὄντως ἠξιώθης, μάρτυς γὰρ γεγένησαι, Χριστοῦ γενναιότατος, πόνους καρτερήσας τοῦ σώματος.

Νεμομένην ἀθεΐας τὴν σηπεδόνα, τῶν εὐσεβῶν τὸ πλήρωμα, ἔστησας νοστίμῳ, ἅλατι τῶν λόγων σου, καὶ χαίρων ἐκραύγαζες· Δόξα τῇ δυνάμει σου Κύριε. Θεοτοκίον.

Ὡς κατάσκιον προβλέπει σε πάλαι ὄρος, ὁ Ἀββακοὺμ Πανάμωμε, φέρουσαν τὸν Λόγον, πάντας συσκιάζοντα, φλογμοῦ παραπτώσεων, καὶ ἁμαρτιῶν Κόρη καύσωνος. Ὠδὴ εʹ. Ὁ Εἱρμός.

«Σὺ Κύριέ μου φῶς, εἰς τὸν κόσμον ἐλήλυθας· »φῶς ἅγιον ἐπιστρέφον, ἐκ ζοφώδους ἀγνοίας, »τοὺς πίστει ἀνυμνοῦντάς σε.»

Ταῖς θείαις ἀστραπαῖς, τοῦ πανσόφου κηρύγματος, ἐφώτισας ἀγνωσίας, τοὺς νυκτὶ συσχεθέντας, θεόφρον παμμακάριστε.

Ὁ θεῖος ποταμός, προελθὼν ἐκ καρδίας σου, κατέκλυσε τοὺς χειμάρρους, τῆς ἀπάτης καὶ φρένας, Πιστῶν Παμμάκαρ ἤρδευσε.

Νευρούμενος χρησταῖς, ταῖς ἐλπίσιν ὑπέμεινας, συρόμενος ἐκ τεσσάρων, καὶ τὴν γῆν ἁγιάζων, τοῖς αἵμασι Θεόληπτε. Θεοτοκίον.

Σὲ μόνην ἐκ πασῶν, γενεῶν ἐξελέξατο, ὁ Κύριος Θεοτόκε, καὶ ἐκ σοῦ ἐσαρκώθη, θεώσας τὸ ἀνθρώπινον. Ὠδὴ ϛʹ. Ὁ Εἱρμός.

«Θύσω σοι, μετὰ φωνῆς αἰνέσεως Κύριε, ἡ Ἐκ»κλησία βοᾷ σοι, ἐκ δαιμόνων λύθρου κεκα-

»θαρμένη, τῷ δι᾽ οἶκτον, ἐκ τῆς πλευρᾶς σου ῥεύ»σαντι αἵματι.»

Οὐδόλως, ἀπειλαῖς χαυνωθέντα ὁ δόλιος, ἀνηλεῶς σε συγκόπτει, ταῖς πληγαῖς Θεόφρον ἀποσκοποῦντα, πρὸς τὴν δόξαν, ἣν Χριστός σοι παρέχει δοξάζων σε.

Φάλαγγας, δυσμενῶν ἀοράτων τοῖς τραύμασι, κατετραυμάτισας μάκαρ, τῆς σαρκός σου Ἄρχιππε καὶ ἐλέγχων, τὴν καρδίαν, σπαραγμοῖς τοῦ τυράννου κατέξανας.

Οἱ λίθοις, ἀναισθήτῳ καρδίᾳ θρησκεύοντες, λιθολευστοῦσί σε μάκαρ, τῆς ζωῆς τὴν πέτραν ὁμολογοῦντα, καὶ τῆς πλάνης, τὸ ὀχύρωμα μάρτυς συντρίβοντα. Θεοτοκίον.

Νέκρωσιν, τὴν ζωὴν ἐκδυθεὶς ἐνεδύσατο, ἐν Παραδείσῳ Παρθένε, ὁ Ἀδάμ· τῷ σῷ δὲ ἠθανατίσθη, ζωηφόρῳ, τοκετῷ Παναγία Θεόνυμφε.

Κοντάκιον, Ἦχος δ΄. Ἐπεφάνης σήμερον.

Ὡς ἀστέρα μέγαν σε, ἡ Ἐκκλησία, κεκτημένη Ἄρχιππε, ταῖς τῶν θαυμάτων σου βολαῖς, φωτιζομένη κραυγάζει σοι· Σῶσον τοὺς πίστει, τιμῶντας τὴν μνήμην σου. Ὁ Οἶκος.

Πιστόν σε δοῦλον τοῦ Χριστοῦ ὁ κορυφαῖος Παῦλος, Ἄρχιππε, ἐκθειάζων, συγγράφει τοῖς ἐπαίνοις, καὶ μαρτυρεῖ περιφανῶς πληρωτὴν τοῦ λόγου, καὶ ἱερὸν ὑφηγητήν, καὶ κήρυκα σοφώτατον. Ἡμεῖς δὲ λύχνον σήμερον ἄσβεστον βλέπομέν σε πάντες, καταλάμποντα τῷ κόσμῳ Ἀπόστολε· ὃν καὶ ἡ Ἀπφία ἐγνώρισε καλῶς, ἐκ τοῦ φωτὸς τοῦ πρώτου τηλαυγέστατον πυρσόν, φαεσφόρον δᾳδουχητικῶς φωτίζοντα τοὺς βοῶντας· Σῶσον τοὺς πίστει τιμῶντας τὴν μνήμην σου.

Συναξάριον.

Τῇ ΙΘ΄. τοῦ αὐτοῦ μηνός, μνήμη τῶν ἁγίων Ἀποστόλων, Ἀρχίππου, Φιλήμονος καὶ Ἀπφίας.

Στίχ. Ποθῶν τὸν ἀκρόγωνον Ἄρχιππος λίθον,
Κατηλοήθη τῷ πόθῳ τούτου λίθοις.
Χώραν φιλοῦντα τὸν Φιλήμονα χλόης,
Χλωροῖς λόγοις τύπτουσιν ἠκανθωμένοις.
Ἡπλωμένην παίουσιν εἰς γῆν Ἀπφίαν.
Εἰς οὐρανοὺς ἔχουσαν ὄμμα καρδίας.
Ἄρχιππος δεκάτῃ ἐνάτῃ θάνε χερμαδίοισιν.

Οὗτοι ὑπῆρχον ἐπὶ τῆς βασιλείας Νέρωνος, μαθηταὶ χρηματίσαντες Παύλου τοῦ Ἀποστόλου. Ἑορτῆς δὲ τῆς Ἀρτέμιδος ἀγομένης ἐν Κολασσαῖς, ἥτις ἐστὶ πόλις Φρυγίας, καὶ αὐτῶν τῷ Θεῷ τὴν δοξολογίαν ἀναφερόντων τῇ ἐκκλησίᾳ, ἐπιθέμενοι αὐτοῖς οἱ Εἰδωλολάτραι, τῶν ἄλλων φυγόντων, μόνων δὲ αὐτῶν ὑπομεινάντων, συνέσχον αὐτούς, καὶ ἤγαγον παρὰ Ἀνδροκλεῖ. Τύπτεται οὖν παραυτίκα ὁ Ἄρχιππος καὶ μὴ πεισθεὶς θῦσαι τοῖς εἰδώλοις, εἰς βόθρον ἐμβάλλεται μέχρις ὀσφύος, καὶ οὕτω λιθολευστεῖται, πρότερον ὑπὸ παίδων ῥαφίσι κεντηθείς. Ὁ δὲ ἅγιος Φιλήμων, καὶ ἡ Ἀπφία διαφόρως βασανισθέντες, τέλει βίου ἐχρήσαντο.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ μνήμη τῶν ἁγίων μαρτύρων Μαξίμου, Θεοδότου, Ἡσυχίου, καὶ Ἀσκληπιοδότης.

Στίχ. Ἀνδρῶν τριὰς σύναθλος εὐσθενεστάτη,
Ἀνδρίζεταί σοι καὶ τομῆς, Τριάς, μέχρι.
Ἔστεψε Χριστὸς τὴν Ἀσκληπιοδότην,
Ἧς ἐξέκοψε τὴν κεφαλὴν τὸ ξίφος.

Οὗτοι, παραστάντες τῷ Ἄρχοντι, καὶ μὴ πεισθέντες τον Χριστὸν ἐξομόσασθαι, πολλαῖς αἰκίαις ὑπεβλήθησαν βασάνων, πρότερον μὲν ἐπὶ ξύλου ἀναρτηθέντες, καὶ ξεσθέντες σιδηροῖς ὄνυξιν· εἶτα ἐκ πόλεως εἰς πόλιν μεταφερόμενοι, καὶ περιελκόμενοι. Θηρίοις ὠμοτάτοις ἐκδίδονται. Ἡ δὲ Ἀσκληπιοδότη πτερνισθεῖσα, καὶ ἐπὶ ξύλου τανυσθεῖσα, ὑπεράνω τῶν βασάνων ἐγένετο. Ὅθεν πάντες ὁμοῦ λίθοις βάλλονται, καὶ ἐν ἀλσώδεσι τόποις συρέντες, ξίφει τελειοῦνται.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, μνήμη τοῦ ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν Ῥαβουλᾶ.

Στίχ. Βουλὰς Ῥαβουλᾶς θεὶς ἀπράκτους δαιμόνων,
Ἀπῆλθε βουλῇ τοῦ Θεοῦ τῶν ἐνθάδε.

Ὁ ἐν ἁγίοις Πατὴρ ἡμῶν Ῥαβουλᾶς ἐν τῇ πόλει Σαμοσατέων γεννᾶται, παρά τινος Βαρυψαβᾶ παιδευθείς, ἀνδρὸς ἐνδοξοτάτου· Ὃς τῇ Σύρων γλώττῃ διαλεγόμενος, καὶ ἐκ νεαρᾶς ἡλικίας πᾶσαν ἀρετὴν μετερχόμενος, τὸν μονήρη βίον ὑποδύεται, καὶ μονωθεὶς ἐν ὄρεσι καὶ σπηλαίοις, κατὰ τὸν μέγαν Ἠλίαν καὶ Ἰωάννην τὸν Βαπτιστήν, διῆγε. Μετὰ δέ τινας χρόνους, γενόμενος ἐν Φοινίκῃ μεθ᾽ ἑτέρου τινός, ταῖς ἀρεταῖς διαυγέστερον λάμψας, καὶ μὴ βουλόμενος, ἐμφανὴς τοῖς μεγάλοις γίνεται· Διὸ τῇ συνεργείᾳ Ζήνωνος τοῦ Βασιλέως, καὶ Ἰωάννου Προέδρου τῆς Βηρυττοῦ, μέσον τοῦ ὄρους, μοναστήριον μέγα πεποίηκε.

Τότε δή, καθάπερ Παῦλος καὶ Βαρνάβας, ἢ εἰπεῖν Πέτρος καὶ Ἰωάννης, Ῥαβουλᾶς καὶ οἱ σὺν αὐτῷ μέσον τῶν εἰδωλομανούντων ἐλογίζοντο, καὶ πῇ μὲν ἐλέγχοντες, πῇ δὲ νουθετοῦντες, μικροῦ δεῖν πάντας τοὺς ἐκεῖσε κατοικοῦντας πρὸς θεογνωσίαν μετέβαλον. Τοῦτο δὴ πρῶτον ἔργον τοῦ μακαρίου ἐξαίρετον. Μετὰ δὲ Ζήνωνα, διαδέχεται τὰ σκῆπτρα τῆς βασιλείας Ἀναστάσιος. Τῇ οὖν τούτου πάλιν συνεργείᾳ, ἕτερον μοναστήριον κατεσκεύασε τό, *Ῥαβουλᾶ*, προσαγορευόμενον. Μετὰ δὲ τούτων καὶ ἕτερα πολλὰ μοναστήρια συνεστήσατο ἐν διαφόροις τόποις.

Ἦν δὲ ὁ μακάριος ἐν πᾶσι νηφάλιος, κόσμιος, ἐπιεικής, διδακτικός, ἀόργητος, συμπαθής, φιλάδελφος, καὶ πρὸς πάντας εὔσπλαγχνος. Οἵῳ δὲ πάθει ὁ πονηρὸς αὐτῷ ἐνοχλῶν ὑπεισήρχετο, αὐτός, πεπυκνωμένος ὢν ὑπὸ τῆς Παλαιᾶς καὶ Νέας Γραφῆς, τὸ ἀντίρροπον ἐπιλέγων καὶ ἐργαζόμενος, ἐφυγάδευε τὸ ὀχλοῦν αὐτῷ· τοιοῦτος ἦν ὁ μακάριος. Ἔζησε δὲ μέχρις Ἰουστινιανοῦ τοῦ Βασιλέως, ἤγουν τοῦ Μεγάλου, τοῦ τὴν ἁγίαν Σοφίαν οἰκοδομήσαντος. Καὶ γενόμενος ἐτῶν ὀγδοήκοντα, καὶ μικρόν τι προσβιούς, ἤκουσε φωνῆς ἄνωθεν λεγούσης αὐτῷ *Δεῦτε πρός με πάντες οἱ κοπιῶντες καὶ πεφορτισμένοι, κἀγὼ ἀναπαύσω ὑμᾶς.* Ταύτης ἐπακούσας, καὶ μικρὸν νοσήσας ἀπῆλθε πρὸς Κύριον.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, μνήμη τῶν ὁσίων Πατέρων ἡμῶν καὶ ὁμολογητῶν, Εὐγενίου καὶ Μακαρίου.

Στίχ. Ὡς εὐγενεῖς ὄρπηκες ἐν γῇ Μακάρων,
Οἰκοῦσιν Εὐγένιος σὺν Μακαρίῳ.

Ἰουλιανοῦ, κατὰ συγχώρησιν Θεοῦ, βασιλεύσαντος ἐν Βυζαντίῳ, οἱ Χριστιανοὶ πάντες περιέκρυπτον ἑαυτούς, διὰ τὰς μυσαρὰς αὐτοῦ καὶ ἐναγεῖς θυσίας. Οἱ δὲ ὁμόφρονες αὐτῷ Ἕλληνες, οὐ μόνον ἀσελγοῦντες, σὺν αὐτῷ τοῦ αἰωνίου πυρὸς ὑπέκκαυμα ἑαυτοὺς παρεσκεύαζον, ἀλλὰ καὶ τοὺς Χριστιανοὺς τοῦτο ποιεῖν κατηνάγκαζον καὶ μὴ θέλοντας. Τότε ὁ Μακάριος καὶ ὁ Εὐγένιος, οἱ τοῦ Χριστοῦ θεράποντες, κρατηθέντες, ὡμολόγησαν τὸν Χριστὸν ἐνώπιον αὐτοῦ Θεὸν εἶναι ἀληθινόν· αὐτὸν δὲ τὸν ἀσεβῆ καὶ ἀλάστορα ἤλεγξαν, ὡς παραβάντα τὴν ἐντολὴν τοῦ Θεοῦ, καὶ Ἕλληνα καὶ Εἰδωλολάτρην γεγονότα.

Διὸ καὶ εἰς ὀργὴν τραπείς, ἱμάσι λεπτοῖς προστάξας δεθῆναι τούτους ἐκρέμασε κατὰ κεφαλῆς, καὶ ἐπὶ πολλὰς ὥρας ἐκάπνιζεν αὐτοὺς δριμεῖαν κόπρον ὁ ἄθλιος. Εἶθ᾽ οὕτως ἐσχάραν σφοδρῶς ἐκπυρώσας, ἐκεῖσε τοὺς ἁγίους γυμνοὺς ἁπλωθῆναι ἐκέλευσεν. Οἱ δὲ μακάριοι, τὰ ὄμματα πρὸς οὐρανὸν ἄραντες, καὶ ὑπὸ θείας δυνάμεως φυλαττόμενοι, ἤλεγχον τὴν κακόνοιαν αὐτοῦ, ἀβλαβεῖς διαμένοντες· Τότε σιδηρώσας αὐτούς, ἐν Μαυριτανίᾳ εἰς ἐξορίαν ἀπέστειλεν. Οἱ δὲ μάρτυρες, πορευόμενοι ἐν τῇ ἐξορίᾳ,

ἔχαιρον ὑπὲρ Χριστοῦ διωκόμενοι καὶ ψάλλοντες ὁμοῦ τό, *Μακάριοι οἱ ἄμωμοι ἐν ὁδῷ, οἱ πορευόμενοι νόμῳ Κυρίου*, ἠγαλλιῶντο τῷ πνεύματι.

Φθάσαντες δὲ ἐκεῖσε, εἰς ὑψηλὸν τόπον ἀνῆλθον μόνοι διάγοντες. Οἱ δὲ ἐγχώριοι ἔλεγον αὐτοῖς· Ἐξέλθετε ἀδελφοὶ μακρὰν τῆς δε τῆς γῆς, ὅτι δράκων πονηρὸς οἰκεῖ ἐν αὐτῇ, τοῖς πλησιάζουσιν ὀλέθριος. Καὶ τῶν *ἁγίων, Ὑποδείξατε ὑμῖν*, εἰπόντων, *τὸ σπήλαιον, ἐν ᾧ τὴν οἴκησιν κέκτηται τὸ θηρίον*· ἀπαγαγόντες αὐτούς, ὑπέδειξαν μακρόθεν τὸ σπήλαιον. Καὶ κλίναντες τὰ γόνατα ἐπ' ἐδάφους, προσηύξαντο οἱ μακάριοι. Καὶ εὐθέως ἀστραπῆς ἄνωθεν κατελθούσης, ἐνέπρησε τὸν δράκοντα, προσφάτως αὐτὸν ἐκπηδήσαντα ἐπὶ τῷ φυγεῖν, ὥς τε καὶ τὸν χοῦν τῆς γῆς σὺν αὐτῷ κατακαφθῆναι, καὶ τὸν ἀέρα βιαίας πνοῆς λυμαντικῆς ἐμφορηθῆναι.

Τοῦτο τὸ θαῦμα οἱ ἐγχώριοι θεασάμενοι, Ἕλληνες ὄντες, ἐπίστευσαν ἐπὶ τὸν Κύριον ἡμῶν Ἰησοῦν Χριστόν. Καὶ εἰσελθόντες οἱ ἅγιοι εἰς τὸ σπήλαιον τοῦ δράκοντος, προσηύχοντο ἐφ' ὅλαις ἡμέραις τριάκοντα, μὴ ἔχοντές τι πρὸς βρῶσιν καὶ πόσιν. Ἀλλ' ἦλθε μετὰ ταῦτα φωνὴ λέγουσα. Δοῦλοι τοῦ ἀληθινοῦ Θεοῦ καὶ Σωτῆρος ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, προσέλθετε ταύτῃ τῇ πλησίον ἡμῶν πέτρᾳ. Οἱ δὲ προσχόντες, εἶδον φῶς ἐν αὐτῇ, καὶ ἐσχίσθη εἰς δύο μέρη, καὶ ἐξῆλθεν ὕδωρ πολύ· ἐξ οὗ ἀρυσάμενοι οἱ ἅγιοι καὶ εἰς κόρον ἐμφορηθέντες, τῆς τε πείνης καὶ δίψης ἐκουφίσθησαν εὐθέως. Καὶ τῇ τριακοστῇ ἡμέρᾳ ᾐτήσαντο διὰ προσευχῆς οἱ μακάριοι ἀναλῦσαι καὶ σὺν Χριστῷ εἶναι καὶ τῆς δεήσεως αὐτῶν ἐπακούσας ὁ Κύριος, μετέστησεν ἀμφοτέρους, δοξάζοντας καὶ εὐλογοῦντας αὐτόν.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, μνήμη τοῦ ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν Κόνωνος.

Οὗτος ἦν Κίλιξ τὸ γένος, ἀπετάξατο δὲ, ἔτι νέος ὤν, ἐν τῇ Μονῇ τοῦ Πενθουκλᾶ, τῇ οὔσῃ πλησίον τοῦ Ἰορδάνου, Πρεσβύτερος γεγονώς, καὶ εἰς αὐτὸ τὸ ἄκρον τῆς ἀσκήσεως φθάσας. Ἐπεὶ δὲ ἐγνώσθη τὰ περὶ τῆς αὐτοῦ θαυμαστῆς ἀρετῆς τῷ τότε Ἀρχιεπισκόπῳ Πέτρῳ, ἐτάχθη παρ' αὐτοῦ βαπτίζειν πάντας τοὺς ἐν τῷ Ἰορδάνῃ προσερχομένους. Ἔχριεν οὖν αὐτοὺς καὶ ἐβάπτιζε. Καθότι οὖν ἔχριε γυναῖκα, ἐσκανδαλίζετο, καὶ διὰ τοῦτο ἐβούλετο ἀναχωρῆσαι τοῦ Κοινοβίου. Ὁσάκις οὖν ἔσχε λογισμὸν ἀναχωρῆσαι, ἐφίστατο αὐτῷ ὁ μακάριος Ἰωάννης ὁ Βαπτιστὴς καὶ Πρόδρομος τοῦ Κυρίου, λέγων· Καρτέρησον γέρων, καὶ κουφίζω σε τοῦ πολέμου.

Ἐν μιᾷ οὖν τῶν ἡμερῶν ἦλθε κόρη Πέρσισσα τοῦ βαπτισθῆναι· ἦν δὲ εὐειδὴς σφόδρα, καὶ τοσοῦτον ὡραία, ὥς τε μὴ δυνηθῆναι τὸν Ἅγιον γυμνὴν χρῖσαι αὐτὴν τὸ ἔλαιον. Ποιησάσης οὖν δύο ἡμέρας, ἤκουσεν ὁ Ἀρχιεπίσκοπος περὶ τούτου, καὶ ἐξεπλάγη ἐπὶ τῷ Γέροντι, καὶ ἠθέλησεν ἀφορίσαι γυναῖκα ἐπὶ τούτῳ, ἀλλὰ οὐκ ἦν δυνατόν, διὰ τὸ μὴ δέχεσθαι τὸν τόπον. Ὁ δὲ Γέρων, λαβὼν τὸ μηλωτάριον αὐτοῦ, ἀνεχώρησεν εἰπών· ὅτι οὐκ ἔτι μενῶ ἐν τῷ τόπῳ τούτῳ. Ὑπαντᾷ δὲ αὐτῷ ὁ τίμιος Πρόδρομος ἔξωθεν τοῦ Κοινοβίου, καὶ λέγει αὐτῷ πραείᾳ τῇ φωνῇ· ὑπόστρεψον εἰς τὸ Μοναστήριόν σου, καὶ κουφίζω σε τοῦ πολέμου. Τότε ὁ Ἀββᾶς Κόνων λέγει αὐτῷ μετ' ὀργῆς. Πίστευσον, ὅτι οὐχ ὑποστρέφω· πολλάκις γὰρ ὑπέσχου, καὶ οὐδὲν ἐποίησας.

Κρατήσας οὖν αὐτὸν ὁ θεῖος Πρόδρομος, καὶ ἀναμοχλεύσας τὰ ἱμάτια αὐτοῦ, ἐσφράγισε τῷ σημείῳ τοῦ σταυροῦ ὑποκάτω τοῦ ὀμφαλοῦ, καὶ εἶπεν αὐτῷ. Πίστευσόν μοι Ἀββᾶ Κόνων, ἤθελόν σε ἔχειν μισθὸν ὑπὲρ τοῦ πολέμου, νῦν δὲ ὑπόστρεψον, μηδὲν ἐνδοιάζων ἕνεκεν τούτου. Ὁ γέρων οὖν, ὑποστρέψας εἰς τὸ Κοινόβιον, τῇ ἐπαύριον χρίσας ἐβάπτισε τὴν Πέρσισσαν, μὴ θεωρήσας ὅτι γυνὴ ὑπῆρχεν. Ἐπιζήσας οὖν ὁ ὅσιος ἄλλα εἴκοσι ἔτη, καὶ εἰς ἄκρον ἀπαθείας ἐλάσας ὥστε νομίζεσθαι αὐτὸν ὑπὲρ ἄνθρωπον εἶναι, ἐν εἰρήνῃ ἐκοιμήθη.

Μνήμη τῆς ὁσίας μητρὸς ἡμῶν Φιλοθέης τῆς ἐξ Ἀθηνῶν.

Στίχ. Ὄρπηξ Ἀθηνῶν ἐστιν ἡ Φιλοθέη.
Ἐχθρὸν βαλοῦσα Σταυροῦ τῇ πανοπλίᾳ.

Ταῖς αὐτῶν ἁγίαις πρεσβείαις, ὁ Θεὸς ἐλέησον ἡμᾶς. Ἀμήν.

Ὠδὴ ζ΄. Ὁ Εἱρμός.

«Ἐν τῇ καμίνῳ, Ἀβραμιαῖοι παῖδες τῇ Περ»σικῇ, πόθῳ εὐσεβείας μᾶλλον ἢ τῇ φλογί, »πυρπολούμενοι ἐκραύγαζον· Εὐλογημένος εἶ, ἐν »τῷ ναῷ τῆς δόξης σου Κύριε.»

Θεηγορίαις, θεοσόφοις παμμάκαρ χρησάμενος, γνώσει ἀληθεῖ, τὸ σκότος ἐκ τῶν ψυχῶν, τῆς ἀγνοίας ἀπεδίωξας, σοφίας χάριτι, τῶν τῷ σεπτῷ πειθησάντων λόγῳ σου.

Ἐν λάκκῳ μάρτυς, σὲ κατωτάτῳ χωννύουσι, δῆμοι δυσσεβῶν καὶ λίθοις ἀνηλεῶς, θανατοῦσιν ἀναμέλποντα· Εὐλογημένος εἶ, ἐν τῷ ναῷ τῆς δόξης σου Κύριε.

Ἡ γῆ τὸ αἷμα, τὸ ἐκχυθέν σου μάρτυς δέδεκται, βρύον ἰαμάτων νάματα τοῖς πιστοῖς· οὐρανὸς δὲ τὸ μακάριον, Ἄρχιππε πνεῦμά σου, ἀθλοφόρων ψυχαῖς ἀριθμούμενον.

Θεοτοκίον.

Γῆν μὲν ὁμίχλῃ, τὸν οὐρανὸν νεφέλαις δὲ Κύριος, Κόρη περιβάλλων σάρκα θέλων θνητήν, ἐξ αἱμάτων σου ἐνδύεται, καταστολὴν δόξης, ἀθανάτου ἐνδύων τὸν ἄνθρωπον.

Ὠδὴ η΄. Ὁ Εἱρμός.

«Χεῖρας ἐκπετάσας Δανιήλ, λεόντων χά»σματα, ἐν λάκκῳ ἔφραξε· πυρὸς δὲ δύνα»μιν ἔσβεσαν, ἀρετὴν περιζωσάμενοι, οἱ εὐσεβείας »ἐρασταί, Παῖδες κραυγάζοντες· Εὐλογεῖτε, πάντα »τὰ ἔργα Κυρίου τὸν Κύριον.»

Ὁ Παῦλος ἐπαίνοις ἱεροῖς, ἐγκωμιάζων σε Ἄρχιππε ἔνδοξε, συστρατιώτην σε ἔγραψε, πληρωτὴν ἐνθέων πράξεων, διακονούμενον αὐτῷ, καὶ πίστει μέλποντα· Εὐλογεῖτε, πάντα τὰ ἔργα Κυρίου τὸν Κύριον.

Ῥήμασιν ἐπήλειψε σεπτοῖς, πρὸς τὸ μαρτύριον, ἡ ἀξιάγαστος, Ἀπφία στέργουσα ἔνδοξε, ὡς υἱόν σε γνησιώτατον, μεθ' ἧς τὰ ἄνω κατοικεῖς, ὄντως βασίλεια· Εὐλογεῖτε, πάντα τὰ ἔργα κραυγάζων τὸν Κύριον.

Οἱ νήπιοι ὄντες ταῖς φρεσί, σὲ τὸν ἐχέφρονα, νηπίοις παίγνιον, παραδιδόασιν Ἄρχιππε, ἐναθλοῦντα καρτερώτατα, καὶ ὑπ' αὐτῶν ἀνηλεῶς κατακεντούμενον, καὶ βοῶντα· Πάντα τὰ ἔργα ὑμνεῖτε τὸν Κύριον.

Θεοτοκίον.

Νεκρὸς διὰ βρώσεως μιᾶς, Ἀδὰμ γεγένηται, τρυγήσας θάνατον, φυτοῦ τῆς γνώσεως Ἄχραντε· διὰ σοῦ δὲ ἀνεζώωται, καὶ Παραδείσου τὴν τρυφήν, πάλιν ἀπέλαβεν· Εὐλογεῖτε, πάντα τὰ ἔργα κραυγάζων τὸν Κύριον.

Ὠδὴ θ΄. Ὁ Εἱρμός.

«Λίθος ἀχειρότμητος ὄρους, ἐξ ἀλαξεύτου σου »Παρθένε, ἀκρογωνιαῖος ἐτμήθη, Χριστὸς »συνάψας τὰς διεστώσας φύσεις· διὸ ἐπαγαλλόμε»νοι, σὲ Θεοτόκε μεγαλύνομεν.»

Ἵνα τὴν αἰώνιον δόξαν, κληρονομήσῃς Ἀθλοφόρε, δόξης ἐπιγείου παρεῖδες, τὸ ἄστατόν τε καὶ

παρερχόμενον, καὶ πρὸς Χριστὸν ἐχώρησας, δόξῃ πρὸς τούτου κλεϊζόμενος.

Ὡς τῷ Κορυφαίῳ παμμάκαρ, τῶν Ἀποστόλων μαθητεύσας, Παύλῳ τῷ σοφῷ θεηγόρῳ, σὺν τούτῳ χαίρων τὴν αἰωνίζουσαν, κληρονομεῖς ἀπόλαυσιν, Κολασσαέων ἐγκαλλώπισμα.

Στέφος ἀνεδήσω Θεόφρον, νικητικὸν τῇ κορυφῇ σου, καὶ περιεβάλου πορφύραν, ἐκ σῶν αἱμάτων βαφεῖσαν Ἄρχιππε, καὶ τῷ Χριστῷ γηθόμενος, συμβασιλεύεις παμμακάριστε.

Ἤθροισται λαὸς ἐν τῇ μνήμῃ, τῇ φωτοφόρῳ σου ὑμνῆσαι, τὸν ἀγαθοδότην Σωτῆρα, καὶ τοὺς γενναίους Ἄρχιππε πόνους σου, οὓς ἀνδρικῶς ὑπέμεινας, καταβαλὼν τὸν πολυμήχανον.

Θεοτοκίον.

Φέρουσα Χριστὸν ἐν ἀγκάλαις, νεύματι φέροντα τὰ πάντα, τοῦτον ὡς Υἱόν σου δυσώπει, ἐχθροῦ χειρῶν με πάναγνε ῥύσασθαι, καὶ δι' ἐλέους ἄβυσσον, ἐναγκαλίσασθαι καὶ σῶσαί με.

Καὶ ἡ λοιπὴ Ἀκολουθία τοῦ Ὄρθρου, ὡς σύνηθες, καὶ Ἀπόλυσις.

ΤΗ Κ'. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

Μνήμη τοῦ ἐν Ἁγίοις Πατρὸς ἡμῶν Λέοντος, Ἐπισκόπου Κατάνης.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ

Εἰς τό, Κύριε ἐκέκραξα, ψάλλομεν Στιχηρὰ προσόμοια.

Ἦχος πλ. δ'. Ὢ τοῦ παραδόξου θαύματος.

Λέων θεόφρον πανόλβιε, ἀσκητικαῖς ἀγωγαῖς, καὶ τελείαις καθάρσεσι, τῷ Θεῷ καὶ Κτίστῃ σου, καθαρῶς προσκολλώμενος, φωτὸς ἐνθέου ἔμπλεως γέγονας, καὶ χαρισμάτων θείων τετύχηκας, πάθη ἀνίατα, θεραπεύειν πάντοτε, καὶ προσευχῶν, μάστιγι ἀκάθαρτα, διώκειν πνεύματα.

Λέων τῷ ὄντι μακάριος, Ἀρχιερεὺς γεγονώς, ἐπὶ χλόην ἐξέθρεψας, ῥάβδῳ θείας πίστεως, ὡς ποιμὴν ἀληθέστατος, ὀρθοδοξίας καὶ τελειότητος, τὴν σὴν ἀγέλην σθένει τοῦ Πνεύματος, ἧς κατενώπιον, ἐκτελῶν τεράστια, θεοπρεπῶς, κλέος ἀναφαίρετον, ἐκληρονόμησας.

Ἔλαιον θεῖον ἀρύσασθε, ὡς ἐκ πηγῆς προϊόν, βλυστανούσης ἀέναον, τῆς τιμίας λάρνακος, τοῦ σοφοῦ Ἀρχιποίμενος, καὶ τῷ τῶν ὅλων, Θεῷ βοήσατε· Ὁ ἐν Ἁγίοις σου θαυμαζόμενος, τούτου δεήσεσι, σῷσον ἡμᾶς οἴκτειρον, ὡς ἀγαθός, πίστει ἑορτάζοντας, τὴν θείαν μνήμην αὐτοῦ.

Δόξα, καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Δεῦρο ψυχή μου στενάζουσα, καὶ τῶν δακρύων κρουνούς, ἐκ καρδίας πηγάζουσα, τῇ Παρθένῳ βόησον, καὶ Μητρὶ τοῦ Θεοῦ ἡμῶν· Διὰ τὸ πλῆθος, τῶν οἰκτιρμῶν σου Ἁγνή, τῆς φοβερᾶς με, ῥῦσαι κολάσεως, καὶ κατασκήνωσον, ἔνθα ἡ ἀνάπαυσις, καὶ ἡ χαρά, ἡ διαιωνίζουσα, καὶ ἡ ἀπόλαυσις.

Ἢ Σταυροθεοτοκίον.

Ἥλιος Τέκνον ἠμαύρωται, καὶ ἡ σελήνη τὸ φῶς, εἰς ζοφῶδες ἱμάτιον, γνοφερῶς μετέβαλε· γῆ κλονεῖται καὶ ῥήγνυται, τὸ τοῦ ναοῦ σου δὲ καταπέτασμα· κἀγὼ πῶς Τέκνον οὐ διαρρήξομαι, σπλάγχνα καὶ ὄμματα; παρειὰς γλυκύτατε, καταξανῶ, ἀδίκως σε θνήσκοντα, βλέπουσα Σῶτέρ μου.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΡΟΝ

Μετὰ τὴν συνήθη Στιχολογίαν, λέγεται ὁ Κανών, οὗ ἡ Ἀκροστιχίς·

Λέοντα πηγὴν ὄντα θαυμάτων σέβω. Ὁ Ἰωσήφ.

Ὠδὴ α'. Ἦχος πλ. δ'. Ὁ Εἱρμός.

«Ὑγρὰν διοδεύσας ὡσεὶ ξηράν, καὶ τὴν Αἰ» γυπτίαν, μοχθηρίαν διαφυγών, ὁ Ἰσραηλί» της ἀνεβόα· Τῷ Λυτρωτῇ καὶ Θεῷ ἡμῶν ᾄσωμεν.»

Λαμπτῆρά σε θεῖον ἡ τοῦ Χριστοῦ, φαιδρὰ Ἐκκλησία, κεκτημένη Λέων σοφέ, ταῖς τῶν ἀρετῶν σου φρυκτωρίαις, καὶ τῶν θαυμάτων πλουσίως φωτίζεται

Ἐκ βρέφους ἀνέθηκας σεαυτόν, τῷ πάντων Δεσπότῃ, καὶ νεκρώσει τῶν ἡδονῶν, ζῶσα τούτῳ γέγονας θυσία, θύων σαυτὸν ἀναιμάκτως μακάριε.

Ὁ βίος σου φέγγει τῶν ἀρετῶν, κατηγλαϊσμένος, καὶ θαυμάτων ταῖς ἀστραπαῖς, καθωραϊσμένος Θεοφόρε, περιφανῆ σε τοῖς πᾶσιν εἰργάσατο.

Θεοτοκίον.

Ναὸς ἐχρημάτισας τοῦ Θεοῦ, ἀμόλυντε Κόρη, τοῦ οἰκήσαντος ὑπὲρ νοῦν, ἐν σοὶ Θεοτόκε καὶ τὴν πλάνην, ἐκ τῶν ψυχῶν τῶν βροτῶν ἐξοικίσαντος.

Ὠδὴ γ'. Ὁ Εἱρμός.

«Οὐρανίας ἁψῖδος, ὀροφουργὲ Κύριε, καὶ τῆς «Ἐκκλησίας δομῆτορ, σύ με στερέωσον, ἐν »τῇ ἀγάπῃ τῇ σῇ, τῶν ἐφετῶν ἡ ἀκρότης, τῶν »πιστῶν τὸ στήριγμα, μόνε φιλάνθρωπε.»

Τὰ σωτήρια Πάτερ, καὶ εὐσεβῆ δόγματα, τῆς ὀρθοδοξίας φυλάττων ἀδιαλώβητα, ποίμνην ἐξέθρεψας, ἐπὶ νομὰς ζωηφόρους, καὶ πρὸς ἐπουράνιον, μάνδραν εἰσήλασας.

Ἀνελθὼν ἐν τῷ ὕψει, τῶν ἀρετῶν Ὅσιε, χρίσμα ἱερὸν ὑπεδέξω, καὶ τὸν Πανύψιστον, πανσόφως ᾔνεσας, ὑψηλοτάτῃ καθέδρᾳ, λειτουργήσας χάριτι, τούτῳ ὡς Ἄγγελος.

Πειρασμοὺς ὑπομείνας, διὰ Χριστὸν Ὅσιε, τῆς ἀθανασίας μετέσχες, καὶ τῆς θεώσεως· μῦρον εὐῶδες δέ, διηνεκῶς ἀναβλύζων, ἁγιάζεις πίστει σοι, τοὺς προσπελάζοντας. Θεοτοκίον.

Ἡ λαβὶς ἡ τοῦ θείου, καὶ φωταυγοῦς ἄνθρακος, βάτος ἡ πυρὶ μὴ φλεχθεῖσα, τῷ τῆς Θεότητος, τὰ φρυγανώδη μου, πάντα κατάφλεξον πάθη, καὶ πυρὸς ἐξάρπασον, διαιωνίζοντος.

Κάθισμα, Ἦχος γʹ. Θείας πίστεως.

Μέγας ἥλιος, τῇ οἰκουμένῃ, ἀνατέταλκας, τῶν ἀρετῶν σου, ἀναλάμψει καὶ θαυμάτων λαμπρότητι, φωταγωγήσας Πιστῶν τὰ συστήματα, καὶ ἀφανίσας παθῶν ἀμαυρότητα. Λέων ὅσιε, Χριστὸν τὸν Θεὸν ἱκέτευε, δωρησασθαι, ἡμῖν τὸ μέγα ἔλεος.

Δόξα, καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Θείας φύσεως, οὐκ ἐχωρίσθη, σὰρξ γενόμενος ἐν τῇ γαστρί σου, ἀλλὰ Θεὸς ἐνανθρωπήσας μεμένηκεν, ὁ μετὰ τόκον Μητέρα Παρθένον σε, ὡς πρὸ τοῦ τόκου φυλάξας πανάμωμον, μόνος Κύριος. Αὐτὸν ἐκτενῶς ἱκέτευε, δωρήσασθαι ἡμῖν τὸ μέγα ἔλεος. Ἢ Σταυροθεοτοκίον.

Ἡ ἀμίαντος, Ἀμνὰς τοῦ Λόγου, ἡ ἀκήρατος, Παρθενομήτωρ, ἐν τῷ Σταυρῷ θεασαμένη κρεμάμενον, τὸν ἐξ αὐτῆς ἀνωδίνως βλαστήσαντα, μητροπρεπῶς θρηνῳδοῦσα ἐκραύγαζεν· Οἴ μοι τέκνον μου! πῶς πάσχεις θέλων, ῥύσασθαι, παθῶν τῆς ἀτιμίας τὸν ἄνθρωπον.

Ὠδὴ δʹ. Ὁ Εἱρμός.

«Εἰσακήκοα Κύριε, τῆς οἰκονομίας σου τὸ »μυστήριον, κατενόησα τὰ ἔργα σου, καὶ »ἐδόξασά σου τὴν Θεότητα.»

Γηπονήσας τὴν ἄρουραν, σοῦ τῆς διανοίας ἑκατοστεύοντα, στάχυν ἤνεγκας Πανόλβιε, ἀρετῶν ἐνθέων καὶ ἰάσεων.

Ἡ σορός σου Ἅγιε, θήκη ἀεννάως ἔλαιον ἅγιον, ἀναβλύζει ἁγιάζουσα, τὰς ψυχὰς τῶν πίστει προστρεχόντων σοι.

Νοσημάτων καθάρσιον, πονηρῶν δαιμόνων φυγαδευτήριον, Ἱεράρχα ἐχρημάτισας, καὶ πιστῶν ἀνθρώπων καταφύγιον.

Θεοτοκίον.

Ὁ τοῖς πᾶσιν ἀχώρητος, Πάναγνε χωρεῖται ἐν τῇ νηδύϊ σου, διασῴζων με χρηστότητι, τὸν βεβυθισμένον ἁμαρτήμασιν.

Ὠδὴ εʹ. Ὁ Εἱρμός.

«Ἵνα τί με ἀπώσω, ἀπὸ τοῦ προσώπου σου τὸ »φῶς τὸ ἄδυτον, καὶ ἐκάλυψέ με, τὸ ἀλλότριον »σκότος τὸν δείλαιον; ἀλλ' ἐπίστρεψόν με, καὶ »πρὸς τὸ φῶς τῶν ἐντολῶν σου, τὰς ὁδούς μου »κατεύθυνον δέομαι.»

Νοῒ καθαρωτάτῳ, νοῦν τὸν πάντων αἴτιον ἐνοπτριζόμενος, παρ' αὐτοῦ ἐδέξω, χαρισμάτων τὴν αἴγλην Θεόπνευστε, καὶ τῶν ἰαμάτων, τὰς ἱερὰς φωτοχυσίας· δι' ὧν λύεις παθῶν τὴν σκοτόμαιναν.

Τὸν ἀπάταις δαιμόνων, πάντας τοὺς πιστεύοντας Χριστῷ μωραίνοντα, τῷ πυρὶ δικαίᾳ, παραδέδωκας ψήφῳ Μακάριε, καὶ ψυχὰς ἐρρύσω, τῆς ὀλεθρίου τούτου βλάβης, ὡς Ποιμὴν ἀληθὴς καὶ σωτήριος.

Ἀναφθείσης ἐν μέσῳ, ἔστης ἀκατάφλεκτος πυρᾶς ἀοίδιμε· ἡ γὰρ θεία δρόσος, τοῦ ἁγίου ἐκύκλου σε Πνεύματος, ὡς ἱερομύστην, ὡς λειτουργὸν τῆς θείας δόξης, ὡς τῆς ἄνω λαμπρότητος μέτοχον. Θεοτοκίον.

Θεωρήσαντες πάλαι, ἐνθεαστικώτατα Θεοχαρίτωτε, οἱ σεπτοὶ Προφῆται, μυστηρίου τὸ βάθος τὸ ἄφραστον, τῆς σεπτῆς λοχείας, σοῦ τῆς ἁγνῆς ποικιλοτρόπως, ὡς ἐχώρησαν τοῦτο προήγγειλαν.

Ὠδὴ ϛʹ. Ὁ Εἱρμός.

«Τὴν δέησιν ἐκχεῶ πρὸς Κύριον, καὶ αὐτῷ ἀ» παγγελῶ μου τὰς θλίψεις, ὅτι κακῶν, ἡ ψυχή »μου ἐπλήσθη, καὶ ἡ ζωή μου τῷ Ἅδῃ προσήγ»γισε· καὶ δέομαι ὡς Ἰωνᾶς. Ἐκ φθορᾶς ὁ Θεός »με ἀνάγαγε.»

Ἀόμματοι τῇ ἐντεύξει σου Πάτερ, ἐκομίσαντο τὸ βλέπειν Θεόφρον· τὸν γὰρ Χριστόν, συνεργὸν κεκτημένος, καὶ πρὸς αὐτὸν τῆς ψυχῆς σου τὰ ὄμματα, κτησάμενος διηνεκῶς, τὰς αἰτήσεις πλουσίας ἐλάμβανες.

Ὑπῆρξας τῷ βασιλεῖ Θαυμάσιε, φοβερώτατος ἡνίκα προβαίνων, ἐν ταῖς αὐλαῖς, ταῖς αὐτοῦ ἐπεφέρου, τῷ ἱματίῳ σου ἅπτοντας ἄνθρακας· ἐδόξαζε γάρ σε Χριστός, ὃν τῷ βίῳ σου Λέων ἐδόξασας.

Μυρίζει σου ἡ σορὸς τῶν λειψάνων, καὶ προχέει ἀεννάως Παμμάκαρ, ὥσπερ πηγή, καθαρὰ καὶ εὐώδης, ἔλαιον θεῖον, δι᾽ οὗ φυγαδεύονται, νοσήματα ἐκ τῶν Πιστῶν, καὶ ὑγεία τοῖς χρήζουσι δίδοται. Θεοτοκίον.

Ἁγίασον τὴν ψυχήν μου Παρθένε, ἡ τὸν ἅγιον κυήσασα Λόγον, τὸν ἀληθῶς, ἐν ἁγίοις ὡς θέμις, ἀναπαυόμενον μόνον Θεὸν ἡμῶν, καὶ δίδου μοι ὡς ἀληθῶς, κατανύξεως ὄμβρους Πανάμωμε.

Κοντάκιον, Ἦχος β΄. Τὴν ἐν πρεσβείαις.

Τὸν ἀπὸ βρέφους Κυρίῳ ἀνατεθέντα, καὶ ἐκ σπαργάνων τὴν χάριν ἀνειληφότα, πάντες τοῖς ᾄσμασι στεφανώσωμεν, Λέοντα τὸν φωστῆρα τῆς Ἐκκλησίας καὶ πρόμαχον· αὐτῆς γὰρ ὑπάρχει τὸ στήριγμα. Ὁ Οἶκος.

Τράνωσόν μου τὴν γλῶτταν Χριστέ μου, καὶ παράσχου μοι λόγον, ὁ τῶν λόγων δοτήρ, καὶ παροχεὺς τῆς ζωῆς ἡμῶν, ἵνα ἰσχύσω ἐγκωμιάσαι, τοῦ σοφοῦ Ἱεράρχου τὸν βίον ὅλον, ὃν ἐν τῇ γῇ διαπύρῳ ἀγάπῃ ἐτέλεσε, καὶ εἴληφεν οὐρανόθεν τῶν ἀπείρων θαυμάτων τὸ πέλαγος, καὶ τῶν δογμάτων τὴν δύναμιν, δι᾽ ὧν τὴν Ἐκκλησίαν κατηύγασεν· αὐτῆς γὰρ ὑπάρχει τὸ στήριγμα.

Συναξάριον.

Τῇ Κ΄. τοῦ αὐτοῦ μηνός, μνήμη τοῦ ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν καὶ θαυματουργοῦ Λέοντος, Ἐπισκόπου Κατάνης.

Στίχ. Ὁ μὲν νεκρὸς Λέοντος· εἶδ᾽ οἵου πύθῃ,
Πάντως ἐροῦμεν· Τοῦ προέδρου Κατάνης.
Εἰκάδι ἀμφὶ Λέοντα χυτὴν ἐπὶ γαῖαν ἔχευσαν.

Οὗτος ὁ Ἅγιος ἐκ Ῥαβέννης εἷλκε τὸ γένος, εὐγενῶν καὶ εὐσεβῶν γονέων ὑπάρχων υἱός· Διὰ δὲ βίου καθαρότητα καὶ ἐπιμέλειαν λογισμῶν, πάντας τοὺς ἱεροὺς βαθμοὺς ἐννόμως διαμείψας, θείᾳ ψήφῳ, Πρόεδρος τῆς Καταναίων Μητροπόλεως ἀναδείκνυται, ἥτις κατὰ τὴν περιώνυμον κεῖται Σικελίαν, ἐν ᾗ τὸ Αἰτναῖον πῦρ εἰσέτι καὶ νῦν καταρρεῖ. Οὗτος οὖν φερωνύμως, ὡς λέων πεποιθώς, καὶ φωστῆρος δίκην λάμπων, κατεφώτισεν ἅπαντας, ψυχῶν ἐπιμελούμενος, χηρῶν προϊστάμενος, καὶ πενήτων προμηθούμενος. Ὅθεν διὰ μόνης προσευχῆς εἰδωλικὸν ἄγαλμα εἰς γῆν κατέρραξε, καὶ μέγιστον τῇ καλλινίκῳ μάρτυρι Λουκίᾳ ναὸν τοῖς αὐτοῦ φιλοτεχνήμασιν ἀνεστήσατο, καὶ τὸν ἐν μαγγανείαις τερατοποιὸν Ἡλιόδωρον ἀπετέφρωσε.

Οὗτος γὰρ δι᾽ ὄχλου πᾶσι γινόμενος, τερατοποιῶν, καὶ φαντασιοκοπῶν, ἐπεὶ καὶ κατὰ τῆς τοῦ Θεοῦ Ἐκκλησίας τοῖς ἑαυτοῦ κακοτεχνήμασιν ἐπιχειρεῖν ὁ μυσαρὸς κατετόλμησεν, ὁ μακάριος τοῦτον σπουδῇ χειρωσάμενος, καὶ τῷ αὐτοῦ ἱερῷ Ἐπιτραχηλίῳ δήσας, κελεύει γενέσθαι μεγίστην πυρκαϊὰν μέσον τῆς πόλεως· καὶ δημοσιεύσας αὐτοῦ πᾶσαν μαγγανείαν, καὶ συνδεδεμένον ἔχων τῷ τραχήλῳ εἰσῆλθε μέσον τῆς καμίνου, καὶ οὐ πρότερον ἐξῆλθε, μέχρις οὗ εἰς τέλος ἀπετεφρώθη ὁ δείλαιος. Τοῦτον ἐξέστησεν ἅπαντας· οὐ μόνον γὰρ ἄφλεκτος ἔμεινεν ὁ μέγας, ἀλλ᾽ οὐδὲ τῶν ἱερῶν ἐνδυμάτων αὐτοῦ τὸ καθόλου ἡ φλὸξ καθήψατο.

Τούτου τοῦ θαύματος τὰ πέρατα καταλαβόντος, καὶ οἱ Αὐτοκράτορες Λέων καὶ Κωνσταντῖνος αὐτήκοοι γεγονότες, πρὸς ἑαυτοὺς τὸν ἅγιον μετεστείλαντα, καὶ τῶν ποδῶν αὐτοῦ ἥπτοντο, καὶ εὔχεσθαι ὑπὲρ αὐτῶν ἐλιπάρουν. Οὗτος οὐ μόνον ζῶν μέγιστος ἦν ἐν τοῖς θαύμασιν, ἀλλὰ καὶ τῇ γῇ παραδοθείς, πλείονα ἐκτελεῖ θαυμάσια.

Ταὐτῇ ἡμέρᾳ, μνήμη τοῦ ἁγίου μάρτυρος Σαδὼκ Ἐπισκόπου, καὶ τῶν σὺν αὐτῷ τελειωθέντων, τὸν ἀριθμὸν ἑκατὸν εἰκοσιοκτώ.

Στίχ. Φέρει σὺν ὀκτώ, καὶ Σαδὼκ Ἐπισκόπῳ
Ἡ δωδεκαπλῆ μαρτύρων δεκὰς ξίφος.

Οὗτοι ἐμαρτύρησαν ἐν Περσίδι, ἐπὶ τοῦ βασιλέως Σαβωρίου, διὰ τὴν εἰς Χριστὸν πίστιν πάντες ἀποτμηθέντες τὰς κεφαλάς. Ἱστορεῖται δὲ ὁ ἅγιος Σαδώκ, πρὸ τοῦ κατασχεθῆναι αὐτόν, ἰδεῖν καθ᾽ ὕπνον τὸν πρὸ αὐτοῦ Ἱερομάρτυρα Συμεών, ἱστάμενον ἐπὶ κλίμακος ὑψηλῆς, καὶ τὴν ἄνοδον ἐκκαλούμενον, δηλοῦντα ὡς ἔοικε τὴν τοῦ μαρτυρίου ἀνάβασιν.

Ταὐτῇ ἡμέρᾳ, μνήμη τοῦ ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν Βησσαρίωνος.

Στίχ. Πολλῶν ἱδρώτων καὶ πόνων Βησσαρίων,
Πολλὰς θανὼν εὕρηκεν ἀντιμισθίας.

Οὗτος ἐγεννήθη σαρκικῶς ἐν Αἰγύπτῳ. Ἀπογαλακτισθέντος δὲ αὐτοῦ, καὶ ἐν τοῖς ἱεροῖς γράμμασιν ἐκπαιδευθέντος, φῶς ἅγιον ἔλαμψεν εἰς τὴν καρδίαν αὐτοῦ ἐκ νεαρᾶς ἡλικίας, καὶ ἠγάπησεν Ἰησοῦν Χριστὸν σφόδρα, μηδ᾽ ὁπωσοῦν χράνας οἱῳδήποτε πράγματι τὸ δοθὲν αὐτῷ ἅγιον Βάπτισμα νηπιόθεν. Ἀνελθὼν δὲ εἰς τόπον ἔρημον, ὡς ἄσαρκος ἠγωνίσατο· καὶ τῆς σαρκὸς καταφρονήσας ὡς φθειρομένης, τῷ κρείττονι τὸ χεῖρον ὑπέταξε, καὶ εὗρε τὸν Θεὸν βοηθόν, ὃν ἐπόθησε. Τεσσαράκοντα γὰρ ἡμέρας καὶ τεσσαράκοντα νύκτας ἔστη ἀκλόνητος, ὥσπερ στήλη ἄνω τὰς χεῖρας καὶ τὰ ὄμματα ἔχων, καὶ τὴν ψυχὴν ἀχώριστον ἐκ τοῦ Θεοῦ. Διὸ καὶ χάριτος ἀξιωθέντος οὐ τὰ τυχόντα σημεῖα ὁ Θεὸς ἐποίησε δι᾽ αὐτοῦ, ἀλλὰ καὶ λίαν παράδοξα.

Φυλάξας γὰρ τὸ κατ᾽ εἰκόνα, ὅσον δυνάμεως εἶχεν, ἐκεῖνα εἰργάσατο, οἷα καὶ οἱ Μεγάλοι Προφῆται, οἱ τῷ Θεῷ αὐτοφανῶς προσομιλήσαντες. Μωϋσῆς γάρ, ἡ ῥίζα τῶν Προφητῶν πάντων, τὰ πικρὰ ὕδατα εἰς γλυκύτατα μετεποίησε διὰ ξύλου τὸν τοῦ Κυρίου Σταυρὸν εἰκονίζοντος, ἵνα τοὺς γογγύζοντας Ἰουδαίους κατασιγάσῃ. Οὗτος δὲ ὁ μακάριος, τοῦ μαθητοῦ αὐτοῦ βαδίζοντος ποτὲ ἐν ὁδῷ ἀνύδρῳ, καὶ δίψῃ φλεγομένου, διὰ χαράγματος Σταυροῦ ἐναερίου, τὴν ἁλμυρὰν καὶ ἄποτον θάλασσαν εἰς γλυκύτητα μετεποίησε, καὶ ψυχρὰν καὶ πότιμον εἰργάσατο. Διὸ καὶ ἐμπλησθέντες ἐξ αὐτῆς, σὺν ἑτέροις πολλοῖς, τῷ Θεῷ ηὐχαρίστησαν. Ὁ Ἰησοῦς ποτὲ τοῦ Ναυῆ, τοὺς Ἰεβουσαίους συγκόπτων, τὸν ἥλιον τοῦ ἰδίου δρόμου ἔστησεν, ἕως συνέκοψεν ἅπαντας. Καὶ οὗτος ποτὲ ὁ μακάριος, ἐν τόπῳ τινὶ εὑρεθείς, ὠφελείας ἕνεκεν πολλῶν, καὶ τῆς ὥρας ληγούσης, τὸν Θεὸν αἰτησάμενος ἔστησε τὸν αὐτόν, ἕως οὗ τὸ πᾶν τῆς ὁδοῦ διήνυσεν. Οὗτος ὡς Ἠλίας, ὕδωρ ἐξ οὐρανοῦ κατήγαγεν, οὐχ ἅπαξ καὶ δίς, ἀλλὰ καὶ πολλάκις, τοῦτο αἰτησαμένων αὐτῷ. Ἐλισσαῖος ποτὲ ὁ Προφήτης, τῇ μηλωτῇ Ἠλιού, τὴν Ἰορδάνην ἀβρόχως ἐπέρασεν. Οὗτος δέ, ἀντὶ μὲν Ἰορδάνου, τὸν Νεῖλον ποταμόν· ἀντὶ δὲ μηλωτῆς, τῷ σημείῳ τοῦ Σταυροῦ ὅπλῳ κραταιῷ χρησάμενος, τὸ ὕδωρ ἅπαν εἰς λιβάδος εὐθύτητα μετεποίησεν, καὶ ἐπάνω τῶν τοσούτων ὑδάτων πεζοπορήσας, ὢ τοῦ θαύματος! μέχρις ἀστραγάλων ἐβάφησαν οἱ αὐτοῦ πόδες. Τί τούτων τῶν τερατίων μεῖζον; τί θαυμασιώτερον; Οὕτω καὶ ἄλλα σημεῖα διάφορα ἐργασάμενος τῇ δυνάμει τοῦ Σταυροῦ, καὶ ἐν γήρᾳ πίονι τὸν Θεὸν θεραπεύσας, ἀπῆλθε πρὸς τὰς αἰωνίους μονάς.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, μνήμη τοῦ ἐν ἁγίοις Πατρὸς ἡμῶν Ἀγάθωνος Πάπα Ῥώμης.

Στίχ. Ῥώμης Ἀγάθων οἴακας διευθύνας,
Πρύμναν ἔκρουσε πρὸς νοητοὺς λιμένας.

Οὗτος ὁ ὅσιος Πατὴρ ἡμῶν καὶ θαυματουργὸς Ἀγάθων, ἐκ τῆς Ἰταλίας ἐγένετο, υἱὸς Χριστιανῶν γονέων, εὐλαβῶν καὶ εὐσεβῶν. Οἱ δὲ γονεῖς αὐτοῦ φιλοπονήσαντες, ἐδίδαξαν αὐτὸν πᾶσαν Γραφὴν θεόπνευστον καὶ ὠφέλιμον· τοσοῦτον δὲ ὠφελήθη ἐξ αὐτῆς καὶ κατενύγη, ὡς μετὰ τὸ ἀποθανεῖν τοὺς γονεῖς αὐτοῦ, συναγαγεῖν πάντα τὸν πλοῦτον αὐτῶν, καὶ προσκαλεσάμενος πτωχούς, ἐν μιᾷ ἡμέρᾳ διασκορπίσαι αὐτόν, καὶ ἀπελθεῖν εἰς μοναστήριον, καὶ μονάσαι, καὶ τὸ μοναχικὸν σχῆμα ὑποδύσασθαι, καὶ δουλεύειν τῷ Θεῷ νυκτὸς καὶ ἡμέρας, καὶ ὑπὲρ τοῦ κόσμου προσεύχεσθαι. Εἰς ἀρετὴν δὲ τοσοῦτον ἠγωνίσατο, ὡς καὶ χαρίσματα ἰαμάτων λαβεῖν. Ἐπεὶ δὲ ἡ ἀρετὴ οὐ λανθάνει, Πάπας Ῥώμης ἐγένετο· καὶ καλῶς διαπρέψας ἐν τῷ ἐπισκοπικῷ ἀξιώματι, πρὸς Κύριον ἐξεδήμησεν.

Μνήμη τῶν ὁσίων πατέρων ἡμῶν Κινδέου Ἐπισκόπου Πισσιδείας καὶ Πλωτίνου.

Ταῖς αὐτῶν ἁγίαις πρεσβείαις, ὁ Θεὸς ἐλέησον ἡμᾶς. Ἀμήν.

Ὠδὴ ζ'. Ὁ Εἱρμός.

«Παῖδες Ἑβραίων ἐν καμίνῳ, κατεπάτησαν »τὴν φλόγα θαρσαλέως, καὶ εἰς δρόσον τὸ »πῦρ, μετέβαλον βοῶντες· Εὐλογητὸς εἶ Κύριε, ὁ »Θεὸς εἰς τοὺς αἰῶνας.»

Τάξεις τῶν θείων Ἀσωμάτων, μετὰ σώματος μιμούμενος Θεόφρον, ἐλειτούργεις Θεῷ, ἀπαύστως ἀναμέλπων· Εὐλογητὸς εἶ Κύριε, ὁ Θεὸς εἰς τοὺς αἰῶνας.

Ὦτα κωφεύοντα Παμμάκαρ, δι' ἐντεύξεως ἠνέῳξάς σου θείας, καὶ χωλοῖς προφανῶς, παρέχεις εὐδρομίαν, Εὐλογητὸς εἶ μέλπουσιν, ὁ Θεὸς εἰς τοὺς αἰῶνας.

Νεύματι θείῳ τοῦ Δεσπότου, ἀκατάφλεκτος διέμεινας ἐν μέσῳ, εἰσελθὼν τοῦ πυρός· ὁ μέτοχος δὲ τούτου, κρίσει δικαίᾳ φλέγεται, Ἡλιόδωρος εὐχῇ σου. Θεοτοκίον.

Σοῦ τὴν νηδὺν μὴ καταφλέξαν, τῆς Θεότητος τὸ πῦρ Παρθενομῆτορ, σωματοῦται ἐκ σοῦ, τὰ πέρατα φωτίζον, ταῖς θεϊκαῖς λαμπρότησι· διὰ τοῦτό σε ὑμνοῦμεν. Ὠδὴ η'. Ὁ Εἱρμός.

«Νικηταὶ τυράννου, καὶ φλογὸς τῇ χάριτι σου »γεγονότες, οἱ τῶν ἐντολῶν σου, σφόδρα ἀν»τεχόμενοι, Παῖδες ἐβόων· Εὐλογεῖτε πάντα, τὰ »ἔργα τὸν Κύριον, καὶ ὑπερυψοῦτε, εἰς πάντας »τοὺς αἰῶνας.»

Ἐξεχύθη χάρις, Πάτερ σοῦ τοῖς χείλεσιν ἱερμύστα· διὰ τοῦτο Λέων, ὁ Θεός σε ἔχρισεν Ἀρχιερέα, τοῦ λαοῦ βοῶντα· Ὑμνεῖτε τὸν Κύριον, καὶ ὑπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Βασιλεῖ παμμάκαρ, τῷ διαιωνίζοντι εὐαρεστήσας, ἐπιγείῳ Λέων, Βασιλεῖ παρέστηκας ἄνθρακας φέρων, καὶ τὴν τούτου Πάτερ, καταπλήττων ἔννοιαν, ταῖς θαυματουργίαις, ταῖς λίαν παραδόξοις.

Ὡς ἐλαία Πάτερ, φυτευθεὶς κατάκαρπος οἴκῳ Κυρίου, φέρεις μετὰ τέλος, ἐκ τοῦ θείου σκήνους σου ἔλαιον θεῖον, Πιστῶν πᾶσαν νόσον, ἀπελαύνων πάντοτε, τῶν εἰς σὲ μετὰ πόθου, σοφὲ προσπεφευγότων. Θεοτοκίον.

Ὁ βουλήσει πάντα, ἐκτελῶν Πανάμωμε εὐλογημένη, βουληθεὶς καὶ μήτραν, τὴν σὴν κατεσκήνωσε καὶ σὰρξ ὡράθη, και ἐθέωσέ με, φθαρέντα τὸ πρότερον, τοῦ ἀπατεῶνος, κακίστου συμβουλίᾳ.

Ὠδὴ θ'. Ὁ Εἱρμός.

«Ἔφριξε πᾶσα ἀκοή, τὴν ἀπόρρητον Θεοῦ συγ»κατάβασιν· ὅπως ὁ Ὕψιστος, ἑκὼν κατῆλθε »μέχρι καὶ σώματος, Παρθενικῆς ἀπὸ γαστρός, »γενόμενος ἄνθρωπος· διὸ τὴν ἄχραντον, Θεοτό»κον οἱ πιστοὶ μεγαλύνομεν.»

Ἵνα σε θείαις ἐν φωναῖς, μακαρίζωμεν ὁσίως βιώσαντα, καὶ τὰ οὐράνια, περιπολοῦντα καὶ ἀγαλλόμενον, παθῶν καὶ θλίψεων ἡμᾶς, εὐχαῖς σῦ διάσῳζε, καὶ περιστάσεων, ἱεράρχα καὶ Ποιμὴν ἀξιάγαστε.

Ὡς κλῆμα τῆς ἀληθινῆς, γεγονὼς Πάτερ ἀμπέλου ἐβλάστησας, ἀρετῶν βότρυας, θαυμάτων γλεῦκος ἐναποστάζοντας· ἐξ οὗ οἱ πίνοντες πιστῶς, ὑγείαν κομίζονται, καὶ ἀγαλλίασιν, εὐφημοῦντές σε ἀεὶ Λέων ὅσιε.

Σῶμά σου γέγονε ναός, τοῦ Ἁγίου καὶ σεπτοῦ Πάτερ Πνεύματος· καὶ νῦν κατάκειται, τοῦ θείου ἔνδον ναοῦ, οὗ ἤγειρας, εἰς δόξαν Λέων καὶ τιμήν, Λουκίᾳ τῇ μάρτυρι, θαυμάτων βρύον ἡμῖν, ποταμοὺς τοῖς εὐσεβῶς σε γεραίρουσι.

Ἥλιος ὤφθης φωταυγής, ἀρετῶν λαμπαδουχίαις τὰ πέρατα, περιαυγάζων ἀεί· καὶ νῦν πρὸς φέγγος μετέβης ἄρρητον· τὴν φωτοφόρον σου διό, μνήμην ἑορτάζοντας, Λέων πανόλβιε, σκοτασμοῦ πάντας δεινοῦ ἀπολύτρωσαι.

Θεοτοκίον.

Φρίττω σου μόνε Βασιλεῦ, τὴν δευτέραν παρουσίαν καὶ δέδοικα, ἄμετρα πταίσας σοι, καὶ μεταγνώσει μὴ βελτιούμενος· ἀλλ' ὡς ὑπάρχων ἀγαθός, ἐπίστρεψον σῶσόν με, τῆς κυησάσης σε, εὐπροσδέκτοις, Ἰησοῦ παρακλήσεσι.

Ἐξαποστειλάριον. Γυναῖκες ἀκουτίσθητε.

Λαμπτῆρα καὶ Διδάσκαλον, καὶ Ἱεράρχην μέγιστον, ἡ τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησία, γνωρίζει σε ἱεράρχα· τὰ τέκνα ταύτης ὅσιε, καλῶς Πάτερ ἐποίμανας, ἐπὶ νομὴν σωτήριον, Λέων θεόφρον ἅγιε, αἱρετικοὺς ἐκδιώξας, καθάπερ θῆρας ἀγρίους.

Θεοτοκίον.

Κατάνης ὁ πολύφωτος, ἀστὴρ καὶ διαυγέστατος, τερατουργὸς ἱεράρχης, Λέων ὁ μύστης Τριάδος, κυρίως Θεοτόκον σε, Ἁγνὴ τρανῶς ἐκήρυξε, νῷ καὶ ψυχῇ καὶ σώματι· ἣν καὶ ἡμεῖς ἀνυμνοῦμεν, σαφῶς Θεοῦ ὡς Μητέρα.

Εἰς τὸν Στίχον τῶν Αἴνων, τὰ Στιχηρὰ τῆς Ὀκτωήχου.

Καὶ ἡ λοιπὴ Ἀκολουθία τοῦ Ὄρθρου, κατὰ τὴν τάξιν, καὶ Ἀπόλυσις.

ΤΗ ΚΑ'. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

Μνήμη τοῦ Ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν Τιμοθέου, τοῦ ἐν Συμβόλοις.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ

Εἰς τό, Κύριε ἐκέκραξα, ψάλλομεν Στιχηρὰ προσόμοια.

Ἦχος πλ. δ'. Ὢ τοῦ παραδόξου θαύματος.

Πάτερ θεόφρον Τιμόθεε, δι' ἐγκρατείας πολλῆς, καὶ συντόνου δεήσεως, τῶν παθῶν σκιρτήματα, παντελῶς ἐξηφάνισας· καὶ ἀπαθείας χάριν δεξάμενος, δοχεῖον ὤφθης τοῦ θείου Πνεύματος· ὅθεν τὰ πνεύματα, ἀπελαύνεις πάντοτε, τὰ πονηρά, ζῶν καὶ μετὰ θάνατον, Θεομακάριστε.

Πάτερ θεόφρον Τιμόθεε, τοῦ Ἀβραὰμ μιμητής, ἀψευδὴς ἐχρημάτισας, θεραπεύων πάντοτε, τοὺς πρὸς σὲ καταφεύγοντας· Ἰὼβ ἐκτήσω τὸ ἐν τοῖς πόνοις στερρόν, Δαυῒδ τὸ πρᾶον ἀνατεινόμενος, βίον ἰσάγγελον, ἐπὶ γῆς διήνυσας· τῶν ὀρεκτῶν, ἔφθασας τὸ ἔσχατον, ὑπὲρ ἡμῶν δυσωπῶν.

Πάτερ ἱερὲ Τιμόθεε, τῆς σωφροσύνης εἰκών, ἐγκρατείας ὑπόδειγμα, εὐσεβείας ἴνδαλμα, καὶ πηγὴ κατανύξεως, ὀρθοδοξίας ἔρεισμα ἄσειστον, τῶν ἰαμάτων ῥεῖθρον ἀένναον, ἥλιος ἄδυτος, τέκνον θείας χάριτος, καὶ μοναστῶν, ὤφθης ἐγκαλλώπισμα, σεβασμιώτατε.

Δόξα, καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Ὅλος ὁ βίος μου ἄσωτος, ἡ δὲ ψυχὴ ἀσελγής, καὶ τὸ σῶμα παμμίαρον, καὶ ὁ νοῦς ἀκάθαρτος, καὶ τὰ ἔργα παμβέβηλα, καὶ ὅλως ὄντως εἰμὶ ὑπεύθυνος, τῆς καταδίκης καὶ κατακρίσεως· ποῦ νῦν πορεύσομαι, καὶ πρὸς τίνα φεύξομαι, εἰμὴ πρὸς σέ; Δέσποινα σπλαγχνίσθητι, καὶ δεῦρο σῶσόν με.

Ἢ Σταυροθεοτοκίον.

Ὢ τοῦ παραδόξου θαύματος! ὢ μυστηρίου φρικτοῦ! ὢ φρικτῆς ἐγχειρήσεως! ἡ Παρθένος ἔλεγεν, ἐν Σταυρῷ ὡς ἑώρακεν, ἐν μέσῳ δύο ληστῶν κρεμάμενον, ὃν ἀνωδίνως φρικτῶς ἐκύησεν· ἔκλαιε λέγουσα· Οἴ μοι Τέκνον φίλτατον! πῶς ὁ δεινός, δῆμος καὶ ἀχάριστος, Σταυρῷ προσήλωσε;

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΡΟΝ

Μετὰ τὴν συνήθη Στιχολογίαν, λέγομεν τὸν Κανόνα, οὗ ἡ Ἀκροστιχίς.

Σὲ τῶν μοναστῶν τὸ κλέος μέλπω μάκαρ.

Ἄνευ τῶν Θεοτοκίων.

Θεοφάνους. Ὠδὴ α'. Ἦχος πλ. δ'. Ὁ Εἱρμός.

«Ἄσωμεν ᾠδὴν τῷ Θεῷ, τῷ ἐκ πικρᾶς δουλείας, »Φαραὼ ῥυσαμένῳ Ἰσραήλ, καὶ ἐν πυρίνῳ »στύλῳ, καὶ φωτὸς νεφέλῃ καθοδηγήσαντι, ὅτι »δεδόξασται.»

Σὲ τὸν νοητὸν ἀστέρα, τὸν ἐν τῷ ὕψει Πάτερ, τῆς ἐγκρατείας ἀναλάμψαντα φαιδρῶς, καὶ τῶν Πιστῶν καρδίας καταυγάζοντα, μάκαρ Τιμόθεε, ἀνευφημοῦμεν ἀεί.

Ἔχων πρὸς Θεὸν ἐκτενές, τῆς διανοίας ὄμμα, τῆς ἀμελείας τὸν ὕπνον, ἐκ ψυχῆς ἀπετινάξω Πάτερ, καὶ ναὸς ἐγένου θείου Πνεύματος, καὶ ἁγιάσματος τόπος Τιμόθεε.

Τὰς τοῦ πονηροῦ μηχανάς, τῇ ταπεινώσει Πάτερ, συμπεφραγμένος διῆλθες ἀβλαβῶς, καὶ πρὸς Θεὸν ὑψώθης, καὶ αὐτοῦ τῇ δόξῃ διαπαντός, ἐντρυφᾷς μάκαρ Τιμόθεε.

Θεοτοκίον.

Τὴν ἀνερμηνεύτως Θεόν, τὸν Ποιητὴν τῶν ὅλων, ἐν τῇ γαστρὶ συλλαβοῦσαν, καὶ σαρκὶ ὡς ἀληθῶς τεκοῦσαν Θεοτόκον Κόρην, καὶ παρθενεύουσαν, ὕμνοις τιμήσωμεν.

Ὠδὴ γ'. Ὁ Εἱρμός.

«Στερέωμά μου Σωτὴρ ὑπάρχεις, καταφυγὴ »μου καὶ δύναμις· σαλευθεῖσαν τὴν καρδίαν »μου, στερέωσον εἰς τὸν φόβον σου· ὅτι οὐκ ἔστιν »ἅγιος, ὡς σὺ ὁ ὁ Θεὸς ἡμῶν.»

Οἰκτείρων πάντας τῇ συμπαθείᾳ, ἄλλος Ἀβραὰμ ἐχρημάτισας, δεξιούμενος τοὺς πάντοθεν, παραβάλλοντας ὦ Τιμόθεε, καὶ δι' αὐτῶν τὸν πάντων, θεραπεύων Θεόν.

Νεκρώσας μέλη τὰ ἐπὶ γῆς σου, Πάτερ ὡς φησὶν ὁ Ἀπόστολος, τῆς ζωῆς τῆς ἐπουρανίου, συμμέτοχος ἀναδέδειξαι, ἐν ᾗ τῶν τιμώντων σε, ἀεὶ μέμνησο.

Ἀνατολῇ σου τῶν ἔργων Πάτερ, ἥλιος γεγένησαι ἄδυτος, ταῖς ἀκτῖσι τῶν ἀγώνων, τὰ πέρατα καταυγάζων ἀεί, καὶ τῶν δαιμόνων λύων τὴν σκοτόμαιναν. Θεοτοκίον.

Ἁγνὴ Παρθένε τοῦ Βασιλέως, τῶν βασιλευόντων γεννήτρια, τὰς σειράς μου τῶν πταισμάτων, διάρρηξον καὶ ὁδήγησον, πρὸς μετανοίας τρίβους ταῖς πρεσβείαις σου.

Κάθισμα, Ἦχος δ'. Ταχὺ προκατάλαβε.

Παρθένος τῷ σώματι, σὺ ἀναδέδειξαι, πιστὸς τῷ ποιήσαντι, σὺ πεφανέρωσαι, Πατὴρ ἡμῶν

ὅσιε· ὅθεν καὶ συνευφραίνῃ, ταῖς φρονίμοις Παρθένοις· πίστει δὲ συγχορεύεις, τοῖς ὁσίοις Πατράσιν· ἡμῖν δὲ ἐπεφάνης, βρύων τὰ θαύματα.

Θεοτοκίον.

Ταχὺ προκατάλαβε, πρὶν δουλωθῆναι ἡμᾶς, ἐχθροῖς βλασφημοῦσί σε, καὶ ἀπειλοῦσιν ἡμῖν, Χριστὲ ὁ Θεὸς ἡμῶν· ἄνελε τῷ Σταυρῷ σου, τοὺς ἡμᾶς πολεμοῦντας· γνώτωσαν πῶς ἰσχύει, Ὀρθοδόξων ἡ πίστις· πρεσβείαις τῆς Θεοτόκου, μόνε φιλάνθρωπε. Ἢ Σταυροθεοτοκίον.

Παρθένε πανάμωμε, Μήτηρ Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ, ῥομφαία διῆλθέ σου, τὴν παναγίαν ψυχήν, ἡνίκα σταυρούμενον, ἔβλεψας ἑκουσίως, τὸν Υἱὸν καὶ Θεόν σου· ὅν περ εὐλογημένη, δυσωποῦσα μὴ παύσῃ, συγχώρησιν πταισμάτων, ἡμῖν δωρήσασθαι.

Ὠδὴ δ'. Ὁ Εἱρμός.

«Ἐξ ὄρους κατασκίου, Λόγε ὁ Προφήτης, τῆς
» μόνης Θεοτόκου, μέλλοντος σαρκοῦσθαι,
» θεοπτικῶς κατενόησε καὶ ἐν φόβῳ, ἐδοξολόγει
» σου τὴν δύναμιν.»

Σὺ ταῖς προσευχαῖς, ἀεὶ ὠχυρωμένος, τὰ τῶν νοητῶν, ἐχθρῶν τόξα καὶ βέλη, ὥς περ νηπίων τοξεύματα ἐλογίσω, Πάτερ ἀοίδιμε Τιμόθεε.

Τὸν τῆς πρὸς ἡμᾶς, Χριστοῦ οἰκονομίας, σχέσει προσκυνῶν, θεόφρον χαρακτῆρα, πεῖραν ὑπέστης μαστίγων ὑπὸ τῶν τοῦτον, ἀπαρνουμένων ὦ Τιμόθεε.

Ὥς τις ἀνδριάς, ἀσάλευτος ὑπῆρξας, ἐν τῇ πρὸς Θεόν, ἀεὶ δοξολογίᾳ, μηδ' ὁπωσοῦν ἀναπαύσεως ἐν ταῖς ταύτης, ὥραις μετέχων ὦ Τιμόθεε.

Θεοτοκίον.

Νέον ἐπὶ γῆς, ἐγέννησας Παιδίον, τὸν ἐκ τοῦ Πατρός, πρὸ πάντων τῶν αἰώνων, γεγεννημένον ἀρρεύστως, Μῆτερ ἁγία, Χριστιανῶν ἡ ἐπανόρθωσις. Ὠδὴ ε'. Ὁ Εἱρμός.

«Τὸν ζόφον τῆς ψυχῆς μου, διασκέδασον φω-
» τοδότα Χριστὲ ὁ Θεός, ὁ τὸ ἀρχέγονον σκό-
» τος διώξας τῆς ἀβύσσου, καὶ δώρησαί μοι τὸ φῶς
» τῶν προσταγμάτων σου Λόγε, ἵνα ὀρθρίζων δο-
» ξάζω σε.»

Νοΐ κεκαθαρμένῳ, παρεστὼς τῇ Τριάδι μακάριε, καὶ ταῖς ἐκεῖθεν ἀκτῖσι πυρσευόμενος Πάτερ, τοὺς ἐν σκότει ἡμᾶς κινδυνεύοντας, τῶν ψυχικῶν παθημάτων, φωτίζεις ἑκάστοτε.

Τὴν σάρκα ἐγκρατείᾳ, τὴν ψυχὴν ἀπαθείᾳ κοσμούμενος, τοῦ Βασιλέως τῶν ὅλων, θεράπων ἐγνωρίσθης, καὶ παρ' αὐτοῦ ἐναργεῖς, τὰς τῶν θαυμάτων ἐδέξω, Τιμόθεε χάριτας.

Οὐ γνώμῃ περιέργῳ, ἀλλ' ἀπλάστῳ καρδίᾳ αἰτήσασα, ἡ προσελθοῦσά σοι στεῖρα, διὰ πιςοῦ οἰκέτου, εὔτεκνος δείκνυται ἐξ ἀτεκνίας, ὑμνοῦσα Χριστὸν τὸν Θεὸν ἡμῶν. Θεοτοκίον.

Οἰκήσας ἐν γαστρί σου, ὁ οἰκῶν ἐν ὑψίστοις, σὲ ἀπειργάσατο, οὐρανῶν πλατυτέραν, Μαρία Θεοτόκε· ὃν ὑπὲρ πάντων ἡμῶν ὡς ἀγαθή, μὴ ἐλλίπῃς πρεσβεύειν Θεόνυμφε.

Ὠδὴ ς'. Ὁ Εἱρμός.

«Ἱλάσθητί μοι Σωτήρ· πολλαὶ γὰρ αἱ ἀνομίαι
» μου· καὶ ἐκ βυθοῦ τῶν κακῶν, ἀνάγαγε δέο-
» μαι· πρὸς σὲ γὰρ ἐβόησα, καὶ ἐπάκουσόν μου, ὁ
» Θεὸς τῆς σωτηρίας μου.»

Καλῶς σου διατηρῶν, τὸ παρθενίας ἀξίωμα, ἐν ὅλῃ σου τῇ ζωῇ, γυναίῳ οὐδέ ποτε, κατ' ὄψιν συνέτυχες, τὴν ἐκ τούτου βλάβην, παντελῶς ἀποκρουσάμενος.

Λιμένι τῷ νοητῷ, ἐγκαθωρμίσθης τοῖς κύμασι, τῶν ἡδονῶν μὴ βραχείς, παμμάκαρ Τιμόθεε, ἀλλὰ ταῖς τοῦ Πνεύματος, ζωηφόροις αὔραις, εὐπλοήσας παναοίδιμε.

Ἐμάκρυνας ψαλμικῶς, ἐν ὄρεσι διαιτώμενος, καὶ ταῖς ἐρήμοις ἀεί, σοφὲ αὐλιζόμενος· ἕως οὗ εἰσήλασας, εἰς Θεοῦ τὴν πόλιν, τὴν οὐράνιον Τιμόθεε. Θεοτοκίον.

Ὁ νώτοις χερουβικοῖς, ἀπεριγράπτως καθήμενος, περιγραπτῶς ἐν τῇ σῇ, κοιλίᾳ ἐνῴκησε, σαρκὶ οὐ Θεότητι, καὶ ἐκ σοῦ προῆλθε, διασῴζων με Πανάμωμε.

Κοντάκιον, Ἦχος δ'. Ἐπεφάνης σήμερον.

Ὡς ἀστὴρ πολύφωτος, ἐκ τῆς Ἑῴας, ἀναλάμψας ηὔγασας, ἐν ταῖς καρδίαις τῶν πιστῶν, τὰς ἀρετὰς τῶν θαυμάτων σου, θαυματοφόρε θεόφρον Τιμόθεε.

Συναξάριον.

Τῇ ΚΑ'. τοῦ αὐτοῦ μηνός, μνήμη τοῦ ἐν ἁγίοις Πατρὸς ἡμῶν Τιμοθέου τοῦ ἐν Συμβόλοις.

Στίχ. Καὶ ζῶντα Τιμόθεε καὶ τεθνηκότα,
Τιμᾷ Θεὸς ζώντων σε καὶ τεθνηκότων.
Εἰκάδι Τιμόθεον πρώτῃ κατὰ σῆμα κάλυψεν.

Οὗτος ὁ μακάριος ἐξ ἁπαλῶν τῶν ὀνύχων τὸν μονήρη βίον ὑποδύς, δι' ἐγκρατείας πολλῆς καὶ συντόνου δεήσεως τῶν παθῶν τὰ σκιρτήματα ἐξαφανίσας, καὶ ἀπαθὴς γενόμενος, δοχεῖον ὤφθη τοῦ ἁγίου Πνεύματος, παρθένος ἕως τέλους καὶ ψυχῇ καὶ σώματι διαμείνας. Γυναῖκα οὐδέποτε εἰς ὄψιν ἐλθεῖν ἠθέλησεν. Ἐν ὄρεσι διαιτώμενος, καὶ ἐν ἐρήμοις αὐλιζόμενος, τῶν δακρύων τῇ δρόσῳ τὴν ψυχὴν αὐτοῦ ἤρδευεν. Ὅθεν καὶ χαρίσματα ἰαμάτων ἔλαβε· δαίμονας γὰρ ἐξ ἀνθρώπων ἀπήλασε,

καὶ πᾶσαν ἄλλην νόσον ἐθεράπευσεν. Οὕτω βεβιωκώς, ἐν γήρᾳ καλῷ καταλύει τὸν βίον, καὶ πρὸς Κύριον ἐκδημεῖ.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, μνήμη τοῦ ἐν ἁγίοις Πατρὸς ἡμῶν Εὐσταθίου, Πατριάρχου Ἀντιοχείας τῆς μεγάλης.

Οὗτος ἦν ἐπὶ Κωνσταντίνου τοῦ πρώτου ἐν Βασιλεῦσι Χριστιανοῦ· ὅς τις τῆς ὀρθοδοξίας τὰς ἀκτῖνας δεχόμενος, πάντας τοὺς ἐπὶ λόγῳ σοφίας ἁπανταχοῦ τῆς οἰκουμένης ἐπισυνάξων ἐκπέμπει, ὧν εἷς ἦν καὶ οὗτος ὁ ἅγιος· ὃς καὶ παρῆν ἐν τῇ κατὰ Νικαίαν πρώτῃ Συνόδῳ τῶν τριακοσίων δέκα καὶ ὀκτὼ θεοφόρων Πατέρων, τὸ δόγμα μὲν τῆς εὐσεβείας κρατύνων, ἐξελέγχων δὲ καὶ ἀνατρέπων τοὺς τῆς θείας φύσεως τὴν τομὴν ἐπεισάγοντας, καὶ τὸν Υἱὸν κτίσμα λέγοντας, καὶ τῆς πατρικῆς τιμῆς ἀλλοτριοῦντας.

Διὰ οὖν τὴν ἔνθεον αὐτοῦ παρρησίαν, καὶ τὸν ὑπὲρ τῆς ὀρθοδόξου πίστεως ζῆλον, φθόνον ὠδίνησαν κατ' αὐτοῦ Εὐσέβιος ὁ Νικομηδείας, Θεόγνις ὁ Νικαίας, καὶ Εὐσέβιος ὁ Καισαρείας, καὶ οἱ λοιποί, ὅσοι τῆς ἀρειανικῆς βλασφημίας, ἢ μᾶλλον εἰπεῖν, ἀθεΐας ἐτύγχανον κοινωνοί· καὶ ἐν σχήματι τῆς κατὰ πάροδον ἐπισκέψεως (καὶ γὰρ τὴν ἐπὶ τὰ Ἱεροσόλυμα πορείαν ἐπλάσαντο) ἐν Ἀντιοχείᾳ παραγενόμενοι, τὴν τοῦ ἁγίου καταψηφισάμενοι καθαίρεσιν. Ὅτι δή, φασὶ γύναιον ἑταιρικὸν (ὑπ' αὐτῶν ἐπὶ μεγάλοις δώροις καταπεισθέν), ἀρτιγενὲς παιδίον ἐπιφερόμενον, προσῆλθεν αὐτοῖς, ἐκ συνουσίας τοῦ Εὐσταθίου συνειληφέναι λέγον, καὶ τετοκέναι τὸ ἐπιφερόμενον βρέφος. Καὶ γὰρ ἦσαν τοῦ τοιούτου δράματος αὐτουργοί· οἵ τινες ὅρκῳ μόνῳ τὴν κατηγορίαν βεβαιῶσαι τὸ γύναιον ἀπαιτήσαντες, εὐθέως τοῦ ἁγίου τὴν καθαίρεσιν καταψηφίζονται, καὶ τὸν βασιλέα πείθουσιν ἐξορίαν ἀποφήνασθαι κατ' αὐτοῦ καὶ ἐπέμφθη διὰ τῆς Θρᾴκης εἰς Φιλίππους, πόλιν Μακεδονίας, ἔνθα καὶ τὸν βίον κατέλυσεν.

Ἑκατὸν δὲ χρόνων διαγενομένων, κατὰ τοὺς χρόνους τῆς βασιλείας Ζήνωνος, ἀνήχθη τὸ ἅγιον αὐτοῦ λείψανον, καὶ παρεπέμφθη εἰς Ἀντιόχειαν παντὸς τοῦ πλήθους προχυθέντος τοῦ ἄστεος ἀπὸ μιλίων δεκαοκτώ, καὶ μεθ' ὕμνων καὶ φώτων καὶ θυμιαμάτων δεξαμένων αὐτό. Τοῦτο καὶ ὁ τίμιος Χρυσόστομος ἐγκωμίοις ἐτίμησε.

Λέγεται δέ, ὅτι τὸ συκοφαντῆσαν τὸν ἅγιον Εὐστάθιον γύναιον, νόσῳ χαλεπῇ περιπεσόν, τὴν κατ' αὐτοῦ πᾶσαν ἐξαγορεῦσαι ἐπιβουλήν, καὶ τῶν ὑποθεμένων ἕκαστον ἐξαγγεῖλαι· καὶ ὅτι ἐπὶ χρήμασιν ὑπ' αὐτῶν ἐξαπατηθεῖσα, καὶ πεισθεῖσα, τὴν κατηγορίαν ἐξήνεγκε. Τὸν μέντοι ὅρκον παραλογίσασθαι, καὶ μὴ παντελῶς διαψεύσασθαι· ὑπό τινος γὰρ Εὐσταθίου χαλκέως, συμφθαρέντος αὐτῇ γεννηθῆναι ἔφη τὸ βρέφος.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, μνήμη τοῦ ἐν ἁγίοις Πατρὸς ἡμῶν Γεωργίου, Ἐπισκόπου Ἀμάστριδος.

Στίχ. Ὁ Γεώργιος, καὶ λιπὼν τὸ σαρκίον,
Πολλοῖς γεωργεῖ ψυχικὴν σωτηρίαν.

Οὗτος εὐσεβῶν ἔφυ γονέων, Θεοδώρου καὶ Μεγεθοῦς προσαγορευομένων, τὴν Κρώμην δὲ πατρίδα κεκτημένων· οἱ τὸν βίον ἐν ἀπαιδίᾳ διανύοντες, εὐχῇ καὶ νηστείᾳ τὸ Θεῖον ἐλιτάνευον, δοθῆναι αὐτοῖς τέκνον, ὃ καὶ γέγονε. Διὰ γὰρ θείας φωνῆς, τήν τε σύλληψιν, καὶ τὴν κλῆσιν, καὶ τὸ τῆς ἱερωσύνης χάρισμα τοῦ μέλλοντος ἐξ αὐτῶν τεχθῆναι, πρὸς βαθὺ γῆρα ἐλάσαντες, ἐμυήθησαν. Τεχθέντος δὲ αὐτοῦ, καὶ τὰ τῆς νεότητος ἡδέα ἀπωθουμένου, καὶ τῶν μενόντων ἀντιποιουμένου, καὶ τῶν μαθημάτων, τῶν τε θείων, τῶν τε ἀνθρωπίνων μηδόλως κατολιγωροῦντος, θεωροῦντες οἱ γονεῖς αὐτοῦ τὸν καλὸν δρόμον τοῦ παιδός, ἐδόξαζον τὸν Θεόν.

Ἱκανῶς οὖν παιδευθείς, καὶ τῆς πατρίδος ἀπαναστὰς καταλαμβάνει τὸ ὄρος τῆς Συρικῆς· καὶ εὑρὼν γέροντα ἐκεῖσε τίμιον, παρ' αὐτοῦ λαμβάνει τὸ Ἀγγελικὸν σχῆμα. Καὶ τὸν βίον ἐκείνου λιπόντος, τὴν Βόνισσαν καταλαμβάνει, πάσῃ σκληραγωγίᾳ καὶ ἀσκήσει ἑαυτὸν καθυποβαλών. Ἐπεὶ δὲ ὁ τῆς Ἐκκλησίας Ἀμάστριδος Πρόεδρος ἀπεβίω, καὶ μὴ βουλόμενος, ἀνάγεται οὗτος ὁ ἅγιος εἰς τὸν τῆς Ἀρχιερωσύνης θρόνον, ὡς λύχνος ἐπὶ τὴν λυχνίαν, ψήφῳ θείᾳ καὶ συμφωνίᾳ ἱερέων.

Ἀπάραντος δὲ αὐτοῦ τῆς Βασιλευούσης, καὶ τὸν αὐτοῦ θρόνον καταλαβόντος, ὁμοῦ πάντα ἐτελεῖτο καὶ ἐσπουδάζοντο· διατάξεις ἱεραί, εὐκοσμία τοῦ Βήματος, κατάστασις τοῦ ἱερατικοῦ συστήματος, ὀρφανῶν καὶ χηρῶν προστασία καὶ πτωχοτροφία, χρεῶν ἀποκοπαί, καὶ ἡ πρὸς τὸ Θεῖον εὐσέβεια· πρὸς τούτοις δὲ καὶ θεοσημεῖαι, καὶ τεράστια παντοῖα τελούμενα δι' αὐτοῦ. Οὕτω καλῶς τὸν βίον περάνας, τῶν τῇδε μετέστη ἐν εἰρήνῃ τὸ πνεῦμα τῷ Θεῷ ἀποδούς.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, ὁ ἐν ἁγίοις Πατὴρ ἡμῶν Ἰωάννης Πατριάρχης Κωνσταντινουπόλεως, ὁ ἀπὸ Σχολαστικῶν, ἐν εἰρήνῃ τελειοῦται.

Στίχ. Χριστοῦ τέθνηκας ὁ Σχολαστικὸς θύτης,
Καὶ τῶν μακρῶν σου νῦν σχολὴν ἄγεις πόνων.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, ὁ ἅγιος Ζαχαρίας, Πατριάρχης Ἱεροσολύμων, ἐν εἰρήνῃ τελειοῦται.

Στίχ. Μακάριος εἶ καὶ θανὼν Ζαχαρία,
Ζαχαρία πρόεδρε γῆς μακαρίας.

Ταῖς αὐτῶν ἁγίαις πρεσβείαις, ὁ Θεὸς ἐλέησον καὶ σῶσον ἡμᾶς. Ἀμήν. Ὠδὴ ζ΄. Ὁ Εἱρμός.

«Ὁ δι' Ἀγγέλου Παῖδας, ἐκ πυρὸς διασώσας, »καὶ τὴν βροντῶσαν κάμινον, μεταβαλὼν εἰς »δρόσον, εὐλογητὸς εἶ ὁ Θεός, ὁ τῶν Πατέρων »ἡμῶν.»

Σβέσας παθῶν τὴν φλόγα, τῶν δακρύων τῇ δρόσῳ, χάριν θαυμάτων ἔβλυσας· δι' ὧν ἀποκαθαίρεις τοὺς μολυσμούς, τῶν παθημάτων Τιμόθεε.

Μακαρισμοῦ τοῦ θείου, ἀψευδῶς τετύχηκας, τὴν τῶν πραέων Ὅσιε, κληρονομήσας χώραν, καὶ τῆς χαρᾶς τῶν ἐκλεκτῶν ἐμφορούμενος.

Λύσιν ἁμαρτημάτων, τοῖς τελοῦσιν ἐκ πόθου, τὸ ἱερὸν μνημόσυνον, τῆς μεταστάσεώς σου, ὡς παρρησίαν εὑρηκώς, Παμμάκαρ αἴτησαι.

Θεοτοκίον.

Λελυτρωμένοι πάντες, τῆς ἀρχαίας κατάρας, τῷ παναγίῳ τόκῳ σου, εὐλογημένη, σὲ εὐλογοῦμεν Θεοτόκε ἀμίαντε.

Ὠδὴ η΄. Ὁ Εἱρμός.

«Ὁ στεγάζων ἐν ὕδασι, τὰ ὑπερῷα αὐτοῦ, ὁ »τιθεὶς θαλάσσῃ ὅριον ψάμμον, καὶ συνέχων »τὸ πᾶν· σὲ ὑμνεῖ ἥλιος, σὲ δοξάζει σελήνη, σοὶ »προσφέρει ὕμνον πᾶσα κτίσις, τῷ Δημιουργῷ καὶ »καὶ Κτίστῃ εἰς τοὺς αἰῶνας.»

Παθοκτόνος γεγένησαι, δι' ἐγκρατείας πολλῆς, καὶ συντόνου Πάτερ τῆς ἀγρυπνίας, ἀναβάσεις ἀεί, ἀρετῶν ὅσιε, μελετῶν ἐν καρδίᾳ, καὶ ἐκ δόξης βαίνων ἐπὶ δόξαν, τῆς ἀτελευτήτου ζωῆς καὶ ἀφθαρσίας.

Ὡς θυμίαμα Ὅσιε, τὰς προσευχάς σου Θεῷ, τῷ καθαρωτάτῳ, σὺ προσενέγκας καθαρᾶς ἐκ ψυχῆς, θείαν ἐνέργειαν, παρ' αὐτοῦ ἐκομίσω τῶν θαυμάτων, δαίμονας ἐλαύνειν, καὶ τὰς τῶν ἀνθρώπων ἰᾶσθαι ἀσθενείας.

Μισοπόνηρος ἄκακος, καὶ συμπαθὴς καὶ πραΰς, καὶ δικαιοσύνῃ κεκοσμημένος, Πάτερ γέγονας, ὅσιος ἄμεμπτος, ἀπεχόμενος πάσης ἀδικίας, στῦλος μοναζόντων· ὅθεν σε τιμῶμεν, Πιστοὶ εἰς τοὺς αἰῶνας. Θεοτοκίον.

Μόνη σε ἐξελέξατο, τὴν καλλονὴν Ἰακώβ, τοῦ Πατρὸς ὁ Λόγος, καὶ σοῦ ἐν μήτρᾳ κατε-

σκήνωσε, καὶ ὡς ηὐδόκησεν, ὑπὲρ πάντας ὡραῖος τοὺς ἀνθρώπους, Πάναγνε προῆλθε, τὴν ἀμαυρωθεῖσαν, ἡμῶν καθαίρων φύσιν.

Ὠδὴ θ΄. Ὁ Εἱρμός.

«Εὐλογητὸς Κύριος, ὁ Θεὸς τοῦ Ἰσραήλ, ὁ ἐγείρας κέρας σωτηρίας ἡμῖν, ἐν οἴκῳ Δαυῒδ τοῦ παιδὸς αὐτοῦ· ἐν οἷς ἐπεσκέψατο ἡμᾶς, ἀνατολὴ ἐξ ὕψους, καὶ κατεύθυνεν ἡμᾶς, εἰς ὁδὸν εἰρήνης.»

Ἁγιωσύνης τέμενος, κατανύξεως πηγή, συμπαθείας ῥεῖθρον, ἀνεδείχθης σοφέ, ἀγάπης τε ἄπειρον πέλαγος, Κυρίου θεράπων ἀψευδής, καὶ οὐρανοπολίτης, καὶ Ἀγγέλων σύσκηνος, καὶ θαυμάτων βρύσις.

Καταχαυγᾶσθαι ἔλεον, Πάτερ κρίσεως εἰδώς, οὐ παρεῖδες ξένον, ἀλλὰ πᾶσι χρηστῶς, τὰ σπλάγχνα διήνοιξας Ὅσιε, πατὴρ χρηματίσας ὀρφανῶν, καὶ τῶν χηρῶν προστάτης, καὶ γυμνῶν ἀμφίεσις, καὶ τροφὴ πεινώντων.

Ἀπὸ τῆς γῆς ἐχώρησας, πρὸς αὐτὸν τὸν οὐρανόν, ἔνθα εἶχες ἔτι περιὼν ἐν σαρκί, καλῶς τὸ πολίτευμα Ὅσιε, ἡμῖν ἱλασμὸν ἁμαρτιῶν, πρεσβεύων δωρηθῆναι, τοῖς πιστῶς τιμῶσί σου, τὴν ἁγίαν μνήμην.

Ῥεῖθρα ἡμῖν ἑκάστοτε, ἡ τιμία σου σορός, ἰαμάτων Πάτερ ἀναβλύζει, παθῶν ἐκχύσεις παντοίων ξηραίνοντα, καὶ πᾶσαν ἀρδεύοντα ψυχήν, πρὸς εὐκαρπίαν θείαν, ἱερὲ Τιμόθεε, τοῦ Χριστοῦ θεράπον.

Θεοτοκίον.

Ῥήμασι σοῖς ἑπόμεναι, γενεαὶ τῶν γενεῶν, Μακαρία σὲ μακαριοῦσιν ἀεί· Θεὸν γὰρ τὸν ὄντως μακάριον, ἐκύησας ἄχραντε Ἁγνή, τὸν πάντας μακαρίους, τοὺς αὐτῷ δουλεύοντας, ἀψευδῶς ποιοῦντα.

Καὶ ἡ λοιπὴ τοῦ Ὄρθρου Ἀκολουθία, κατὰ τὴν τάξιν, καὶ Ἀπόλυσις.

ΤΗ ΚΒ΄. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

Μνήμη τῆς εὑρέσεως τῶν λειψάνων τῶν Ἁγίων Μαρτύρων τῶν ἐν τοῖς Εὐγενίου.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ

Εἰς τό, Κύριε ἐκέκραξα, ψάλλομεν Στιχηρὰ προσόμοια.

Ἦχος δ΄. Ὁ ἐξ ὑψίστου κληθείς.

Ταῖς πολυτρόποις ἰδέαις τῶν βασάνων, ἐναπεκδυσάμενοι τοὺς τῆς νεκρώσεως, χιτῶνας μάρτυρες ἔνδοξοι, τῆς ἀφθαρσίας, θεῖον ἱμάτιον ἐνεδύσασθε· καὶ νῦν τὰ οὐράνια περιπολεύετε, τῷ Θεϊκῷ θρόνῳ πάντοτε, παρεστηκότες, λελαμπρυσμένοι θεομακάριστοι· ὅθεν ἐν πίστει τὴν ὑπέρλαμπρον, μνήμην ὑμῶν ἑορτάζομεν, καὶ λειψάνων τὴν θήκην, ἱερῶς περιπτυσσόμεθα.

Ἐξ ἀσθενείας βροτῶν δύναμις θεία, ἰάσεων πρόεισι τοῖς προσπελάζουσι· κόνις βραχεῖα τοῦ σώματος, τῶν ἀθλοφόρων, πηγὰς θαυμάτων βρύει ἐν χάριτι· προσέλθωμεν ἄνθρωποι καὶ ἀρυσώμεθα, ῥῶσιν ψυχῆς, ῥῶσιν σώματος, ἀναβοῶντες, χαριστηρίους φωνὰς καὶ λέγοντες· Σῶτερ τοῦ κόσμου, δι᾿ ὃν ἤθλησαν, οἱ σεπτοὶ ἀθληταὶ καρτερώτατα, ταῖς αὐτῶν ἱκεσίαις, πάσης βλάβης ἐλευθέρωσον.

Οἱ ἐπὶ χρόνους μακροὺς ἐγκεκρυμμένοι, καλλίνικοι μάρτυρες νῦν πεφανέρωνται, καθάπερ ὄλβος πολύτιμος, τὴν Βασιλίδα, καταπλουτίζοντες πασῶν πόλεων, παλάμαις φερόμενοι, ἀρχιερέως σοφοῦ, καὶ εἰς ναὸν κομιζόμενοι, σεπτῶς τὸν θεῖον, καὶ τοῖς αἰτοῦσι διανεμόμενοι, εἰς πᾶσαν ῥῶσιν, εἰς ὠφέλειαν, εἰς φωτισμὸν εἰς ἀντίληψιν, τῶν αὐτοὺς δεχομένων, ὡς πιστοὺς Θεοῦ θεράποντας.

Δόξα, καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Ἐξαγορεύσω ἁγνή σοι Θεοτόκε, τὰ δεινά μου πταίσματα· εἰ γὰρ καὶ κρύψω αὐτά, ἐν τῇ ἡμέρᾳ τῆς κρίσεως, ἀνοιγομένων, πασῶν τῶν βίβλων φανερωθήσονται. Ὄμματα ἐρρύπωσα, βλέπων τὰ ἄτοπα· χεῖρας ἀθέσμως ἐμόλυνα, ταῖς αἰσχρουργίαις· σῶμα ἠχρείωσα ὁ ταλαίπωρος· καὶ τὴν ψυχήν μου ἐτραυμάτισα, ἁμαρτίαις· ἐλέησον οἰκτειρον, καὶ μερίδος με δεῖξον, σωζομένων ταῖς πρεσβείαις σου. Ἢ Σταυροθεοτοκίον.

Μὴ ἐποδύρου μου Μῆτερ καθορῶσα, ἐν ξύλῳ κρεμάμενον τὸν σὸν Υἱὸν καὶ Θεόν, τὸν ἐφ᾿ ὑδάτων κρεμάσαντα, τὴν γῆν ἀσχέτως, καὶ πᾶσαν κτίσιν δημιουργήσαντα· καὶ γὰρ ἀναστήσομαι, καὶ δοξασθήσομαι, καὶ τὰ τοῦ Ἅδου βασίλεια, συντρίψω σθένει, καὶ ἀφανίσω τούτου τὴν δύναμιν, καὶ τοὺς δεσμίους ἐκλυτρώσομαι, τῆς αὐτοῦ κακουργίας ὡς εὔσπλαγχνος, καὶ Πατρὶ τῷ ἰδίῳ, προσαγάγω ὡς φιλάνθρωπος.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΡΟΝ

Μετὰ τὴν συνήθη Στιχολογίαν, ἀναγινώσκεται ὁ Κανὼν τῶν Ἁγίων.

Ὠδὴ α΄. Ἦχος πλ. δ΄. Ὁ Εἱρμός.

«Ἁρματηλάτην Φαραὼ ἐβύθισε, τερατουργοῦ-»σα ποτέ, Μωσαϊκὴ ῥάβδος, σταυροτύπως »πλήξασα, καὶ διελοῦσα θάλασσαν, Ἰσραὴλ δὲ φυ-»γάδα, πεζὸν ὁδίτην διέσωσεν, ᾆσμα τῷ Θεῷ ἀνα-»μέλποντα.»

Μαρτυρικαῖς ἠγλαϊσμένοι χάρισι, καὶ τῷ μεγάλῳ φωτί, ὁλολαμπεῖς πόθῳ, παρεστῶτες μάρτυρες, τὰ νέφη τῶν ψυχῶν ἡμῶν, καὶ παθῶν τὸν χειμῶνα, διασκεδάσατε χάριτι, τοῦ παντοδυνάμου Θεοῦ ἡμῶν.

Ἀνατεθεὶς ὁ τῶν μαρτύρων ὅμιλος, τῷ παντεπόπτῃ Θεῷ, καὶ τῷ αὐτοῦ πόθῳ, τὰς ψυχὰς προσδήσαντες, διέλυσαν τὸν σύνδεσμον, τῆς κακίας καὶ λύσιν, ἁμαρτημάτων βραβεύουσι, πίστει τοῖς αὐτοὺς μακαρίζουσιν.

Οἱ φανερῶς τὸν πονηρὸν συντρίψαντες, πόνοις ἀθλήσεως, καὶ φθονερῶς χρόνοις, πλείοσι κρυπτόμενοι, σήμερον πεφανέρωνται, καὶ χερσὶν ἱερέως, θεόφρονος συγκομίζονται, κόσμῳ σωτηρίαν βραβεύοντες. Θεοτοκίον.

Ἐξ ὁρατῶν καὶ ἀοράτων ῥῦσαί με, Παρθενομῆτορ ἐχθρῶν, ἡ τὸν Θεὸν Λόγον, ὁρατὸν γεννήσασα, ἀόρατον ὑπάρχοντα· καὶ παθῶν μου τὸν σάλον, τῇ σῇ γαλήνῃ κατεύνασον, μόνη τῶν βροτῶν ἐπανόρθωσις.

Ὠδὴ γ΄. Ὁ Εἱρμός.

«Οὐρανίας ἁψῖδος, ὀροφουργὲ Κύριε, καὶ τῆς »Ἐκκλησίας δομῆτορ, σύ με στερέωσον, ἐν »τῇ ἀγάπῃ τῇ σῇ, τῶν ἐφετῶν ἡ ἀκρότης, τῶν »πιστῶν τὸ στήριγμα, μόνε φιλάνθρωπε.»

Πυρωθέντες τῷ πόθῳ, τῷ θεϊκῷ μάρτυρες, πῦρ τῆς ἀθείας, αἱμάτων ῥείθροις ἐσβέσατε· καὶ ἀναλάμψαντες, φωτοειδεῖς ὡς ἀστέρες, πᾶσαν τὴν ὑφήλιον κατεφαιδρύνατε.

Ἀπαστράπτει μαρτύρων, τὰ φωταυγῆ λείψανα, φέγγος ἰαμάτων τοῖς πίστει, τούτοις προστρέχουσι· χάριν γὰρ ἤντλησαν, ἐκ τῶν πηγῶν τοῦ Σωτῆρος, τούτου τὸ ἑκούσιον, πάθος ζηλώσαντες.

Οἱ τῆς πίστεως πύργοι, τὰ τοῦ Χριστοῦ θύματα, χρόνον ἐπιμήκιστον ἤδη, κατακρυπτόμενοι, νῦν πεφανέρωνται, ἀρχιερέως παλάμῃ, εὐσεβῶς ὁσίως τε, συγκομιζόμενοι. Θεοτοκίον.

Χαῖρε μόνη τεκοῦσα, τὸν τοῦ παντὸς Κύριον. Χαῖρε τὴν χαρὰν τοῖς ἀνθρώποις, ἡ προξενήσασα. Χαῖρε κατάσκιον, καὶ ἀλατόμητον ὄρος. Τῶν πιστῶν τὸ στήριγμα, χαῖρε πανάμωμε.

Κάθισμα, Ἦχος α΄. Τὸν τάφον σου.

Τὴν πλάνην τοῦ ἐχθροῦ, φανερῶς καθελόντες, ἐν ἔτεσι πολλοῖς, φθονερῶς κεκρυμμένοι, ἡμῖν πεφανέρωσθε, πανοίδιμοι Μάρτυρες, θεραπεύοντες, τὰ τῶν ψυχῶν ἡμῶν πάθη, καὶ ἰώμενοι, τὰς τῶν σωμάτων ὀδύνας, εἰς δόξαν Θεοῦ ἡμῶν.

Δόξα, καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Κυβέρνησον Ἁγνή, τὴν ἀθλίαν ψυχήν μου, καὶ οἴκτειρον αὐτήν, ὑπὸ πλήθους πταισμάτων, βυθῷ ὀλισθαίνουσαν, ἀπωλείας Πανάμωμε· καὶ ἐν ὥρᾳ με, τῇ φοβερᾷ τοῦ θανάτου, ἐλευθέρωσον, κατηγορούντων δαιμόνων, καὶ πάσης κολάσεως.

Ἢ Σταυροθεοτοκίον.

Καὶ σοῦ τῆς καθαρᾶς, καὶ ἀμώμου Παρθένου, διῆλθεν ἀληθῶς, τὴν καρδίαν ῥομφαία, Σταυρῷ ὡς ἑώρακας, τὸν Υἱόν σου ὑψούμενον, παναμώμητε, εὐλογημένη Μαρία, τὸ προσφύγιον, ἁμαρτωλῶν Θεοτόκε, πιστῶν τὸ κραταίωμα.

Ὠδὴ δ΄. Ὁ Εἱρμός.

«Σύ μου ἰσχύς, Κύριε σύ μου καὶ δύναμις, σὺ »Θεός μου, σύ μου ἀγαλλίαμα, ὁ πατρικούς, »κόλπους μὴ λιπών, καὶ τὴν ἡμετέραν πτωχείαν »ἐπισκεψάμενος· διὸ σὺν τῷ Προφήτῃ, Ἀββακοὺμ »σοὶ κραυγάζω. Τῇ δυνάμει σου δόξα φιλάνθρωπε.»

Σοῦ τὴν σφαγήν, καὶ τὸν ἑκούσιον θάνατον, Ζωοδότα, δῆμος ἐπεπόθησε, τῶν ἀθλητῶν, καὶ πολυειδεῖς, πόνους ὑπομείνας, εἰς ἄπονον μεταβέβηκε, καὶ θείαν εὐφροσύνην, μελῳδῶν εὐχαρίστως· Τῇ δυνάμει σου δόξα φιλάνθρωπε.

Τῷ τοῦ Σταυροῦ, περιφραξάμενοι θώρακι, καὶ ἀγάπῃ, θείᾳ κρατυνόμενοι, συναπισμόν, ἔλυσαν ἐχθροῦ, καὶ τὰς παρατάξεις, τὰς τούτου πίστει ἠφάνισαν, οἱ μάρτυρες οἱ θεῖοι, μελῳδοῦντες προθύμως· Τῇ δυνάμει σου δόξα φιλάνθρωπε.

Ταῖς καλλοναῖς, τῶν ἀρετῶν φαιδρυνόμενοι, ἐξ αἱμάτων, χλαῖναν ἐστολίσθητε, ἠρυθρωμένην μαρτυρικῶν· σκῆπτρον δὲ καθάπερ, Σταυροῦ τὸ τρόπαιον φέροντες, Χριστῷ συμβασιλεύειν, ἠξιώθητε ὄντως, μακαρίων ἐλπίδων λαβόμενοι.

Θεοτοκίον.

Μήτηρ Θεοῦ, εὐλογημένη Πανάμωμε, ἀθλοφόρων, θεῖον ἐγκαλλώπισμα, ἡ οὐρανώσασα τὴν ἡμῶν, φύσιν ἀπωσθεῖσαν, τῇ συμβουλίᾳ τοῦ ὄφεως,

διάσωσόν με πάντων, τῶν τοῦ βίου σκανδάλων, καὶ τυχεῖν σωτηρίας ἀξίωσον.

ᾨδὴ ε΄. Ὁ Εἱρμός.

«Ἵνα τί με ἀπώσω, ἀπὸ τοῦ προσώπου σου τὸ »φῶς τὸ ἄδυτον, καὶ ἐκάλυψέ με, τὸ ἀλλότριον »σκότος τὸν δείλαιον; ἀλλ' ἐπίστρεψόν με, καὶ »πρὸς τὸ φῶς τῶν ἐντολῶν σου, τὰς ὁδούς μου κατ-»εύθυνον δέομαι.»

Τῶν ἁγίων σου Σῶτερ, χρόνον ἐπιμήκιστον κατακρυπτόμενα, τὰ ὀστᾶ φυλάξας, ἐφανέρωσας νῦν ὡς ηὐδόκησας, εἰς λαοῦ σου Λόγε, ἁγιασμὸν καὶ σωτηρίαν, καὶ αἰσχύνην ἐχθρῶν βλασφημούντων σε.

Τὸν κρυμὸν τῆς ἀπάτης, θέρμῃ διελύσατε πίστεως ἔνδοξοι, καὶ πολλῶν βασάνων, διαδράντες πολύπλοκα θήρατρα, πρὸς τὴν ἄνω πόλιν, ἐπτερωμένοι τῇ ἀγάπῃ, κατεπαύσατε δόξης πληρούμενοι.

Καρτερίᾳ μαστίγων, πᾶσαν ἀπερράπισαν ἐχθροῦ ἀπόνοιαν, οἱ στερροὶ ὁπλῖται, καὶ στρεβλούμενοι καὶ ἀναρτώμενοι, καὶ πυρὶ ἐνύλῳ, προσομιλοῦντες πᾶσαν ὕλην, ἀθείας ἐνέπρησαν χάριτι. Θεοτοκίον.

Ὑπερτέρα τῶν ἄνω, πέφυκας Δυνάμεων Θεοχαρίτωτε, συλλαβοῦσα Λόγον, τὸν τὰ σύμπαντα λόγῳ ποιήσαντα, καὶ τεκοῦσα τοῦτον, τὸν ἐκ Πατρὸς πρὸ τῶν αἰώνων, γεννηθέντα ἀρρεύστως ἀμόλυντε. ᾨδὴ ς΄. Ὁ Εἱρμός.

«Ἱλάσθητί μοι Σωτήρ· πολλαὶ γὰρ αἱ ἀνομίαι »μου· καὶ ἐκ βυθοῦ τῶν κακῶν, ἀνάγαγε δέο-»μαι· πρὸς σὲ γὰρ ἐβόησα· καὶ ἐπάκουσόν μου, ὁ »Θεὸς τῆς σωτηρίας μου.»

Ὡς κρίνα ταῖς νοηταῖς, κοιλάσιν ἀναβλαστήσαντες, ἐνθέου πάντας ὀσμῆς, πληροῦτε Πανεύφημοι, καὶ ψυχῶν ἐλαύνετε, δυσωδίαν πᾶσαν, ἀθλοφόροι ἀξιάγαστοι.

Ἰχῶρες μαρτυρικοί, ψυχῶν ἰῶνται τὰ τραύματα· ἐν τούτοις γὰρ τὸν ἐχθρόν, στερρῶς τραυματίσαντες, ἰατρεῖον ἄμισθον, τοῖς θερμῶς αἰτοῦσι, θείῳ Πνεύματι γεγόνασι.

Τῷ βασιλεῖ κατ' ἐχθρῶν, αἰτεῖσθε τὰ νικητήρια· Ἀρχιερεῖ δὲ θερμῶς, ὑμᾶς συγκομίσαντι, τὴν ἄνωθεν μάρτυρες, παρὰ τοῦ Σωτῆρος, ἐξαιτήσασθε εὐμένειαν. Θεοτοκίον.

Ἐκ σοῦ Θεὸς τοῖς θνητοῖς, σαρκὸς ἐφάνη προσλήμματι· ὁ πλούσιος τὴν ἐμήν, πτωχείαν Πανάμωμε, ἐκ σοῦ ἀνελάβετο, τῆς ἀθανασίας, τὰς εἰσόδους μοι δωρούμενος.

Κοντάκιον, Ἦχος δ΄. Ἐπεφάνης σήμερον.

Ἐκ τῆς γῆς ἐκλάμψαντες, φωστῆρος δίκην, ἀσεβείας ἅπασαν, ἀπεμειώσατε ἀχλύν, καὶ τοὺς Πιστοὺς ἐφωτίσατε, μάρτυρες θεῖοι, Τριάδος ὑπέρμαχοι. Ὁ Οἶκος.

Ὡς ῥόδα μέσον ἀκανθῶν, τὰ λείψανα ἀνθοῦντα, ὀσμὴν ὀρθοδοξίας, πηγάζετε ἐν κόσμῳ, Μάρτυρες ἔνδοξοι σεπτοί· κόσμου τὰ ὡραῖα ἀρνησάμενοι καλῶς, βασάνους ὑπεμείνατε. Βασιλεῖς ἀνομοῦντας ἠλέγξατε, τὸν βασιλέα καὶ Δεσπότην τῶν ἁπάντων κηρύξαντες μετὰ παρρησίας· διὰ τοῦτο οὐρανοῦ τὰ κάλλη ὁρῶντες, ἐκτενῶς ὑπὲρ ἡμῶν τὴν ἱκεσίαν τῷ Βασιλεῖ τῶν αἰώνων προσάγετε, τῶν τελούντων ὑμῶν τὰ μνημόσυνα, μάρτυρες θεῖοι, Τριάδος ὑπέρμαχοι.

Συναξάριον.

Τῇ ΚΒ΄. τοῦ αὐτοῦ μηνός, μνήμη τῆς εὑρέσεως τῶν λειψάνων τῶν ἁγίων μαρτύρων τῶν ἐν τοῖς Εὐγενίου, ἥτις συνέβη ἐν τοῖς χρόνοις Ἀρκαδίου τοῦ βασιλέως.

Στίχ. Φανέντες ἐκ γῆς μάρτυρες κεκρυμμένοι,
Αἴρουσι πᾶσαν ἐκ προσώπου γῆς βλάβην.

Εἰκάδα δευτερίην ἀνὰ σεπτὰ φάνη χθονὸς ὀστᾶ.

Θωμᾶ τοῦ ἁγιωτάτου τὸν θρόνον ἰθύνοντος Κωνσταντινουπόλεως, εὑρέθησαν τὰ ἅγια λείψανα, κείμενα ὑπὸ γῆν, καὶ ἀνελήφθησαν εὐθὺς σεβασμίως παρὰ τοῦ Ἀρχιερέως, συνδρομῆς οὐ τυχούσης ἐκεῖσε γενομένης, ὅτε καὶ νοσήματα ἐθεραπεύθησαν ἀνίατα. Μετὰ δὲ παρολκὴν πολλῶν χρόνων, ἐκ θείας τινὸς ἐπιφανείας, ἀπεκαλύφθησαν ἀνδρί τινι Νικολάῳ κληρικῷ καλλιγράφῳ εἶναι τὰ λείψανα, τινὰ ἐκ τῶν πολλῶν, Ἀνδρονίκου καὶ Ἰουνίας, ὧν ὁ θεῖος Ἀπόστολος μέμνηται ἐν τῇ πρὸς Ῥωμαίους ἐπιστολῇ.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, μνήμη τοῦ ὁσίου πατρὸς ἡμῶν καὶ ὁμολογητοῦ Ἀθανασίου, τοῦ ἐν τῷ Παυλοπετρίῳ.

Στίχ. Ἀθανάσιος, θρέμμα Παυλοπετρίου,
Ἀποστόλοις σύνεστι, Παύλῳ καὶ Πέτρῳ.

Οὗτος ὁ ὅσιος ἐγεννήθη ἐν Κωνσταντινουπόλει, γονέων εὐλαβῶν ὑπάρχων καὶ θεοσεβῶν, καὶ πλουσίων πάνυ. Γενόμενος οὖν εὐλαβὴς ἐξ ἁπαλῶν ὀνύχων, τὸ μοναχικὸν ἐπεπόθησεν ἀμφιάσασθαι σχῆμα. Καὶ δὴ ἀπελθὼν ἐν τοῖς μέρεσι τοῦ τῆς Νικομηδείας πορθμοῦ, τὴν κόμην ἀπεκείρατο. Τοσοῦτον δὲ ὑψώθη ταῖς ἀρεταῖς, ὡς καὶ Βασιλεῦσι γνώριμος γενέσθαι. Ἐπὶ δὲ τῆς βασιλείας Λέοντος τοῦ Εἰκονομάχου διαβληθείς, ὅτι σέβεται τὰς ἀχράντους εἰκόνας, βασάνοις ὑπεβλήθη πολλαῖς, καὶ πικροτάταις ἐξορίαις καὶ θλίψεσιν. Ἀνένδοτος οὖν διαμείνας, καὶ τὴν ὀρθόδοξον πίστιν μέχρι τέλους διατηρήσας, πρὸς Κύριον ἐξεδήμησεν.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, ἡ ἁγία Ἀνθοῦσα, καὶ οἱ δώδεκα αὐτῆς οἰκέται, ξίφει τελειοῦνται.

Στίχ. Εὔνους ἐφεῦρες, Ἀνθοῦσα, τοὺς οἰκέτας,
Ξίφει θανούσῃ, συνθανόντας σοι ξίφει.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, ὁ ἅγιος μάρτυς Συνετὸς ξίφει τελειοῦται.

Στίχ. Ψάλλει Συνετὸς καί περ ἐκθνήσκων ξίφει·
«Βλέπων ἀσυνετοῦντας ἐξετηκόμην.»

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, μνήμη τῶν ὁσίων Πατέρων ἡμῶν Θαλασσίου καὶ Λιμναίου.

Στίχ. Λιμὴν Λιμναῖον καὶ Θαλάσσιον φέρει,
Ὥς περ θάλασσαν ἐκφυγόντας τὸν βίον.

Τούτων, ὁ μὲν Θαλάσσιος ἐν ὄρει τινὶ τὸ ἀσκητικὸν ἐπήξατο καταγώγιον, ἁπλότητι ἤθους, καὶ φρονήματος ταπεινότητι πάντας ὑπερβάλλων. Ὁ δέ γε Λιμναῖος, καὶ αὐτὸς τὸν ἀσκητικὸν βίον ὑπεραγασθείς, παρ' αὐτὸν μὲν τὸν μέγαν ἀφίκετο Θαλάσσιον, νέος πάνυ ὑπάρχων· ὑπ' αὐτοῦ δὲ τὴν ἀσκητικὴν πολιτείαν ἐκδιδαχθείς, πρὸς τὸν ἀοίδιμον παρεγένετο Μάρωνα· οὗ τὸν βίον ζηλώσας, ἐν ὑπαίθρῳ βιοτεύειν ἠσπάσατο. Καὶ κορυφὴν ὄρους καταλαβών, κώμης τινὸς ὑπερκειμένην, Τάργαλα λεγομένης, ἐν ταύτῃ διετέλεσεν ἀσκητικῶς βιώσας, οὐ καλύβην πηξάμενος, οὐ σκηνήν, οὐκ οἰκίσκον, ἀλλὰ θριγγίῳ μόνῳ ἐκ ξηρολίθου ἑαυτὸν περιφράξας, τὸν οὐρανὸν εἶχεν ὄροφον.

Ἐντεῦθεν καὶ θαυμάτων χάριν Θεοῦ ἐκομίσατο, ὡς καὶ δαίμονας ἀπελαύνειν, καὶ νόσους ἰᾶσθαι ἀποστολικῶς. Βαδίζων δὲ ποτὲ ὁ ἅγιος, ὑπὸ ὄφεως ἐδήχθη· ἀλλὰ προσευχῇ μόνῃ κρείττων ὤφθη θανάτου. Καὶ πάθει ποτὲ κοιλικῷ περιπεπτωκὼς (δεινὸν δὲ τοῦτο καὶ λίαν χαλεπόν), τῇ τοῦ Θεοῦ ἐπικλήσει τὴν θεραπείαν ἐδέξατο. Τοὺς δὲ τὸ βλέπειν ἀφῃρημένους καὶ προσαιτεῖν ἠναγκασμένους συναγαγών, καὶ κελλία οἰκοδομήσας, ἀνάλογα τῆς τούτων πληθύος ἐν τούτοις διάγειν ἐκέλευσε, τὴν ἀναγκαίαν αὐτοῖς τροφὴν παρὰ τῶν πρὸς αὐτὸν ἀφικνουμένων πορίζόμενος. Ἐν ὅλοις δὲ τριάκοντα ὀκτὼ ἔτεσιν ὑπαίθριος βιούς, ἐν εἰρήνῃ τὸ πνεῦμα τῷ Θεῷ παρέθετο.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, ὁ ἅγιος Τελεσφόρος, Ἐπίσκοπος Ῥώμης, ἐν εἰρήνῃ τελειοῦται.

Στίχ. Ἤνεγκε καρπὸν τῇ τομῇ Τελεσφόρος,
Τελεσφορήσας εὐγενὴς οἷα σπόρος.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, μνήμη τοῦ ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν Βαραδάτου.

Στίχ. Ἐν γῇ νεκρώσας, ὡς λέγει Παῦλος, μέλη,
Ζωῆς μετέσχεν ἐν πόλῳ Βαραδάτος.

Οὗτος πόλεως μὲν ἦν Ἀντιοχείας· τὸν φιλόσοφον δὲ καὶ ἐρημικὸν ἀσπασάμενος βίον, πρῶτον μὲν ἐν οἰκίσκῳ τινὶ ἑαυτὸν καθεῖρξεν· εἶτα δὲ τὴν ὑπερκειμένην καταλαβὼν ῥαχίαν, καὶ οὐδὲ τῷ σώματι σύμμετρον κατασκευάσας κελλίον, ἐν αὐτῷ διῆγε, κατακύπτειν διηνεκῶς ἠναγκασμένος· οὐδὲ γὰρ εἶχεν ὕψος ἰσόμετρον τῷ μήκει τοῦ σώματος· οὐδὲ σανὶς συνήρμοστο, ἀλλὰ ταῖς κιγκλίσι παραπλησίως διήνοικτο, καὶ φωταγωγοῖς ἐῴκει τὰς εὐρυτέρας ἐχούσαις, τοῦ φωτὸς εἰσόδους. Οὗ χάριν οὔτε τῆς τῶν ὑετῶν ἀπηλλάττετο βλάβης, οὔτε τῆς ἡλιακῆς ἠλευθεροῦτο φλογός.

Πολὺν δὲ χρόνον ἐν τούτῳ τῷ τόπῳ διαρκέσας, ὕστερον ἐξελήλυθε, τοῦ Ἐπισκόπου Ἀντιοχέων Θεοδωρήτου εἴξας ταῖς παρακλήσεσιν. Ἵστατο μὲν οὖν διηνεκῶς εἰς οὐρανὸν τὰς χεῖρας ἐκτείνων, καὶ τῶν ὅλων Θεὸν ἀνυμνῶν· τὸ δὲ σῶμα καλύπτων ἐν δερματίνῳ χιτῶνι, περὶ τὴν ῥῖνα καὶ τὸ στόμα, βραχεῖαν τῷ πνεύματι παρείσδυσιν καταλέλοιπε· καὶ τοῦτον ἅπαντα τὸν πόνον ὑπέμεινεν, οὐδὲ σῶμα εὔρωστον ἔχων, ἀλλὰ καὶ λίαν πολλοῖς βαλλόμενος πάθεσι. Ζεούσῃ δὲ προθυμίᾳ πυρπολούμενος, πονεῖν ἐβιάζετο διὰ στεφάνων ἀντίδοσιν, οὓς καὶ πρὸς Θεὸν ἐκδημήσας ἀναμένει λήψεσθαι.

Ταῖς αὐτῶν ἁγίαις πρεσβείαις, ὁ Θεὸς ἐλέησον ἡμᾶς. Ἀμήν.

Ὠδὴ ζ'. Ὁ Εἱρμός.

«Θεοῦ συγκατάβασιν, τὸ πῦρ ᾐδέσθη ἐν Βα»βυλῶνι ποτέ, διὰ τοῦτο οἱ Παῖδες ἐν τῇ κα»μίνῳ, ἀγαλλομένῳ ποδί, ὡς ἐν λειμῶνι χορεύον»τες ἔψαλλον· Εὐλογητὸς ὁ Θεός, ὁ τῶν Πα»τέρων ἡμῶν.»

Γνωστοὶ τῷ ποιήσαντι, τῷ μαρτυρίῳ πάλαι γενόμενοι, ἀφανῶς κεκρυμμένοι, ἡμῖν ἀρτίως νῦν ἐπεγνώσθητε, τοῖς μελῳδοῦσι πανεύφημοι Μάρτυρες· Εὐλογητὸς ὁ Θεός, ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Ἀντλήσατε ἄνθρωποι, πηγῆς βρυούσης νάμα σωτήριον, ὀχετῶν ἐξ ἀΰλων, διὰ λειψάνων Μαρτύρων σήμερον, καὶ μελῳδεῖτε τῷ τούτους δοξάσαντι. Εὐλογητὸς ὁ Θεός, ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Φωτὸς οἰκητήρια, ἀναδειχθέντες διὰ βασάνων πολλῶν, κατακρύψει ζοφώδει, ἐτῶν διαύλοις κατακρυπτόμενοι, ὡς ἐξ ἀδύτων φωστῆρες ἐξέλαμψαν, οἱ ἀθληταί σου Χριστέ, φωταγωγοῦντες ἡμᾶς.

Θεοτοκίον.

Προφῆται προήγγειλαν, τὸ βάθος Κόρη τοῦ μυστηρίου σου· ἐξ ἁγνῶν σου αἱμάτων, Θεὸν Παρθένε ἐκυοφόρησας, καὶ ἐν οὐσίαις δυσὶν ἀπεκύησας, εἰς σωτηρίαν ἡμῶν καὶ ἀπολύτρωσιν.

Ὠδὴ η'. Ὁ Εἱρμός.

«Ἑπταπλασίως κάμινον, τῶν Χαλδαίων ὁ τύ»ραννος, τοῖς θεοσεβέσιν, ἐμμανῶς ἐξέκαυσε· »δυνάμει δὲ κρείττονι, περισωθέντας τούτους ἰδών· »Τὸν Δημιουργὸν καὶ Λυτρωτὴν ἀνεβόα, οἱ Παῖ»δες εὐλογεῖτε, ἱερεῖς ἀνυμνεῖτε, λαὸς ὑπερυψοῦτε, »εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.»

Ὡς τῆς ἀμπέλου κλήματα, τῆς ἀΰλου ὑπάρχοντες, βότρυας ἡμῖν θεογνωσίας ἤνθησαν, καὶ οἶνον ἐκέρασαν, ἀθανασίας πᾶσι σαφῶς, μέθην ψυχικῆς, ἀποκρουόμενον βλάβης, οἱ Μάρτυρες βοῶντες· Ἱερεῖς εὐλογεῖτε, λαὸς ὑπερυψοῦτε, Χριστὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Τοῖς ὀχετοῖς τοῦ αἵματος, ποταμοὺς ἀπεξήραναν, εἰδωλομανίας, καὶ πυρὰν ἐτέφρωσαν, ἀθέου προστάγματος, οἱ ἀθληταὶ τῆς δόξης Χριστοῦ· πᾶσιν δὲ πιστῶς, ἀναβοῶσαν καρδίαν, κατήρδευσαν πλουσίως· Ἱερεῖς εὐλογεῖτε, λαὸς ὑπερυψοῦτε, Χριστὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Ἱεραρχῶν ὁ πρόκριτος, ἱερῶς συγκινούμενος, τὴν συγκομιδὴν τὴν ἱερὰν πεποίηται, ὑμῶν παμμακάριστοι, καὶ ἐτησίως ταύτην τιμᾷ, μέλπων σὺν παντί, τῷ Ἱερῷ καταλόγῳ. Οἱ Παῖδες εὐλογεῖτε, Ἱερεῖς ἀνυμνεῖτε, λαὸς ὑπερυψοῦτε, Χριστὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Θεοτοκίον.

Ἁγιασθεῖσα πνεύματι, Θεοτόκε πανάμωμε, τὸν ἐν τοῖς ἁγίοις ἐπαναπαυόμενον, ἐκύησας ἅγιον, καὶ εὐεργέτην μόνον Θεόν, πάντας τοὺς βοῶντας ἁγιάζοντας πίστει. Οἱ Παῖδες εὐλογεῖτε, Ἱερεῖς

ἀνυμνεῖτε, λαὸς ὑπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας. Ὠδὴ θ'. Ὁ Εἱρμός.

«Ἐξέστη ἐπὶ τούτῳ ὁ οὐρανός, καὶ τῆς γῆς »κατεπλάγη τὰ πέρατα, ὅτι Θεός, ὤφθη τοῖς »ἀνθρώποις σωματικῶς, καὶ ἡ γαστήρ σου γέγο»νεν, εὐρυχωροτέρα τῶν οὐρανῶν· διό σε Θεοτόκε, »Ἀγγέλων καὶ ἀνθρώπων, ταξιαρχίαι μεγαλύνουσιν.

Ἀλλήλους συνωθοῦντες πρὸς τὴν ζωήν, καὶ θαρρεῖν ἑαυτοῖς ἐγκελεύοντες, τοὺς αἰκισμούς, ἤνεγκαν βοῶντες οἱ ἀθληταί. Ἴδε καιρὸς εὐπρόσδεκτος· στῶμεν καὶ νικήσωμεν τὸν ἐχθρόν· Χριστὸς γὰρ ἀθλοθέτης, προτείνει τοὺς στεφάνους, ὁ δι' ἡμᾶς παθεῖν ἑλόμενος.

Ὑψώθης ἐπὶ ξύλου Λόγε Θεοῦ, καὶ μαρτύρων ἀγέλας ἀνείλκυσας, πρὸς σεαυτόν, πάθος εἰκονίσαντας καὶ σφαγήν, ἣν ἑκουσίως Δέσποτα, εἵλου εὐσπλαγχνίᾳ τῇ καθ' ἡμᾶς· διό σε οἱ γενναῖοι, ποθήσαντες ὁπλῖται, ὡς ἱερεῖα σφαγιάζονται.

Χριστῷ συμβασιλεύειν διαπαντός, ἀθλοφόροι πανεύφημοι Μάρτυρες περιχαρῶς, καταξιωθέντες ἐν οὐρανοῖς, τῷ Βασιλεῖ τὰ τρόπαια, καὶ τῷ Ποιμενάρχῃ τὴν ψυχικήν, αἰτεῖσθε σωτηρίαν, καὶ πᾶσι τοῖς ἐν πίστει, ἀνευφημοῦσιν ὑμᾶς σήμερον.

Θεοτοκίον.

Νεφέλη τοῦ Ἡλίου τοῦ νοητοῦ, τῆς ψυχῆς μου τὰ νέφη ἀπέλασον· πύλη Θεοῦ, ἄνοιξόν μοι πύλας ἐκδυσωπῶ, δικαιοσύνης Δέσποινα, καὶ πρὸς τὰς εἰσόδους τὰς ἀγαθάς, εἰσάγαγε Παρθένε, σκανδάλων πολυτρόπων, τοῦ πονηροῦ ἐκλυτρουμένη με. Καὶ ἡ λοιπὴ Ἀκολουθία τοῦ Ὄρθρου, ὡς σύνηθες, καὶ Ἀπόλυσις.

ΤΗ ΚΓ'. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

Μνήμη τοῦ Ἁγίου Ἱερομάρτυρος Πολυκάρπου, Ἐπισκόπου Σμύρνης.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ

Εἰς τό, Κύριε ἐκέκραξα, ψάλλομεν Στιχηρὰ προσόμοια.

Ἦχος β'. Ὅτε, ἐκ τοῦ ξύλου σε νεκρόν.

Ὅτε, τῆς Παρθένου ὁ καρπός, καὶ ζωαρχικώτατος σπόρος, εἰς γῆν ἐνέπεσε, τότε σε πολύκαρπον, στάχυν ἐβλάστησε, τοὺς πιστοὺς διατρέφοντα, τοῖς τῆς εὐσεβείας, λόγοις τε καὶ δόγμασι, καὶ τῆς ἀθλήσεως, τούτους ἁγιάζοντα θείῳ, αἵματι καὶ ἱερωσύνης, μύρῳ καθαγνίζοντα Πολύκαρπε.

Ἔδυς, ἐκ τοῦ κόσμου πρὸς Θεόν, ταῖς μαρμαρυγαῖς ἀποστίλβων, τοῦ μαρτυρίου σου· ἔστης τῆς ἐφέσεως, ὡς τὸ ἀκρότατον, ὀρεκτῶν φθάσας Ὅσιε, καὶ τῆς μακαρίας, αἴγλης ἐμφορούμενος, ἧς νῦν ἱκέτευε, πάντας ἐν μεθέξει γενέσθαι, τοὺς τὴν σὴν πανίερον μνήμην, μάκαρ ἑορτάζοντας Πολύκαρπε.

Ὅτε, ἐπὶ ξύλου τοῦ Σταυροῦ, ἡ ἀληθινὴ κρεμασθεῖσα, ὑψώθη ἄμπελος, τότε σε κατάκαρπον κλῆμα ἐξέτεινε, τῇ δρεπάνῃ τεμνόμενον, σεπτοῦ μαρτυρίου, καὶ τοῖς τῶν κολάσεων, ληνοῖς πατούμενον· οὗπερ εὐφροσύνης κρατῆρα, πίστει συγκεράσαντες Πάτερ, τοὺς σεπτοὺς ἀγῶνάς σου δοξάζομεν.

Δόξα, καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Πάντων θλιβομένων ἡ χαρά, καὶ ἀδικουμένων προστάτις, καὶ πενομένων τροφή, ξένων τε παράκλησις, χειμαζομένων λιμήν, ἀσθενούντων ἐπίσκεψις, καταπονουμένων, σκέπη καὶ ἀντίληψις, καὶ βακτηρία τυφλῶν, Μῆτερ τοῦ Θεοῦ τοῦ ὑψίστου, σὺ ὑπάρχεις ἄχραντε· σπεῦσον, δυσωποῦμεν ῥύσασθαι τοὺς δούλους σου.

Ἢ Σταυροθεοτοκίον.

Ὕβρεις, ὑπομείναντα πολλάς, καὶ ἐπὶ Σταυροῦ ὑψωθέντα, τὸν τοῦ παντὸς Ποιητήν, βλέψασα Πανάχραντε, ἔστενες λέγουσα· Ὑπερύμνητε Κύριε, Υἱὲ καὶ Θεέ μου, πῶς τιμῆσαι θέλων σου, τὸ πλάσμα Δέσποτα, φέρεις ἐν σαρκὶ ἀτιμίαν; δόξα, τῇ πολλῇ εὐσπλαγχνίᾳ, καὶ συγκαταβάσει σου φιλάνθρωπε.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΡΟΝ.

Μετὰ τὴν συνήθη Στιχολογίαν, λέγεται ὁ Κανών, οὗ ἡ Ἀκροστιχίς·

Τὸν θεῖον Πολύκαρπον ἐν ᾄσμασιν εὐφημήσω.

Θεοφάνους. Ὠδὴ α'. Ἦχος β'. Ὁ Εἱρμός.

«Δεῦτε λαοί, ᾄσωμεν ᾆσμα Χριστῷ τῷ Θεῷ, »τῷ διελόντι θάλασσαν, καὶ ὁδηγήσαντι, »τὸν Λαόν, ὃν ἀνῆκε, δουλείας Αἰγυπτίων, ὅτι δε»δόξασται.»

Τῇ τοῦ Χριστοῦ, φωτοχυσίᾳ λαμπόμενος, καὶ τῆς αὐτοῦ ἐλλάμψεως, Πάτερ πληρούμενος, τὴν ζοφώδη ψυχήν μου, καταύγασον θεόφρον, ταῖς ἱκεσίαις σου.

Ὁ φωτισμός, τοῦ σωτηρίου κηρύγματος, τὴν καθαρὰν καρδίαν σου, καθάπερ ἔσοπτρον, ἀκηλίδωτον Πάτερ, ἀστράψας τὰς ἀκτῖνας, πᾶσιν ἐξέλαμψε.

Νόμου καινοῦ, στηλογραφία σὺ γέγονας, ἐγγεγραμμένον ἔχουσα, Πάτερ οὐ μέλανι, ἀλλὰ Πνεύματι θείῳ, τῆς χάριτος τῆς θείας, τὸ Εὐαγγέλιον. Θεοτοκίον.

Θεὸν ἐκ σοῦ, σωματωθέντα γινώσκοντες, ἄνευ σαρκὸς θελήματος, τὸν πρὸ τῆς κτίσεως, καὶ πρὸ πάντων αἰώνων, κυρίως Θεοτόκον ὁμολογοῦμέν σε. Ὠδὴ γ΄. Ὁ Εἱρμός.

«Στερέωσον ἡμᾶς ἐν σοὶ Κύριε, ὁ ξύλῳ νεκρώ»σας τὴν ἁμαρτίαν, καὶ τὸν φόβον σου ἐμ»φύτευσον, εἰς τὰς καρδίας ἡμῶν τῶν ὑμνούντων »σε.»

Ἐλαία ψαλμικῶς εἰπεῖν κατάκαρπος, ἐγένου Πολύκαρπε θεοφάντορ, ἐν τῷ οἴκῳ τοῦ Κυρίου σου, ἱλαρότητα φέρων τοῦ κηρύγματος.

Ἰθύνας ἐμμελῶς Θεομακάριστε, τὸν νοῦν σου προστάγμασι τοῦ Σωτῆρος, ἐπαξίως ἐχρημάτισας, τῆς αὐτοῦ Ἐκκλησίας, ποιμὴν ἄριστος.

Ὁλόκληρον σαυτὸν Χριστῷ προσήγαγες, ὡς ζῶσαν θυσίαν τῷ μαρτυρίῳ, συνειδήσεως μαρτύριον, προαθλήσας παμμάκαρ δι' ἀσκήσεως. Θεοτοκίον.

Νεκρώσεως ἡμῶν τὸν χοῦν ἐτίναξας, τεκοῦσα τὴν ὄντως ἀθανασίαν, καὶ στολὰς ἡμῖν ἐξύφανας, ἀφθαρσίας Παρθένε τῇ γεννήσει σου.

Κοντάκιον, Ἦχος πλ. δ΄. Τὴν Σοφίαν καὶ Λόγον.

Τὸν τῆς χάριτος βότρυν ἐν τῇ ψυχῇ, ἀληθῶς γεωργήσας Πάτερ σοφέ, ὡς οἶνον ἐξέβλησας, τὸν τῆς πίστεως λόγον, τὸν εὐφραίνοντα πάντων, Πιστῶν τὴν διάνοιαν, καὶ θαυμάτων ὤφθης, ἀπέραντον πέλαγος· ὅθεν καὶ μαρτύρων, καλλονὴ ἀνεδείχθης, πυρὶ τελειούμενος, καὶ φωτὸς ἀξιούμενος, ἀϊδίου Πολύκαρπε. Πρέσβευε Χριστῷ τῷ Θεῷ, τῶν πταισμάτων ἄφεσιν δωρήσασθαι, τοῖς ἑορτάζουσι πόθῳ, τὴν ἁγίαν μνήμην σου.

Δόξα, καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Τοῦ Ἡλίου νεφέλη τοῦ νοητοῦ, θείου φέγγους λυχνία χρυσοφαής, ἄσπιλε ἀμόλυντε, ὑπεράμωμε Δέσποινα, τὴν σκοτεινὴν ψυχήν μου, τυφλώττουσαν πάθεσι, τῆς ἀπαθείας αἴγλη, καταύγασον δέομαι, καὶ μεμολυσμένην, τὴν καρδίαν μου πλῦνον, ῥοαῖς κατανύξεως, μετανοίας τε δάκρυσι, ἵνα πόθῳ κραυγάζω σοι· Πρέσβευε τῷ σῷ Υἱῷ καὶ Θεῷ, τῶν πταισμάτων ἄφεσιν δοθῆναί μοι· σὲ γὰρ ἔχω ἐλπίδα, ὁ ἀνάξιος δοῦλός σου.

Ἡ Σταυροθεοτοκίον.

Τὸν Ἀμνὸν καὶ Ποιμένα καὶ Λυτρωτήν, ἡ Ἀμνὰς θεωροῦσα ἐν τῷ Σταυρῷ, ὠλόλυζε δακρύουσα, καὶ πικρῶς ἐκβοῶσα· Ὁ μὲν κόσμος ἀγάλλεται, δεχόμενος τὴν λύτρωσιν, τὰ δὲ σπλάγχνα μου φλέγονται, ὁρώσης σου τὴν σταύρωσιν, ἣν περ ὑπομένεις, διὰ σπλάγχνα ἐλέους. Μακρόθυμε Κύριε, τοῦ ἐλέους ἡ ἄβυσσος, καὶ πηγὴ ἀνεξάντλητος, σπλαγχνίσθητι καὶ δώρησαι οὖν, τῶν πταισμάτων ἄφεσιν τοῖς δούλοις σου, τοῖς ἀνυμνοῦσί σου πίστει, τὰ θεῖα παθήματα.

Ὠδὴ δ΄. Ὁ Εἱρμός.

«Εἰσακήκοα Κύριε, τὴν ἀκοὴν τῆς σῆς οἰκονο»μίας, καὶ ἐδόξασά σε, μόνε φιλάνθρωπε.»

Πολυκαρπίαν φέρουσα, τῶν ἀρετῶν πολύκαρπος φυτεία, τῷ Δεσπότῃ ὤφθης, Πάτερ Πολύκαρπε.

Ὁλοκαύτωμα τέλειον, καὶ καθαρὰ θυσία προσηνέχθης, τῷ Σωτῆρι πάντων, Πάτερ Πολύκαρπε.

Λαὸν εὐσεβῶς Ὅσιε, καθοδηγῶν πρὸς φῶς θεογνωσίας, τὸν τῆς ἀθεΐας, ζόφον ἀπήλασας.

Ὑμνολογοῦμεν ἔνδοξε, τὴν τῆς ψυχῆς στεῤῥάν σου καρτερίαν, καὶ τῶν σῶν ἀγώνων, τὸ ἀκαθαίρετον. Θεοτοκίον.

Καταλάμπρυνον Ἄχραντε, τὴν ζοφερὰν ψυχήν μου τῷ φωτί σου, ἡ τὸ φῶς τεκοῦσα, τὸ ἐνυπόστατον. Ὠδὴ ε΄. Ὁ Εἱρμός.

«Ὁ τοῦ φωτὸς χορηγός, καὶ τῶν αἰώνων Ποι»ητὴς Κύριος, ἐν τῷ φωτὶ τῶν σῶν προσταγ»μάτων, ὁδήγησον ἡμᾶς· ἐκτός σου γὰρ ἄλλον, »Θεὸν οὐ γινώσκομεν.»

Αἴγλη τοῦ Πνεύματος σύ, καταλαμπόμενος τὸν νοῦν Ὅσιε, συμβολικῶς, πυρὶ φλεγομένῳ, σαφῶς ἐμυήθης, τὴν διὰ πυρός σου, Θεόφρον τελείωσιν.

Ῥεῖθρον ἐδέξω ζωῆς, ὡς ἐκ χειμάῤῥου τῆς τρυφῆς Ὅσιε, τῷ μαθητῇ τῷ ἠγαπημένῳ, μεμαθητευμένος, τῷ ἀρυσαμένῳ, σοφίας τὴν ἄβυσσον.

Πλοῦτον καὶ δόξαν λαμπράν, καὶ μῆκος βίου καὶ ζωὴν ἄφθαρτον, ἡ ἀληθὴς σοφία Χριστός σοι, δεδώρηται Πάτερ, ὡς διαφερόντως, αὐτὸν ἀγαπήσαντι. Θεοτοκίον.

Ὁ παλαιὸς ἡμερῶν, ὡς ἐπὶ πόκον ὑετὸς Πάναγνε, ἐπὶ τὴν σὴν γαστέρα κατῆλθε, τὴν ἡ-

γιασμένην, καὶ νέος ἐφάνη, Ἀδὰμ ὁ φιλάνθρωπος.

Ὠδὴ ϛʹ. Ὁ Εἱρμός.

«Ἐν ἀβύσσῳ πταισμάτων κυκλούμενος, τὴν »ἀνεξιχνίαστον τῆς εὐσπλαγχνίας σου, ἐπικα»λοῦμαι ἄβυσσον· Ἐκ φθορᾶς ὁ Θεός με ἀνάγαγε.»

Νεκρωθεὶς Θεηγόρε τῷ κόσμῳ παντί, μόνῳ δὲ Χριστῷ ζῶν καὶ πολιτευόμενος, πρὸς τὸν Χριστὸν μεθέστηκας, ζωτικὴν ἀφθαρσίαν καρπούμενος.

Εὐσχημόνως ὁδεύων Μακάριε, τέκνον τε φωτὸς καὶ εἰρήνης δεικνύμενος, τὸν τῆς νυκτὸς πρωτότοκον, καὶ πολέμιον ἔγνως Μαρκίωνα.

Νουθετούμενοι Πάτερ τοῖς λόγοις σου, πᾶσαν ἐκτρεπόμεθα βέβηλον αἵρεσιν, καὶ πονηρὰ συνέδρια, τῶν διττὰς πρεσβευόντων ἀρχὰς δυσσεβῶς.

Θεοτοκίον.

Ἁμαρτίαν τοῦ κόσμου τὸν αἴροντα, ἄχραντον Ἀμνὸν συλλαβοῦσα Πανάμωμε, ἁμαρτιῶν συγχώρησιν, ἐκδυσώπει δοθῆναι τοῖς δούλοις σου.

Κοντάκιον, Ἦχος αʹ. Χορὸς Ἀγγελικός.

Καρποὺς τοὺς λογικούς, τῷ Κυρίῳ προσφέρων, Πολύκαρπε σοφέ, ἀρετῶν δι' ἐνθέων, ἐδείχθης ἀξιόθεος, ἱεράρχα μακάριε· ὅθεν σήμερον, οἱ φωτισθέντες σοῖς λόγοις, ἀνυμνοῦμέν σου, τὴν ἀξιέπαινον μνήμην, δοξάζοντες Κύριον.

Ὁ Οἶκος.

Τὴν τῆς σοφίας χρηστότητα ἀρυσάμενος, ἐξ αὐτῆς Πάτερ ἔπλησας θεογνωσίᾳ τὴν ποίμνην σου, καὶ τῆς παναγίας καὶ ἀρρήτου Θεότητος τὸ τρισήλιον ἤστραψας, τοῦ Πατρὸς τὸ ἀγέννητον, Υἱοῦ δὲ τὴν γέννησιν, καὶ ἐκπόρευσιν Πνεύματος, μίαν Θεότητα, μίαν δόξαν τρανῶς ἐκδιδάξας, καὶ εἰδώλων ἀθεΐαν ἐκ ποδῶν ἀποποιήσας· καρποὺς δὲ ὡρίμους, ψυχὰς πιστευόντων προσάγων τούτῳ ἔνδοξε, ἐν ᾧ βεβαπτίσμεθα, εἰς ὃν καὶ πιστεύομεν, δοξάζοντες Κύριον.

Συναξάριον

Τῇ ΚΓʹ. τοῦ αὐτοῦ μηνός, μνήμη τοῦ ἁγίου ἱερομάρτυρος Πολυκάρπου, ἐπισκόπου Σμύρνης.

Στίχ. Σοὶ Πολύκαρπος ὡλοκαυτώθη Λόγε,
Καρπὸν πολὺν δοὺς ἐκ πυρὸς ξενοτρόπως.
Εἰκάδι ἐν τριτάτῃ κατὰ φλὸξ Πολύκαρπον ἔκαυσεν.

Οὗτος ἐμαθητεύθη τῷ Θεολόγῳ Ἰωάννῃ καὶ Εὐαγγελιστῇ, σὺν Ἰγνατίῳ τῷ Θεοφόρῳ· καὶ μετὰ βουκόλον, τὸν ἁγιώτατον Ἐπίσκοπον Σμύρνης, χειροτονεῖται παρὰ τῶν Ἐπισκόπων, προθεσπίσαντος αὐτῷ τὴν ἱερωσύνην τοῦ μακαρίου Βουκόλου. Ἐν δὲ τῷ κατὰ Δέκιον διωγμῷ συλληφθείς, προσήχθη τῷ Ἀνθυπάτῳ, καὶ διὰ πυρὸς τὸν ἀγῶνα διήνυσε, καὶ θαυμάτων ἐξαισίων δημιουργὸς γέγονε. Πρὸ γὰρ τῆς ἱερωσύνης τῆς θρεψαμένης αὐτὸν γυναικὸς τοὺς σιτῶνας ἐπλήρωσε δι' εὐχῆς· οὓς πρότερον εἰς τὴν δεομένων χρείαν ἐκένωσε. Καὶ πυρὸς καταφλέγοντος ἐπέσχεν ὁρμήν, μετὰ τὴν τῆς ἱερωσύνης ἀνάρρησιν. Καὶ δι' ἱκεσίας ὑετὸν αὐχμώσῃ τῇ γῇ κατήγαγε, καὶ πάλιν τούτου τὴν ἀμετρίαν ἀνέστειλε. Τελεῖται δὲ ἡ αὐτοῦ Σύναξις ἐν τῇ ἁγιωτάτῃ μεγάλῃ Ἐκκλησίᾳ.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ μνήμη τῶν ὁσίων Πατέρων ἡμῶν, Ἰωάννου, Μωϋσέως, Ἀντιόχου, καὶ Ἀντωνίνου.

Στίχ. Σύνταγμα τετράριθμον ἀνδρῶν τιμίων,
Συντάσσεταί σοι, καὶ μεθίστασαι βίου.

Τούτων ὁ μὲν ὅσιος Ἰωάννης γνώριμος καὶ μαθητὴς γέγονε Λιμναίου, τοῦ ἐν τῷ ὄρει, τῷ τῇ κώμῃ Τάργαλα πελάζοντι, ἀσκήσαντος. Ῥαχίαν δὲ καταλαβὼν πάνυ δυσχείμερον καὶ προσάρκτιον, ἐννενήκοντα πέντε ἡμέρας ἐκεῖσε διετέλεσε. Κἀκεῖθεν μεταβάς, πάλιν ὑπέστρεψε, καὶ πεποίηκε χρόνους εἰκοσιπέντε ὑπαίθριος. Τροφὴ δὲ ἦν αὐτῷ ἄρτος καὶ ἅλας· ἐσθὴς ἐκ τριχῶν· καὶ σιδήροις βαρυτάτοις ἅπαν τὸ σῶμα καθηλοῦτο. Ὑπὸ τούτων οὖν βαρυνόμενος, καὶ ὑπὸ τῶν ἡλιακῶν ἀκτίνων φλεγόμενος, οὐδεμιᾶς ἠθέλησε πώποτε παραψυχῆς μετασχεῖν. Ἐπειδὴ γὰρ τῶν συνήθων τις παρὰ τὴν στιβάδα ἀμυγδαλῆν ἐφύτευσεν ἥτις δένδρον τῷ χρόνῳ γενομένη, σκιὰν τῷ ἁγίῳ παρεῖχεν, ἐκτμηθῆναι ταύτην προσέταξεν, ἵνα μηδεμιᾶς ἐκεῖθεν ἀπολαύσῃ παραψυχῆς. Ἐν τούτοις οὖν ἀγωνιζόμενος, ὁ ὅσιος Ἰωάννης, πρὸς Κύριον ἐξεδήμησεν.

Ὁ δὲ πανναοίδιμος Μωϋσῆς τὸν βίον τοῦτον ἠσπάσατο, ἐν ὑψηλῇ τῇ κορυφῇ Ῥαμᾶ, ὑπερκειμένῃ τῆς κώμης, ἀγωνιζόμενος. Καὶ ὁ μέγας Ἀντίοχος, ἀνὴρ πρεσβύτης, ἐν ἐρήμῳ τόπῳ τὸ θριγγίον δειμάμενος, καὶ ὁ τρισόλβιος ἐν γεγηρακότι σώματι Ἀντωνῖνος, τοῖς νέοις παραπλησίως ἀγωνιζόμενος ἦν· ἐσθὴς γὰρ ἦν αὐτοῖς ἡ αὐτή, καὶ τροφὴ καὶ στάσις, καὶ προσευχαὶ παννύχιοι καὶ πανημέριοι. Καὶ οὔτε χρόνου μῆκος, ἢ γῆρας, οὐχ ἀσθένεια φύσεως ἤλεγξεν αὐτῶν τὴν καρτερίαν. Ἀλλ' ὥσπερ ἀκμάζοντα ἐν αὐτοῖς ἔχοντες τὸν ἔρωτα τοῦ διὰ Χριστὸν πονεῖν, ἐν τοιαύτῃ πολιᾷ, ἐν εἰρήνῃ τὰς ἑαυτῶν ψυχὰς τῷ Θεῷ παρέθεντο. Τοσοῦτον ἀπώναντο τῆς βιοτῆς καὶ ἀσκήσεως τοῦ θείου Ἰωάννου.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, ἡ ἁγία Γοργονία, ἡ ἀδελφὴ τοῦ ἁγίου Γρηγορίου τοῦ Θεολόγου, ἐν εἰρήνῃ τελειοῦται.

Στίχ. Τιμῶ τελευτὴν σὴν σιγῇ, Γοργονία,
Γρηγορίου μέλψαντος αὐτὴν ἐκ λόγων.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, ὁ ἅγιος μάρτυς Κλήμης ξίφει τελειοῦται.

Στίχ. Κλήμης, τὸ κλῆμα τῆς νοητῆς ἀμπέλου,
Καινόν τι γλεῦκος, αἷμα τμηθεὶς ἐκχέει.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, ἡ ἁγία μάρτυς Θεὴ ξίφει τελειοῦται.

Στίχ. Θεὴν ἀποσκώπτουσαν εἰς θεοὺς πλάνους,
Οἱ τῆς πλάνης κτείνουσι προστάται ξίφει.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, μνήμη τῶν ὁσίων Πατέρων ἡμῶν Ζεβινᾶ, Πολυχρονίου, Μωσέως καὶ Δαμιανοῦ.

Στίχ. Θεῖος Ζεβινᾶς λῆξιν εἰς θείαν φθάνει,
Λήξαντος αὐτῷ τοῦ παρ' ἀνθρώποις βίου.
Πολυχρόνιος, καὶ συνασκηταὶ δύω,
Οἱ τρεῖς ὁμοῦ πληροῦσι τοὺς ζωῆς χρόνους.

Τούτων, ὁ μὲν θεῖος Ζεβινᾶς ἐν ὄρει τινὶ τὸ ἀσκητικὸν ἐπήξατο καταγώγιον, πόνοις ἀσκητικοῖς μέχρι γήρως αὐτοῦ κεχρημένος· ἐπλεονέκτει δὲ τοὺς ἐπ' αὐτοῦ ἀνθρώπους τῇ τῆς προσευχῆς προσεδρείᾳ. Ὅθεν ἐκ τοῦ γήρως φέρειν τὴν στάσιν μὴ δυνάμενος, τῇ βακτηρίᾳ προσκλινόμενος, ταῖς προσευχαῖς ἐσχόλαζε. Θαυμασίως δὲ βιώσας καὶ θεαρέστως, τῶν τῇδε μετέστη.

Ὁ δὲ θεῖος Πολυχρόνιος, τούτου μαθητὴς γεγονώς, οὕτω τὴν τοῦ διδασκάλου ἀρετὴν ἀκριβῶς ἀνεμάξατο, ὡς οὐδὲ κηρὸς τῶν δακτυλίων τοὺς τύπους ἐκμάσσεται· τῇ γὰρ αὐτῇ διηνεκεῖ στάσει, καὶ καρτερίᾳ τῆς προσευχῆς καὶ οὗτος ἐχρῆτο. Σίδηρα μὲν οὐκ ἠνέσχετο φορέσαι, διὰ τὸ μή τινας ἀστηρίκτους ἐπ' αὐτῷ βλαβῆναι· δρυὸς δὲ ῥίζαν βαρυτάτην τοῖς ὤμοις ἐπιφέρων, ὡς μὴ δύνασθαι δυσὶ χερσὶ ταύτην παρακινῆσαι, τὸ σῶμα κατεβάρυνε. Ἐκ τούτων τῶν πόνων, καὶ θεόσδοτος αὐτῷ ἐπήνθει χάρις, καὶ διὰ προσευχῆς αὐτὸς αὐχμὸν ἔλυσε, καὶ ληκύθιον, κενὸν ὂν ἐλαίου, προσευχῇ πλῆρες πεποίηκε· πολλά τε τερατουργήματα ἕτερα πε-

ποιηκώς, πρὸς Κύριον ἐκδημεῖ.

Οἱ δὲ τούτου φοιτηταί, ὁ μὲν Μωϋσῆς ἐν τῷ τοῦ θείου Πολυχρονίου κελλίῳ παρῴκησεν, ὅλην τὴν αὐτοῦ ἐκμαξάμενος ἀρετήν. Ὁ δὲ Δαμιανός, κώμην τινὰ καταλαβὼν Νιαξὰν καλουμένην, καὶ παρὰ τὸ ἕλος οἰκίσκον εὑρὼν ἐρημότατον, ἐν ἐκείνῳ διῆγε τὴν αὐτὴν μετιὼν τῷ διδασκάλῳ πολιτείαν. Οὐδὲν γὰρ ἦν αὐτῷ ἐν τῷ κελλίῳ, εἰ μὴ μία σπυρὶς τὴν φακῆν ἔχουσα, ἣν τροφὴν ἐποιεῖτο. Τοσαύτην ὠφέλειαν ἐκ τῆς τοῦ Πολυχρονίου συναυλίας οὗτοι εὕραντο, ὁσίως πολιτευσάμενοι.

Ὁ ὅσιος νέος ὁσιομάρτυς Δαμιανός, ὁ ἐν τοῖς ὁρίοις τῆς ἐν Ἄθῳ ἱερᾶς μονῆς τοῦ Φιλοθέου πρότερον ἀσκήσας, εἶτα ἐν Λαρίσσῃ μαρτυρήσας ἀγχόνῃ τελειοῦται.

Ὁ ὅσιος Δαμιανὸς ὁ ἐν τοῖς ὁρίοις τῆς κατὰ τὸν Ἄθω ἱερᾶς μονῆς τοῦ Ἐσφιγμένου ἀσκήσας, ἐν εἰρήνῃ τελειοῦται.

Ταῖς αὐτῶν ἁγίαις πρεσβείαις, ὁ Θεὸς ἐλέησον ἡμᾶς. Ἀμήν. Ὠδὴ ζ΄. Ὁ Εἱρμός.

«Εἰκόνος χρυσῆς, ἐν πεδίῳ Δεηρᾶ λατρευομένης, οἱ τρεῖς σου Παῖδες κατεφρόνησαν, ἀθεωτάτου προστάγματος· μέσον δὲ πυρὸς ἐμβληθέντες, δροσιζόμενοι ἔψαλλον· Εὐλογητὸς εἶ ὁ Θεός, ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.»

Στερρῷ λογισμῷ, καιομένης τῆς φλογὸς ἐπέβης ἔνδοξε, ὡς οἱ τρεῖς Παῖδες οἱ τὴν κάμινον, πυρὶ ἀΰλῳ δροσίσαντες· μέσον δὲ πυρὸς ἀνακράζων, ἀκατάφλεκτος ἔμεινας· Εὐλογητὸς εἶ ὁ Θεός, ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Μακάριος εἶ, καὶ καλῶς σοι ἔσται νῦν κατασκηνώσαντι, ἔνθα Δικαίων τὰ σκηνώματα, ἔνθα μαρτύρων στρατεύματα, ἔνθα τῶν σοφῶν Ἀποστόλων, αἱ χορεῖαι κραυγάζουσιν· Εὐλογητὸς εἶ ὁ Θεός, ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Ἀκάρπους τὸ πρίν, πολυκάρπους τῷ Χριστῷ ψυχὰς προσήνεγκας, γεωργίᾳ τῇ τοῦ Πνεύματος, καθομαλίσας καὶ εὔσταχυν, ταύταις καταθέμενος σπόρον, καὶ κραυγάζειν ἐπαίδευσας· Εὐλογητὸς εἶ ὁ Θεός, ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Θεοτοκίον.

Σὺ μόνη Θεοῦ, τοῦ τὰ σύμπαντα σοφῶς δημιουργήσαντος, Μήτηρ ἐδείχθης ἀπειρόγαμος, Παρθενομῆτορ πανάχραντε· ὅθεν εὐσεβῶς σοι Παρθένε, ἀνακράζομεν λέγοντες· Εὐλογημένη ἡ Θεόν, σαρκὶ κυήσασα. Ὠδὴ η΄. Ὁ Εἱρμός.

«Τὸν ἐν καμίνῳ τοῦ πυρός, τῶν Ἑβραίων τοῖς Παισὶ συγκαταβάντα, καὶ τὴν φλόγα εἰς δρόσον μεταβαλόντα Θεόν, ὑμνεῖτε τὰ ἔργα ὡς Κύριον, καὶ ὑπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.»

Ἱερουργήσας εὐσεβῶς, τοῦ Χριστοῦ τὴν μυστικὴν ἱερουργίαν, λογικὸν ἱερεῖον, αὐτὸς προσήχθης Θεῷ, θυσία δεκτὴ καὶ εὐάρεστος, ὁλοκαρπουμένη, Πολύκαρπε τρισμάκαρ.

Νεανικὴν ἐν πολιᾷ, βαθυτάτῃ τὴν ἀνδρείαν ἐπεδείξω, τοῦ Σταυροῦ τῇ δυνάμει, διαναστήσας σαυτοῦ, πρὸς θείους ἀγῶνας τὸ φρόνημα, Ἱερομαρτύρων, Χριστοῦ κλέος θεόφρον.

Ἐπερειδόμενος Σταυρῷ, καὶ τὸν ἱεραρχικὸν κόσμον ἀξίως, ἐνδυσάμενος Πάτερ, εἰς τὸν ναὸν τοῦ Θεοῦ, εἰσῆλθες ἰδίῳ σου αἵματι, τῷ Ἀρχιποιμένι, Χριστῷ ἐμφανισθῆναι.

Ὑπὲρ Χριστοῦ σφαγιασθείς, ὡς ἐπίσημος κριὸς Ἱεροφάντορ, μιμητὴς ἀνεδείχθης, τῶν παθημάτων αὐτοῦ, καὶ δόξης ἐγένου συμμέτοχος, καὶ τῆς βασιλείας, αὐτοῦ συγκληρονόμος.

Θεοτοκίον.

Φωτοειδὴς στύλος πυρός, καὶ νεφέλη φωτεινὴ προηγουμένη, πρὸς οὐράνιον κλῆρον, Θεογεννῆτορ ἁγνή, γενοῦ μοι Παρθένε πανάμωμε, τῷ ἐν τῇ ἐρήμῳ τοῦ βίου πλανωμένῳ.

Ὠδὴ θ΄. Ὁ Εἱρμός.

«Τὸν ἐκ Θεοῦ Θεὸν Λόγον, τὸν ἀρρήτῳ σοφίᾳ, ἥκοντα καινουργῆσαι τὸν Ἀδάμ, βρώσει φθορᾷ πεπτωκότα δεινῶς, ἐξ ἁγίας Παρθένου, ἀφράστως σαρκωθέντα δι᾽ ἡμᾶς, οἱ Πιστοὶ ὁμοφρόνως, ἐν ὕμνοις μεγαλύνομεν.»

Ἡ φωτοφόρος σου μνήμη, ἀνατείλασα Πάτερ, φωτίζει τὰς ψυχὰς τῶν εὐσεβῶς, ταύτην τελούντων θεσπέσιε, καὶ μετόχους τῆς θείας, φωτοφανείας πάντας ἐκτελεῖ· ἣν ἀξίως Θεόφρον, ἐν ὕμνοις μεγαλύνομεν.

Μετὰ τῆς ἄνω χορείας, τῶν ἁγίων Ἀγγέλων, τῷ θρόνῳ τοῦ Δεσπότου παρεστώς, τοῦτον δυσώπει τοῦ φθάσαι ἡμᾶς, τὸ σωτήριον πάθος, καὶ τὴν αὐτοῦ ἀνάστασιν φαιδρῶς, ἀρετῆς πολυτρόπους, ἰδέας ἐκτελέσαντας.

Ἡ τῆς ἁγίας Τριάδος, κατανόησις Πάτερ, τρανῶς οὐκ αἰνίγμασιν ὡς πρίν, ὡς καθαρῷ τὴν καρδίαν σοι, διασχόντι τὴν ὕλην, καὶ τῶν δεσμῶν λυθέντι τῆς φθορᾶς, κατοπτεύεται μάκαρ, Πολύκαρπε πανόλβιε.

Στεφηφοροῦντά σε Πάτερ, καὶ βραβεῖον τῆς νίκης, δεξάμενον ἐκ θείας δεξιᾶς, καὶ τοὺς ἀγῶνας τελέσαντα, καὶ φωτὸς πληρωθέντα, πιστεύοντες Πολύκαρπε σοφέ, πρεσβευτὴν τῷ Χριστῷ σε, προθύμως προβαλλόμεθα.

Θεοτοκίον.

Ως Θεοτόκον σε Κόρη, καὶ Μητέρα τοῦ Λόγου, καὶ πρόξενον ὑπάρχουσαν ἡμῖν, τῆς ἀϊδίου καὶ θείας ζωῆς, ὡς τῆς δικαιοσύνης, τὸν Ἥλιον ἐκλάμψασαν ἡμῖν, οἱ Πιστοὶ ὁμοφρόνως, ἐν ὕμνοις μεγαλύνομεν.

Ἐξαποστειλάριον. Γυναῖκες ἀκουτίσθητε.

Πολλοὺς καρποὺς προσήνεγκας, Χριστῷ σοφὲ Πολύκαρπε, τοὺς διὰ σοῦ σεσωσμένους, βροτοὺς ἐκ πλάνης δαιμόνων, Ἱερομάρτυς ἔνδοξε, Ἀγγέλων ἰσοστάσιε, καὶ Ἀποστόλων σύσκηνε· μεθ' ὧν μνημόνευε Πάτερ, τῶν σὲ τιμώντων ἐκ πόθου.

Θεοτοκίον.

Ἐρράγη Μητροπάρθενε, τὸ τοῦ φραγμοῦ μεσότειχον, καὶ οἱ θνητοὶ τοῖς Ἀγγέλοις, τῷ σῷ συνήφθημεν τόκῳ· καὶ νῦν Θεογεννήτρια, νηστεύειν ἡμᾶς κράτυνον, καὶ φθάσαι τὴν τριήμερον, ἀνάστασιν τοῦ Υἱοῦ σου, εἰλικρινῶς προσκυνῆσαι.

Καὶ ἡ λοιπὴ τοῦ Ὄρθρου Ἀκολουθία, ὡς σύνηθες, καὶ Ἀπόλυσις.

ΤΥΠΙΚΟΝ

Τῇ ΚΔ'.—Ἡ α'. καὶ β'. εὕρεσις τῆς τιμίας κεφαλῆς τοῦ Προδρόμου.

ΠΕΡΙΠΤΩΣΕΙΣ

Α'.

1. Εἰ τύχοι ἡ ἑορτὴ αὕτη ἐν πάσῃ ἄλλῃ ἡμέρᾳ πλὴν Κυριακῆς, ἀπὸ τῆς Πέμπτης τῆς ἑβδομάδος τοῦ Ἀσώτου μέχρι τῆς Παρασκευῆς τῆς Τυρινῆς, ἡ Ἀκολουθία ψάλλεται ὡς ἐστι διατεταγμένη ἐν τῷ Μηναίῳ.

Β'.

2. Εἰ τύχοι τῷ Σαββάτῳ τῶν Ψυχῶν, ἡ Ἀκολουθία προψάλλεται τῇ Παρασκευῇ μετὰ τῆς τοῦ ἁγίου Πολυκάρπου, ἡ δὲ τῶν Ψυχῶν ψάλλεται ἀμεταθέτως τῷ Σαββάτῳ.

Γ'.

3. Εἰ τύχοι τῇ Κυριακῇ τῆς Ἀπόκρεω ἢ τῆς Τυρινῆς, τὴν διάταξιν τῆς Ἀκολουθίας ὅρα ἐν τῇ μνήμῃ τοῦ ἁγίου Χαραλάμπους, ἐν περιπτώσει Γ'. § 3, 4, 5.

Δ'.

4. Εἰ τύχοι τῷ Σαββάτῳ τῆς Τυρινῆς, ἡ Ἀκολουθία ψάλλεται κατὰ τὴν διάταξιν τῆς Ἀκολουθίας τοῦ ἁγίου Χαραλάμπους ἐν περιπτώσει ς'. § 10, 11.

Ε'.

5. Εἰ τύχοι τῇ Δευτέρᾳ τῆς Α' ἑβδομάδος τῶν Νηστειῶν, ἡ Ἀκολουθία αὐτοῦ προψάλλεται τῇ Κυριακῇ τῆς Τυρινῆς, κατὰ τὴν διάταξιν τῆς Ἀκολουθίας τοῦ ἁγίου Χαραλάμπους, ἐν περιπτώσει Γ'. § 3, 4, 5.

ΣΤ'.

6. Εἰ τύχοι τῇ Τρίτῃ τῆς Α' ἑβδομάδος τῶν Νηστειῶν, τῇ Δευτέρᾳ πρωῒ μετὰ τὸν Προοιμιακὸν καὶ τὸ Κύριε ἐκέκραξα, ψάλλομεν γ' Προσόμοια τῆς σειρᾶς τοῦ Τριῳδίου καὶ γ' τοῦ Προδρόμου Χαίροις ἡ ἱερὰ κεφαλή, Δόξα, Καὶ νῦν Προσόμοιον Θεοτοκίον, τὸ Φῶς ἱλαρὸν καὶ τὰ Ἀναγνώσματα τοῦ Τριῳδίου. Εἰς τὰ Ἀπόστιχα, τὸ τοῦ Τριῳδίου Ἰδιόμελον δίς, καὶ τὸ Μαρτυρικὸν ἅπαξ, Δόξα, Καὶ νῦν Θεοτοκίον, Νῦν ἀπολύεις, τὸ Τρισάγιον, τὸ Θεοτόκε Παρθένε, καὶ Ἀπόλυσις.

7. Τῇ Τρίτῃ πρωῒ μετὰ τὸν Ἑξάψαλμον, εἰς τὸ Θεὸς Κύριος τὸ Ἀπολυτίκιον Ἐκ γῆς ἀνατείλασα δίς, καὶ τὸ Θεοτοκίον, εἶτα τὸ Ψαλτήριον, τὰ Καθίσματα κατὰ σειρὰν Ἐκεῖ ἐξανατελῶ κέρας τῷ Δαβίδ, ἡτοίμασα λύχνον τῷ Χριστῷ μου, οἱ Ἀναβαθμοί, τὸ α' Ἀντίφωνον τοῦ δ' ἤχου, τὸ Προκείμενον, τὸ Πᾶσα πνοὴ καὶ τὸ Εὐαγγέλιον, ὁ Ν' χῦμα, Δόξα Ταῖς τοῦ σοῦ Προδρόμου, Καὶ νῦν Ταῖς τῆς Θεοτόκου, ὁ Στίχος Ἐλέησόν με ὁ Θεὸς καὶ τὸ Ἰδιόμελον Ἡ τῶν θείων ἐννοιῶν, ὁ Κανὼν Ὑγρὰν διοδεύσας καὶ ὁ τοῦ Προδρόμου κτλ. αἱ Καταβασίαι Ἀνοίξω τὸ στόμα μου καὶ μετὰ Τὴν τιμιωτέραν, τὸ Ἐξαποστειλάριον καὶ τὸ Θεοτοκίον. Εἰς τοὺς Αἴνους, τὰ Προσόμοια Ἤνοιξε προπύλαια εἰς δ', Δόξα Τὴν πανσεβάσμιον κάραν, Καὶ νῦν Θεοτόκε σὺ εἶ ἡ ἄμπελος, Δοξολογία Μ. τὸ Ἀπολυτίκιον, καὶ ἀναγινώσκονται αἱ Ὧραι ἐν αἷς λέγεται Ἀπολυτίκιον Ἐκ γῆς ἀνατείλασα, καὶ Κοντάκιον Προφῆτα Θεοῦ καὶ Πρόδρομε. Εἰς τὴν Θ' Ὥραν ψάλλονται οἱ Μακαρισμοί, ὡς εἴθισται, καθὼς διετάχθησαν ἐν τῇ τοῦ Ἁγίου Χαραλάμπους ἑορτῇ ἐν περιπτώσει Η' § 14.

8. Εἰς τὸν Ἑσπερινόν, μετὰ τὸν Προοιμιακὸν καὶ τὰ Πρὸς Κύριον, εἰς τὸ Κύριε ἐκέκραξα ψάλλομεν τὸ τῶν Ἀποστίχων Ἰδιόμελον τῆς ἡμέρας δίς, καὶ τὸ Μαρτυρικόν, εἶτα τὰ γ' τοῦ Τριῳδίου Προσόμοια καὶ δ' τοῦ Προδρόμου Δεῦτε τὴν τιμίαν κεφαλήν, Δόξα Ἡ τῶν θείων ἐννοιῶν. Καὶ νῦν Σταυροθεοτοκίον. Εἴσοδος μετὰ τοῦ Εὐαγγελίου, Φῶς ἱλαρόν, καὶ τὰ Ἀναγνώσματα, τὸ Κατευθυνθήτω, ὁ Ἀπόστολος καὶ τὸ Εὐαγγέλιον τοῦ Προδρόμου, τὸ Νῦν αἱ δυνάμεις. Κοινωνικὸν Εἰς μνημόσυνον, Εὐλογήσω τὸν Κύριον καὶ Ἀπόλυσις.

Ζ'.

9. Εἰ τύχοι τῇ Τετάρτῃ, Πέμπτῃ, ἢ Παρασκευῇ τῆς αὐτῆς ἑβδομάδος, τὴν τυπικὴν διάταξιν τῆς Ἀκολουθίας ὅρα ἐν τῇ ἑορτῇ τοῦ ἁγίου Χαραλάμπους κατὰ τὸν Θ' καὶ ΙΑ' περίπτωσιν § 16—19.

Η'.

10. Εἰ τύχοι τῷ Σαββάτῳ τῆς αὐτῆς ἑβδομάδος, τῇ Παρασκευῇ πρωΐ, μετὰ τὸν Προοιμιακὸν καὶ τὰ Πρὸς Κύριον, εἰς τὸ Κύριε ἐκέκραξα, ψάλλομεν τὸ Ἰδιόμελον τῆς ἡμέρας Δεῦτε πιστοὶ ἐπεργασώμεθα δίς, τοῦ Προδρόμου Προσόμοια δ' καὶ δ' τοῦ ἁγίου Θεοδώρου, Δόξα Ὀργάνῳ χρησάμενος, Καὶ Νῦν τὸ α' Θεοτοκίον τοῦ τυχόντος ἤχου, Εἴσοδος μετὰ θυμιατοῦ, Φῶς ἱλαρὸν καὶ τὰ Ἀναγνώσματα τοῦ Τριῳδίου, τὸ Κατευθυνθήτω, Νῦν αἱ δυνάμεις, Κοινωνικὸν Γεύσασθε καὶ ἴδετε, Εὐλογήσω τὸν Κύριον καὶ Ἀπόλυσις.

11. Τῷ Σαββάτῳ εἰς τὸν Ὄρθρον, μετὰ τὸ Μεσονυκτικὸν καὶ τὸν Ἑξάψαλμον, εἰς τὸ Θεὸς Κύριος τὸ Ἀπολυτίκιον τοῦ Προδρόμου, τοῦ ἁγίου Θεοδώρου καὶ τὸ Θεοτοκίον, Καθίσματα ἀμφοτέρων τῶν ἁγίων μετὰ τῶν Θεοτοκίων αὐτῶν, τὸ α' Ἀντίφωνον τῶν Ἀναβαθμῶν τοῦ δ' ἤχου, τὸ Προκείμενον Ἐκεῖ ἐξανατελῶ κέρας τῷ Δαβίδ, τὸ Πᾶσα πνοὴ καὶ τὸ Εὐαγγέλιον τοῦ Προδρόμου, εἶτα ὁ Ν' ψαλμὸς χῦμα, Δόξα Ταῖς τοῦ σοῦ Προδρόμου, Καὶ νῦν Ταῖς τῆς Θεοτόκου, ὁ Στίχος Ἐλέησόν με ὁ Θεὸς καὶ τὸ Ἰδιόμελον Ἡ τῶν θείων ἐννοιῶν, Κανόνες ὁ α' τοῦ Τριῳδίου καὶ ὁ τοῦ Προδρόμου· ἀπὸ γ'. Ὠδῆς μετὰ τὸ Κοντάκιον καὶ τὸν Οἶκον τοῦ Προδρόμου·τὰ τοῦ Μηναίου καὶ τοῦ Τριῳδίου Καθίσματα μετὰ τῶν Θεοτοκίων· ἀφ' ς' Κοντάκιον καὶ Οἶκος τοῦ Τριῳδίου, τὸ Μηνολόγιον τοῦ Προδρόμου καὶ τὸ Ὑπόμνημα τοῦ Τριῳδίου, αἱ Καταβασίαι Ἀνοίξω τὸ στόμα μου, καὶ μετὰ Τὴν τιμιωτέραν Ἐξαποστειλάρια τοῦ Προδρόμου, τοῦ ἁγίου Θεοδώρου καὶ τὸ Θεοτοκίον. Εἰς τοὺς Αἴνους, τοῦ Προδρόμου Προσόμοια γ' καὶ γ' τοῦ ἁγίου Θεοδώρου Δόξα

τοῦ Προδρόμου, Καὶ νῦν Θεοτοκίον, Δοξολογία Μ. τὸ Ἀπολυτίκιον τοῦ Προδρόμου καὶ καθεξῆς ἡ Λειτουργία τοῦ Χρυσοστόμου, Κοντάκιον Προστασία τῶν Χριστιανῶν. Ἀπόστολος τοῦ Τριῳδίου καὶ Εὐαγγέλιον τοῦ Προδρόμου, Κοινωνικὸν Εἰς μνημόσυνον καὶ Ἀπόλυσις.

Θ΄.

12. Εἰ τύχοι τῇ Α΄ Κυριακῇ τῶν Νηστειῶν, τὴν τῆς Ἀκολουθίας διάταξιν ὅρα ἐν τῇ τοῦ ἁγίου Χαραλάμπους ἑορτῇ ἐν περιπτώσει ΙΓ΄ § 23—25.

Ι΄.

13. Εἰ τύχοι τῇ Β΄ Κυριακῇ τῶν Νηστειῶν, τῷ Σαββάτῳ ἑσπέρας μετὰ τὸν Προοιμιακὸν καὶ τὸ Ψαλτήριον, εἰς τὸ Κύριε ἐκέκραξα Ἀναστάσιμα δ΄ τοῦ Προδρόμου γ΄ καὶ τοῦ ἁγίου Γρηγορίου γ΄ Δόξα τοῦ Τριῳδίου, Καὶ νῦν τὸ α΄ Θεοτοκίον τοῦ ἤχου, Εἴσοδος, Φῶς ἱλαρὸν καὶ τὸ Προκείμενον. Εἰς τὰ Ἀπόστιχα, τὰ ἀναστάσιμα Στιχηρά, Δόξα τοῦ Προδρόμου Ἡ τῶν θείων ἐννοιῶν, Καὶ νῦν Ὢ θαύματος καινοῦ, τὸ ἀναστάσιμον Ἀπολυτίκιον, τοῦ Προδρόμου, τοῦ ἁγίου Γρηγορίου, τὸ Θεοτοκίον καὶ Ἀπόλυσις.

14. Τῇ Κυριακῇ εἰς τὸν Ὄρθρον μετὰ τὸν Ν΄ ψαλμόν, ὁ Τριαδικὸς κανών, καὶ τὰ Τριαδικὰ Ἄξιόν ἐστιν, εἶτα τὸ Τρισάγιον, τὰ Κατανυκτικὰ Ἐλέησον ἡμᾶς καὶ ὁ Ἑξάψαλμος. Εἰς τὸ Θεὸς Κύριος, τὰ Ἀπολυτίκια ὡς εἰς τὸν Ἑσπερινόν, εἶτα τὸ Ψαλτήριον καὶ ὁ Ἄμωμος, τὰ ἀναστάσιμα Καθίσματα κατὰ σειρὰν καὶ τὸ τῆς γ΄ Στιχολογίας τοῦ Προδρόμου καὶ τὸ Θεοτοκίον, τὰ Εὐλογητάρια, ἡ Ὑπακοή, οἱ Ἀναβαθμοὶ τοῦ ἤχου καὶ τὸ Προκείμενον, Κανόνες ὁ Ἀναστάσιμος, ὁ τοῦ Προδρόμου καὶ ὁ τοῦ ἁγίου Γρηγορίου· ἀπὸ γ΄ Ὠδῆς τὸ ἀναστάσιμον Κοντάκιον μετὰ τοῦ Οἴκου, τὸ Κάθισμα τοῦ Τριῳδίου, τοῦ Προδρόμου καὶ Θεοτοκίον· ἀφ' ϛ΄ Κοντάκιον καὶ Οἶκος τοῦ Τριῳδίου, τὸ Μηνολόγιον τοῦ Προδρόμου καὶ τὸ Ὑπόμνημα τοῦ Τριῳδίου, αἱ Καταβασίαι Ἀνοίξω τὸ στόμα μου καὶ ἅπασα ἡ ἐν ταῖς Κυριακαῖς τοῦ Τριῳδίου διάταξις τοῦ Ἑωθινοῦ Εὐαγγελίου· εἶτα στιχολογοῦμεν Τὴν τιμιωτέραν, τὸ ἀναστάσιμον Ἐξαποστειλάριον τοῦ Προδρόμου, τοῦ ἁγίου Γρηγορίου καὶ τὸ Θεοτοκίον. Εἰς τοὺς Αἴνους Ἀναστάσιμα γ΄, τοῦ Προδρόμου γ΄ καὶ τοῦ ἁγίου Γρηγορίου β΄, Δόξα Τοῖς ἐν σκότει ἁμαρτημάτων, Καὶ νῦν Ὑπερευλογημένη, καὶ τὸ Σήμερον σωτηρία.

15. Εἰς τὴν Λειτουργίαν, τὰ Τυπικὰ καὶ οἱ Μακαρισμοὶ τοῦ ἤχου εἰς δ΄ καὶ ἐκ τῆς ϛ΄ Ὠδῆς τοῦ Κανόνος τοῦ Τριῳδίου δ΄. Μετὰ τὴν Εἴσοδον τὸ Ἀναστάσιμον Ἀπολυτίκιον, τοῦ Προδρόμου, τοῦ ἁγίου Γρηγορίου, τοῦ ἁγίου τοῦ Ναοῦ καὶ Κοντάκιον Τῇ ὑπερμάχῳ, Ἀπόστολος τοῦ Προδρόμου, καὶ Εὐαγγέλιον τῆς Κυριακῆς, καὶ καθεξῆς ἡ Λειτουργία τοῦ Μ. Βασιλείου. Κοινωνικὸν Αἰνεῖτε, Εἴδομεν τὸ φῶς καὶ Ἀπόλυσις.

ΙΑ΄.

16. Εἰ τύχοι τῇ Γ΄ Κυριακῇ τῶν Νηστειῶν, τῷ Σαββάτῳ εἰς τὸν Ἑσπερινόν, ψάλλομεν στιχηρὰ Ἀναστάσιμα δ΄ τοῦ Σταυροῦ γ΄ καὶ τοῦ Προδρόμου γ΄. Δόξα τοῦ Τριῳδίου, Καὶ νῦν τὸ ά Θεοτοκίον τοῦ ἤχου. Εἰς τὰ Ἀπόστιχα, Δόξα τοῦ Προδρόμου, Καὶ νῦν Ὁ συμμαχήσας Κύριε, τὰ Ἀπολυτίκια τὸ Ἀναστάσιμον, τοῦ Προδρόμου καὶ τὸ Σῶσον Κύριε. Τῷ πρωῒ εἰς τὸ Θεὸς Κύριε, τὰ Ἀπολυτίκια ὡς εἰς τὸν Ἑσπερινόν, Καθίσματα Ἀναστάσιμα καὶ ἀνὰ ἓν τοῦ Προδρόμου μετὰ τῶν Θεοτοκίων, εἰς τὴν γ΄ Στιχολογίαν, τοῦ Προδρόμου, καὶ τὸ Ἐν Παραδείσῳ· εἶτα ὁ Κανὼν τοῦ Τριῳδίου καὶ ὁ τοῦ Προδρόμου. Ἀπὸ γ΄ Ὠδῆς μετὰ τὸ ἀναστάσιμον Κοντάκιον καὶ τὸν Οἶκον, Καθίσματα τοῦ Προδρόμου καὶ τοῦ Τριῳδίου. Ἐξαποστειλάρια, τὸ Ἀναστάσιμον, τοῦ Τριῳδίου, τοῦ Προδρόμου μετὰ τοῦ Θεοτοκίου. Εἰς τοὺς Αἴνους, Ἀναστάσιμα δ΄ καὶ τοῦ Σταυροῦ δ΄. Εἰς τὴν Λειτουργίαν, μετὰ τὴν Εἴσοδον, τὸ ἀναστάσιμον Ἀπολυτίκιον, τὸ Σῶσον Κύριε τὸν λαόν σου, τοῦ Προδρόμου, τὸ τοῦ ἁγίου τοῦ Ναοῦ, καὶ καθεξῆς Ἀπόστολος τοῦ Προδρόμου, καὶ Εὐαγγέλιον τῆς Κυριακῆς Κοινωνικὸν Ἐσημειώθη κτλ.

17. Εἰ τύχοι τῇ Δευτέρᾳ τῆς β΄ ἑβδομάδος ἢ τῆς γ΄ ἢ τῆς δ΄, τὴν τῆς Ἀκολουθίας διάταξιν ὅρα ἐν τῇ ἑορτῇ τοῦ ἁγίου Χαραλάμπους, περίπτωσιν ΙΔ΄ § 26, 27, καὶ ἐν πάσαις ταῖς λοιπαῖς περιπτώσεσι τὴν διάταξιν τῆς Ἀκολουθίας ὅρα ἐν τῇ ἑορτῇ τοῦ ἁγίου Χαραλάμπους.

Σημειωτέον ὅτι ἡ ἑορτὴ αὕτη δυνατὸν νὰ συμπέσῃ ἐν τῷ Τριῳδίῳ, ἀπὸ τῆς Πέμπτης τῆς τοῦ Ἀσώτου ἑβδομάδος, μέχρι τῆς Τρίτης τῆς δ΄ ἑβδομάδος τῶν Νηστειῶν, ὡς ὁρᾶται ἐν τῷ τοῦ Ἑορτοδρομίου Πίνακι.

ΤΗ ΚΔ΄. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

Μνήμη τῆς εὑρέσεως τῆς τιμίας κεφαλῆς τοῦ Ἁγίου Προφήτου, Προδρόμου, καὶ Βαπτιστοῦ Ἰωάννου.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ

Εἰς τό, Κύριε ἐκέκραξα, ἱστῶμεν Στίχους ι΄. καὶ ψάλλομεν τὸ Ἰδιόμελον τῆς ἡμέρας δίς, καὶ τὸ Μαρτυρικόν, καὶ τὰ Προσόμοια τοῦ Τριῳδίου· εἶτα τὰ παρόντα γ΄. προσόμοια τοῦ Προδρόμου, δευτεροῦντες τὸ α΄. Ἦχος πλ. α΄. Χαίροις ἀσκητικῶν.

Χαίροις ἡ ἱερὰ κεφαλή, καὶ φωτοφόρος καὶ Ἀγγέλοις αἰδέσιμος, ἡ ξίφει τμηθεῖσα πάλαι, καὶ τμητικοῖς ἐλεγμοῖς, ἀσελγείας αἶσχος διακόψασα· πηγὴ ἡ τοῖς θαύμασι, τοὺς πιστοὺς καταρδεύουσα· ἡ τοῦ Σωτῆρος, τὴν σωτήριον ἔλευσιν, καταγγείλασα, καὶ τὴν πτῆσιν τοῦ Πνεύματος, πάλαι κατανοήσασα, πρὸς τοῦτον σκηνώσασαν· τῆς Παλαιᾶς τε καὶ Νέας, ἡ μεσιτεύσασα χάριτος (*) Χριστὸν ἐκδυσώπει, ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν δοθῆναι τὸ μέγα ἔλεος.

Στάμνῳ ἐγκεκρυμμένη ποτέ, ἡ τοῦ Προδρόμου κεφαλὴ πεφανέρωται, λαγόνων ἀναδοθεῖσα, ἐκ τῶν τῆς γῆς ἐμφανῶς, καὶ θαυμάτων ῥεῖθρα ἀναβλύζουσα· καὶ γὰρ ἐν τοῖς ὕδασι, κεφαλὴν ἐναπέλουσε, τοῦ ὑπερῷα, νῦν στεγάζοντος ὕδασι, καὶ ὀμβρίζοντος, τοῖς βροτοῖς θείαν ἄφεσιν. Ταύτην οὖν μακαρίσωμεν, τὴν ὄντως ἀοίδιμον, καὶ ἐν τῇ ταύτης εὑρέσει, περιχαρῶς ἑορτάσωμεν, Χριστὸν δυσωπούσης, τοῦ δωρήσασθαι τῷ κόσμῳ τὸ μέγα ἔλεος.

Κάρα ἡ τὸν Ἀμνὸν τοῦ Θεοῦ, ἀνακηρύξασα σαρκὶ φανερούμενον, καὶ πάσης τῆς μετανοίας, τὰς σωτηρίους ὁδούς, θείαις ὑποθήκαις βεβαιώσασα· ἡ πρὶν τοῦ Ἡρώδου, παρανομίαν ἐλέγ-

(*) Ἐγράφετο πρότερον εἰς δοτικήν, χάριτι· ἀλλ' ὁ Ὑμνῳδὸς αἰνίττεται ἐνταῦθα τὸ Εὐαγγελικὸν ῥητόν, . . . καὶ χάριν ἀντὶ χάριτος (Ἰωάν, ά. 16) ὅπου ὁ Εὐαγγελιστής, κατὰ τοὺς Ἑρμηνευτάς, ἐννοεῖ διὰ μὲν τοῦ, χάριν, τὸ Εὐαγγέλιον, διὰ δὲ τοῦ χάριτος, τὸν Μωσαϊκὸν Νόμον. Εἶτα, ἑρμηνεύων τὴν ἔννοιαν ταύτην ἐπιφέρει αἰτιολογικῶς. *Ὅτι ὁ Νόμος διὰ Μωσέως ἐδόθη· ἡ χάρις καὶ ἡ ἀλήθεια διὰ Ἰησοῦ Χριστοῦ ἐγένετο* (αὐτ. 17).

ξασα, καὶ διὰ τοῦτο, ἐκτμηθεῖσα τοῦ σώματος, καὶ τὴν χρόνιον, ὑποστᾶσα κατάκρυψιν· ὥσπερ φωτοφανὴς ἡμῖν ἀνέτειλεν ἥλιος, Μετανοεῖτε βοῶσα, καὶ τῷ Κυρίῳ προστίθεσθε, ψυχῆς κατανύξει, τῷ παρέχοντι τῷ κόσμῳ, τὸ μέγα ἔλεος.

Δόξα, Ἦχος πλ. β'.

Θησαυρὸς ἐνθέων δωρεῶν, ἡ θεοφρούρητος κάρα σου Πρόδρομε, ἐκ τῶν τῆς γῆς λαγόνων ἀνέτειλεν· ἣν ἡμεῖς πιστῶς ἀρυσάμενοι, καὶ προσκυνοῦντες ἔνδοξε, πλουτοῦμεν διὰ σοῦ Χριστοῦ Βαπτιστά, θαυμάτων τὰ παράδοξα, καὶ τῶν πταισμάτων τὴν συγχώρησιν.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Μεταβολὴ τῶν θλιβομένων, ἀπαλλαγὴ τῶν ἀσθενούντων, ὑπάρχουσα Θεοτόκε Παρθένε, σῷζε πόλιν καὶ λαόν, τῶν πολεμουμένων ἡ εἰρήνη, τῶν χειμαζομένων ἡ γαλήνη, ἡ μόνη προστασία τῶν πιστῶν.

Ἢ Σταυροθεοτοκίον. Τριήμερος ἀνέστης.

Ἐν ξύλῳ τὴν ζωὴν ἡμῶν, ὁρῶσα ἡ πανάμωμος, Θεοτόκος, κρεμαμένην μητρικῶς, ὠδύρετο βοῶσα· Υἱέ μου καὶ Θεέ μου, σῶσον τοὺς πόθῳ ἀνυμνοῦντάς σε.

Τὰ ἀναγνώσματα τοῦ Τριῳδίου.

Εἰς τὸν Στίχον, τὸ Ἰδιόμελον τῆς ἡμέρας, δίς, καὶ τὸ Μαρτυρικόν. Εἶτα,

Δόξα, Ἦχος β'.

Ἡ τῶν θείων ἐννοιῶν πανσεβάσμιος θήκη, καὶ τῆς ἀρρήτου οὐσίας, τρανῶς ἡ προβλέψασα, τὸ μυστήριον Κάρα σου, ὡς ἐκ λαγόνων μητρικῶν, ἐκ τῶν ταμείων τῆς γῆς, σήμερον ἀνατέταλκεν, Ἰωάννη πανεύφημε, καὶ εὐωδίασε πᾶσαν τὴν ὑφήλιον, ἁγιασμοῦ προχέουσα μύρον, καὶ νοητῶς κηρύττουσα μετανοίας ὁδόν, καὶ τῷ Σωτῆρι τῶν ὅλων πρεσβεύουσα, ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Χαῖρε ἡ ἐλπὶς ἡμῶν, Θεοτόκε ἄχραντε· χαῖρε, ἡ δι' Ἀγγέλου δεξαμένη τὸ χαῖρε· χαῖρε ἡ τεκοῦσα Πατρὸς τὸ ἀπαύγασμα· εὐλογημένη χαῖρε σεμνή, Παναγία Παρθένε μόνη πανύμνητε· σὲ δοξάζει πᾶσα κτίσις τὴν Μητέρα τοῦ φωτός.

Ἢ Σταυροθεοτοκίον. Ὅτε, ἐκ τοῦ ξύλου σε νεκρόν.

Βότρυν, τὸν παμπέπειρον Ἁγνή, ὃν ἀγεωργήτως ἐν μήτρᾳ, ἐκυοφόρησας, ξύλῳ ὡς ἑώρακας, τοῦτον κρεμάμενον, θρηνῳδοῦσα ὠλόλυζες, καὶ ἔκραζες· Τέκνον, γλεῦκος ἐναπόσταξον, δι' οὗ ἡ μέθη ἀρθῇ, πᾶσα τῶν παθῶν εὐεργέτα, δι' ἐμοῦ τῆς σὲ τετοκυίας, σοῦ τὴν εὐσπλαγχνίαν ἐνδεικνύμενος.

Ἀπολυτίκιον, Ἦχος δ'. Ταχὺ προκατάλαβε.

Ἐκ γῆς ἀνατείλασα, ἡ τοῦ Προδρόμου κεφαλή, ἀκτῖνας ἀφίησι τῆς ἀφθαρσίας, πιστοῖς τῶν ἰάσεων· ἄνωθεν συναθροίζει, τὴν πληθὺν τῶν Ἀγγέλων, κάτωθεν συγκαλεῖται, τῶν ἀνθρώπων τὸ γένος, ὁμόφωνον ἀναπέμψαι, δόξαν Χριστῷ τῷ Θεῷ. Τὸ αὐτό, καὶ εἰς τό, Θεὸς Κύριος.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΡΟΝ

Μετὰ τὴν α'. Στιχολογίαν, Κάθισμα.

Ἦχος δ'. Ταχὺ προκατάλαβε.

Ὡς θεῖον θησαύρισμα, ἐγκεκρυμμένον τῇ γῇ, Χριστὸς ἀπεκάλυψε, τὴν κεφαλήν σου ἡμῖν, προφῆτα καὶ Πρόδρομε. Πάντες οὖν συνελθόντες, ἐν τῇ ταύτης εὑρέσει, ᾄσμασι θεηγόροις, τὸν Σωτῆρα ὑμνοῦμεν, τὸν σῴζοντα ἡμᾶς ἐκ φθορᾶς, ταῖς ἱκεσίαις σου.

Δόξα, καὶ νῦν, Θεοτοκίον.

Ταχὺ προκατάλαβε, πρὶν δουλωθῆναι ἡμᾶς, ἐχθροῖς βλασφημοῦσί σε, καὶ ἀπειλοῦσιν ἡμῖν, Χριστὲ ὁ Θεὸς ἡμῶν· ἄνελε τῷ Σταυρῷ σου, τοὺς ἡμᾶς πολεμοῦντας· γνώτωσαν πῶς ἰσχύει, Ὀρθοδόξων ἡ πίστις, πρεσβείαις τῆς Θεοτόκου μόνε φιλάνθρωπε.

Μετὰ τὴν β'. Στιχολογίαν, Κάθισμα.

Ἦχος δ'. Ὁ ὑψωθεὶς ἐν τῷ Σταυρῷ.

Ἀναδοθεῖσα ὡς χρυσὸς ἐκ μετάλλων, ἡ ἱερά σου κεφαλὴ παραδόξως, ἐκ τῶν ἀδύτων γῆς ἐπλούτισε, Χριστοῦ Βαπτιστά, πάντας τοὺς προστρέχοντας, ἐν τῇ ταύτης εὑρέσει, ὕμνοις μεγαλύνοντας, τὸν Σωτῆρα καὶ Κτίστην, τούτοις διδόντα μάκαρ διὰ σοῦ, λύσιν πταισμάτων, καὶ πλούσιον ἔλεος. Δόξα, καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Οὐ σιωπήσομεν ποτὲ Θεοτόκε, τοῦ εὐχαρίστως ἀνυμνεῖν ἐκ καρδίας, τὰ σὰ ἐλέη Δέσποινα οἱ δοῦλοί σου, κράζοντες καὶ λέγοντες· Παναγία Παρθένε, πρόφθασον καὶ λύτρωσαι, ἐξ ἐχθρῶν ἀοράτων, καὶ ἀναγκῶν καὶ πάσης ἀπειλῆς· σὺ γὰρ ὑπάρχεις, ἡμῶν ἡ ἀντίληψις.

Μετὰ τὸν Πολυέλεον, Κάθισμα.

Ἦχος δ'. Ἐπεφάνης σήμερον.

Ὁ Ἡρώδης Πρόδρομε, παρανομήσας, τὴν τιμίαν κάραν σου, ξίφει ἀπέτεμε δεινῶς, ὡς

ἔκφρων οἴστρῳ ὁ δείλαιος· ἣν περ ἐκ πόθου, Πιστοὶ ἀσπαζόμεθα. Δόξα, καὶ νῦν, Θεοτοκίον.

Μωϋσῆς ἑώρακε, πυρφόρον βάτον, σὲ τὸ πῦρ βαστάσασαν, τὸ τὰς ψυχὰς φωταγωγοῦν, καὶ μὴ φλεχθεῖσαν Πανάμωμε, δρόσου δὲ μᾶλλον, πλησθεῖσαν τῆς χάριτος (*).

Τὸ α'. Ἀντίφωνον τῶν Ἀναβαθμῶν τοῦ δ'. Ἤχου.

Προκείμενον, Ἦχος δ'.

Ἐκεῖ ἐξανατελῶ κέρας τῷ Δαυΐδ, ἡτοίμασα λύχνον τῷ Χριστῷ μου.

Στίχ. Μνήσθητι Κύριέ τοῦ Δαυΐδ, καὶ πάσης τῆς τῆς πραότητος αὐτοῦ.

Τό, Πᾶσα πνοή. Εὐαγγέλιον κατὰ Λουκᾶν.

Τῷ καιρῷ ἐκείνῳ, ἤκουσεν Ἡρώδης.

Δόξα. Ταῖς τοῦ σοῦ Προδρόμου.

Καὶ νῦν. Ταῖς τῆς Θεοτόκου.

Στίχ. Ἐλέησόν με ὁ Θεός.

Καὶ τὸ Ἰδιόμελον, Ἦχος β'.

Ἡ τῶν θείων ἐννοιῶν πανσεβάσμιος θήκη.

Ζήτει τοῦτο εἰς τὸν Στίχον.

Ὁ Ἱερεύς. Σῶσον ὁ Θεὸς τὸν λαόν σου.

Εἶτα ὁ Κανὼν τοῦ Προδρόμου μετὰ τῶν Εἱρμῶν εἰς ς' καὶ τὰ Τριῴδια τῆς ἡμέρας ὡς καθ' ἑκάστην.

Ὁ Κανὼν τοῦ Προδρόμου.

Ὠδὴ α'. Ἦχος πλ. β'. Ὁ Εἱρμός.

«Ὡς ἐν ἠπείρῳ πεζεύσας ὁ Ἰσραήλ, ἐν ἀβύσσῳ »ἴχνεσι, τὸν διώκτην Φαραώ, καθορῶν πον»τούμενον Θεῷ, ἐπινίκιον ᾠδήν, ἐβόα ᾄσωμεν.»

Δεῦτε εὐφήμῳ τῇ γλώττῃ καὶ πανσθενεῖ, κροτουμένῃ Πνεύματι, ἐκ χειλέων εὐαγῶν, τὴν τοῦ Λόγου Πρόδρομον φωνήν, ἐν ᾠδαῖς πνευματικαῖς, πιστοὶ δοξάσωμεν.

Εἰρηνικῇ καταστάσει γαληνιᾷ, καὶ ἀπείροις πλήθεσιν, Ἐκκλησία ἡ Χριστοῦ, εὐσταθῶς ποιμαίνεται τῶν σοί, τὴν ἐτήσιον ᾠδήν, βοώντων Πρόδρομε.

Τὴν πρὸς Θεοῦ δεδομένην ὡς θησαυρόν, ἡμῖν ἀναφαίρετον, θεοφόρον κορυφήν, τοῦ Προδρόμου ἅπαντες ᾠδαῖς, ἐπαξίως πανδημεί, πιστοὶ τιμήσωμεν. Θεοτοκίον.

Τὸν σεαυτῆς δεξαμένη Δημιουργόν, ὡς αὐτὸς ἠθέλησεν, ἐξ ἀσπόρου σου γαστρός, ὑπὲρ νοῦν σαρκούμενον ἁγνή, τῶν κτισμάτων ἀληθῶς, ἐδείχθης Δέσποινα.

(*) Τὰ ἀνωτέρω Καθίσματα μετεγράφησαν ἐνταῦθα ἐκ τῶν χειρογράφων, ἵνα χρησιμεύσωσιν ἐκ τοῦ προχείρου, ὅταν τυπικὴ διάταξις καλέσῃ αὐτά.

Ὠδὴ γ'. Ὁ Εἱρμός.

«Οὐκ ἔστιν Ἅγιος ὡς σύ, Κύριε ὁ Θεός μου, »ὁ ὑψώσας τὸ κέρας, τῶν πιστῶν σου ἀγαθέ, »καὶ στερεώσας ἡμᾶς, ἐν τῇ πέτρᾳ, τῆς ὁμολο»γίας σου.»

Γαστὴρ στειρεύουσα βλαστόν, σὲ προήνεγκε θεῖον, τῆς ἐθνῶν Ἐκκλησίας, εὐκλεῆ Νυμφαγωγόν, Χριστῷ τῷ ὄντως Θεῷ, καὶ Νυμφίῳ, ταύτην μνηστευόμενον.

Τὴν σὴν θεόφθογγον φωνήν, Πρόδρομε Ἰωάννη, οὐδὲ ξίφει ἐπέσχεν, ἡ ἀθλία μοιχαλίς· τὴν θείαν γάρ σου ἡμῖν, ἐμφανίζεις, κάραν τὴν ὑπόγαιον.

Πανηγυρίζουσα φαιδρῶς, ἡ ποθοῦσά σε πόλις, εὐωχεῖται ὡς ὄλβον, εὑραμένη μυστικόν, καὶ κρήνην ἀνελλιπῆ, ἰαμάτων, Πρόδρομε τὴν κάραν σου. Θεοτοκίον.

Τοῦ θείου τόκου σου Ἁγνή, πᾶσαν φύσεως τάξιν, ὑπερβαίνει τὸ θαῦμα· Θεὸν γὰρ ὑπερφυῶς, συνέλαβες ἐν γαστρί, καὶ τεκοῦσα, μένεις ἀειπάρθενος.

Κάθισμα, Ἦχος δ'. Τὸ προσταχθὲν μυστικῶς.

Ὡς ἐν ταμείῳ θησαυρὸς ἐναπόθετος, ἡ τοῦ Προδρόμου κεφαλὴ ἐφυλάττετο, ἐν ὑδρίᾳ κρυβεῖσα, ἡ φωνὴ τοῦ Λόγου· ὡς σῖτος καταχωσθεῖσα εἰς βάθος γῆς, ἀνῆκε καρποφοροῦσα θείαν ζωήν. Ταύτης πάντες τιμήσωμεν, τὴν εὕρεσιν τὸν Χριστόν, δοξάζοντες τὸν δόντα αὐτῇ, χάριν βρύειν ἰάματα. Δόξα, ὅμοιον.

Τοῦ βαπτιστοῦ ἡ κεφαλὴ κατεκρύπτετο, ὡς μαργαρίτης ὑπὸ γῆν ἐν τῇ ὑδρίᾳ, καὶ ὡς λύχνος θεόφωτος ἀγλαϊζομένη, ἐκλάμπει θαυματουργοῦσα κόσμῳ παντί, ὡς ὄρθρος ἐξανατέλλων πανευπρεπής, τοῦ Ἡλίου ὁ Πρόδρομος, καὶ ἀνεσπέρῳ φωτί, μηνύων πάλιν ἡμῖν. Ἴδε κραυγάζει, ὁ Ἀμνὸς τοῦ Θεοῦ. Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Τὸ προσταχθὲν μυστικῶς λαβὼν ἐν γνώσει· ἐν τῇ σκηνῇ τοῦ Ἰωσὴφ σπουδῇ ἐπέστη· ὁ Ἀσώματος λέγων τῇ Ἀπειρογάμῳ. Ὁ κλίνας τῇ καταβάσει τοὺς οὐρανούς, χωρεῖται ἀναλλοιώτως ὅλως ἐν σοί· ὃν καὶ βλέπων ἐν μήτρᾳ σου, λαβόντα δούλου μορφήν, ἐξίσταμαι κραυγάζειν σοι· Χαῖρε Νύμφη ἀνύμφευτε. Ὠδὴ δ'. Ὁ Εἱρμός.

«Χριστός μου δύναμις, Θεὸς καὶ Κύριος, ἡ »σεπτὴ Ἐκκλησία θεοπρεπῶς, μέλπει ἀνα»κράζουσα, ἐκ διανοίας καθαρᾶς, ἐν Κυρίῳ ἑορ»τάζουσα.»

Τῆς πάλαι γέγονας, σφραγὶς πανόλβιε, ἐμφανῶς Διαθήκης καὶ Προφητῶν, πέρας ἐχρημάτισας, καὶ νυμφοστόλος δὲ σεπτός, τῆς καινῆς ἐδείχθης Πρόδρομε.

Τριχίνοις ῥάκεσι, συνήθως Πρόδρομε, τὴν τιμίαν ἠνέσχου καὶ εὐκλεῆ, Κάραν σου καλύπτεσθαι, βασιλικῆς ἁλουργίδος, ὡς ἐσθῆτι ἀγαλλόμενος.

Τῇ αἴγλῃ Πρόδρομε, τοῦ θείου Πνεύματος, τὴν τιμῶσάν σε πόλιν διηνεκῶς, πρέσβευε φαιδρύνεσθαι, καὶ ἐν τῇ σῇ σοφὲ μνήμῃ, σὺν Ἀγγέλοις ἐπαγάλλεσθαι. Θεοτοκίον.

Νεκρόν με ἔδειξε, φυτοῦ ἀπόγευσις· τῆς ζωῆς δὲ τὸ ξύλον ἐκ σοῦ φανέν, Πάναγνε ἀνέστησε, καὶ Παραδείσου τῆς τρυφῆς, κληρονόμον με κατέστησε. Ὠδὴ ε'. Ὁ Εἱρμός.

«Τῷ θείῳ φέγγει σου ἀγαθέ, τὰς τῶν ὀθριζόντων σοι ψυχάς, πόθῳ καταύγασον δέομαι, σὲ εἰδέναι Λόγε Θεοῦ, τὸν ὄντως Θεόν, ἐκ ζόφου τῶν πταισμάτων ἀνακαλούμενον.»

Οὐκ ἔφυς κάλαμος Βαπτιστά, ταῖς πειραστικαῖς τοῦ δυσμενοῦς, αὔραις ἀεὶ ῥιπιζόμενος, πύργος δὲ τοῦ θείου λαοῦ ἀκράδαντος· δυνάμει Ἠλιοὺ γὰρ ὤφθης καὶ πνεύματι.

Ὁ τὴν Θεότητα ἀθετῶν, καὶ κατασμικρύνων τὴν δόξαν, τοῦ ὑπὸ σοῦ βαπτισθέντος Χριστοῦ, τήν τε θείαν χάριν σοῦ νοσφιζόμενος, ἐνδίκως περιβόλων θείων ἀπείργεται.

Ἀφθόνου ἤνοιξας σὺ πηγῆς, πύλην τοῖς ὑμνοῦσί σε ἡμῖν, πόθῳ ἀοίδιμε Πρόδρομε, χάριτος τῆς θείας βλυζούσης νάματα, καὶ ῥεῖθρα ἰαμάτων πάντας εὐφραίνοντα. Θεοτοκίον.

Φοροῦσα κάλλος τὸ νοητόν, τῆς ὡραιοτάτης σου ψυχῆς, νύμφη Θεοῦ ἐχρημάτισας, κατεσφραγισμένη τῇ παρθενίᾳ Σεμνή, καὶ φέγγει τῆς ἁγνείας κόσμον φαιδρύνουσα.

Ὠδὴ ϛ'. Ὁ Εἱρμός.

«Τοῦ βίου τὴν θάλασσαν, ὑψουμένην καθορῶν, τῶν πειρασμῶν τῷ κλύδωνι, τῷ εὐδίῳ λιμένι σου προσδραμών, βοῶ σοι· Ἀνάγαγε, ἐκ φθορᾶς τὴν ζωήν μου Πολυέλεε.»

Προφήτην σε ἔφησεν, ἡ ἀλήθεια Χριστός, καὶ προφητῶν ὑπέρτερον, Βαπτιστά τε καὶ Πρόδρομε τῆς ζωῆς· αὐτὸν γὰρ ἑώρακας, ὃν Προφῆται καὶ νόμος προκατήγγειλαν.

Οὐκ ἔφερε κρύπτεσθαι, τῶν θαυμάτων ἡ πηγή, ὁ θησαυρὸς τῆς χάριτος, ἡ ἀοίδιμος Κάρα σου Βαπτιστά, Προφῆτα καὶ Πρόδρομε, ἀλλ' ὀφθεῖσα προχέει ἰαμάτων πηγάς.

Πανόλβιον καύχημα, καὶ ἀγλάϊσμα φαιδρόν, καὶ θυρεὸν σωτήριον, ἡ φιλόχριστος αὕτη καὶ εὐκλεής, προβάλλεται πόλις σου, τὴν σεπτήν σου καὶ θείαν κάραν Πρόδρομε.

Θεοτοκίον.

Ὁ μέγας προέγραψεν, ἐν προφήταις Μωϋσῆς, σὲ κιβωτὸν καὶ τράπεζαν, καὶ λυχνίαν καὶ στάμνον συμβολικῶς, σημαίνων τὴν σάρκωσιν, τὴν ἐκ σοῦ τοῦ Ὑψίστου Μητροπάρθενε.

Κοντάκιον, Ἦχος β'. Τὰ ἄνω ζητῶν.

Προφῆτα Θεοῦ, καὶ Πρόδρομε τῆς χάριτος, τὴν κάραν τὴν σήν, ὡς ῥόδον ἱερώτατον, ἐκ τῆς γῆς εὑράμενοι, τὰς ἰάσεις πάντοτε λαμβάνομεν, καὶ γὰρ πάλιν ὡς πρότερον, ἐν κόσμῳ κηρύττεις τὴν μετάνοιαν. Ὁ Οἶκος.

Ἐκ τοῦ Κυρίου τὴν μαρτυρίαν εἰληφὼς Ἰωάννη, ὑπὲρ πάντας βροτοὺς ὑπέρτερος ἐχρημάτισας· ὅθεν ἐπαίνους τῶν ἐγκωμίων προσενέγκαι σοι δέδοικα· ἀλλὰ πόθῳ ἐκβιασθείς, τῇ ᾠδῇ ἐγχειρῆσαι τετόλμηκα· διὸ μὴ ἀπαξιώσῃς συνεργός μοι γενέσθαι Πανεύφημε, ἵνα ἰσχύσω στεφανῶσαί σου κορυφὴν τὴν ἁγίαν τρισόλβιε· καὶ γὰρ σὺ ἐν κόσμῳ κηρύττεις τὴν μετάνοιαν.

Συναξάριον.

Τῇ ΚΔ'. τοῦ αὐτοῦ μηνός, μνήμη τῆς εὑρέσεως τῆς τιμίας κεφαλῆς τοῦ ἁγίου Προφήτου, Προδρόμου καὶ Βαπτιστοῦ Ἰωάννου.

Στίχ. Ἐκ γῆς προφαίνει Πρόδρομος σεπτὴν κάραν,
Καρποὺς παραινῶν ἀξίους ποιεῖν πάλιν.
Ὁ Βαπτίσας πρὶν ὑδάτων πηγαῖς ὄχλους,
Γῆθεν φανεὶς βάπτιζε πηγαῖς θαυμάτων.
Εἰκοστὴν Προδρόμοιο φάνη Κάρη ἀμφὶ τετάρτην.

Ἡ τιμία αὕτη καὶ Ἀγγέλοις αἰδέσιμος κεφαλὴ πρῶτον μὲν εὑρέθη, κατ' εὐδοκίαν καὶ ἐπιφάνειαν τοῦ Ἁγίου Ἰωάννου τοῦ Προδρόμου, ὑπὸ δύο τινῶν μοναχῶν ἐν τῇ οἰκίᾳ Ἡρώδου, ἐλθόντων εἰς Ἱερουσαλήμ, εἰς προσκύνησιν τοῦ ζωηφόρου τάφου τοῦ Κυρίου καὶ Θεοῦ καὶ Σωτῆρος ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ· ἐκ δὲ τῶν μοναχῶν τούτων λαβὼν αὐτὴν κεραμεύς τις, εἰς τὴν Ἐμεσηνῶν ἤγαγε πόλιν. Αἰσθόμενος δὲ ὑεπραγίας τινὸς δι' αὐτῆς ὁ κεραμεύς, διαφερόντως ἐτίμα αὐτήν. Εἶτα μέλλων τελευτᾶν, τῇ ἰδίᾳ ταύτην κατέλιπεν ἀδελφῇ, ἐπειπὼν μὴ κινεῖν αὐτήν, μηδὲ ἀνακαλύπτειν, ἀλλὰ μόνον τιμᾶν. Καὶ μετὰ τὴν τῆς γυναικὸς τελευτήν, πολλοὶ ταύτην κατὰ διαδοχὴν ἐδέξαντο.

Ἔσχατον δὲ εἰς Εὐστάθιον τινα μοναχὸν καὶ Πρεσβύτερον περιῆλθε, τῆς τῶν Ἀρειανῶν ὄντα κακοδοξίας· ὃς ἀπελαθεὶς τοῦ σπηλαίου, ἐν ᾧ κατῴκει, παρὰ τῶν Ὀρθοδόξων, διὰ τὸ καπηλεύειν τὰς ἐκ τῆς τιμίας κάρας ἰάσεις, καὶ ἐπιγράφεσθαι αὐτὰς τῇ κακοδοξίᾳ αὐτοῦ, κατὰ θείαν οἰκονομίαν κατέλιπεν ἐν τῷ σπηλαίῳ τὴν τοῦ θείου Προδρόμου Κάραν. Καὶ ἦν ἐν αὐτῷ κρυπτομένη μέχρι τῶν Μαρκέλλου χρόνων, ὄντος Ἀρχιμανδρίτου, ἐπὶ τῆς Βασιλείας Οὐαλεντιανοῦ τοῦ νέου, καὶ Οὐρανίου Ἐπι-

σκόπου Ἐμέσης. Τότε δή, πολλῶν ἀποκαλυφθέντων περὶ αὐτῆς, εὑρέθη οὖσα ἐν ὑδρίᾳ καὶ παρὰ τοῦ Ἐπισκόπου Οὐρανίου εἰσήχθη ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ πολλὰς ἰάσεις καὶ θαύματα ἐνεργήσασα. Τελεῖται δὲ ἡ τοιαύτη Σύναξις ἐν τῷ ἁγιωτάτῳ αὐτοῦ Προφητείῳ τῷ ὄντι ἐν τοῖς Φωρακίου.

Ταῖς τοῦ σοῦ Προδρόμου πρεσβείαις, ὁ Θεὸς ἐλέησον ἡμᾶς. Ἀμήν. Ὠδὴ ζ΄. Ὁ Εἱρμός.

« Δροσοβόλον μὲν τὴν κάμινον εἰργάσατο, Ἄγ-» γελος τοῖς ὁσίοις Παισί· τοὺς Χαλδαίους δὲ » καταφλέγον πρόσταγμα Θεοῦ, τὸν τύραννον ἔ-» πεισε βοᾶν· Εὐλογητὸς εἶ ὁ Θεός, ὁ τῶν Πατέρων » ἡμῶν. »

Τῆς Παρθένου ὁ βλαστός σε ὑπὲρ ἅπαντας, ἔφη ἐν γεννητοῖς γυναικῶν· ὤρ γὰρ ἄσαρκος καὶ ἰσάγγελος ἐπὶ τῆς γῆς, αὐτῷ πεπολίτευσαι βοῶν· Εὐλογητὸς εἶ ὁ Θεός, ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Ἐν νηδύϊ τῆς Παρθένου τὸν σκηνώσαντα, ἔγνως στειρωτικῆς ἐκ γαστρός, καὶ χρησάμενος, τῇ μητρῴᾳ Πρόδρομε φωνῇ, σκιρτῶν ἀνεκραύγαζες αὐτῷ· Εὐλογητὸς εἶ ὁ Θεός, ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Μεμακάρισται τῷ ὄντι ἐν ταῖς πόλεσιν, αὕτη νῦν παναοίδιμε, κτησαμένη σε, πολιοῦχον Πρόδρομε Χριστοῦ· διὸ ἑορτάζουσα βοᾷ· Εὐλογητὸς εἶ ὁ Θεός, ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Θεοτοκίον.

Διὰ σοῦ Μῆτερ Παρθένε φῶς ἀνέτειλε, πάσῃ τῇ οἰκουμένῃ φαιδρόν· τὸν γὰρ Κτίστην σὺ τῶν ἁπάντων τέτοκας Θεόν· ὃν αἴτησαι Πάναγνε ἡμῖν, καταπεμφθῆναι τοῖς πιστοῖς, τὸ μέγα ἔλεος.

Ὠδὴ η΄. Ὁ Εἱρμός.

« Ἐκ φλογὸς τοῖς ὁσίοις, δρόσον ἐπήγασας, καὶ » Δικαίου θυσίαν ὕδατι ἔφλεξας· ἅπαντα γὰρ » δρᾷς Χριστέ, μόνῳ τῷ βούλεσθαι· Σὲ ὑπερυψοῦ-» μεν, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας. »

Ἀπεστάλη βοῶντος, φωνὴ ὁ Πρόδρομος, ταῖς ἐρήμοις καρδίαις, τὴν τοῦ Υἱοῦ τοῦ Θεοῦ, πίστιν εὐσεβῆ, ἐγκεντρίζων τοῦ ὄντως Θεοῦ, ὃν ὑπερυψοῦμεν, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ἑτοιμάσατε φάσκει, καὶ νῦν ὁ Πρόδρομος, τοῦ Κυρίου τὴν τρίβον, δι᾿ ἁγιότητος· οὗτος γὰρ ἐλθών, σὺν Πατρὶ καὶ τῷ Πνεύματι, ταῖς ἡμῶν καρδίαις, οἰκήσει εἰς αἰῶνας.

Τῇ φωνῇ ἀκοὴν μέν, τῇ τοῦ Γεννήτορος, ὀφθαλμοὺς δὲ τῇ θέᾳ, τοῦ θείου Πνεύματος, ὅλος δὲ ἀφῇ, Ἰωάννης ὁ Πρόδρομος, σὲ χειροθετήσας, Χριστὲ θεοφορεῖται.

Θεοτοκίον.

Χρυσαυγής σε λυχνία προδιετύπωσε, δεξαμένην ἀφράστως, φῶς τὸ ἀπρόσιτον, γνώσει τῇ αὐτοῦ, καταυγάζον τὰ σύμπαντα· ὅθεν σε ὑμνοῦμεν Ἁγνὴ εἰς τοὺς αἰῶνας.

Ὠδὴ θ΄. Ὁ Εἱρμός.

« Θεὸν ἀνθρώποις ἰδεῖν ἀδύνατον, ὃν οὐ τολμᾷ » Ἀγγέλων ἀτενίσαι τὰ τάγματα· διὰ σοῦ » δὲ Πάναγνε, ὡράθη βροτοῖς, Λόγος σεσαρκωμέ-» νος· ὃν μεγαλύνοντες, σὺν ταῖς οὐρανίαις Στρα-» τιαῖς σε μακαρίζομεν. »

Σαφῶς τῆς πλήρους δεκάδος Πρόδρομε, τῶν ἐντολῶν σὺ φύλαξ ἐξ ἰσχύος γενόμενος, καταλλήλως πρὸς Χριστοῦ τετίμησαι, χαρισμάτων δεκάδι· ὅθεν τοῦ Λόγου σε, μύστην τε καὶ φίλον νῦν εἰδότες μακαρίζομεν.

Χριστοῦ προφήτης τε καὶ Ἀπόστολος, Ἄγγελός τε καὶ Πρόδρομος τῆς θείας σαρκώσεως, Βαπτιστὴς καὶ ἱερεὺς καὶ μάρτυς πιστός, κήρυξ τε τοῖς ἐν Ἅδου, σὺ ἐχρημάτισας, καὶ τοῖς παρθενεύουσι κανών, καὶ τῆς ἐρήμου βλαστός.

Ψυχῆς τὸ ἄπιστον δειγματίζεται, ἱερουργοῦ χειρὸς νενεκρωμένης τῷ θαύματι, βλαστησάσης αὖθις διὰ τῆς πίστεως· σῆς γὰρ ἐκφανθείσης Κάρας Μακάριε, ἡ καταποθεῖσα παλάμη, ἀνακαινίζεται.

Θεοτοκίον.

Παθῶν ἰάματα ἀρυσώμεθα, τῷ εὐκλεεῖ τεμένει τοῦ Προδρόμου προστρέχοντες· ἐν αὐτῷ γὰρ πάρεισιν, Ἀγγέλων χοροί, πνεύματά τε δικαίων, πάντων ἡ Δέσποινα, σὺν τῷ Βαπτιστῇ Ἰωάννῃ, ἰάσεις νέμουσα.

Ἐξαποστειλάριον. Τοῖς μαθηταῖς συνέλθωμεν·

Λαμπροφανὴς ἀνέτειλεν, ἡ τιμία σου κάρα, ἐκ τῶν ἀδύτων κόλπων γῆς, Πρόδρομε Ἰωάννη, λύχνε φωτὸς τοῦ ἀΰλου· ἧς τὴν εὕρεσιν πόθῳ, τελοῦντες δυσωποῦμέν σε, τῶν δεινῶν εὑρεῖν λύσιν, καὶ τὸν καιρόν, εὐμαρῶς ἀνύσαι τῆς ἐγκρατείας, πρεσβείαις σου πανεύφημε, Βαπτιστὰ τοῦ Σωτῆρος.

Θεοτοκίον.

Ψυχαγωγεῖται Πάναγνε, τῶν πιστῶν ἡ θεόφρων, ὁμήγυρις λατρεύουσα, καὶ πιστῶς ἀνυμνοῦσα, σὲ Θεοτόκον κυρίως· ταῖς πρεσβείαις σου ὅθεν, τῶν νηστειῶν τὸν δίαυλον, δὸς ἡμῖν ἐκτελέσαι, θεοπρεπῶς, καὶ Σταυρὸν τὸν τίμιον προσκυνῆσαι, καὶ πάθη τὰ σωτήρια, τοῦ Υἱοῦ καὶ Θεοῦ σου.

Εἰς τοὺς Αἴνους, ἱστῶμεν Στίχους δ΄. καὶ ψάλλο-

μεν τρία Στιχηρὰ προσόμοια, δευτεροῦντες τὸ α΄.

Ἦχος δ΄. Ἔδωκας σημείωσιν.

Ἤνοιξε προπύλαια, τῆς ἐγκρατείας ἡ πάνσεμνος, κεφαλή σου Πανεύφημε, καὶ τροφὴν προέθηκεν, ἡδυτάτην πᾶσι, θείων χαρισμάτων· ὧν περ μετέχοντες πιστῶς, τὸ τῆς νηστείας τραχὺ γλυκαίνομεν, καὶ πίστει εὐφημοῦμέν σε, καὶ ἐκβοῶμεν Χριστῷ τῷ Θεῷ· Ἰησοῦ παντοδύναμε, ὁ Σωτὴρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Μύρα ὥσπερ νάματα, ἡ κεφαλὴ ἀποστάζουσα, τοῦ Προδρόμου ἀέναα, καὶ τραπέζῃ σήμερον, ἀποτεθειμένη, μυστικῇ καὶ θείᾳ, εὐωδιάζει νοητῶς, καὶ ἀηδίαν ἐλαύνει θλίψεων, καὶ εὐφροσύνης ἅπαντας, πληροῖ τοὺς πόθῳ κραυγάζοντας· Ἰησοῦ παντοδύναμε, ὁ Σωτὴρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Ἔτεμεν ἡ κάρα σου, καθάπερ ξίφος τομώτατον, κεφαλὰς ἀνομούντων ἐχθρῶν, καὶ νάματα ἔβλυσεν, εὐνομοῦσι πᾶσι, τῶν θείων χαρίτων· καὶ διὰ τοῦτό σε πιστῶς, ἀνευφημοῦμεν φίλον καὶ Πρόδρομον, Ἰωάννη τοῦ Κτίσαντος, καὶ ἐκβοῶμεν αὐτῷ ἐκτενῶς· Ἰησοῦ παντοδύναμε, ὁ Σωτὴρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν. Δόξα, Ἦχος πλ. β΄.

Τὴν πανσεβάσμιον κάραν, τοῦ Βαπτιστοῦ σου Κύριε, φανερωθεῖσαν σήμερον ἐκ γῆς, μετὰ φωνῆς αἰνέσεως, ἀρυσάμενοι πιστῶς, εἰς πρεσβείαν φιλάνθρωπε, οἱ ἐπταικότες δοῦλοί σου, προσάγοντες αἰτούμεθα, δι' αὐτοῖς ἐπιτυχεῖν ἐν ἡμέρᾳ κρίσεως, παρὰ σοῦ τὸν ἱλασμὸν καὶ τὸ μέγα ἔλεος.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον. Τριήμερος ἀνέστης Χριστέ.

Φιλάγαθε Θεὲ καὶ Σωτήρ, τοὺς δούλους σου περίσωζε, ἀπὸ πάσης, περιστάσεως δεινῆς, πρεσβείαις τοῦ Προδρόμου, καὶ πάντων τῶν ἁγίων, καὶ τῆς Μητρός σου ταῖς ἐντεύξεσιν.

Εἰς τὸν Στίχον, τὸ Ἰδιόμελον τῆς ἡμέρας, δίς, καὶ τὸ Μαρτυρικόν. Εἶτα,

Δόξα, Ἦχος πλ. β΄.

Ἡ πρῴην ἐπὶ πίνακι, τὸ τοῦ Ἡρώδου ἄθεσμον μῖσος ἐλέγξασα, τὴν δὲ μετάνοιαν πᾶσι κηρύξασα πιστοῖς, τιμία κεφαλὴ τοῦ Βαπτιστοῦ σου Κύριε, ἐκ τῶν ταμείων τῆς γῆς ἀναφανεῖσα, πρόκειται τοῖς πιστῶς προσιοῦσιν αὐτῇ, καὶ ἁπτομένοις ἐν φόβῳ, καὶ προσκυνοῦσι πόθῳ ψυχῆς, βραβευομένη λύσιν πταισμάτων, καὶ αἰτημάτων παρέχει τὰ σωτήρια, καὶ τὸ μέγα ἔλεος.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Θεοτόκε, σὺ εἶ ἡ ἄμπελος ἡ ἀληθινή.

Τό, Ἀγαθὸν τὸ ἐξομολογεῖσθαι τῷ Κυρίῳ.

Ποιοῦμεν δὲ καὶ μετανοίας μεγάλας τρεῖς.

Συνάπτομεν δὲ καὶ τὴν πρώτην ὥραν, καὶ τὰς λοιπὰς ἐφεξῆς, λέγοντες ἐν αὐταῖς Ἀπολυτίκιον καὶ Κοντάκιον τοῦ Προδρόμου.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ

Μετὰ τὴν Στιχολογίαν τῶν, Πρὸς Κύριον, εἰς τό, Κύριε ἐκέκραξα, ἱστῶμεν Στίχους ι΄. καὶ ψάλλομεν τὸ Ἰδιόμελον τῆς ἡμέρας, δίς, καὶ τὸ Μαρτυρικόν, καὶ τὰ Προσόμοια τοῦ Τριῳδίου, εἶτα τοῦ Ἁγίου τὰ παρόντα γ΄.

Ἦχος β΄. Ὅτε, ἐκ τοῦ ξύλου σε νεκρόν.

Δεῦτε, τὴν τιμίαν κεφαλήν, τὴν ἀποτμηθεῖσαν τῷ ξίφει, τοῦ Βαπτιστοῦ οἱ πιστοί, σήμερον τιμήσωμεν, ἐν τῇ εὑρέσει αὐτῆς, ὑπαντῶντες ἐν ᾄσμασι, τιμῶντες ἐκ πόθου, χάριτας προχέουσαν, τῶν ἰαμάτων ἡμῖν· ἥν περ, ὁ ληρώδης Ἡρώδης, πάλαι προαπέτεμεν οἴστρῳ, τῇ Ἡρωδιάδι συμπλεκόμενος. Δίς.

Ὥσπερ, ἐκ μετάλλων ὁ χρυσός, οὕτως ἐκ τῆς γῆς τοῦ Προδρόμου, ἡ κεφαλὴ δᾳδουχεῖ, στάμνῳ διαλάμπουσα, καὶ φθεγγομένη τρανῶς, τοῦ Ἡρώδου ἐλέγχουσα, μοιχείαν καὶ φόνον, αἴγλῃ τε φωτίζουσα, τὰς διανοίας ἡμῶν· ἥν περ, ἀσπαζόμενοι πίστει, σήμερον τιμήσωμεν ὕμνοις, ὡς ὑπὲρ ἡμῶν Θεῷ πρεσβεύουσαν.

Πάλαι, ὥσπερ θεῖος θησαυρός, στάμνῳ κεκρυμμένη ἡ κάρα, τοῦ Βαπτιστοῦ ἐν τῇ γῇ, σήμερον τοῖς πέρασιν, ἀποκαλύπτεται, ὥσπερ πλοῦτος προχέουσα, πηγὰς ἰαμάτων, νόσους θεραπεύουσα, ψυχὰς φωτίζουσα· ὅθεν, θυμηδίας ἁπάσης, χάριν ἀπολαύοντες ὕμνοις, ταύτην εὐλαβῶς ἐγκωμιάσωμεν. Δόξα, Ἦχος β΄.

Ἡ τῶν θείων ἐννοιῶν πανσεβάσμιος θήκη, καὶ τῆς ἀρρήτου οὐσίας, τρανῶς ἡ προβλέψασα, τὸ μυστήριον κάρα σου, ὡς ἐκ λαγόνων μητρικῶν, ἐκ τῶν ταμείων τῆς γῆς, σήμερον ἀνατέταλκεν, Ἰωάννη πανεύφημε, καὶ εὐωδίασε πᾶσαν τὴν ὑφήλιον, ἁγιασμοῦ προχέουσα μύρον, καὶ νοητῶς κηρύττουσα μετανοίας ὁδόν, καὶ τῷ Σωτῆρι τῶν ὅλων πρεσβεύουσα, ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον. Ὅτε, ἐκ τοῦ ξύλου σε.

Φόβος, πολυτρόπων πειρασμῶν, καὶ τῶν ἀναγκῶν καταιγίδες, νῦν με χειμάζουσι, καὶ βυ-

θὸς καλύπτει με, τῆς ἀπογνώσεως· ὁ χειμὼν τῶν πταισμάτων μου, δεινῶς με ταράττει· πρόφθασον καὶ λύτρωσαι κλυδωνιζόμενον, μόνη τῶν πιστῶν ἡ γαλήνη, καὶ πρὸς τὸν λιμένα τῆς ἄνω, θείας κληρουχίας με εἰσάγαγε. Ἡ Σταυροθεοτοκίον.

Πόνους, ὑπομείνασα πολλούς, ἐν τῇ τοῦ Υἱοῦ καὶ Θεοῦ σου, σταυρώσει Ἄχραντε, ἔστενες δακρύουσα, καὶ ὀλολύζουσα· Οἴμοι τέκνον γλυκύτατον! ἀδίκως πῶς πάσχεις; πῶς τῷ ξύλῳ κρέμασαι, ὁ πᾶσαν γῆν ἐκπληρῶν; ὅθεν, Παναγία Παρθένε, σὲ παρακαλοῦμεν ἐν πίστει, ἵλεων ἡμῖν τοῦτον ἀπέργασαι.

Εἴσοδος μετὰ τοῦ Εὐαγγελίου, τό, Φῶς ἱλαρόν, τὸ Προκείμενον, καὶ τὰ ἀναγνώσματα τῆς ἡμέρας, τό, Κατευθυνθήτω, καὶ εὐθὺς τὸ Προκείμενον τοῦ Ἀποστόλου, τό, Ἀλληλούϊα, καὶ τὸ Εὐαγγέλιον, καὶ καθεξῆς ἡ θεία Λειτουργία τῶν Προηγιασμένων.

Εἰσερχόμενοι δὲ εἰς τὴν τράπεζαν, καταλύομεν ἔλαιον καὶ οἶνον, ἄνευ τῆς α΄. ἑβδομάδος.

ΤΗ ΚΕ΄. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

Μνήμη τοῦ ἐν Ἁγίοις Πατρὸς ἡμῶν Ταρασίου, Ἀρχιεπισκόπου Κωνσταντινουπόλεως.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ.

Εἰς τό, Κύριε ἐκέκραξα, ψάλλομεν Στιχηρὰ προσόμοια. Ἦχος α΄. Τῶν οὐρανίων ταγμάτων.

Ὑπὲρ τὸ ζῆσαι παμμάκαρ, θανεῖν προθέμενος, τὴν τοῦ Χριστοῦ εἰκόνα, προσκυνεῖσθαι προστάττεις, καὶ πάντων τῶν ἁγίων· ὅθεν λοιπόν, αἱρετιζόντων τὰ στόματα, Δαυϊτικῶς ἐνεφράγη κατὰ Θεοῦ, τῶν λαλούντων ἀδικίαν πολλήν.

Φιλαργυρίας τὴν νόσον, ἀποσεισάμενος, τὸν θησαυρὸν τῆς ἄνω, βασιλείας ἐκτήσω, Ὅσιε θεόφρον· ὅθεν πιστῶς, ἡ σορὸς τῶν λειψάνων σου, τοῖς προσιοῦσι παρέχει θεοπρεπῶς, τὰ ἰάματα ἀοίδιμε.

Ταῖς ἐντολαῖς τοῦ Κυρίου, πολιτευόμενος, ὑπογραμμὸς ἐδείχθης, τῷ ποιμνίῳ σου Πάτερ, Ταράσιε τρισμάκαρ· ὅθεν καὶ νῦν, ταῖς διδαχαῖς σου φρουρούμεθα· ἀλλὰ μὴ παύσῃ πρεσβεύων ὑπὲρ ἡμῶν, τῶν τὴν μνήμην σου τελούντων φαιδρῶς.

Τὸν ἀληθῆ Ἱεράρχην, καὶ λειτουργὸν τοῦ Χριστοῦ, ὡς παρ' αὐτοῦ λαβόντα, τὴν τοῦ Πνεύματος χάριν, τιμήσωμεν ἀξίως, Ταράσιον νῦν, τὸν σοφὸν ἀρχιποίμενα· ὡς παρρησίαν γὰρ ἔχων πρὸς τὸν Θεόν, ἱκετεύει τοῦ σωθῆναι ἡμᾶς.

Δόξα, καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Ἐπὶ τὴν σὴν εὐσπλαγχνίαν, προστρέχω πάντοτε· ἐπὶ τοὺς σοὺς προσφεύγω, οἰκτιρμοὺς καθ' ἑκάστην, ὑμνῶν καὶ εὐλογῶν σε, καὶ τὴν πολλήν, ἀνοχὴν ἐκπληττόμενος, τοῦ σοῦ Υἱοῦ ἐπὶ πᾶσί μου τοῖς κακοῖς, ἣν ἐνδείκνυται Θεόνυμφε.

Ἡ Σταυροθεοτοκίον.

Ἀναρτηθέντα ὡς εἶδεν, ἐπὶ Σταυροῦ τὸν Ἀμνόν, ἡ ἄμωμος Παρθένος, θρηνῳδοῦσα ἐβόα· Γλυκύτατόν μου Τέκνον, τί τὸ καινόν, καὶ παράδοξον θέαμα; πῶς ὁ κατέχων τὰ πάντα ἐν τῇ χειρί, ἐπὶ ξύλου προσηλώθης σαρκί;

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΡΟΝ

Μετὰ τὴν συνήθη Στιχολογίαν, ἀναγινώσκεται ὁ Κανών οὗ ἡ Ἀκροστιχίς·

Χαίρων γεραίρω Ταράσιον τὸν μέγαν.

Ἐν δὲ τοῖς Θεοτοκίοις· Γεωργίου (*).

Ὠδὴ α΄. Ἦχος δ΄. Ὁ Εἱρμός.

« Ἀνοίξω τὸ στόμα μου, καὶ πληρωθήσεται » Πνεύματος, καὶ λόγον ἐρεύξομαι, τῇ Βα»σιλίδι Μητρί· καὶ ὀφθήσομαι, φαιδρῶς πανηγυρί»ζων, καὶ ᾄσω γηθόμενος, ταύτης τὰ θαύματα.»

Χαρίτων τοῦ Πνεύματος, οἱ ποταμοὶ προχεόμενοι, ἐν τῇ μνήμῃ σήμερον, τοῦ Ἱεράρχου Χριστοῦ, καταρδεύουσι, Πιστῶν τὰς διανοίας, καὶ πάθη ἐκπλύνουσι, καὶ μολυσμοὺς τῶν ψυχῶν.

Ἄνωθεν δεξάμενος, ἱερωσύνης τὸ ἔνδυμα, ἀρεταῖς ἐφαίδρυνας, τοῦτο Ταράσιε, καὶ ὑπέρλαμπρος, φωστὴρ ἐν Ἱερεῦσιν, ἐδείχθης ἐν Πνεύματι, ἱερουργῶν τῷ Χριστῷ.

Ἵδρυσας Ταράσιε, ὀρθοδοξίας εἰς ἄσειστον, πέτραν τὴν διάνοιαν, σαλευομένην βροτῶν, καὶ ἐδόνησας, θεμέλια τῆς πλάνης, καὶ τὰς τῶν αἱρέσεων, βάσεις κατέβαλες. Θεοτοκίον.

Γαλήνης ἐπλήρωσε, τῆς νοητῆς Θεονύμφευτε, τὴν κτίσιν ὁ ἀρρήτως, ἐκ σοῦ τεχθεὶς ἐν σαρ-

(*) Εἰς τὴν Ἀκροστιχίδα ταύτην ἐλλείπουσιν ἐκ μὲν τῆς πρώτης λέξεως, ὁλόκληρος ἡ συλλαβὴ ΡΩΝ· ἐκ δὲ τῆς δευτέρας, τὸ ληκτικὸν Ω. Ἀλλὰ τοῦτο συμβαίνει, πολλαχοῦ, ὁσάκις τὰ τῶν Ἀκροστιχίδων γράμματα ὑπερβαίνουσι παραπολὺ τὸν ὡρισμένον ἀριθμὸν τῶν Τροπαρίων καθὼς ἐξ ἐναντίας ἐλαττοῦται οὗτος ὁ ἀριθμός. κατ' ἀναλογίαν τῆς ποσότητος τῶν τῆς ἀκροστιχίδος γραμμάτων· καὶ ὅρα τὸν α΄. Κανόνα τῶν Χριστουγέννων, τῶν Θεοφανείων, τῆς Πεντηκοστῆς, καὶ ἄλλους πολλούς.— Τὰ δὲ Θεοτοκία τοῦ Κανόνος τούτου κυρίως μὲν ἀκροστιχίζουσι *Γεωργίου*· οὐδεμία ὅμως ἀμφιβολία, ὅτι ἐστὶ ποίημα τοῦ αὐτοῦ Γεωργίου (κατὰ παράλειψιν τοῦ Ε), τοῦ καὶ ἄλλους πολλοὺς Κανόνας μελουργήσαντος· α΄. ὅτι τὸ *Γοργίας* γράφεται διὰ τοῦ Ο, καὶ οὐχὶ διὰ τοῦ Ω, καὶ β΄. ὅτι οὐδὲ ἓν ἐν τῷ Δωδεκαμήνῳ ἀπαντᾶται, οὐδὲ Λέων ὁ Ἀλλάτιος, ἐν τῷ περὶ Ἐκκλησιαστικῶν Βιβλίων καὶ Ὑμνῳδῶν Συγγράμματι αὐτοῦ (Φαβρ. Ἑλλην. Βιβλιοθ. Τόμ. Ε΄.) ἀναφέρει Ὑμνῳδόν, *Γοργίαν* καλούμενον. Ὅρα καὶ Ὀκτωβρίου η΄. τὰ αὐτὰ περί τε τῆς Ἀκροστιχίδος, καὶ τοῦ ὑμνῳδοῦ Γωργίου, ἀντὶ Γεωργίου.

κί, καὶ κατηύγασε, τὸν κλύδωνα τῆς πλάνης, καὶ εἰς ὅρμον ἴθυνεν, ἡμᾶς οὐράνιον.

Ὠδὴ γ'. Ὁ Εἱρμός.

«Τοὺς σοὺς ὑμνολόγους Θεοτόκε, ὡς ζῶσα καὶ » ἄφθονος πηγή, θίασον συγκροτήσαντας, » πνευματικὸν στερέωσον· καὶ ἐν τῇ θείᾳ δόξῃ σου, » στεφάνων δόξης ἀξίωσον.»

Γραφῆς εἰς βυθὸν τῆς θεοπνεύστου, εἰσδύσας Ταράσιε σοφέ, ἐντεῦθεν τὸν πολύτιμον, μαργαρίτην ἀνείλκυσας· ὃν μεταδοὺς τῇ ποίμνῃ σου, ταύτην ἐνθέως κατεπλούτισας.

Ἔσβεσας τοῖς ὄμβροις τῶν δακρύων, τὸ πῦρ ἡδονῶν τῶν σαρκικῶν, καὶ διανῆψας Ὅσιε, τὴν ψυχικὴν λαμπάδα σου, ἐλαίῳ καθαρότητος, καὶ εὐποιΐας κοσμηθεῖσαν φαιδρῶς.

Ῥάβδῳ τῶν ἐνθέων σου δογμάτων, τοὺς θῆρας σοφὲ τῆς τοῦ Χριστοῦ, ἀπήλασας μακάριε, ποίμνης ταύτην ἀλώβητον, διατηρῶν Ταράσιε, τὸν Ἀρχιποίμενα δοξάζουσαν. Θεοτοκίον.

Ὡς κλίμακα γῆθέν σε Παρθένε, ὁ Κτίστης προθέμενος βροτοῖς, ἐκ κατωτάτων θλίψεων, καὶ ἐκ φθορᾶς πρὸς ἄφθαρτον, ζωὴν ταῖς ἱκεσίαις σου, ἀναβιβάζει τοὺς ὑμνοῦντάς σε.

Κάθισμα, Ἦχος πλ. δ'. Τὴν Σοφίαν καὶ Λόγον.

Κατὰ παθῶν βασιλεύσας τῶν τῆς σαρκός, Ἱεράρχης ἐχρίσθης θεοπρεπῶς· καὶ τὴν Βασιλεύουσαν, ὀρθοδόξως ἐποίμανας, ἀπελάσας θῆρας, αἱρέσεων θεόπνευστε, τὴν τῶν σεπτῶν εἰκόνων, τρανώσας προσκύνησιν· ὅθεν μετὰ τέλος, ἀτελεύτητον χάριν, ἀξίως κεκλήρωσαι, Ἱεράρχα Ταράσιε. Διὰ τοῦτο βοῶμέν σοι· Πρέσβευε Χριστῷ τῷ Θεῷ, τῶν πταισμάτων ἄφεσιν δωρήσασθαι, τοῖς ἑορτάζουσι πόθῳ, τὴν ἁγίαν μνήμην σου.

Δόξα, καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Ὡς Παρθένον καὶ μόνην ἐν γυναιξί, σὲ ἀσπόρως τεκοῦσαν Θεὸν σαρκί, πᾶσαι μακαρίζομεν, γενεαὶ τῶν ἀνθρώπων· τὸ γὰρ πῦρ ἐσκήνωσεν, ἐν σοὶ τῆς Θεότητος, καὶ ὡς βρέφος θηλάζεις, τὸν Κτίστην καὶ Κύριον· ὅθεν τῶν Ἀγγέλων, καὶ ἀνθρώπων τὸ γένος, ἀξίως δοξάζομεν, τὸν πανάγιον Τόκον σου, καὶ συμφώνως βοῶμέν σοι· Πρέσβευε τῷ σῷ Υἱῷ καὶ Θεῷ, τῶν πταισμάτων ἄφεσιν δωρήσασθαι, τοῖς ἀνυμνοῦσιν ἀξίως, τὴν δόξαν σου Ἄχραντε. Ἡ Σταυροθεοτοκίον.

Τὸν Ἀμνὸν καὶ Ποιμένα καὶ Λυτρωτήν, ἡ Ἀμνὰς θεωροῦσα ἐν τῷ Σταυρῷ, ὠλόλυζε δακρύουσα, καὶ πικρῶς ἐκβοῶσα· Ὁ μὲν κόσμος ἀγάλλεται, δεχόμενος τὴν λύτρωσιν, τὰ δὲ σπλάγχνα μου φλέγονται, ὁρώσης σου τὴν σταύρωσιν, ἣν περ ὑπομένεις, διὰ σπλάγχνα ἐλέους. Μακρόθυμε Κύριε, τοῦ ἐλέους ἡ ἄβυσσος, καὶ πηγὴ ἀγαθότητος, σπλαγχνίσθητι καὶ δώρησαι οὖν, τῶν πταισμάτων ἄφεσιν τοῖς δούλοις σου, τοῖς ἀνυμνοῦσί σου πίστει, τὰ θεῖα παθήματα.

Ὠδὴ δ'. Ὁ Εἱρμός.

«Τὴν ἀνεξιχνίαστον θείαν βουλήν, τῆς ἐκ τῆς » Παρθένου σαρκώσεως, σοῦ τοῦ Ὑψίστου, » ὁ προφήτης Ἀββακοὺμ, κατανοῶν ἐκραύγαζε· » Δόξα τῇ δυνάμει σου Κύριε.»

Ἄρτον προβαλλόμενος τὸν ψυχικόν, ἔθρεψας πεινῶντας Ταράσιε, λόγοις ἐνθέοις, καὶ προτέθεικας σαυτόν, τοῖς δεομένοις τράπεζαν, ἄφθονον τροφὴν ἐπιφέρουσαν.

Ἰλὺν ἀποθέμενος Πάτερ σοφέ, τὴν ἐπιπροσθοῦσαν τοῖς ὄμμασι, τῆς διανοίας, ταῖς ἀγρύπνοις προσευχαῖς, τῆς νοητῆς ἐπέτυχες, Θεοῦ θεωρίας Ταράσιε.

Ῥώμῃ τῶν δογμάτων σου Πάτερ σοφέ, ὄρη ἐσαλεύθη αἱρέσεων, καὶ ἀσεβείας, κατεβλήθησαν βουνοί, καὶ ἀσαλεύτως ἵδρυνται, οἱ τῆς Ἐκκλησίας θεμέλιοι. Θεοτοκίον.

Ῥώμην περιβέβληται ἡ τῶν βροτῶν, φύσις ἀσθενήσασα πρότερον, τῇ παραβάσει, ἐν τῷ τόκῳ σου Ἁγνή, καὶ τοῦ ἐχθροῦ ἡ τύραννος, δύναμις εἰς τέλος ἠσθένησεν. Ὠδὴ ε'. Ὁ Εἱρμός.

«Ἐξέστη τὰ σύμπαντα, ἐπὶ τῇ θείᾳ δόξῃ σου· » σὺ γὰρ ἀπειρόγαμε Παρθένε, ἔσχες ἐν μήτρᾳ τὸν ἐπὶ πάντων Θεόν, καὶ τέτοκας ἄχρονον » Υἱόν, πᾶσι τοῖς ὑμνοῦσί σε, τὴν εἰρήνην βραβεύουσα.»

Τοῦ λόγου τῇ σύριγγι, τὴν ποίμνην σου Ταράσιε, ἐπὶ τὰς νομὰς τῆς εὐσεβείας, καὶ ἐπὶ ὕδωρ τῆς θείας γνώσεως, καὶ εἰς τὰς ἐπαύλεις τοῦ Χριστοῦ, ἴθυνας ἀλώβητον, ταύτην τηρῶν πρεσβείαις σου.

Ἅρματι χρησάμενος, τῶν ἀρετῶν Ταράσιε, δι' αὐτῶν πρὸς ὕψος θεωρίας, ἀνεβιβάσθης καὶ τὰ ἀθέατα, εἶδες διανοίας ὀφθαλμοῖς, κάλλη τοῦ Δεσπότου σου, ὧν νοῒ κατετρύφησας.

Ῥεῖθρον τὴν προαίρεσιν, ἐλέου ἀνεξάντλητον, ἔχων Ἱεράρχα δεομένοις, τῆς εὐποιΐας τοὺς ἀεννάους κρουνούς, ἔβλυσας· διό σε ὁ Χριστός, πρὸς ὕδωρ ἀείζωον, καὶ τρυφὴν κατεσκήνωσεν.

Θεοτοκίον.

Γένος τὸ ἀνθρώπινον, τὴν πρῴην ὡραιότητα, καὶ τὸ εὐπρεπὲς καὶ κατ᾿ εἰκόνα, δι᾿ ἁμαρτίαν ἀπεκδυσάμενον, ταῦτα περιβάλλεται Ἁγνή, διὰ τῆς κυήσεως, τῆς σῆς θεοειδέστερα.

Ὠδὴ ς΄. Ὁ Εἱρμός.

«Ἦλθον εἰς τὰ βάθη τῆς θαλάσσης, καὶ κα»τεπόντισέ με, καταιγὶς πολλῶν ἁμαρτη»μάτων· ἀλλ᾿ ὡς Θεός, ἐκ βυθοῦ ἀνάγαγε, τὴν »ζωήν μου πολυέλεε.»

Ἀπάρας τὸ κάλυμμα θεόφρον, αἱρετικῶν καρδίαις, τὸ ἐγκείμενον τῆς ἀγνωσίας, τὴν ἀληθῆ, τῶν δογμάτων Ὅσιε, πᾶσι γνῶσιν ἐφανέρωσας.

Σὺ πυρφόροις λόγοις Ἱεράρχα, τὰς ἀκανθώδεις φλέξας, δυσφημίας τῶν αἱρετιζόντων, τὸν φωτισμόν, τῶν ὀρθῶν δογμάτων σου, ἐν τοῖς πέρασιν ἐφήπλωσας.

Ἰσχὺν ἐκ Θεοῦ διεζωσμένος, τῇ νοητῇ μαχαίρᾳ, τῶν δογμάτων σου Ἱερομύστα, τὰς κεφαλάς, τὰς τοῦ ψεύδους ἔτεμες, διαγγέλλων τὴν ἀλήθειαν.

Θεοτοκίον.

Ἰδεῖν ὀφθαλμοῖς τῆς διανοίας, τὴν νοητήν σου δόξαν, καταξίωσον Θεογεννῆτορ, τοὺς τὰ σεπτά, προσκυνοῦντας σύμβολα, τῆς ἀφθόρου σου κυήσεως.

Κοντάκιον, Ἦχος δ΄. Ἐπεφάνης σήμερον.

Ὥσπερ μέγας ἥλιος, ταῖς τῶν δογμάτων, καὶ θαυμάτων λάμψεσι, φωταγωγεῖς διαπαντός, τῆς οἰκουμένης τὸ πλήρωμα, οὐρανομύστα, παμμάκαρ Ταράσιε.

Ὁ Οἶκος.

Τὴν σκοτισθεῖσάν μου ψυχήν, τῷ σκότει τῶν πταισμάτων, φωτὶ τοῦ σοῦ ἐλέους, καταύγασον Σωτήρ μου, καὶ λογισμὸν ἐπ᾿ ἀγαθοῖς, δώρησαί μοι Χριστέ μου, ἐκκαθάρας τὴν ἀχλὺν τῶν φαύλων ἐνθυμήσεων· ἵν᾿ ὅπως κατ᾿ ἀξίαν ἰσχύσω τὸν σὸν ἱεράρχην ἀνυμνῆσαι, καὶ φράσαι τὸν βίον, καὶ τὰς πράξεις τὰς λαμπράς, καὶ τὴν ἔνθεον πίστιν καὶ τὸν ζῆλον, ὃν ὑπὲρ τῆς σῆς ἐκτήσατο Ἐκκλησίας, ἥτις κατὰ χρέος αὐτὸν εὐφημοῦσα κραυγάζει· Οὐρανομύστα, παμμάκαρ Ταράσιε.

Συναξάριον.

Τῇ ΚΕ΄. τοῦ αὐτοῦ μηνός, μνήμη τοῦ ἐν ἁγίοις Πατρὸς ἡμῶν Ταρασίου ἀρχιεπισκόπου Κωνσταντινουπόλεως.

Στίχ. Ἄκλυστος ὅρμος Ταράσιον λαμβάνει,
Κόσμου ταραχῆς, καὶ ζάλης σεσωσμένον.

Εἰκάδι ἐκ ταράχοιο Ταράσιος ἔπτατο πέμπτῃ.

Οὗτος τὴν τῶν σεπτῶν καὶ ἁγίων εἰκόνων προσκύνησιν ἐδογμάτισε, καὶ δι᾿ αὐτοῦ ἡ βασίλειος ἀρχὴ καὶ Ῥωμαϊκὴ ἐξουσία πρὸς τὰς σεπτὰς παραδόσεις τῶν ἁγίων Ἀποστόλων καὶ οἰκουμενικῶν Συνόδων ἐπανῆλθε, καὶ ἡ ἁγία Ἐκκλησία τοῖς λοιποῖς Πατριαρχείοις ἥνωται· Ζήσας δὲ οὗτος εὐσεβῶς καὶ τοῖς Βασιλεῦσι τίμιος γενόμενος, καὶ ἱερὸν μοναστήριον πέραν τοῦ στενοῦ οἰκοδομήσας, καὶ πλήθη Μοναστῶν συστησάμενος, καὶ τοὺς πτωχοὺς ἐλεήσας, καὶ καλῶς κυβερνήσας τὴν Ἐκκλησίαν ἐπὶ ἔτη εἴκοσι καὶ δύο, καὶ μῆνας δύο, ἐν εἰρήνῃ ἐτελειώθη, καὶ κατετέθη ἐν τῷ ὑπ᾿ αὐτοῦ κτισθέντι μοναστηρίῳ. Ἦν δὲ κατὰ πάντα ὅμοιος τὸν σωματικὸν χαρακτῆρα τῷ Θεολόγῳ Γρηγορίῳ, πλὴν τοῦ πολιοῦ καὶ τοῦ ὑπούλου ὀφθαλμοῦ· οὐδὲ γὰρ ἦν παντελῶς οὗτος πολιός. Ἡ δὲ αὐτοῦ Σύναξις τελεῖται ἐν τῇ ἁγιωτάτῃ μεγάλῃ Ἐκκλησίᾳ.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ ὁ ἅγιος Ἀλέξανδρος ξίφει τελειοῦται.

Στίχ. Τὸν Ἀλέξανδρον δίσκος εἶδεν ἡλίου,
Ὑπὲρ Χριστοῦ τμηθέντα, δόξης Ἡλίου.

Οὗτος ἦν ἐκ πόλεως Ποτιόλων τῶν κατὰ Ῥώμην, ἐπὶ Μαξιμιανοῦ βασιλέως, καὶ Τιβεριανοῦ ἡγεμόνος· παρ᾿ οὗ προτραπεὶς θῦσαι τοῖς εἰδώλοις, λοιδορίας καὶ ὕβρεις οὐκ ὀλίγας ἐξέχεεν· Ὅθεν ἐξ ἄκρων χειρῶν κρεμᾶται, λίθου βαρέος ἐξαρτηθέντος αὐτῷ. Ἐκεῖθεν δὲ ἐν Καρθαγένῃ ἀχθείς, καὶ αὖθις κρεμασθείς, ξέεται καὶ μαστιγοῦται. Καὶ ἐν Μαρκιανουπόλει γεγονώς, λαμπάδα πυρὸς κατὰ τοῦ προσώπου δέχεται. Ἐν Θρᾴκῃ δὲ ἐλθών, τὴν κεφαλὴν ἀποτέμνεται.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, μνήμη τοῦ ἁγίου ἱερομάρτυρος Ῥηγίνου, ἐπισκόπου Σκοπέλου.

Στίχ. Ἄσειστος εἶ Ῥηγῖνε τὴν προθυμίαν,
Κἂν δεινὸν ἐνσείσωσι πυκνά σοι ξίφη.

Οὗτος ἐγένετο ἀπὸ τῆς Ἑλλάδος, γονέων Χριστιανῶν υἱός· διὰ δὲ τὴν αὐτοῦ ἀρετὴν καὶ τὴν πολλὴν εὐσέβειαν, χειροτονεῖται Ἐπίσκοπος Σκοπέλου· καὶ εἰς τὴν ἐν Σαρδικῇ Σύνοδον κληθείς, πάσας τὰς αἱρέσεις διὰ τοῦ λόγου αὐτοῦ καὶ τῆς παρρησίας ἠφάνισεν. Εἶτα ἐπιστρέψας εἰς τὴν ἰδίαν Ἐπισκοπήν, διωγμοῦ κινηθέντος, ἐκρατήθη παρὰ τοῦ τῆς Ἑλλάδος ἄρχοντος· καὶ πολλὰ τι.ωρηθείς, τὴν κεφαλὴν ἀπετμήθη.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, ὁ ἅγιος Ἀντώνιος πυρὶ τελειοῦται.

Στίχ. Ἐνθέντες Ἀντώνιον εἰς πῦρ οἱ πλάνοι,
Ἔψουσιν ὄψον νόστιμον τῷ Κυρίῳ.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ ὁ ἅγιος Θεόδωρος, ὁ διὰ Χριστὸν σαλός, ἐν εἰρήνῃ τελειοῦται.

Στίχ. Ἑκὼν ἀμείψας, ὡς ὁ Δαυΐδ, τὰς φρένας,
Βίον διέδρας, οὗ τὸν Ἀγχοῦς παμμάκαρ.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ ὁ ἅγιος μάρτυς Μάρκελλος, Ἐπίσκοπος Ἀπαμείας τῆς Κύπρου, ξίφει τελειοῦται.

Στίχ. Σπένδεις Θεῷ, Μάρκελλε, θερμῷ τῷ πόθῳ,
Θερμοὺς σταλαγμοὺς αἱμάτων ἐξ αὐχένος.

Ταῖς αὐτῶν ἁγίαις πρεσβείαις, ὁ Θεὸς ἐλέησον ἡμᾶς. Ἀμήν.

Ὠδὴ ζ΄. Ὁ Εἱρμός.

«Οὐκ ἐλάτρευσαν τῇ κτίσει οἱ θεόφρονες, παρὰ »τὸν κτίσαντα, ἀλλὰ πυρὸς ἀπειλήν, ἀνδρείως »πατήσαντες, χαίροντες ἔψαλλον· Ὑπερύμνητε, »ὁ τῶν Πατέρων Κύριος, καὶ Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.»

Οἱ κρατῆρες τῶν δογμάτων σου πληρούμενοι, οἴνου τῆς χάριτος, πόμα ἡμῖν νοητόν, Πάτερ τὸ τῆς γνώσεως, πᾶσιν ἐκέρασαν, τοῖς κραυγάζουσιν· Ὁ τῶν Πατέρων Κύριος, καὶ Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

Νέφη ἤλασας, τῇ πνεύσει τῶν δογμάτων σου, τὰ τῶν αἱρέσεων, τῆς Ἐκκλησίας Χριστοῦ· καὶ αἴγλῃ Ταράσιε, ὀρθοδοξίας αὐτήν, κατεφαίδρυνας, τῷ Φωτοδότῃ κράζουσαν· Ὁ Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

Τὴν ἀκένωτον, θεόθεν εἰσδεξάμενος, χάριν Ταράσιε, τροφὴν ψυχῶν δαψιλῶς, καὶ σωμάτων ἔβλυσας, τοῖς ἐνδεέσι σοφέ· διὰ τοῦτό σε, ὡς σιτοδότην ἄφθονον, οἱ πιστοὶ ἀνευφημοῦμεν.

Θεοτοκίον.

Ὁ ἀχώρητος, τῇ φύσει τῆς Θεότητος, καὶ ἀπερίγραπτος, Λόγος Θεοῦ γεννηθείς, ἐκ σοῦ σαρκὶ Πάναγνε, καὶ Παναμώμητε, προσιτός ἐστι, καὶ ἐν εἰκόνι γράφεται, ὡς σαφῶς ἐνανθρωπήσας.

Ὠδὴ η΄. Ὁ Εἱρμός.

«Παῖδας εὐαγεῖς ἐν τῇ καμίνῳ, ὁ τόκος τῆς »Θεοτόκου διεσώσατο, τότε μὲν τυπούμενος· »νῦν δὲ ἐνεργούμενος, τὴν οἰκουμένην ἅπασαν, ἀ»γείρει ψάλλουσαν· Τὸν Κύριον ὑμνεῖτε τὰ ἔργα, »καὶ ὑπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ὅλον τῆς σαρκός σου τὸ γεῶδες, ἀπέθου ἐγκρατείας πόνοις Ταράσιε, καὶ βίον ἰσάγγελον, ἐπὶ γῆς διήνυσας· διὸ τῶν Ἀσωμάτων σε, χοροὶ ἐδέξαντο, ἀπαύστως ἐκβοῶντα τῷ Κτίστῃ· Σὲ ὑπερυψοῦμεν, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Νάμασι Χριστοῦ τὴν Ἐκκλησίαν, δογμάτων Ἱεράρχα ὅλην κατήρδευσας, καὶ τὰ θεῖα σπέρματα, τοῦ ἁγίου Πνεύματος, ἐν ταύτῃ ἐγεώργησας, καὶ ἐπλεόνασας· διὸ καρποφοροῦσα κραυγάζει· Σὲ ὑπερυψοῦμεν, Χριστὲ εἰς τοὺς αἰῶνας.

Μύρῳ νοητῷ τοῦ Παρακλήτου, χρισθεὶς ὡς ἱερεὺς Πάτερ Ταράσιε, τῆς ἱερουργίας σου, τὴν στολὴν ἐποίκιλας, τῶν ἀρετῶν τοῖς χρώμασι, καὶ ταῖς λαμπρότησι· διὸ καὶ ἱερούργεις κραυγάζων· Σὲ ὑπερυψοῦμεν, Χριστὲ εἰς τοὺς αἰῶνας.

Θεοτοκίον.

Ὑπὸ τῆς αὐτοῦ φιλανθρωπίας, καὶ μόνης εὐσπλαγχνίας τε καὶ ἀγαθότητος, τοῦ Πατρὸς ὁ σύνθρονος, Λόγος δυσωπούμενος, ἐκ σοῦ σαρκὶ γεγέννηται, Θεοχαρίτωτε· ἵνα τὴν γεωθεῖσαν ἀνθρώπων, φύσιν οὐρανώσῃ, ὡς μόνος Εὐεργέτης.

Ὠδὴ θ΄. Ὁ Εἱρμός.

«Ἅπας γηγενής, σκιρτάτω τῷ πνεύματι λαμ»παδουχούμενος· πανηγυριζέτω δέ, ἀΰλων »νόων φύσις γεραίρουσα, τὴν ἱερὰν πανήγυριν τῆς »Θεομήτορος, καὶ βοάτω· Χαίροις παμμακάριστε, «Θεοτόκε ἁγνὴ ἀειπάρθενε.»

Ἔμπνους ὡς εἰκών, καὶ στήλη Ταράσιε ζῶσα προκείμενος, ἀρετῶν καὶ πίστεως, βοᾷς ἀπαύστως ἔργοις καὶ λόγοις σοφέ, καὶ πρὸς οἰκείαν μίμησιν, πάντας προτρέπεις πιστούς, διὰ τοῦτο, μνήμη ἀθανάτῳ σε· οἱ πρὸς σὲ ἀφορῶντες γεραίρουσιν.

Γνῶσιν ἀληθῆ, πλουτίσας τὴν ποίμνην σου, Πάτερ Ταράσιε, ἀπειθεῖς ἐγύμνωσας, τῆς ψευδωνύμου γνώσεως ὅσιε, καὶ ἀποροῦντας ἔδειξας, καὶ πενομένους αὐτούς· διὰ τοῦτο, ἀληθείας κήρυκα, οἱ Πιστοί σε ἀξίως δοξάζομεν.

Ἆρας πρὸς Θεόν, τὰς χεῖρας καὶ ὄμματα, Πάτερ Ταράσιε, νοητοὺς κατέβαλες, καὶ ἀοράτους καὶ πολεμίους ἐχθρούς, καὶ ἐτροπώσω φάλαγγας, τὰς τῶν αἱρέσεων, καὶ τὴν ποίμνην, τοῦ Χριστοῦ ἀλώβητον, ὀρθοδοξίας εἰς γῆν διεβίβασας.

Θεοτοκίον.

Νέφη τῶν παθῶν, Ἁγνὴ καὶ τῶν θλίψεων διασκεδάσασα, αἴγλῃ εὐφροσύνης σου, καὶ θυμηδίας ἡμᾶς κατάλαμψον, καὶ τῆς εἰρήνης αἴτησαι, τὸν φωτοδότην Χριστόν, ἐναυγάσαι, πάντας τοὺς ὑμνοῦντάς σε, καὶ τῇ θείᾳ σου σκέπῃ περίσωζε.

Ἐξαποστειλάριον. Τοῖς μαθηταῖς.

Θεουργικαῖς ἐλλάμψεσι, τῶν ἐν σοὶ χαρισμάτων, καταφαιδρύνεις πάνσοφε, τὴν Χριστοῦ Ἐκκλησίαν, Ταράσιε θεοκήρυξ· τῷ γὰρ κρείττονι Πάτερ, τὸ χεῖρον δουλωσάμενος, θεῖον ἔσοπτρον ὤφθης, τῆς τριφεγγοῦς, καὶ σεπτῆς Θεότητος Ἱεράρχα, ὑφ' ἧς καταλαμπόμενος, φρυκτωρεῖς κόσμον ὅλον.

Θεοτοκίον.

Γνώμην βουλὴν καὶ σύνεσιν, νοῦν καρδίαν καὶ σῶμα, ψυχὴν καὶ ἅπαν κίνημα, ἐνεργείας ἐνθέου, εἰς σὲ ἐθέμην Παρθένε· σύ με φρούρει καὶ σκέπε, ἐξ ἀοράτων Δέσποινα, καὶ ἐχθρῶν ὁρωμένων, τὸ πονηρόν, τῶν ἁμαρτιῶν λύουσα χρέος· ὡς Θεομήτωρ πάντα γάρ, ὅσα θέλεις ἀνύεις.

Καὶ ἡ λοιπὴ Ἀκολουθία τοῦ Ὄρθρου, κατὰ τὴν τάξιν, καὶ Ἀπόλυσις.

ΤΗ ΚϚ΄. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

Μνήμη τοῦ Ἁγίου Πορφυρίου, Ἐπισκόπου Γάζης.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ

Εἰς τό, Κύριε ἐκέκραξα, ψάλλομεν Στιχηρὰ προσόμοια. Ἦχος α΄. Τῶν οὐρανίων ταγμάτων.

Τοῖς τῶν δακρύων σου ῥείθροις, μάκαρ Πορφύριε, τὸν τῆς ψυχῆς καθάρας, ῥύπον ἔσβε-

σας φλόγα, παθῶν τῆς ἁμαρτίας· καὶ τὴν στολήν, ἐν πορφύρᾳ χρωννύμενος, ἐν οὐρανίοις πολεύῃ διὰ παντός, εἰς αἰῶνας ἀγαλλόμενος.

Ὀρθοδοξίας ἐμπρέπων, θείοις ὑψώμασιν, ἀρχιερέων κλέος, τῇ λυχνίᾳ ἐτέθης, ἄξιος ἐργάτης, μισθὸν ἀληθῶς, τῶν σῶν πόνων δρεπόμενος· καὶ διὰ τοῦτο χαρίσματα ἐκ Θεοῦ, ἐκομίσω Παμμακάριστε.

Ὁ μυστηπόλος τῆς κάτω, φρικτῆς τραπέζης ἐκεῖ, ἐν οὐρανοῖς Κυρίῳ, τὴν ἄϋλον καὶ θείαν, ἀΰλως ἀεί, ἐποπτεύων ἡμᾶς ταῖς αὐτοῦ, πρὸς τὴν ἁγίαν Τριάδα πρεσβευτικαῖς, ἱκεσίαις ὁ Πορφύριος.

Δόξα καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Παραπτωμάτων πελάγει, κλυδωνιζόμενος, τῷ γαληνῷ λιμένι, τῆς ἀχράντου πρεσβείας, τῆς σῆς Θεοκυῆτορ, προσπεφευγώς, ἀνακράζω σοι· Σῶσόν με, τὴν κραταιάν σου ὀρέξασα δεξιάν, τῷ οἰκέτῃ σου πανάμωμε. Ἢ Σταυροθεοτοκίον.

Ἰδοὺ κατεῖδον ῥομφαίαν, τὴν διελθοῦσάν μου, νῦν τὴν καρδίαν Τέκνον, ὡς προεῖπόν μοι πάλαι, ὅτε σὲ ἑώρων, πάντων υἱῶν, γηγενῶν ὡραιότερον· τῷ γὰρ Σταυρῷ ἑκουσίως μετὰ λῃστῶν, ὡς κακοῦργος ἀπῃώρησαι.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΡΟΝ

Μετὰ τὴν συνήθη Στιχολογίαν, λέγομεν τὸν Κανόνα, οὗ ἡ Ἀκροστιχίς.

Τὸ πορφυρίζον Ποιμένων ἄνθος σέβω. Ἰωσήφ.

Ὠδὴ αʹ. Ἦχος πλ. δʹ. Ὁ Εἱρμός.

«Ἄσωμεν τῷ Κυρίῳ, τῷ διαγαγόντι τὸν λαὸν »αὐτοῦ, ἐν Ἐρυθρᾷ θαλάσσῃ, ὅτι μόνος ἐν»δόξως δεδόξασται.»

Ταύτην τὴν φωτοφόρον, μνήμην σου γεραίροντι Πορφύριε, φωτοφόρον μοι αἴγλην, οὐρανόθεν δοθῆναι ἱκέτευε.

Ὅλον ἀπὸ σπαργάνων, σεαυτὸν Κυρίῳ προσανέθηκας, καὶ αὐτῷ ἐκολλήθης, καὶ ψυχῇ καὶ καρδίᾳ Πορφύριε.

Πάθη προθανατώσας, πάντα δι' ἀσκήσεως Πορφύριε, Ἱερεὺς ἀνεδείχθης, τοῦ ζωῆς καὶ θανάτου δεσπόζοντος. Θεοτοκίον.

Ὄμβρον εἰσδεξαμένη, σοῦ ἐν τῇ νηδύϊ τὸν οὐράνιον, Θεοτόκε Παρθένε, ἁμαρτίας τοὺς ὄμβρους ἐξήρανας. Ὠδὴ γʹ. Ὁ Εἱρμός.

«Σὺ εἶ τὸ στερέωμα, τῶν προστρεχόντων σοι »Κύριε· σὺ εἶ τὸ φῶς, τῶν ἐσκοτισμένων· »καὶ ὑμνεῖ σε τὸ πνεῦμά μου.»

Ῥάβδῳ τῶν δογμάτων σου, ἐπὶ νομὰς ζωῆς Ὅσιε, τὴν ἱεράν, Ποίμνην σου ποιμάνας, τῷ Θεῷ εὐηρέστησας.

Φέγγει θείας γνώσεως, τοὺς ἐν νυκτὶ δεινῶν Ὅσιε, φωταγωγῶν, ἔδειξας ἡμέρας, κοινωνοὺς διὰ πίστεως.

Ὕψει διαπρέποντα, τῶν ἀρετῶν Θεὸς τέθεικεν, ἐν ὑψηλῇ, Πάνσοφε λυχνίᾳ, τοὺς Πιστοὺς καταυγάζοντα. Θεοτοκίον.

Ῥῦσαί με πρεσβείαις σου, τῶν τοῦ ἐχθροῦ βελῶν ἄχραντε, καὶ λογισμῶν, τῶν ἐπεμβαινόντων, ἀφειδῶς τῇ καρδίᾳ μου.

Κάθισμα, Ἦχος δʹ. Ταχὺ προκατάλαβε.

Ἐν πέτρᾳ τῆς πίστεως, ἐρηρεισμένος σοφέ, τὴν πέτραν ἐπόθησας, ἣν εἶδε πρὶν Δανιήλ, Χριστὸν τὸν Θεὸν ἡμῶν· ὕψωσας τὴν φωνήν σου, καὶ τὸν νοῦν πρὸς τὸν Κτίστην· ἔβαλες τοὺς ὀχλοῦντας, τῇ σαρκὶ πολεμίους, τῇ σῇ σφενδόνῃ Γάζης ὁ σεπτός, πρόβολος Πάτερ Πορφύριε.

Δόξα, καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Ἐκαίνισας Ἄχραντε, τῷ θείῳ τόκῳ σου, φθαρεῖσαν τοῖς πάθεσι, τῶν γηγενῶν τὴν θνητήν, οὐσίαν καὶ ἤγειρας, πάντας ἐκ τοῦ θανάτου, πρὸς ζωὴν ἀφθαρσίας· ὅθεν σε κατὰ χρέος, μακαρίζομεν πίστει, Παρθένε δεδοξασμένη, ὡς προεφήτευσας.

Ἢ Σταυροθεοτοκίον.

Παρθένε πανάμωμε, Μήτηρ Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ, ῥομφαία διῆλθέ σου, τὴν παναγίαν ψυχήν, ἡνίκα σταυρούμενον, ἔβλεψας ἑκουσίως, τὸν Υἱὸν καὶ Θεόν σου· ὃν περ εὐλογημένη, δυσωποῦσα μὴ παύσῃ, συγχώρησιν πταισμάτων, ἡμῖν δωρήσασθαι.

Ὠδὴ δʹ. Ὁ Εἱρμός.

«Εἰσακήκοα Κύριε, τῆς οἰκονομίας σου τὸ μυ»στήριον, κατενόησα τὰ ἔργα σου, καὶ ἐδό»ξασά σου τὴν Θεότητα.»

Ἰσουργὸν τῷ Γεννήτορι, Λόγον διαγγέλλων τοῖς ματαιόφροσι, πρὸς εὐσέβειαν ἐζώγρησας, καὶ Θεῷ τῶν ὅλων καθιέρωσας.

Ζωτικαῖς ἐπιπνεύσεσι, τὴν πρὸς τελευταίαν ὥραν ἐγγίζουσαν, ἱερώτατε ἐζώωσας, εἰς πολλῶν καὶ ταύτης ἀναγέννησιν.

Ὁλονύκτοις δεήσεσι, καὶ ταῖς πανημέροις Ὅσιε στάσεσι, τὴν καρδίαν ἀπετέλεσας, τοῦ Θεοῦ τῶν ὅλων καταγώγιον. Θεοτοκίον.

Νεκρωθέντα με Πάναγνε, πάλιν ἀνεζώωσας ὡς κυήσασα, τὴν ζωὴν τὴν ἐνυπόστατον, τὸν

Υἱὸν καὶ Λόγον τοῦ Γεννήτορος.

Ὠδὴ ε΄. Ὁ Εἱρμός.

«Φώτισον ἡμᾶς, τοῖς προστάγμασί σου Κύριε, »καὶ τῷ βραχίονί σου τῷ ὑψηλῷ, τὴν σὴν »εἰρήνην παράσχου ἡμῖν φιλάνθρωπε.»

Πρόρριζον τεμών, τὴν ἄκανθαν τὴν φιλήδονον, ἐκαρποφόρησας τὸν ἄσταχυν, τῆς εὐσεβείας Ἱεράρχα πανσεβάσμιε.

Ὄμβροις σῶν εὐχῶν, οὐρανοὺς σοφὲ διήνοιξας, καὶ ὑετὸν τῇ γῇ διένειμας, αἱρετιζόντων ἀποπνίξας τὰ ζιζάνια.

Ἴθυνας ῥοπῇ, Θείου Πνεύματος ὁλόκληρον, λαὸν καὶ πόλιν εἰς λιμένα ζωῆς, διεκφυγόντα ἀθείας τὸ κλυδώνιον. Θεοτοκίον.

Μόνην γενεῶν, ἐκ πασῶν σε ἐξελέξατο, ὁ Πλαστουργὸς καὶ ἀναπλάττει ἡμᾶς, ἐν σοὶ οἰκήσας, Θεοτόκε ἀειπάρθενε.

Ὠδὴ ϛ΄. Ὁ Εἱρμός.

«Τὴν δέησιν ἐκχεῶ πρὸς Κύριον, καὶ αὐτῷ ἀ»παγγελῶ μου τὰς θλίψεις· ὅτι κακῶν, ἡ »ψυχή μου ἐπλήσθη, καὶ ἡ ζωή μου τῷ Ἅδη προ»σήγγισε· καὶ δέομαι ὡς Ἰωνᾶς· Ἐκ φθορᾶς ὁ »Θεός με ἀνάγαγε.»

Ἐφέσεως ἀληθοῦς ἐπέτυχες, ἐγκρατείᾳ ταπεινώσας τὰ πάθη· καὶ πρὸς Θεόν, προσεχώρησας χαίρων, καὶ ὀρεκτῶν ἀκροτάτῳ παρίστασαι, Πορφύριε Ἱεραρχῶν, καὶ Ποιμένων κανὼν ἀκριβέστατος.

Νοήσας σου τῆς ψυχῆς τὸ ὡραῖον, καθωράθη ἐν σταυρῷ ἡπλωμένος, ὁ ὑψωθείς, ἐν αὐτῷ ἑκουσίως, καὶ τὴν αὐτοῦ φυλακὴν ἐγχειρίζει σοι, ἐμφαίνων σοι τὴν πρὸς αὐτόν, καὶ στοργὴν καὶ τελείαν οἰκείωσιν.

Ὡς Πέτρου τοῦ Κορυφαίου τὸν ζῆλον, καὶ τὴν πίστιν Θεηγόρε πλουτήσας, τῷ τμητικῷ, εὐσεβείας σου λόγῳ, τὸ κακουργὸν ἐθανάτωσας γύναιον, τοῦ Μάνεντος φθοροποιά, δολερῶς ὑποσπεῖρον διδάγματα. Θεοτοκίον.

Νεκρώσει τε καὶ φθορᾷ ὑπαχθέντα, τὸν πρωτόπλαστον Παρθένε Μαρία, τὸν νεκρωτὴν τοῦ θανάτου τεκοῦσα, εἰς ἀφθαρσίαν μετήγαγες ἄχραντε, καὶ ἔδειξας τοὺς γηγενεῖς, οὐρανίους Θεὸν σωματώσασα.

Κοντάκιον, Ἦχος β΄. Τοῖς τῶν αἱμάτων σου.

Ἱερωτάτοις σου τρόποις κοσμούμενος, ἱερωσύνης στολαῖς κατηγλάϊσαι, παμμάκαρ θεόφρον Πορφύριε, καὶ ἰαμάτων ἐμπρέπεις ὑψώμασι, πρεσβεύων ἀπαύστως ὑπὲρ πάντων ἡμῶν.

Ὁ Οἶκος.

Ὑπεραστράπτει πλέον ἡλίου, Πορφυρίου, ἡ μνήμη τοῦ σοφοῦ, ἀστραπαῖς θαυμάτων πᾶσαν τὴν κτίσιν φωταγωγοῦσα, καὶ διώκουσα πλάνην τὴν τῶν εἰδώλων, καὶ τοὺς πιστοὺς σελαγίζουσα, πάντας εὐφραίνει. Θεῷ γὰρ εὐαρεστήσας ἐπὶ γῆς, τῶν σημείων ἀπείληφε τὴν χάριν, πάντας ἰᾶσθαι, παρεστὼς τῇ Τριάδι ὁλόφωτος, καὶ πρεσβεύων ἀπαύστως ὑπὲρ πάντων ἡμῶν.

Συναξάριον.

Τῇ ΚϚ΄. τοῦ αὐτοῦ μηνός, μνήμη τοῦ ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν Πορφυρίου, Ἐπισκόπου Γάζης.

Στίχ. Ὦ τίς παρέλθῃ, τίς δὲ καὶ παραδράμῃ
Τὸν Πορφύριον, κἂν παρῆλθεν ἐκ βίου;
Πορφυρίοιο νέκυν κρύψε χθὼν εἰκάδι ἕκτῃ.

Οὗτος ὥρμητο ἐκ τῆς Θεσσαλονικέων πόλεως, υἱὸς ὑπάρχων γονέων εὐσεβῶν καὶ πλουσίων. Ἀπάρας δὲ ἐκ τῆς ἐνεγκαμένης, εἰς Αἴγυπτον ἔρχεται· κἀκεῖσε εἰς σκῆτιν εἰσελθών, τὸν μονήρη βίον ὑποδύεται· καὶ μετὰ πέντε χρόνους εἰς Ἱεροσόλυμα παραγίνεται, πολλοὺς τῷ λόγῳ καταφωτίσας· Διὸ χειροτονεῖται πρεσβύτερος ὑπὸ Πραϋλίου Πατριάρχου Ἱεροσολύμων· εἶτα ὑπὸ Ἰωάννου Ἐπισκόπου Καισαρείας τῆς Παλαιστίνης Ἐπίσκοπος Γάζης χειροτονεῖται. Ἔνθα πολλὰς δυνάμεις θαυμάτων τελέσας, στηρίζει μὲν τοὺς πιστούς, καὶ πολλοὺς τῶν ἀπίστων ἐπιστρέφει πρὸς θεογνωσίαν. Ἀπαίρει δὲ πρὸς Κωνσταντινούπολιν, ὑπὸ τῶν κρατούντων τῆς χώρας τοὺς Πιστοὺς ἀδικουμένους ὁρῶν· καὶ ἐντυχὼν τῷ ἁγίῳ Ἰωάννῃ τῷ Χρυσοστόμῳ, καὶ διηγησάμενος τὰ κατ᾽ αὐτόν, δι᾽ ὃ παρῆν, παραδίδοται ὑπ᾽ αὐτοῦ Ἀμαντίῳ τῷ Κουβικουλαρίῳ.

Ἐκ τούτου δὲ ἀναδιδαχθεῖσα τὰ περὶ αὐτοῦ ἡ Βασιλίς, ἐδέξατο αὐτὸν εὐμενῶς, καὶ ἀναφέρει τῷ Βασιλεῖ τὴν τούτου ἐνδημίαν, καὶ πρόρρησιν περὶ τοῦ μέλλοντος παιδὸς ἄρρενος τίκτεσθαι. Ὁ δὲ ἀγασθεὶς ἐπὶ τούτῳ, τὰ εἰκότα τῷ Θεῷ ηὐχαρίστησεν. Εἶτα τίκτει ἡ Βασίλισσα τὸν Νέον Θεοδόσιον· καὶ προσκαλεσαμένη τὸν ὅσιον, εὐλογεῖται παρ᾽ αὐτοῦ καὶ ὑποτίθεται τῷ Βασιλεῖ πάντα πληροῦν, κατὰ τὴν τοῦ ὁσίου θέλησιν. Ὁ δὲ Βασιλεὺς συνταξάμενος, καὶ ἀναγνούς, ἐδυσχέραινε λέγων. Διωχθῆναι τοὺς εἰδωλολάτρας οὐ δυνατόν, διὰ τὴν πολλὴν τούτων συντέλειαν. Ἡ δὲ φησὶ πρὸς τὸν Βασιλέα. Βαρεῖα μὲν ἡ αἴτησις, Δέσποτα. βαρυτέρα δὲ ἡ παραίτησις. Διὸ καὶ ἐπινεύει ὁ Βασιλεὺς εἰς πέρας ἐκβῆναι τὰ αἰτούμενα· καὶ ἐκπέμπεται γράμματα κατὰ τῶν Αἱρετικῶν, κελεύοντα τούτους ἐκδιωχθῆναι ἀπὸ Γάζης.

Ὁ δὲ μακάριος Πορφύριος κομίζεται παρὰ τῆς Αὐγούστης χρυσοῦ κεντηνάρια δύο, χάριν κτίσεως ἐκκλησίας, καὶ λόγῳ δαπάνης νομίσματα διακόσια· Καὶ καταλαβὼν τὴν αὐτοῦ ἐκκλησίαν, τοὺς μὲν ἄλλους πάντας ναοὺς τῶν εἰδώλων κατέστρεψε, καὶ τοὺς Αἱρετικοὺς ἀπήλασε· τὸν δὲ ναὸν τοῦ Μαρνᾶ (*) πυρὶ κατακαύσας, ἀνήγειρεν ἐκκλησίαν κατὰ τὸ σχῆμα, ὃ διετάξατο ἡ βασίλισσα Εὐδοξία. Διαπρέψας οὖν ὁσίως ἐν τῇ αὐτῇ ἐκκλησίᾳ, καὶ θαύματα πλεῖστα ἐργασάμενος, ἐν ἔτεσιν εἰκοσιτέσσαρσι, καὶ μησὶν ἕνδεκα, καὶ ἡμέραις ὀκτώ, πρὸς Κύριον ἐξεδήμησε.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ μνήμη τῆς ἁγίας μάρτυρος Φωτεινῆς τῆς Σαμαρείτιδος, ᾗ ὡμίλησεν ὁ Χριστὸς ἐν τῷ φρέατι, καὶ τῶν σὺν αὐτῇ.

Στίχ. Ῥίπτουσι τὴν σὴν Σαμαρεῖτιν εἰς φρέαρ,
Τὴν εἰς φρέαρ σοι συλλαλήσασαν Λόγε.

Ἐν ταῖς ἡμέραις Νέρωνος τοῦ βασιλέως Ῥωμαίων, διωγμὸς μέγας ἐκινήθη κατὰ τῶν Χριστιανῶν· μετὰ γὰρ τὴν μαρτυρίαν τῶν Κορυφαίων Ἀποστόλων Πέτρου καὶ Παύλου, ἐπιμελῶς τοὺς τούτων ἐζήτουν Μαθητάς. Τότε ἡ ἁγία Φωτεινή, σὺν Ἰωσῆ τῷ υἱῷ αὐτῆς, ἐν Καρθαγένῃ πόλει τῆς Ἀφρικῆς οὖσα, ἐκήρυττε τὸ Εὐαγγέλιον τοῦ Χριστοῦ μετὰ παρρησίας. Βίκτωρ δὲ ὁ ἕτερος αὐτῆς υἱὸς καὶ πρεσβύτερος,

(*) *Μαρνᾶς*, ἢ ὀρθότερον *Μάρνας*, ἐκαλεῖτο παρὰ Γαζαίοις ἐν Συρίᾳ ὁ Ζεύς.

μεγάλως εὐδοκιμήσας ἐν τῷ πολέμῳ τῶν Ἀβάρων, κατὰ Ῥωμαίων ἐπιστρατευσαμένων, μετὰ τοῦτο ὑπὸ τοῦ Βασιλέως ἐν Ἰταλίᾳ στρατηλάτης πέμπεται, πάντας τοὺς ἐκεῖσε Χριστιανοὺς κολάζειν.

Σεβαστιανὸς δέ, ὁ Δοὺξ ἀκούσας ταῦτα· Εἶδα ἐγὼ ἀκριβῶς, Στρατηλάτα, φησί, Χριστιανόν σε εἶναι, καὶ τὴν σὴν μητέρα μετὰ Ἰωσῆ τοῦ ἀδελφοῦ σου τῷ Πέτρῳ ἀκολουθοῦσαν· ἀλλὰ τὸ κελευσθέν σοι ὑπὸ τοῦ Βασιλέως ποίει ἐξάπαντος, ἵνα μὴ κατὰ ψυχὴν κινδυνεύσῃς. Καὶ ὁ Βίκτωρ· Ἐγὼ τοῦ ἐπουρανίου Βασιλέως καὶ ἀθανάτου τὸ θέλημα ποιεῖν βούλομαι, Νέρωνος δὲ τοῦ βασιλέως τὸ πρόσταγμα, ὅσον ἐπὶ τὸ τοὺς Χριστιανοὺς κολάζειν, οὐδὲ ἀκοῦσαι ἀνέχομαι· Ὁ δὲ Δούξ· Ὡς γνησίῳ φίλῳ μου συμβουλεύω σοι, ἀπεκρίνατο· εἰ γὰρ ὡς ἐν προέδρῳ καθήμενος, τοὺς διαγινωσκομένους Χριστιανοὺς ἀνακρίνεις καὶ κολάζεις, καὶ τὸν βασιλέα θεραπεύσεις, καὶ τὰ τῶν Χριστιανῶν χρήματα κερδανεῖς· ἀλλὰ καὶ τῇ μητρί σου καὶ τῷ ἀδελφῷ σου μήνυσον, ἵνα μὴ παρρησιάζωνται, διδάσκοντες τοὺς Ἕλληνας τὴν πάτριον ἀρνεῖσθαι θρησκείαν, καὶ κινδυνεύσεις ἴσως δι' αὐτούς· λεληθότως δὲ ἔχετε τὴν εἰς Χριστὸν πίστιν ὡς βούλεσθε· Καὶ ὁ Βίκτωρ· Μὴ γένοιτό μοι τοῦτο ποιῆσαι, ἵνα ἐγὼ τιμωρήσω Χριστιανόν, ἢ λάβω τι ἐξ αὐτοῦ, ἢ συμβουλεύσω τῇ μητρί μου, ὡς σὺ φῄς, ἢ τῷ ἀδελφῷ μου μὴ κηρύσσειν ὅτι ὁ Χριστὸς Θεός ἐστι· ἀλλὰ κἀγὼ κήρυξ μᾶλλον Χριστοῦ καὶ εἰμί, καὶ ἔτι γενήσομαι, ὥσπερ κἀκεῖνοι, καὶ πάντως ἴδωμεν ὃ μέλλει γενέσθαι κακόν. Ὁ δὲ Δούξ· Ἐγὼ μὲν ἀδελφέ, τὰ συμφέροντα, φησί, συμβουλεύω σοι, αὐτὸς δὲ ὄψει τί γενήσεται.

Ταῦτα εἰπὼν ὁ Δούξ, εὐθέως ἐπηρώθη τὰς ὄψεις· καὶ πεσὼν ἐπὶ τῆς γῆς ἀπὸ τῆς ἄγαν σφοδρότητος, καὶ δριμείας ὀδύνης τῶν ὀφθαλμῶν αὐτοῦ, ἄφωνος ἔμεινεν. Ἄραντες δὲ αὐτὸν οἱ παρεστῶτες, ἔθηκαν ἐπὶ κλίνης, καὶ ἔμεινεν ἡμέρας τρεῖς μηδόλως λαλήσας· μετὰ γὰρ τρίτην ἡμέραν ἀνεβόησε φωνῇ μεγάλῃ, λέγων· Εἷς ὁ Θεός, ὁ τῶν Χριστιανῶν. Εἰσελθὼν δὲ ὁ Βίκτωρ πρὸς αὐτὸν εἶπε. Τί οὕτως ἀθρόως μετεβλήθης; Ὁ δέ, Προσκαλεῖταί με ὁ Χριστός, ἔφη, γλυκύτατε Βίκτωρ. Καὶ εὐθέως κατηχηθεὶς ὑπ' αὐτοῦ ἐβαπτίσθη· καὶ ἀνελθὼν ἐκ τοῦ ὕδατος παραχρῆμα ἀνέβλεψε καὶ ἐδόξασε τὸν Θεόν. Ἰδόντες δὲ οἱ ὄχλοι τὸ παράδοξον τοῦ θαύματος, ἐφοβήθησαν, μήποτε καὶ αὐτοὶ τὰ παραπλήσια πάθωσιν ἀπιστοῦντες, καὶ προσελθόντες ἐβαπτίσθησαν.

Μετὰ δὲ ταῦτα, ἤχθη εἰς τὰς ἀκοὰς Νέρωνος, ὅτι Βίκτωρ ὁ Στρατηλάτης Ἰταλίας, καὶ Σεβαστιανὸς ὁ τῆς πόλεως Δούξ, κηρύττουσι τὸ κήρυγμα Πέτρου καὶ Παύλου καὶ τῶν λοιπῶν Ἀποστόλων, καὶ πάντας προσάγουσι τῷ Χριστῷ· ἀλλὰ καὶ ἡ τοῦ Στρατηλάτου μήτηρ Φωτεινή, σὺν Ἰωσῇ τῷ υἱῷ αὐτῆς, ἐν Καρθαγένῃ ἀποσταλέντες, τὰ ὅμοια πράττουσι. Ταῦτα ἀκούσας ὁ Βασιλεύς, καὶ τῷ θυμῷ ὑπερζέσας, ἀπέστειλε στρατιώτας ἐν Ἰταλίᾳ ἀγαγεῖν τοὺς ἐκεῖσε Χριστιανούς, ἄνδρας τε καὶ γυναῖκας. Ὤφθη δὲ πᾶσιν ὁ Κύριος λέγων· *Δεῦτε πρός με, πάντες οἱ κοπιῶντες καὶ πεφορτισμένοι, κἀγὼ ἀναπαύσω ὑμᾶς. Μὴ φοβεῖσθε, ἐγὼ μεθ' ὑμῶν εἰμι*, καὶ ἡττηθήσεται ὁ Νέρων μετὰ τῶν σὺν αὐτῷ. Καὶ πρὸς τὸν Βίκτωρα φησί· Φωτεινὸς ἔσται τὸ ὄνομά σου ἀπὸ τοῦ νῦν· πολλοὶ γὰρ διὰ σοῦ φωτισθέντες, προσενεχθήσονταί μοι. Σεβαστιανὸν δὲ ὁ σὸς ἐνισχυσάτω λόγος ἐν τῷ μαρτυρίῳ καὶ μακάριος, ὃς ἕως τέλους ἀγωνίσεται.

Ταῦτα εἰπὼν ὁ Κύριος, ἀνῆλθεν εἰς τοὺς οὐρανούς. Ἀπεκαλύφθη δὲ καὶ τῇ ἁγίᾳ Φωτεινῇ τὰ μέλλοντα αὐτῇ συμβαίνειν. Καὶ ἀπάρασα ἀπὸ Καρθαγένης μετὰ πλήθους χριστιανῶν κατέλαβε τὴν μεγάλην Ῥώμην. Καὶ ἐσείσθη πᾶσα ἡ πόλις, λέγουσα· Τίς ἐστιν αὕτη; Ἡ δέ, μετὰ παρρησίας ἐκήρυττε τὸν Χριστόν. Ἤχθη δὲ καὶ Φωτεινὸς ὁ υἱὸς αὐτῆς μετὰ Σεβαστιανοῦ ὑπὸ τῶν στρατιωτῶν. Ἡ δὲ ἁγία Φωτεινή, προλαβοῦσα αὐτόν, παρέστη τῷ Νέρωνι μετὰ Ἰωσῆ καὶ τῶν σὺν αὐτῇ· Εἶπε δὲ ὁ Νέρων πρὸς αὐτήν. Τί παραγεγόνατε πρὸς ἡμᾶς; Ἡ ἁγία εἶπε· Διὰ τὸ διδάξαι σε τὸν Χριστὸν σέβεσθαι.

Οἱ δὲ παρεστῶτες εἶπον· Σεβαστιανὸς ὁ Δούξ, καὶ Βίκτωρ ὁ Στρατηλάτης, οἱ τοῖς θεοῖς ἀπειθοῦντες, ἥκασιν ἀπὸ Ἰταλίας. Ὁ Βασιλεὺς ἔφη· Ἀχθήτωσαν. Εἰσαχθέντων δὲ αὐτῶν πρὸς τὸν Βασιλέα, λέγει αὐτοῖς· Τί ἀκήκοα περὶ ὑμῶν; Οἱ ἅγιοι εἶπον. Ὅσα περὶ ἡμῶν ἀκήκοας, ὦ Βασιλεῦ, ἀληθῆ εἰσι. Καὶ ὅς, ἀτενίσας πρὸς τοὺς ἁγίους. Ἀρνεῖσθε ὑμεῖς τὸν Χριστόν, φησί, ἢ αἱρεῖσθε κακῶς ἀποθανεῖν; Καὶ οἱ ἅγιοι. Μὴ γένοιτό ποτε, ὦ Ἄναξ (τὸ ὄμμα εἰς οὐρανὸν ἄραντες), ἀποστῆναι τῆς πρὸς σὲ ἡμῶν πίστεως καὶ ἀγάπης. Καὶ πάλιν ὁ Νέρων εἶπε· Τίνες καλεῖσθε ὑμεῖς; Ἡ ἁγία εἶπεν· Ἐγὼ μὲν ὑπὸ τοῦ Χριστοῦ καὶ Θεοῦ μου Φωτεινὴ ἐκλήθην, αἱ δὲ ἀδελφαί μου, ἡ μὲν πρώτη, ἡ μετ' ἐμὲ γεννηθεῖσα, καλεῖται Ἀνατολή, ἡ δὲ δευτέρα Φωτώ, ἡ τρίτη Φωτίς, ἡ τετάρτη Παρασκευή, καὶ ἡ πέμπτη Κυριακή. Οἱ δὲ υἱοί μου οὗτοι, ὁ πρῶτος Βίκτωρ, ὃς ἐπεκλήθη ὑπὸ τοῦ Κυρίου μου Φωτεινός, ὁ δὲ δεύτερος ὁ σὺν ἐμοὶ Ἰωσῆς, καὶ ὁ Νέρων. Πάντες συνεφωνήσατε τιμωρηθῆναι καὶ ὑπὲρ τοῦ Ναζωραίου ἀποθανεῖν; Ἡ ἁγία εἶπε. Πάντες ὑπὲρ αὐτοῦ χαίροντες καὶ ἀγαλλιώμενοι ἀποθνήσκομεν.

Τότε ἐκέλευσεν ὁ Βασιλεὺς σφαίραις σιδηραῖς καταθλασθῆναι τοὺς ἁρμοὺς τῶν χειρῶν αὐτῶν. Ἀχθέντες δὲ ἐπὶ τοῦ ἄκμωνος, ἐπέθηκαν οἱ ἅγιοι τὰς χεῖρας αὐτῶν ἄνωθεν τοῦ ἄκμωνος, καὶ ἤρξαντο τύπτειν οἱ δήμιοι. Καὶ ἀπὸ ὥρας τρίτης ἕως ὥρας ἕκτης ἐκ τρίτου ἐνηλλάγησαν οἱ τύπτοντες, οἱ δὲ ἅγιοι οὐδόλως ᾐσθάνοντο τῆς κολάσεως. Καὶ ἀκούσας ὁ Νέρων ἐταράχθη, καὶ προσέταξεν ἐκκοπῆναι τὰς χεῖρας αὐτῶν. Καὶ αὐτίκα τοὺς ἁγίους κρατήσαντες, καὶ τὰς χεῖρας δεσμήσαντες, καὶ τῷ ἄκμωνι ἐπιθέντες, τῶν ξιφῶν ἐπελάβοντο. Καὶ κατὰ τῶν χειρῶν τῆς ἁγίας Φωτεινῆς τὰς τῶν ξιφῶν ἐπιφορὰς πολλάκις οἱ δήμιοι ἐπαγαγόντες, ἤνυσαν οὐδέν· ἐκλυθέντες δέ, ἔπεσον ὡσεὶ νεκροί. Ἡ δὲ ἁγία, ἀβλαβὴς διατηρηθεῖσα, εὐχαριστήσασα τῷ Θεῷ, προσηύχετο λέγουσα. *Κύριος ἐμοὶ βοηθός, καὶ οὐ φοβηθήσομαι, τί ποιήσει μοι ἄνθρωπος.*

Τοίνυν ἤρξατο ὁ βασιλεὺς ἀπορεῖν, καὶ διαλογίζεσθαι περὶ τούτων, τί ποιήσει, καὶ γενήσεται ἐγκρατὴς καὶ κύριος τῶν ἁγίων. Καὶ τούτους μὲν ἐν τῇ βαθυτάτῃ φρουρᾷ ἐμβληθῆναι κελεύει· τὴν δὲ ἁγίαν Φωτεινήν, μετὰ τῶν πέντε ἀδελφῶν αὐτῆς, ἀπενεχθῆναι ἐν τῷ χρυσῷ αὐτοῦ κουβουκλίῳ, καὶ τεθῆναι ἑπτὰ χρυσοῦς θρόνους, καὶ ἑπτὰ κλίνας χρυσᾶς, καὶ τράπεζαν· καὶ τὴν αὐτοῦ θυγατέρα Δομνίναν προσέταξεν εἰσελθεῖν, καὶ συνεῖναι μετ' αὐτῶν, μετὰ καὶ τῶν θεραπαινίδων αὐτῆς, καὶ τεθῆναι χρήματα πολλά, καὶ κόσμια χρυσᾶ, ἐσθῆτάς τε χρυσᾶς, καὶ ζώνας. Ἰδοῦσα δὲ τὴν παῖδα Δομνίναν ἡ ἁγία Φωτεινή, εἶπε. Χαῖρε τοῦ Κυρίου μου Νύμφη, Ἡ δὲ πρὸς αὐτήν, Χαίροις καὶ σὺ κυρία μου, ἡ λαμπὰς τοῦ Χριστοῦ. Ἀκούσασα δὲ ἡ ἁγία Φωτεινὴ τὸ τοῦ Χριστοῦ ὄνομα, ηὐχαρίστησε τῷ Κυρίῳ· καὶ ἀγκαλισαμένη αὐτὴν ἠσπάσατο. Καὶ κατηχηθεῖσα ἡ θυγάτηρ τοῦ Βασιλέως ὑπὸ τῆς ἁγίας μετὰ τῶν ἑκατὸν αὐτῆς θεραπαινίδων, ἐβαπτίσθησαν ὑπὸ τῆς ἁγίας Φωτεινῆς. Καὶ ἐκάλεσε τὴν θυγατέρα τοῦ Βασιλέως, ἀντὶ Δομνίνας, Ἀνθοῦσαν. Καὶ εὐθὺς προσέταξεν ἡ μακαρία Ἀνθοῦσα, τότε χρυσίον αὐτῆς, καὶ πάντα τὰ ἐν τῷ χρυσῷ κουβουκλίῳ αὐτῆς ὄντα χρήματα, δοθῆναι τοῖς πτωχοῖς, διὰ χειρὸς Στεφανίδος, τῆς τῶν ἑκατὸν θεραπαινίδων ἐξαρχούσης.

Μαθὼν δὲ ταῦτα ὁ Βασιλεύς, καὶ λίαν θυμωθείς, καὶ μέγα οἰμώξας, ἐκέλευσεν εὐθέως ἐκκαῆναι κάμινον ἐπὶ ἡμέρας ἑπτά, καὶ ἐν αὐτῇ βληθῆναι τὴν ἁγίαν Φωτεινήν, καὶ πάντας τοὺς σὺν αὐτῇ ἄνδρας τε καὶ γυναῖκας. Καὶ τούτου γενομένου, ἐποίησαν ἐν τῷ μέσῳ τῆς καμίνου ἡμέρας τρεῖς, σῶοι καὶ ἀλώβητοι ἐκ τῆς τοῦ πυρὸς βλάβης διαμείναντες. Μετὰ δὲ τὰς τρεῖς ἡμέρας ὑπολαβὼν ὁ βασιλεύς, ὅτι παρανάλωμα γεγόνασιν οἱ ἅγιοι ὑπὸ τοῦ πυρός, ἐκέλευσεν ἀναφραγῆναι τὴν κάμινον, καὶ εἰ μὲν εὕρωσιν ὀστᾶ τῶν ἁγίων, ῥιφθῆναι αὐτὰ ἐν τῷ ποταμῷ. Καὶ ἀνοίξαντες οἱ δήμιοι εὗρον πάντας δοξάζοντας, καὶ εὐλογοῦντας τὸν Θεόν· καὶ ἐξέστησαν ἐπὶ τῷ παραδόξῳ θαύματι, ὅτι οὐχ ἥψατο αὐτῶν καθόλου τὸ πῦρ. Ὡς δὲ ἤκουσαν καὶ εἶδον ἅπαντες οἱ τῆς πόλεως Ῥώμης τὸ παράδοξον τοῦτο θαῦμα, ἐξεπλάγησαν δοξάζοντες καὶ αὐτοὶ τὸν Θεόν.

Ὡς δὲ ὁ Βασιλεὺς τοῦ τοιούτου θαύματος κατήκοος ἐγένετο, ἀναιρετικὰ φάρμακα ἐκέλευσε δοθῆναι αὐτοῖς. Καὶ προσκληθέντος Λαμπαδίου τοῦ Μάγου, καὶ συγκεράσαντος τὸ φάρμακον, δέδωκε τῇ ἁγίᾳ Φωτεινῇ πρότερον. Ἡ δέ, λαβοῦσα τοῦτο· Σοῦ μὲν ἔφη, ἀκαθάρτου τυγχάνοντος οὐκ ἐχρῆν ἡμᾶς ἅψασθαι τούτου· ἵνα δὲ γνῷς, Βασιλεῦ, καὶ αὐτὸς τὴν δύναμιν τοῦ Χριστοῦ μου, ἰδοὺ ἐγὼ πρῶτον τῶν ἄλλων πίομαι τοῦτο, ἐν ὀνόματι τοῦ Κυρίου, Ἰησοῦ Χριστοῦ καὶ Θεοῦ ἡμῶν, εἶθ' οὕτω καὶ οἱ σὺν ἐμοὶ πάντες. Καὶ πάντων πιόντων, καὶ ἀβλαβῶν διατηρηθέντων, ἰδὼν ὁ Μάγος ἐξέστη. Καὶ περιβλεψάμενος τὴν ἁγίαν. Ἔστι μοι δηλητήριον πάνυ, φησί, δέχιμον καὶ εἰ τούτου γευσάμενοι οὐκ ἀποψύξητε τάχιον, πιστεύσω καὶ αὐτὸς τῷ Θεῷ ὑμῶν· Οὗ καὶ προσαχθέντος, καὶ πάντων τοῦ δηλητηρίου γευσαμένων, καὶ μηδὲν δεινὸν πεπονθότων, ἐξέστη ὁ Μάγος. Καὶ συναγαγὼν εὐθὺς πάσας τὰς βίβλους αὐτοῦ, πυρὶ κατέκαυσε. Καὶ πιστεύσας τῷ Χριστῷ ἐβαπτίσθη, μετονομασθεὶς Θεόκλητος.

Τοῦτο πάλιν μαθὼν ὁ Βασιλεὺς προσέταξεν ἁρπαγῆναι αὐτὸν ἐκ μέσου τῶν ἁγίων, καὶ ἔξω τῶν τειχῶν τῆς πόλεως ἀποτμηθῆναι τὴν κεφαλὴν αὐτοῦ. Καὶ οὕτω πρὸ τῶν ἄλλων ἐτέλεσε τὸ μαρτύριον ὁ Θεόκλητος, ὑπὲρ Χριστοῦ τὴν κεφαλὴν ἀποτμηθείς. Τοὺς δὲ ἁγίους πάντας, σὺν τῇ Μεγαλομάρτυρι Φωτεινῇ, ἐκέλευσε νευροκοπηθῆναι. Οὗ γενομένου, καὶ τῶν ἁγίων λοιδορούντων καὶ διαχλευαζόντων τόν τε Βασιλέα καὶ τοὺς θεοὺς αὐτοῦ, μόλυβδον καχλάζοντα σὺν τέφρῳ ποτισθῆναι τὴν ἁγίαν προστάττει· κατὰ δὲ τῶν νώτων τῶν λοιπῶν ἁγίων ἐκχυθῆναι προστάττει. Καὶ τούτου γενομένου, ὡς ἐξ ἑνὸς στόματος οἱ ἅγιοι ἐξεβόησαν· Εὐχαριστοῦμέν σοι, Χριστὲ ὁ Θεὸς ἡμῶν, ὅτι διὰ τοῦ καχλάζοντος μολύβδου ἐδρόσισας τὰς καρδίας ἡμῶν, ὥσπερ ἀπὸ καύσωνος διψώσας καὶ φλεγμαινούσας.

Τότε ὁ Νέρων ἐκπληττόμενος, καὶ θαυμάζων, ἐκέλευσε τοὺς ἁγίους κρεμασθῆναι, καὶ ξέεσθαι ἀφειδῶς καθ' ὅλου τοῦ σώματος, καὶ λαμπάσι πυρὸς κατακαίεσθαι. Τούτου δὲ ταχὺ γενομένου, καὶ τῶν ἁγίων προσευχομένων, καὶ ὑπὸ τῆς θείας χάριτος ἐνισχυομένων, ἐκμανεὶς ὁ δείλαιος Νέρων, τέφραν σὺν δριμυτάτῳ ὄξει ἑνωθῆναι, καὶ κατὰ τῶν μυκτήρων τῶν ἁγίων χυθῆναι προστάττει. Προσαχθέντος δὲ τοῖς ἁγίοις τοῦ τοιούτου κράματος. Ὑπὲρ μέλι καὶ κηρίον ἡμῖν ἐπιφαίνεται, ἔλεγον.

Ἐπὶ πλέον οὖν παροξυνθείς, ἐκέλευσε τοὺς ὀφθαλμοὺς αὐτῶν ἐξορυχθῆναι. Καὶ ἐκτυφλώσας αὐτοὺς καθεῖρξεν ἐν φρουρᾷ ζοφώδει, πλήρει ἑρπετῶν ἰοβόλων καὶ ἀκαθάρτων. Οἱ δὲ ἅγιοι ὕμνουν καὶ ἐδόξαζον τὸν Θεόν· καὶ τὰ μὲν ἐν τῇ εἱρκτῇ ἰοβόλα θηρία ἀπενεκρώθησαν, καὶ ἡ δυσωδία τῆς εἱρκτῆς εἰς εὐωδίαν μετεβλήθη ἀνυπέρβλητον, καὶ τὸ σκότος ἐγένετο φῶς ὑπέρλαμπρον, καὶ ὁ Χριστὸς ἔστη ἐν μέσῳ τῶν ἁγίων, καὶ λέγει αὐτοῖς. *Εἰρήνη ὑμῖν.* Καὶ κρατήσας τῆς χειρὸς τῆς ἁγίας, ἤγειρεν αὐτὴν εἰπών. *Ὅτι μεθ' ὑμῶν εἰμι πάσας τὰς ἡμέρας τῆς ζωῆς ὑμῶν·* ἀεὶ χαίρετε. Καὶ ἅμα τῷ λόγῳ εὐθέως ἀνέβλεψαν αὐτῶν οἱ ὀφθαλμοί, καὶ ἰδόντες τὸν Κύριον, προσεκύνησαν αὐτόν. Καὶ κατασφραγίσας αὐτούς, καὶ εἰπών. Ἀνδρίζεσθε καὶ ἰσχύετε, οὕτος μὲν ἀνῆλθεν εἰς τοὺς οὐρανούς, ἐκ δὲ τῶν σωμάτων τῶν ἁγίων ὡσεὶ λεπίδες ἐξέπεσον, καὶ ἐγένοντο ὑγιεῖς ὡς τὸ πρότερον.

Ὁ δὲ Νέρων, ὁ δύστηνος καὶ θεομισής, ἐκέλευσε προσμεῖναι τοὺς ἁγίους ἐν φυλακῇ χρόνους τρεῖς, ὥστε κακωθῆναι ἐν αὐτῇ, καὶ κακῷ θανάτῳ τὰς ψυχὰς ἀπορρῆξαι. Μετὰ δὲ τοὺς τρεῖς χρόνους, ἴδιον οἰκέτην ἔχων ὁ Βασιλεὺς ἐν τῇ εἱρκτῇ κατάκλειστον, προσέταξεν ἐκβληθῆναι τοῦτον· καὶ ὡς εἶδον τοὺς ἁγίους ἐρρωμένους οἱ ἀποσταλέντες, ἀπήγγειλαν

τῷ Βασιλεῖ, ὅτι οἱ ἐκτυφλωθέντες Γαλιλαῖοι βλέπουσι, καὶ ὑγιεῖς εἰσιν· ἀλλὰ καὶ ἡ φυλακὴ φωταγωγηθεῖσα, καὶ μύρα πάμπολλα πνέουσα, μετεποιήθη εἰς δόξαν Θεοῦ καὶ οἶκος ἅγιος ἐγένετο· καὶ δαψίλεια μέσον τῆς φυλακῆς ἐστὶ βρύουσα, ἐν ᾗ συντρέχοντες οἱ λαοὶ βαπτίζονται ὑπ' αὐτῶν, πιστεύοντες, εἰς τὸν Θεὸν αὐτῶν.

Ταῦτα ἀκούσας, ὁ βασιλεύς, ἐξέστη· καὶ ἀποστείλας, παρέστησεν αὐτούς, καὶ φησίν, Οὐκ ἐπεφωνησάμη ὑμῖν διὰ προστάγματος βασιλικοῦ, μὴ κηρύττειν τὸν Χριστὸν ἐν τῇ πόλει τῶν Ῥωμαίων; πῶς οὖν ἐν τῇ φυλακῇ ὄντες τοῦτο ποιεῖτε; διὰ τοῦτο πολλὰς καὶ μεγάλας ἐπιθήσομαι τιμωρίας ὑμῖν. Οἱ ἅγιοι εἶπον. Ὃ θέλεις ποίησον, ἡμεῖς γὰρ τὸν Χριστὸν Θεὸν ὄντα ἀληθινόν, καὶ Ποιητὴν πάντων, διδάσκειν οὐ παυσόμεθα. Ἐπὶ τοῦτο, τῷ θυμῷ ὑπερζέσας, ἐκέλευσε σταυρωθῆναι τοὺς ἁγίους κατὰ κεφαλῆς, καὶ ἐπὶ τρισὶν ἡμέραις καταξαίνειν τὰς σάρκας αὐτῶν, ἕως ἄν, φησί, διαλυθῶσιν αἱ ἁρμονίαι αὐτῶν. Τούτου δὲ γενομένου, φύλακας ἔστησαν, ἐάσαντες αὐτοὺς καὶ ἑτέρας τέσσαρας ἡμέρας Ἐλθόντες δὲ οἱ δήμιοι θεάσασθαι αὐτούς, εἰ ἄρα ζῶσιν, ὡς εἶδον αὐτοὺς κρεμαμένους, οὗτοι μὲν εὐθέως ἀπετυφλώθησαν, Ἄγγελος δὲ Κυρίου κατελθὼν ἐξ οὐρανοῦ, καὶ λύσας τοὺς ἁγίους, καὶ ἀσπασάμενος ὑγιεῖς αὐτοὺς εἰργάσατο. Τότε ἡ Ἁγία ἐπὶ τῇ τυφλώσει τῶν δημίων σπλαγχνισθεῖσα, προσηύξατο, καὶ εὐθέως ἀνέβλεψαν, καὶ πιστεύοντες ἐβαπτίσθησαν.

Ἀκούσας δὲ ταῦτα ὁ Νέρων, ὀργισθείς, ἐκέλευσεν ἀποδαρῆναι τὸ δέρμα τῆς ἁγίας Φωτεινῆς. οὗ γενομένου ἡ ἁγία ἔψαλλε· *Κύριε ἐδοκίμασάς με καὶ ἔγνως με.* Ἐκδείραντες δὲ τὸ δέρμα αὐτῆς. ἔρριψαν εἰς τὸν ποταμόν, τὴν δὲ ἁγίαν, εἰς φρέαρ ξηρόν· τοὺς δὲ λοιπούς, Σεβαστιανὸν καὶ Φωτεινὸν καὶ Ἰωσῆν κρατήσαντες, τὰ παιδογόνα τούτων μόρια ἀπέτεμον, καὶ τοῖς κυσὶν ἔρριψαν. Εἶθ' οὕτως ἀποδείραντες αὐτῶν τὰς δοράς, ταύτας μὲν ἐν τῷ ποταμῷ ἔρριψαν, αὐτοὺς δὲ κατησφαλίσαντο ἐν παλαιῷ λουτρῷ· Τὰς δὲ πέντε ἀδελφὰς τῆς ἁγίας Φωτεινῆς παραστήσας, ἀπέτεμε τοὺς μαστοὺς αὐτῶν, καὶ οὕτως ἐξέδειραν καὶ τούτων τὰ δέρματα· Ἐλθόντων δὲ αὐτῶν καὶ πρὸς τὴν ἁγίαν Φωτίδα, οὐ κατεδέξατο αὕτη κρατηθῆναι ὑπό τινος, καθὼς καὶ αἱ λοιπαί, ἀλλὰ μόνη ἵστατο γενναίως, ἀποδυομένη τὸ δέρμα τῆς σαρκὸς αὐτῆς, ὡς ὑπερθαυμάσαι καὶ τὸν βασιλέα, τὸ ἀνδρεῖον αὐτῆς καὶ καρτερικόν.

Διὸ καὶ ἐκμανείς, μετὰ τὸ ἀποτεμεῖν τοὺς μαστοὺς αὐτῆς, ἐκδυθῆναι δὲ καὶ τὸ δέρμα τῆς σαρκὸς αὐτῆς, ἑτέραν ἐπινοεῖ κατ' αὐτῆς τιμωρίαν, πάνδεινον καὶ ὀλεθρίαν. Δύο γὰρ δένδρα, ἔνδον τοῦ παραδείσου αὐτοῦ βίᾳ κελεύσας κλιθῆναι, καὶ τούτοις τὴν μακαρίαν προσδῆσαι, καὶ τούτων ἀθρόως ἀπολυθέντων, διαμερισθῆναι τὴν ἁγίαν, καὶ τὴν ψυχὴν τῷ Θεῷ παραθῆναι. Τότε πάντας τῷ ξίφει τελειώσας ὁ δύστηνος, τὴν μακαρίαν Φωτεινήν, ἀπὸ τοῦ φρέατος ἐκβαλών, τῇ φρουρᾷ ἐναπέθετο. Αὕτη δέ, ὡς μόνη ἀποληφθεῖσα, καὶ μὴ στεφανωθεῖσα σὺν τοῖς λοιποῖς ἐδέετο τοῦ Θεοῦ. Ὃς καὶ ἐμφανισθεὶς αὐτῇ, καὶ ἐκ τρίτου σφαγίσας ὑγιῆ ἀπειργάσατο. Καὶ μεθ' ἡμέρας πολλάς, ὑμνοῦσα καὶ εὐλογοῦσα τὸν Θεόν, εἰς χεῖρας αὐτοῦ ἀφίησι τὴν τιμίαν αὐτῆς ψυχήν.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, ἡ ἁγία Φωτώ, ἡ ἀδελφὴ αὐτῆς, ξίφει τελειοῦται.

Στίχ. Φερνὴν ταλάντων μυρίων ἀνταξίαν,
Φωτὼ φέρει σοι τὴν κάραν φώτων Πάτερ.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, ἡ ἁγία Φωτίς, ἡ ἑτέρα ἀδελφὴ αὐτῆς, εἰς δύο προσδεθεῖσα δένδρα, καὶ διαμερισθεῖσα, τελειοῦται.

Στίχ. Δώσεις ἔπαθλον δενδροάθλῳ Φωτίδι,
Δενδρῶνα τερπνὸν τῆς Ἐδὲμ Θεοῦ Λόγε.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, ἡ ἁγία Παρασκευή, ἡ ἑτέρα ἀδελφὴ αὐτῆς, ξίφει τελειοῦται.

Στίχ. Ἡ Παρασκευὴ πρὸς ξίφος τὸν αὐχένα,
Ἕτοιμον εἶχε, καὶ παρεσκευασμένον.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, ἡ ἁγία Κυριακή, ἡ ἑτέρα ἀδελφὴ αὐτῆς, ξίφει τελειοῦται.

Στίχ. Ἐκ Κυριακῆς οὐδὲ τοῦ ξίφους φόβος,
Τοῦ Κυρίου τὸν θεῖον ἐκβάλλει φόβον.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ ὁ ἅγιος μάρτυς Ἰωσῆς, ὁ υἱὸς τῆς ἁγίας Φωτεινῆς, ξίφει τελειοῦται.

Στίχ. Τομεὺς τραχήλων ἐξεγύμνου τὸ ξίφος·
Ἰωσῆ δὲ τράχηλος οὐ φρίττει ξίφος.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, ὁ ἅγιος Φωτεινός, ὁ ἕτερος υἱὸς αὐτῆς ξίφει τελειοῦται.

Στίχ. Τίς οὗτος ἀτμὸς ἐκ ζεόντων αἱμάτων;
Φωτεινὸς ἄρτι μάρτυς ἐτμήθη κάραν.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ ὁ ἅγιος Σεβαστιανὸς ὁ Δοὺξ ξίφει τελειοῦται.

Στίχ. Σεβαστιανῷ τοῦτον εἴπω τὸν λόγον·
Σεβάζομαί σε, τὴν κάραν τετμημένον.

Ὁ ἅγιος νεομάρτυς Ἰωάννης Κάλφας ὁ ἐν Κων)πόλει μαρτυρήσας ξίφει τελειοῦται.

Ταῖς αὐτῶν ἁγίαις πρεσβείαις, ὁ Θεὸς ἐλέησον ἡμᾶς. Ἀμήν.

Ὠδὴ ζ΄. Ὁ Εἱρμός.

«Παῖδες Ἑβραίων ἐν καμίνῳ, κατεπάτησαν τὴν φλόγα θαρσαλέως, καὶ εἰς δρόσον τὸ πῦρ μετέβαλον βοῶντες· Εὐλογητὸς εἶ Κύριε, ὁ Θεὸς εἰς τοὺς αἰῶνας.»

Ἄρνας ποιμάνας ἐπὶ χλόην, ἀληθείας ὡς ἀρνίον τῷ ποιμένι, προσηνέχθης Χριστῷ, Πορφύριε κραυγάζων· Εὐλογητὸς εἶ Κύριε, ὁ Θεὸς εἰς τοὺς αἰῶνας.

Νέμει καμάτων σου τὰ γέρα, κατοικίζων σε μοναῖς ἐν ἀκηράτοις, Ἰησοῦς ὁ Χριστός, Πορφύριε βοῶντα· Εὐλογητὸς εἶ Κύριε, ὁ Θεὸς εἰς τοὺς αἰῶνας.

Θαύμασι πλείστοις καὶ σημείοις, κατεκόσμησε τὸν βίον σου τρισμάκαρ, ὁ Χριστὸς ὃν ποθῶν, Πορφύριε βοᾷ· Εὐλογητὸς εἶ Κύριε, ὁ Θεὸς εἰς τοὺς αἰῶνας.

Θεοτοκίον.

Οἴκτειρον σῶσόν με Παρθένε, τὸν οἰκτίρμονα τεκοῦσα Θεὸν Λόγον, καὶ φωτὶ τῷ ἐν σοί, καταύγασον βοῶντα· Εὐλογημένος Πάναγνε, ὁ καρπὸς τῆς σῆς κοιλίας.

Ὠδὴ η΄. Ὁ Εἱρμός.

«Οἱ θεορρήμονες Παῖδες ἐν τῇ καμίνῳ, σὺν τῷ πυρὶ καὶ τὴν φλόγα, καταπατοῦντες ἐκραύγαζον· Εὐλογεῖτε τὰ ἔργα, Κυρίου τὸν Κύριον.»

Σεσοφισμένῳ σου λόγῳ κατεβλήθη, ὁ σοφιστὴς τῆς κακίας, Ἱεροκήρυξ πανόλβιε, εὐσεβῶν δὲ καρδίαι, ἐνθέως εὐφράνθησαν.

Συναγελάζῃ Πατέρων ὁμηγύρει, καὶ συνευφραίνῃ ὁσίων, Πάτερ μακάριε πνεύμασιν· Εὐλογεῖτε τὰ ἔργα, κραυγάζων τὸν Κύριον.

Ἐξεδαφίσας τεμένη τῶν δαιμόνων, ναὸν Θεοῦ ἐδομήσω, ἐν ᾧ πληθὺς μέλπει ὁσίων· Εὐλογεῖτε τὰ ἔργα, Κυρίου τὸν Κύριον.

Βασιλικὴν ἁλουργίδα πορφυρώσας, ἐξ ἀρετῶν σου, καὶ ταύτην, ὡς Ἱερεὺς στολισάμενος, εἰς τὰ ἄνω χορεύεις, βασίλεια Ὅσιε.

Θεοτοκίον.

Ὡς ἀνωτέραν σε πάντων τῶν ποιημάτων, καὶ οὐρανῶν πλατυτέραν, Παρθενομῆτορ ἠγάπησεν, ὁ Υἱός σου καὶ σάρκα, ἐκ σοῦ ἀνελάβετο.

Ὠδὴ θ΄. Ὁ Εἱρμός.

«Ἔφριξε πᾶσα ἀκοή, τὴν ἀπόρρητον Θεοῦ »συγκατάβασιν· ὅπως ὁ Ὕψιστος, ἑκὼν κα»τῆλθε μέχρι καὶ σώματος, Παρθενικῆς ἀπὸ γα»στρός, γενόμενος ἄνθρωπος· διὸ τὴν ἄχραντον »Θεοτόκον, οἱ Πιστοὶ μεγαλύνομεν.»

Ἰστίῳ Πάτερ νοητῷ, ἐκπεράσας τὸ τοῦ βίου κλυδώνιον, οἰακιζόμενος, παλάμῃ θείᾳ τοῦ παντοκράτορος, πρὸς τοὺς λιμένας τῆς ζωῆς, σοφῶς κατέπλευσας, χαρᾶς λαβόμενος αἰωνίου, καὶ τερπνῆς ἀπολαύσεως.

Ὥριμος πλήρης ἡμερῶν, τῶν τοῦ Πνεύματος γενόμενος ὅσιε, καὶ τὴν ἀπάθειαν, ὡς διπλοΐδα περιβαλλόμενος, ἱερωσύνης στολισμῷ, λάμπων μεταβέβηκας, εἰς φῶς ἀνέσπερον, τοῦ Κυρίου καθορᾷν τὴν τερπνότητα.

Στόματι θεῖον γλυκασμόν, ἀρυσάμενος ἠρεύξω μακάριε, λόγον σωτήριον, παθῶν πικρίαν ἀποδιώκοντα, καὶ γλυκασμῷ πνευματικῷ, πάντας ἐνηδύνοντα, τοὺς τὴν ἐτήσιον, ἐκτελοῦντάς σου θεόφρον πανήγυριν.

Ἥλιον ἔγνως τὸν Χριστόν, ὁμιλήσαντα ἡμῖν μετὰ σώματος, καὶ ταῖς λαμπρότησι ταῖς τούτου Πάτερ, ψυχῆς τὰ ὄμματα, καταυγασθεὶς ὁλολαμπής, ἀστὴρ ἐχρημάτισας, θέσει θεούμενος, ἱερὲ θαυματουργὲ Πάτερ ὅσιε. Θεοτοκίον.

Φεῖσαί μου Σῶτερ ὁ τεχθείς, καὶ φυλάξας τὴν τεκοῦσάν σε ἄφθορον, μετὰ τὴν κύησιν, ὅταν καθίσῃς κρῖναι τὰ ἔργα μου, τὰς ἀνομίας παρορῶν, καὶ τὰς ἁμαρτίας μου, ὡς ἀναμάρτητος ἐλεήμων, ὡς Θεὸς καὶ φιλάνθρωπος.

Ἐξαποστειλάριον. Ἐπεσκέψατο ἡμᾶς.

Μεταναστεύσας τὴν πολλήν, ὕπαρξιν διεσκόρπισας, τοὺς πλάνῃ δὲ σκορπισθέντας, θαύμασιν ἀποστολικοῖς, συνήγαγες Πορφύριε· ἀλλὰ πρέσβευε Πάτερ, σωθῆναι τοὺς δούλους σου.

Θεοτοκίον.

Ἐπὶ σοὶ μετὰ Θεόν, ἐλπίζομεν Πανάχραντε, καὶ τῷ ἐκ σοῦ προελθόντι, συσταυρούμενοι Χριστῷ, ταῖς πρὸς αὐτὸν πρεσβείαις σου, ἀπροσκόπτους εἰς τέλος, ἡμᾶς διαφύλαξον.

Καὶ ἡ λοιπὴ Ἀκολουθία τοῦ Ὄρθρου, ὡς σύνηθες, καὶ Ἀπόλυσις.

ΤΗ ΚΖ΄. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

Μνήμη τοῦ Ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν Προκοπίου τοῦ Δεκαπολίτου.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ

Εἰς τό, Κύριε ἐκέκραξα, ψάλλομεν Στιχηρὰ προσόμοια. Ἦχος δ΄. Ὡς γενναῖον ἐν μάρτυσιν.

Κατ' εἰκόνα γενόμενος, τοῦ Θεοῦ καὶ ὁμοίωσιν, κατ' ἀρχὴν τῆς πλάσεως, Παμμακάριστε, τὸ τῆς εἰκόνος ἀξίωμα, τηρεῖν διεσπούδασας, λογισμῷ πανευσεβεῖ, καὶ νοὸς καθαρότητι, καὶ ἁγνότητι, καὶ παθῶν ἐγκρατείᾳ καὶ τηρήσει, τῶν Χριστοῦ διαταγμάτων, καὶ εὐσεβείᾳ πανόλβιε.

Τῇ ἀσκήσει τὸ πρότερον, προσλαβὼν καὶ τὴν ἄθλησιν, θεοφρόνως ὕστερον, εὐηρέστησας, δι' ἀμφοτέρων τῷ Κτίσαντι, τῷ μόνῳ τὴν κάθαρσιν, ἀπαιτοῦντι παρ' ἡμῶν, καὶ ψυχῆς τὴν εὐγένειαν· οὗ τὴν ἔνσαρκον, παρουσίαν δοξάζων προσεκύνεις, τὴν εἰκόνα τὴν ἁγίαν, τῆς κατ' αὐτὸν ἀνθρωπότητος.

Τοὺς τοῦ Λόγου τὴν σάρκωσιν, δυσσεβῶς ἀθετήσαντας, διελέγχων Ὅσιε, διετέλεσας, διὰ μαστίγων ἐτάσεως, πάσης τε κακώσεως, καὶ δεσμῶν καὶ φυλακῆς, βεβαιῶν τὴν ἀλήθειαν· ὅθεν γέγονας, τῆς Χριστοῦ βασιλείας κληρονόμος, καὶ χαρᾶς ἀνεκλαλήτου, καὶ ἀϊδίου ἐλλάμψεως.

Δόξα, καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Ἡ Θεὸν τὸν ἀχώρητον, ἐν γαστρί σου χωρήσασα, φιλανθρώπως ἄνθρωπον χρηματίσαντα, καὶ τὸ ἡμέτερον φύραμα, ἐκ σοῦ προσλαβόμενον, καὶ θεώσαντα σαφῶς, μὴ παρίδῃς με Πάναγνε, νῦν θλιβόμενον· ἀλλ' οἰκτείρησον τάχος καὶ παντοίας, δυσμενείας τε καὶ βλάβης, τοῦ πονηροῦ ἐλευθέρωσον.

Ἢ Σταυροθεοτοκίον.

Ἐν Σταυρῷ ὡς ἑώρακε, καθηλούμενον Κύριε, ἡ ἀμνὰς καὶ Μήτηρ σου ἐξεπλήττετο, καί· Τί τὸ ὅραμα, ἔκραζεν, Υἱὲ ποθεινότατε; ταῦτά σοι ὁ ἀπειθής, δῆμος ἀνταποδίδωσιν, ὁ παράνομος, ὁ πολλῶν σου θαυμάτων ἀπολαύσας; Ἀλλὰ δόξα τῇ ἀρρήτῳ, συγκαταβάσει σου Δέσποτα.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΡΟΝ

Μετὰ τὴν συνήθη Στιχολογίαν, λέγεται ὁ Κανών, ἔχων Ἀκροστιχίδα τήνδε·

Τοὺς σοὺς ἀγῶνας εὐπρεπῶς μέλπω μάκαρ.

Ὠδὴ α΄. Ἦχος πλ. β΄. Ὁ Εἱρμός.

«Ὡς ἐν ἠπείρῳ πεζεύσας ὁ Ἰσραήλ, ἐν ἀβύσσῳ ἴχνεσι, τὸν διώκτην Φαραώ, καθορῶν ποντούμενον Θεῷ, ἐπινίκιον ᾠδήν, ἐβόα ᾄσωμεν.»

Τῆς εὐσεβείας τῷ φίλτρῳ κατασχεθείς, καὶ τῷ θείῳ ἔρωτι, τρικυμίας κοσμικάς, ἀπεκρούσω Ὅσιε Θεῷ, ἐπινίκιον ᾠδήν, ἀνακρουόμενος

Ὁ φωτοφόρος σου βίος καὶ τὸ φαιδρόν, τῆς ψυχῆς καὶ σύντονον, εὐσεβείᾳ συγκραθέν, ἀρετῆς εἰκόνισμα λαμπρόν, ἐν σοὶ Ὅσιε τρανῶς, ἀπηκριβώσατο.

Ὑπερφυεῖ δᾳδουχίᾳ καὶ φωταυγεῖ, τοῦ Χριστοῦ λαμπόμενος, τῶν παθῶν τὰς προσβολάς, ἐγκρατῶς ἐμάρανας βοῶν, ἐπινίκιον ᾠδήν, τῷ Παντοκράτορι. Θεοτοκίον.

Σεσαρκωμένον τὸν Λόγον θεοπρεπῶς, συλλαβοῦσα Πάναγνε, τὸν πρὶν ἄσαρκον ἡμῖν, ὑπὲρ φύσιν τέτοκας Ἁγνή, μετὰ γέννησιν, Παρθένος διαμείνασα. Ὠδὴ γ΄. Ὁ Εἱρμός.

«Οὐκ ἔστιν Ἅγιος ὡς σύ, Κύριε ὁ Θεός μου, ὁ ὑψώσας τὸ κέρας τῶν πιστῶν σου ἀγαθέ, καὶ στερεώσας ἡμᾶς, ἐν τῇ πέτρᾳ, τῆς ὁμολογίας σου.»

Σοῦ ἡ θεόληπτος ψυχή, τῷ τῆς πίστεως ζήλῳ, πυρπολουμένη μάκαρ, τῶν ἀνόμων τὴν πικράν, μανίαν καὶ τὸν θυμόν, Θεοφόρε, κραταιῶς διέλυσεν.

Οἰκείοις αἵμασι βαφείς, τῶν μαρτύρων τοὺς ἄθλους, ἐμιμήσω τρισμάκαρ, αἰκισμοὺς τῶν ἀσεβῶν, ἀνδρειοτάτῃ ψυχῇ, ὑπομείνας, καρτερῶς Προκόπιε.

Ὑπέστης Ὅσιε διπλοῦς, τοὺς ἀγῶνας ἐμφρόνως, τὰς αἱρέσεις ἐλέγχων, καὶ λεόντων τὰς ὁρμάς, ἀνδρείως ὑπενεγκών, θεοφρόνως, πάνσοφε Προκόπιε. Θεοτοκίον.

Σοφία Λόγος τοῦ Πατρός, ὁ πρὸ πάντων αἰώνων, ἐπ' ἐσχάτων τῶν χρόνων, ἀπορρήτως σαρκωθείς, ἐξ ἀπειράνδρου Μητρός, Θεοτόκον, ταύτην ἀπειργάσατο.

Κάθισμα, Ἦχος α΄. Τοῦ λίθου σφραγισθέντος.

Ἀσώματος ἐν βίῳ, ἐγνωρίσθης Πατὴρ ἡμῶν, καὶ ἔνσαρκος Ἀγγέλοις, ἀνεδείχθης συνδίαιτος, τῷ κόσμῳ κατὰ Παῦλον σταυρωθείς, τῷ σοὶ ἐσταυρωμένῳ ἀληθῶς, καὶ εἰς οὐράνιον οἶκον, τῇ διανοίᾳ χῶρον ὁ γήϊνος. Δόξα τῷ εὐδοκήσαντι ἐν σοί· δόξα τῷ γνωρισθέντι σοι· δόξα τῷ ἐνεργοῦντι διὰ σοῦ πᾶσιν ἰάματα.

Δόξα, καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Τὰς χεῖράς σου τὰς θείας, αἷς τὸν Κτίστην ἐβάστασας, Παρθένε Παναγία, σαρκωθέντι χρηστότητι, προτείνασα δυσώπησον αὐτόν, λυτρώσασθαι, ἡμᾶς ἐκ πειρασμῶν, καὶ παθῶν καὶ τῶν κινδύνων, τοὺς εὐφημοῦντας πόθῳ, καὶ βοῶντάς σοι· Δόξα τῷ ἐνοικήσαντι ἐν σοί· δόξα τῷ προελθόντι ἐκ σοῦ· δόξα τῷ ἐλευθερώσαντι ἡμᾶς διὰ τοῦ τόκου σου. Ἢ Σταυροθεοτοκίον.

Σταυρῷ σου προσπαγέντος, ὑπὸ τῶν παρανόμων, καὶ στρατιωτῶν Σῶτερ λόγχῃ, τὴν πλευρὰν ὀρυγέντος, ἡ Πάναγνος ὠδύρετο πικρῶς, τὰ σπλάγχνα κοπτομένη μητρικῶς, καὶ τὸ πολύ σου καὶ φρικτόν, τῆς ἀνοχῆς ἐξίστατο βοῶσα. Δόξα τῇ πρὸς ἀνθρώπους σου στοργῇ· δόξα σου τῇ χρηστότητι· δόξα τῷ ἐν τῷ θανάτῳ σου βροτοὺς ἀθανατίζοντι. Ὠδὴ δ΄. Ὁ Εἱρμός.

«Χριστός μου δύναμις, Θεὸς καὶ Κύριος, ἡ σεπτὴ Ἐκκλησία θεοπρεπῶς, μέλπει ἀνακράζουσα, ἐκ διανοίας καθαρᾶς, ἐν Κυρίῳ ἑορτάζουσα.»

Ἀρδεύων Ὅσιε, δακρύων χεύμασι, τὴν καρδίαν σου μάκαρ τῶν ἀρετῶν, σπόρον ἐγεώργησας, ἐκ διανοίας καθαρᾶς, ὁσιώτατε Προκόπιε.

Γεῶδες φρόνημα, τῷ θείῳ Πνεύματι, καθυπέταξας Πάτερ ἀσκητικόν, βίον ἀνελόμενος, καὶ συνταττόμενος χοροῖς, τῶν Μαρτύρων παμμακάριστε.

Ὡς μάρτυς ἔνθεος, καὶ ἀληθέστατος, ὑπὲρ τῆς εὐσεβείας αἱρετικήν, ἤλεγξας ἀπόνοιαν· τῆς γὰρ μανίας ἀληθῶς, τῶν ἀθέων κατεφρόνησας.

Θεοτοκίον.

Νομίμων ἄνευθεν, θεσμῶν Πανάμωμε, συλλαβοῦσα τὸν Κτίστην δίχα φθορᾶς, τοῦτον ἀπεγέννησας, καὶ Θεοτόκος ἀληθῶς, καὶ κυρίως ἐχρημάτισας. Ὠδὴ ε΄. Ὁ Εἱρμός.

«Τῷ θείῳ φέγγει σου ἀγαθέ, τὰς τῶν ὀρθριζόντων σοι ψυχάς, πόθῳ καταύγασον δέομαι, σὲ εἰδέναι Λόγε Θεοῦ, τὸν ὄντως Θεόν, ἐκ ζόφου τῶν πταισμάτων ἀνακαλούμενον.»

Ἁγιασθέντα ἀσκητικῶς, καὶ τελειωθέντα σε δι' αἵματος, γεραίρομεν Ὅσιε· μνήμη γὰρ

δικαίων μετ' ἐγκωμίων ἀεί, πιστῶς ἐπιτελεῖται, καὶ μνημονεύεται.

Σοφῶς ὁ πάντα μεταποιῶν, καὶ μετασκευάζων πρὸς τὸ κρεῖττον, ὡς βούλεται Κύριος, τῇ τῶν δυσσεβούντων μιαιφονίᾳ τῇ σῇ, ἀσκήσει μαρτυρίου, κλέος προσέθετο.

Ἐπὶ τῶν ὤμων ἀναλαβών, τὴν διὰ Σταυροῦ πανοπλίαν, σὺ τῷ Χριστῷ ἠκολούθησας, τῶν ὀπίσω Πάτερ λήθην ποιούμενος, καὶ τοῖς ἔμπροσθεν δρόμοις ἐπεκτεινόμενος.

Θεοτοκίον.

Ὑμνοῦμεν Πάναγνε τὸν ἐκ σοῦ, σάρκα παθητήν τε καὶ θνητήν, περιβαλόμενον Κύριον, καὶ τεθεωμένην ἀπεργασάμενον, ἑνώσει ἀσυγχύτῳ, τῇ καθ' ὑπόστασιν.

Ὠδὴ ς'. Ὁ Εἱρμός.

«Τοῦ βίου τὴν θάλασσαν, ὑψουμένην καθορῶν,
» τῶν πειρασμῶν τῷ κλύδωνι, τῷ εὐδίῳ λιμένι
» σου προσδραμών, βοῶ σοι· Ἀνάγαγε, ἐκ φθορᾶς
» τὴν ζωήν μου Πολυέλεε.»

Προβαίνων ἀείμνηστε, ἀπὸ δόξης ἀληθῶς, ἀσκητικῆς ἀνέδραμες, πρὸς μαρτύρων ἀνδρείαν τε καὶ τιμήν, οἰκείου ἐξ αἵματος, ἐρυθρὰν πορφυρίδα περικείμενος.

Ῥεόντων τὸ ἄστατον, λογισάμενος ψυχῇ, καὶ λογισμῷ θεόφρονι, τοῖς ἀεὶ διαμένουσιν ἀγαθοῖς, καὶ πέρας οὐκ ἔχουσιν, εὐσεβῶς ἐπτερώθης Παμμακάριστε.

Ἐγκράτειαν σύντονον, καὶ πραότητα Χριστός, σὲ καθορῶν πλουτήσαντα, φιλανθρώπως ἐπέβλεψεν ἐπὶ σέ, καὶ δόξης ἀνέδειξε, κοινωνόν, Θεοφόρε παναοίδιμε.

Θεοτοκίον.

Πανάμωμε Δέσποινα, τῆς ψυχῆς μου τὰ δεινά, καὶ χαλεπὰ συντρίμματα, χειρουργίαις ἰάτρευσον μυστικαῖς, δραστήρια φάρμακα, τοῦ Υἱοῦ σου βαλοῦσα τὰ παθήματα.

Συναξάριον.

Τῇ ΚΖʹ. τοῦ αὐτοῦ μηνός, μνήμη τοῦ ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν, καὶ ὁμολογητοῦ, Προκοπίου τοῦ Δεκαπολίτου.

Στίχ. Οὐδέν, Δεκαπολῖτα, γῆς πᾶσαι πόλις,
Πρὸς τὴν νοητήν, ἔνθαπερ τάττῃ, πόλιν.
Εἰκάδι ἑβδομάτῃ Προκοπίῳ τέρμα φαάνθη.

Οὗτος τὸν μονήρη βίον πρότερον ὑπέδυ, πᾶσαν ἄσκησιν ἀκριβῶς διαμείψας, καὶ τελείως καθάρας ἑαυτόν, τοὺς τοῦ Λόγου τὴν σάρκωσιν δυσσεβῶς ἀθετήσαντας διελέγξας ἀνδρείως καὶ καταπτύσας· ὕστερον δὲ καὶ διὰ μαστίγων ἀθλήσας, μέγας Ὁμολογητὴς ἀνεφάνη, θαυμάτων ἐνεργείας ἐνδειξάμενος, καὶ οὕτω πρὸς Κύριον ἐξεδήμησε.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, μνήμη τοῦ ἁγίου μάρτυρος Γελασίου, ὃς τὸ Βάπτισμα κελευσθεὶς διαπαῖξαι παρὰ τοῦ ἄρχοντος, βαπτίζεται ἀληθῶς, καὶ ξίφει τελειοῦται.

Στίχ. Φώτισμα μέλλων ἐκγελᾷν, γελᾷς πλάνην·
Πλυθεὶς δὲ Γελάσιε, ἐκτέμνῃ κάραν.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, μνήμη τοῦ ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν Θαλλελαίου.

Στίχ. Ὁ Θαλλέλαιος φαιδρῶς ἥκει πρὸς πόλον.
Θαλλοῖς ἐλαιῶν, ἀρεταῖς ἐστεμμένος.

Οὗτος Κίλιξ μὲν ἦν τὸ γένος, ἀγαπήσας δὲ τὴν ἀσκητικὴν πολιτείαν, τὴν πόλιν κατέλαβε Γαβάλων· ἧς ἀπὸ σταδίων εἴκοσι γεώλοφόν τινα καταλαβὼν ἐν ᾧ τέμενος ἦν δαιμόνων, ἐν αὐτῷ ἐπήξατο μικρὰν καλύβην, τοῖς τῆς ἀσκήσεως ἀσχολούμενος πόνοις, νηστείαις καὶ ἀγρυπνίαις καὶ κακουχίαις ἑαυτὸν ἐκτήκων. Ὅθεν οἱ ἐν τῷ τεμένει δαίμονες πλείστοις αὐτὸν φοβήτροις ἐξεδειμάτουν· οὓς καὶ κατησχυμμένους ἐξέπεμπε, καταγελῶν τῆς ἀσθενείας αὐτῶν. Μειζόνων δὲ πόνων ἐφιέμενος τὴν μὲν καλύβην κατέλιπε· κελλίον δὲ στενώτατον δειμάμενος, μηδὲ τῷ σώματι σύμμετρον, ἐν αὐτῷ εἰσῄει, τοῖς γόνασι τὸ πρόσωπον ἔχων προσηλωμένον. Θεαρέστως οὖν ἐν αὐτῷ ἐπὶ ἔτη δέκα βεβιωκώς, ἐν εἰρήνῃ ἐκοιμήθη.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, ὁ ὅσιος Στέφανος, ὁ συστησάμενος τὸ γηροκομεῖον τοῦ Ἁρματίου, ἐν εἰρήνῃ τελειοῦται.

Στίχ. Γήρει Στέφανος πρύτανις ζωῆς πόρου.
Ὅν περ θανόντα πρύτανις στέφους στέφει.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, ὁ ἅγιος Νήσιος, βουνεύροις τυπτόμενος, τελειοῦται.

Στίχ. Νεύροις βοείοις Νήσιος πάσχων φέρει.
Νευρούμενος γάρ, τῶν πόνων λήθην ἔχει.

Οἱ ὅσιοι πατέρες ἡμῶν Ἀσκληπιός, Ἰάκωβος καὶ Τιμόθεος ὁ ἐν Καισαρείᾳ, ἐν εἰρήνῃ τελειοῦνται.

Ταῖς τῶν ἁγίων σου πρεσβείαις, ὁ Θεὸς ἐλέησον ἡμᾶς. Ἀμήν.

Ὠδὴ ζ'. Ὁ Εἱρμός.

«Δροσοβόλον μὲν τὴν κάμινον εἰργάσατο, Ἄγ-
» γελος τοῖς ὁσίοις Παισί· τοὺς Χαλδαίους
» δὲ καταφλέγον πρόσταγμα Θεοῦ, τὸν τύραννον
» ἔπεισε βοᾶν· Εὐλογητὸς εἶ ὁ Θεός, ὁ τῶν Πατέ-
» ρων ἡμῶν.»

Ὡς ὑπέρλαμπρος ὁ βίος σου Θεόσοφε, γέγονε δι' ἀσκήσεως, οὕτως ὤφθη σου, προφανῶς ἡ ἄθλησις στερρά· Χριστὸν γὰρ ἐδόξασας βοῶν· Εὐλογητὸς εἶ ὁ Θεός, ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Σωφροσύνῃ καθαρότητα θεσπέσιε, Πάτερ περιζωσάμενος, ἐν ἀνδρείᾳ δέ, μαρτυρίου στέφανον λαμπρόν, δεξάμενος χάριτι βοᾷς· Εὐλογητὸς εἶ ὁ Θεός, ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Μὴ τὴν ἄχραντον εἰκόνα προσκυνοῦντές σου, Σῶτερ οἱ ἀσεβέστατοι, τὸν οἰκέτην σου μαστιγοῦντες, ἔξεον δεινῶς, ὑμνοῦντα καὶ κράζοντα,

πρὸς σέ. Εὐλογητὸς εἶ ὁ Θεός, ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν. Θεοτοκίον.

Εὐφραινόμενοι τῷ τόκῳ σου Πανάμωμε, πάντες σὲ μακαρίζομεν· δι' αὐτοῦ γὰρ νῦν, σαρκικῆς γεννήσεως ἡμεῖς, ῥυσθέντες κραυγάζομεν αὐτῷ· Εὐλογητὸς εἶ ὁ Θεός, ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Ὠδὴ ηʹ. Ὁ Εἱρμός.

«Ἐκ φλογὸς τοῖς ὁσίοις δρόσον ἐπήγασας, καὶ »Δικαίου θυσίαν ὕδατι ἔφλεξας· ἅπαντα γὰρ »δρᾷς Χριστέ, μόνῳ τῷ βούλεσθαι· Σὲ ὑπερυψοῦ»μεν, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.»

Λελυμένος τῆς ὕλης καὶ πρὸ θανάτου ὀφθείς, μετετέθης ἐντεῦθεν πρὸς τὴν ἀκήρατον, ὅσιε ζωήν, τῷ θανάτῳ χρησάμενος, κλίμακι προσφόρῳ, Προκόπιε θεόφρον.

Πεπλησμένος ἐφάνης φωτὸς τῆς πίστεως, καὶ πρὸς ἄδυτον φέγγος Πάτερ ἐφοίτησας, πᾶσαν ὑλικήν, ἀποθέμενος ἔφεσιν· ὅθεν σε τιμῶμεν, Προκόπιε θεόφρον.

Ὡπλισμένος δυνάμει τοῦ θείου Πνεύματος, πονηρίας πνευμάτων ἐτρέψω φάλαγγας· ὅθεν οὐρανῶν, πύλαι σοι ἠνεῴχθησαν, Μάκαρ ἀνυμνοῦντι, Χριστὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Θεοτοκίον.

Μακαρίζουσι πᾶσαι γενεαὶ Δέσποινα, ὡς προέφης ἡ μόνη θεομακάριστος, σὲ τὴν ἀληθῆ, Θεοτόκον καὶ πάναγνον, ἣν ὑπερυψοῦμεν, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ὠδὴ θʹ. Ὁ Εἱρμός.

«Θεὸν ἀνθρώποις ἰδεῖν ἀδύνατον, ὃν οὐ τολμᾷ »Ἀγγέλων ἀτενίσαι τὰ τάγματα· διὰ σοῦ »δὲ Πάναγνε ὡράθη βροτοῖς, Λόγος σεσαρκωμένος· »ὃν μεγαλύνοντες, σὺν ταῖς οὐρανίαις Στρατιαῖς, σὲ »μακαρίζομεν.»

Ἄθλειν νομίμως σοφὲ ἑλόμενος, τῶν παθῶν ὁρμὰς δι' ἐγκρατείας ἐνέκρωσας, καὶ σαρκὸς σκιρτήματα θεράπον Χριστοῦ· ὅθεν τῆς ἀπαθείας, νῦν τὴν ἀνώλεθρον, σὺν ταῖς ἀσωμάτοις Στρατιαῖς, εὗρες ἀπόλαυσιν.

Κριτῇ δικαίῳ φαιδρῶς παρίστασαι, ὡς νικητὴς στεφάνους ἀμαράντους δεξάμενος, ἐκτενῶς Προκόπιε δεόμενος, ὑπὲρ τῶν ἐκτελούντων, σοῦ τὴν πανίερον, μνήμην καὶ τὴν θείαν ἑορτήν, τῆς μεταστάσεως.

Αὐγαῖς τρισὶ νῦν καταλαμπόμενος, ταῖς ἐκ μιᾶς ἀφράστως προϊούσαις Θεότητος, πανολβίου λήξεως ἠξίωσαι, καὶ τερπνῆς θυμηδίας, συναγαλλόμενος, ταῖς ὑπερκοσμίαις Στρατιαῖς, Πάτερ Προκόπιε. Θεοτοκίον.

Ῥευστὴν ὁ Λόγος Θεοῦ ὁ ἄρρευστος, μορφὴν λαβὼν ἀνθρώπους ἀφθαρσίαν ἐνέδυσεν, εὐδοκίᾳ Πατρικῇ σκηνώσας ἐν σοί, τῇ κεχαριτωμένῃ· ὅθεν Πανάχραντε, σὺν ταῖς οὐρανίαις Στρατιαῖς, σὲ μεγαλύνομεν.

Ἐξαποστειλάριον. Γυναῖκες ἀκουτίσθητε.

Σαρκίου τοῦ τιμίου σου, ἀπολυθεὶς Προκόπιε, παρέστης νῦν σὺν Ἀγγέλοις, τῇ ἀπροσίτῳ Τριάδι· πρὸς ἣν ἡμῶν μνημόνευε, τῶν ἐκτελούντων ἔνδοξε, τὴν παναγίαν μνήμην σου, καὶ σὲ τιμώντων ἐκ πόθου, Πάτερ σοφὲ Ἱεράρχα.

Θεοτοκίον.

Τὸ μέγα καταφύγιον, καὶ σκέπη τῶν ψυχῶν ἡμῶν, ἡ οὐρανῶν πλατυτέρα, καὶ Χερουβὶμ ὑπερτέρα, τὸν σὸν Υἱὸν δυσώπησον, ὑπὲρ οἰκείων δούλων σου, Θεοκυῆτορ πάναγνε· ὅπως ῥυσθείημεν πάντες, ἁμαρτιῶν καὶ κινδύνων.

Καὶ ἡ λοιπὴ Ἀκολουθία τοῦ Ὄρθρου, κατὰ τὴν τάξιν, καὶ Ἀπόλυσις.

ΤΗ ΚΗʹ. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

Μνήμη τοῦ Ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν Βασιλείου τοῦ Ὁμολογητοῦ συνασκητοῦ τοῦ Ἁγίου Προκοπίου τοῦ Δεκαπολίτου.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ

Εἰς τό, Κύριε ἐκέκραξα, ψάλλομεν Στιχηρὰ προσόμοια. Ἦχος δʹ. Ἔδωκας σημείωσιν.

Τῆς μακαριότητος, τῆς ὑπὲρ νοῦν ὀρεγόμενος, ἐλογίσω θεσπέσιε, τρυφὴν τὴν ἐγκράτειαν, τὴν πτωχείαν πλοῦτον, τὴν ἀκτημοσύνην, περιουσίαν δαψιλῆ, καὶ εὐδοξίαν τὴν μετριότητα· διὸ καὶ τῆς ἐφέσεως, τῆς κατὰ γνώμην ἐπέτυχες, ἐν σκηναῖς αὐλιζόμενος, τῶν Ἁγίων Βασίλειε.

Δρόμον τῆς ἀσκήσεως, ἀπεριτρέπτως τετέλεκας, καὶ τὴν πίστιν τετήρηκας· ἐντεῦθεν καὶ στέφανον, ἐκομίσω Πάτερ, τῆς δικαιοσύνης, ὅν σοι ἡτοίμασε Χριστός, ὁ κατ' ἀξίαν νέμων τὰ ἔπαθλα, καὶ γέρα χαριζόμενος, καὶ τὴν τῶν πόνων ἀντίδοσιν· ὃν δυσώπει θεόπνευστε, τοῦ σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Πᾶσαν ἡδυπάθειαν, ὑπωπιάζων τὸ σῶμά σου, ἀπηρνήσω θεόσοφε, πικραίνων τὴν αἴσθησιν, ἐγκρατείας πόνοις, καὶ σκληραγωγίαις, ὑπομονῇ

τε πειρασμῶν, καὶ καρτερίᾳ τῶν περιστάσεων, ἀνθ' ὧν τὴν ἀτελεύτητον, ἀντιλαμβάνεις ἀπόλαυσιν, καὶ τρυφὴν ἀδιάδοχον, καὶ χαρὰν ἀνεκλάλητον.

Δόξα, καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Τὸ χαῦνον καὶ ἔκλυτον, Παρθενομῆτορ πανάμωμε, τῆς ψυχῆς μου μετάβαλε, εἰς ῥῶσιν καὶ δύναμιν, νῦν τοῦ θείου φόβου, ποιεῖν τε καὶ πράττειν, τὰ δικαιώματα Χριστοῦ· ὅπως ἐκφύγω τὸ πῦρ τὸ ἄσβεστον, καὶ κλῆρον τὸν οὐράνιον, καὶ τὴν ζωὴν τὴν ἀπέραντον, διὰ σοῦ εὕρω Δέσποινα, εὐφραινόμενος πάντοτε.

Ἢ Σταυροθεοτοκίον.

Σταυρούμενον βλέπουσα, καὶ τὴν πλευρὰν ὀρυττόμενον, ὑπὸ λόγχης ἡ Πάναγνος, Χριστὸν τὸν φιλάνθρωπον, ἔκλαιε βοῶσα· Τί τοῦτο Υἱέ μου; τί σοι ἀχάριστος λαός, ἀποτιννύει ἀνθ' ὧν πεποίηκας, καλῶν αὐτοῖς καὶ σπεύδεις με, ἀτεκνωθῆναι παμφίλτατε; καταπλήττομαι εὔσπλαγχνε, σὴν ἑκούσιον Σταύρωσιν.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΡΟΝ

Μετὰ τὴν συνήθη Στιχολογίαν, λέγομεν τὸν Κανόνα, οὗ ἡ Ἀκροστιχίς.

Τῆς πίστεως βάσιν σε γιγνώσκω Πάτερ.

Θεοφάνους. Ὠδὴ α'. Ἦχος δ'. Ὁ Εἱρμός.

«Θαλάσσης, τὸ ἐρυθραῖον πέλαγος, ἀβρόχοις »ἴχνεσιν, ὁ παλαιὸς πεζεύσας Ἰσραήλ, σταυ»ροτύποις Μωσέως χερσί, τοῦ Ἀμαλὴκ τὴν δύ»ναμιν, ἐν τῇ ἐρήμῳ ἐτροπώσατο.»

Τὴν βάσιν, ἐπὶ τὴν πέτραν θέμενος, Πάτερ τῆς πίστεως, τῶν πειρασμῶν οὐκ ἔπτηξας ὁρμάς, ἀλλ' ἀσάλευτος ἔμεινας, ὡς ἀρετῆς ὑπέρμαχος, τῆς βασιλείας ὡς ἐπώνυμος.

Ἡ χάρις, τοῦ παναγίου Πνεύματος, σὲ δυναμώσασα, τῶν ἀλγεινῶν μαστίγων καρτερεῖν, τὰς νιφάδας ἐνίσχυσε, καὶ νικηφόρον ἔδειξε, κατὰ τυράννου ματαιόφρονος.

Συνάθλου, καὶ στρατιώτου ἔμφρονος, Πάτερ ἐπέτυχες, ταῖς ἀρεταῖς προκόπτοντος ἀεί· μεθ' οὗ χαίρων πανόλβιε, τῆς σταθηρᾶς ἀθλήσεως, διηγωνίσω τὸ μαρτύριον.

Θεοτοκίον.

Προστάτιν, καὶ σωτηρίας πρόξενον, καὶ τεῖχος ἄρρηκτον, σὲ τῆς ἐμῆς προβάλλομαι ζωῆς, Θεοτόκε πανύμνητε, τὴν τὸν Θεὸν γεννήσασαν, τὸν εὐεργέτην πάσης κτίσεως.

Ὠδὴ γ'. Ὁ Εἱρμός.

«Εὐφραίνεται ἐπὶ σοί, ἡ Ἐκκλησία σου Χρι»στὲ κράζουσα· Σύ μου ἰσχὺς Κύριε, καὶ κα»ταφυγὴ καὶ στερέωμα.»

Ἰθύνας ἐπιμελῶς, τὴν σὴν καρδίαν πρὸς Θεὸν Ὅσιε, ἀσκητικῇ χάριτι, καὶ ὁμολογίᾳ διέπρεψας.

Στρατείαν ἀναλαβών, καὶ πανοπλίαν τοῦ Σταυροῦ ἔτρεψας, τὸν νοητὸν δράκοντα, καὶ τὸν αἰσθητὸν Πάτερ λέοντα.

Τηρήσαντες εὐσεβῶς, τὸ κατ' εἰκόνα τῆς ψυχῆς Ὅσιοι, τὴν τοῦ Χριστοῦ ἄχραντον, σέβοντες εἰκόνα ἠθλήσατε.

Θεοτοκίον.

Εὐλόγηται διὰ σοῦ, ἡ πρὶν κατάρας καὶ φθορᾶς μέτοχος, φύσις ἡμῶν Ἄχραντε, καὶ τῆς ἀφθαρσίας μετείληφεν.

Κάθισμα, Ἦχος δ'. Κατεπλάγη Ἰωσήφ.

Τὴν πτωχείαν τοῦ Χριστοῦ, ἐπιποθήσας εὐσεβῶς, πλοῦτον ἔλιπες φθαρτόν, καὶ δόξαν ῥέουσαν σοφέ· καὶ τὸν σταυρόν σου ἐπ' ὤμων ἀράμενος, τὴν τρίβον τὴν στενήν, χαίρων διήνυσας, πατῶν τὰς ἡδονάς, τὰς ἐκ του σώματος, δι' ἐγκρατείας Ὅσιε ἁπάσης τε, κακοπαθείας καὶ ἔφθασας, πρὸς πλάτος θεῖον, τοῦ Παραδείσου, θεηγόρε Βασίλειε.

Δόξα, καὶ νῦν. Θεοτοκίον, αὐτόμελον.

Κατεπλάγη Ἰωσήφ, τὸ ὑπὲρ φύσιν θεωρῶν, καὶ ἐλάμβανεν εἰς νοῦν, τὸν ἐπὶ πόκον ὑετόν, ἐν τῇ ἀσπόρῳ συλλήψει σου Θεοτόκε· Βάτον ἐν πυρὶ ἀκατάφλεκτον· Ῥάβδον Ἀαρὼν τὴν βλαστήσασαν· καὶ μαρτυρῶν ὁ Μνήστωρ σου καὶ φύλαξ, τοῖς Ἱερεῦσιν ἐκραύγαζε· Παρθένος τίκτει, καὶ μετὰ τόκον, πάλιν μένει Παρθένος.

Ἢ Σταυροθεοτοκίον.

Παρεστῶτα τῷ Σταυρῷ, ἡ παναμώμητος Ἀμνάς, τοῦ Ἀμνοῦ καὶ Λυτρωτοῦ, θρήνοις συνέκοπτεν αὐτήν· καὶ ἀτενίζουσα ἔλεγεν ἐκπληττομένη· Τί τοῦτο τὸ καινόν, καὶ ξένον θέαμα; γλυκύτατε Υἱέ, πῶς φέρεις ταῦτα ἑκών, ὀνειδισμοὺς καὶ μάστιγας καὶ ὕβρεις, καὶ ἐπονείδιστον θάνατον; Δοξολογῶ σου, τὴν ὑπὲρ λόγον, Υἱέ μου συγκατάβασιν.

Ὠδὴ δ'. Ὁ Εἱρμός.

«Ἐπαρθέντα σε ἰδοῦσα ἡ Ἐκκλησία, ἐπὶ Σταυ»ροῦ τὸν Ἥλιον τῆς δικαιοσύνης, ἔστη ἐν

»τῇ τάξει αὐτῆς, εἰκότως κραυγάζουσα· Δόξα τῇ »δυνάμει σου Κύριε.»

Ὡς ὡραία σου παμμάκαρ ἡ καρτερία, ἐν πολιᾷ νεότητος ἐπιδεικνυμένη, Ὅσιε στερρότητα, μεθ' ἧς ἀνεκραύγαζες· Δόξα τῇ δυνάμει σου Κύριε.

Συνημμένος δι' ἀγάπης τῷ σῷ Δεσπότῃ, καὶ τὴν αὐτοῦ βοήθειαν περιβεβλημένος, πόνων οὐκ ᾐσθάνου σαρκός, κραυγάζων δὲ ἔψαλλες· Δόξα τῇ δυνάμει σου Κύριε.

Βασιλείας ὡς ἐπώνυμος οὐρανίου, τὴν πρὸς αὐτὴν ἀπάγουσαν ὁδὸν ἐπορεύθης, σύμπνοον εὑράμενος, Προκόπιον κράζοντα· Δόξα τῇ δυνάμει σου Κύριε. Θεοτοκίον.

Ἀπειρογάμως ἐκύησας ὦ Παρθένε, καὶ μετὰ τόκον ὤφθης, Παρθενεύουσα πάλιν· ὅθεν ἀσιγήτοις φωναῖς, τὸ Χαῖρέ σοι Δέσποινα, πίστει ἀδιστάκτῳ κραυγάζομεν. Ὠδὴ ε΄. Ὁ Εἱρμός.

«Σὺ Κύριέ μου φῶς, εἰς τὸν κόσμον ἐλήλυθας· »φῶς ἅγιον ἐπιστρέφον, ἐκ ζοφώδους ἀγνοίας, »τοὺς πίστει ἀνυμνοῦντάς σε.»

Σὺ Ὅσιε λαμπρῶς, ἠγωνίσω Βασίλειε, τοῦ Λέοντος ἐκφαυλίσας, τὸ ἀμείλικτον θράσος, καὶ γνώμην τὴν ἀγνώμονα.

Ἰσόρροπον εὑρών, διανύεις τὴν ἄθλησιν, Προκόπιον τὸν ἐν πόνοις, προκοπαῖς πολυτρόποις, ἐνθέως στεφανούμενον.

Νῦν βλέπεις καθαρῶς, τὸν Χριστὸν ὃν ἐπόθησας· οὐ πόρρωθεν τὰς ἐμφάσεις, νοητῶς ἐθεώρεις, παμμάκαρ ἱερώτατε. Θεοτοκίον.

Σὲ ὅπλον ἀρραγές, κατ' ἐχθρῶν προβαλλόμεθα· σὲ ἄγκυραν καὶ ἐλπίδα, τῆς ἡμῶν σωτηρίας, Θεόνυμφε κεκτήμεθα. Ὠδὴ ϛ΄. Ὁ Εἱρμός.

«Θύσω σοι, μετὰ φωνῆς αἰνέσεως Κύριε, ἡ Ἐκ»κλησία βοᾷ σοι, ἐκ δαιμόνων λύθρου κεκα»θαρμένη, τῷ δι' οἶκτον, ἐκ τῆς πλευρᾶς σου ῥεύ»σαντι αἵματι.»

Ἔρωτι, Βασιλείας τῆς ἄνω λαβόμενος, τοῦ ἐπὶ γῆς Βασιλέως, ἀλογίστου γνώμης καὶ προσταγμάτων, καὶ δογμάτων, Θεοφόρε γενναίως ἠλόγησας.

Γυμνὸς μέν, τῶν ἐπὶ γῆς ἐμφρόνως ἠγώνισαι· ἐνδεδυμένος δὲ θείαν, δυναστείαν ὤφθης στεφανηφόρος, ὡς νικήσας, τῶν ἀθέων τυράννων τὴν ἔνστασιν. Θεοτοκίον.

Ἰδοὺ νῦν, τῶν προφητῶν πληροῦνται κηρύγματα, σοῦ τῆς παρθένου τεκούσης, τὸν προφήταις πάλαι κεκηρυγμένον, καὶ πληροῦντα, τὰ προρρηθέντα Πνεύματος χάριτι.

Κοντάκιον, Ἦχος β΄. Τὰ ἄνω ζητῶν.

Ἐξ ὕψους λαβών, τὴν θείαν ἀποκάλυψιν, ἐξῆλθες σοφέ, ἐκ μέσου τῶν θορύβων· καὶ μονάσας ὁσίως, τῶν θαυμάτων εἴληφας τὴν ἐνέργειαν, καὶ τὰς νόσους ἰᾶσθαι τῇ χάριτι, Βασίλειε παμμάκαρ ἱερώτατε. Συναξάριον.

Τῇ ΚΗ. τοῦ αὐτοῦ μηνός, μνήμη τοῦ ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν καὶ ὁμολογητοῦ Βασιλείου, συνασκητοῦ τοῦ ἁγίου Προκοπίου.

Στίχ. Ὁ Βασίλειος Χριστὸν ἐν ψυχῇ φέρων,
Ψυχὴν σκιᾶς τίθησι τῆς αὐτοῦ χάριν.
Κρύψαν ὑπὸ χθόνα εἰκόνα ὀγδοάτῃ Βασίλειον.

Οὗτος ὑπῆρχεν ἐπὶ τῆς βασιλείας Λέοντος τοῦ Εἰκονομάχου. Καταλιπὼν δὲ τὸν κόσμον καὶ τὰ ἐν κόσμῳ ἐγένετο Μοναχός. Καὶ καλῶς ἀσκήσας πρότερον, ὕστερον δὲ τῆς τῶν ἁγίων εἰκόνων ῥιφείσης τιμῆς σπουδαίως ἀντέστη τοῖς Εἰκονομάχοις. Ὅθεν κρατηθείς, καὶ πολλὰ τιμωρηθείς, οὐκ ἐνέδωκεν, ἀλλὰ τὴν ἀλήθειαν ἐκήρυττε μέχρι θανάτου, συμμαχοῦντα ἔχων καὶ τὸν θεῖον Προκόπιον. Διὸ ἐξέσθη ἅπαν τὸ σῶμα καὶ τὸν τράχηλον, καὶ τῇ φρουρᾷ παρεδόθη. Τοῦ δὲ τυράννου τελευτήσαντος, ἀπελύθη· καὶ τῆς φυλακῆς ἐξελθών, τῆς ὁμοίας ἐπεμελεῖτο διαγωγῆς· καὶ πολλοὺς πρὸς τὴν ἀρετὴν ἐπαλείφων, καὶ πρὸς τὴν ὀρθόδοξον πίστιν ἐπανάγων, ἐν διαφόροις καιροῖς πρὸς τὸν Θεόν, ὃν ἐπόθησεν ἐκ βρέφους, χαίρων καὶ εὐχαριστῶν ἐξεδήμησε.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, μνήμη τοῦ ἁγίου ἱερομάρτυρος Προτερίου, Ἀρχιεπισκόπου Ἀλεξανδρείας.

Στίχ. Ὁ Προτέριος σφάττεται τοῖς καλάμοις,
Ὀξυγράφου κάλαμος ὢν κατὰ πλάνης.

Οὗτος ὁ μακάριος πρεσβύτερος ἦν ἐν τῇ κατ' Ἀλεξάνδρειαν Ἐκκλησίᾳ. Καὶ συνελθὼν τοῖς ἐν Κωνσταντινουπόλει ἀνελθοῦσι Ἀλεξανδρεῦσι, καὶ πλεῖστα τοῖς ἁγίοις Πατράσιν ἀγωνισάμενος κατὰ τῶν δυσσεβῶν αἱρέσεων, Ἐπίσκοπος Ἀλεξανδρείας ὑπὸ τῆς Συνόδου προβάλλεται. Στασιαζόντων δὲ ὅσοι τὰ Εὐτυχοῦς καὶ Νεστορίου φρονοῦντες ἐτύγχανον, καὶ τὴν σιτοπομπίαν κωλύσειν ἐπαπειλησάντων, ὁ εὐσεβὴς βασιλεὺς Μαρκιανὸς οὐκ εἰς Ἀλεξάνδρειαν τὸν σῖτον, ἀλλ' εἰς τὸ Πηλούσιον ἀνάγειν διὰ τοῦ Νείλου παρεκελεύσατο. Ὅθεν οἱ Ἀλεξανδρεῖς λιμώξαντες, μεσίτην τὸν Ἀρχιερέα πρὸς τὸν Βασιλέα προβάλλονται. Ὁ δέ, τῇ τοῦ Ἀρχιερέως εἴξας παρακλήσει, πάλιν ἐν Ἀλεξανδρείᾳ κατάγεσθαι τὸν σῖτον παρεκελεύσατο.

Μετὰ δὲ τὴν τελευτὴν τοῦ εὐσεβεστάτου βασιλέως Μαρκιανοῦ, Τιμόθεός τις, τὴν ἐπωνυμίαν *Αἴλουρος*, ἀσέληνόν τινα νύκτα ἐπιτηρήσας, καὶ τοῖς τῶν μοναζόντων κελλίοις ἀωρὶ τῶν νυκτῶν ἐπιστάς, Ἄγγελον ἑαυτὸν εἶναι ἔφησε, καὶ τῆς κοινωνίας ἀποστῆναι Προτερίου ἐπέσκηψε τούτοις. Οἱ δέ, ὡς ἁπλοϊκῶς ἐξαπατηθέντες, στάσιν κατὰ τοῦ Ἀρχιερέως ἐγείρουσιν. Οὗτος δὲ φεύγων, τὸν θειότατον προφήτην Ἡσαΐαν ἐθεάσατο λέγοντα. Ὑπόστρεψον, κἀγὼ περιμένω διαδέξασθαί σε· τοῦτο δὲ ἐδήλου τάχα τὴν βιαίαν αὐτοῦ τελευτήν.

Ὑποστρέψας οὖν, καὶ ἐν τῇ θείᾳ κολυμβήθρᾳ εἰσελθών, ὑπ' αὐτῶν ἐκεῖσε καλάμοις ὀξέσι κατασφάττεται. Εἶτα χειροτονοῦσιν ἀντ' ἐκείνου τὸν ἀπατήσαντα αὐτοὺς Τιμόθεον, καὶ ἐπὶ τὸν τῆς Ἀρχιερωσύνης θρόνον ἀνάγουσιν. Ὅπερ μαθὼν ὁ μετὰ Μαρκιανὸν βασιλεύσας Λέων, τὸν μὲν Τιμόθεον ὑπὸ τὴν τῶν Ἐπισκόπων ἐξουσίαν κριθῆναι κανονικῶς ἐποίησεν· ὃν καὶ τῆς Ἀρχιερατικῆς τιμῆς γυμνώσαντες, εἰς Γάγγραν ἐξώρισαν· τοὺς δὲ κοινωνήσαντας λαϊκοὺς εἰς τὸν τοῦ Ἀρχιερέως φόνον, μάστιξι καὶ δημεύσεσι παιδεύσας ὁ βασιλεύς, ἕτερον Τιμόθεον ὀρθόδοξον, *Σαλοφακιόλιον* λεγόμενον χειροτονηθῆναι Ἀλεξανδρείας ἐπίσκοπον παρεκελεύσατο. Καὶ οὕτως ἡ στάσις πέρας εἴληφε.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, μνήμη τοῦ ἁγίου μάρτυρος Νέστορος.

Στίχ. Οὐκ εἶχεν εἶδος, οὐδὲ κάλλος ἐν ξύλῳ,
Νέστωρ ἁπλωθείς, τὸ προφητικὸν φάναι.

Οὗτος ἦν κατὰ τοὺς χρόνους Δεκίου τοῦ βασιλέως καὶ Πουπλίου, ἡγεμόνος, ἐκ Πέργης τῆς Παμφυλίας. Διὰ δὲ τὸ σέβεσθαι τὸν Χριστόν, συνελήφθη παρὰ τοῦ ἄρχοντος Εἰρηνάρχου, καὶ ἤχθη πρὸς τὸν ἡγεμόνα. Καὶ ὁμολογήσας κατενώπιον αὐτοῦ τὴν εἰς Χριστὸν πίστιν, σταυροῦται· καὶ πρὸς τὸν Θεὸν εὐχαρίστους φωνὰς ἀφείς, καὶ τοὺς Πιστοὺς ἐπιστηρίζων, τὸ πνεῦμα παρέδωκε.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, μνήμη τῶν ἁγίων γυναικῶν Κύρας καὶ Μαράνας.

Στίχ. Καταξιοῦνται Μαράνα τε καὶ Κύρα,
Σαρκὸς μαρασμῷ κυριεύειν τοῦ πόλου.

Ταύταις πατρὶς μὲν ἡ πρὸς ἕω κειμένη Βέρροια· γένος δὲ τὸ τῆς πατρίδος ἐπίσημον, ἀνατροφὴ δὲ τῷ γένει συμβαίνουσα. Ἀλλὰ τούτων ἁπάντων ὑπεριδοῦσαι, καὶ εἴσω γενόμεναι τινὸς οἰκίσκου, πηλῷ τε καὶ λίθοις ἀναφράξασαι τὴν θύραν, καὶ θυρίδιον μικρὸν ἐάσασαι, δι' αὐτοῦ τὴν ἀναγκαίαν τροφὴν εἰσεδέχοντο, καὶ ταῖς πρὸς αὐτὰς ἀφικνουμέναις γυναιξὶ διελέγοντο, καὶ τῷ Θεῷ τὰς δοξολογίας ἀνέπεμπον. Καὶ ὅλον μὲν τὸν ἐνιαυτὸν ἐν ἡσυχίᾳ διῆγον, μόνον δὲ τὸν τῆς Πεντηκοστῆς καιρὸν τὴν διάλεξιν ἐποιοῦντο. Τοῖς δὲ σώμασιν ἔφερον σιδήρου βάρος ἄπειρον, τὰ δὲ περιβόλαια μέγιστα εἶχον· ἀσιτείᾳ δὲ καὶ καρτερίας ὑπομονῇ τοσοῦτον διήνεγκαν, ὡς διὰ τεσσαράκοντα ἡμερῶν ἅπαξ μεταλαμβάνειν ἐπὶ τρεῖς ὅλους ἐνιαυτούς.

Ἀλλὰ καὶ εἰς τὸν ζωοδόχον τάφον τοῦ Χριστοῦ πορευθεῖσαι, οὐδεμιᾶς τροφῆς ἀπήλαυσαν, μέχρις ἂν τὴν προσκύνησιν ἐποιήσαντο. Καὶ πάλιν ἐπανελθοῦσαι, ἄσιτοι τὴν πορείαν διήνυσαν· τὸ δὲ τῆς ὁδοῦ μῆκος σταδίων ὑπῆρχεν εἴκοσι. Καὶ εἰς τὸ τῆς καλλινίκου Θέκλης τέμενος ἀπελθοῦσαι, ὡσαύτως διεπράξαντο. Αὗται μὲν οὖν τοιαύτῃ πολιτείᾳ τὸ θῆλυ κατακοσμήσασαι γένος, πρὸς τὸν ποθούμενον ἀνέδραμον Κύριον.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, οἱ ἅγιοι ἓξ μάρτυρες, οἱ ἐξ Αἰγύπτου ξίφει τελειοῦνται.

Στίχ. Ξίφει θανεῖν ἔγραψαν ἓξ Αἰγυπτίους,
Οἱ τοῦ χρόνου γράψαντες ἄθλους καὶ βίους.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, οἱ ἅγιοι Ἀπόστολοι Νυμφᾶς καὶ Εὔβουλος ἐν εἰρήνῃ τελειοῦνται.

Στίχ. Χριστοῦ φυτεία Χριστapόστολοι δύο,
Χριστῷ σύνεισιν Εὔβουλος Νυμφᾶς ἅμα.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, ὁ ὅσιος Βάρσος Ἐπίσκοπος Δαμασκοῦ, ἐν εἰρήνῃ τελειοῦται.

Στίχ. Πανήγυριν ῥέοντος ἐκλιπὼν βίου,
Σύνεστι Βάρσος Ἀγγέλων πανηγύρει.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, ὁ ἅγιος μάρτυς Ἀβίρκιος (*) ξίφει τελειοῦται.

Στίχ. Χριστοῦ λατρευτὴς αὐχένα τμηθεὶς ξίφει,
Θεῶν λατρευτὰς Ἀβίρκιος αἰσχύνει.

Ἡ ἁγία νεομάρτυς Κυράννα ἡ σωφρονεστάτη, ἐν Θεσσαλονίκῃ, ἐν ταῖς βασάνοις τελειοῦται.

Ταῖς αὐτῶν ἁγίαις πρεσβείαις, ὁ Θεὸς ἐλέησον ἡμᾶς. Ἀμήν. Ὠδὴ ζ΄. Ὁ Εἱρμός.

« Ἐν τῇ καμίνῳ, Ἀβραμιαῖοι Παῖδες τῇ Περ-
» σικῇ, πόθῳ εὐσεβείας μᾶλλον ἢ τῇ φλογί,
» πυρπολούμενοι ἐκραύγαζον· Εὐλογημένος εἶ, ἐν
» τῷ ναῷ τῆς δόξης σου Κύριε. »

Γεωργηθέντα, καὶ καθαρθέντα δι' ἀσκήσεως Πάτερ, καὶ ἀθλήσει λάμψαντα καρτερῶς, ὁ Χριστός σε προσεδέξατο· Εὐλογημένος εἶ, ὁ Θεός μου βοῶντα καὶ Κύριος.

Νενευρωμένος, θείᾳ δυνάμει Πάτερ ἤλεγξας, πάντας τοὺς σεπτὸν εἰκόνισμα τοῦ Χριστοῦ, ἀθετοῦντας ὡς παράφρονας· Εὐλογημένος εἶ, ὁ Θεός μου κραυγάζων καὶ Κύριος. Θεοτοκίον.

Ὡς Θεοτόκον, καὶ Βασιλίδα πάσης κτίσεως, πάντες οἱ Πιστοὶ ὑμνοῦμέν σε τὴν ἁγνήν, καὶ τὸ Χαῖρέ σοι κραυγάζομεν· Εὐλογημένη σύ, ἐν γυναιξὶν ὑπάρχεις Πανάμωμε.

Ὠδὴ η΄. Ὁ Εἱρμός.

« Χεῖρας ἐκπετάσας Δανιήλ, λεόντων χάσμα-
» τα, ἐν λάκκῳ ἔφραξε· πυρὸς δὲ δύναμιν ἔ-
» σβεσαν, ἀρετὴν περιζωσάμενοι, οἱ εὐσεβείας ἐρα-
» σταί, Παῖδες κραυγάζοντες· Εὐλογεῖτε, πάντα τὰ
» ἔργα Κυρίου τὸν Κύριον. »

Σῶμα θεοφόρε καὶ τὸν νοῦν, εἰς ὁλοκάρπωσιν, Χριστῷ προσήγαγες, ὡς ὁλοκαύτωμα τέλειον, τῷ πυρὶ τῆς συνειδήσεως, καὶ τῇ φλογὶ τῶν αἰκισμῶν ὁλοκαυτούμενον, καὶ κραυγάζεις· Πάντα τὰ ἔργα ὑμνεῖτε τὸν Κύριον.

Κατεδίωξάς σου τοὺς ἐχθρούς, καὶ διωκόμενος, Πάτερ κατέλαβες, καὶ κατεπάτησας Ὅσιε, τὴν ὀφρὺν τὴν ὑψηλόφρονα, ἀνῃρημένους κατιδὼν τοὺς σὲ μαστίξαντας, καὶ κραυγάζων· Πάντα τὰ ἔργα ὑμνεῖτε τὸν Κύριον.

Ὥς τις περιδέξιος ἡμῖν, τοῖς φοιτηταῖς ἀριστεύς, ὤφθης πανόλβιε· τῇ πρὶν ἀσκήσει γὰρ ἄθλησιν, ἀνδρικώτατα προστέθεικας, συναθλητὴν τὸν μαθητὴν ἔχων Προκόπιον, καὶ βοῶντα· Πάντα τὰ ἔργα ὑμνεῖτε τὸν Κύριον. Θεοτοκίον.

Πύλην φωτοφόρον οὐρανῶν, σὲ ὀνομάζομεν, δι' ἧς διῆλθε Θεός, καὶ σεσωμάτωται Πάναγνε, ὁ ἀσώματος τὸ πρότερον, καθὸ Θεός, καὶ τῷ Πατρὶ ὡς ὁμοούσιος, ᾧ βοῶμεν· Πάντα τὰ ἔργα ὑμνεῖτε τὸν Κύριον. Ὠδὴ θ΄. Ὁ Εἱρμός.

« Λίθος ἀχειρότμητος ὄρους, ἐξ ἀλαξεύτου σου
» Παρθένε, ἀκρογωνιαῖος ἐτμήθη Χριστός, συ-
» νάψας τὰς διεστώσας φύσεις· διὸ ἐπαγαλλόμενοι,
» σὲ Θεοτόκε μεγαλύνομεν. »

Ἅπασαν τὴν αἴσθησιν Πάτερ, νῦν ὑπερβὰς πρὸς τὸν Δεσπότην, χαίρων μεταβέβηκας πόθῳ, τῶν σῶν ἀγώνων πλοῦτον δρεπόμενος, Ἀγγελικὴν τερπνότητα, καὶ Παραδείσου τρυφὴν ἄληκτον.

Τῷ σῷ μαθητῇ καὶ συνάθλῳ, συναπολαύων ἀθλοφόρε, τῆς τῶν μακαρίων ἐλπίδος, καὶ δι' αἰῶνος συνευφραινόμενος, τοὺς τὴν ὑμῶν πανηγυ-

(*) Ἐν ἄλλοις γράφεται *Ἀβρίκιος*.

ριν, ἐπιτελοῦντας ἐποπτεύοιτε.

Ἐκ γῆς πρὸς οὐράνιον λῆξιν, στεφανηφόροι μεταστάντες, ἔνθα τῶν ἁγίων οἱ δῆμοι, καὶ τῶν Ἀγγέλων θεῖα στρατεύματα, τῶν μαθητῶν τὸν σύλλογον, ὑμῶν πρεσβείαις διασώσατε.

Θεοτοκίον.

Ῥῆξον τὰς σειρὰς τῶν πταισμάτων, τῶν σὲ ὑμνούντων Θεομῆτορ· παῦσον τὰς ὁρμὰς τῶν πειρασμῶν· τῆς ἁμαρτίας θραῦσον τὸν τάραχον· τὴν καταιγίδα σύντριψον, τὴν τῶν κινδύνων Μητροπάρθενε.

Καὶ ἡ λοιπὴ τοῦ Ὄρθρου Ἀκολουθία, ὡς σύνηθες, καὶ Ἀπόλυσις.

ΤΗ ΚΘ΄. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

Μνήμη τοῦ Ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν καὶ Ὁμολογητοῦ Κασσιανοῦ.

ΕΙΔΗΣΙΣ

Ἰστέον ὅτι, ὅτε ὁ χρόνος ἐστὶ Βίσεκτος, ψάλλεται ἡ Ἀκολουθία αὕτη κατὰ τὴν κθ΄. Εἰδὲ οὐκ ἔστι Βίσεκτος, ψάλλεται τῇ κη΄. ἐν τοῖς Ἀποδείπνοις.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ

Εἰς τό, Κύριε ἐκέκραξα, ψάλλομεν Στιχηρὰ προσόμοια. Ἦχος β΄. Ἄγγελος μὲν τὸ χαῖρε.

Ἀγγελικῶς βιώσας, ἐπὶ γῆς θεόφρον μακάριε, χοροῖς τῶν ἀσωμάτων ἠρίθμησαι· σταυρὸν γὰρ ἐπ᾽ ὤμων σου ἀράμενος Ὅσιε, τῷ τῶν ὅλων Θεῷ ἠκολούθησας· καὶ πάθη ψυχοφθόρα, ἐγκρατείας πόνοις θανατώσας, τοῦ Πνεύματος δοχεῖον, καὶ σκεῦος καθαρὸν ἐχρημάτισας. Διὸ βοῶμέν σοι· Ὑπὲρ πάντων ἐκδυσώπει τῶν εὐφημούντων σε.

Νηστείαις ἀγρυπνίαις, τῷ Θεῷ ἀεὶ προσκολλώμενος, ἁπάσης ἡδονῆς ὑψηλότερος Μακάριε ἐδείχθης, καὶ καλαῖς ἀναβάσεσιν, ἀπαύστως φωτιζόμενος, ἔβλυσας διδασκαλίας ῥεῖθρα, τῶν πιστῶν ἀρδεύοντα καρδίας, καὶ γνῶσιν ἐκτιθέντα, Κασσιανὲ θεόφρον σωτήριον. Διὸ βοῶμέν σοι· Ὑπὲρ πάντων ἐκδυσώπει τῶν εὐφημούντων σε.

Ἄνωθεν φωτισθεῖσα, ἡ σοφή σου Πάτερ διάνοια, διδασκαλίας φέγγος ἀπήστραψε, δι᾽ οὗ φωταγωγεῖται μοναζόντων τὸ σύστημα, τῶν παθῶν τῆς ἀχλύος λυτρούμενον· διὸ καὶ ἑορτάζει τὴν ἁγίαν πάντοτε μνήμην σου, τὸν Κύριον τῆς δόξης δοξάζον, τὸν ἀεί σε δοξάσαντα, ἀγωνισάμενον, καὶ νικήσαντα τὸν ὄφιν τὸν πολυμήχανον.

Δόξα, καὶ νῦν. Θεοτοκίον. Τὴν πᾶσαν ἐλπίδα μου.

Ἢ Σταυροθεοτοκίον. Ὅτε, ἐκ τοῦ ξύλου σε.

Βότρυν, τὸν παμπέπειρον Ἁγνή, ὃν ἀγεωργήτως ἐν μήτρᾳ ἐκυοφόρησας, ξύλῳ ὡς ἑώρακας, τοῦτον κρεμάμενον, θρηνῳδοῦσα ὠλόλυζες, καὶ ἔκραζες· Τέκνον, γλεῦκος ἐναπόσταξον, δι᾽ οὗ ἡ μέθη ἀρθῇ, πᾶσα τῶν παθῶν εὐεργέτα, δι᾽ ἐμοῦ τῆς σὲ τετοκυίας, σοῦ τὴν εὐσπλαγχνίαν ἐνδεικνύμενος.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΡΟΝ

Μετὰ τὴν συνήθη Στιχολογίαν, λέγεται ὁ Κανών, οὗ ἡ Ἀκροστιχίς·

Σοὶ Κασσιανὲ τήνδε τὴν ᾠδὴν πλέκω. Ἰωσήφ.

Ὠδὴ α΄. Ἦχος β΄. Ὁ Εἱρμός.

«Ἐν βυθῷ κατέστρωσε ποτέ, τὴν Φαραωνῖτιν πανστρατιὰν ἡ ὑπέροπλος δύναμις· σαρκωθεὶς ὁ Λόγος δέ, τὴν παμμόχθηρον ἁμαρτίαν ἐξήλειψεν, ὁ δεδοξασμένος Κύριος· ἐνδόξως γὰρ δεδόξασται.»

Στεφανώσας θείαις ἀρεταῖς, ὅσιε τὸν βίον σου, Κασσιανὲ πρὸς Θεὸν ἐξεδήμησας· παρ᾽ οὗ ἡμῖν αἴτησαι, ἀπολύτρωσιν τῶν πταισμάτων δεόμεθα, τοῖς ἐπιτελοῦσι, πίστει τὴν ἁγίαν σου μετάστασιν.

Ὁλοτρόπῳ νεύσει πρὸς Θεόν, πάντων ἀξιάγαστε, τῶν ἐμπαθῶν νοημάτων ἐξένευσας, καὶ φῶς ἐχρημάτισας, ταῖς μεθέξεσι ταῖς αὔλοις θεούμενος· ὅθεν σε τιμῶμεν, καὶ πανηγυρίζομεν τὴν μνήμην σου.

Ἰατρὸς γεγένησαι ψυχῶν, θείοις σου διδάγμασι, Κασσιανὲ ῥυθμίζων τὰ φρονήματα, τῶν μοναστῶν ἐν χάριτι, καὶ τὴν φέρουσαν πρὸς ζωὴν τὴν αἰώνιον, ἄριστα δεικνύων, τρίβον θεοφόρε παμμακάριστε.

Θεοτοκίον.

Κυοφόρον ἄνανδρον Ἁγνήν, πάντες σὲ γινώσκομεν· τὸν γὰρ Θεὸν σάρκα θνητὴν ἐνδυσάμενον, ὑπὲρ νοῦν ἐγέννησας, τὸν φαιδρύναντα τῶν ὁσίων τὸν σύλλογον· Ὅθεν σε ὑμνοῦμεν, πίστει μεγαλύνοντες τὸν τόκον σου.

Ὠδὴ γ΄. Ὁ Εἱρμός.

«Ἐξήνθησεν ἡ ἔρημος, ὡσεὶ κρίνον Κύριε, ἡ τῶν ἐθνῶν στειρεύουσα, Ἐκκλησία τῇ παρουσίᾳ σου, ἐν ᾗ ἐστερεώθη ἡ καρδία μου.»

Ἀστέρα ἐν τῷ ὕψει σε, Ἐκκλησίας λάμποντα, ὁ φωτισμὸς ἀνέδειξε, τῶν ἐν σκότει Χριστὸς πανεύφημε, ἀσκητῶν ὡραιότης Πάτερ πάνσοφε.

Σταυρῷ τὸν ὁμιλήσαντα, καὶ τὸν κόσμον σώσαντα, Κασσιανὲ μιμούμενος, ἐσταυρώθης κόσμῳ καὶ πάθεσι, πανουργίας δαιμόνων τροπωσάμενος.

Σοφίας πληρωθεῖσά σου, ἡ καρδία πάνσοφε, διδασκαλίας ἄβυσσον, ἐν ἁγίῳ ἔβλυσε Πνεύματι, μοναστῶν τὰς ἀγέλας καταρδεύουσα.

Θεοτοκίον.

Ἰάτρευσον Πανάμωμε, τὴν ψυχήν μου δέομαι, ἐξασθενοῦσαν πάθεσι, καὶ παντοίαις ἐπαναστάσεσι, τῶν κακίστων δαιμόνων μεσιτείαις σου.

Κάθισμα, Ἦχος δ'. Ὁ ὑψωθεὶς ἐν τῷ Σταυρῷ.

Ὁσιωθεὶς σὺ τῷ Θεῷ ἀνετέθης, καὶ λαμπρυνθεὶς σὺ τῶν καλῶν ταῖς ἰδέαις, Κασσιανὲ ὡς ἥλιος ἀπήστραψας, φέγγει τῶν ἐνθέων σου, διδαχῶν τὰς καρδίας, πάντων τῶν τιμώντων σε, ἀενάως φωτίζων· ἀλλ' ἐκτενῶς ἱκέτευε Χριστόν, ὑπὲρ τῶν πόθῳ, θερμῶς εὐφημούντων σε.

Θεοτοκίον.

Τῇ Θεοτόκῳ ἐκτενῶς νῦν προσδράμωμεν, ἁμαρτωλοὶ καὶ ταπεινοὶ καὶ προσπέσωμεν, ἐν μετανοίᾳ κράζοντες ἐκ βάθους ψυχῆς· Δέσποινα βοήθησον, ἐφ' ἡμῖν σπλαγχνισθεῖσα· σπεῦσον ἀπολλύμεθα, ὑπὸ πλήθους πταισμάτων· μὴ ἀποστρέψῃς σοὺς δούλους κενούς· σὲ γὰρ καὶ μόνην ἐλπίδα κεκτήμεθα.

Ἡ Σταυροθεοτοκίον.

Τὸν ἐξ ἀνάρχου τοῦ Πατρὸς γεννηθέντα, ἡ ἀνωδίνως σε σαρκὶ τετοκυῖα, ἐπὶ Σταυροῦ κρεμάμενον ὁρῶσά σε Χριστέ, Οἴμοι! ποθεινότατε, Ἰησοῦ ἀνεβόα· πῶς ὁ δοξαζόμενος, ὡς Θεὸς ὑπ' Ἀγγέλων, ὑπὸ ἀνόμων νῦν βροτῶν Υἱέ, θέλων σταυροῦσαι; Ὑμνῶ σε μακρόθυμε.

Ὠδὴ δ'. Ὁ Εἱρμός.

«Ἐλήλυθας, ἐκ Παρθένου οὐ πρέσβυς οὐκ Ἄγ-» γελος, ἀλλ' αὐτὸς ὁ Κύριος, σεσαρκωμένος » καὶ ἔσωσας, ὅλον με τὸν ἄνθρωπον· διὸ κραυγάζω «σοι· Δόξα τῇ δυνάμει σου Κύριε.»

Ἀγῶσί σου, τῆς σαρκὸς ὑποτάξας σκιρτήματα, τῷ πνεύματι Ὅσιε, ταῖς ἱεραῖς νουθεσίαις σου, πάσας ἀπεγύμνωσας, τὰς πανουργίας τοῦ πλάνου καὶ τὰ ἔνεδρα.

Νεκρούμενος, ἑκουσίως τῷ κόσμῳ τὴν μέλλουσαν, ζωὴν κλῆρον εἴληφας, Κασσιανὲ πανασίδιμε· νόμους συνεγράψω δέ, εἰς μοναστῶν ὁδηγίαν καὶ τελείωσιν.

Ἐνῴκησε, τῇ ψυχῇ σου ἡ χάρις τοῦ Πνεύματος, καὶ πάντων ἀνώτερον, τῶν τῆς σαρκὸς φρονημάτων σε, ἔδειξε πανόλβιε, καὶ τῶν τοῦ πλάνου παγίδων ἐμφανέστατα. Θεοτοκίον.

Τὸν ἄχρονον, ὑπὸ χρόνον γενόμενον τέτοκας, ἀρρήτως Πανάμωμε, τὸν τοὺς ὁσίους λαμπρύναντα, πίστει ἀριστεύσαντας, καὶ τὸν ἀρχέκακον ὄφιν ταπεινώσαντας.

Ὠδὴ ε'. Ὁ Εἱρμός.

«Μεσίτης Θεοῦ, καὶ ἀνθρώπων γέγονας, Χρι-«στὲ ὁ Θεός, διὰ σοῦ γὰρ Δέσποτα, τὴν πρὸς τὸν ἀρχίφωτον Πατέρα σου, ἐκ νυκτὸς ἀγνωσίας, προσαγωγὴν ἐσχήκαμεν.

Ἡρπάγης ταῖς σαῖς, ἀρεταῖς Θεόληπτε ὀχούμενος, καὶ χαίρων κατέπαυσας, πρὸς τὰ ἐπουράνια σκηνώματα, τῶν καμάτων τὰ γέρα, ἀξίως κομιζόμενος.

Νοΐ καθαρῷ, σὺ ἐνοπτριζόμενος τὸ κάλλος Χριστοῦ, ἵστασο ἀκλόνητος, νύκτωρ μεθ' ἡμέραν τε ἀοίδιμε, τὰς ἐνθέους δηλώσεις, ἐκεῖθεν εἰσδεχόμενος.

Δακρύων πηγαῖς, θεοφόρε Πάτερ ἀρδευόμενος, ὡς δένδρον ὑψίκομον, ἤνεγκας καρποὺς τὰ κατορθώματα, ἐπευφραίνοντα πάντων, ἐνθέως τὰ νοήματα. Θεοτοκίον.

Ἐκ σοῦ ἡ ζωή, ὑπὲρ νοῦν Παρθένε ἀνατείλασα, ἐχθρὸν ἐθανάτωσεν, ἅπαντας ἡμᾶς τὸν θανατώσαντα, καὶ ἐζώωσε κόσμον, ἀπαύστως ἀνυμνοῦντά σε. Ὠδὴ ς'. Ὁ Εἱρμός.

«Ἐν ἀβύσσῳ πταισμάτων κυκλούμενος, τὴν » ἀνεξιχνίαστον τῆς εὐσπλαγχνίας σου, ἐπικα-» λοῦμαι ἄβυσσον· Ἐκ φθορᾶς ὁ Θεός με ἀνάγαγε.»

Τὴν ὁδὸν τὴν στενὴν Πάτερ ὥδευσας, πᾶσί τε τοῖς λόγοις σου ταύτην ὑπέδειξας, ἣν οἱ καλῶς βαδίζοντες, Παραδείσου πρὸς πλάτος εἰσάγονται.

Ἡ ζωή σου ὁσία γεγένηται, καὶ ἡ τελευτὴ μακαρία καὶ ἔντιμος, Κασσιανὲ Πατὴρ ἡμῶν, τῶν ἁγίων Ἀγγέλων συνόμιλε.

Νυσταγμὸν ἀμελείας ἀπέρριψας, καὶ ἐπαγρυπνῶν θεωρίαις καὶ πράξεσιν, ἀγγελικῶς ἐβίωσας, ἐπὶ γῆς Θεοφόρε πανόλβιε.

Θεοτοκίον.

Ὡς καλὴν ὡς ὡραίαν ποθήσας σε, ὁ καλλοποιὸς Ἰησοῦς παναμώμητε, ἐκ σοῦ σαρκὶ γεγέννηται, καὶ θεοῖ με δι' οἶκτον ἀμέτρητον.

Συναξάριον.

Τῇ ΚΘ'. τοῦ αὐτοῦ μηνός, μνήμη τοῦ ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν, καὶ Ὁμολογητοῦ, Κασσιανοῦ τοῦ Ῥωμαίου.

Στίχ. Ἔνθεν μεταστὰς Κασσιανὸς πρὸς νόας,
Θείας νοητῶς κασσίας ἀποπνέει.
Εἰκάδα ἀμφ' ἐνάτην θάνε Κασσιανὸς μεγαθύμων.

Οὗτος ἦν ἐκ πόλεως Ῥώμης, περιφανῶν καὶ λαμπρῶν γονέων ὑπάρχων υἱός. Ἐν ἀρχῇ οὖν τοῦ βίου αὐτοῦ πολὺν πρὸς τοὺς λόγους ἐκτήσατο ἔρωτα. Τῇ οὖν περὶ τούτους σπουδῇ, καὶ τῆς φύσεως ὀξύτητι, πᾶσαν ἑλληνικὴν παιδείαν μετῆλθε, φιλοσοφίαν τε καὶ ἀστρονομίαν εἰς ἅπαν ἐκμελετήσας. Καλῶς δὲ καὶ τὴν θείαν Γραφὴν ἐκμαθών, καὶ εἰς τὸ ἄκρον τῆς περὶ αὐτὴν ἐλάσας γνώσεως, καὶ ἐν ἁγνείᾳ καὶ καθαρότητι τὸν βίον κοσμήσας, ἀπαναστὰς τῆς πατρίδος, καὶ τὴν σκήτην καταλαβών, τὸν μονήρη βίον ὑπέρχεται. Καὶ ἐκδοὺς ἑαυτὸν μοναστηρίῳ, πᾶσαν τε ὑπακοὴν ἐξασκήσας, καὶ πᾶσαν σκληραγωγίαν ἐκεῖθεν ἐκμαθών, καὶ ἑαυτὸν ἐθίσας, εἰς ἄκρον τε διακρίσεως ἐκ τῆς ἄκρας ὑπακοῆς φθάσας, ἐπὶ τὴν ἡσυχίαν ἔρχεται. Χρόνους δὲ πλείστους πεποιηκώς, καὶ πάσῃ σκληραγωγίᾳ ἑαυτὸν ἐκτήξας, πρὸς πλείονα πεῖραν καὶ γυμνασίαν ἐχώρησεν.

Ἀναστὰς οὖν ἀπὸ τῆς ἡσυχίας, ἀμείβει πάντα τὰ μοναστήρια τῆς τε Αἰγύπτου πάσης καὶ Θηβαΐδος, καὶ τὸ τῆς Νητρίας ὄρος, Ἀσίας τε καὶ Πόντου, Καππαδοκίας τε καὶ πάσης Ἀνατολῆς. Ἀνεμάξατο δὲ πάντων τοὺς βίους, καὶ τύπους, καὶ ἀγωγάς, ὡς μηδὲ κηρὸς τῶν δακτυλίων τοὺς τύπους ἐκμάττεται. Καὶ δηλοῦσι ταῦτα αἱ παρ' αὐτοῦ συγγραφεῖσαι διατυπώσεις, πάσης ἀκριβείας καὶ σοφίας καὶ ὠφελείας οὖσαι πεπληρωμέναι, καὶ ἄλλαι ὅσαι παρ' αὐτοῦ συνεγράφησαν, καὶ συνετέθησαν διδασκαλίαι. Ἃς εἴ τις ἐπεσκεμμένως καὶ ἠκριβωμένως διέλθῃ, πολλὴν ἐκ τούτων δρέψεται τὴν ὠφέλειαν, καὶ τὸν τοῦ συγγραφέως βίον καὶ τρόπον ἐκ τούτων γνώσεται. Οὕτως οὖν βιοὺς ὁ θεῖος οὗτος ἀνήρ, καὶ οὕτω πολιτευσάμενος, πρὸς τὰς ἐκεῖθεν μετέβη μονάς.

Ταῖς αὐτοῦ ἁγίαις πρεσβείαις, ὁ Θεὸς ἐλέησον ἡμᾶς Ἀμήν.

Ὠδὴ ζ΄. Ὁ Εἱρμός.

«Ἀντίθεον πρόσταγμα παρανομοῦντος, τυράννου μετάρσιον, τὴν φλόγα ἀνερρίπισε· Χριστὸς δὲ ἐφήπλωσε, θεοσεβέσι Παισί, δρόσον τὴν τοῦ Πνεύματος, ὁ ὢν εὐλογημένος, καὶ ὑπερένδοξος.»

Διόλου ταῖς νεύσεσι ταῖς φανοτάταις, θεόφρον θεούμενος, φωστὴρ ἐδείχθης ἄδυτος· ἐντεῦθεν ἀπήστραψας, λόγον σωτήριον, πάντων τὰ νοήματα ἡμῶν, φωταγωγοῦντα τῶν εὐφημούντων σε.

Ἡ γλῶσσά σου πνεύματι ἐκτεθηγμένη, σαφῶς διεχάραξε, τὸν νόμον τὸν σωτήριον, καὶ τύπους ἐξέθετο, οἷς περ ῥυθμίζονται, πᾶσαι Παμμακάριστε ἀεί, τῶν μοναζόντων ἀγέλαι χαίρουσαι.

Νοήματα Ὅσιε σωτηριώδη, καὶ ῥήματα ἄγνοιαν, καρδίας ἀπελαύνοντα, πλουσίως ἀνέβλυσας, Πάτερ θεόσοφε· ὅθεν σε γεραίρομεν πιστῶς, τὴν παναγίαν τελοῦντες μνήμην σου.

Θεοτοκίον.

Παστὰς ἐχρημάτισας τοῦ Θεοῦ Λόγου, καὶ θρόνος πυρίμορφος, ἐν ᾧ ἐπανεπαύσατο, ὁ Λόγος σαρκούμενος, δι' ἄκραν ἀγαθότητα· τοῦτον οὖν ἱκέτευε Ἁγνή, κατοικτειρῆσαι καὶ ἐλεῆσαι ἡμᾶς.

Ὠδὴ η΄. Ὁ Εἱρμός.

«Κάμινος ποτέ, πυρὸς ἐν Βαβυλῶνι, τὰς ἐνεργείας διεμέριζε, τῷ θείῳ προσάγματι, τοὺς Χαλδαίους καταφλέγουσα, τοὺς δὲ πιστοὺς δροσίζουσα, ψάλλοντας· Εὐλογεῖτε, πάντα τὰ ἔργα τὸν Κύριον.»

Λάμπων ὡς ἀστήρ, τῷ λόγῳ καὶ τῷ βίῳ, Κασσιανὲ φωτίζεις ἅπαντα, τῆς γῆς τὰ πληρώματα, τῆς ἀγνοίας ὑπεξαίρων ἀχλύν, καὶ μέλπειν προτρεπόμενος, ἅπαντας· Εὐλογεῖτε, πάντα τὰ ἔργα τὸν Κύριον.

Ἔδυσας θανών, ὡς ἥλιος Παμμάκαρ· ὥσπερ ἀκτῖνας δὲ κατέλιπες, ἀδύτους τοὺς λόγους σου, φωτιζούσας τὰς ψυχὰς ἡμῶν, τῶν πίστει τὴν ἁγίαν σου μνήμην ἐπιτελούντων, καὶ δοξαζόντων τὸν Κύριον.

Κάλλους νοητοῦ, ἀρρήτως ἀπολαύεις, ἀπολυθεὶς τοῦ δε τοῦ σώματος, καὶ βλέπειν ἠξίωσαι, ἅπερ βλέπουσιν ἀοίδιμε, Ἀγγέλων τὰ στρατεύματα μέλποντα· Εὐλογεῖτε, πάντα τὰ ἔργα τὸν Κύριον.

Θεοτοκίον.

Ὤφθης οὐρανῶν, Παρθένε πλατυτέρα, τὸν μηδαμοῦ Θεὸν χωρούμενον, ἀφράστως κυήσασα, καὶ τεκοῦσα ὑπὲρ ἔννοιαν, διπλοῦν ὄντα ταῖς φύσεσι, μίαν δὲ κεκτημένον, θεοπρεπῶς τὴν ὑπόστασιν.

Ὠδὴ θ΄. Ὁ Εἱρμός.

«Ἀνάρχου Γεννήτορος, Υἱὸς Θεὸς καὶ Κύριος, σαρκωθεὶς ἐκ Παρθένου ἡμῖν ἐπέφανε, τὰ ἐσκοτισμένα φωτίσαι, συναγαγεῖν, τὰ ἐσκορπισμένα· διὸ τὴν πανύμνητον, Θεοτόκον μεγαλύνομεν.»

Ἰσχύς σοι δεδώρηται, παρὰ Θεοῦ καὶ δύναμις, τὰς ἀρχὰς διολέσαι τοῦ κοσμοκράτορος· ὅθεν ἀριστεύσας μεγάλως, ὡς ἀληθῶς, Πάτερ θεοφόρε, χοροῖς συνηρίθμησαι, τῶν ὁσίων ἀγαλλόμενος.

Ὡς ῥόδον ἡδύπνοον, ἡμᾶς εὐωδιάζουσιν, οἱ θεόπνευστοι λόγοι, τῆς θείας γλώττης σου· σὺ γὰρ εὐωδία ἐγένου, τοῦ δι' ἡμᾶς, Θεοῦ σαρκωθέντος, δι' ἄμετρον ἔλεος, Θεοφόρε πανσεβάσμιε.

Σκιρτήσωμεν ἄνθρωποι, πνευματικῶς χορεύοντες, Κασσιανοῦ νῦν τῇ μνήμῃ ἐπαγαλλόμενοι· ψάλλομεν Θεῷ ἐν αἰνέσει, τῷ θαυμαστῷ, ὄντι ἐν ἁγίοις, καὶ καθαγιάζοντι, τοὺς ἐν πίστει αὐτὸν σέβοντας.

Θεοτοκίον.

Φθαρεῖσαν ἐκαίνισας, τὴν φύσιν τοῦ Προπάτορος, ὑπὲρ φύσιν τεκοῦσα, καὶ παρθενεύουσα, φύσεως ἁπάσης τὸν Πλάστην· ὃν ἐν Σταυρῷ, κρεμάμενον πάλαι, ὠλόλυζες βλέπουσα, Παναγία Μητροπάρθενε.

Καὶ ἡ λοιπὴ Ἀκολουθία τοῦ Ὄρθρου, ὡς σύνηθες, καὶ Ἀπόλυσις.

ΤΕΛΟΣ

ΘΕΟΤΟΚΙΑ

ΚΑΙ

ΣΤΑΥΡΟΘΕΟΤΟΚΙΑ

Ψαλλόμενα μετὰ τὰ Προσόμοια τοῦ τυχόντος Ἁγίου ἐν ταῖς ἓξ ἡμέραις τῶν Μεθεορτίων τῆς Ὑπαπαντῆς, ἐὰν αὗται τύχωσιν ἐν τῇ Τεσσαρακοστῇ. Ὡσαύτως μετὰ τὰ Καθίσματα τῆς γ΄. ᾠδῆς, Θεοτοκία καὶ Σταυροθεοτοκία ἕτερα, διὰ τὰς αὐτὰς ἡμέρας.

ΤΗ Γ΄. ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΥ

Μετὰ τὰ Προσόμοια τοῦ Ἑσπερινοῦ.

Δόξα, καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Ἦχος δ΄. Ἔδωκας σημείωσιν.

Τὸ χαῦνον καὶ ἔκλυτον, Παρθενομῆτορ πανάμωμε, τῆς ψυχῆς μου μετάβαλε, εἰς ῥῶσιν καὶ δύναμιν, νῦν τοῦ θείου φόβου, ποιεῖν τε καὶ πράττειν, τὰ δικαιώματα Χριστοῦ, ὅπως ἐκφύγω τὸ πῦρ τὸ ἄσβεστον· καὶ κλῆρον τὸν οὐράνιον, καὶ τὴν ζωὴν τὴν ἀπέραντον, διὰ σοῦ εὕρω Δέσποινα, εὐφραινόμενομενος πάντοτε.

Ἢ Σταυροθεοτοκίον.

Σταυρούμενον βλέπουσα, καὶ τὴν πλευρὰν ὀρυττόμενον, ὑπὸ λόγχης ἡ Πάναγνος, Χριστὸν τὸν φιλάνθρωπον, ἔκλαιε βοῶσα. Τί τοῦτο Υἱέ μου; τί σοι ἀχάριστος λαός, ἀποτιννύει ἀνθ' ὧν πεποίηκας, καλῶν αὐτοῖς καὶ σπεύδεις με, ἀτεκνωθῆναι παμφίλτατε; Καταπλήττομαι εὔσπλαγχνε, σὴν ἑκούσιον Σταύρωσιν.

Μετὰ τὸ Κάθισμα τῆς γ΄. ᾠδῆς.

Δόξα, καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Ἦχος β΄. Τὴν ὡραιότητα.

Ἀκατανόητον, καὶ ἀκατάληπτον, ὑπάρχει Δέσποινα, θεοχαρίτωτε, τὸ πεπραγμένον ἐπὶ σοί, φρικτὸν ὄντως μυστήριον! τὸν γὰρ ἀπερίληπτον, συλλαβοῦσα ἐκύησας, σάρκα περιθέμενον, ἐξ ἀχράντων αἱμάτων σου· ὃν πάντοτε Ἁγνὴ ὡς Υἱόν σου, δυσώπει τοῦ σῶσαι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Ἢ Σταυροθεοτοκίον.

Ἡ ἀπειρόγαμος, ἁγνὴ καὶ Μήτηρ σου, Χριστὲ ὁρῶσά σε, νεκρὸν κρεμάμενον, ἐπὶ τοῦ ξύλου μητρικῶς, θρηνοῦσα ἀπεφθέγγετο· Τί σοι ἀνταπέδωκε, τῶν Ἑβραίων ὁ ἄνομος, δῆμος καὶ ἀχάριστος, ὁ πολλῶν καὶ μεγάλων σου, Υἱέ μου δωρεῶν ἀπολαύσας; Ὑμνῶ σου τὴν θείαν συγκατάβασιν.

ΤΗ Δ΄. ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΥ

Μετὰ τὰ Προσόμοια τοῦ Ἑσπερινοῦ.

Δόξα, καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Ἦχος δ΄. Ὡς γενναῖον ἐν μάρτυρσιν.

Ἐπομβρίαις Πανάχραντε, τῆς τοῦ Πνεύματος χάριτος, τὴν ἐμὴν διάνοιαν καταδρόσισον, ἡ τὴν σταγόνα κυήσασα, Χριστὸν τὸν τὴν ἄμετρον, ἀνομίαν τῶν βροτῶν, οἰκτιρμοῖς ἀποσμήχοντα· καὶ κατάκλυσον, τὴν πηγὴν τῶν παθῶν μου, καὶ χειμάρρου, καταξίωσον τρυφῆς με, τῇ ἀειζώῳ πρεσβείᾳ σου.

Ἢ Σταυροθεοτοκίον.

Τὸν ἀμνὸν καὶ ποιμένα σε, ἐπὶ ξύλου ὡς ἔβλεψεν, ἀμνὰς ἡ κυήσασα ἐπωδύρετο, καὶ μητρικῶς σοι ἐφθέγγετο· Υἱὲ ποθεινότατε, πῶς ἐν ξύλῳ τοῦ Σταυροῦ, ἀνηρτήθης μακρόθυμε; πῶς τὰς χεῖράς σου, καὶ τοὺς πόδας σου Λόγε προσηλώθης, ὑπ' ἀνόμων καὶ τὸ αἷμα, τὸ σὸν ἐξέχεας Δέσποτα;

Μετὰ τὸ Κάθισμα τῆς γ΄. ᾠδῆς.

Δόξα, καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Ἦχος γ΄. Θείας πίστεως.

Θεία γέγονας, σκηνὴ τοῦ Λόγου, μόνη πάναγνε Παρθενομῆτορ, τῇ καθαρότητι Ἀγγέλους ὑπερέχουσα· τὸν ὑπὲρ πάντας ἐμὲ γοῦν γενόμενον, ῥερυπωμένον σαρκὸς πλημμελήμασιν, ἀποκάθαρον, πρεσβειῶν σου ἐνθέοις νάμασι, παρέχουσα Σεμνὴ τὸ μέγα ἔλεος. Ἢ Σταυροθεοτοκίον.

Ἡ ἀμίαντος, ἀμνὰς τοῦ Λόγου, ἡ ἀκήρατος Παρθενομήτωρ, ἐν τῷ Σταυρῷ θεασαμένη κρεμάμενον, τὸν ἐξ αὐτῆς ἀνωδίνως βλαστήσαντα, μητροπρεπῶς θρηνῳδοῦσα ἐκραύγαζεν· Οἴμοι τέ-

κνον! μου πῶς πάσχεις; θέλων ῥύσασθαι, παθῶν τῆς ἀτιμίας τὸν ἄνθρωπον.

ΤΗ Ε'. ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΥ

Μετὰ τὰ Προσόμοια τοῦ Ἑσπερινοῦ.

Δόξα, καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Ἦχος δ'. Ἔδωκας σημείωσιν.

Τὸ χαῦνον καὶ ἔκλυτον, Παρθενομῆτορ πανάμωμε, τῆς ψυχῆς μου μετάβαλε, εἰς ῥῶσιν καὶ δύναμιν, νῦν τοῦ θείου φόβου, ποιεῖν τε καὶ πράττειν, τὰ δικαιώματα Χριστοῦ, ὅπως ἐκφύγω τὸ πῦρ τὸ ἄσβεστον· καὶ κλῆρον τὸν οὐράνιον, καὶ τὴν ζωὴν τὴν ἀπέραντον, διὰ σοῦ εὕρω Δέσποινα, εὐφραινόμενος πάντοτε.

Ἢ Σταυροθεοτοκίον.

Σταυρούμενον βλέπουσα, καὶ τὴν πλευρὰν ὀρυττόμενον, ὑπὸ λόγχης ἡ Πάναγνος, Χριστὸν τὸν φιλάνθρωπον, ἔκλαιε βοῶσα· Τί τοῦτο Υἱέ μου; τί σοι ἀχάριστος λαός, ἀποτιννύει ἀνθ' ὧν πεποίηκας, καλῶν αὐτοῖς καὶ σπεύδεις με, ἀτεκνωθῆναι παμφίλτατε; καταπλήττομαι εὔσπλαγχνε, σὴν ἑκούσιον Σταύρωσιν.

Μετὰ τὸ Κάθισμα τῆς γ'. Ὠδῆς.

Δόξα, καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Ἦχος γ'. Θείας πίστεως.

Θεία γέγονας, σκηνὴ τοῦ Λόγου, μόνη πάναγνε Παρθενομῆτορ, τῇ καθαρότητι Ἀγγέλους ὑπερέχουσα· τὸν ὑπὲρ πάντας ἐμὲ γοῦν γενόμενον, ῥερυπωμένον σαρκὸς πλημμελήμασιν, ἀποκάθαρον, πρεσβειῶν σου ἐνθέοις νάμασι, παρέχουσα σεμνὴ τὸ μέγα ἔλεος.

Ἢ Σταυροθεοτοκίον.

Ἡ ἀμίαντος Ἀμνὰς τοῦ Λόγου, ἡ ἀκήρατος Παρθενομήτωρ, ἐν τῷ Σταυρῷ θεασαμένη κρεμάμενον, τὸν ἐξ αὐτῆς ἀνωδίνως βλαστήσαντα, μητροπρεπῶς θρηνῳδοῦσα ἐκραύγαζεν· Οἴμοι τέκνον μου! πῶς πάσχεις; θέλων ῥύσασθαι, παθῶν τῆς ἀτιμίας τὸν ἄνθρωπον.

ΤΗ ς'. ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΥ

Μετὰ τὰ Προσόμοια τοῦ Ἑσπερινοῦ.

Δόξα, καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Ἦχος πλ. β'. Τριήμερος ἀνέστης.

Μεγίστων δωρημάτων ἡμῖν, ὁ τόκος ὁ ἀλόχευτος, τῆς Παρθένου, πᾶσι γέγονε σαφῶς· Θεὸς γὰρ τὴν φθαρεῖσαν, καινίζει πάλιν φύσιν, καὶ ἀναπλάττει τὸ ἀνθρώπινον.

Ἢ Σταυροθεοτοκίον.

Ἡ πάναγνος ὡς εἶδέ σε, ἐπὶ Σταυροῦ κρεμάμενον, ἀνεβόα, θρηνῳδοῦσα μητρικῶς· Υἱέ μου καὶ Θεέ μου, γλυκύτατόν μου τέκνον, πῶς φέρεις πάθος ἐπονείδιστον;

Μετὰ τὸ Κάθισμα τῆς γ'. Ὠδῆς.

Δόξα, καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Ἦχος δ'. Ὁ ὑψωθεὶς ἐν τῷ Σταυρῷ.

Οὐ σιωπήσομεν ποτὲ Θεοτόκε, τοῦ εὐχαρίστως ἀνυμνεῖν ἐκ καρδίας, τὰ σὰ ἐλέη Δέσποινα οἱ δοῦλοί σου, κράζοντες καὶ λέγοντες, Παναγία Παρθένε, πρόφθασον καὶ λύτρωσαι, ἐξ ἐχθρῶν ἀοράτων, καὶ ἀναγκῶν καὶ πάσης ἀπειλῆς· σὺ γὰρ ὑπάρχεις, ἡμῶν ἡ ἀντίληψις.

Ἢ Σταυροθεοτοκίον.

Τὸν ἐξ ἀνάρχου τοῦ Πατρὸς γεννηθέντα, ἡ ἐπ' ἐσχάτων σε σαρκὶ τετοκυῖα, ἐπὶ Σταυροῦ κρεμάμενον ὁρῶσά σε Χριστέ, Οἴμοι! ποθηνότατε, Ἰησοῦ ἀνεβόα· πῶς ὁ δοξαζόμενος, ὡς Θεὸς ὑπ' Ἀγγέλων, ὑπὸ ἀνόμων νῦν βροτῶν Υἱέ, θέλων σταυροῦσαι; Ὑμνῶ σε μακρόθυμε.

ΤΗ Ζ'. ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΥ

Μετὰ τὰ Προσόμοια τοῦ Ἑσπερινοῦ.

Δόξα, καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Ἦχος πλ. β'. Ὅλην ἀποθέμενοι.

Τετραυματισμένον με, ταῖς λῃστρικαῖς τῶν δαιμόνων, ἐφόδοις καὶ κείμενον, ὅλον ἀνενέργητον Παναμώμητε, ἐν ὁδῷ πάντοτε, τοῦ ἀστάτου βίου, καὶ ἐλέους προσδεόμενον, τάχος ἐπίσκεψαι, οἶνον ἐπιθεῖσα καὶ ἔλαιον, τοῖς ἀνιάτοις μώλωψι, καὶ πρὸς εὐρωστίαν ἀνάγαγε· ὅπως σὲ δοξάζω, καὶ πόθῳ κατὰ χρέος ἀνυμνῶ, τὰ μεγαλεῖά σου ἄχραντε, Μήτηρ ἀειπάρθενε.

Ἢ Σταυροθεοτοκίον.

Ῥομφαία ὡς ἔφησεν, ὁ Συμεὼν τὴν καρδίαν, τὴν σὴν διελήλυθε, παναγία Δέσποινα, ὅτε ἔβλεψας, τὸν ἐκ σοῦ λάμψαντα, ἀπορρήτῳ λόγῳ, ὑπ' ἀνόμων ὡς κατάκριτον, Σταυρῷ ὑψούμενον, ὄξος καὶ χολήν τε γευόμενον, πλευράν τε ὀρυττόμενον, χεῖράς τε καὶ πόδας ἡλούμενον· καὶ ὀδυρομένη, ὠλόλυζες βοῶσα μητρικῶς· Τί τοῦτο τέκνον γλυκύτατον, τὸ καινὸν μυστήριον;

Μετὰ τὸ Κάθισμα τῆς γ'. Ὠδῆς.

Δόξα, καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Ἦχος πλ. δ'. Τὴν Σοφίαν καὶ Λόγον.

Ὡς Παρθένον καὶ μόνην ἐν γυναιξί, σὲ ἀσπόρως τεκοῦσαν Θεὸν σαρκί, πᾶσαι μακαρίζουσι, γενεαὶ τῶν ἀνθρώπων· τὸ γὰρ πῦρ ἐσκήνωσεν, ἐν σοὶ τῆς Θεότητος· καὶ ὡς βρέφος θηλάζεις, τὸν Κτίστην καὶ Κύριον· ὅθεν τῶν Ἀγγέλων καὶ ἀνθρώπων τὸ γένος, ἀξίως δοξάζομεν, τὸν πανάγιον τόκον σου, καὶ συμφώνως βοῶμέν σοι· Πρέσβευε τῷ σῷ Υἱῷ καὶ Θεῷ, τῶν πταισμάτων ἄφεσιν δωρήσασθαι, τοῖς ἀνυμνοῦσιν ἀξίως, τὴν δόξαν σου Δέσποινα.

Ἢ Σταυροθεοτοκίον.

Τὸν Ἀμνὸν καὶ Ποιμένα καὶ Λυτρωτήν, ἡ Ἀμνὰς θεωροῦσα ἐν τῷ Σταυρῷ, ὠλόλυζε δακρύουσα, καὶ πικρῶς ἐκβοῶσα· Ὁ μὲν κόσμος ἀγάλλεται, δεχόμενος τὴν λύτρωσιν, τὰ δὲ σπλάγχνα μου φλέγονται, ὁρώσης σου τὴν σταύρωσιν, ἥν περ ὑπομένεις, διὰ σπλάγχνα ἐλέους, Μακρόθυμε Κύριε, τοῦ ἐλέους ἡ ἄβυσσος, καὶ πηγὴ ἀνεξάντλητος, σπλαγχνίσθητι καὶ δώρησαι οὖν, τῶν πταισμάτων ἄφεσιν τοῖς δούλοις σου, τοῖς ἀνυμνοῦσί σου πίστει, τὰ θεῖα παθήματα.

ΤΗ Η'. ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΥ

Μετὰ τὰ Προσόμοια τοῦ Ἑσπερινοῦ.

Δόξα, καὶ νῦν. Θεοτοκίον. Ἦχος πλ. α'.

Μακαρίζομέν σε, Θεοτόκε Παρθένε, καὶ δοξάζομέν σε, οἱ πιστοὶ κατὰ χρέος, τὴν πόλιν τὴν ἄσειστον, τὸ τεῖχος τὸ ἄρρηκτον, τὴν ἀρραγῆ προστασίαν, καὶ καταφυγὴν τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Ἢ Σταυροθεοτοκίον, ὅμοιον.

Ὡς ἀμνόν σε Λόγε, ἡ ἀμνὰς καὶ Παρθένος, πρὸς σφαγὴν χωροῦντα, καθορῶσα ἐβόα· Ὢ ξένου τολμήματος! πῶς ἄνομοι σφάττουσι, τὸν τοὺς ἀνθρώπους ζωοῦντα; Μέγα σου Υἱέ μου τὸ ἔλεος!

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, μετὰ τὰ Προσόμοια τοῦ προφήτου.

Δόξα, καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Ἦχος πλ. δ'. Τί ὑμᾶς καλέσωμεν ἅγιοι.

Νύμφην σε Παρθένον ἐκήρυξαν, τῆς ἀξίας τοῦ Πατρός, καὶ τῆς Θεότητος αὐτοῦ, οἱ Θεὸν ἀξιωθέντες, κατιδεῖν σωματικῶς, καὶ Λόγου καὶ Θεοῦ Κόρη Γεννήτριαν, καὶ Πνεύματος ἁγίου οἰκητήριον· ἐν σοὶ γὰρ πᾶν τῆς Θεότητος, σωματικῶς κατεσκήνωσε, τὸ πλήρωμα, πληρεστάτης οὔσης χάριτος. Ἢ Σταυροθεοτοκίον.

Ξύλῳ προσπηγνύμενον Κύριε, ὡς ἑώρακεν ἀσπόρως, ἡ τεκοῦσά σε Ἀμνάς, κατεξαίνετο τὰς ὄψεις, καὶ ἐβόα ἐν κλαυθμῷ· Υἱέ μου, πῶς σφαγὴν φέρεις τὴν ἄδικον; πῶς θνήσκεις, ὁ ἀθάνατος ὡς ἄνθρωπος; Λόγον μοι δὸς φῶς γλυκύτατον, βλέψον Μητέρα θρηνοῦσάν σε, καὶ δόξασον, ταύτην Λόγε τῇ ἐγέρσει σου.

Μετὰ τὸ Κάθισμα τῆς γ'. Ὠδῆς.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Ὠδὴ γ'. Τὴν ὡραιότητα.

Ἀκατανόητον, καὶ ἀκατάληπτον, ὑπάρχει Δέσποινα Θεοχαρίτωτε, τὸ πεπραγμένον ἐπὶ σοί, φρικτὸν ὄντως μυστήριον! τὸν γὰρ ἀπερίληπτον, συλλαβοῦσα ἐκύησας, σάρκα περιθέμενον, ἐξ ἀχράντων αἱμάτων σου, ὃν πάντοτε ἁγνὴ ὡς Υἱόν σου, δυσώπει τοῦ σῶσαι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Ἢ Σταυροθεοτοκίον.

Ἡ ἀπειρόγαμος, Ἁγνὴ καὶ Μήτηρ σου, Χριστὲ ὁρῶσά σε νεκρὸν κρεμάμενον, ἐπὶ τοῦ ξύλου μητρικῶς, θρηνοῦσα ἀπεφθέγγετο· Τί σοι ἀνταπέδωκε, τῶν Ἑβραίων ὁ ἄνομος, δῆμος καὶ ἀχάριστος, ὁ πολλῶν καὶ μεγάλων σου, Υἱέ μου δωρεῶν ἀπολαύσας; Ὑμνῶ σου τὴν θείαν συγκατάβασιν.

ΤΕΛΟΣ

ΕΝ ΕΤΕΙ ΣΩΤΗΡΙῼ 1905. ΕΚ ΤΩΝ ΒΙΒΛΙΕΚΔΟΤΙΚΩΝ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΩΝ ΙΩΑΝ. ΝΙΚΟΛΑΐΔΟΥ